vernor

vinge

adâncurile cerului

vernor vinge

adâncurile cerului

• •

Continuarea aventurii începute cu FOC ÎN ADÂNC

Vernor Vinge

Adâncurile cerului

Traducere: Antuza Genescu

Cuprins

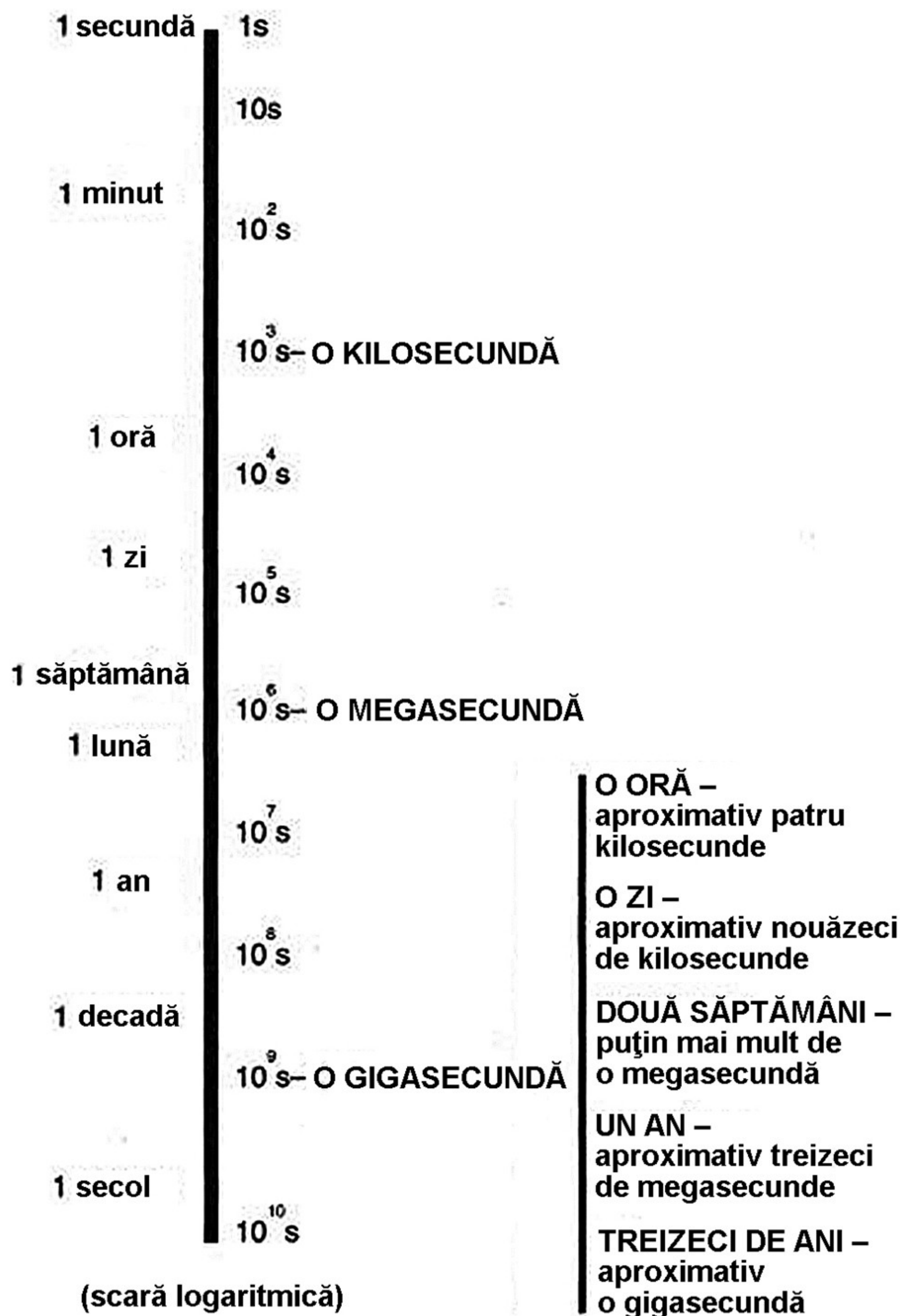
Mulţumiri

Sunt recunoscător pentru sfaturi şi ajutor lui Robert Cademy, John Carroll, Howard L. Davidson, Bob Fleming, Leonard Foner, Michael Gannis, Jay R. Hill, Eric Hughes, Sharon Jarvis, Yoji Kondo, Cherie Kushner, Tim May, Keith Mayers, Mary Q. Smith şi Joan D. Vinge.

Îi sunt deosebit de îndatorat lui James Frenkel pentru extraordinara muncă de editare a acestei cărţi şi pentru observaţiile pertinente făcute pe marginea problemelor ivite în variantele sale iniţiale.

Nota autorului

Acţiunea din acest roman are loc peste mii de ani. Legătura cu limbajele şi sistemele noastre de scriere este foarte vagă. O mică explicaţie, nu neapărat esenţială: sunetul iniţial din „Qeng Ho” este acelaşi ca sunetul iniţial din cuvântul englezesc „checker”. (Trixia Bonsol ar înţelege problema!)

1 secundă
1s
10s
1 minut
10^2s
10^3s– O KILOSECUNDĂ
1 oră
10^4s
1 zi
10^5s
1 săptămână
10^6s– O MEGASECUNDĂ
1 lună
10^7s
1 an
10^8s
1 decadă
10^9s– O GIGASECUNDĂ
1 secol
10^{10}s
(scară logaritmică)
O ORĂ – aproximativ patru kilosecunde
O ZI – aproximativ nouăzeci de kilosecunde
DOUĂ SĂPTĂMÂNI – puţin mai mult de o megasecundă
UN AN – aproximativ treizeci de megasecunde
TREIZECI DE ANI – aproximativ o gigasecundă

Prolog

Omul era vânat de peste o sută de ani-lumină şi opt secole. Fusese dintotdeauna o căutare secretă, o necunoscută chiar pentru unii dintre cei implicaţi în ea. În primii ani, s-a rezumat la simple interogări încriptate, ascunse în transmisiile radio. Au trecut decenii şi secole. Au existat indicii, interviuri cu tovarăşii de călătorie ai Omului, toate trimiţând în mai multe sensuri contradictorii: Omul era singur acum şi mergea mai departe; Omul murise înainte de începerea căutării; Omul avea o flotă de război şi se pregătea să-i atace.

În timp, cele mai credibile relatări au dobândit consistenţă. Existau probe destul de solide că anumite nave şi-au schimbat graficul temporal şi au irosit decenii întregi căutând indicii noi. S-au pierdut averi din cauza ocolurilor şi a întârzierilor, dar pierderile le-au suferit câteva dintre cele mai mari familii de comercianţi şi au trecut neobservate. Familiile erau destul de bogate, căutarea, la rândul ei, destul de importantă, aşa că pierderile n-au mai contat. Deoarece căutarea se îngustase: Omul călătorea singur, avea identităţi multiple vagi, o înlănţuire de slujbe mărunte pe nave comerciale neînsemnate, dar întotdeauna se deplasa înapoi, înapoi, spre această zonă a Spaţiului Uman. Vânătoarea s-a redus de la o sută de ani-lumină la cincizeci, la douăzeci – apoi la şase sisteme stelare.

Şi, în final, la o singură lume spre centrul Spaţiului Uman. Acum Sammy putea justifica o flotă special pentru sfârşitul vânătorii. Nici echipajul, nici majoritatea proprietarilor nu aveau să cunoască adevăratul scop al misiunii, dar el avea toate şansele să pună capăt în sfârşit căutării.

Sammy însuşi asolizase pe Triland măcar o dată, era logic ca un comandant de flotă să se ocupe de treburi de amănunt: Sammy era singurul din flotă care îl cunoscuse pe Om în carne şi oase. Şi, graţie popularităţii de acum a flotei sale în acest loc, putea străbate orice hăţişuri birocratice care s-ar fi ivit. Acestea erau motive serioase… dar Sammy se va afla aici, jos, pentru orice eventualitate. *Am aşteptat atât de mult, dar, în scurtă vreme, vom pune mâna pe el.*

– De ce să te ajut să găseşti pe cineva? Nu sunt mama ta!

Omuleţul se retrăsese în spaţiul interior al biroului său. În spatele lui, o uşă se crăpă câţiva centimetri. Sammy surprinse un copil privind pe furiş la ei cu teamă. Omuleţul trânti uşa. Se uită lung la agenţii de la Departamentul Silvic, care intraseră în clădire înaintea lui Sammy.

– Vă mai spun o dată: domeniul în care mă învârt e reţeaua. Dacă n-aţi găsit acolo ce căutaţi, atunci nici la mine n-o să găsiţi.

– Pardon, spuse Sammy şi-l bătu pe umăr pe agentul de lângă el. Îmi daţi voie?

Se strecură printre rândurile formate de protectorii lui.

Patronul văzu că se apropie o persoană înaltă. Întinse mâna spre biroul lui. *Dumnezeule!* Dacă ar distruge bazele de date pe care le distribuise în reţea, n-ar mai scoate nimic de la el.

Dar mâna îi îngheţă în aer. Se holbă şocat la faţa lui Sammy:

– Domnule amiral?

– Ăăă… Comandant de flotă, dacă nu vă supăraţi.

– Da, da! Vă urmărim la ştiri în fiecare zi. Vă rog, luaţi loc. Dumneavoastră aţi iniţiat ancheta?

Patronul manifestă brusc o atitudine deschisă, ca o floare care se întoarce după soare. Se pare că Qeng Ho erau la fel de populari printre orăşeni ca în Departamentul Silvic. În câteva secunde, patronul – „detectivul particular”, cum îşi spunea – extrase înregistrări şi iniţie programe de căutare.

– Hm… Nu aveţi nici nume, nicio descriere fizică amănunţită, doar data probabilă a sosirii. În regulă, Departamentul Silvic susţine că individul vostru trebuie să fi devenit o persoană cu numele „Bidwel Ducanh”. Aruncă o privire piezişă spre agenţii taciturni şi zâmbi. Se pricep foarte bine să tragă concluzii aiurea din informaţii insuficiente. În cazul acesta… Activă programele de căutare. Bidwel Ducanh. Da, acum că-l caut îmi amintesc că am auzit de el. Cu şaizeci sau o sută de ani în urmă şi-a creat un renume. O figură apărută de nicăieri, cu o sumă de bani nici prea mare, nici prea mică şi cu o înclinaţie nefirească spre auto-reclamă. În decurs de treizeci de ani, a câştigat sprijinul câtorva corporaţii puternice şi chiar simpatia Departamentului Silvic. Ducanh se pretindea orăşean, dar nu era un luptător pentru libertate. Voia să-şi cheltuiască banii pe un plan nebunesc, pe termen lung. Despre ce era vorba? Voia să… Detectivul ridică ochii de pe text ca să se uite puţin la Sammy. Voia să finanţeze o expediţie spre Steaua Fluctuantă.

Sammy confirmă scurt din cap.

– La naiba! Dacă ar fi reuşit, Triland ar fi trimis demult o expediţie spre ea. Detectivul tăcu o clipă, meditând parcă la ocazia ratată. Se întoarse la înregistrările lui. Ştiţi ceva? Aproape că a reuşit. O lume ca a noastră ar trebui să dea faliment ca să facă o călătorie interstelară. Dar acum şaizeci de ani, o singură navă Qeng Ho a vizitat Trilandul. Bineînţeles, nu voia să-şi modifice graficul temporal, dar câţiva dintre suporterii lui Ducanh sperau să dea o mână de ajutor. Ducanh n-a vrut să aibă nimic de-a face cu ideea, nici măcar să vorbească cu Qeng Ho. După aceea, şi-a cam pierdut credibilitatea… S-a evaporat.

Toate acestea se regăseau în datele Departamentului Silvic din Triland. Sammy rosti:

– Da. Ne interesează unde se află acest individ acum.

Nicio navă interstelară nu mai pătrunse în sistemul solar al Trilandului de şaizeci de ani. *E aici!*

– A, vă gândiţi că poate are informaţii suplimentare, ceva care s-ar dovedi util chiar după cele întâmplate în ultimii trei ani?

Sammy îşi reprimă impulsul violent. Încă puţină răbdare, ce-l costă în plus, după secole de aşteptare?

– Da, spuse el chibzuit, ar fi bine să se acopere toate posibilităţile, nu credeţi?

– Desigur. Aţi venit la locul potrivit. Ştiu câteva lucruri despre oraş pe care cei din departament nici nu se deranjează să le depisteze. Chiar vreau să vă ajut. Se uita la o analiză de scanare, deci nu irosea timpul complet. Aceste mesaje radio extraterestre o să ne schimbe lumea şi vreau ca fiii mei să... Detectivul se încruntă. Ha! Tocmai l-aţi ratat pe individul ăsta, Bidwel, domnule comandant. Vedeţi, e mort de zece ani.

Sammy nu spuse nimic, dar omuleţul sesiză probabil că renunţase la stilul amabil, pentru că tresări când ridică ochii spre el.

– Îmi... îmi pare rău, domnule. Poate că a lăsat în urmă bunuri personale, un testament...

Nu se poate. Nu când sunt atât de aproape. Dar Sammy conştientizase dintotdeauna existenţa acestei posibilităţi. Era un lucru obişnuit într-un univers al vieţii de o clipă şi al distanţelor interstelare.

– Ne interesează orice informaţii lăsate în urmă de acest individ.

Cuvintele sunară monoton. *Măcar avem un final* – asta ar fi concluzia trasă imediat de un analist de informaţii slugarnic.

Detectivul bătu cu degetele în aparate şi mormăi. Departamentul Silvic îl identificase, în silă, drept cel mai bun din clasa oraşului, cu o distribuţie atât de bună, încât pur şi simplu nu-i puteau confisca echipamentul ca să-l preia. Voia sincer să fie de ajutor...

– S-ar putea să existe un testament, domnule comandant de flotă, dar nu se află în reţeaua Grandville.

– Atunci în alt oraş?

Faptul că Departamentul Silvic partiţionase reţelele urbane era un semn foarte rău pentru viitorului Trilandului.

– ... Nu tocmai. Vedeţi, Ducanh a murit la unul dintre azilurile pentru săraci din ordinul Saint Xupere, cel din Lowcinder. Se pare că i-au păstrat călugării bunurile. Sunt convins că vor renunţa la ele în schimbul unei donaţii rezonabile.

Întoarse privirea spre agenţi şi expresia i se înăspri. Posibil să-l fi recunoscut pe cel mai în vârstă, comisarul Securităţii Urbane. Fără îndoială că puteau confisca bunurile de la călugări fără niciun fel de contribuţie.

Sammy se ridică şi-i mulţumi detectivului particular; cuvintele îi sunară seci până şi lui. În timp ce se îndrepta către uşă şi escorta lui, detectivul îşi ocoli repede biroul şi veni după el. Stânjenit, Sammy îşi dădu imediat seama că nu-l plătise. Se întoarse, simţind o simpatie

bruscă pentru el. Îi admira pe cei care-şi cereau plata în faţa poliţiştilor neprietenoşi.

– Poftim, începu el să spună, asta pot să…

Dar detectivul ridică braţele.

– A, nu, nu e necesar. Dar aş dori să-mi faceţi un serviciu. Vedeţi, am familie numeroasă, cei mai inteligenţi copii pe care i-aţi văzut vreodată. Expediţia asta comună nu va pleca de pe Triland în următorii cinci sau zece ani, nu-i aşa? Puteţi aranja lucrurile astfel încât copiii mei, măcar unul dintre ei, să…?

Sammy lăsă capul pe-o parte. Favorurile asociate cu succesul misiunilor costau foarte scump.

– Îmi pare rău, domnule, spuse el cât de amabil putu. Copiii dumneavoastră vor trebui să concureze cu toată lumea. Puneţi-i să înveţe serios la facultate. Să pună accent pe specialităţile anunţate. Aşa vor avea cele mai multe şanse.

– Am înţeles, domnule comandant de flotă! Exact asta v-am şi cerut. Aţi putea pune o vorbă bună… – înghiţi şi se uită aprins la Sammy, ignorându-i pe ceilalţi – aţi putea pune o vorbă bună, ca să li se permită să studieze la facultate?

– Bineînţeles. Pe Sammy nu-l deranja deloc să tragă puţin sforile la examenul de admitere. Atunci îşi dădu seama la ce anume se referea detectivul. Domnule, voi face tot ce trebuie.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc! Îi vârî lui Sammy în palmă cartea lui de vizită. Iată numele şi datele mele statistice. Le voi actualiza permanent. Vă rog să nu mă uitaţi.

– Bine, domnule… ăăă… Bonsol. Nu voi uita.

Era un târg Qeng Ho clasic.

Oraşul se micşora treptat sub plutitorul Departamentului Silvic. Grandville avea numai jumătate de milion de locuitori, dar erau înghesuiţi într-un cartier sărăcăcios, iar aerul de deasupra lor pâlpâia în arşiţa verii. Tărâmurile împădurite ale Primilor Colonişti se întindeau pe mii de kilometri în jurul lui, o sălbăticie virgină creată prin terraformare.

Ţâşniră în aerul curat de culoarea indigoului, arcuindu-se spre sud. Sammy îl ignoră pe mahărul „Securităţii Urbane” din Triland, care stătea exact lângă el; acum nu era nevoie şi nici nu avea chef să facă pe diplomatul. Îşi făcu legătura cu comandantul său secund. Raportul automat al Kirei Lisolet se derulă prin faţa lui. Sum Dotran fusese de acord cu schimbarea de program: toată flota va porni spre Steaua Fluctuantă.

– Sammy! Vocea Kirei întrerupse raportul. Cum a mers?

Kira Lisolet era singura persoană din flotă la curent cu adevăratul scop al misiunii, căutarea Omului.

– Eu… *L-am pierdut, Kira.* Dar Sammy nu fu în stare să rostească vorbele acelea. O să vezi cu ochii tăi, Kira. Ultimele două mii de secunde din unghiul meu vizual. Acum mă duc la Lowcinder… mai am o ultimă treabă de pus la punct.

Urmă o pauză. Lisolet se descurca repede cu o scanare indexată. După o clipă, o auzi înjurând.

– Am înţeles… dar rezolvă treaba aia, Sammy. Am mai fost şi altădată siguri că l-am pierdut.

– Niciodată atât de siguri ca acum, Kira.

– Eu zic să fii absolut sigur.

Femeia vorbise cu voce tăioasă. Oamenii ei deţineau o bună parte din flotă. Ea însăşi deţinea o navă. În realitate, era singurul proprietar operaţional din misiune. De cele mai multe ori, asta nu crea probleme. Kira Pen Lisolet era o persoană rezonabilă aproape în toate chestiunile. Acum însă aveau de-a face cu o excepţie.

– O să mă asigur, Kira. Ştii bine lucrul ăsta. Sammy îşi aminti dintr-odată de şeful Securităţii Urbane de lângă el – şi de ceea ce descoperise întâmplător cu câteva minute mai devreme. Cum merg lucrurile acolo sus?

Răspunsul veni graţios, ca un fel de scuză:

– Excelent. Am primit declaraţiile de renunţare la şantier. Înţelegerile cu lunile industriale şi minele de pe asteroizi par solide. Continuăm cu planificarea detaliată. Tot mai cred că vom reuşi să ne dotăm corespunzător şi să obţinem specialişti în echipaj în trei sute de megasecunde. Ştii cât de mult îşi doresc cei de pe Triland o felie din misiunea asta.

Sammy îi ghici zâmbetul din glas. Legătura lor era criptată, dar Kira ştia că la capătul dinspre el era categoric lipsită de securitate. Triland le era Client şi în curând partener de misiune, dar ei ar trebui să ştie exact cum stau lucrurile.

– Foarte bine. Mai adaugă ceva pe listă, dacă nu scrie deja: „Conform dorinţei noastre de a avea cel mai bun echipaj de specialişti posibil, solicităm ca programele universităţii Departamentului Silvic să fie deschise tuturor celor care promovează testele noastre, nu numai moştenitorilor Primilor Colonişti.”

– Bineînţeles… Trecu o secundă, timp suficient pentru o reacţie întârziată. Doamne, cum de ne-a scăpat aşa ceva?

Ne-a scăpat pentru că anumiţi proşti sunt foarte greu de subestimat.

Peste o mie de secunde, Lowcinder apăru în faţa lor. Era la aproape treizeci de grade latitudine sudică. Pustiul îngheţat care se răspândea în jurul lui semăna cu imaginile pre-Sosire ale Trilandului ecuatorial, cu cinci sute de ani în urmă, înainte ca Primii Colonişti să

se joace cu gazele de seră şi să construiască structura extraordinară care este o ecologie terraformată.

Lowcinder se afla aproape de centrul unei pete negre stranii, produsul secolelor de combustibili de rachetă „nucleonic curaţi”. Era cel mai mare aerodrom la sol din Triland, totuşi oraşul, deşi dezvoltat recent, părea la fel de mohorât şi sărăcăcios ca oricare altul de pe planetă.

Plutitorul lor trecu pe ventilatoare şi se roti deasupra oraşului în descindere lentă. Soarele coborâse foarte jos, iar pe străzi se lăsase amurgul. Dar, cu fiecare kilometru, străzile păreau tot mai înguste. Compozite obişnuite făceau loc cuburilor care poate fuseseră cândva containere de marfă. Sammy privea supărat. Primii Colonişti munciseră secole întregi pentru a crea o lume frumoasă; acum ieşea explodând sub ei. Era o problemă comună pe lumile terraformate. Existau cel puţin cinci metode destul de neinvazive pentru a se asigura o terraformare reuşită. Dar dacă Primii Colonişti şi „Departamentul Silvic” al lor nu voiau să aplice niciuna… ei, bine, s-ar putea ca aici să nu mai existe o civilizaţie care să-i întâmpine flota. Cândva, curând, va trebui să poarte o discuţie deschisă cu membrii clasei conducătoare.

Reveni cu gândurile în prezent când plutitorul asoliză între clădirile de apartamente pătrăţoase. Sammy şi mocofanii de la Departamentul Silvic călcară prin zoaiele pe jumătate îngheţate. Munţi de haine – donaţii? – zăceau amestecate în cutii pe treptele clădirii de care se apropiau. Mocofanii le ocoliră. Apoi urcară scările şi intrară.

Administratorul azilului îşi zicea fratele Song şi arăta bătrân ca moartea.

– Bidwel Ducanh? Întoarse agitat privirea de la Sammy. Pe el nu-l ştia, dar cunoştea Departamentul Silvic. Bidwel Ducanh a murit acum zece ani.

Minţea.

Sammy inspiră adânc şi cercetă încăperea dubioasă. Dintr-odată se simţi la fel de periculos pe cât pretindeau unele bârfe din flotă. *Dumnezeu să mă ierte, dar voi face orice ca să scot adevărul de la omul ăsta.* Se uită din nou la fratele Song şi încercă să-i zâmbească prietenos. Nu-i ieşi; bătrânul se dădu un pas înapoi.

– Azilul e locul unde oamenii vin să moară, nu-i aşa, frate Song?

– E un loc în care ajung la împlinirea naturală a vieţii lor. Folosim toţi banii aduşi de ei ca să-i ajutăm pe cei care vin aici.

În mediul viciat de pe Triland, primitivismul fratelui Song avea sens, într-un fel teribil. Îi ajuta pe cei mai bolnavi dintre cei mai săraci cât de mult putea.

Sammy ridică mâna.

– Voi dona bugetul pe o sută de ani fiecărui azil din ordinul tău… dacă mă duci la Bidwel Ducanh.

– Păi… fratele Song mai făcu un pas înapoi şi se lăsă greoi pe un scaun. Cumva ştia că Sammy îşi va respecta promisiunea. Poate… Dar atunci bătrânul ridică ochii şi-l privi cu o încăpăţânare disperată. Nu. Bidwel Ducanh a murit acum zece ani.

Sammy traversă încăperea şi apucă braţele scaunului pe care se aşezase bătrânul. Îşi apropie faţa de a lui.

– Ştii cine sunt oamenii pe care i-am adus cu mine. Te îndoieşti cumva că, dacă le ordon, îţi vor face azilul bucăţi-bucăţele? Te îndoieşti cumva că, dacă nu găsim ce căutăm aici, vom proceda la fel cu fiecare azil al ordinului tău din toată lumea?

Era clar că fratele Song nu se îndoia. Cunoştea Departamentul Silvic. Cu toate acestea, Sammy se temu o clipă că îl va înfrunta şi acum. *Şi atunci voi face ceea ce trebuie să fac.* Dintr-odată, bătrânul se prăbuşi în sinea lui şi începu să plângă în linişte.

Sammy se depărtă de scaun. Trecură câteva secunde, fratele Song se opri din plâns şi se ridică anevoie în picioare. Nu se uită la Sammy, nu-i făcu niciun semn; pur şi simplu ieşi din încăpere târându-şi picioarele.

Sammy şi însoţitorii lui îl urmară. Traversară în şir indian un coridor lung. Domnea oroarea. Nu din cauza luminii zgârcite, nici a lambriurilor pătate de apă din tavan, nici a podelei murdare. De-o parte şi de alta, oamenii stăteau pe canapele sau în scaune cu rotile. Stăteau şi priveau… în gol. La început, Sammy crezu că poartă vizoare, că privesc undeva, departe, la nişte imagini consensuale. La urma urmei, câţiva vorbeau, alţii făceau întruna gesturi complicate. Apoi observă că semnele de pe pereţi erau vopsite. Vopsea decojită, atât aveau de văzut. Iar oamenii veştejiţi care şedeau pe coridor aveau priviri goale, lipsite de expresie.

Sammy îl urma pe fratele Song îndeaproape. Călugărul vorbea singur, dar rostea fraze cu înţeles. Povestea despre Om:

– Bidwel Ducanh n-a fost un om bun. Nu era o persoană pe care s-o simpatizezi, nici la început… mai ales la început. Ne-a zis că a fost bogat, dar nu ne-a adus nimic. În primii treizeci de ani, în tinereţea mea, se spetea mai mult decât oricare dintre noi. Nicio treabă nu era prea murdară, niciuna prea grea. Dar vorbea urât despre toată lumea. Îşi bătea joc de toţi. Stătea lângă un pacient în ultima noapte a vieţii lui şi pe urmă râdea de el.

Fratele Song vorbea la trecut, dar după câteva secunde Sammy înţelese că nu încerca să-l convingă de nimic. Nici măcar cu el însuşi nu vorbea. Parcă rostea o cuvântare la căpătâiul cuiva despre care ştia că avea să moară curând.

– Cu anii, la fel ca noi toţi, a putut ajuta tot mai puţin. Pomenea de

duşmanii lui, zicea că-l vor omorî dacă vor pune mâna pe el vreodată. Râdea când îi promiteam că-l vom ascunde. În cele din urmă, doar răutatea lui a supravieţuit – a renunţat să mai scoată o vorbă.

Fratele Song se opri în faţa unei uşi mari. Semnul de deasupra ei era încurajator, în formă de floare: SPRE CAMERA SOARELUI.

– Ducanh e cel care priveşte apusul soarelui.

Dar călugărul nu deschise uşa. Stătea cu capul plecat, încercând să nu blocheze drumul.

Sammy vru să-l ocolească, apoi se opri şi-i spuse:

– Suma de care am pomenit. Va fi depozitată în contul ordinului tău.

Bătrânul nu se uită la el. Scuipă pe haina lui, după aceea o luă înapoi pe coridor, împingându-i pe agenţi.

Sammy se întoarse şi trase de încuietoarea mecanică a uşii.

– Domnule?

Vorbise comisarul Securităţii Urbane. Copoiul-birocrat veni lângă el şi-i şopti:

– Ăăă… Noi n-am vrut misiunea asta de escortă, domnule. Ar fi trebuit s-o facă oamenii dumneavoastră.

Hă?

– De acord, comisare. Atunci de ce nu m-aţi lăsat să-i aduc?

– N-a fost decizia mea. Probabil s-au gândit că agenţii noştri vor fi mai discreţi. Copoiul întoarse privirea. Uitaţi ce este, domnule comandant de flotă. Ştim că voi, Qeng Ho, ţineţi duşmănia multă vreme.

Sammy încuviinţă tacit, deşi adevărul acela se potrivea mai degrabă civilizaţiilor Cliente decât indivizilor particulari. Poliţistul se uită, în sfârşit, în ochii lui.

– În regulă. Am cooperat. Ne-am asigurat că nicio informaţie legată de căutarea dumneavoastră nu s-a scurs către… ţintă. Dar n-o să ne ocupăm de individul ăsta în locul vostru. O să ne facem că nu vedem; nu vă vom opri. Dar n-o să-i fac eu felul.

– Aha. Sammy încercă să-şi imagineze ce loc ar ocupa tipul în panteonul valorilor morale. Păi, Comisare, nu ţi se cere altceva decât să nu-mi stai în cale. Mă pot ocupa singur de problemă.

Copoiul aprobă cu o mişcare scurtă din cap. Se dădu un pas înapoi şi rămase pe loc când Sammy deschise uşa de la „camera soarelui”.

Aerul era rece şi stătut, o îmbunătăţire faţă de umezeala apăsătoare din coridor. Sammy coborî o scară întunecoasă. Se afla tot înăuntru, dar nu pentru mult timp. Aici existase cândva o uşă exterioară care ducea în stradă. Acum zona era delimitată de bucăţi de plastic, alcătuind un fel de curte acoperită.

Dacă e la fel ca nenorociţii de pe coridor? Îi aminteau de oamenii

care trăiau mai mult decât promitea sprijinul medical. Sau de victimele unui experiment nebunesc. Mintea lor murise, spartă în bucăţi. Un sfârşit la care el nu se gândise prea serios niciodată, însă acum…

Ajunse la capătul treptelor. După colţ se zărea, promiţătoare, lumina zilei. Se şterse la gură cu dosul palmei şi rămase pe loc în linişte, vreme îndelungată.

Fă-o. Pătrunse într-o cameră mare. Semăna cu o porţiune din parcare, dar era protejată cu folii de plastic semiopac. Nu avea încălzire, trăgea curentul printre găurile din folii. Câteva siluete stăteau înfofolite pe scaune împrăştiate în spaţiul larg. Nu priveau într-o direcţie anume; unii se uitau la piatra cenuşie a peretelui exterior.

Sammy nici nu le luă în seamă. În capătul opus al încăperii, un mănunchi de raze se strecura pieziş printr-o spărtură din acoperiş. O singură persoană reuşise să se aşeze în mijlocul lui.

Sammy traversă camera încet, fără să scape din ochi silueta scăldată în lumina roşie-aurie a soarelui la apus. Aducea la chip cu familiile Qeng Ho nobile, dar nu chipul şi-l amintea Sammy. Nu contează. Probabil că Omul şi-a schimbat demult înfăţişarea. Pe lângă asta, Sammy avea în haină un contor ADN şi copia codului ADN real al Omului.

Era învelit în pături şi purta o căciulă tricotată groasă. Nu se mişca, dar părea că urmăreşte ceva cu privirea, poate apusul. *El e.* Convingerea izvorî fără suport raţional, ca un val de emoţie copleşitoare. *Poate nu-i întreg la cap, dar el e.*

Sammy luă un scaun şi se aşeză cu faţa la figura mângâiată de lumină. Trecură o sută de secunde. Două sute. Ultimele raze de soare păleau. Omul privea în gol, dar reacţionă la răceala simţită în obraji. Mişcă din cap, uşor curios, şi-l remarcă pe vizitator. Sammy se răsuci în aşa fel încât lumina de apus să-i lumineze faţa. Ochii celuilalt sclipiră nedumeriţi, amintiri zvâcniră din străfunduri. Brusc, Omul scoase mâinile de sub pături şi se repezi cu degetele îndoite ca nişte gheare la obrazul lui Sammy.

– Tu!

– Da, domnule. Eu.

Căutarea întinsă pe opt secole luase sfârşit.

Omul se foi în scaunul cu rotile, aranjându-şi păturile la loc. Câteva secunde tăcu, iar când, în cele din urmă, deschise gura, vorbi împleticit:

– Ştiam că… ai tăi mă vor căuta în continuare. Am finanţat afurisitul ăsta de cult Xupere, dar am ştiut întotdeauna… că s-ar putea să nu fie destul. Îşi schimbă din nou poziţia în scaun. Avea o sclipire în ochi pe care Sammy n-o văzuse în zilele de demult. Nu-mi spune.

Fiecare familie a pus umărul. Poate că fiecare navă Qeng Ho are un membru al echipajului care mă caută.

Habar n-avea de căutarea care dusese în final la găsirea lui.

– Nu vrem să vă facem niciun rău, domnule.

Omul scoase un hohot răguşit; nu-l contrazise, dar, evident, nici nu-l crezu.

– Ghinionul meu că tu eşti agentul numit să mă caute pe Triland. Ai fost destul de inteligent ca să dai de mine. Ar fi trebuit să se poarte mai bine cu tine, Sammy. Ar trebui să fi ajuns comandant de flotă, chiar mai sus, nu un simplu curier asasin.

Se foi încă o dată şi duse mâna la spate, ca şi cum şi-ar fi scărpinat dosul. Ce boală avea? Hemoroizi? Cancer? *Dumnezeule, fac pariu că stă pe-un pistol. S-a pregătit toţi anii aceştia şi acum ţine arma ascunsă printre pături.*

Sammy se aplecă în faţă binevoitor. Omul îl ţinea întruna în tensiune. Nu-i nimic, dacă numai aşa îl făcea să vorbească.

– Aşadar, am avut noroc în cele din urmă, domnule. Personal, am bănuit că veţi veni aici, din cauza Stelei Fluctuante.

Bâjbâitul pe sub pături se opri o clipă. Un rânjet fulgeră pe faţa bătrânului.

– E numai la cincizeci de ani-lumină, Sammy. Enigma astrofizică cea mai apropiată de Spaţiul Uman. Şi voi, minunile fricoase din Qeng Ho, n-aţi vizitat-o niciodată. Profitul sfânt e tot ce-i interesează pe cei din spiţa ta. Făcu un gest în semn de iertare cu mâna dreaptă, în vreme ce stânga o vârî mai adânc sub pături. Dar rasa umană în general nu e mai brează. Opt mii de ani de observaţii cu telescoapele şi două expediţii făcute de mântuială, la atât s-a redus minunea… Mi-am zis că, dacă vin aşa de aproape, pun la punct o misiune cu echipaj uman. Poate găsesc ceva acolo, un mic avantaj. Apoi, la întoarcere…

Din nou sclipirea ciudată în ochi. Visase un vis imposibil atâţia ani la rând, încât îl consumase. Iar Sammy îşi dădu seama că Omul nu era un rest din fiinţa care fusese cândva. Era pur şi simplu nebun.

Însă datoriile, fie ele către un nebun, tot datorii se cheamă.

Sammy se aplecă mai mult în faţă.

– Aţi fi reuşit. Am înţeles că a trecut o navă pe-aici pe vremea când „Bidwel Ducanh” atingea culmea influenţei.

– Era Qeng Ho. Să-i ia dracu’ pe Qeng Ho! M-am spălat pe mâini de voi.

Mâna stângă încetă bâjbâitul. Se pare că găsise pistolul.

Sammy întinse mâna şi atinse uşor păturile care ascundeau braţul stâng al Omului. Nu-l strânse cu forţă, ci doar a încuviinţare… şi ca să-i mai ceară puţin timp.

– Pham. Acum avem motive să mergem pe Steaua Fluctuantă. Chiar şi după standardele Qeng Ho.

– Hă?

Sammy nu-şi dădu seama de ce – să fi fost atingerea lui, vorbele lui, ori numele nerostit de atâta vreme? – dar bătrânul împietri o clipă şi ascultă.

– Acum trei ani, când noi încă ne întorceam aici, Trilandul a recepţionat nişte semnale emise în apropierea stelei. Era un emiţător cu scântei, de tipul celor pe care le-ar inventa o civilizaţie prăbuşită dacă ar trebui s-o ia de la început cu tehnologia. Ne-am întins şi noi reţelele de antene şi am făcut analize. Semnalele seamănă cu codul Morse, numai că mâinile şi reflexele omului n-ar putea fi niciodată atât de rapide.

Bătrânul deschise gura, apoi o închise la loc, fără să scoată un cuvânt.

– Imposibil, rosti el într-un sfârşit, mai mult în şoaptă.

Lui Sammy îi înflori un zâmbet pe buze.

– E ciudat să aud acest cuvânt din gura dumneavoastră, domnule.

Din nou tăcere. Omul lăsă capul jos, apoi spuse:

– Lozul cel mare. L-am ratat numai cu şaizeci de ani. Şi tu, pentru că m-ai vânat până aici… tu eşti cel care o să pună mâna pe el.

Ţinea braţul tot ascuns, dar trupul îi alunecase în faţă, doborât de viziunea propriei înfrângeri.

– Domnule, câţiva dintre noi – nu doar câţiva – v-am căutat. V-aţi ascuns foarte bine şi aveam toate motivele clasice pentru a păstra căutarea secretă. Dar niciodată nu am vrut să vă facem rău. Am vrut să vă găsim ca să…

Să îndreptăm răul? Să implorăm iertarea? Sammy nu reuşi să dea glas gândurilor, care nici nu erau adevărate întru totul. La urma urmei, Omul se înşelase. Aşa că vorbeşte la prezent:

– Am fi onoraţi dacă aţi veni cu noi pe Steaua Fluctuantă.

– Niciodată. Nu sunt Qeng Ho.

Sammy cunoştea întotdeauna situaţia navelor sale. Iar acum… Ei, bine, merita să încerce:

– N-am venit pe Triland cu o singură navă, domnule. Am o flotă.

Omul ridică discret bărbia.

– O flotă?

Interesul era un reflex vechi, încă viu.

– Se pregătesc de andocare, dar acum ar trebui să fie vizibile din Lowcinder. Vreţi să le vedeţi?

Bătrânul scutură din umeri, dar acum ţinea ambele mâini la vedere, în poală.

– Daţi-mi voie să vă arăt.

La câţiva metri distanţă era o uşă tăiată în plastic. Sammy se ridică şi împinse încet scaunul cu rotile. Bătrânul nu protestă.

Afară era frig, probabil sub limita de îngheţ. Culorile apusului

atârnau deasupra acoperişurilor, dar singura urmă de căldură a zilei erau zoaiele alunecoase care-i stropeau pantofii. Împinse căruciorul prin parcare, către un loc din care să se poată vedea bine vestul. Bătrânul se uită în jur buimac. *Oare cât a trecut de când n-a mai ieşit?*

– Te-ai gândit vreodată, Sammy, că ar putea fi şi alţii amatori să vină la petrecerea asta?

– Poftim?

Cei doi erau singuri în parcare.

– Există colonii umane mai aproape de Steaua Fluctuantă decât noi.

Aha, la *acea* petrecere se referă.

– Da, domnule. Tragem tot timpul cu urechea la ele. Trei lumi splendide într-un sistem stelar triplu, ieşite din bezna primitivă nu cu multe secole în urmă. Îşi spun „emergenţi” acum. Nu i-am vizitat niciodată, domnule. Bănuim că au un fel de societate tiranică, foarte dezvoltată tehnologic, dar foarte închisă, foarte interiorizată.

Bătrânul scoase un mormăit.

– Nu-mi pasă cât de interiorizaţi sunt ticăloşii ăia. E vorba de un eveniment care ar putea... scula şi morţii din somn. Ia arme, rachete şi bombe, Sammy. Multe, multe bombe.

– Da, domnule.

Sammy mută scaunul bătrânului la marginea parcării. Pe vizor îşi vedea navele urcând pe cer încet, încă ascunse ochiului liber de clădirea cea mai apropiată.

– Încă patru sute de secunde, domnule, şi le veţi vedea apărând de după acoperişul de acolo.

Îi arătă cu degetul unde să se uite.

Bătrânul nu spuse nimic. Se uita în sus, dar nu într-o direcţie anume. Traficul se desfăşura ca de obicei, plus navetele de pe aerodromul Lowcinder. Era seară, dar tot se puteau zări şase sateliţi cu ochiul liber în sclipirea intensă a amurgului. La apus, o luminiţă roşie pâlpâia regulat – o pictogramă pe vizorul lui Sammy, nu un obiect vizibil. Era simbolul Stelei Fluctuante. Sammy o privi o clipă. Nici noaptea, departe de luminile din Lowcinder, n-ar fi fost vizibilă. Dar, dacă te uitai cu un mic telescop, arăta ca o stea normală, de clasa G... inactivă. Peste câţiva ani, puţini, va fi vizibilă numai prin reţelele de telescoape. *Când flota mea va ajunge acolo, întunericul va fi coborât de două secole... şi steaua va fi aproape gata de o nouă renaştere.*

Sammy se lăsă în genunchi lângă scaun, ignorând zoaiele reci.

– Daţi-mi voie să vă povestesc despre navele mele, domnule.

Şi începu să-i vorbească despre tonaje şi specificaţii tehnice şi despre proprietari – ei, nu chiar despre toţi; pe unii îi lăsă pe altădată, când bătrânul nu va avea un pistol la îndemână. Şi îi urmări ochii tot

timpul, înţelegea ce-i spunea, era limpede. Bolborosea câte-o înjurătură monotonă, câte-o obscenitate nouă la fiecare nume rostit de Sammy. În afară de ultimul…

– Lisolet? Sună strentmannian.

– Da, domnule. Comandantul meu adjunct e de pe Strentmann.

– Aha, rosti Omul şi încuviinţă din cap. Erau… erau oameni buni.

Sammy zâmbi în sinea lui. Pre-Zborul ar trebui să dureze zece ani pentru această misiune. Destul cât să-l aducă înapoi pe Om în carne şi oase, cât să-i domolească furia. Sammy bătu uşor în cadrul scaunului, lângă umărul lui. *De data asta, n-o să vă abandonăm.*

– Iată prima dintre navele mele, domnule. Arătă din nou cu degetul. În clipa următoare, o stea se ridică sclipind deasupra marginii acoperişului clădirii. Se clătină mândră în lumina amurgului, o stea de seară uluitoare. După şase secunde, apăru a doua. După încă şase, a treia. Apoi încă una. Şi încă una. Apoi urmă o pauză şi, în sfârşit, se ivi una mai strălucitoare decât celelalte. Navele andocară pe orbită joasă, la patru mii de kilometri depărtare. De la distanţa aceea păreau doar puncte luminoase, giuvaiere delicate la jumătate de grad una de alta, atârnate de o linie dreaptă invizibilă pe cer. Nu ofereau un spectacol mai impresionant decât andocarea pe orbită joasă a cargoboturilor din sistemul interior sau decât o activitate de construcţie locală… dacă nu ştiai de la ce distanţă călătoriseră acele puncte luminoase şi cât mai aveau de străbătut. Sammy îl auzi pe bătrân oftând uşor. El ştia.

Urmăriră amândoi cele şapte puncte alunecând lin pe cer. Sammy sparse liniştea.

– O vedeţi pe cea strălucitoare, din capăt? Bijuteria constelaţiei. E la înălţimea oricărei nave construite vreodată. E nava mea portdrapel, domnule… *Pham Nuwen.*

PARTEA ÎNTÂI
PESTE O SUTĂ ŞAIZECI DE ANI...

1

Flota Qeng Ho ajunse prima la Steaua Fluctuantă. Acest fapt poate nu are importanţă. În ultimii cincizeci de ani de călătorie, navele ei urmăriseră jeturile flotei emergente decelerând spre aceeaşi destinaţie.

Cele două părţi nu se cunoşteau şi se întâlneau amândouă departe de casă. Nimic nou pentru comercianţii Qeng Ho – deşi, de obicei, întâlnirile nu erau atât de nedorite ca aceasta şi le ofereau posibilitatea de a face comerţ. Aici, ei, bine, aici se afla o comoară, dar nu aparţinea niciuneia dintre cele două părţi. Zăcea îngheţată, aşteptând să fie prădată, sau exploatată, sau dezvoltată, după dorinţă. Atât de departe de prieteni, atât de departe de un context social… atât de departe de martori. O situaţie în care trădarea ar putea fi răsplătită, o ştiau ambele părţi. Qeng Ho şi emergenţii, cele două expediţii, se tatonaseră reciproc zile la rând, studiindu-şi intenţiile şi puterea de foc. S-au conceput şi reconceput acorduri, s-au făcut planuri de asolizare comună. Cu toate acestea, comercianţii au aflat foarte puţine despre adevăratele intenţii ale emergenţilor. Aşa că invitaţia la masă lansată de cei din urmă a fost primită cu uşurare de unii şi cu mânie înăbuşită de alţii.

Trixia Bonsol se propti cu umărul de-al lui şi-şi lăsă capul pe-o parte, ca să audă numai el ce spune:

– Deci, Ezr. Mâncarea are gust bun. Poate că nu încearcă să ne otrăvească.

– E destul de insipidă, şopti el şi încercă să nu se lase distras de atingerea ei.

Trixia Bonsol se născuse pe planetă, făcea parte din echipa de specialişti. Ca majoritatea celor de pe Triland, o caracteriza o anumită doză de naivitate; îi plăcea să-l tachineze pe Ezr, spunându-i că suferă de „paranoia comerciantului”.

Ezr analiză mesenii. Comandantul de flotă Park adusese o sută de oameni la banchet, dar foarte puţini militari. Qeng Ho stăteau printre emergenţii aproximativ egali ca număr. El şi Trixia erau departe de masa comandantului. Ezr Vinh, ucenic comerciant, şi Trixia Bonsol, doctor în lingvistică. Bănui că emergenţii de aici aveau ranguri la fel de neînsemnate. După estimările celor din Qeng Ho, emergenţii erau strict autoritarişti, dar Ezr nu zări însemne ale rangurilor. Unii erau vorbăreţi, iar limba lor, nesa, uşor de înţeles, nu se deosebea prea mult de standardul de transmisie. Tipul tras la faţă şi îndesat din stânga sa pălăvrăgise întruna pe parcursul mesei. Ritser Brughel părea să fie programator militar, deşi nu recunoscuse expresia când o folosise Ezr. Avea capul plin de scheme pe care le-ar putea folosi în anii următori.

– Nu-i prima oară, ce, nu ştii? Pune laba pe ei până nu învaţă ce-i aia tehnologie – ori nu şi-or fi refăcut-o încă, zise Brughel, străduindu-se să se detaşeze de Ezr şi să se concentreze pe bătrânul Pham Trinli.

Brughel credea, se pare, că vârsta aparentă îţi conferă autoritate specială, fără să-şi dea seama că un bătrân printre juniori trebuie să fie cu adevărat un ratat. Pe Ezr nu-l deranja să fie neglijat; îi dădea ocazia să observe fără să fie distras. Însă lui Pham Trinli îi plăcea să i se dea atenţie. Ca orice programator militar care îl întâlnea pe altul, încerca să se dea mai grozav decât tipul palid şi masiv, dar îi scăpau şi secrete, lucru care-i provoca lui Ezr o stare de agitaţie.

Un lucru era sigur la emergenţi: se pricepeau la tehnică. Aveau statoreactoare Bussard care călătoreau rapid între stele; asta îi plasa printre fruntaşi în topul cunoştinţelor tehnice. Şi nu erau cunoştinţe decadente. Capacităţile lor de semnalizare şi cele informatice erau la fel de performante ca ale Qeng Ho – asta, ştia Vinh, îi stresa mai mult pe agenţii de securitate ai comandantului Park decât caracterul ascuns al emergenţilor. Qeng Ho îşi însuşiseră epocile de aur a sute de civilizaţii. În altă situaţie, emergenţii competenţi ar fi fost un prilej de sinceră încântare comercială.

Competenţi, dar şi harnici. Ezr privi dincolo de mese. Nu ca să spioneze, ci pentru că-l impresiona locul. „Spaţiile locuibile” de pe statoreactoare erau, în general, caraghioase. Astfel de nave trebuie să aibă scuturi solide şi putere de construcţie moderată. Chiar şi la o fracţiune din viteza luminii, o călătorie interstelară dura ani de zile, iar echipajul şi pasagerii îşi petreceau majoritatea timpului în hibernoterapie. Totuşi, emergenţii îşi dezgheţaseră mulţi oameni înainte de a pregăti spaţiile locuibile. Construiseră acest habitat şi-l rotiseră pe orbită în mai puţin de opt zile – chiar în timp ce se efectuau corecţiile orbitale finale. Structura avea peste două sute de metri de la un cap la altul, un inel parţial, confecţionat în întregime din materiale strânse cu greu pe diatanţa a douăzeci de ani-lumină.

Interiorul friza opulenţa. Efectul general era clasic într-o mică măsură, asemănător cu habitatele solare timpurii, înainte ca sistemele de susţinere biotică să fie bine înţelese. Emergenţii erau mari meşteri în pânzeturi şi ceramică, deşi Ezr bănuia că nu cunoşteau bioartele. Draperiile şi mobilierul încercau să ascundă podeaua curbată. Ventilatorul era silenţios şi destul de puternic să dea impresia de spaţiu aerisit nelimitat. Nu existau ferestre, nici măcar vederi corectate de mişcarea de rotaţie. Acolo unde se vedeau, pereţii erau acoperiţi cu lucrări complexe lucrate manual (picturi în ulei?). Culorile lor intense sclipeau până şi în semiîntuneric. Ezr ştia că Trixia voia să le studieze îndeaproape. Mai mult decât limba, arta nativă, susţinea ea, dezvăluia esenţa unei culturi.

Vinh întoarse capul şi-i zâmbi. Pentru ea, zâmbetul lui avea un

înţeles, dar pe emergenţi poate că-i va păcăli. Ezr ar fi dat orice să dea dovadă de cordialitatea aparentă a comandantului Park, aşezat la masa principală şi prins într-o conversaţie jovială cu liderul emergenţilor, Tomas Nau. Ai fi zis că sunt foşti colegi de şcoală. Vinh se relaxă, căutând să surprindă nu sensuri, ci atitudini.

Nu toţi emergenţii erau genul zâmbitor, vorbăreţ. Roşcata de la masa din faţă, la numai câteva scaune de Tomas Nau, de exemplu; fusese prezentată, dar nu-i mai ţinea minte numele. În afară de un lanţ de argint scânteietor, femeia avea o ţinută sobră – prea sobră. Era suplă şi nu ştiai câţi ani să-i dai. Poate că-şi vopsise părul în roşu pentru seara respectivă, dar pielea nepigmentată ar fi fost mai greu de imitat. Emana o frumuseţe exotică, cu excepţia atitudinii stângace, a trăsăturilor aspre ale gurii. Îşi plimba privirea de-a lungul meselor, dar putea foarte bine să fie singură. Vinh observă că gazdele nu aşezaseră niciun invitat lângă ea. Trixia îl tachina mereu că e mare afemeiat, chiar dacă numai cu mintea. Ei, bine, această domniţă cu înfăţişare stranie ar fi apărut mai degrabă în coşmarurile lui decât în visurile lui fericite.

La masa din faţă, Tomas Nau se ridicase în picioare. Servitorii se depărtară de mese. Un „sst” făcu linişte printre emergenţii şi comercianţii aşezaţi, cu excepţia celor foarte absorbiţi de sine.

– A venit timpul toasturilor pentru prietenia interstelară, şopti Ezr.

Bonsol îi trase un cot, concentrată numai pe masa din faţă. O simţi cum îşi înăbuşă râsul când liderul emergent rosti următoarele cuvinte de început:

– Prieteni, suntem cu toţii la mare distanţă de casă. Făcu un gest amplu, ca să cuprindă şi spaţiul aflat dincolo de pereţii sălii de banchete. Am comis, ambele părţi, greşeli potenţial grave. Am ştiut că acest sistem stelar e unul neobişnuit.

Imaginaţi-vă o stea atât de variabilă încât într-un ciclu de 250 de ani se stinge aproape complet timp de 215.

– De-a lungul mileniilor, astrofizicienii din mai multe civilizaţii, nu doar una, au încercat să-i convingă pe conducătorii lor să trimită o expediţie în acest loc. Se opri şi zâmbi. Desigur, până în epoca noastră, fuse prea scump să străbaţi până aici, dincolo de Tărâmul Oamenilor. Totuşi, acest loc face acum obiectul a două misiuni umane simultane.

Zâmbete circulară în jurul mesei, şi gândul „al naibii noroc”

– Bineînţeles, această coincidenţă nu a apărut de la sine. Cu ani în urmă, nimic nu susţinea o asemenea expediţie. Acum avem cu toţii un motiv: rasa pe care o numiţi păianjeni. Doar a treia formă de inteligenţă nonumană descoperită vreodată.

Iar într-un sistem planetar atât de sumbru ca acesta, era improbabil ca o asemenea formă de viaţă să fi apărut în mod natural.

Păianjenii înşişi trebuiau să fie descendenţii unei rase nonumane care călătorise printre stele, o rasă pe care Omenirea nu o întâlnise niciodată. Putea fi cea mai mare comoară descoperită de Qeng Ho până acum, cu atât mai mult, cu cât actuala civilizaţie a păianjenilor de-abia descoperise radioul. Trebuiau să fie la fel de neprimejdioşi şi de uşor detectabili ca orice civilizaţie umană apusă.

Nau chicoti dispreţuitor chiar la adresa lui şi se uită la comandantul Park.

– Până nu demult, nu mi-am dat seama cât de bine se completează unele pe altele punctele noastre slabe şi cele tari, greşelile şi intuiţiile noastre. Voi aţi venit de la o distanţă mult mai mare, dar cu nave foarte rapide, deja construite. Noi am venit de mai aproape, dar nu ne-am grăbit şi am adus mult mai multe cu noi. Amândoi am judecat corect aproape toate aspectele.

Sistemele de telescoape urmăreau Steaua Fluctuantă de când călătorea Omenirea în spaţiu. Se ştia de secole întregi că o planetă de mărimea Pământului, cu urme de viaţă în compoziţia chimică, se deplasează pe orbita stelei. Dacă steaua ar fi fost una obişnuită, planeta ar fi fost foarte plăcută, nu un bulgăre de gheaţă mai tot timpul. Nu existau alte corpuri planetare în sistemul Fluctuantei, iar astronomii antici confirmaseră că singura lume din el nu are lună. Nicio altă planetă terestră, niciun gigant gazos, niciun asteroid… şi niciun nor de comete. Spaţiul din jurul stelei era curat ca lacrima. N-ar fi mirat pe nimeni dacă un asemenea lucru s-ar fi întâmplat în vecinătatea unei stele variabile catastrofice şi, fără îndoială, Steaua Fluctuantă ar fi putut fi explozivă în trecut – dar atunci cum de supravieţuise planeta aceea? Iată unul dintre misterele locului.

Toate acestea se cunoşteau, fuseseră luate în calcul. Flota comandantului Park petrecuse scurta perioadă în zonă analizând sistemul cu asiduitate şi dragând câteva kilotone de substanţe volatile din lumea îngheţată.

De fapt, găsise patru roci în sistem – le puteai numi asteroizi, dacă te aflai într-o dispoziţie generoasă. Nişte ciudăţenii; cea mai mare avea doi kilometri în lungime. Erau din diamant solid. Savanţii de pe Triland aproape că se luaseră la pumni explicând acest lucru.

Dar diamantele nu se pot consuma, cel puţin nu brute. Fără amestecul obişnuit de substanţe volatile şi minereuri locale, viaţa flotei putea deveni foarte grea. Afurisiţii de emergenţi nu numai că întârziaseră, dar aveau şi noroc. În aparenţă, deţineau mai puţini savanţi şi oameni de cultură şi nave mai lente… dar aveau munţi de echipamente.

Conducătorul emergenţilor zâmbi amabil şi continuă:

– Există un singur loc în tot sistemul Fluctuantei în care substanţele volatile se găsesc în cantităţi nelimitate – tocmai pe lumea

păianjenilor.
Îşi plimbă privirea prin public, zăbovind asupra invitaţilor.
– Ştiu că unii dintre dumneavoastră aţi sperat într-o amânare până când se activează din nou păianjenii… Dar şi pânda are limite, iar flota mea deţine elevatoare de mare putere. Directorul Reynolt – aha, deci aşa o cheamă pe roşcată! – e de acord cu savanţii dumneavoastră că localnicii de-abia au inventat radioul primitiv. Toţi „păianjenii” sunt îngheţaţi în subteran, la mare adâncime, şi vor rămâne aşa până când se va reaprinde Steaua Fluctuantă.
Cam peste un an. Ce anume determina ciclului stelei era un mister, dar tranziţia de la întuneric la lumină se repeta regulat, cu variaţii foarte rare în opt mii de ani.
La masa din faţă, lângă Tomas Nau, S.J. Park zâmbea şi el, probabil la fel de sincer ca vorbitorul. Comandantul de flotă Park nu fusese popular în Departamentul Silvic din Triland, în parte pentru că redusese drastic timpul de pre-Zbor, chiar şi când nu existaseră dovezi ale unei alte flote. Park mai că îşi pârlise statoreactoarele Bussard în decelerare întârziată, ajungând înaintea emergenţilor. Putea pretinde că sosise primul, dar nu prea avea cu ce se lăuda, în afară de roci de diamant, mici depozite de substanţe volatile. Până la primele asolizări, nici măcar nu ştiuseră cum arată extratereştrii. Asolizarea, cercetarea monumentelor, câteva probe furate din gropile de gunoi dezvăluiseră multe lucruri – la care acum trebuia să renunţe.
– E timpul să începem să lucrăm împreună, continuă Nau. Nu ştiu câte aţi aflat din discuţiile noastre din ultimele două zile. Sigur s-au răspândit zvonuri. În curând veţi afla detaliile, dar comandantul Park, Comitetul dumneavoastră Comercial şi eu ne-am gândit că aceasta este o ocazie potrivită pentru a da glas ţelului nostru unit. Plănuim o asolizare comună de dimensiuni impresionante. Scopul principal va fi acela de a lua cel puţin un milion de tone de apă şi aproximativ aceeaşi cantitate de minereu. Avem elevatoare de mare putere, care fac treaba aceasta cu uşurinţă. Pentru scopurile noastre secundare, vom lăsa senzori ascunşi şi vom colecta mici mostre de cultură. Rezultatele şi resursele vor fi împărţite în mod egal între expediţiile noastre. În spaţiu, cele două grupuri ale noastre se vor folosi de rocile locale pentru a ne masca habitatele, să sperăm că doar la câteva secunde-lumină de păianjeni.
Nau se uită din nou la comandantul Park. Deci mai rămâneau lucruri de discutat. Ridică paharul.
– Aşadar, un toast. Pentru sfârşitul greşelilor şi pentru colaborarea noastră. Fie ca, pe viitor, să dovedim mai multă putere de concentrare.

– Draga mea, parcă eu eram cel paranoic, ai uitat? Am crezut c-o

să-mi iei gâtul din cauza bănuielilor mele de comerciant maliţios.

Trixia zâmbi puţin, dar nu-i răspunse imediat. Fusese neobişnuit de tăcută tot drumul înapoi de la banchetul dat de emergenţi. Se aflau în apartamentul ei din habitatul temporar al comercianţilor. Aici îşi etala ea de obicei sinele deschis şi încântător.

– Habitatul lor e foarte drăguţ, spuse ea într-un sfârşit.

– Faţă de al nostru, da. Ezr bătu în peretele din plastic. Pentru o construcţie ridicată din bucăţi cărate cu nava, e o treabă excelentă.

Habitatul temporar Qeng Ho nu era decât un balon uriaş, compartimentat. Sala de gimnastică şi cele de şedinţe aveau dimensiuni mari, dar le lipsea eleganţa. Comercianţii o păstrau pentru structurile mai mari, pe care le puteau înălţa din materialele locale. Trixia nu avea decât două încăperi comunicante, ocupând puţin peste o sută de metri cubi. Pereţii erau simpli, dar ea îmbunătăţise mult imaginile consensuale: părinţii şi surorile ei, panorama unei păduri grandioase de pe Triland. Umpluse zona biroului cu apartamente istorice de pe Bătrânul Pământ, dinaintea Erei Spaţiale. Se vedeau imagini din prima Londră şi primul Berlin, imagini cu cai şi aeroplane şi comisari. De fapt, culturile acelea erau insipide în comparaţie cu extremele lor, stinse în istoria lumilor ulterioare. Dar în Era Zorilor totul se lua de la început. N-au existat niciodată vremuri cu visuri mai îndrăzneţe sau naivităţi mai mari. Perioada era specialitatea lui Ezr, spre oroarea părinţilor şi uluirea prietenilor săi. Totuşi, Trixia îl înţelegea. Pentru ea, Era Zorilor constituia o simplă pasiune, dar îi plăcea să vorbească despre vremurile vechi, foarte vechi. Ezr ştia că n-ar mai găsi pe altcineva ca ea.

– Hai, Trixia, de ce te-ai posomorât? Sigur nu e nimic suspicios în faptul că emergenţii au apartamente frumoase. Toată seara te-ai purtat normal, ca o ţicnită – ea nu răspunse insultei –, dar pe urmă s-a întâmplat ceva. Ce-ai văzut?

Se împinse de tavan ca să plutească mai aproape de sofaua de lângă perete, pe care stătea ea aşezată.

– Păi… mai multe mărunţişuri şi… Trixia se întinse să-l prindă de mână. Ştii că am ureche pentru limbi străine. Zâmbi scurt încă o dată. Dialectul lor nesic seamănă atât de mult cu standardul vostru de transmisie, încât e clar că s-au inspirat din reţeaua Qeng Ho.

– Evident. Se potriveşte cu ceea ce susţin ei. Sunt o cultură tânără, de-abia se târăsc din prăpastia în care au căzut. *Până la urmă o să ajung să-i apăr?*

Oferta emergenţilor fusese rezonabilă, aproape generoasă. Genul de ofertă care îl pune pe gânduri pe orice comerciant destoinic. Dar pe Trixia altceva o îngrijorase.

– Da, dar având o limbă comună, e mult mai greu să maschezi lucrurile. Am auzit multe moduri de exprimare de tip autoritarist, dar

nu erau utilizări învechite. Emergenţii sunt obişnuiţi să deţină proprietatea asupra oamenilor, Ezr.

– Te referi la sclavie? E vorba de o civilizaţie de înaltă tehnologie, Trixia. Specialiştii în tehnologie nu sunt sclavi buni. Dacă nu cooperează de bunăvoie, se duc toate pe apa sâmbetei.

Ea îl strânse brusc de mână, nu supărată, nici în joacă, ci cu o intensitate care nu-i stătea în fire.

– Da, da. Însă nu le cunoaştem toate şmecheriile. Ştim că joacă tare. O seară întreagă i-am ascultat pe individul ăla blond-roşcat de lângă tine şi pe cuplul din dreapta mea. Cuvântul „comerţ” nu le vine la îndemână. Exploatarea e singura relaţie pe care şi-o imaginează când se gândesc la păianjeni.

– Hm…

Aşa era Trixia. Lucrurile care lui îi treceau pe lângă ureche dobândeau sens pentru ea. Uneori lui i se păreau banale şi după ce i le explica. Alteori, explicaţia ei scotea la lumină aspecte la care el nu se gândise niciodată.

– … Nu ştiu, Trixia. Noi, Qeng Ho, putem fi de-a dreptul… ăăă… aroganţi când nu ne aud Clienţii.

Trixia îşi luă ochii de la el o secundă şi fixă încăperile caraghioase, de modă veche, din casa familiei sale de pe Triland.

– Aroganţa Qeng Ho mi-a dat lumea peste cap, Ezr. Park, comandantul tău, a reformat sistemul de învăţământ, a transformat Departamentul Silvic într-o instituţie transparentă… Şi n-a fost decât un efect secundar.

– N-am obligat pe nimeni să…

– Ştiu. N-aţi obligat pe nimeni. Departamentul a vrut să se implice în misiune, iar preţul pe care i l-aţi cerut a fost să pună la dispoziţie anumite produse. Zâmbea straniu. Nu mă plâng, Ezr. Fără aroganţa Qeng Ho, nu mi s-ar fi permis niciodată să intru în programul de selecţie al Departamentului. Nu mi-aş fi luat doctoratul, nu aş fi aici. Voi, Qeng Ho, sunteţi nişte escroci, dar şi unul dintre lucrurile bune de care a avut parte lumea mea.

Ezr fusese în stare de hibernoterapie până anul trecut pe Triland. Detaliile Clientului nu-i erau foarte clare şi, până în seara asta, Trixia nu vorbise prea multe despre ele. Hm… Numai o cerere în căsătorie pe megasecundă; el nu-i promisese mai mult, dar… Vru să spună că…

– Taci, tu! N-am terminat. Îţi spun toate astea pentru că trebuie să te conving: există aroganţă şi aroganţă, iar eu ştiu care e diferenţa dintre ele. Oamenii de la banchet mi-au părut mai degrabă tirani decât comercianţi.

– Dar servitorii? Arătau ca nişte robi asupriţi?

– Nu… mai degrabă ca nişte angajaţi. Ştiu că nu se potriveşte. Dar noi nu-i vedem pe toţi emergenţii. Poate că victimele se află în altă

parte. Dar, fie din prea multă încredere, fie din ignoranţă, Tomas Nau le-a afişat durerea pe toate gardurile. Se uită la figura lui întrebătoare. Tablourile, la naiba!

Trixia părăsise sala banchetului în pas de plimbare, admirând fiecare pictură în parte. Nişte peisaje minunate, fie localizate la sol, fie habitate de dimensiuni impresionante. Fiecare era suprarealist, după cum cădea lumina şi după geometrie, dar precis până în cel mai mic detaliu al firului de iarbă.

– Tablourile acelea n-au fost pictate de oameni normali şi fericiţi.

Ezr înălţă din umeri.

– Mie mi s-a părut că toate sunt lucrate de aceeaşi mână. Sunt atât de reuşite, fac prinsoare că sunt reproduceri ale clasicilor, ca peisajele cu castele din Canberra, ale lui Deng. Un maniaco-depresiv contemplându-şi viitorul searbăd. Marii artişti sunt deseori cu mintea dusă şi nefericiţi.

– Ai vorbit ca un adevărat comerciant!

Ezr îşi puse mâna peste mâinile ei.

– Trixia, nu vreau să mă cert cu tine. Până la banchetul ăsta, eu eram cel neîncrezător.

– Şi încă eşti, nu?

Întrebarea fu rostită serios, fără glumă.

– Da.

Însă Ezr nu era atât de neîncrezător ca ea şi nici din aceleaşi motive.

– E puţin prea amabil din partea emergenţilor să împartă cu noi jumătate din cantităţile ridicate cu elevatoarele lor masive.

Altă afacere, mai grasă, trebuie să fie la mijloc. Teoretic, forţa intelectuală adusă de Qeng Ho merita câteva încărcături grele, dar ecuaţia era subtilă şi greu de susţinut.

– Încerc să-mi dau seama ce-ai văzut şi mi-a scăpat mie… Bine, să zicem că pericolul e mare, cum zici tu. Atunci crezi că Park şi comitetul nu ştiu ce se pune la cale?

– Şi ce cred ei acum? Uitându-mă la ofiţerii flotei tale în taxiurile de întoarcere, am avut senzaţia că au devenit foarte îngăduitori cu emergenţii.

– Sunt bucuroşi că am făcut un târg. Nu ştiu ce părere au cei din Comitetul Comercial.

– Ai putea afla, Ezr. Dacă s-au lăsat păcăliţi la banchet, ai putea cere puţină fermitate. Da, ştiu, eşti ucenic, există reguli şi obiceiuri, bla, bla, bla. Dar familia ta deţine această expediţie!

Ezr se aplecă în faţă.

– Doar o parte din ea.

Era prima oară când Trixia făcea caz de asta. Până acum, amândoi – cel puţin el – se temuseră să recunoască diferenţa de statut dintre

ei. Le era amândurora teamă că ar profita unul de celălalt. Părinţii lui Ezr Vinh şi două mătuşi de-ale lui deţineau cam o treime din expediţie: două statoreactoare Bussard şi trei landere. În total, familia Vinh.23 avea treizeci de nave răspândite în douăsprezece companii. Călătoria la Triland fusese o investiţie secundară, care merita numai prezenţa simbolică a unui singur membru al familiei. Peste un secol sau trei, Ezr Vinh se va întoarce în sânul familiei. Până atunci, va îmbătrâni cu zece sau cincisprezece ani. Aştepta reunirea cu nerăbdare, ca să le arate părinţilor că băiatul lor reuşise. Între timp, mai avea nişte ani până să poată da ordine.

– Trixia, e o diferenţă între a deţine şi a administra, mai ales în cazul meu. Dacă părinţii mei ar fi venit în expediţie, da, ei ar fi avut un cuvânt greu de spus. Dar ei ştiu foarte bine ce înseamnă asta. Eu sunt mai degrabă ucenic decât proprietar.

Şi o putea dovedi cu umilinţele suferite. Un lucru era sigur despre expediţiile Qeng Ho: nu tolerau nepotismul. Dimpotrivă.

Trixia tăcu o vreme, plimbându-şi privirea pe chipul lui. Ce urmează? Vinh îşi amintea foarte bine de sfatul maliţios al mătuşii Filipa, acela despre femeile care se lipesc de tinerii comercianţi bogaţi, îi atrag şi pe urmă vor să le conducă viaţa şi, mai grav, afacerea familiei. Ezr avea nouăsprezece ani, Trixia, douăzeci şi cinci. Poate că ea se gândeşte să emită pretenţii. *Nu, Trixia, te rog.*

Într-un sfârşit, ea zâmbi – un zâmbet mai blând, mai discret ca de obicei.

– Bine, Ezr. Fă ceea ce trebuie… dar pot să-ţi cer o favoare? Gândeşte-te la ce-am vorbit.

Se întoarse şi-l mângâie tandru pe faţă. Sărutul ei veni dulce, ispititor.

2

Răsfăţata stătea şi-l pândea pe Ezr în faţa apartamentului său.

– Hei, Ezr, te-am urmărit aseară.

Aproape că reuşi să-l oprească în loc. *Vorbeşte despre banchet.* Comitetul Comercial îl transmisese şi restului flotei.

– Normal, Qiwi, m-ai văzut pe video. Acum mă vezi în carne şi oase. Deschise uşa şi intră. Răsfăţata reuşi cumva să se ţină atât de aproape de el, încât acum era şi ea înăuntru. Ce faci pe-aici?

Qiwi se pricepea de minune să răstălmăcească întrebările.

– Schimbul la munca de jos începe în două mii de secunde. M-am gândit să mergem împreună jos la bacteriolab, să facem schimb de bârfe.

Vinh plonjă în camera din spate. De data asta o lăsă afară. Se schimbă în uniforma de lucru. Bineînţeles, o găsi tot acolo când ieşi. Oftă.

– Nu ştiu nicio bârfă.

Să fiu al naibii dacă-i repet ce mi-a spus Trixia.

Qiwi zâmbi triumfătoare.

– Nu-i nimic, ştiu eu. Hai.

Răsfăţata deschise uşa spre exterior şi-i făcu o reverenţă elegantă în imponderabilitate, pe coridorul public.

– Vreau să-mi compar observaţiile despre cele văzute cu ale tale, dar, sincer, fac pariu că eu am obţinut mult mai multe. Comitetul avea trei camere, inclusiv la intrare – vedea mai bine decât tine.

Ţopăia pe coridor lângă el, spunându-i cât de des revăzuse imaginile şi cu câţi bârfise de atunci.

Vinh o întâlnise prima oară pe Qiwi Lin Lisolet în pre-Zbor, în spaţiul Triland. Fusese un boţ de opt ani care te călca pe nervi. Şi, dintr-un motiv necunoscut, se lipise de el. După câte-o masă ori şedinţă de antrenament, fugea după el şi-l pocnea peste umăr – cu cât se enerva el mai tare, cu atât îi plăcea mai mult. Să-i fi tras şi el un pumn, i-ar fi schimbat toată viziunea. Dar nu poţi să pocneşti un copil de opt ani. Avea cu nouă ani mai puţin decât vârsta minimă admisă pentru a fi membru în echipaj. Copiii îşi aveau locul lor înainte şi după călătorii, nu în echipaje, mai ales în cele care se îndreaptă spre spaţii pustii. Dar mama lui Qiwi deţinea douăzeci la sută din expediţie… Familia Lisolet.17 era un adevărat matriarhat, originară din Strentmann, undeva departe, în spaţiul Qeng Ho. Aveau şi înfăţişare, şi obiceiuri ciudate. Probabil că fuseseră încălcate multe reguli, dar micuţa Qiwi ajunsese în echipaj. Stătuse trează mai mult timp decât orice alt membru, cu excepţia celor de gardă. Mare parte a copilăriei şi-o petrecuse printre stele, înconjurată de o mână de adulţi, deseori nici măcar de părinţi. Numai când se gândea la asta, nervii lui Vinh se potoleau. Biata fetiţă. Care nu mai era chiar fetiţă. Probabil că

a împlinit paisprezece ani. Acum înlocuise atacurile fizice cu cele verbale – un lucru bun, dacă te gândeşti la fizicul strentmannienilor.

Acum cei doi coborau prin tunelul principal al habitatului.

– Salut, Raji, cum merge treaba?

Qiwi făcea cu mâna şi râdea oricui trecea pe lângă ei. În megasecundele dinaintea sosirii flotei emergente, comandantul Park dezgheţase aproape jumătate din echipajul flotei, destui membri cât să opereze toate vehiculele şi armele, plus rezervele. O mie cinci sute de oameni n-ar fi însemnat un grup prea mare în habitatul părinţilor lui. Aici însă lumea se înghesuia, chiar dacă mulţi erau de serviciu la bordul navei. Cu atâţia oameni, chiar observai că habitatele erau temporare, noi compartimente umflându-se pentru un echipaj sau altul. Axa principală nu reprezenta altceva decât locul de întâlnire a patru baloane mari. Suprafeţele vălureau câteodată, când patru sau cinci oameni trebuiau să alunece simultan.

– N-am încredere în emergenţi, Ezr. După acel discurs plin de generozitate, o să ne ia gâtul.

Vinh scoase un mormăit iritat.

– Şi-atunci de ce zâmbeşti atâta?

Plutiră pe lângă o porţiune de pânză transparentă – o fereastră adevărată, nu un tapet. În spatele ei se afla parcul habitatului. În realitate, nu era mai întins decât o grădină de bonzai mare, dar cuprindea mai mult spaţiu deschis şi fiinţe vii decât găseai în habitatul steril al emergenţilor. Qiwi întoarse capul şi tăcu o vreme. Numai plantele şi animalele vii reuşeau să-i închidă gura. Tatăl ei era ofiţerul răspunzător cu sistemele de susţinere biotică – şi un artist al bonzailor renumit în tot spaţiul Qeng Ho.

Fata reveni brusc în prezent. Îi reveni şi zâmbetul încrezut.

– Pentru că noi suntem Qeng Ho, dacă binevoim să ne amintim de asta! Suntem mai şmecheri cu mii de ani faţă de nou-veniţii ăştia. Emergenţi, pe naiba! Au ajuns unde-au ajuns pentru că au tras cu urechea la sectorul public al Reţelei Qeng Ho. Fără ea, încă s-ar târî printre propriile ruine.

Pasajul se îngusta, curbându-se într-un con cu vârful în jos. În spatele şi deasupra lor, zgomotele echipajului se auzeau estompate prin peretele din pânză umflată. Era balonul cel mai apropiat de centru din habitat. În afară de lonjeron şi de reactorul de putere, era singurul compartiment absolut necesar: laboratorul bacteriologic de susţinere biotică.

Aici se făcea munca de jos, mai murdară nici nu se putea: se curăţau filtrele bacteriene din culturile hidroponice. Aici, jos, plantele nu miroseau prea frumos. De fapt, duhoarea de putrefacţie era semn de sănătate perfectă. În cea mai mare parte, munca putea fi realizată automat, dar trebuia să iei şi unele decizii care depăşeau cele mai

sofisticate mecanisme şi pentru care nu se inventaseră încă telecomenzi. Într-un fel, era treabă de răspundere. Fă o greşeală prostească şi o tulpină bacteriană străbate membrana până la rezervoarele superioare. Mâncarea ar avea gust de vomă, iar mirosul ar ajunge în sistemul de ventilaţie. Dar probabil că nici cea mai gravă greşeală n-ar omorî pe nimeni, mai existau laboratoare pe statoreactoare, izolate unul de celălalt.

Aşadar, era un loc în care aveai ce învăţa, ideal după standardele profesorilor severi, un spaţiu înşelător, incomod din punct de vedere fizic. Iar dacă făceai o greşeală, rămâneai cu o senzaţie de stânjeneală de care nu scăpai decât cu mare greutate.

Qiwi venea aici pentru ore suplimentare. Susţinea că îi place locul la nebunie.

– Tati zice că trebuie să începi cu vietăţile cele mai mici înainte de a te apuca de cele mari.

Era o enciclopedie ambulantă despre bacterii, procese metabolice amestecate, putoarea de canal a diverselor combinaţii, proprietăţile tulpinilor afectate de atingerea omului (ale căror duhoare nu trebuia, din fericire, s-o miroasă).

Ezr era să facă două greşeli în prima kilosecundă. Le corectă la timp, bineînţeles, dar lui Qiwi nu-i scăpară. În mod normal, l-ar fi sâcâit întruna din cauza lor. Dar astăzi o preocupau speculaţiile despre emergenţi.

– Ştii de ce n-am adus noi elevatoare de mare putere?

Două dintre cele mai grele landere ale lor ridicau o mie de tone de la suprafaţă pe orbită. Să fi avut timp, ar fi adunat câte substanţe volatile şi minereu ar fi vrut. Desigur, sosirea emergenţilor îi privase tocmai de acest timp. Ezr înălţă din umeri şi fixă cu privirea eşantionul pe care îl extrăgea.

– Am auzit zvonurile.

– Hă-hă! N-ai nevoie de zvonuri. Puţină aritmetică şi afli imediat adevărul. Comandantul de flotă Park a bănuit că n-o să fim singuri. A adus cantitatea minimă de landere şi habitate. Şi multe, multe arme şi bombe.

– Poate.

Mai mult ca sigur.

– Necazul e că nemernicii de emergenţi sunt atât de aproape, încât au venit mult mai bine aprovizionaţi – şi tot au ajuns imediat după noi.

Ezr nu răspunse, dar tăcerea lui nu contă pentru Qiwi.

– Aşa. Am ciulit urechea la bârfe. Trebuie să fim foarte, foarte atenţi.

Şi trecu imediat la tactică militară şi speculaţii despre sistemul de armament al emergenţilor. Mama ei era comandant de flotă adjunct, dar şi militar. Militar strentmannian. În tranzit, Răsfăţata îşi petrecuse

majoritatea timpului cu matematică, traiectorii şi inginerie. Laboratorul bacteriologic şi bonzaii erau influenţa tatălui ei. Oscila între soldatul însetat de sânge, comerciantul viclean şi artistul bonzailor – toate trei în doar câteva secunde. Cum de s-au gândit părinţii ei să se căsătorească? Şi ce copil singuratic şi ţicnit făcuseră.

– I-am putea bate pe emergenţi într-o luptă dreaptă, spuse Qiwi. Ei ştiu lucrul ăsta. De-asta se poartă atât de frumos. Noi trebuie să ne arătăm cooperanţi; avem nevoie de elevatoarele lor. Pe urmă, dacă respectă înţelegerea, o să fie bogaţi, dar noi o să fim şi mai bogaţi. Fraierii ăia n-o să vândă castraveţi la grădinar. Dacă lucrurile merg bine, la sfârşitul operaţiunii noi o să deţinem controlul.

Ezr termină un set şi recoltă alt eşantion.

– Păi, spuse el, Trixia crede că ei nu se gândesc nici pe departe la o tranzacţie comercială.

– Hm... În mod ciudat, Qiwi ridiculiza tot ce ţinea de Ezr – în afară de Trixia. În general, o ignora. Acum însă, Răsfăţata se dovedi neobişnuit de tăcută. Preţ de-o secundă. Cred că prietena ta a nimerit-o. Uite ce e, Vinh, n-ar trebui să-ţi spun, dar Comitetul Comercial e împărţit pe bisericuţe.

Precis avea năzăreli fata, dacă nu cumva maică-sa era o gură-spartă.

– După părerea mea, sunt nişte cretini în Comitet care cred că la mijloc e doar o afacere, fiecare parte dă ce are mai bun, într-un efort comun – şi, ca de obicei, noi suntem negociatorul mai inteligent. Ăştia nu pricep că, dacă suntem omorâţi, nu mai contează că partea cealaltă suferă o pierdere netă. Trebuie să jucăm dur, să ne pregătim de-o ambuscadă.

– Qiwi!

– Bine, bine, bine. N-am zis nimic. N-am zis nimic!

Îi dădu pace cam o sută de secunde, apoi începu să facă planuri cum să profite de pe urma emergenţilor, „dacă supravieţuim următoarelor câteva megasecunde”. Dacă lumea păianjenilor şi Steaua Fluctuantă n-ar fi existat, emergenţii ar fi reprezentat descoperirea secolului în această regiune a spaţiului Qeng Ho. Urmărindu-le operaţiunile flotei, vedeai clar că se pricep la automate şi la planificarea sistemelor. Însă navele lor nu atingeau nici jumătate din viteza navelor Qeng Ho, iar bioştiinţa lor nu era ştiinţă. Qiwi concepuse deja o sută de planuri ca să le transforme dezavantajele în profit pentru ei.

Ezr o lăsă să vorbească fără s-o asculte. Altădată, s-ar fi cufundat în muncă. În schimbul de acum, nu avea nicio şansă. Planuri întinse pe două secole se reduceau la câteva kilosecunde critice, şi pentru prima oară el puse sub semnul îndoielii conducerea flotei. Trixia nu avea nicio legătură cu flota, dar se putea lăuda cu o minte sclipitoare şi un

alt punct de vedere decât comercianţii pe viaţă. Răsfăţata era deşteaptă, dar de obicei părerile ei nu aveau nicio valoare. De data asta însă… poate chiar o montase „mami”. Concepţia Kirei Pen Lisolet se formase undeva foarte departe, atât de departe cât poţi ajunge fără să ieşi din ţinutul Qeng Ho; poate s-a gândit că o ucenică adolescentă va influenţa lucrurile tocmai pentru că făcea parte din familia proprietarului. La naiba…

Schimbul se scurse fără alte sclipiri de intuiţie. Termină treaba peste o mie cinci sute de secunde. Dacă sărea peste prânz, avea timp să-şi schimbe hainele… şi să ceară o audienţă la comandantul Park. În cei doi ani subiectivi de când se alăturase expediţiei, nu profitase niciodată de relaţiile familiei. *Şi la ce-ar folosi să profit acum? Chiar aş putea găsi ieşirea din impas?* Grija îl măcină până la sfârşitul schimbului. Încă-l mai chinuia când îşi scoase salopeta de laborator… şi o sună pe secretara comandantului responsabilă cu audienţele.

Qiwi zâmbi obraznic, ca întotdeauna.

– Zi-le-o verde-n faţă, Vinh. Închipuie-ţi că participi la o operaţiune militară.

Îi făcu semn să tacă, apoi văzu că legătura lui nu fusese stabilită. Blocaj? Simţi o foarte scurtă senzaţie de uşurare, apoi observă că avea prioritate un ordin… emis din biroul comandantului Park. „Să se prezinte la 5.20.00 în sala de planificare a comandantului flotei…” Cum suna blestemul acela străvechi? Fii atent la ce-ţi doreşti… În mintea lui Ezr Vinh domnea haosul când urcă spre ecluza taxiurilor.

Qiwi Lin Lisolet se evaporase. Ce fetiţă deşteaptă…

Întâlnirea nu era cu un ofiţer. Ezr apăru în sala de planificare a comandantului flotei de pe QHS *Pham Nuwen…* şi îi găsi acolo pe comandant şi Comitetul Comercial al expediţiei. Nu păreau prea veseli. Vinh nu reuşi să arunce decât o privire furişă înainte de a lua poziţia de drepţi la stâlpul de sprijin. Îi numără iute, din colţul ochiului. Da, erau toţi prezenţi. Atârnau în jurul mesei de conferinţe şi aruncau priviri deloc prietenoase.

Paul întâmpină salutul lui Ezr cu un gest brusc.

– Pe loc repaus, ucenic.

Acum trei secole, când Ezr avea cinci ani, comandantul Park vizitase habitatul temporar al familiei Vinh din Canberra. Părinţii lui îl trataseră regeşte, deşi nu era comandant de navă pe atunci. Dar Ezr îşi amintea mai bine cadourile primite de la cel care părea un bărbat sincer prietenos.

La următoarea întâlnire, Vinh, în vârstă de şaptesprezece ani, se pregătea să devină ucenic, iar Park echipa o flotă spre Triland. Ce diferenţă! De atunci, schimbaseră, poate, o sută de cuvinte, şi numai cu ocazia unor expediţii formale. Lui Ezr îi convenise de minune

anonimatul. Ce n-ar fi dat să se bucure de el şi acum…

Comandantul Park arăta de parcă înghiţise un par. Îşi plimbă privirea de la un membru al comitetului la altul. Vinh se întrebă dintr-odată pe cine era aşa de pornit.

– Tinere V… ucenic Vinh, ne găsim într-o situaţie… neobişnuită. Ştii ce delicate sunt împrejurările acum, că au apărut şi emergenţii. Comandantul nu părea să aştepte o reacţie de la Ezr, care nu mai apucă să rostească „Da, domnule”. În acest moment, avem mai multe posibilităţi de acţiune.

Încă o privire spre membrii comitetului.

Deci Qiwi Lisolet nu-i debitase aiureli. Un comandant de flotă avea autoritate absolută în probleme de tactică şi, în mod normal, drept de veto în chestiuni de strategie. Dar, în cazul schimbărilor majore în scopurile expediţiei, era la mâna Comitetului. Ceva rău se petrecuse între timp. Nu era vorba de egalitate de voturi; comandanţii de flotă aveau votul decisiv în asemenea cazuri. Nu, la mijloc era un impas pe cale să se transforme în revolta clasei conducătoare. O situaţie despre care profesorii pomeneau întruna la clasă, dar, dacă se întâmpla în realitate, atunci poate că un proprietar tânăr urma să joace rolul de agent mijlocitor în cadrul procesului de luare a deciziilor. Un fel de ţap ispăşitor.

– Prima posibilitate, continuă Park, fără să ştie nimic despre concluzia amară care răsuna în mintea lui Vinh. Jucăm cum cântă emergenţii. Operaţiuni comune. Controlul comun al tuturor vehiculelor în viitoarea misiune de la sol.

Ezr studie înfăţişarea membrilor comitetului. Kira Pen Lisolet stătea lângă Park. Purta uniforma verde Lisolet a familiei. Era aproape la fel de scundă ca şi Qiwi, cu trăsături serioase şi concentrate. Dar lăsa impresia de forţă fizică brută. Tipul de constituţie strentmanniană era unul extrem, chiar după standardele de diversitate ale Qeng Ho. Unii comercianţi se mândreau cu felul în care îşi mascau gândurile. Nu şi Kira Pen Lisolet. Kira Lisolet detesta „prima posibilitate” a lui Park, aşa cum susţinea Qiwi.

Atenţia lui Ezr alunecă spre alt chip familiar. Sum Dotran. Comitetele de conducere formau o elită. Existau câţiva proprietari activi, dar majoritatea erau planificatori profesionişti, croindu-şi drum către o miză care să le permită să devină proprietari de nave. Şi mai exista o minoritate alcătuită din oameni foarte bătrâni. Cei mai mulţi erau experţi desăvârşiţi, care preferau clar conducerea oricărei forme de proprietate. Sum Dotran intra în această categorie. Lucrase cândva cu familia Vinh. Ezr bănui că şi el se opunea „primei posibilităţi”.

– A doua posibilitate: structuri de control separate, fără landere cu echipaje mixte. Imediat ce se va putea, ne vom prezenta direct păianjenilor… şi-l vom lăsa pe Lordul Comerţului să-i separe pe

învingătorii grandioşi de cei mărunţi. Odată implicaţi trei jucători, avantajul trădării ar trebui să se diminueze. Peste câţiva ani, relaţia lor cu emergenţii ar putea deveni una normală, de concurenţă. Bineînţeles, emergenţii ar putea considera contactul unilateral un fel de trădare în sine. Păcat.

Vinh avu impresia că cel puţin jumătate din membrii comitetului susţineau această variantă – nu şi Sum Dotran. Bătrânul smuci din cap în direcţia lui Vinh, pentru ca mesajul lui să fie bine înţeles.

– A treia posibilitate: ne strângem habitatele temporare şi plecăm acasă.

Expresia uluită a lui Vinh trebuie să fi fost foarte grăitoare. Sum Dotran veni cu explicaţii:

– Tinere Vinh, comandantul vrea să spună că emergenţii ne depăşesc ca număr şi, probabil, au mai multe arme. Niciunul dintre noi nu are încredere în ei, iar dacă se întorc împotriva noastră, nu vom avem cale de scăpare. Pur şi simplu e prea riscant să…

Kira Pen Lisolet lovi cu palma în masă.

– Obiectez! Şedinţa asta a fost o aiureală de la bun început. Şi acum, mai rău, constatăm că Sum Dotran se foloseşte de ea ca să-şi impună vederile.

S-a dus pe apa sâmbetei teoria că Răsfăţata acţionase la indicaţiile mamei sale.

– Aţi luat-o razna amândoi! Comandantul Park se opri un moment şi ţinti comitetul cu privirea. A patra posibilitate, reluă el. Atacăm noi primii flota emergentă şi ne asigurăm sistemul.

– Încercăm să ne asigurăm sistemul, îl corectă Dotran.

– Obiectez! Din nou Kira Pen Lisolet. Afişă dintr-un gest imagini consensuale. Un atac cu anticipaţie este unica soluţie sigură.

Imaginile lui Lisolet nu erau peisaje stelare sau telescopice ale lumii păianjenilor. Nu redau organigrama sau diagramele temporale care absorbeau atenţia planificatorilor. Nu, semănau vag cu hărţile de navigare planetară, comparând vectorii de poziţie şi viteză ale unei flote cu ale celeilalte, cu lumea păianjenilor şi cu Steaua Fluctuantă. Marcajele stabileau poziţii viitoare în sistemele de coordonate pertinente. Rocile de diamant erau şi ele etichetate. Existau şi alte marcaje, simboluri militare tactice, notaţia gigatonelor şi a proiectilelor şi a contramăsurile electronice.

Ezr se holbă la displayuri şi încercă să-şi amintească cele învăţate la orele de ştiinţă militară. Zvonurile despre încărcătura secretă a comandantului Park se confirmau. Expediţia Qeng Ho îşi arăta colţii – lungi, mai ascuţiţi decât ai unei flote obişnuite. Iar soldaţii Qeng Ho avuseseră timp de pregătiri şi evident că profitaseră de el, chiar dacă sistemul Fluctuantei era incredibil de arid, fără locuri prielnice pentru a masca ambuscade sau rezerve.

Emergenţii, pe de altă parte: simbolurile militare aglomerate în jurul navelor acestora erau probabilităţi estimate imprecis. Automatele lor erau necunoscute, poate superioare celor Qeng Ho. Emergenţii aduseseră dublul tonajului brut şi, după toate estimările, aveau şi arme în cantităţi proporţionale.

Ezr îşi reîndreptă atenţia spre masa de discuţii. În afară de Kira Lisolet, cine mai susţinea un atac mârşav? În copilărie, îşi petrecuse multă vreme studiind Strategiile, dar învăţase că trădarea cea mai josnică ţinea de domeniul nebuniei şi-al răului. Un Qeng Ho cu stimă de sine nu avea nevoie de ea şi nici nu se înjosea s-o comită. Să constaţi că un Comitet Comercial se gândeşte la crimă… Lucrul ăsta nu-l va uita multă vreme.

Liniştea se prelungi, tulburătoare. Oare aşteptau să spună el ceva? Într-un sfârşit, comandantul Park rosti:

– Probabil ţi-ai dat seama că ne aflăm în impas, ucenic Vinh. Nu ai drept de vot, nu ai experienţă şi nu cunoşti situaţia în amănunt. Nu vreau să te jignesc, dar trebuie să recunosc că prezenţa ta la această discuţie mă stânjeneşte. Însă eşti singurul membru din echipaj care deţine două din navele noastre. Dacă ne poţi oferi un sfat referitor la opţiunile noastre, am fi… bucuroşi… să-l auzim.

Poate că ucenicul Ezr Vinh era un pion neînsemnat, dar acum se afla în centrul atenţiei. Ce avea de spus în numele lui? În minte răsucea o groază de întrebări. La şcoală exersaseră cum să ia decizii rapide, dar şi atunci primise mai multe informaţii decât acum. Bineînţeles, pe oamenii aceştia nu-i interesa să le facă o analiză serioasă. Gândul îl irită, aproape că-l scoase din starea în care-l împietrise panica.

– Patru posibilităţi, domnule comandant de flotă? Nu există şi altele, minore, care nu au fost discutate la această şedinţă informativă?

– Niciuna care să primească sprijinul meu sau al comitetului.

– Aăă… Dumneavoastră aţi vorbit cu emergenţii mai mult decât altcineva. Ce părere aveţi de liderul lor, acel Tomas Nau?

Era exact genul de întrebare pe marginea căreia speculase împreună cu Trixia. Lui Ezr nici nu-i trecuse prin cap că i-o va adresa comandantului flotei.

Park strânse din buze. O clipă, Ezr avu impresia că va exploda. Apoi comandantul încuviinţă.

– E foarte inteligent. Cunoştinţele lui tehnice sunt mai slabe decât ale unui comandant de flotă Qeng Ho. Studiază Strategiile în profunzime, deşi nu neapărat cele pe care le cunoaştem noi… În rest, nu pot decât să fac presupuneri şi să intuiesc, deşi cred că majoritatea membrilor comitetului sunt de acord cu mine: nu aş avea încredere să închei o înţelegere comercială cu Tomas Nau. Cred că ar

comite o mare trădare dacă i-ar aduce un profit cât de mic. E uns cu toate alifiile, un mincinos rafinat, care nu dă doi bani pe ideea că într-o afacere trebuie să mai şi dai.

Una peste alta, cele mai defăimătoare afirmaţii pe care le putea face un Qeng Ho despre o altă fiinţă umană. Ezr înţelese imediat că Park susţinea atacul infam. Se uită la Sum Dotran, apoi din nou la comandant. Cei doi, în care se încrezuse cel mai mult, luptau de părţi diferite ale baricadei! *Cerule, nu pricepeţi că nu sunt decât un ucenic?*

Ezr îşi înăbuşi văicăreala interioară. Stătu pe gânduri secunde întregi, întorcând problema pe toate părţile.

– În lumina evaluării dumneavoastră, mă opun ferm primei posibilităţi, operaţiunilor comune. Dar... mă opun şi ideii unui atac infam, întrucât...

– Excelentă decizie, băiete, îl întrerupse Sum Dotran.

– ... Întrucât noi, Qeng Ho, nu avem experienţa necesară, indiferent cât de mult l-am fi studiat.

Rămâneau două posibilităţi: ataci şi fugi sau stai, cooperezi de formă cu emergenţii şi-i avertizezi pe păianjeni cu prima ocazie. Chiar obiectiv justificată, retragerea ar face din expediţia lor un eşec lamentabil. Dacă ţineai cont şi de cât combustibil aveau, s-ar desfăşura foarte încet.

La doar un milion de kilometri depărtare se afla cea mai tulburătoare enigmă-posibilă-comoară cunoscută în această parte a Spaţiului Uman. Străbătuseră cincizeci de ani-lumină ca să ajungă atât de aproape de ea. Chinuitor de aproape. Riscuri mari, comoară impresionantă.

– Domnule comandant, să plecăm acum ar însemna să renunţăm la prea multe. Dar trebuie să ne comportăm toţi ca nişte soldaţi, până când situaţia devine cât de cât sigură. La urma urmei, Qeng Ho aveau propriii eroi legendari: Pham Nuwen câştigase destule bătălii. Eu recomand să rămânem.

Linişte. Lui Ezr i se păru că citeşte uşurare pe toate chipurile. Comandantul de flotă adjunct Lisolet abordă o mină posacă. Sum Dotran nu fu atât de rezervat:

– Băiete, te rog. Mai gândeşte-te. Familia ta riscă două nave. Nu e nicio ruşine să dai înapoi când ai putea pierde totul. Dimpotrivă, e mai înţelept. Emergenţii sunt, pur şi simplu, prea periculoşi ca să...

Park pluti de la locul său, întinzând braţul vânjos. Mâna lui se lăsă blând pe umărul lui Sum Dotran. Rosti cu glas moale:

– Îmi pare rău, Sum. Ai făcut tot ce-ai putut. Ne-ai convins până şi să ascultăm un proprietar junior. Acum e timpul... ca noi, toţi... să cădem de acord şi să trecem la fapte.

Faţa lui Dotran se schimonosi de frustrare sau de teamă. O păstră o clipă, tremurând de concentrare, apoi răsuflă cu zgomot. Dintr-

odată, arătă foarte bătrân şi obosit.

– Întocmai, comandante.

Park alunecă la locul său de la masă şi îi aruncă lui Ezr o privire impasibilă.

– Mulţumesc pentru sfat, ucenic Vinh. Mă aştept din partea ta să respecţi natura confidenţială a acestei întâlniri.

– Am înţeles, domnule comandant.

Ezr se sprijini de stâlp.

– Eşti liber.

Uşa se deschise în spatele lui. Îşi luă avânt împingându-se de stâlp. În timp ce aluneca afară din încăpere, comandantul Park vorbea deja comitetului.

– Kira, ia măsuri să înarmezi toate ambarcaţiunile. Poate că reuşim să-i convingem pe emergenţi că e foarte periculos să deturneze vasele cu care cooperează. Eu…

Uşa se închise şi nu mai auzi nimic. Îl copleşi un sentiment de uşurare, dar în acelaşi timp tremura. Participase la luarea unei decizii privitoare la flotă cu aproape patruzeci de ani înainte de a avea acest drept. Nu fusese deloc plăcut.

3

Lumea păianjenilor – Arachna, cum îi spuneau unii acum – avea douăsprezece mii de kilometri în diametru şi o gravitaţie de 0,95 *g* la suprafaţă. Interiorul planetei era pietros, nediferenţiat, dar la suprafaţă era acoperită de suficiente substanţe volatile pentru a exista oceane şi o atmosferă prietenoasă. Un singur lucru o împiedica să devină un Paradis asemănător planetei Pământ: absenţa luminii solare.

Se scurseseră peste două sute de ani de când Steaua Fluctuantă, sursa de lumină a acestei lumi, trecuse în starea inactivă. În toată vremea asta, nu luminase Arachna mai mult decât alte stele îndepărtate.

Landerul lui Ezr se arcui deasupra unei întinderi care putea fi un arhipelag principal în perioade mai calde. Evenimentul cel mai însemnat se desfăşura de cealaltă parte a planetei, acolo unde echipajele elevatoarelor de mare putere săpau şi ridicau milioane de tone de munţi submarini şi ocean îngheţat. Nu contează; Ezr mai văzuse lucrări industriale de amploare. Pe când asolizarea aceasta ar putea scrie o pagină de istorie…

Imaginile consensuale de pe puntea pasagerilor erau peisaje naturale. Ţinuturile care alunecau paşnice pe dedesubt aveau nuanţe de gri, pete albe scânteind pe ici, pe colo. Poate că-i juca feste imaginaţia, dar Ezr desluşi umbre vagi aruncate de Steaua Fluctuantă. Închipuiau o topografie de stânci colţuroase şi piscuri, albul revărsându-se în abisuri negre. I se păru că vede arcuri concentrice conturând unele piscuri mai îndepărtate: să fie creste de gheaţă, acolo unde oceanul îngheţase în jurul stâncii?

– Hei, măcar pune-i un caroiaj altimetric.

Vocea lui Benny Wen veni din spatele lui şi un caroiaj roşu pal se suprapuse peste peisaj. Grila se potrivea foarte bine cu presupunerea lui despre umbre şi zăpadă.

Ezr anulă grila.

– Când Steaua Fluctuantă e aprinsă, acolo, jos, apar milioane de păianjeni. Te-ai aştepta să fie măcar nişte urme de civilizaţie.

Benny chicoti.

– La ce te aşteptai de la o imagine naturală? La suprafaţă nu se ridică decât piscurile munţilor. Iar mai jos, solul zace sub straturi de oxi-azot.

O atmosferă terestră în totalitate îngheţată drept aproximativ zece metri de aer-zăpadă, dacă era distribuită uniform. Multe din posibilele locuri pentru oraşe – porturi, guri de vărsare ale râurilor – se aflau sub zeci de metri de gheaţă. Toate fostele zone de asolizare fuseseră la înălţime, în ceea ce probabil că erau oraşe miniere sau aşezări primitive. De-abia înainte de sosirea emergenţilor fusese înţeleasă

cum trebuie destinaţia lor actuală.

Ţinuturile întunecate se deplasau nestingherite în continuare. Se zăreau chiar şi fluxuri de gheţari. Ezr se întrebă când avuseseră timp să se formeze. Oare erau gheţari de aer-gheaţă?

– Pe Dumnezeul Comerţului, uită-te la asta!

Benny arătă cu degetul spre stânga: o strălucire roşiatică la orizont. Benny mări imaginea. Lumina era slabă şi dispăru repede din câmpul lor vizual. Semăna într-adevăr cu un foc, deşi îşi schimba forma destul de încet. Acum ceva bloca imaginea, iar Ezr avu impresia că zăreşte cum deasupra focului se înalţă spre cer o pată opacă.

– Se vede mai clar de pe orbita înaltă, se auzi un alt glas mai îndepărtat de pe culoar. Diem, şeful de echipaj. Nu redirecţionă imaginea. E un vulcan. Tocmai a erupt.

Ezr urmări imaginea în timp ce ieşea din raza lor vizuală. Bezna care se ridica era probabil un gheizer – lavă, ori poate numai aer şi apă – care scuipa în spaţiul de deasupra lui.

– Asta-i o noutate, remarcă Ezr.

Miezul planetei era rece şi inactiv, deşi se găseau topituri magmatice în ceea ce trecea drept înveliş. Toată lumea e convinsă că păianjenii sunt în hibernoterapie; dar dacă unii dintre ei se încălzesc lângă astfel de vulcani?

– Improbabil. Am făcut cercetări detaliate în infraroşu. Am putea depista orice aşezări din jurul unei pete fierbinţi. Pe lângă asta, păianjenii de-abia au inventat radioul înainte de ultima lor perioadă de beznă, încă n-au ajuns în stadiul de a se târî pe-afară.

Concluzia se baza pe câteva megasecunde de recunoaştere şi ipoteze biochimice plauzibile.

– Poate.

Urmări strălucirea roşiatică până când dispăru cu totul. Apoi lucrurile începură să se precipite dedesubtul şi deasupra lor. Elipsa de asolizare îi coborî lin, tot în stare de imponderabilitate. Era o planetă de dimensiuni normale, dar în niciun caz n-o să zboare în atmosfera ei. Se deplasau cu opt mii de metri pe secundă, la două mii de metri de la sol. Ezr avu impresia că munţii urcă spre ei, tot mai mari. Năvăleau lanţ după lanţ, tot mai aproape. În spatele lui, Benny scotea mici zgomote enervante, acum că trebuise să-şi întrerupă temporar pălăvrăgeala. Ezr rămase cu gura căscată când ultimul lanţ vâjâi pe lângă ei, atât de aproape, încât se întrebă dacă nu retezase coada landerului. *Elipsă de transfer pe mama dracului!*

Apoi jetul principal ţâşni în faţa lor.

Avură nevoie de aproape treizeci de kilosecunde ca să coboare din punctul pe care Jimmy Diem îl alesese pentru lander. Nu era un simplu inconvenient. Asolizaseră parţial pe un versant muntos, fără gheaţă şi

zăpadă. Ţinta lor se afla pe fundul unei văi înguste. În mod normal, fundul văii ar fi trebuit să fie acoperit de o sută de metri de aer-zăpadă. Însă, dintr-un capriciu topografic şi climateric, stratul avea doar jumătate de metru. Ascuns aproape în întregime de pereţii înclinaţi ai văii, acolo se întindea cel mai vast complex de clădiri intacte descoperit de ei până acum. Aveau toate şansele ca aceasta să fie intrarea într-una dintre cele mai mari peşteri de hibernare a păianjenilor, poate un oraş în perioada activă a Stelei Fluctuante. Orice aflau aici trebuia să fie important. Conform înţelegerii, se transmitea totul şi emergenţilor…

Ezr nu auzise nimic despre rezultatul şedinţei Comitetului Comercial. Aparent, Diem făcea tot posibilul ca localnicii să nu afle de vizita lor, exact cum s-ar fi aşteptat emergenţii. O avalanşă va acoperi punctul lor de asolizare la scurt timp după ce vor pleca.

Până şi urmele paşilor vor fi şterse cu grijă (deşi nu va fi deloc necesar).

Întâmplător, Steaua Fluctuantă atârna aproape de zenit când ajunseră pe fundul văii. În „sezonul cald”, era momentul amiezii. Ei, acum steaua arăta ca o lună roşiatică, cu lăţimea de jumătate de grad. Suprafaţa ei era pătată, ca o picătură de ulei turnată în apă. Fără amplificarea displayurilor, steaua lumina doar cât să se vadă de jur împrejur.

Echipa care asolizase mergea pe un fel de bulevard central, cinci siluete în costum şi un vehicul însoţitor cu ghidare automată în spatele lor. Norişori de aburi săltau în jurul bocancilor în timp ce traversau mormanele de zăpadă şi substanţele volatile intrau în contact cu materialul insuficient izolat al salopetelor. Când se opreau mai mult, nu trebuiau să stea în zăpadă prea mare, altfel ceaţa îi învăluia imediat. La fiecare zece metri plasau un senzor seismic sau un lansator de vibraţii ritmice. După ce vor fi marcat tot terenul, aveau să obţină o imagine clară a peşterilor din apropiere. Mai important, în această asolizare urmau să afle ce anume se găsea în interiorul clădirilor. Scopul lor principal: materiale scrise, imagini. Descoperirea unui cititor ilustrat pentru copii ar însemna promovarea lui Diem.

Nuanţe cenuşii-roşiatice pe fond negru. Ezr se delecta cu imaginile neprelucrate. Feerice, misterioase. Un loc în care păianjenii trăiseră. Pe ambele părţi ale cărării, umbrele se căţărau pe zidurile clădirilor. Majoritatea aveau numai două sau trei etaje, dar, deşi lumina era slabă, deşi zăpada şi bezna le estompau contururile, nu puteai crede că fuseseră construite de oameni. Uşile cele mai mici erau foarte late, dar nu depăşeau 150 de centimetri în înălţime. Geamurile (bine mascate de jaluzele; locul fusese părăsit de proprietari meticuloşi, care aveau de gând să revină) erau tot late şi joase.

Ferestrele păreau sute de ochi mijiţi care pândeau grupul celor cinci şi vehiculul însoţitor. Vinh se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar ivi o rază de lumină în spatele lor, o crăpătură în jaluzele. Îşi lăsă o clipă imaginaţia să exploreze posibilitatea. Dacă greşeau, în superioritatea şi infatuarea lor? Aveau de-a face cu extratereştri. Era neverosimil ca pe o planetă atât de bizară ca aceasta să fi apărut viaţă; cândva, demult, trebuie să fi călătorit şi păianjenii în spaţiu. Teritoriul comercial Qeng Ho avea o lăţime de patru sute de ani-lumină; Qeng Ho era o prezenţă tehnologică permanentă de mii de ani. Înregistraseră semnale radio emise de civilizaţii nonumane aflate la o depărtare de mii – în majoritatea cazurilor, de milioane – de ani-lumină; nu aveau nicio şansă să ia contact direct cu ele, nici măcar să converseze. Păianjenii erau de-abia a treia rasă inteligentă nonumană întâlnită vreodată. Trei rase în opt mii de ani de călătorie a oamenilor în spaţiu. Prima dispăruse de milioane de ani; a doua nu progresase până la automatizare, de zboruri spaţiale, nici pomeneală.

Mergând printre clădirile umbroase cu ferestre acoperite de jaluzele întredeschise, cei cinci oameni erau, aşa cum îşi imagina Vinh, foarte aproape de a scrie o pagină de istorie. Armstrong pe Lună, Pham Nuwen la Brisgo Gap – şi acum Vinh, Wen, Patil, Do şi Diem păşind pe strada păianjenilor.

Traficul radio se opri şi, o vreme, Ezr nu auzi decât scârţâitul salopetelor şi propria respiraţie. Apoi vocile slabe reveniră, îndrumându-i de-a lungul unui spaţiu deschis, spre capătul celălalt al văii. Aparent, analiştii credeau că fanta aceea îngustă era intrarea în peşterile în care se bănuia că hibernează păianjenii.

– Ciudat, se auzi un glas anonim de sus. Senzorul seismic a sesizat ceva – sesizează ceva – în următoarea clădire din dreapta voastră.

Vinh ridică brusc capul sus şi miji ochii în beznă. Poate că nu o lumină, ci un sunet.

– Vehiculul? – Diem.

– Poate trosneşte clădirea. – Benny.

– Nu, nu. Au fost impulsuri, un pârâit. Acum se aude o bătaie regulată, o atenuare. Analiza frecvenţei… pare un dispozitiv mecanic, piese în mişcare, aşa ceva… În regulă, acum s-a oprit, nu mai sună decât vag. Şef de echipaj Diem, am stabilit o poziţie foarte bună a zgomotului. Se auzea din colţul îndepărtat, la patru metri în sus de la nivelul străzii. Uite un marker de ghidaj.

Vinh şi ceilalţi avansară treizeci de metri, urmând pictograma care plutea pe vizoarele lor. Era cam caraghios, se mişcau pe furiş, deşi oricine s-ar fi aflat în clădire i-ar fi depistat imediat.

Pictograma îi conduse după colţ.

– Clădirea nu are nimic deosebit, spuse Diem. Asemenea celorlalte, era făcută din piatră, fără mortar, etajele superioare fiind puţin mai

ieşite în afară decât cele inferioare. Stai, văd unde arăţi. Un fel de cutie de ceramică prinsă de a doua proeminenţă. Vinh, tu eşti cel mai aproape. Urcă-te şi aruncă o privire.

Ezr porni spre clădire, apoi observă că cineva îl „ajutase” şi ştersese markerul.

– Unde?

Nu zărea decât umbre şi cenuşiul pietrei de construcţie.

– Vinh. Diem vorbi mai răstit ca de obicei. Trezeşte-te, hai!

– Scuze. Ezr simţi cum roşeşte; dădea de necaz mult prea des. Activă imaginile multispectrale şi perspectiva lui se coloră dintr-odată, un amestec din cele surprinse de costum din mai multe zone spectrale. Acolo unde înainte fusese o groapă neagră, acum zări cutia de care vorbea Diem. Numai o clipă, spuse, să mă apropii.

Merse lângă perete. Ca majoritatea clădirilor, şi aceasta era ornată cu plăci de piatră lată. Analiştii le consideraseră trepte. Lui Vinh îi conveniră de minune, deşi le folosi mai mult ca pe-o scară. Peste câteva secunde ajunse lângă cutie.

Da, era un aparat; nituit pe margine, semăna cu un obiect de pe vremea idilelor medievale. Scoase un senzor din salopetă şi-l apropie de cutie.

– Vrei să-l ating?

Diem nu răspunse. Era o întrebare pentru superiori. Vinh auzi mai multe voci discutând.

– Răsuceşte-l puţin. Nu sunt marcaje pe lateral?

Trixia! Ştia că se afla printre cei care-i urmăreau, dar ce surpriză plăcută să-i audă glasul!

– Da, doamnă, rosti el şi plimbă tija senzorului înainte şi înapoi.

Găsi ceva pe părţile laterale; nu-şi dădu seama dacă era ceva scris sau era un artefact de algoritmi supracomplicaţi. Dacă era un scris, atunci ar fi fost o victorie minoră.

– În regulă, fixează tija de cutie acum.

O altă voce. Individul de la acustică. Ezr făcu ce i se spusese.

Trecură câteva secunde. Scările păianjenilor erau atât de abrupte, încât trebui să se proptească cu spatele de contratreaptă. Aburii care se ridicau din zăpada de pe trepte se scurgeau în jos; Ezr simţi cum radiatoarele din haină compensau frigul.

– Interesant. Obiectul ăsta e un senzor scos din erele întunecate.

– Electric? Transmite la distanţă?

Vinh tresări. Ultimele cuvinte fuseseră rostite de o femeie cu accent emergent.

– A, doamnă director Reynolt, bună ziua. Nu, tocmai asta e extraordinar. E autonom. „Sursa de alimentare” pare a fi un sistem de arcuri metalice. Un mecanism de ceas mecanic – sunteţi familiarizată cu conceptul? – e şi sursă de cronometraj, şi de energie. De fapt, cred

că asta e singura metodă nesofisticată eficientă pe perioade lungi de frig.

– Dar ce anume observă peste tot?

Vorbise Diem. Bună întrebare. Vinh îşi dădu iar frâu liber imaginaţiei. Poate că păianjenii erau mult mai inteligenţi decât îşi închipuiau. Poate că propria lui siluetă mascată va apărea în rapoartele lor de recunoaştere. La urma urmei, dacă cutia asta era conectată la un fel de armă?

– Nu observ niciun aparat de înregistrare, domnule şef de echipaj. Acum se vede foarte bine interiorul cutiei. Un mecanism rulează o bandă grafică sub patru ace de înregistrare. Termenii erau luaţi din textul unei Civilizaţii Prăbuşite. Eu cred că banda avansează câte puţin în fiecare zi şi notează temperatura, presiunea… şi alte două mărimi scalare de care nu sunt sigur încă.

În fiecare zi, timp de peste două sute de ani. Unor oameni primitivi le-ar fi venit foarte greu să construiască un mecanism din părţi mobile care să funcţioneze vreme atât de îndelungată, cu atât mai puţin la temperaturi scăzute.

– Norocul nostru că am trecut pe lângă cutie când s-a oprit.

Urmă o dispută tehnică despre cât de complicate erau asemenea aparate de înregistrare. Diem îi puse pe Benny şi pe alţii să sondeze zona cu fulgere luminoase de picosecunde. Niciun ecou scânteietor; niciun sistem optic pe linia de vizare.

Între timp, Vinh rămase proptit de scară. Frigul începea să-i pătrundă prin haina şi salopeta presurizată. Echipamentul nu era destinat contactului prelungit cu un mediu absorbant de căldură. Se foi greoi pe treptele înguste. Într-un câmp cu gravitaţie de valoare 1 *g,* acrobaţia asta nu prea ţinea… Dar noua poziţie îi permitea să vadă ce era după colţul clădirii. Pe partea aceea, câteva dintre panourile acoperitoare căzuseră de la ferestre. Vinh se aplecă într-o poziţie precară, încercând să vadă ceva în cameră. Totul era acoperit cu un strat de zăpadă. Rastele sau dulapuri înalte până la talie se aliniau în şiruri lungi. Deasupra lor, un cadru metalic şi alte dulapuri. Ca să treci de la un nivel la altul, urcai nişte trepte. Bineînţeles, dulapurile nu le ajungeau păianjenilor până la talie. Hm… Deasupra lor se îngrămădeau obiecte separate, seturi de farfurii plate prinse la un capăt. Unele erau adunate, altele desfăcute neglijent, ca evantaiele.

Când înţelese, parcă îl scutură un şoc electric. Vorbi pe frecvenţa publică fără să gândească:

– Domnule şef de echipaj Diem?

Conversaţia celor de pe navă încetă pe neaşteptate.

– Ce e, Vinh?

– Priviţi din unghiul meu. Cred că am găsit o bibliotecă.

Acolo, sus, cineva scoase un strigăt de bucurie. Nu putea fi decât

Trixia.

În cele din urmă, analiza lansatorului de vibraţii i-ar fi condus la bibliotecă, dar graţie lui Ezr, lucrurile avansară mult mai repede.

În spatele clădirii era o uşă mare; vehiculul fu introdus înăuntru cu uşurinţă. Avea un dispozitiv de scanare de mare viteză. Îi trebui un timp să se adapteze la forma ciudată a „cărţilor”, dar acum robotul se deplasa cu viteză ameţitoare printre rafturi – unu – doi centimetri pe secundă – şi doi oameni de-ai lui Diem îi alimentau burdihanul cu cărţi în flux continuu. De sus se auzea o discuţie în contradictoriu, dar în termeni politicoşi. Asolizarea făcea parte din planul comun, pe baza unui program negociat, care urma să se încheie în nici 100 de kilosecunde. Nu aveau timp să termine cu biblioteca, cu atât mai puţin cu celelalte clădiri şi intrarea în peşteră. Emergenţii nu voiau să facă din asolizarea aceasta o excepţie. În schimb, sugerau să coboare unul dintre vehiculele lor mai mari pe fundul văii şi să excaveze cantităţi mari de artefacte.

– Dar tot se poate aplica strategia de mascare, rosti un glas emergent masculin. Putem exploda pereţii văii, ca să dăm impresia că au căzut avalanşe de bolovani şi au distrus satul.

– Măi, măi, tipii ăştia chiar ştiu să se poarte cu mănuşi…

Vinh auzi vocea lui Benny Wen pe canalul privat. Nu-i răspunse. Propunerea emergentă nu era chiar absurdă, doar… nefirească. Qeng Ho făceau comerţ. Celor mai cruzi dintre ei poate că le plăcea să-şi aducă concurenţii la sapă de lemn, dar mai toţi voiau Clienţi care aşteaptă cu nerăbdare următoarea ocazie de jecmăneală. Doar să nenoroceşti pe cineva ori să furi era… de-a dreptul vulgar. De ce s-o faci, când te poţi întoarce să tatonezi din nou?

Sus, propunerea emergenţilor fu respinsă politicos şi în fruntea listei de aventuri comune viitoare trecu o misiune ulterioară în această vale a revelaţiilor.

Diem îi trimise pe Benny şi Ezr să cerceteze rafturile. Biblioteca ar putea conţine o sută de mii de volume, numai câteva sute de gigaocteţi, dar era mult prea mult pentru puţinul timp rămas. În ultimă instanţă, vor fi nevoiţi să aleagă la întâmplare, în speranţa că vor da peste „Sfântul Graal” al acestei misiuni – un cititor ilustrat pentru copii.

Pe măsură ce se scurgeau kilosecundele, Diem îşi punea echipajul să alimenteze scannerul prin rotaţie, să coboare cărţile de la etajele superioare pentru a fi citite şi apoi să le urce la loc.

Până la pauza de prânz a lui Vinh, Steaua Fluctuantă se depărtase de zenit. Acum atârna deasupra stâncilor colţuroase din capătul celălalt al văii şi proiecta umbrele clădirilor pe stradă. Ezr găsi un petic de pământ fără zăpadă, aruncă pe el o pătură izolatoare şi-şi

scoase greutatea din picioare. Of, ce uşurare! Diem îi dăduse o pauză de o mie cinci sute de secunde. Scotoci în alimentator, scoase două batoane cu fructe şi începu să mănânce cu poftă. O auzea pe Trixia, dar era foarte ocupată. Nu găsiseră încă „cititorul ilustrat pentru copii", dar făcuseră o descoperire aproape la fel de însemnată, o serie de texte de fizică şi chimie. Trixia zicea că era o bibliotecă tehnică. Acum dezbăteau cum să grăbească scanarea. Ea credea că avea o analiză grafemică corectă a textelor, deci puteau trece la citirea avansată.

Ezr ştiuse că Trixia era inteligentă de la prima lor întâlnire. Dar ea nu era decât un Client specializat în lingvistică, un domeniu în care savanţii Qeng Ho excelau.

Care ar fi putut fi contribuţia ei? Păi… Ezr auzea conversaţia de sus. Ceilalţi lingvişti ţineau cont întruna de părerea ei. Poate că nu era surprinzător. Întreaga civilizaţie Triland concurase pentru numărul mic de cabine disponibile pentru expediţie. Din cinci sute de milioane de oameni, dacă i-ai alege pe cei mai buni dintr-un domeniu… atunci cei aleşi trebuie să fie al naibii de buni. Mândria de a o cunoaşte pe Trixia suferi un mic şoc: el era cel care nu-şi cunoştea lungul nasului, pentru că o voia pe ea. Da, Ezr era moştenitorul principal al familiei Vinh.23, dar… nu avea o minte strălucitoare. Mai rău, îşi petrecea timpul visând la alte locuri şi alte vremuri.

Şirul gândurilor descurajante luă o cotitură familiară: poate în acest loc va demonstra că nu e chiar atât de ineficient. Păianjenii sunt, probabil, foarte departe de civilizaţia lor originală. Era lor actuală seamănă foarte bine cu Era Zorilor. Poate că o idee de-a lui se va dovedi o adevărată comoară pentru flotă – şi aşa o va câştiga pe Trixia Bonsol. Gândurile îi alunecară spre posibilităţi fericite, renunţând la amănuntele mai dificile.

Se uită la cronometru. Mai avea cinci sute de secunde! Se ridică şi privi umbrele prelungi din locul în care bulevardul urca pe versantul muntelui. Se concentraseră toată ziua pe priorităţile misiunii şi nu avuseseră timp să arunce un ochi împrejur. În realitate, se opriseră foarte aproape de o zonă mai lată a drumului, un fel de piaţă.

În perioada luminoasă, aici trebuie să fi domnit vegetaţia. Dealurile erau acoperite de cioturile strâmbe ale foştilor copaci. Natura fusese îngrijită cu migală; pe bulevard, la intervale regulate, zăceau rămăşiţele organice ale unor plante ornamentale. Vreo zece movile de resturi vegetale mărgineau piaţa.

Patru sute de secunde. Avea timp. Merse degrabă la marginea pieţei, apoi începu s-o înconjoare. În mijlocul cercului era un deluşor; zăpada ascundea forme bizare. Când ajunse în partea opusă, văzu lumină. Activitatea din bibliotecă încălzise locul atât de tare, încât din clădire se prelingea o ceaţă temporară. Se furişa pe stradă,

condensându-se şi lăsându-se înapoi pe pământ. Steaua Fluctuantă o străpungea cu săgeţi roşiatice. Lăsând la o parte culoarea, semăna foarte bine cu ceaţa de la etajul principal al habitatului părinţilor săi într-o noapte de vară, iar pereţii văii parcă erau compartimentele habitatului. Se lăsă copleşit un moment de privelişte. Ce ciudat, un loc complet străin să devină dintr-odată atât de familiar, de paşnic…

Îşi îndreptă din nou atenţia spre centrul pieţei. Zăpada aproape că lipsea. În faţă se desluşeau forme bizare, pe jumătate mascate de întuneric. Fără să stea pe gânduri, porni spre ele. Solul nu era acoperit de zăpadă şi scârţâia ca muşchiul îngheţat. Se opri, inspiră adânc. Obiectele negre din mijloc… erau statui. Statui ale păianjenilor! Peste câteva secunde va raporta descoperirea, dar deocamdată contemplă scena singur, în linişte. Bineînţeles, aveau deja o idee despre forma localnicilor; găsiseră nişte imagini rudimentare într-una dintre asolizările anterioare. Dar – Vinh mări imaginea de scanare – statuile acelea parcă trăiau, erau turnate până la cel mai mic detaliu dintr-un metal închis la culoare. Trei statui ale creaturilor, în mărime naturală, bănui el. Cuvântul „păianjen” face parte din limbajul obişnuit, acel gen de termen care devine aproape inutil la o examinare atentă. În habitatele din copilăria lui Ezr existaseră mai multe soiuri de creaturi numite „păianjeni”, unele cu şase picioare, altele cu opt, cu zece sau douăsprezece. Unele grase şi păroase, altele subţiri, negre şi veninoase. Statuile din faţa lui semănau foarte mult cu cele subţiri, cu zece picioare. Dar fie purtau haine, fie aveau mai mulţi ţepi decât omoloagele lor mai mici. Se îmbrăţişaseră cu picioarele una pe alta, căutând ceva ascuns sub ele. Se băteau, se iubeau, ce făceau? Vinh îşi dădu frâu liber închipuirilor.

Oare cum fusese aici când soarele strălucise ultima oară?

4

Cel mai plăcut pe lume e în anii Soarelui Palid. Iată un clişeu riscant. Este adevărat, atunci vremea e mai puţin schimbătoare, pretutindeni toate se scurg alene şi în mai toate regiunile vara nu te mistuie arşiţa şi iarna nu îngheţi de ger cumplit. E vremea ideală pentru aventuri romantice. Vremea care îndeamnă fiinţele superioare să se odihnească, să amâne lucrurile de pe o zi pe alta. E ultima şansă de a te pregăti pentru sfârşitul lumii.

Din simplu noroc, Sherkaner Underhill alese cele mai frumoase zile din an pentru prima lui călătorie la Comandamentul Teritorial. În curând, constată că avea noroc de două ori: drumurile de coastă şerpuitoare nu fuseseră destinate automobilelor, iar Sherkaner nu se dovedi un şofer atât de priceput pe cât crezuse. Nu o dată, în curbe în ac de păr, înclinase automobilul mult pe-o parte, cu centura de siguranţă prost fixată, şi numai pentru că se ţinuse de volan şi de frână nu zburase în Marea cea Mare (deşi fără îndoială că n-ar fi căzut atât de jos, ci doar în pădurea de dedesubt; însă tot mort ar fi fost).

Sherkaner era în al nouălea cer. În doar câteva ore, ajunsese să stăpânească automobilul. Acum, când se ridica pe două roţi, o făcea aproape intenţionat. Drumul era excelent. Localnicii numeau ruta Mândria Concordiei, iar familia regală nu îndrăznise niciodată să se plângă. Vara era în toi. Pădurea avea treizeci de ani bătuţi pe muchie, vârsta maximă a copacilor. Creşteau drepţi, înalţi şi verzi, până la marginea şoselei. Aşa cum stătea cocoţat pe automobil, mirosul de flori şi de răşină plutea răcoros pe lângă el.

Nu văzu prea multe automobile civile. Circulau nenumărate căruţe trase de struţei, câteva camioane şi enervant de multe convoaie militare. Din partea civililor avu parte de un excelent amestec de reacţii: iritare, amuzament, invidie. Zări femeiuşti care păreau gravide şi bărbaţi cu zeci de bebeluşi în spate, mai mulţi decât în Princeton. Mulţimile nu-l invidiau pe Sherk numai pentru automobil. *Şi uneori şi eu sunt puţin invidios pe ele.* O vreme cochetă cu ideea, fără să-i dea temei raţional. Instinctul e un lucru fascinant, mai ales dacă-l priveai din interior.

Se scurgeau kilometri după kilometri. În vreme ce trupul şi simţurile lui Sherk savurau călătoria, mintea lui funcţiona ca un mecanism: universitatea, cum să convingă Comandamentul de planurile lui, nenumăratele metode de a-şi îmbunătăţi automobilul. Trase pe dreapta într-un mic orăşel lângă pădure la sfârşitul primei după-amieze. ADĂPOST-DE-NOAPTE, scria pe tabla veche; Sherkaner nu ştia sigur dacă era numele oraşului sau o simplă descriere.

Se opri la fierărie. Fierarul afişa acelaşi zâmbet straniu ca indivizii întâlniţi pe drum.

– Tare frumos automobil ai, domnu'.

Chiar era un automobil foarte frumos şi scump, un Relmeitch nou-nouţ. Depăşea clar mijloacele materiale ale unui student obişnuit. Sherkaner îl câştigase la un cazinou din afara campusului cu două zile înainte. Se vârâse într-o situaţie riscantă. Figura lui era binecunoscută în toate cazinourile din Princeton. Proprietarii ghildei îl ameninţaseră că o să-i rupă fiecare braţ dacă o să-l mai prindă că joacă în oraş. El se pregătise oricum să plece din Princeton – şi chiar voia să vadă cum e cu automobilele. Fierarul se tot foia pe lângă maşină, făcându-se că admiră ornamentele argintii şi motorul cu trei cilindri.

– Cam departe de casă, nu-i aşa? Ce te-oi face când n-o mai merge?

– Cumpăr benzină?

– A, de-asta avem. Le trebe la maşinile agricole. Nu, vreau să zic, ce te faci când ţi se strică jucăria? Toate se cam strică, ştii. Îs cam firave, nu ca animalele de tracţiune.

Sherkaner zâmbi. Văzu mai multe carcase de automobile în pădurea din spatele fierăriei. Venise la locul potrivit.

– S-ar putea să fie o problemă. Dar, vezi tu, eu am nişte idei. Cred că pe tine lucrătura în piele şi metal te-ar interesa mai mult.

Îi descrise pe scurt două dintre ideile care-i veniseră în după-amiaza aceea, lucruri uşor de realizat. Fierarul era simpatic, întotdeauna încântat să facă afaceri cu nebuni. Dar Sherkaner trebui să-i plătească pe loc; din fericire, acceptă valuta băncii din Princeton.

După aceea, Underhill conduse prin orăşel în căutarea unui han. La prima vedere, era un loc paşnic, atemporal. Zări biserica tradiţionalistă a Întunericului, simplă şi roasă de intemperii, aşa cum trebuia să fie în anii aceia. La poştă se vindeau ziare vechi de trei zile. Titlurile erau scrise cu litere roşii mari, urlând a război şi a invazie, dar când trecu huruind un convoi al Comandamentului Teritorial, nimeni nu-i dădu atenţie.

Până la urmă, Adăpost-de-Noapte se dovedi prea mic să aibă hanuri. Dirigintele poştei îi arată cum să ajungă la două pensiuni. Când soarele aluneca spre ocean, Sherkaner se învârtea prin peisajul rural, rătăcind, căutând. Pădurea era minunată, dar nu favoriza agricultura. Localnicii trăiau, în parte, din comerţ extern, dar lucrau din greu grădinile montane... şi mai aveau cel mult trei ani de sezoane prielnice culturilor până la venirea gerului cumplit. Hambarele păreau pline de recolte, iar căruţele circulau neîntrerupt în sus şi-n jos pe dealuri. Refugiul parohiei era la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri în sus. Nu era prea mare, dar servea majoritatea populaţiei din regiunile mai îndepărtate. Dacă oamenii aceştia n-ar economisi destul acum, cu siguranţă ar muri de foame în primii ani grei din Întunericul cel Cumplit; nicio civilizaţie modernă nu se

milostivea de persoanele care, deşi apte de muncă, nu puneau deoparte pentru zile negre.

Apusul soarelui îl prinse pe o fâşie de pământ înaltă care dădea spre ocean. Terenul cobora în trei părţi, la sud, într-o vâlcea acoperită de copaci. Pe culmea de dincolo de vâlcea se afla o casă care semăna cu cele descrise de dirigintele poştei. Dar Sherk tot nu se grăbi. În faţa ochilor i se întindea cea mai frumoasă privelişte din ziua aceea. Admiră cum straturile de culori se reduc treptat la câteva nuanţe, soarele dispărând la orizontul îndepărtat.

Apoi întoarse automobilul şi începu să coboare panta prăfuită şi abruptă spre vâlcea. Copacii îşi închiseră coroanele deasupra lui… şi se pomeni pe un drum care-i punea priceperea de şofer la cea mai grea încercare din ziua aceea, deşi avansa mai încet decât un paing pe jos. Automobilul se clătina şi cădea în gropi cât piciorul de adânci. Numai gravitaţia şi norocul îl ajutară să nu rămână înţepenit. Când ajunse la albia pârâului din vâlcea, se gândi serios să-şi lase maşinuţa cea nouă şi sclipitoare acolo. Se uită cercetător în faţă, la stânga şi la dreapta. Nu era un drumul părăsit. Căruţele lăsaseră urme proaspete.

Adierea serii aduse cu ea duhoare de resturi şi gunoi putred. Un morman de gunoi? Ciudat să te gândeşti la aşa ceva în pustietate. Văzu grămezi de resturi nedefinite, dar şi o dărăpănătură de casă, pe jumătate pitită pe după copaci. Avea pereţii înclinaţi, de parcă lemnul nu fusese prelucrat. Acoperişul se lăsa pe-o parte. Găurile din el erau astupate cu nuiele. Fâşia de pământ care ducea de la drum la casă fusese roasă. Poate că aşa se explicau gunoaiele; doi struţei stăteau priponiţi lângă pârâu, puţin mai sus de casă.

Sherkaner rămase pe loc. Brazdele din drum se terminau în pârâu, cam la şase metri în faţă. Se holbă la ele, copleşit. Aici erau probabil adevăraţi locuitori ai pădurilor, fiinţe mai stranii decât îşi putea imagina un orăşean get-beget ca Sherkaner Underhill. Vru să coboare din maşină. Ce concepţii trebuie să aibă creaturile acestea! Câte lucruri putea afla de la ei! Pe urmă îi trecu prin minte că, dacă concepţiile lor erau destul de stranii, poate că nu vor fi teribil de încântaţi de prezenţa lui.

Pe lângă asta… Sherkaner se lăsă pe spate pe stinghie şi prinse cu grijă volanul, acceleraţia şi frânele. Nu numai cei doi struţei se uitau la el. Se uită în toate direcţiile, cu ochii adaptaţi la lumina amurgului. Erau doi. Pândeau printre umbrele din stânga şi din dreapta lui. Nu animale, nici adulţi. *Copii?* Poate de cinci şi zece ani. Cel mai mic avea încă ochi de bebeluş. Dar privirea lor era animalică, de prădătoare. Se apropiară de automobil.

Sherkaner tură motorul şi ţâşni înainte. Chiar înainte de a ajunge la pârâu, observă a treia siluetă – mai mare – ascunsă în copacii de deasupra apei. Or fi ei copii, dar se jucau de-a pândeşte-şi-atacă.

Răsuci volanul brusc spre dreapta, scoţând automobilul clătinat din şanţuri. Ieşise de pe drum – sau nu? Văzu în faţă mici brazde scurmate: acolo era, de fapt, vadul!

Intră în apă, împroşcând-o în toate părţile. Silueta masivă din copaci atacă. Un braţ lung zgârie automobilul pe lateral, dar creatura ateriză pe cărarea lui Sherkaner. Atunci Underhill ajunse pe malul celălalt şi ţâşni în sus, pe pantă. O ambuscadă adevărată s-ar încheia într-o fundătură. Dar drumul se continua şi, cu toate că se clătina întruna, nu se abătu de la el. Trecu printr-un ultim moment de groază când ieşi de sub coronamentul copacilor. Drumul deveni mai abrupt şi Relmeitchul lui alunecă puţin înapoi, rotindu-se pe roţile din spate. Sherkaner se aruncă în faţă, maşina se trânti pe toate roţile şi demară peste coama dealului.

Se opri sub cerul cu stele al amurgului, parcat lângă casa pe care o zărise de pe partea cealaltă a vâlcelei.

Opri motorul şi rămase aşezat o clipă, să-şi tragă sufletul. Îşi auzi bătăile inimii, atât de linişte era. Aruncă o privire peste umăr; nu-l urmărea nimeni. Se gândi la cele întâmplate… foarte ciudat. Ultima oară zărise silueta masivă ieşind cu greu din pârâu.

Celelalte două îşi luaseră tălpăşiţa, de parcă nu le-a mai fi interesat nimic.

Se afla lângă casa pe care o văzuse de pe partea cealaltă a vâlcelei. Se aprinseră luminile în camera din faţă. O bătrână deschise uşa şi ieşi pe prispă:

– Cine-i acolo? strigă cu glas gros.

– Lady Enclearre? Sherk scoase mai degrabă un soi de chiţăit. Dirigintele poştei mi-a dat adresa dumneavoastră. Mi-a spus că închiriaţi camere peste noapte.

Bătrâna veni pe partea şoferului şi-l cercetă de sus până jos.

– Asta se poate. Dar ai ratat cina. Va trebui să te mulţumeşti cu supă rece.

– E bine, foarte bine.

– În regulă. Hai înăuntru. Femeia chicoti şi făcu un gest din mâna micuţă spre valea din care Sherkaner tocmai scăpase. Da’ ştiu c-ai străbătut drum lung, băiete.

În ciuda celor spuse despre cină, Lady Enclearre îi oferi lui Sherkaner o masă pe cinste. După aceea se aşezară în salonul din faţă şi începură să pălăvrăgească. Casa era curată, dar stătea să se prăbuşească. Podeaua, toată curbată, trebuia reparată; vopseaua se cojea pe ici, pe colo. O casă ajunsă la capătul zilelor ei. Dar licărirea palidă a lămpilor dezvăluia o bibliotecă între ferestrele acoperite: peste o sută de titluri, majoritatea abecedare pentru copii. Bătrâna (cu adevărat bătrână, născută cu două generaţii înaintea lui Sherk)

era învăţătoarea parohiei, acum pensionată. Soţul ei nu supravieţuise ultimei perioade de Întuneric, dar ea îşi crescuse copiii – acum bătrâni, la rândul lor, locuind pe dealurile învecinate.

Lady Enclearre nu semăna cu nicio învăţătoare de la oraş.

– O, sunt de mult pe lumea asta. Când eram mai tânără ca tine, am navigat pe marea vestică.

Un marinar! Sherkaner ascultă înfiorat şi cu respect vădit poveştile ei despre uragane, viforniţe şi aisberguri care erup. Nu mulţi oameni aveau o doză suficientă de nebunie ca să se facă marinari, nici în Anii Palizi. Lady Enclearre fusese norocoasă că trăise destul de mult cât să aibă copii. Poate de asta s-a apucat, în generaţia următoare, să predea şi să-l ajute pe soţul ei să-i crească pe micii păianjeni. În fiecare an, studiase textele pentru clasa următoare, ca să fie cu un an înaintea copiilor din parohie, până când ajungeau la maturitate.

În această perioadă de Lumină, predase noii generaţii. Când micuţii crescuseră, strânsese şi ea mulţi ani în cârcă. Foarte mulţi păianjeni apucă trei generaţii; puţini însă trăiesc până la sfârşitul lor. Lady Enclearre era prea fragilă ca să se mai pregătească singură pentru încă o eră de Întuneric. Dar avea biserica şi o ajutau copiii; va apuca şi a patra eră de Lumină. Între timp, îşi vedea de bârfit şi de citit. O interesa şi războiul – dar numai ca spectator avid de informaţii.

– Nemernicii ăia de oculţi ar trebui să fie traşi în ţeapă, după părerea mea. Am două strănepoate de soră pe Front şi-s tare mândră de ele.

Ascultând-o, Sherkaner se uita afară prin ferestrele largi, acoperite de o pânză delicată. Ce tare străluceau stelele aici, în munţi, în mii de culori, poleind cu un strat fin frunzele late din pădure şi dealurile din spatele ei… Zânele mititele de pădure băteau discret şi necontenit la pânza ferestrelor, iar din copacii din jur se auzea cântecul lor săltăreţ.

Brusc începu să bată o tobă. Sherk simţea cum îi vibrează vârfurile picioarelor şi pieptul şi-i ţiuie urechile din cauza zgomotului. A doua tobă răsună şi ea, când în ritmul celei dintâi, când pe lângă el.

Lady Enclearre se opri din povestit. Ascultă vacarmul şi făcu o mutră acră.

– Mă tem că n-o să se oprească ore întregi.

– Vecinii dumneavoastră?

Sherkaner arătă spre nord, spre vâlcea. Era interesant faptul că, în afară de remarca „ai străbătut drum lung, băiete”, nu spusese o vorbă despre ciudăţeniile de acolo.

… Poate că n-o să spună nici acum. Lady Enclearre se adună pe stinghie şi, pentru prima oară de la sosirea lui, tăcu vreme lungă. În cele din urmă, rosti:

– Ştii povestea cu zânele leneşe?

– Cum să nu.

– Am introdus-o în catehism, mai ales pentru chiştocii de cinci şi şase ani. Zânele se înrudesc cu paingii zburători fin'că-s mici. Am studiat cum le cresc aripile şi le-am povestit despre alea care nu se pregătesc pentru Întuneric, care se joacă toată ziua, până când e prea târziu. Mă pricep să inventez o poveste de-a dreptul înfricoşătoare. Sâsâi nervoasă printre braţele pentru mâncat. Suntem săraci lipiţi, noi, ăştia de pe-aici. De-asta am şi plecat pe mare şi tot de-asta m-am întors, să încerc să dau o mână de ajutor. Ani la rând, n-am primit ca răsplată decât bancnotele fermierilor cooperatori. Dar vreau să ştii, tinere, că suntem de treabă… Mai sunt şi unii care aleg să se poarte ca nişte scursuri. Foarte puţini, stau mai mult sus, pe dealuri.

Sherkaner îi descrise cum fusese atacat pe fundul vâlcelei.

Lady Enclearre încuviinţă.

– Mi-am zis eu că asta trebuie să fi păţit. Ai venit aici de parcă ţi-ar fi pus cineva foc la fund. Ai avut noroc să scapi cu automobilul, dar n-ai fost în mare pericol. Adică, dacă stai nemişcat, s-ar putea să te bată până mori, dar altfel, din cauza lenei, nu-s grozav de periculoşi.

Uau, ce perverşi! Sherkaner încercă să nu se arate prea interesat.

– Deci hărmălaia asta e…

Enclearre făcu un gest de lehamite.

– Muzică, probabil. Socotesc că s-or fi drogat bine. Dar ăsta nu-i decât un simptom – chiar dacă nu pot să dorm toată noaptea din cauza lor. Nu. Ştii de ce sunt nişte scursuri? Nu se pregătesc pentru Întuneric… şi-şi părăsesc propriii copii. Cuplul ăla din vâlcea, sunt păianjeni de deal care n-au putut înghiţi agricultura. Au mai făcut pe fierarii din când în când, mergând din fermă în fermă şi muncind numai când nu puteau fura. Viaţa e uşoară în anii de mijloc ai soarelui. Toată vremea se regulează şi toarnă micuţi cu droaia… Eşti tânăr, domnule Underhill, poate cu puţin cheag. Nu ştiu dacă-ţi dai seama ce enervant e să laşi o femeie gravidă înainte de Anii Palizi. Unul sau doi prunci, atâta o să scoată – şi orice muiere cu scaun la cap le-ar face felul. Dar scursurile din vâlcea se buşesc tot timpul. Tipul cară întotdeauna unul sau doi prunci în spate. Slavă cerului, ăia de obicei mor. Câteodată se întâmplă să ajungă bebeluşi. Unii rezistă până în copilărie, dar până atunci sunt trataţi ca animalele ani la rând. Cei mai mulţi sunt nişte cretini izolaţi.

Sherkaner îşi aminti cum îl priviseră prădătorii. Micuţii ăia se deosebeau foarte mult de ceea ce îşi amintea din copilărie.

– Dar nu scapă, măcar unii? Nu ajung în stadiul de adult?

– Foarte puţini. Cei periculoşi, care şi-au dat seama de ce n-au avut ei parte. Din când în când, lucrurile se-mput pe-aici. Într-o vreme creşteam minitarantule – ştii, pentru companie sau pentru nişte bani în plus. Niciuna n-a scăpat. Ba mi le-au furat, ba le-am găsit corpurile supte pe trepte. Făcu o pauză, amintindu-şi cât suferise. Obiectele

lucioase aprind imaginaţia cretinilor. Într-o vreme, o gaşcă s-a socotit cum să-mi spargă casa. Furau mai ales acadele. Pe urmă, într-o zi, mi-au furat toate tablourile, până şi cărţile. După aceea am încuiat bine uşile interioare. Au reuşit să intre şi a treia oară şi mi-au luat şi restul cărţilor! Pe vremea aceea încă mai predam. Aveam nevoie de ele! Poliţista parohiei a făcut o razie printre scursuri, dar bineînţeles că n-a găsit cărţile. A trebuit să cumpăr manuale noi în ultimii doi ani de învăţământ.

Arătă spre rafturile de sus ale bibliotecii, spre exemplarele uzate din douăsprezece manuale. Cele de pe rafturile de jos semănau şi ele cu abecedarele, erau pentru stadiile până la bebeluş, însă noi şi neatinse. Ciudat.

Dubla bătaie în tobă pierduse orice ritm şi se stinse treptat.

– Aşa că da, domnule Underhill, câteva dintre odraslele defazate ajung să fie adulţi. Uneori i-am putea considera păianjeni din generaţia actuală. Într-un fel, sunt următoarea generaţie de scursuri. Lucrurile o să se-mpută şi mai tare în vreo doi ani. Ca zânele cele leneşe din pădure, o să-nceapă să simtă frigul. Foarte puţini o să intre în refugiul parohiei. Ceilalţi o să rămână pe dealuri. Peşteri se găsesc peste tot, puţin mai bune decât bârlogurile animalelor. Acolo stau cei mai săraci dintre noi când se lasă Întunericul. Şi acolo se transformă în scursurile defazate cele mai periculoase.

Bătrâna observă expresia lui Sherkaner. Îi zâmbi amar:

– Nu cred că mai apuc altă eră de Lumină. Nu-i nimic. Copiii mei se aleg cu pământul ăsta. Uite o idee; poate construiesc un mic han pe el. Dar, dacă supravieţuiesc Întunericului, o să ridic o cocioabă şi-o să pun pe ea un semn: cea mai bătrână muiere din parohie. Şi-o să mă uit în vâlcea. Sper să fie curată. Dacă se întorc scursurile, atunci sigur au omorât o familie de fermieri mai săracă şi i-au furat refugiul.

După aceea, Lady Enclearre începu să vorbească despre alte lucruri. Se interesă cum e viaţa în Princeton şi-l întrebă pe Sherkaner despre copilăria lui. Îi spuse că, din moment ce ea îi dezvăluise cele mai adânci secrete ale parohiei, ar trebui să-i spună şi el de ce conducea un automobil spre Comandamentul Teritorial.

– Păi, mă gândeam să mă înrolez.

În realitate, Sherkaner voia să înroleze Comandamentul în planurile lui, nu invers. Era o atitudine care scosese din minţi profesorimea de la universitate.

– Hm-hm. Ai făcut un drum cam lung, deşi puteai să te înrolezi într-un minut la Princeton. Am observat că portbagajul automobilului e aproape la fel de încărcat ca o căruţă de fermier.

Agită braţele pentru mâncat în semn de curiozitate.

Sherkaner îi zâmbi înapoi.

– Prietenii m-au sfătuit să car cât mai multe piese de schimb dacă vreau să străbat Mândria Concordiei cu automobilul.

– Sss, normal. Se ridică cu greu, sprijinindu-se cu braţele mijlocii şi cu picioarele. Ei, acum baba trebuie să doarmă, chiar şi într-o frumoasă seară de vară, cu o companie aşa de plăcută. Dejunul se serveşte la răsăritul soarelui.

Îl conduse în camera lui şi insistă să urce scările ca să-i arate cum să deschidă ferestrele şi să desfacă stinghia de dormit. Era o cămăruţă aerisită, cu tapetul scorojit de vreme. Trebuie să fi fost camera copiilor ei cândva.

– ... iar closetul e afară, în spatele casei. Aici nu-i luxul din oraş, domnule Underhill.

– E foarte bine, stimată doamnă.

– Noapte bună, atunci.

Bătrâna vru să coboare scările când lui Sherkaner îi veni în minte încă o întrebare. Întotdeauna exista încă o întrebare. Scoase capul pe uşa dormitorului.

– Aveţi atâtea cărţi acum, Lady Enclearre. V-a ajutat şi parohia să le cumpăraţi?

Ea se opri din coborâtul grijuliu şi chicoti.

– Da, peste ani şi ani. Asta-i altă poveste de povestit. Noul preot al parohiei m-a ajutat, chiar dacă dragul meu prieten nu voia s-o recunoască; probabil că le-a plătit din buzunar. Într-o zi, m-am pomenit cu un colet poştal la uşă, trimis direct de editura din Princeton, exemplare noi din manualele învăţătorilor pentru toate clasele. Bătrâna dădu din mână. Prostuţul... Dar o să duc toate cărţile în refugiu cu mine. O să am grijă să ajungă la cine-o fi cel ce-o să predea generaţiei următoare de copii din parohie, încheie bătrâna şi porni iar în jos pe scări.

Sherkaner se aşeză pe stinghia de dormit şi se foi până când găsi o poziţie confortabilă pe umplutura ei noduroasă. Era foarte obosit, dar nu-i venea somnul. Ferestruicile din încăpere se deschideau spre vâlcea. Stelele reflectau culoarea de lemn ars a unui fuior de fum subţire. Fumul răspândea şi el lumină infraroşie, dar fără scântei de foc viu. Poate că şi ticăloşii trebuie să doarmă.

Din copaci se auzea glasul zânelor de pădure, fiinţe minuscule, care se împerechează şi stau la un loc. Sherkaner şi-ar fi dorit să aibă timp de entomologie. Bâzâitul zânelor când urca, când cobora. În copilărie, ştiuse povestea cu zânele cele leneşe din pădure, dar acum îşi aminti şi de poezioarele naive puse pe muzica zânelor. „Cerul e-nchis, pământu-i nins, atâtea taine-s de învins...” Cântecelul se ascundea parcă în sunetele vesele scoase de zâne.

În cele din urmă, adormi legănat de melodia fără sfârşit.

5

Sherkaner ajunse la Comandamentul Teritorial după două zile. Ar fi durat mai mult, numai că reconcepuse centura de siguranţă în aşa fel încât să poată goni cu automobilul fără riscuri pe curbele de pe dealuri. Ar fi durat mai puţin, numai că automobilul se stricase de trei ori. O dată se spărsese un cilindru. N-o minţise pe Lady Enclearre când îi spusese că are portbagajul plin de piese de schimb, mai degrabă se eschivase. De fapt, luase cu el pe cele pe care ştia că nu avea cum să le construiască într-o fierărie uitată de lume.

După-amiaza se apropia de sfârşit când făcu ultima curbă şi văzu pentru prima oară valea cea lungă în care se afla Comandamentul. Valea se întindea pe kilometri întregi, tăia muntele, iar pereţii ei se ridicau atât de înalţi, încât pe alocuri partea de jos se scălda deja în lumina amurgului. Capătul celălalt se vedea albăstrui din cauza distanţei; Cascada Regală cădea lent, maiestuos, de pe piscurile de deasupra. Niciun turist nu trecuse mai departe de acest loc. Familia Regală ţinea cu dinţii de teren şi de refugiul de sub munte încă de pe vremea când nu fusese decât un ducat nou, acum patruzeci de ere de Întuneric.

Sherkaner mâncă un prânz copios la ultimul han mic întâlnit, alimentă automobilul cu combustibil şi porni spre rezervaţia regală. Scrisoarea de la verişorul lui îl ajută să treacă de punctele de control exterioare. Baricadele se ridicară, soldaţi plictisiţi în uniforme verzi ponosite îi făcură semn să treacă. Văzu cazărmi, terenuri de paradă şi – mascate de taluzuri masive – grămezi de muniţie. Comandamentul Teritorial nu arătase niciodată ca o instituţie militară obişnuită. La naşterea Concordiei, fusese terenul de joacă al familiei regale. Apoi, generaţie după generaţie, afacerile guvernului deveniseră mai stabile, mai raţionale şi total lipsite de romantism. Comandamentul se ridicase la înălţimea denumirii sale, devenind refugiul cartierului general al Concordiei. În cele din urmă, chiar mai mult decât atât: cel mai avansat centru de cercetări militare al naţiunii.

Asta îl interesa cel mai mult pe Sherkaner Underhill. Nu reduse viteza ca să caşte gura; soldaţii-poliţişti îl avertizaseră foarte categoric să se îndrepte direct spre destinaţia lui oficială. Dar nimic nu-l împiedica să se uite în toate părţile, clătinându-se uşor pe stinghie. Clădirile nu erau identificate decât cu numere, dar îţi dădeai seama imediat ce se petrecea înăuntrul lor. Telegrafie fără fir: o cazarmă lungă, pe care se înălţau cele mai bizare antene radio. Ei, dacă lucrurile erau ordonate şi eficiente, clădirea de lângă ea trebuia să fie academia de criptografie. Vizavi se întindea un teren asfaltat, mai lat şi mai neted decât orice drum. Nu era de mirare că la capătul îndepărtat tronau două monoplane cu aripi joase. Sherkaner ar fi dat orice să vadă ce se ascundea în spatele lor, sub prelate. Mai departe,

un excavator uriaş muşca adânc gazonul din faţa unei clădiri. Unghiul imposibil al excavatorului lăsa impresia că cel mai greoi mijloc de deplasare dintr-o parte într-alta era, de fapt, culmea vitezei şi a forţei.

Sherkaner se apropia de capătul văii. Cascada Regală domina împrejurimile. Un curcubeu din mii de culori dansa în şuvoiul de apă. Trecu pe lângă o clădire care semăna cu o bibliotecă, ocoli o parcare circulară cu drapelul regal şi obişnuitul complex statuar al lui Gokna, Să-Căutăm-Concordia. Clădirile de piatră din jurul ei adânceau misterul Comandamentului Teritorial. Dintr-un capriciu al umbrelor şi-al refugiului, supravieţuiseră fiecărui Nou Soare, suferind stricăciuni minore; nici măcar nu le arsese interiorul.

CLĂDIREA 5007, scria pe tăbliţă. Biroul de Cercetare a Materialelor, scria în instrucţiunile pe care i le înmânase santinela. Semn bun, se afla chiar în mijlocul complexului. Parcă între două automobile trase pe-o parte a străzii. Mai bine să nu iasă în evidenţă.

Urcând scările, văzu că soarele se retrăgea aproape direct spre cărarea pe care venise el. Coborâse deja sub cele mai înalte stânci. În centrul zonei de trafic circulare, statuile aruncau umbre lunguieţe pe gazon. În minte îi încolţi bănuiala că această bază militară obişnuită nu era chiar atât de frumoasă.

Sergentul ţinea scrisoarea lui Sherkaner cu dezgust făţiş.

– Deci cine e căpitanul ăsta, Underhill…

– A, nu suntem rude, domnule sergent. E…

– … şi de ce ar trebui să ne intereseze pe noi ce vrea el?

– Păi, dacă citiţi mai departe, veţi vedea că este asistentul colonelului A.G. Castleworth, de la Intendenţa Regală.

Sergentul mormăi ceva despre „idioţii de la poartă care lasă pe oricine să treacă”. Îşi ghemui trupul mătăhălos într-o poziţie resemnată.

– Foarte bine, domnule Underhill, şi cu ce anume propuneţi să contribuiţi la război?

Ceva din constituţia individului nu se potrivea. Atunci Sherkaner observă că sergentul purta mulaje de ghips la toate picioarele stângi. Stătea de vorbă cu un adevărat veteran al câmpului de luptă.

N-o să-i fie deloc uşor să-şi vândă marfa. Sherkaner ştia că nici în faţa unui public îngăduitor nu făcea o figură impresionantă: tânăr, prea slab ca să fie atrăgător, un fel de blegoman atotcunoscător. Sperase să discute cu un inginer militar.

– Păi, domnule sergent, de cel puţin trei generaţii încoace voi, militarii, încercaţi să obţineţi un avantaj lucrând pe Întuneric. Mai întâi numai câteva sute de zile, suficient pentru plasarea de mine sau consolidarea fortificaţiilor. Apoi, un an, doi, destul cât să desfăşuraţi un număr mare de soldaţi în poziţie de atac în următorul ciclu al

Soarelui Nou.
Sergentul – HRUNKNER UNNERBY scria pe plăcuţa lui – stătea şi se holba la el.
– Toată lumea ştie că ambele părţi de pe Frontul de Reaprindere depun mari eforturi să sape tuneluri, pentru a ajunge să dăm bătălii grele, întinse pe zece ani în următoarea perioadă de Întuneric.
Pe Unnerby îl fulgeră o idee salvatoare şi se încruntă mai tare.
– Dacă aceasta este părerea dumneavoastră, atunci ar trebui să staţi de vorbă cu Excavatorii. Aici e Biroul de Cercetare a Materialelor, domnule Underhill.
– Ştiu asta. Dar fără cercetarea materialelor nu avem nicio şansă de a supravieţui vremurilor reci. În plus… planurile mele nu au nimic de-a face cu excavarea.
Rosti ultima propoziţie cam în grabă.
– Atunci cu ce?
– Propun să alegem ţinte corespunzătoare din Ocultia, să ne trezim la Apogeul Întunericului, să străbatem pe la suprafaţă până la ţinte şi să le distrugem.
Iată cum îngrămădise toate imposibilităţile într-o singură frază. Ridică braţele, anticipând reacţia sergentului, şi continuă:
– Am luat în calcul toate greutăţile, domnule sergent. Am găsit soluţii, sau am început să le găsesc…
Unnerby îl întrerupse cu o voce aproape blândă:
– La Apogeul Întunericului, spuneţi? Şi sunteţi cercetător la Şcoala Regală, în Princeton?
Aşa scrisese vărul lui Sherkaner în scrisoare.
– Da, în domeniul matematicii şi…
– Ţine-ţi gura. Ai idee câte milioane cheltuieşte Coroana pe cercetare în instituţii ca Şcoala Regală? Ai idee cât de atent monitorizăm munca serioasă desfăşurată acolo? Doamne, cât vă urăsc pe voi, mucoşii ăştia din Vest! N-aveţi altă grijă decât să vă pregătiţi pentru Întuneric şi nici de asta nu sunteţi în stare. Dacă ai avea un dram de minte în găoace, te-ai înrola. Sunt păianjeni care îşi dau viaţa în Reaprindere acum, paingule. Mii de păianjeni vor muri nepregătiţi pentru Întuneric, mai mulţi în tuneluri şi mai mulţi când va răsări Soarele Nou şi nu se va mai găsi de mâncare. Iar tu stai aici şi scuipi fantasmagorii cu „ce-ar fi dacă”.
Unnerby se opri, încercând să se tempereze.
– Ia să-ţi zic eu o poveste înainte să-ţi trag un şut şi s-ajungi înapoi în Princeton. Vezi tu, eu sunt cam dezechilibrat. Flutură din picioarele stângi. M-am certat cu un tocător. Până mă vindec, treaba mea e să triez tâmpeniile pe care ni le tot trimit indivizi ca tine. Din fericire, cele mai multe neghiobii vin prin poştă. Cam o dată la zece zile, un paing ne atrage atenţia că a scăzut temperatura alotropilor de sta…

Hopa! Chiar stau de vorbă cu un inginer!

– ... şi că n-ar trebui să-l folosim în aliaje. Măcar nu se încurcă în fapte; nu fac decât să ne pierdem vremea. Dar mai sunt şi din ăia care citesc despre radiu şi socotesc că trebuie să facem superexcavatoare din el. Avem un mic concurs între noi: cine dă peste cei mai mari idioţi. Ei, domnule Underhill, cred că tocmai am câştigat cu ajutorul tău. Ce-ar fi să te trezeşti tu singur când e Întunericul mai gros, să călătoreşti la suprafaţă pe temperaturi mai scăzute decât în orice laborator comercial şi fără aer, într-un mediu mai dur decât putem noi crea?

Unnerby se opri speriat. Oare îi scăpaseră informaţii secrete? Apoi Sherkaner îşi dădu seama că sergentul se uită la ceva din punctul lui vizual mort.

– Domnişoară locotenent Smith! Bună ziua, domnişoară locotenent.

Sergentul aproape că luă poziţia de drepţi.

– Bună ziua, Hrunkner.

Persoana care salutase îşi făcu apariţia. Era... minunată. Picioare subţiri, dar robuste şi frumos curbate, şi o graţie nespusă în mişcări. Purta o uniformă neagră, pe care Sherkaner nu o recunoscu. Singurele semne distinctive erau crestăturile rangului, de un roşu aprins, şi tăbliţa cu numele: Victory Smith. Arăta incredibil de tânără. Născută defazată? Poate, iar respectul exagerat al ofiţerului inferior era doar o zeflemea.

Locotenentul Smith îşi îndreptă atenţia spre Sherkaner. Părea prietenoasă, dar într-un fel curios, aproape amuzant.

– Deci, domnule Underhill, sunteţi cercetător la Departamentul de Matematică al Şcolii Regale.

– Păi... de fapt, sunt absolvent... Expresia liniştită a femeii impunea un răspuns mai sincer. Ăăă... matematica e doar specializarea trecută pe programul meu oficial. Am făcut multe cursuri de Medicină şi Inginerie Mecanică.

Mai că se aşteptă la un comentariu nepoliticos din partea lui Unnerby, dar sergentul căzu brusc într-o tăcere neobişnuită.

– Atunci ştii ce înseamnă Apogeul Întunericului, temperaturile ultrascăzute şi lipsa aerului.

– Da, doamnă. Şi m-am gândit mult la aceste probleme. Aproape jumătate de an, dar mai bine nu spun asta. Am foarte multe idei, câteva schiţe preliminare. Unele soluţii sunt biologice şi nu prea am ce să vă arăt încă. Am adus, în schimb, prototipuri ale unor aspecte mecanice ale proiectului. Sunt în automobilul meu.

– A, da. Parcat între maşinile generalilor Greenval şi Downing. Ce-ar fi să aruncăm o privire... şi să-ţi mutăm automobilul într-un loc mai sigur?

Pe moment nu-şi dădu seama, avu doar o vagă presupunere.

Dintre toţi păianjenii de la Comandamentul Teritorial – dintre toţi păianjenii din lume – n-ar fi găsit un ascultător mai potrivit decât locotenentul Victory Smith.

6

În ultimii ani ai Soarelui Palid se pornesc furtuni, cele mai multe aprige. Dar nu seamănă cu agonia aburindă, explozivă a furtunilor Soarelui Nou. Vântul şi viscolul care anunţă Întunericul sunt mai degrabă cuţite în inima lumii care se zbate, firavă, în timp ce sângele se scurge din ea. Căci tocmai sângele e vigoarea lumii, iar când acesta se scurge în Întuneric, lumea muribundă nu mai poate lupta.

Vine o vreme când pe cer, în loc de soarele amiezii, lucesc deodată o sută de stele. Apoi o mie de stele, iar astrului nu-i scade puterea... înseamnă că a sosit Întunericul, fără urmă de îndoială. Plantele mai mari au murit demult, praful din sporii lor se ascunde sub zăpezi. Animalele din zonele joase tot la fel s-au stins. Mucegaiul colorează adăpostul oferit de mormanele de zăpadă, ici-colo se zăreşte câte-o sclipire plutind în jurul hoiturilor rămase la suprafaţă: spiritele morţilor, au notat observatorii clasici; o ultimă rămăşiţă de bacterii, au descoperit savanţii din erele următoare. Cu toate acestea, mai sunt fiinţe care trăiesc la suprafaţă. Unele sunt masacrate, triburile (sau naţiunile) mai puternice nu le dau voie să intre în sanctuarul adâncurilor. Altele, ale căror refugii ancestrale au fost distruse, cad victime inundaţiilor sau cutremurelor. În vremurile apuse nu exista decât o singură cale de a învăţa ce înseamnă cu adevărat Întunericul: abandonat la suprafaţă, puteai ajunge nemuritor scriind ceea ce vedeai şi ascunzându-ţi povestea atât de bine, încât să supravieţuiască incendiilor provocate de Soarele Nou. Din când în când, unul dintre cei rămaşi la suprafaţă rezista mai mult de un an sau doi pe Întuneric, fie graţie unor împrejurări neobişnuite, fie graţie unor planuri meticuloase şi dorinţei de a cerceta inima Întunericului. Un filosof a supravieţuit atât de mult, încât cei care i-au descoperit cuvintele scrijelite în piatră deasupra refugiului lor le-au considerat aiureli de nebun sau o metaforă: „Şi aerul uscat se transformă în gheaţă.”

Propagandiştii Coroanei şi cei ai Ocultiei erau de acord asupra unui singur aspect: următoarea perioadă de Întuneric va fi cu totul altfel decât cele de până atunci. Pentru prima oară, bezna va fi asaltată direct de ştiinţă, în serviciul războiului. În vreme ce milioanele de cetăţeni se retrăgeau în bazinele liniştite din numeroasele refugii, armatele ambelor părţi se băteau în continuare. Lupta se dădea deseori în tranşee deschise, la căldura aburilor. Dar diferenţele mari se petreceau sub pământ, la săpatul tunelurilor care şerpuiau la mare adâncime sub liniile celor două fronturi. Dacă se intersectau, se dădeau bătălii sângeroase cu mitraliere şi gaze otrăvitoare. Dacă nu se intersectau, se săpa mai departe în stâncile calcaroase ale Frontului Reaprindereean, metru cu metru, zi după zi, mult după ce se încheia bătălia de la suprafaţă.

La cinci ani după căderea Întunericului, numai elita tehnică, aproximativ zece mii de indivizi aflaţi de partea Coroanei, mergea înainte cu campania sub Frontul de Reaprindere. Chiar la adâncimea la care se aflau ei, temperatura erau mult sub punctul de îngheţ. În tunelurile ocupate, aerul proaspăt era recirculat de ventilatoare pe bază de foraminifere. Ultimele găuri de aer aveau să îngheţe curând.

– N-am mai sesizat activitate în Ocultia de aproximativ zece zile. Comandamentul Excavărilor nu s-a mai oprit cu felicitările la propria adresă.

Generalul Greenval îşi vârî o plantă aromată în burdihan şi-o mestecă zgomotos; şeful Agenţiei de Spionaj din Concordia nu fusese niciodată considerat un mare diplomat, iar în ultimele zile devenise mai ţâfnos decât de obicei. Era un paing bătrân şi, deşi condiţiile de la Comandamentul Teritorial erau, poate, cele mai blânde din lume, şi ele intrau într-o fază extremă. În buncărele vecine cu Refugiul Regal, aproximativ cincizeci de indivizi erau conştienţi încă. Aerul devenea tot mai stătut cu fiecare oră. Greenval renunţase la biblioteca lui impunătoare cu un an în urmă. Acum, biroul lui era o nişă de şase metri pe trei pe un metru şi douăzeci de centimetri în spaţiul mort de deasupra dormitorului. Pereţii cămăruţei erau acoperiţi de hărţi, iar pe masă zăceau maldăre de rapoarte teleimprimate de la linii telefonice terestre. Comunicaţia fără fir nu mai mergea de şaptezeci de zile. În anul precedent, radiotelegrafiştii Coroanei făcuseră experimente cu transmiţătoare din ce în ce mai puternice şi se sperase că vor avea comunicare prin radio până la sfârşit. Din păcate, nu le mai rămăseseră decât telegrafia şi undele radio. Greenval se uită la musafirul său, cu siguranţă ultimul sosit la Comandament în următorii două sute de ani.

– Deci, colonel Smith, tocmai te-ai întors din Reaprindere. De ce nu se aud ovaţii? Am supravieţuit inamicului.

Atenţia colonelului Victory Smith fusese captată de periscopul generalului. Din cauza lui îşi făcuse el nişa acolo sus – să vadă lumea pentru ultima oară.

Cascada Regală secase de doi ani. Victory văzu până în vale. Un ţinut în beznă, acoperit cu un strat de chiciură misterios, format la infinit pe piatră şi gheaţă în aceeaşi măsură. Bioxid de carbon ieşind în atmosferă. *Dar Sherkaner va suporta o lume mult mai rece decât asta.*

– Colonele?

Smith se depărtă de periscop.

– Vă rog să mă iertaţi, domnule... Îi admir pe excavatori din tot sufletul. *Cel puţin pe soldaţii care lucrează într-adevăr.* Vizitase refugiile lor din teren. Dar n-au mai ajuns la poziţiile inamice de câteva zile bune. Mai puţin de jumătate vor fi apţi de luptă după

lăsarea Întunericului. Comandamentul Excavărilor s-a înşelat asupra momentului de relaxare a ofensivei, mă tem.

– Mda… rosti generalul morocănos. Acest comandament deţine recordul celor mai lungi operaţiuni susţinute, dar oculţii au câştigat renunţând exact când au făcut-o. Oftă şi spuse ceva care, în alte circumstanţe, l-ar fi scos imediat în rezervă. Dar, când ai rezistat cinci ani după sfârşitul lumii, nu prea mai e cine să te audă. Ştii, oculţii nu-s chiar aşa de răi. Priveşte în perspectivă şi vei găsi ticăloşi mai mari printre propriii noştri aliaţi, aşteptând ca Ocultia şi Coroana să se bată până se fac un terci însângerat. Pentru asta ar trebui să ne facem noi planuri, pentru nemernicii care vor veni în urma noastră. O să câştigăm războiul ăsta, dar, dacă e să-l câştigăm cu tunelurile şi Excavatorii, o să ne mai luptăm ani de zile în era Soarelui Nou.

Muşcă ostentativ din planta aromată şi împunse aerul cu braţul din faţă în direcţia colonelului.

– Proiectul vostru e singura noastră şansă de a o scoate la capăt.

Smith replică imediat:

– Iar şansele ar fi fost mult mai mari dacă m-aţi fi lăsat să rămân cu Echipa.

Greenval îi ignoră reproşul.

– Victory, lucrezi la acest proiect de şapte ani. Chiar crezi că va merge?

Poate din cauza aerului stătut se tâmpeau cu toţii. Nehotărârea nu caracteriza niciodată apariţia publică a lui Strut Greenval. Victory îl cunoştea de nouă ani, numărându-se printre confidenţii lui cei mai apropiaţi. Generalul era o persoană cu mintea deschisă – până în punctul când trebuia să ia o decizie finală. Atunci lăsa la o parte orice îndoială, opunea rezistenţă rândurilor de generali şi chiar consilierilor politici ai regelui. Victory nu mai auzise niciodată o întrebare atât de tristă ieşind din gura lui. Vedea un păianjen bătrân, foarte bătrân, care peste câteva ore se va supune Întunericului, poate pentru ultima oară. Avu senzaţia că se prăbuşeşte o balustradă pe care se proptise până atunci de nenumărate ori.

– D… domnule general, ne-am ales bine ţintele. Dacă le vom distruge, Ocultia ar trebui să se predea imediat. Echipa lui Underhill este într-un bazin aflat la mai puţin de trei kilometri de ele.

O realizare extraordinară. Bazinul era lângă cel mai importat centru de alimentare din Ocultia, la o sută cincizeci de kilometri în interiorul teritoriului Ocultiei.

– Unnerby, Underhill şi ceilalţi n-au de străbătut decât o distanţă mică, domnule. Le-am testat costumele şi exotermele pe perioade mult mai lungi, în condiţii aproape la fel de…

Greenval zâmbi discret.

– Da, ştiu. Am făcut nenumărate simulări la Statul Major. Dar acum

o vom face în realitate. Gândeşte-te ce înseamnă asta. În ultimele câteva generaţii, noi, ăştia, militarii, ne-am făcut de cap la începutul şi sfârşitul Întunericului. Dar echipa lui Unnerby va cunoaşte Apogeul lui. Cum va fi oare? Da, credem că ştim: aerul îngheţat, vidul. Dar nu sunt decât presupuneri. Nu sunt religios, colonele, dar… mă întreb peste ce-o să dea acolo.

Religios sau nu, toate superstiţiile străvechi legate de trolii zăpezii şi îngerii pământului păreau să plutească în spatele cuvintelor generalului. Şi cea mai raţională minte tremura la gândul unui Întuneric atât de profund, încât lumea, într-un fel, nu mai exista. Victory făcu un efort să-şi înăbuşe senzaţiile provocate de vorbele generalului.

– Da, domnule, s-ar putea să apară surprize. Şi aş clasifica planul acesta drept un eşec probabil, dacă n-ar fi un singur aspect: Sherkaner Underhill.

– Dragul nostru ţicnit.

– Da, un ţicnit cu adevărat extraordinar. Îl cunosc de şapte ani – din după-amiaza când a apărut cu o maşină doldora de prototipuri lucrate manual şi cu capul plin de scheme nebuneşti. Norocul nostru că aveam o după-amiază mai liniştită. Am avut timp să-l ascult şi să mă amuz. Un intelectual mediu are cam douăzeci de idei într-o viaţă. Lui Underhill îi vin douăzeci într-o oră; parcă-l paralizează. Am cunoscut caractere extreme, ca al lui, la şcoala de spionaj. Diferenţa e că ideile lui sunt realizabile în procent de unu la sută şi le deosebeşte pe cele bune de cele proaste cu oarecare precizie. Poate că s-ar fi gândit şi altcineva să folosească noroiul din mlaştini ca să cultive exoterme. Cu siguranţă i-ar fi venit şi altcuiva ideea costumelor presurizate. Dar Underhill are idei, le pune cap la cap şi le face să meargă. Şi asta nu e tot. Fără Sherkaner, n-am fi reuşit să punem în practică tot ce am pus în ultimii şapte ani. Are capacitatea magică de a atrage minţile sclipitoare în planurile lui.

Îşi aminti de dispreţul furios al lui Unnerby din după-amiaza aceea şi cum se schimbase el în câteva zile, până când imaginaţia lui de inginer fusese pur şi simplu spulberată de şuvoiul de idei ale lui Sherkaner.

– Într-un fel, Underhill nu prea are răbdare când vine vorba de amănunte, dar nu contează. Creează un anturaj care are. E pur şi simplu… remarcabil.

Amândoi ştiau de mult lucrurile astea; Greenval le susţinuse şi el în faţa superiorilor de-a lungul anilor. Acum însă reprezentau cea mai bună formă de asigurare pe care i-o putea oferi Victory bătrânului paing. Greenval zâmbi şi afişă o mină ciudată.

– Atunci de ce nu te-ai măritat cu el, colonele?

Smith n-ar fi vrut să ajungă cu discuţia până aici, dar, ce naiba,

erau singuri înainte de sfârşitul lumii.

– Am de gând s-o fac, domnule. Dar suntem în mijlocul unui război şi ştiţi că… eu nu ţin atâta la tradiţii; o să ne căsătorim când se ridică Întunericul.

Lui Victory nu-i trebuise decât o după-masă ca să-şi dea seama că Underhill era cea mai ciudată fiinţă pe care-o întâlnise vreodată. Îi mai trebuiseră încă două zile să înţeleagă că avea de-a face cu un geniu care putea fi folosit ca factor dinamizator, capabil să schimbe, într-adevăr, cursul unui război mondial. În cincizeci de zile îl convinsese pe generalul Strut Greenval, iar Underhill fusese izolat în propriul lui laborator, alte laboratoare apărând în jurul lui pentru a răspunde nevoilor secundare ale proiectului. Între propriile misiuni, Victory pusese la cale cum să transforme fenomenul Underhill – aşa îl considerau ea, dar şi cei de la Informaţii – în avantajul ei permanent. Căsătoria era pasul evident. O tradiţională Căsătorie-în-Anii-Palizi i-ar fi netezit drumul în carieră. Totul ar fi fost perfect, în afară de Sherkaner Underhill. Sherk avea planurile lui. În cele din urmă, devenise cel mai bun prieten al ei, cineva cu care poţi să pui bazele unor proiecte, dar şi ale unei căsătorii. Sherk avea planuri pentru perioada ulterioară Întunericului, lucruri pe care Victory nu le repetase în faţa nimănui. Puţinii ei prieteni – chiar şi Hrunkner Unnerby – o simpatizau, chiar dacă era defazată. Lui Sherkaner Underhill chiar îi plăcea ideea de copii defazaţi. Pentru prima oară în viaţa ei, Victory simţise şi altceva în afară de simplă toleranţă. Aşa că, deocamdată, trebuia să lupte într-un război. Dacă supravieţuiau, aveau la dispoziţie o altă lume de planuri şi o viaţă împreună, după Întuneric.

Iar Strut Greenval era destul de inteligent să-şi dea seama de toate astea. Victory se uită dintr-odată urât la superiorul ei.

– Dumneavoastră ştiaţi deja lucrurile astea, nu? De-asta nu m-aţi lăsat să rămân cu echipa. Credeţi că e o misiune sinucigaşă şi că judecata mea ar fi afectată… ei, bine, misiunea e periculoasă, dar nu-l înţelegeţi pe Sherkaner Underhill; sacrificiul de sine nu figurează în planurile lui. După standardele noastre, e mai degrabă un laş. Nu e atras de majoritatea lucrurilor pe care dumneavoastră şi cu mine le preţuim. Îşi riscă viaţa din pură curiozitate, dar e foarte, foarte atent când vine vorba de propria lui siguranţă. Eu cred că Echipa va reuşi şi va supravieţui. Şansele ar fi fost mai mari numai dacă m-aţi fi lăsat alături de membrii ei! Domnule.

Ultimele ei cuvinte fură accentuate de scăderea bruscă a luminii date de singura lampă din încăpere.

– Ha, spuse Greenval, am stat fără combustibil douăsprezece ore, colonele, ştiai? Acum aproape că se termină şi bateriile cu plumb. În câteva minute, căpitanul Diredr va sosi cu ultima noutate de la intendenţă: „Ne cerem iertare, domnule, dar ultimele bazine vor

îngheţa în curând. Inginerii vă roagă frumos să vă alăturaţi lor pentru stingerea finală.” Imită vocea piţigăiată a aghiotantului său.

Greenval se ridică şi se aplecă peste masă. Îşi mască încă o dată îndoielile şi abordă obişnuita lui postură băţoasă.

– Până atunci, vreau să pun la punct câteva lucruri legate de ordinele şi de viitorul tău. Da, te-am adus înapoi pentru că nu vreau să te supui riscurilor acestei misiuni. Sergentul tău, Unnerby, şi cu mine am purtat mai multe discuţii lungi. Am avut la dispoziţie nouă ani ca să te supunem unor riscuri aproape nelimitate şi să urmărim cum îţi funcţionează mintea când de răspunsurile tale depind mii de vieţi. E timpul să te luăm de pe linia frontului de operaţiuni speciale. Eşti unul dintre cei mai tineri colonei din timpurile moderne; după această perioadă de Întuneric vei fi cel mai tânăr general.

– Numai dacă misiunea Underhill va avea succes.

– Nu mă întrerupe. Indiferent de rezultatul ei, consilierii regelui ştiu cât eşti de pricepută. Indiferent dacă voi supravieţui sau nu Întunericului, îmi vei lua locul în primii ani ai Soarelui Nou, iar zilele în care îţi asumi riscuri personale trebuie să ia sfârşit. Dacă domnul Underhill al tău va supravieţui, mărită-te cu el, înmulţeşte-te, fă ce vrei, nu-mi pasă. Dar nu te vei mai supune riscului niciodată. Mişcă spre capul ei un braţ ascuţit, prefăcându-se c-o ameninţă cu marginea lui. Dacă nu asculţi, îţi jur că mă scol din mormânt şi-ţi sparg carcasa asta groasă.

Se auziră paşi pe coridorul îngust şi zgârieturi pe draperia grea – uşa încăperii. Era căpitanul Diredr.

– Vă rog să mă iertaţi, domnule general. Inginerii au devenit foarte insistenţi. Avem treizeci de minute de electricitate, afară. Domnule, încep să…

Greenval scuipă ciotul aromat într-o scuipătoare murdară.

– Foarte bine, căpitane. Venim de îndată.

Îl ocoli pe colonel cu mers clătinat şi trase draperia. Când Smith ezită s-o ia înainte, îi făcu semn să iasă.

– De data asta, cel mai bătrân înseamnă cel din urmă, draga mea. Nu mi-a plăcut niciodată prostia asta cu înşelatul Întunericului, dar, dacă tot trebuie s-o facem, eu vreau să fiu acela care stinge lumina!

7

La drept vorbind, Pham Trinli n-ar fi trebuit să se afle pe puntea comandantului flotei, cu siguranţă nu în timpul unei operaţiuni majore. Bătrânul stătea la unul dintre posturile de comunicare duplicat, dar nu lucra nimic. Trinli era programator militar gradul 3, deşi nimeni nu-l văzuse făcând ceva productiv, nici la gradul acela mic. Venea şi pleca oricând îi trăsnea prin cap şi-şi petrecea mai tot timpul în camera de repaus a angajaţilor. Comandantul de flotă Park era, se ştia, cam iraţional când venea vorba de „respectul datorat vârstei”. În aparenţă, câtă vreme Pham Trinli nu făcea niciun rău, putea să rămână pe statele de plată.

În clipa aceea, Trinli stătea pe jumătate întors cu spatele la postul lui. Asculta îmbufnat conversaţiile tăcute, seriile verifică-verificat. Se uita dincolo de tehnicienii şi militarii din faţa displayurilor obişnuite.

Asolizările Qeng Ho-emergenţi fuseseră nişte dansuri ale precauţiei. Neîncrederea în emergenţi pornea de sus în jos în rândurile oamenilor comandantului Park. Astfel, nu existau echipaje combinate, iar reţelele de comunicare erau duplicate în întregime. Fiecare vas emergent, fiecare lander, fiecare echipaj care zbura singur era supravegheat în caz că trădează.

Imaginile consensuale de pe punte ilustrau, în mare parte, această supraveghere. Retransmis din roiul „estic”, Trinli văzu un grup de trei elevatoare emergente ridicându-se de pe suprafaţa îngheţată a oceanului, tractând un bloc de gheaţă de două sute cincizeci de kilograme. Al şaselea în această operaţiune. Suprafaţa era luminată intens de racheta incandescentă. Trinli zări o gaură adâncă de sute de metri. O spumă de aburi ascundea scobitura din fundul oceanului. Zgomotele indicau prezenţa unor metale grele în această zonă a platformei continentale, iar emergenţii le scoteau cu aceeaşi forţă brută cu care săpau în gheaţă.

Nimic suspect aici, deşi lucrurile s-ar putea sa se schimbe când o să vină vremea să se împartă prada.

Studie fereastra cu statutul comunicaţiilor. Ambele părţi căzuseră de acord să transmită necenzurat comunicaţiile dintre nave; o serie de specialişti emergenţi comunicau în conferinţă permanentă cu ofiţerii Qeng Ho omologi; cealaltă parte absorbea cât putea din descoperirile făcute de Diem în valea uscată. În mod interesant, emergenţii sugeraseră ca artefactele native să fie luate pur şi simplu. Qeng Ho sub nicio formă nu ar fi procedat aşa. *Seamănă mai degrabă cu ceea ce aş face eu.*

Park lăsase cei mai mulţi microsateliţi ai flotei sale în spaţiul planetar vecin chiar înainte de sosirea emergenţilor. Zeci de mii de gadgeturi cât un pumn pluteau acolo. Prin manevre subtile, îşi făceau apariţia printre vehiculele emergente mult mai des decât ar fi prezis

teoria probabilităţilor. Şi raportau ferestrei de date electronice aici, pe punte. Raportau că vasele emergente comunicau prea mult prin radio. Poate că nu erau decât automatele nevinovate. Mai degrabă era însă o acoperire pentru coordonarea militară încriptată, pregătire pe ascuns a duşmanilor. (Şi Pham Trinli nu-i considerase niciodată pe emergenţi altceva decât duşmani.)

Personalul lui Park recunoscu semnele, bineînţeles. În stilul lor afectat, programatorii Qeng Ho erau foarte abili. Trinli îi urmări pe trei dintre ei certându-se pe marginea tiparelor de transmisie care traversau flota de la emiţătoarele emergente. Unul dintre militarii juniori credea că ei vedeau o combinaţie de sondări la nivel fizic şi de software – într-o încâlceală dirijată. Dacă avea dreptate, combinaţia era mai sofisticată decât cele mai avansate măsurări electronice ale Qeng Ho... aşa ceva era incredibil. Militarul senior se încruntă doar la el, de parcă sugestia lui i-ar fi provocat o durere de cap înfiorătoare. *Nici cei care ştiu ce înseamnă lupta nu pricep.* O clipă, expresia lui Trinli se posomorî şi mai mult.

Auzi o voce şoptindu-i în ureche:

– Ce părere ai, Pham?

Trinli oftă. Mormăi un răspuns în dispozitivul de comunicaţii, de-abia mişcând din buze:

– E nasol, Sammy. Ştii şi tu.

– M-aş simţi mai bine dacă ai fi la un centru de comandă alternativ.

„Puntea” navei *Pham Nuwen* avea un asemenea post oficial, dar existau centre de comandă distribuite în toate spaţiile locuibile de pe navă. Mai mult de jumătate din personalul vizibil pe punte se găsea, de fapt, în altă parte. Teoretic, asta făcea din navă un ucigaş mai dur. Teoretic.

– Pot să fiu mai util şi altfel. Am „aranjat” unul dintre taxiuri pentru telecomandă.

Bătrânul alunecă din scaun. Pluti în linişte prin spatele rândurilor de tehnicieni de pe punte, pe lângă imaginea elevatoarelor de mare putere, a echipajului lui Diem, care se pregătea să plece din valea uscată, pe lângă imaginile emergenţilor cu feţe atât de încordate... pe lângă displayurile cu măsurători electronice rău-prevestitoare. Nimeni nu-l observă, dar, când se strecură prin intrarea pe punte, Sammy Park îi aruncă o privire. Trinli mişcă scurt din cap.

Nişte mototoli nenorociţi, aproape toţi. Numai Sammy şi Kira Pen Lisolet înţeleseseră cât de important era să dea ei prima lovitură. Şi nu-l convinseseră pe niciun membru din Comitetul Comercial. Nici după ce s-au întâlnit cu emergenţii faţă în faţă membrii lui n-au fost în stare să-şi dea seama de trădare. În schimb, i-au cerut unui Vinh să decidă pentru ei. *Unui Vinh!*

Trinli alunecă în jos pe coridoarele pustii, încetini, se opri la ecluza

taxiurilor şi trase de trapa celui de care se „ocupase”. *I-aş putea cere lui Lisolet să se revolte.* Comandantul secund al flotei comanda propria ei navă, QHS *Mâna Invizibilă.* Se putea isca o revoltă şi, odată ce ea ar fi deschis focul, Sammy şi ceilalţi sigur ar fi trebuit să i se alăture.

Se strecură în taxi şi porni pompele de blocare. *Nu, mă spăl pe mâini de toţi şi de toate.* Simţea un început de durere undeva în spatele capului. De obicei, încordarea nu-l afecta aşa. Scutură din cap. Bine, adevărul era că nu-i cerea lui Lisolet să se revolte, pentru că ea făcea parte dintre foarte puţinii oameni de onoare. Aşa că va face tot ce va putea cu ceea ce avea la îndemână. Sammy adusese arme. Trinli rânji în anticipare. *Chiar dacă lovesc ceilalţi primii, fac pariu că noi vom rămâne ultimii în picioare.* În timp ce taxiul lui aluneca de pe nava portdrapel Qeng Ho, Trinli studie actualizările ameninţării, făcând planuri. Ce anume vor încerca ceilalţi? Dacă aşteptau destul, el putea descifra încuietoarea armelor lui Sammy… şi stârni o revoltă de unul singur.

Ezr Vinh habar n-avea ce operaţiuni militare se desfăşurau în spaţiu. În kilosecundele petrecute la suprafaţă avusese parte de muncă grea, fascinantă, care nu-i lăsase timp de speculat pe marginea bănuielilor. În toată viaţa lui, petrecuse numai câteva zeci de megasecunde la suprafaţa planetelor. În ciuda antrenamentului şi a medicamentelor Qeng Ho, tot simţea tensiunea. Primele kilosecunde îi păruseră relativ uşoare, dar acum îl durea fiecare muşchi. Din fericire, nu era singurul care se simţea ca o cârpă. Tot echipajul de-abia se târa. Curăţarea finală fusese un şir interminabil de verificări: să nu lase gunoi în urmă, să nu rămână nicio urmă de-a lor vizibilă când se va reaprinde Steaua Fluctuantă. Şeful de echipaj, Diem, îşi sucise glezna în timpul urcuşului spre lander. Fără vinciul de pe lander, i-ar fi fost imposibil să urce în continuare. Când, în cele din urmă, ajunseseră la bord, până şi dezbrăcatul şi împachetatul jachetelor termice fusese un calvar.

– Doamne!

Benny se prăbuşi pe stelajul de lângă Vinh. Se auzeau gemete pe tot intervalul, în timp ce landerul ţâşnea spre cer. Totuşi, Vinh simţi un mic fior de satisfacţie; flota aflase mult mai multe din asolizarea lor decât se anticipase. Corvoada lor avea un rost.

Acum, membrii echipajului lui Diem sporovăiau foarte puţin între ei. Sunetul scos de jetul landerului era un bâzâit aproape subsonic care le ieşea parcă din oase şi se amplifica în afara corpului. Vinh mai auzea conversaţiile publice de deasupra, dar Trixia plecase. Nimeni nu vorbea cu oamenii lui Diem acum. Corecţie: Qiwi încerca să vorbească cu el, dar era prea obosit ca să-i facă pe plac Răsfăţatei.

Deasupra curbei planetei, elevatoarele întârziaseră cu treaba. Bombe noi spărseseră milioane de tone de ocean îngheţat, dar aburul de deasupra locului de extracţie îngreuna ce mai rămăsese de făcut. Emergentul Brughel se plângea că pierduseră legătura cu unul dintre elevatoare.

– Cred că e de vină unghiul dumneavoastră de cuprindere, domnule, se auzi vocea unui tehnician Qeng Ho. Noi le vedem pe toate. Trei sunt încă la suprafaţă; unul e ascuns bine de ceaţă, dar pare poziţionat corespunzător. Alte trei urcă, încărcături curate, bine separate… Un moment, vă rog…

Trecură câteva secunde. Pe un canal mai „îndepărtat" se discuta o problemă de ordin medical; se pare că vomitase cineva din cauza imponderabilităţii. Apoi vorbi din nou controlorul de zbor:

– Ciudat. Nu mai vedem operaţia de pe Coasta de Est.

Brughel, cu glas ascuţit:

– Dar n-aveţi imagini secundare?

Tehnicianul Qeng Ho nu răspunse.

A treia voce:

– Tocmai am înregistrat un puls EM. Am crezut că aţi terminat cu exploziile de la suprafaţă.

– Dar am terminat!

Brughel era indignat.

– Păi, tocmai am primit încă trei impulsuri. Am… Da, să trăiţi!

Impulsuri EM? Vinh se ridică cu greu în capul oaselor, dar acceleraţia era prea mare şi se trezi cu o durere de cap cumplită. *Mai spune ceva, fir-ar să fie!* Dar tipul care tocmai rostise „Da, să trăiţi!" – un militar Qeng Ho, după glas – ori se deconectase, ori schimbase canalul şi se încriptase.

Emergentul se auzea întrerupt şi furios:

– Vreau să discut cu un superior. Acum. Ştim ce înseamnă când ne ţintesc laserele! Opriţi-le sau vom regreta cu toţii!

Vizorul lui Ezr se şterse. Se uită la batardourile landerului. Tapetul pâlpâia în continuare, dar imaginea era o succesiune de proceduri de urgenţă aleatoare.

– Căcat!

Era Jimmy Diem. În faţa cabinei, şeful de echipaj bătea nervos pe o consolă de comandă. Undeva în spate, Vinh auzi pe cineva cum vomează. Parcă era unul dintre coşmarurile alea în care toate o iau razna deodată.

În clipa aceea, landerul ajunse în faza de ardere finală. În trei secunde, scăzu presiunea teribilă care apăsa pieptul lui Vinh şi se reveni la confortul obişnuit al imponderabilităţii. Vinh se decuplă de pe canapea şi pluti în faţă, spre Diem.

Din tavan, îi venea uşor să stea cu capul lângă al lui Diem şi să

citească displayurile de urgenţă fără să-l obstrucţioneze pe şeful de echipaj.

– Chiar tragem în ei?

Doamne, ce mă doare capul! Când încercă să citească de pe consola lui Diem, pictogramele îi jucară în faţa ochilor.

Diem se întoarse puţin către el. I se citea clar agonia pe chip; de-abia se mişca.

– Nu ştiu ce facem. Am pierdut imaginile consensuale. Prinde-te de jos... Se aplecă în faţă, concentrându-se pe display. Reţeaua flotei s-a încriptat în totalitate, iar noi suntem blocaţi la nivelul de securitate minim.

Asta însemna că nu vor avea acces decât la puţine informaţii, în afară de ordinele directe de la militarii lui Park.

Vinh se lovi zdravăn cu fundul de tavan şi începu să alunece spre spatele cabinei. Landerul întorcea, un fel de comandă de urgenţă – pilotul automat nu lansase nicio avertizare. Probabil comanda flotei îi pregătea pentru încă o ardere. Se legă în spatele lui Diem exact când jetul principal al landerului atinse aproximativ o zecime de *g.*

– Ne mută pe o orbită inferioară... dar nu văd pe nimeni să vină pentru joncţiune, rosti Diem. Arătă stângaci spre câmpul de parole din spatele displayului. În regulă, o să-mi bag şi eu nasul... Sper că Park nu-i prea nervos...

În spate se auzi din nou vomitatul. Diem întoarse capul, dezgustat.

– Tu eşti cel mobil, Vinh. Ocupă-te de asta.

Ezr se lăsă să alunece în jos pe scara de pe interval, lăsându-se în voia gravitaţiei de o zecime de *g.* Qeng Ho îşi duceau viaţa în condiţii de acceleraţie variabilă. Graţie medicinei şi înmulţirii sănătoase, răul de imponderabilitate era un fenomen rar. Dar Tsufe Do şi Pham Patil se răstiseră amândoi la bocanci, iar Benny Wen se încovoia cât de mult îi permiteau legăturile. Se ţinea de tâmple şi se clătina în agonie.

– Presiunea, presiunea...

Vinh se lăsă uşor lângă Patil şi Do şi aspiră cu grijă voma care li se scurgea pe costume. Tsufe ridică ochii la el stânjenit.

– N-am vomat în viaţa mea.

– Nu-i vina ta, îi spuse Vinh şi încercă să uite de durerea care-i strângea capul ca o menghină.

Idiotule, idiotule, idiotule. De ce ţi-a trebuit atâta ca să pricepi? Nu Qeng Ho îi atacau pe emergenţi; lucrurile stăteau exact invers.

Dintr-odată, văzu din nou exteriorul.

– Am din nou imagini consensuale locale, auzi vocea lui Diem în căşti. Şeful de echipaj vorbea sacadat, chinuit. Cinci proiectile din poziţiile emergente... Ţinta: nava port...

Vinh se propti de rândul de canapele şi privi afară. Jeturile proiectilelor ţinteau la distanţă de punctul vizual al landerului: cele

cinci stele slabe se deplasau tot mai repede pe cer, apropiindu-se de QHS *Pham Nuwen.* Dar traiectoriile lor nu erau arce line, ci curbe bruşte şi oscilaţii.

– Probabil că tragem în ele cu laserele. Se feresc de noi.

Una dintre luminiţe dispăru.

– Am nimerit-o! Am…

Patru puncte luminoase luară foc pe cer. Creşteau întruna în intensitate, ajungand de o mie de ori mai strălucitoare decât discul palid al soarelui.

Apoi imaginea dispăru din nou. Luminile din cabină se stinseră, pâlpâiră, se stinseră a doua oară. Se activă sistemul de urgenţă. O reţea vagă de linii roşiatice, conturând halele de echipamente, ecluza, consola de urgenţă. Sistemul era protejat împotriva radiaţiilor, dar conceput simplist şi de mică putere. Nu existau nici măcar imagini de siguranţă.

– Ce-i cu nava portdrapel a lui Park, domnule şef de echipaj? întrebă Vinh.

Patru detonări la scurt timp una după alta, atât de strălucitoare – colţurile unui tetraedru regulat încercuindu-şi victima. Imaginea dispăru, dar i se întipărise în minte pentru totdeauna.

– *Jimmy!* strigă el spre partea din faţă a cabinei. Ce se întâmplă cu *Pham Nuwem?*

Luminile de urgenţă dansau în jurul lui; aproape că leşină din cauza strigătului.

Apoi auzi glasul lui Diem, răguşit şi puternic:

– Cred… cred că s-s-a dus… Prăjită, evaporată, niciun eufemism nu se potrivea. Nu mai văd nimic, doar cele patru bombe… Doamne, erau chiar deasupra ei!

Interveniră alte voci, dar mai slabe decât a lui Jimmy Diem. Când Vinh o luă înapoi în sus către el, arderea la o zecime de *g* se încheie. Fără lumină sau echipament funcţional, ce era landerul, dacă nu un sicriu întunecat? Pentru prima oară în viaţa lui, Ezr Vinh simţi năuceala şi teroarea celui obişnuit să trăiască la sol: imponderabilitatea însemna că ajunseseră pe orbita de destinaţie sau cădeau într-o curbă balistică intersectată cu suprafaţa planetei…

Vinh îşi controlă spaima şi pluti în faţă. Puteau folosi consola de urgenţă. Puteau asculta veşti. Puteau folosi pilotul automat local ca să zboare la forţele Qeng Ho care supravieţuiseră. Capul îl durea să-i plesnească. Luminiţele de urgenţă slăbeau tot mai mult. Simţi că-şi pierde cunoştinţa, îl cuprinse panica, îl sufocă. Nu mai avea ce face.

În ultima clipă, înainte ca totul să se stingă, soarta se dovedi miloasă, oferindu-i o consolare: Trixia Bonsol nu fusese la bordul navei *Pham Nuwen.*

8

Mai mult de două sute de ani, mecanismul de ceasornic de sub lacul îngheţat avansase regulat de unul singur, uzându-şi fiecare arc pe rând. Ticăi regulat până la ultimul arc… şi se izbi de o particulă de aer-zăpadă înainte de ultima declanşare. Acolo ar fi atârnat până la răsăritul noului soare, dacă nu s-ar fi petrecut evenimente neprevăzute: în cea de-a şaptea zi a celui de-al două sute nouălea an, o serie de cutremure bruşte porniră să se extindă din apa îngheţată, zguduind mecanismul şi declanşându-l pentru ultima oară. Un piston împinse o spumă de reziduuri organice într-un rezervor de aer îngheţat. Timp de câteva minute nu se întâmplă nimic. Apoi o strălucire se răspândi în materia organică şi temperatura crescu peste punctul de evaporare a oxigenului şi azotului, chiar a bioxidului de carbon. Aburii nenumăratelor exoterme topiră gheaţa de deasupra micului vehicul. Începea urcuşul spre suprafaţă.

Trezirea din Întuneric nu semăna cu trezirea din somn. Mii de poeţi scriseseră despre acest moment şi – în epocile mai recente – zeci de mii de savanţi îl studiaseră. Sherkaner Underhill îl trăia a doua oară (prima oară nu prea contase, pentru că amintirea respectivă se îmbina cu altele, vagi, din stadiul de bebeluş, când se agăţa de spatele tatălui său în bazinele din Refugiul Muntelui Regal).

Trezirea din Întuneric se făcea în etape. Văzul, pipăitul, auzul. Memoria, recunoaşterea, judecata. Îşi reveneau simţurile într-o anumită ordine? Sau deodată, dar fără comunicare între segmente? Unde începea „mintea” din aceste segmente? Întrebările aveau să se învârtă în imaginaţia lui Sherkaner toată viaţa, temelia ultimei sale căutări… Dar în acele clipe de conştientizare fragmentată, simţurile coexistau cu gânduri ce păreau mult mai importante: să-şi revină, să-şi amintească cine e, de ce se află acolo şi care-i primul lucru de făcut pentru a supravieţui. Instinctele de milioane de ani aveau controlul.

Timpul trecea, gândurile dobândeau fluenţă, iar Sherkaner Underhill se uită prin fereastra crăpată a vasului său în beznă. Sesiză mişcare – aburi furioşi? Nu, mai degrabă o perdea de cristale rotindu-se în lumina palidă pe care pluteau.

Cineva îl înghiontea în umerii drepţi şi-l striga întruna pe nume. Sherkaner îşi ordona amintirile din bucăţi.

– Da, sergent, sunt plecat… adică sunt treaz.

– Excelent. Unnerby vorbea cu glas firav. Eşti rănit? Ştii exerciţiul.

Sherkaner scutură supus din picioare. Îl dureau toate; un început promiţător. Mâinile din mijloc, cele din faţă, cele pentru mâncat.

– Nu-mi simt prea bine mâinile din mijloc şi pe cele din faţă. Poate că sunt lipite.

– Da… sau îngheţate încă.

– Cum se simt Gil şi Amber?

– Vorbesc cu ei prin celelalte cabluri. Tu eşti ultimul care şi-a revenit, dar ei sunt încă amorţiţi pe regiuni mai mari ale corpului.

– Dă-mi terminalul.

Unnerby îi pasă dispozitivul de transmitere a sunetelor, iar Sherkaner vorbi direct cu ceilalţi membri ai Echipei. Corpul poate tolera dezgheţul pe părţi, dar, dacă procesul nu se încheie, se instalează putrefacţia. Problema era că toate coşurile de exoterme şi combustibil se deplasaseră când vasul topise gheaţa în drum spre suprafaţă. Sherkaner le aşeză la loc şi începu să dea drumul reziduurilor şi aerului în ele. Sclipirea verzuie din corpul lor micuţ crescu, iar el profită de lumină ca să verifice dacă s-au găurit tuburile de respiraţie. Exotermele erau vitale pentru căldură, dar, dacă Echipa trebuia să lupte cu ele pentru oxigen, ea avea să fie concurentul înfrânt.

Trecu o jumătate de oră. Căldura îi învălui, le dezmorţi membrele. Frigul afectase numai vârfurile mâinilor mediane ale lui Gil Haven. Un nou record de siguranţă în refugii. Un zâmbet larg coloră înfăţişarea lui Sherkaner. Reuşiseră, se treziseră în Apogeul Întunericului.

Cei patru se odihniră o vreme, monitorizând fluxul de aer şi repetând schema lui Sherkaner de control al exotermelor. Unnerby şi Amberdon Nizhnimor parcurseră lista detaliată a verificărilor; lăsară articolele suspecte sau sparte în seama lui Sherkaner. Nizhnimor, Haven şi Unnerby erau foarte inteligenţi – un chimist şi doi ingineri. Dar erau şi luptători profesionişti. Sherkaner considera fascinantă schimbarea prin care trecuseră când părăsiseră laboratorul pentru munca de teren. În special Unnerby alcătuia o combinaţie deosebită: soldat dârz şi inginer inventiv, mascând o moralitate tradiţională, rigidă. Sherkaner îl cunoştea de şapte ani. Dispreţul său iniţial faţă de planurile lui ţinea demult de trecut; erau prieteni apropiaţi. Dar, când echipa lor se mutase, în cele din urmă, pe Frontul de Est, devenise mai distant. Începuse să i se adreseze cu „domnule” şi uneori respectul lui friza nerăbdarea.

Discutase cu Victory despre lucrul ăsta ultima oară când rămăseseră numai ei doi, într-o cazarmă-refugiu friguroasă, sub ultimul aerodrom funcţional de pe Frontul de Est. Ea râsese de întrebarea lui.

– Of, suflet bun, la ce te aşteptai? Hrunk va deţine comanda operaţiunii odată ce Echipa va părăsi teritoriul prietenos. Tu eşti consilierul civil fără instruire militară, care trebuie strecurat şi el cumva în lanţul de comandă. Are nevoie de supunerea ta necondiţionată, dar şi de imaginaţia şi flexibilitatea ta. Victory râse încet; de coridorul principal al cazărmii înguste îi separa numai o draperie. Dacă ai fi un recrut oarecare, Unnerby ţi-ar fi frecat ridichea de zece ori până acum. Bietul paing se teme de moarte că, atunci

când va conta fiecare secundă, geniul tău va fi concentrat pe un aspect absolut irelevant: astronomie sau aşa ceva.

– Hm… De fapt, Sherkaner se întrebase cum ar arăta stelele fără ca aerul să le reducă intensitatea culorilor. Înţeleg ce vrei să spui. Dacă aşa stau lucrurile, mă mir că l-a lăsat pe Greenval să mă ia în Echipă.

– Glumeşti? Hrunk te-a cerut în mod special. Ştie că veţi întâlni surprize pe care numai tu le poţi desluşi. Aşa cum ţi-am zis, e un paing cu o problemă.

Nu prea se întâmpla ca Sherkaner Underhill să fie luat prin surprindere. Aceasta era una dintre rarele dăţi când se arătă uimit.

– Păi, o să mă port frumos.

– Da, ştiu. Am vrut numai să ştii ce nu-i place lui Hrunk… Poţi să-l consideri un mister comportamental: cum pot nişte indivizi complet nebuni să colaboreze şi să supravieţuiască într-un loc în care nu a mai trăit nimeni până atunci?

Poate că Victory glumea, dar era o întrebare cu adevărat interesantă.

Fără îndoială, vehiculul lor era cel mai ciudat din toată istoria: parte submarin, parte refugiu portabil, parte recipient de bacterii. Cochilia de peste patru metri se odihnea acum într-un bazin puţin adânc, de un verde scânteietor amestecat cu o nuanţă roşie caldă. Apa fierbea sub presiune, emana vârtejuri de gaze care se transformau în cristale mici şi cădeau înapoi în ea. Unnerby deschise trapa şi echipa formă un lanţ, trecând din mână în mână echipamente şi rezervoare de exoterme, până când pe solul de lângă bazin se ridică un munte de provizii pe care urmau să le care.

Întinseră un cablu audio între ei, de la Underhill la Unnerby, apoi la Haven şi la Nizhnimor. Sherkaner sperase până în ultima clipă să primească radiouri portabile, dar asemenea aparate erau prea voluminoase şi nimeni nu garanta că vor funcţiona în asemenea condiţii. Aşa că nu puteau vorbi decât cu un singur membru al echipei. Aveau însă oricum nevoie de linii de siguranţă, deci cablul nu reprezenta un inconvenient în plus.

Sherkaner deschise calea înapoi pe malul lacului, urmat de Unnerby. Nizhnimor şi Haven trăgeau sania. Departe de submarin, bezna îi învăluia mai apăsătoare. Se mai zărea câte-o pâlpâire roşie de căldură, acolo unde exotermele se răspândiseră pe sol; submarinul arsese tone de combustibil pentru a topi gheaţa şi a străbate până la suprafaţă. În continuare, misiunea avea să fie susţinută numai de exotermele pe care le puteau căra cu ei şi de orice formă de combustibil găsită sub zăpadă.

Exotermele, mai mult decât orice altceva, erau stratagema care

făcea posibil acest drum prin Întuneric. Înainte de inventarea microscopului, „marii gânditori” susţinuseră că ceea ce separa animalele mai mari de celelalte forme de viaţă era capacitatea lor de a supravieţui individual în Întunericul cel Mare. Plantele şi animalele inferioare mureau, nu rezistau decât ouăle lor, ascunse în chisturi. Astăzi, se ştia că multe animale unicelulare rezistau frigului cu uşurinţă, nu trebuia să se retragă în refugii. Şi mai ciudat – o descoperire făcută de biologii de la Şcoala Regală când Sherkaner mai era student –, acolo existau forme de bacterii inferioare care locuiau în vulcani şi rămâneau active toată perioada Întunericului. Sherkaner fusese foarte atras de aceste creaturi microscopice. Profesorii presupuneau că asemenea fiinţe se suspendă sau sporulează când se răceşte vulcanul, dar Sherkaner se întreba dacă nu cumva sunt şi varietăţi care să supravieţuiască îngheţului, producându-şi propria căldură. La urma urmei, chiar pe Întuneric, oxigen se găseşte din plin – şi în multe locuri existau straturi de reziduuri organice sub zăpadă. Dacă ar exista un catalizator care să determine oxidarea la temperaturi extrem de joase, poate că micile creaturi ar „arde” vegetaţia dintre valurile de lavă. Astfel de bacterii ar fi cele mai adaptate fiinţe care să supravieţuiască după ridicarea Întunericului.

Privind retrospectiv, tocmai ignoranţa lui Sherkaner îl determinase să cocheteze cu ideea. Cele două strategii de supravieţuire presupuneau procese chimice total diferite. Efectul oxidării externe era foarte slab, în medii calde chiar inexistent. În multe cazuri, clenciul era un handicap al organismelor minuscule; cele două metabolisme erau reciproc otrăvitoare. În Întuneric, ar fi beneficiat de un mic avantaj în cazul în care s-ar fi aflat lângă un vulcan periodic fierbinte. Nu l-ar fi descoperit nimeni niciodată dacă Sherkaner nu l-ar fi căutat. Transformase un laborator de biologie pentru studenţi într-o baltă îngheţată şi se trezise exmatriculat (temporar), dar găsise soluţia: exotermele.

După şapte ani de înmulţire selectivă la Departamentul de Cercetare a Materialelor, bacteriile aveau un metabolism pur, cu oxidare foarte rapidă. Aşa că atunci când Sherkaner vărsă reziduuri exoterme în zăpadă, ţâşniră aburi, apoi apăru o licărire care se stinse când picătura, încă lichidă, se scufundă şi se răci. După o secundă, dacă te uitai foarte atent (şi dacă exotermele din picătură avuseseră noroc), vedeai o lumină slabă sub zăpadă, alimentându-se la suprafaţa oricăror organisme îngropate acolo.

Sclipirea se intensifica la stânga lui. Zăpada tremura şi aluneca şi din ea se înălţau aburi. Sherkaner trase de cablu şi îndrumă echipa spre densitatea mai mare de combustibil. Oricât de bună era ideea cu exotermele, a le folosi tot a face focul însemna. Zăpadă era peste tot, dar combustibilul se ascundea. Numai munca depusă de nenumărate

bacterii inferioare făcea posibilă descoperirea şi utilizarea lui. O vreme, până şi Departamentul de Cercetare fusese intimidat de ele. Ca algele de pe Malurile Sudice, micile creaturi erau, într-un fel, sociale. Se mişcau şi se reproduceau la fel de repede ca stratul de alge care se târa pe Maluri. Dacă aventura lor dădea foc planetei? În realitate, metabolismul accelerat însemna sinuciderea bacteriilor. Underhill şi trupa lui aveau la dispoziţie cel mult cincisprezece ore înainte să le moară şi ultimele exoterme.

În curând se depărtară bine de lac şi traversară o câmpie netedă, fostul teren de popice al Comandantului Bazei în Anii Palizi. Aici găseai combustibil peste tot; la un moment dat, exotermele intrară într-un morman de vegetaţie prăbuşit, rămăşiţele unui copac-himeră. Mormanul luci, se făcu tot mai cald, până când o lumină de culoarea smaraldului se răspândi în zăpadă. Câteva clipe, câmpia şi clădirile de dincolo de ea se distinseră clar. Apoi lumina verde se stinse şi rămase doar roşul incandescent al căldurii.

Parcurseseră în jur de o sută de metri de la submarin. Dacă nu întâlneau obstacole, mai aveau de străbătut peste patru mii. Echipa intră într-o rutină obositoare: mergeau câteva zeci de metri, se opreau şi răspândeau exoterme. În timp ce Nizhnimor şi Haven se odihneau, Unnerby şi Underhill căutau locul cel mai bogat în combustibil găsit de bacterii. De acolo îşi încărcau cu vârf coşurile cu reziduuri. Câteodată nu găseau nimic (pe o dală de ciment lată, de exemplu) şi nu aveau ce să răscolească altceva decât zăpadă. Totuşi, le trebuia şi asta, ca să-şi tragă respiraţia. Însă fără combustibil pentru exoterme, frigul îi amorţea imediat, se răspândea în ei de la încheieturile din costume până în picioarele învelite. Atunci succesul lor depindea de Sherkaner, care trebuia să ghicească unde să meargă mai departe.

De fapt, lui Sherkaner nici nu i se părea atât de greu. Se orientase la lumina copacului aprins şi deja distingea tipare în zăpada care ascundea vegetaţia. Era în regulă, nu îngheţa de frig. Simţea o durere ascuţită în vârfurile mâinilor şi ale picioarelor şi fiecare articulaţie i se transformase într-un inel încins; îl dureau umflăturile cauzate de presiune, de frig şi de costumul care-l jena. Interesantă problemă, durerea. Atât de utilă, dar şi de neplăcută. Nici cei ca Hrunkner n-o puteau ignora cu desăvârşire; îi auzea respiraţia greoaie prin cablu.

Opreşte, reumple coşurile, înghesuie aerul, porneşte din nou la drum. Iar şi iar. Gil Haven suferea tot mai mult din cauza degerăturilor. Se opriră şi încercară să-i rearanjeze costumul. Unnerby schimbă locul cu el, ca s-o ajute pe Nizhnimor să tragă sania.

– N-am nimic, doar mâinile de la mijloc îmi sunt afectate, spuse Gil.

Dar respira mai greu decât Unnerby.

În ciuda problemelor, se descurcau mai bine decât anticipase Sherk. Se târâră prin Întuneric. În curând, lucrau ca roboţii. Nu le mai

rămăsese decât durerea… şi un miracol. Sherkaner privi prin orificiile mici din cască. Dincolo de vârtejul de ceaţă şi de sclipirea exotermelor… se înălţau dealuri line. Bezna nu era atât de densă. Câteodată, când ţinea capul în unghiul potrivit, surprindea pe cer un disc roşiatic jos, la apus: soarele, la Apogeul Întunericului.

Iar prin orificiul subţire de deasupra zărea stelele. *Suntem aici, în sfârşit.* Primii care văd cum e la Apogeul Întunericului. O lume a cărei existenţă o negaseră unii filosofi antici – cum să existe ceva ce nu se poate vedea? Însă acum se vedea. Exista cu adevărat, secole întregi de frig şi nemişcare… şi stele pretutindeni. Chiar prin sticla groasă a orificiilor, chiar numai cu ochii din partea de sus, desluşea culori pe care nu le mai văzuse în stele niciodată. Of, dacă s-ar opri puţin să-şi orienteze toţi ochii şi să le contemple, oare ce altceva ar observa? Majoritatea teoreticienilor considerau că petele de auroră dispar în absenţa soarelui; alţii credeau că aurora era stimulată de vulcanii de sub ei. Poate mai sunt şi alte surse de lumină pe-aici, în afară de stele…

O smucitură de cablu îl aduse cu picioarele pe pământ.

– Mergi mai departe, trebuie să mergi mai departe.

Gil de-abia-şi mai trăgea sufletul. Fără îndoială, retransmitea îndemnul lui Unnerby. Underhill începu să se scuze, apoi îşi dădu seama că nu el, ci Amberdon Nizhnimor era cea ce se oprise în spate, lângă sanie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sherkaner.

– … Amber a văzut… lumină la răsărit… Mergi mai departe.

Reaprindereul. La dreapta. Sticla din partea aceea a căştii era aburită. I se păru că zăreşte linia unei creste în apropiere. Operaţiunea lor trebuia să se desfăşoare la peste şase kilometri de coastă. De pe creasta aceea ar vedea bine la distanţă. Lumina era fie foarte aproape, fie foarte departe. Da! Uite-o, o licărire care se răspândea într-o parte şi în sus. Aurora? Sherkaner îşi înfrână curiozitatea, punând un picior în faţa altuia. Dar, Dumnezeule subpământean, cât ar fi vrut să se caţere pe creasta aceea şi să privească marea îngheţată!

Sherkaner se dovedi un camarad exemplar până la următoarea pauză de împrăştiat reziduuri organice. Încărca un amestec lucios de exoterme, combustibil şi zăpadă în coşurile lui Haven când se petrecu fenomenul. Cinci luminiţe săgetară înaltul la apus, conturând unghiuri pe ici, pe colo, ca nişte fulgere lente. Una dintre ele se stinse, dar celelalte se regrupară imediat şi o văpaie ţâşni cu atâta forţă, încât Underhill nu mai văzu nimic de durere cu ochii de deasupra. Vedea însă cu cei laterali. Văpaia, tot mai intensă, întrecea cu mult discul palid al soarelui. Umbre nenumărate se desluşiră clar în jurul lor. Tot mai intense deveniră cele patru lumini, până când Sherkaner simţi că

transpiră prin carapacea costumului. Zăpada de pe câmp explodă într-o strălucire albicioasă, ceţoasă. Căldura crescu încă un minut, dogoritoare, apoi scăzu, lăsându-i lui Sherkaner pe spate senzaţia plăcută pe care o ai când te plimbi pe la umbră, într-o zi de vară din Anii Mijlocii.

Ceaţa se ridica în fuioare în jurul lor, în primele adieri de vânt simţite de când părăsiseră submarinul. Se lăsă dintr-odată un frig puternic, ceaţa le sugea căldura din costume; numai bocancii fuseseră concepuţi pentru imersiune. Lumina scădea, aerul şi apa se transformau în cristale şi cădeau înapoi pe pământ. Underhill riscă şi-şi concentră ochii superiori pe cer: punctele de lumină orbitoare se transformaseră în discuri incandescente care se stingeau chiar în timp ce le privea. În locurile în care se suprapuneau desluşi valuri şi cute, ca la auroră; deci erau poziţionate după distanţă şi unghiuri. Patru, grupate – colţurile unui tetraedru regulat? O minunăţie… Dar la ce distanţă? Era cumva un glob luminos la doar câţiva metri deasupra câmpiei?

Peste câteva minute nu se vor mai vedea. Însă apărură alte lumini, străfulgerări dincolo de creasta de la răsărit. La apus, punctuleţe aprinse alunecau tot mai repede spre zenit. Un văl de lumină tremurătoare se răspândea în spatele lor.

Cei patru membri ai Echipei înmărmuriră. Preţ de-o clipă, soldatul din Unnerby dispăru şi rămase numai groaza. Se depărtă împiedicat de sanie şi puse o mână pe spatele lui Sherkaner. Glasul lui se auzi firav prin legătura slabă:

– Ce se petrece, Sherkaner?

– Habar n-am. Simţea cum îi tremură mâna lui Unnerby. Dar într-o zi vom înţelege… Să mergem mai departe, domnule sergent.

Ca nişte marionete cu arcuri puse brusc în mişcare, membrii Echipei terminară de încărcat şi porniră iar la drum. Pe cer, spectacolul continua. Şi, cu toate că dispăruseră cei patru sori dogoritori, luminile erau mai frumoase şi mai întinse decât aurora. Două stele mişcătoare străbătură bolta cu viteză crescândă. Vălul fantomatic pe care îl lăsară în urmă se răspândea până la apus. Ajunse acum sus de tot, în partea de răsărit, răsfirau versiuni miniaturale fierbinţi ale primelor lumini arzătoare. Pe măsură ce slăbeau în intensitate şi se împrăştiau, din punctele în care dispăreau se târau dâre sclipitoare.

Cele mai spectaculoase dansuri astrale se încheiaseră, dar lumina se deplasa lent, ca o fantomă celestă. Dacă era la sute de kilometri în sus, ca o adevărată auroră, înseamnă că acolo se afla o sursă de energie uriaşă. Iar dacă se afla puţin deasupra capetelor lor, înseamnă că vedeau echivalentul fulgerelor de vară în toiul Întunericului. Fie una, fie alta, spectacolul merita riscurile aventurii.

În cele din urmă, Echipa ajunse la marginea cantonamentului Ocultiei. Aurora stranie încă se mai vedea când porniră în jos, pe rampa de intrare.

Despre ţinte nu se discutase prea mult. Erau cele imaginate iniţial de Underhill, cele propuse de Victory în cea dintâi după-amiază a lui la Comandamentul Teritorial. Dacă ar rezista până la Apogeul Întunericului, patru soldaţi cu o anumită cantitate de explozibil ar putea provoca diverse pagube depozitelor de combustibil, refugiilor mai puţin adânci ale soldaţilor de la suprafaţă, poate chiar statului major din Ocultia. Însă nici aceste ţinte nu justificau investiţia în cercetare pretinsă de Underhill.

La mijloc era un impediment clar. Aşa cum dispozitivele militare moderne se străduiau să obţină avantaje la începutul Întunericului, luptând mai mult ca să dejoace planurile inamicului, tot aşa, la începutul perioadei Soarelui Nou, primele armate care se întorceau pe câmpul de luptă obţineau un avantaj decisiv.

Ambele părţi îşi făcuseră rezerve numeroase pentru vremurile acelea, dar apelând la alte strategii decât în Anii Palizi şi la începutul Întunericului. Din câte se putea stabili ştiinţific, Soarele Nou atingea punctul maxim de căldură în câteva zile, poate chiar în câteva ore. O zi sau două ardea ca un monstru incandescent, de o sută de ori mai fierbinte decât în Anii Mijlocii sau Palizi. Tocmai acea explozie dogoritoare – şi nu frigul Întunericului – distrugea toate structurile fiecărei generaţii, în afară de cele mai solide.

Rampa ducea la o bază de alimentare din Ocultia. Mai existau şi altele de-a lungul frontului, dar aceasta aparţinea ariergardei, care le alimenta forţele de manevră. Fără ea, cei mai buni soldaţi oculţi n-ar putea participa la luptă. Avangarda Ocultiei din punctul de avansare al Coroanei nu ar avea întăriri. Comandamentul Teritorial socotise că distrugerea bazei de alimentare ar duce la un armistiţiu avantajos sau la o serie de victorii uşoare pentru armata Coroanei. Patru soldaţi şi câteva acte de vandalism iscusite ar fi fost destul.

… Dacă nu îngheţau încercând să coboare pe rampă. Pe scări erau urme de zăpadă şi rare petice de iarbă crescuseră între lespezi, doar atât. Acum, când se opreau, o făceau ca să mute în faţă găleţi cu bacterii din sania trasă de Nizhnimor şi Unnerby. Bezna îi învăluia strâns, ca o manta grea, luminată ocazional de exotermele vărsate din greşeală. Rapoartele serviciului de informaţii spuneau că rampa avea aproape două sute de metri…

În faţă sclipea un oval de lumină. Capătul tunelului. Clătinându-se, Echipa coborî de pe rampă pe un câmp cândva deschis, acum ferit de soare cu ajutorul unor storuri argintii. O pădure de stâlpi susţinători înconjura locul. Pe alocuri, căderile de zăpadă rupseseră structura; în

rest, era intactă. În lumina slabă zăriră contururile locomotivelor cu aburi, şine, vehicule pentru transportul mitralierelor şi transportoare blindate. Deşi nu se vedea prea bine, tot surprinseră sclipiri de vopsea argintie. Când va străluci Soarele Nou, tot acest echipament de luptă va fi pregătit. Când gheaţa va scoate aburi şi se va topi, trimiţând şuvoaie în canalele care împânzeau câmpul, luptătorii Ocultiei vor ieşi din refugiile apropiate şi vor căuta să se adăpostească în vehicule. Apele vor fi redirecţionate în rezervoare şi vor fi pornite irigatoarele de răcire. Vor urma câteva ore crâncene, de verificare a inventarelor şi a condiţiilor mecanice; încă vreo două ore vor fi necesare pentru a se repara defecţiunile provocate de cele două secole de Întuneric şi de orele Soarelui Nou. Apoi luptătorii Ocultiei vor porni pe orice drum de fier care vor crede comandanţii lor că îi va conduce spre victorie. Aceasta era realizarea cea mai de seamă obţinută după generaţii la rând de cercetare ştiinţifică a naturii Întunericului şi Soarelui Nou. Rapoartele de spionaj estimau că, din mai multe puncte de vedere, era mai avansată decât ştiinţa intendenţei Coroanei.

Hrunkner îi adună pe toţi la un loc, ca să-l audă:

– Pun rămăşag că o să trimită gărzi aici la prima rază de soare, dar deocamdată locul ăsta e pe mâna noastră, să facem ce vrem cu el. Aşa că ne încărcăm coşurile şi ne despărţim, conform planului. Gil, te simţi în stare?

Gil Haven coborâse treptele ca un beţivan cu picioarele rupte. Sherkaner avu impresia că avaria costumului se extinsese şi la picioare. Auzind însă vorbele lui Unnerby, Gil îşi îndreptă ţinuta şi rosti cu glas aproape normal:

– N-am venit până aici ca să stau şi mă uit la voi, paingilor. Pot să-mi fac treaba.

Aşa că, până la urmă, ajunseseră la momentul esenţial. Îşi deconectară cablurile audio şi-şi luară fiecare raţia de explozibil şi vopsea-praf neagră. Repetaseră de foarte multe ori. Dacă mărşăluiau în ritm rapid de la un punct de acţiune la altul, dacă nu cădeau într-un canal de drenaj şi nu-şi rupeau picioarele, dacă hărţile memorate de ei se dovedeau exacte, aveau timp să-şi ducă treaba la capăt fără să îngheţe. Se deplasară în patru direcţii. Explozibilii puşi sub storuri erau mai degrabă grenade de mână. Acestea fulgerară mut – şi spulberară zone strategice ale acoperişului. Urmară mortierele cu vopsea-praf, absolut neimpresionante, care însă acţionară aşa cum anticipaseră cei de la Cercetarea Materialelor. Cât era de lungă şi de lată, baza de alimentare zăcea acoperită într-o manta de pete negre, aşteptând sărutarea Soarelui Nou.

Peste trei ore, se aflau la aproape un kilometru şi jumătate la nord de bază. Unnerby îi mânase de la spate după ce plecaseră de acolo,

ca să îndeplinească un scop final, suplimentar: supravieţuirea.

Aproape că reuşiseră. Aproape. Gil Haven delira şi-l apucase frenezia când terminaseră cu baza. Încercase să plece singur din ea.

– Trebuie să găsesc un loc să sap.

Repeta aceleaşi vorbe întruna, zbătându-se să scape din mâinile lui Nizhnimor şi-ale lui Unnerby, care îl legaseră de liniile de siguranţă.

– Acolo mergem acum, Gil. Ai răbdare.

Unnerby i-l predă lui Amber şi rămase puţin singur cu Sherkaner.

– Are mai multă energie decât înainte, rosti cel din urmă.

Haven ţopăia ca un paing cu picioare de lemn.

– Nu cred că mai simte durerea. Răspunsul lui Hrunk veni şoptit, dar clar. Însă nu asta mă îngrijorează. Cred că-l paşte Himera Adâncurilor.

Furia Întunericului. Panica punea stăpânire pe mintea păianjenilor când, în ungherul cel mai îndepărtat al minţii, îşi dădeau seama că erau prinşi în capcană la suprafaţă. Partea animalică a minţii lor începea să domine şi-o făcea pe victimă să caute un loc, orice loc, care să-i servească drept refugiu.

– La naiba.

Cuvintele sunară înăbuşit, întrerupte când Unnerby tăie legătura şi încercă să-i urnească pe toţi din loc. Mai aveau doar câteva ore până să ajungă în locuri probabil sigure. Totuşi… privindu-l pe Gil Haven cum se zbate, se treziră în toţi reflexe primare. Instinctul era un lucru minunat – dar, dacă-i cedau acum, sigur avea să-i conducă la moarte.

După două ore, nu ajunseseră nici măcar la dealurile din spatele bazei de alimentare. Gil scăpase de două ori, de fiecare dată mai turbat, hotărât să fugă spre falsa promisiune a defileurilor abrupte ce însoţeau cărarea. Amber îl trăsese înapoi, încercase să-l convingă pe cale raţională. Dar Gil nu mai ştia unde se află şi-şi rupsese costumul tot zvârcolindu-se. Unele părţi ale corpului îi amorţiseră şi degeraseră.

Sfârşitul veni când ajunseră la primul urcuş mai dificil. Fură nevoiţi să abandoneze sania; restul drumului aveau să-l facă numai cu aerul şi exotermele pe care le puteau căra în coşuri. A treia oară, Gil rupse linia de siguranţă. O luă la goană clătinându-se şi ţopăind ca un nebun. Nizhnimor plecă după el. Amber era o femeie masivă şi până atunci nu avusese probleme să-l ţină pe Gil Haven în loc. Dar situaţia se schimbase. Gil ajunsese în stadiul final de disperare provocat de Himera Adâncurilor. Când îl trase de la margine, el se întoarse spre ea şi o împunse cu vârfurile mâinilor. Amber se bălăbăni înapoi, scăpându-l. Hrunk şi Sherkaner veniră imediat în spatele ei, dar prea târziu. Mâinile lui Haven fluturară în toate direcţiile şi căzu de pe cărare în umbrele de dedesubt.

În prima clipă, cei trei rămaseră paralizaţi; apoi Amber începu să păşească prudent pe la margine, pipăind cu picioarele pietrele de sub

zăpadă. Unnerby şi Underhill o prinseră şi-o traseră îndărăt.

– Nu, daţi-mi drumul! Îngheţat, mai are o şansă. Trebuie să-l cărăm cu noi.

Underhill se aplecă deasupra prăpastiei şi se uită lung în ea. Gil se lovise de stânci în cădere. Zăcea nemişcat. Dacă nu era mort deja, ar fi murit oricum deshidratat şi îngheţat, înainte să-i urce ei trupul înapoi pe cărare.

Hrunkner înţelese şi el asta.

– S-a prăpădit, Amber, murmură cu glas blând. Iar noi trebuie să ne îndeplinim misiunea, adăugă cu voce de sergent.

După o clipă, mâinile libere ale lui Amber se curbară în semn de acceptare, dar Sherk n-o auzi să scoată un cuvânt. Femeia reveni pe cărare şi-i ajută să lege la loc liniile de siguranţă şi cablul audio.

Cei trei continuară urcuşul într-un ritm mai rapid.

După îndeplinirea misiunii, mai aveau cam doi litri de exoterme vii. Înainte de lăsarea Întunericului, dealurile pe care urcau fuseseră acoperite de o pădure deasă de copaci-himere, parte din moşia unui nobil din Ocultia, o rezervaţie de vânătoare. În spatele lor, stânca se crăpase şi permitea intrarea într-un refugiu natural. În orice sălbăticie cu vânat mare, trebuia să existe refugii pentru ele. Pe terenurile colonizate, păianjenii le preluau şi le extindeau pentru propriul uz, altfel erau scoase din folosinţă. Sherkaner nu-şi putea închipui cum de ştia spionajul Concordiei despre acest refugiu, dacă nu cumva locuitorii moşiei lucrau pentru agenţie, însă nu era un refugiu pus la punct; arăta sălbatic şi natural, ca orice loc din îndepărtatul Brunlargo.

Nizhnimor era singurul vânător adevărat din Echipă. Ea şi Unnerby tăiară barierele de pânză fină şi coborâră până jos. Sherkaner atârna deasupra lor, trimiţându-le căldură şi lumină.

– Văd cinci bazine… două tarantule adulte. Dă-ne mai multă lumină.

Sherkaner alunecă mai jos, lăsându-se cu toată greutatea pe pânză. Lumina din braţele lui inferioare bătea până în fundul peşterii. Acum vedea şi el două dintre bazine. Zăpada aproape că lipsea. Gheaţa era tipică pentru un bazin în hibernare, fără nicio bulă. Sub ea desluşi creatura, ochii ei îngheţaţi scânteind în lumină. Doamne, ce mare era! Un mascul, totuşi, pentru că era acoperit de bebeluşi.

– Celelalte bazine sunt depozite de hrană. Pradă proaspătă, cum era de aşteptat.

În primul an al Soarelui Nou, un cuplu de tarantule rămâne în refugiu şi suge lichidele din provizii. Bebeluşii cresc până ajung să înveţe să vâneze când se domolesc incendiile şi furtunile. Tarantulele sunt strict carnivore şi nici pe departe atât de inteligente ca tracţii,

dar seamănă foarte bine cu adevăraţii păianjeni. Uciderea lor şi furtul hranei era un lucru necesar, dar suna mai degrabă a măcel într-un refugiu decât ca o vânătoare.

Treaba ţinu o oră şi nu mai aveau decât foarte puţine exoterme. Urcară înapoi la suprafaţă pentru ultima oară, ca să fixeze la loc bariera de pânză. Underhill avea câteva articulaţii amorţite şi nu-şi simţea vârfurile mâinilor stângi. Costumele lor, care trecuseră prin multe în ultimele ore, fuseseră găurite şi peticite. Câteva dintre articulaţiile de la încheieturile costumului lui Amber arseseră, victime ale contactului prelungit cu zăpada şi exotermele. Fuseseră nevoiţi să lase membrele să îngheţe. Probabil că avea să-şi piardă din mâini. Cu toate acestea, toţi trei mai zăboviră o vreme.

În cele din urmă, Amber spuse:

– Asta se numeşte triumf, nu?

– Da, răspunse Unnerby cu glas puternic. Şi ştii al dracului de bine că Gil ne-ar aproba.

Se cuprinseră într-o îmbrăţişare tristă, o reluare aproape perfectă a grupului statuar Să-Căutăm-Concordia, a lui Gokna; aveau chiar un Camarad Pierdut.

Amberdon Nizhnimor se retrase spre crăpătura din stânci. Când trecu prin ea, de pe pânza fină se ridică o ceaţă de un verde sclipitor; dedesubt, avea să amestece exotermele în bazine. Apa avea să fie o fleşcăială rece, dar se puteau ghemui în ea. Dacă-şi deschideau larg costumele, poate reuşeau să îngheţe uniform. Nu mai aveau ce face în faţa acestui ultim pericol major.

– Priveşte pentru ultima oară, Sherkaner. Munca ta.

Din glasul lui Unnerby dispăruse certitudinea.

Amber Nizhnimor era soldat; Unnerby îşi făcuse datoria lângă ea. Acum renunţase la atitudinea de luptător şi era atât de obosit, încât de-abia îşi mai ferea burta de zăpadă.

Underhill privi afară. Stăteau la vreo şaizeci de metri deasupra bazei de alimentare din Ocultia. Aurora dispăruse; luminiţele mişcătoare, străfulgerările de pe cer pieriseră şi ele. În lumina ştearsă, baza era un câmp cu pete negre pe fond cenuşiu, luminat de stele. Dar petele nu erau umbre, ci praful de vopsea pe care îl împroşcaseră peste toată instalaţia.

– Un lucru atât de mic, spuse Unnerby, câteva zeci de kilograme de negreală. Crezi c-o să meargă?

– A, da. În primele ore, Soarele Nou aduce iadul pe pământ. Praful acela negru va încălzi echipamentele peste orice limită de toleranţă. Ştii ce se întâmplă în clipa aceea.

De fapt, sergentul Unnerby se ocupase de teste chiar el. O lumină de o sută de ori mai puternică decât a soarelui în perioada Strălucirii Mijlocii sclipind pe praful negru de pe metal: în câteva minute,

punctele de contact din metal se sudau, cuzineţii se lipeau de lagăre, pistoanele de cilindri, roţile de şine. Soldaţii inamici vor fi obligaţi să se retragă sub pământ, cea mai importantă bază a lor de pe front fiind, în realitate, o pierdere.

– E prima şi ultima oară când va funcţiona şmecheria ta, Sherkaner. Câteva bariere, câteva mine şi am fi murit pe loc.

– Sigur. Dar se vor schimba şi alte lucruri. Aceasta e ultima eră întunecată în care neamul păianjenilor va dormi de la începutul până la sfârşitul ei. Data viitoare, nu vor mai fi doar câţiva păianjeni în costume presurizate. Tot poporul va sta treaz. O să colonizăm Întunericul, Hrunkner.

Unnerby râse cu scepticism făţiş. Îi făcu semn lui Underhill să se îndrepte spre crăpătura din stâncă şi refugiul de dedesubt. Oricât de obosit ar fi, el, sergentul, va coborî cel din urmă şi va coborî ultimele bariere.

Sherkaner mai aruncă o privire la tărâmurile gri şi la voalul aurorei incredibile de deasupra lor. *„Cerul e-nchis, pământu-i nins, atâtea taine-s de învins…”*

9

Ezr Vinh avusese, în general, o copilărie sigură, ferită de griji. Viaţa lui nu fusese în pericol decât o singură dată, din cauza unui accident extraordinar de stupid.

Chiar după standardele Qeng Ho, familia Vinh.23 era foarte numeroasă. Ramuri întregi ale ei nu se întâlniseră de mii de ani. Vinh.23.4 şi Vinh.23.4.1 trăiau la jumătatea Spaţiului Uman în majoritatea timpului, făcând avere, ocupându-se de evoluţia propriilor valori şi norme. Poate că ar fi fost mai înţelept să nu încerce o sincronizare după atâta vreme – numai că soarta favorabilă îi adusese în acelaşi loc şi în acelaşi timp pe nenumăraţi membri ai celor trei ramuri, la Old Kielle. Aşa că o tărăgănară nişte ani, construiră habitate temporare pe care cele mai multe civilizaţii împământenite le-ar numi habitate-palat şi încercară să înţeleagă ce se întâmplase cu istoria lor comună. Vinh.23.4.1 era o demarhie consensuală. Asta nu le afecta tradiţiile comerciale, dar mătuşa Filipa fusese scandalizată. „Nimeni nu va vota să mi se ia drepturile de proprietate”, spusese ea şi micuţul Ezr nu-i uitase vorbele. Vinh.23.4 erau mai apropiaţi de ramurile cunoscute de părinţii lui, deşi dialectul lor nesic era aproape neinteligibil. Familia 23.4 nu se obosise să urmărească transmisiile standard prea sârguincios. Dar standardele – chiar mai mult decât listele negre – erau importante. La un picnic, o persoană a controlat costumele copiilor şi automatele ei le-au controlat încă o dată; dar nimeni nu s-a aşteptat ca „secundele atmosferei” să însemne altceva pentru aerul verişorilor tăi decât pentru al tău. Ezr se căţărase în jurul unei stânci mici care se mişca pe orbita asteroidului unde avea loc picnicul; îl fascina ideea că putea face ca mica lui lume să se mişte sub mâinile şi picioarele lui, şi nu invers. Dar când rămase fără aer, tovarăşii lui de joacă îşi găsiseră deja propriile lumi în norul stâncii. Monitorul picnicului ignorase strigătele de ajutor scoase de costumul său până când copilul din el fusese gata să rămână fără suflare.

Ezr nu-şi mai amintea decât că se trezise într-o cameră pentru copii, special construită. Fusese tratat regeşte multe kilosecunde după aceea.

Aşa că Ezr Vinh se trezea întotdeauna din hibernoterapie într-o stare de spirit veselă. Era dezorientat şi simţea disconfortul fizic, dar amintirile copilăriei îl asigurau că, oriunde s-ar afla, îi va fi bine.

De data asta, la început, îşi reveni în acelaşi stil; poate trezirea să fi fost chiar mai blândă. Ezr zăcea în imponderabilitate, cuibărit într-un pat cald. Avea impresia de spaţiu larg, de tavan înalt. Văzu un tablou pe peretele de vizavi de pat… câtă meticulozitate! Putea fi o fotografie. *Trixia ura tablourile acelea.* Gândul răsări dintr-odată şi dădu sens trezirii sale. Trixia. Triland. Misiunea de pe Steaua

Fluctuantă. Nu era prima lui trezire acolo. Fuseseră vremuri grele, ambuscada emergentă. Cum scăpaseră din ea? Ultimele amintiri înainte de a adormi, care erau ele? *Plutind în beznă, într-un lander lovit. Nava portdrapel a lui Park distrusă. Trixia…*

– Cred că am reuşit să-l trezim, domnule comandor, rosti o voce de femeie.

Fără să vrea, Ezr întoarse capul spre ea. Anne Reynolt stătea pe marginea patului său, lângă Tomas Nau.

– A, ucenic Vinh! Mă bucur că te văd din nou printre cei vii.

Nau zâmbi preocupat şi sobru. Ezr gâlgâi de câteva ori până când reuşi să scoată sunete inteligibile:

– Ce… Ce se întâmplă? Unde mă aflu?

– La bordul reşedinţei mele principale. Au trecut aproximativ opt zile de când flota ta a încercat s-o distrugă pe a mea.

– Hă? V-am atacat?

Nau lăsă capul într-o parte întrebător, uimit de nedumerirea lui Vinh.

– Am vrut să fiu de faţă când te trezim. Doamna director Reynolt îţi va comunica detaliile, dar am vrut să te asigur de sprijinul meu. Te numesc conducător de flotă. Al flotei Qeng Ho, cât a mai rămas din ea.

Se ridică şi-l bătu prieteneşte pe umăr. Vinh îl urmări cu privirea până când ieşi din cameră. *Conducător de flotă?*

Reynolt îi aduse lui Vinh o carte cu ferestre cu mai multe informaţii concrete decât putea el asimila. Nu puteau fi toate minciuni.

… Muriseră o mie patru sute de Qeng Ho, aproape jumătate din efectivul flotei. Patru dintre cele şapte nave Qeng Ho fuseseră distruse. Statoreactoarele de pe celelalte fuseseră scoase din uz. Majoritatea vehiculelor mai mici fuseseră şi ele distruse sau avariate grav. Oamenii lui Nau curăţau orbita de rămăşiţele bătăliei. Chiar aveau de gând să continue „operaţiunea comună”. Substanţele volatile şi minereurile ridicate de pe Arachna aveau să susţină habitatele pe care le construiau emergenţii în punctul L1 al sistemului solar/planetar.

Reynolt îi arătă şi listele echipajelor. *Pham Nuwen* fusese pierdută cu tot cu oameni. Comandantul Park şi câţiva membri ai Comitetului Comercial muriseră. Mare parte a oamenilor de pe navele supravieţuitoare trăiau, dar cei mai în vârstă erau în hibernoterapie.

Durerea de cap înfiorătoare din ultimele minute petrecute pe lander îi trecuse. Fusese vindecat de „boala nefericită”, îl anunţă Reynolt. Dar numai o afecţiune manipulată genetic s-ar fi manifestat într-un moment atât de convenabil. Minciunile emergente nu erau decât o scuză pentru amabilitate. Plănuiseră ambuscada de la început

până în ultima ei secundă.

Măcar Anne Reynolt nu zâmbea când scotea pe gură minciuni. De fapt, ea nu prea zâmbea. Reynolt, directorul Resurselor Umane. Ciudat că nici Trixia nu înţelesese implicaţiile denumirii funcţiei. La început, crezu că Reynolt se luptă cu sentimentul ruşinii; nu se uita niciodată în ochii lui. Treptat însă, îşi dădu seama că faţa lui era la fel de interesantă pentru ea ca un batardou. Nu-l considera o persoană; nu dădea doi bani pe morţi.

Ezr citi rapoartele în tăcere, fără sarcasm, fără să urle când văzu că Sum Dotran nu mai era. *Numele Trixiei nu apărea pe lista decedaţilor.* În cele din urmă, ajunse şi la lista care preciza numele supravieţuitorilor care se trezeau şi poziţia lor actuală. Aproape trei sute erau în habitatul temporar Qeng Ho, mutat şi el în punctul L1. Ezr scana numele, memorându-le: tineri, niciun savant sau locuitor din Triland. Nicio Trixia Bonsol. Merse la pagina următoare: încă o listă. *Trixia!* Uite-o acolo, trecută la „Departamentul de Lingvistică”.

Ezr ridică ochii de pe carte şi încercă să vorbească normal:

– Ce înseamnă… ce înseamnă pictograma asta de lângă unele nume?

De lângă numele Trixiei.

– „Focalizat.”

– Şi asta ce înseamnă?

În glasul lui se strecurase o undă tăioasă.

– Sunt încă sub tratament medical. Nu toţi şi-au revenit atât de repede ca tine.

Reynolt îl privi cu o expresie dură, impasibilă.

A doua zi, Nau apăru din nou.

– E timpul să te prezint noilor tăi subordonaţi.

Plutiră pe un coridor lung şi drept, spre o ecluză de taxiuri. Habitatul acesta nu semăna deloc cu cel în care se desfăşurase banchetul. Gravitaţia era scăzută, de parcă ar fi fost plasat pe un mic asteroid. Taxiul din spatele ecluzei era mai mare decât cele aduse de Qeng Ho şi luxos în stil baroc, primitiv. Erau mese joase şi un bar care servea în toate direcţiile. Îi înconjurau ferestre largi, cu aspect natural. Nau îi lăsă un moment ca să privească în jur.

Taxiul se ridică prin structura de sprijin a unui habitat fixat la sol. Era incomplet, dar părea la fel de mare ca un habitat Qeng Ho de legaţie. Acum ajunseră deasupra lui. Solul se curba într-o învălmăşeală de monştri cenuşii. Erau munţii de diamant, adunaţi la un loc. În mod ciudat, blocurile nu aveau cratere, ci o suprafaţă mată, ca asteroizii obişnuiţi. Pe ici, pe colo, câte-o rază de soare firavă cădea pe locul unde grafitul fusese crestat şi năştea o licărire de curcubeu. Cuibărite între doi munţi, Ezr văzu palide câmpii de zăpadă,

un bloc de stâncă proaspăt tăiată şi gheaţă; probabil erau fragmente de ocean şi munţi submarini ridicate de pe Arachna. Taxiul se ridică mai sus. După colţul munţilor se iviră formele navelor spaţiale. Deşi mai lungi de şase metri, tot păreau pitice pe lângă giganţii stâncoşi. Erau andocate la un loc, ca nişte bunuri salvate şi depozitate într-o curte; Ezr le numără repede, estimând ceea ce nu putea vedea.

– Deci aţi adus totul aici… la L1? Chiar plănuiţi să staţi la pândă?

Nau încuviinţă tacit.

– Mă tem că da. Cel mai bine e să fiu sincer. Lupta noastră ne-a adus pe toţi la limită. Avem resurse să ne întoarcem acasă, dar cu mâna goală. În schimb, dacă am coopera… ei, bine, de aici, din L1, îi putem urmări pe păianjeni. Dacă intră într-adevăr în Era Informaţiilor, în final ne putem folosi de resursele lor ca să ne reutilăm. În orice caz, am putea obţine mare parte din lucrurile pentru care am venit.

Hm… O pândă prelungită, aşteptând să se maturizeze Clienţii. O strategie aplicată de Qeng Ho în câteva ocazii. Uneori chiar funcţiona.

– Va fi dificil.

– Poate pentru tine, interveni o voce din spatele lui Ezr. Emergenţii ştiu să trăiască, omuleţule. Mai bine s-o afli de pe acum.

Vinh recunoscu vocea; era cea care protestase faţă de ambuscada Qeng Ho chiar de la începutul atacului. Ritser Brughel. Ezr se răsuci spre el. Tipul blond, solid, îi zâmbea. Nici urmă de subtilitate.

– Pe lângă asta, jucăm ca să câştigăm. Păianjenii vor afla şi ei acest lucru.

Nu cu multă vreme în urmă, Ezr Vinh petrecuse o seară întreagă lângă acest individ, ascultând cum îi ţine prelegeri lui Pham Trinli. Blondul era un bădăran şi un arţăgos, dar atunci nu contase. Privirea lui Vinh fulgeră de-a lungul pereţilor acoperiţi de covoare, la Anne Reynolt. Urmărea conversaţia cu mare atenţie. Fizic, ea şi Brughel ar fi putut fi frate şi soră. Părul tipului avea chiar o nuanţă roşiatică. Dar asemănarea se termina aici. Oricât de respingător era Brughel, sentimentele lui ieşeau la iveală clare şi intense. Singurul sentiment pe care Vinh îl văzuse în Anne Reynolt era iritarea. Urmărea conversaţia ca un grădinar insectele din solul grădinii.

– Dar nu te teme, negustoraşule. Locuinţa ta se află într-un loc în care nu sare în ochi. Brughel arătă spre fereastra din faţă: o pată verzuie, nici măcar un disc – habitatul temporar Qeng Ho. Am parcat-o pe-o orbită la depărtare de opt zile de conglomeratul principal.

Tomas Nau ridică mâna politicos, parcă cerând să ia cuvântul, iar Brughel tăcu.

– Nu avem decât un moment, domnule Vinh. Ştiu că Anne Reynolt ţi-a prezentat faptele în general, dar vreau să mă asigur că înţelegi care-ţi sunt noile responsabilităţi.

Se jucă cu manşeta şi mări imaginea habitatului Qeng Ho. Vinh

înghiţi în sec; ciudat, era un habitat de teren obişnuit, nu măsura nicio sută de metri pe o latură. Cercetă carcasa bombată, capitonată. Locuise acolo nici două megasecunde, blestemase spaţiul acela îngust de mii de ori. Dar acum era singurul loc căruia îi putea spune „acasă” din câte mai existau; în el se aflau mulţi dintre prietenii lui supravieţuitori. Un habitat de teren e atât de uşor de distrus! Totuşi, celulele arătau toate umflate la maximum şi nu se vedeau petice. Comandantul Park îl plasase departe de navele lui, iar Nau îl ferise de distrugere.

– ... deci noua ta poziţie e una importantă. Fiind conducător de flotă, ai sarcini similare cu ale regretatului comandant Park. Te vei bucura de sprijinul meu susţinut; mă voi asigura că oamenii mei înţeleg acest lucru. O privire către Ritser Brughel. Dar, te rog, nu uita. Succesul nostru – supravieţuirea noastră – depinde acum de cooperarea noastră.

10

Când venea vorba de conducerea personalului, Ezr ştia că era cam încet. Ar fi trebuit să-i sară în ochi imediat cele urmărite de Nau. Vinh învăţase despre asemenea lucruri la şcoală. Când ajunseră la habitat, Nau rosti o alocuţiune linguşitoare, prezentându-l pe Vinh drept noul „conducător al flotei Qeng Ho”. Insistă asupra faptului că Ezr Vinh era cel mai în vârstă membru prezent al familiei proprietare de nave. Cele două ambarcaţiuni Vinh suferiseră puţine stricăciuni în recenta ambuscadă. Dacă exista un conducător legitim al navelor Qeng Ho, acesta era Ezr Vinh. Şi, dacă toţi cooperau cu autoritatea legitimă, aveau să se îmbogăţească. Apoi Ezr fu împins în faţă pentru a-şi exprima, în câteva cuvinte, bucuria de a se afla din nou printre prieteni şi speranţa că va primi ajutorul lor.

În zilele următoare, ajunse să înţeleagă diferenţa pe care Nau o făcea între datorie şi loialitate. Ezr era şi nu era acasă. În fiecare zi vedea chipuri familiare. Benny Wen şi Jimmy Diem supravieţuiseră amândoi. Pe Benny îl cunoştea de când aveau amândoi şase ani; acum se purta ca un străin, un străin cooperant.

Apoi, într-o zi, norocul mai degrabă decât intenţia făcu să dea peste el lângă ecluzele habitatului. Ezr era singur. Asistenţii lui emergenţi renunţau treptat să-i spioneze mişcările. Aveau încredere în el? Îi puseseră microfoane? Nu-şi imaginau că ar putea face rău? Posibilităţile erau enervante, dar se simţea bine scăpat de ei.

Benny era cu o echipă restrânsă Qeng Ho exact sub peretele cel mai îndepărtat al balonului. Fiind lângă ecluze, bucata aceasta nu fusese capitonată pe exterior; luminile taxiurilor în trecere lansau fulgere mişcătoare de-a lungul pânzei. Echipa lui Benny se răspândise de-a lungul peretelui şi lucra la nodurile automatelor de acces. Şeful de trupă emergent era în capătul opus al spaţiului deschis.

Ezr alunecă afară din tunelul radial, îl văzu pe Benny Wen şi sări uşor pe zid, în direcţia lui.

Wen ridică ochii de la treabă şi înclină din cap politicos.

– Domnule conducător de flotă.

Formalitatea devenise obişnuinţă – dar tot îl durea ca şi cum ar fi primit un picior în gură.

– Salut, Benny. C-cum merge?

Wen aruncă o privire scurtă în josul balonului, la şeful emergent. Tipul chiar ieşea în evidenţă cu salopeta lui gri, ţeapănă, în comparaţie cu individualismul Qeng Ho agresiv. Vorbea tare cu trei membri ai echipei, dar nu se auzea ce spunea din cauza distanţei şi a pânzei balonului. Benny întoarse iar capul spre Ezr şi scutură din umeri.

– Păi, foarte bine. Ştii ce facem aici?

– Înlocuiţi inputurile de comunicare.

Una dintre primele măsuri luate de emergenţi fusese să confişte vizoarele. Ele şi echipamentul electronic asociat reprezentau instrumentele clasice ale libertăţii.

Wen râse încet, cu ochii la şef.

– Ai nimerit-o din prima, Ezr, prietene. Ştii, noii noştri… patroni… au o problemă. Le trebuie navele noastre. Le trebuie echipamentul nostru. Dar niciunul nu va funcţiona fără automate. Cum să aibă încredere în ele?

Toate dispozitivele eficiente aveau controllere înglobate. Şi, bineînţeles, controllerele erau legate în reţea, cu lipiciul invizibil al reţelei locale a flotei care făcea să meargă totul strună.

Software-ul sistemului fusese elaborat de-a lungul mileniilor şi pus la punct de Qeng Ho în decursul secolelor. Distruge-l, şi din flotă vor rămâne doar nişte resturi metalice. Dar cum să se încreadă un cuceritor în cele create atâtea secole la rând? În multe situaţii asemănătoare, echipamentul învinşilor era pur şi simplu distrus. Dar, aşa cum recunoştea Tomas Nau, nimeni nu-şi putea permite să mai piardă resurse.

– Propriile lor echipe verifică fiecare nod, ştii. Nu doar aici, ci pe toate navele noastre care au supravieţuit. Le schimbă gazdele.

– N-au cum să înlocuiască totul. *Sper.*

Cele mai dure tiranii erau cele în care guvernul îşi impunea propria logică în fiecare nod înglobat.

– Ai fi surprins să ştii ce anume înlocuiesc. I-am văzut lucrând. Tehnologia lor informaţională e… ciudată. Au scos din sistem chestii pe care nu le-am bănuit niciodată. Benny scutură iar din umeri. Dar ai dreptate. Nu se ating de chestiile înglobate la nivelul cel mai de jos. Scapă mai ales de logica I/O. În schimb, avem interfeţe nou-nouţe. Benny se strâmbă a zâmbet. Scoase un dreptunghi de plastic negru de la centură. Un fel de tastatură. Atât o să mai folosim o vreme.

– Dumnezeule, ce chestie străveche!

– Simplă, nu străveche. Cred că sunt backupuri pe care le aveau emergenţii. Benny aruncă o nouă privire spre şeful trupei. Important e că emergenţii cunosc dispozitivul de comunicare din cutiile astea. Dacă-ţi bagi nasul în ele, porneşte alarma pe reţeaua locală. În principiu, filtrează absolut tot ce facem. Benny se uită în jos la cutie şi o cântări în mână. Era tot ucenic, ca Ezr. Nu se pricepea la tehnică mai bine decât el, dar avea fler pentru afacerile inteligente. Ciudat. Din câte am văzut eu, tehnica emergentă e cam banală. Dar tipii ăştia chiar au de gând să sape adânc şi să monitorizeze totul. Automatele lor au un schepsis pe care noi nu-l înţelegem.

Parcă vorbea singur. Pe peretele din spatele lui, o lumină verde creştea în intensitate şi se deplasa uşor într-o parte. Un taxi se apropia de staţia de andocare. Lumina urma curbura peretelui şi în

secunda următoare se auzi un buf. Pânza balonului se undui în vălurele de la cilindrul de andocare. Pompele de blocare se opriră. Aici, scâncetul lor se auzea mai tare decât la intrarea în docuri. Ezr şovăi. Zgomotul era destul de puternic pentru ca grangurul emergent să nu audă ce vorbesc. *Sigur, şi orice dispozitiv de ascultare aude prin zgomot mai bine decât urechile noastre.* Aşa că, atunci când deschise gura, nu murmură conspirativ, ci vorbi clar, pe fondul huruitului scos de pompe:

– Benny, s-au întâmplat multe. Vreau să ştii că nu m-am schimbat. Nu sunt…

Nu sunt trădător, la naiba!

Benny îl privi impasibil… apoi zâmbi dintr-odată.

– Ştiu, Ezr, ştiu.

Îl conduse de-a lungul peretelui, în direcţia echipei sale.

– Hai să-ţi arăt ce altceva mai punem la cale.

Ezr îl urmări în timp ce-i arăta una, alta, descriind schimbările pe care emergenţii le făceau în protocoalele de andocare. Şi, dintr-odată, începu să înţeleagă jocul. *Inamicul are nevoie de noi, se aşteaptă să lucrăm pentru el ani de zile. Avem foarte multe să ne spunem unul altuia. N-o să ne omoare dacă facem schimb de informaţii ca să le ducem treaba la capăt. N-o să ne omoare dacă încercăm să aflăm ce se întâmplă.*

Scâncetul pompelor încetă. Undeva, în spatele cilindrului de andocare, probabil erau debarcaţi oameni şi încărcături.

Wen se apropie clătinându-se de trapa deschisă a unei conducte utilitare.

– Am auzit că-i aduc aici pe mulţi dintre ai lor.

– Da, în curând, patru sute, dacă nu mai mulţi.

Habitatul nu avea decât nişte baloane umflate cu câteva megasecunde mai devreme, la sosirea flotei. Dar era suficient de mare încât să încapă în el toate echipajele ţinute în hibernoterapie în călătoria de cincizeci de ani-lumină de pe Triland. Asta însemna trei mii de oameni. Deocamdată, balonul adăpostea numai trei sute.

Benny ridică din sprânceană.

– Am crezut că au propriul habitat, mult mai bun decât ăsta.

– Eu… încă puţin şi grangurul emergent ar fi auzit ce vorbesc. *Dar nu e o conspiraţie. Pe Dumnezeul Comerţului, trebuie să fim în stare să vorbim despre ceea ce lucrăm.* Cred că au pierdut mai mult decât recunosc. *Cred că am fost la un pas de victorie, deşi am fost prinşi într-o ambuscadă, deşi ne-au doborât cu boala războiului.*

Benny încuviinţă în tăcere şi Ezr bănui că ştia deja adevărul. Dar ştia şi asta?

– Că tot mai rămâne loc. Tomas Nau se gândeşte să-i scoată din hibernoterapie pe mai mulţi dintre noi, poate nişte ofiţeri.

Normal, cei cu funcţii înalte reprezintă un risc mai mare pentru emergenţi, dar dacă Nau voia cu adevărat colaborare… Din păcate, comandorul era mult mai tăcut când venea vorba de „focalizaţi”. *Trixia.*

– Zău? rosti Benny făcând pe nepăsătorul, dar luând o mină crispată. Întoarse capul. Ar fi o mare diferenţă, mai ales pentru unii dintre noi… ca micuţa doamnă pe care am pus-o la lucru în conducta asta. Vârî capul prin trapă şi strigă. Qiwi, n-ai terminat încă?

Răsfăţata? Ezr n-o mai văzuse decât o dată sau de două ori după ambuscadă, destul cât să ştie că nu e rănită şi nici ostatică. Însă ea, mai mult decât alţii, petrecuse timp în afara habitatului şi cu emergenţii. Poate li se păruse prea tânără ca să fie o ameninţare. În clipa următoare, o siluetă într-o uniformă trăsnită de arlechin se strecură afară din conductă.

– Da, da, am terminat. Am întins siguranţa pe… Bună, Ezr!

Îl salută din cap şi zâmbi. De data asta, nu se mai năpusti asupra lui. Poate că se maturiza şi ea. Dacă aşa era, atunci pornise pe cea mai dificilă cale.

– Am întins-o pe toate încuietorile, nicio problemă. Dar mă întreb de ce nu folosesc ăştia încriptarea.

Zâmbea, dar avea umbre întunecate în jurul ochilor. Numai la bătrâni vezi o asemenea expresie. Qiwi stătea relaxată, ghemuită în imponderabilitate, cu un bocanc în carouri înfipt sub un opritor de perete. Dar îşi ţinea braţele strâns pe lângă corp şi se prindea cu mâinile de coate. Micul monstrul expansiv, care înainte de ambuscadă te apuca şi te lovea cu pumnul, dispăruse. Tatăl lui Qiwi era încă printre cei infectaţi, ca Trixia. Şi, tot ca ea, se putea să nu-şi mai revină niciodată. Iar Kira Pen Lisolet era militar cu grad superior.

Fetiţa vorbea în continuare despre structura din conductă. Avea calificarea necesară. Alţi copii aveau jucării, jocuri şi tovarăşi de joacă; casa ei fusese un statoreactor aproape pustiu, printre stele. Singurătatea îndelungată o ajutase să devină un specialist în mai multe domenii.

Avea câteva idei despre cum să economisească timp cu trasul cablurilor, cum cereau emergenţii. Benny încuviinţa şi lua notiţe.

Apoi Qiwi schimbă subiectul:

– Am auzit că o să vină oameni noi în habitat.

– Da…

– Cine? Cine?

– Emergenţi. Pe urmă şi de-ai noştri, cred.

Zâmbi încântată, apoi făcu un efort vizibil să-şi ascundă entuziasmul.

– Am… am fost la Hammerfest. Comandorul Nau a vrut să verific cuvele de hibernoterapie înainte să le mute pe *Comoara Îndepărtată.*

Am… Am văzut-o pe mama, Ezr. I-am văzut faţa prin transportor. Am văzut cum respiră încet.

Benny spuse:

– Nu-ţi face griji, puştoaico. O să… O să fie bine şi pentru mama, şi pentru tatăl tău.

– Ştiu. Aşa mi-a spus şi comandorul Nau.

Ezr îi citi speranţa în priviri. Deci Nau îi făcea promisiuni vagi, devenea colacul ei de salvare. Iar unele dintre promisiuni poate că erau adevărate. Poate că, în cele din urmă, emergenţii o să-l vindece pe tatăl ei de afurisita lor boală a războiului. Dar militari precum Kira Pen Lisolet ar fi deosebit de periculoşi pentru orice tiran. Dacă nu avea loc o contraambuscadă, Kira Lisolet ar putea dormi multă, foarte multă vreme… dacă nu avea loc o contraambuscadă. Aruncă o privire scurtă spre Benny. Prietenul lui avea o expresie goală, o revenire la impasibilitatea de la început. Brusc, Ezr realiză că, într-adevăr, se punea la cale o conspiraţie. În câteva megasecunde, cineva din rândul Qeng Ho avea să treacă la acţiune.

Pot să fiu de ajutor; ştiu că pot. Oficial, Ezr Vinh coordona ordinele emergente. Dacă ar face parte din conspiraţie… Dar era cel mai bine păzit dintre toţi, chiar dacă Tomas Nau nu îl respecta cu adevărat. Se înfurie o clipă. Benny ştia că nu e un trădător – dar nu avea cum să ajute fără să dea conspiraţia în vileag.

Habitatul Qeng Ho scăpase din ambuscadă fără nicio zgârietură. Nici măcar impulsurile nu îl afectaseră; înainte de a distruge reţeaua locală, emergenţii se distraseră pe cinste minând bazele de date din ea.

Ce mai rămăsese funcţiona foarte bine în operaţiile de rutină. Tot la câteva zile, populaţia habitatului creştea cu câţiva oameni. Majoritatea erau emergenţi, dar unii, Qeng Ho de rang inferior, fuseseră eliberaţi din hibernodetenţie. Emergenţi şi Qeng Ho, toţi arătau ca nişte refugiaţi după un dezastru. Nu aveai cum să maschezi pagubele suferite de emergenţi, echipamentele pierdute de ei. *Poate că Trixia e moartă.* „Focalizaţii” erau ţinuţi în noul habitat emergent, Hammerfest. Dar nu-i văzuse încă nimeni.

Între timp, condiţiile din habitatul Qeng Ho se înrăutăţeau treptat. Nu se atingea nici o treime din populaţia pe care ar fi putu-o susţine habitatul şi totuşi sistemele cedau. În parte, din cauza automatelor ciopârţite. În parte – şi acesta era un efect subtil – din cauză că oamenii nu-şi făceau treaba ca lumea. Printre automatele defecte şi operarea stângace a sistemelor de susţinere biotică de către emergenţi, partea cealaltă încă nu pricepea cum stau lucrurile. Din fericire pentru conspiratori, Qiwi stătea mai mult în afara habitatului. Ezr ştia că ea s-ar fi prins imediat de şmecherie. Contribuia la conspiraţie tăcând, pur şi simplu făcându-se că nu observă ce se

întâmplă. Trecea de la o urgenţă minoră la alta, făcea ce trebuia făcut – şi se întreba ce-or fi punând la cale prietenii lui.

La drept vorbind, habitatul începea să pută. Ezr şi asistenţii lui emergenţi coborâră în laboratorul bacteriologic, în miezul habitatului, locul în care ucenicul Vinh petrecuse atâtea kilosecunde… înainte. Ar da orice să fie ucenic aici, jos, pentru totdeauna, dacă i-ar aduce înapoi pe comandantul Park şi pe ceilalţi.

Duhoarea din bacteriolab era insuportabilă, aşa cum numai o dată mai fusese, în timpul unui exerciţiu ratat la şcoală. Pereţii din spatele biodeversoarelor erau acoperite de un mucilagiu negru. Tremura precum carnea putredă în bătaia ventilatoarelor. Lui Ciret şi lui Marli li se făcu greaţă. Unul dintre ei vomă în mască. Lui Marli i se opri respiraţia.

– Căcat! N-am de gând să suport aşa ceva. Te-aşteptăm afară până termini.

Cei doi ieşiră lipăind şi împroşcând, iar uşa se blocă în spatele lor. Ezr rămase singur cu putoarea. Preţ de-o clipă, stătu în loc, dându-şi seama că, dacă vreodată ar fi vrut să fie singur-singurel, aici trebuia să vină!

Tocmai când se apucă să studieze materialul contaminat, o siluetă cu mască, într-o salopetă stropită cu mucilagiu, îşi făcu apariţia din jeg. Ridică un braţ cerând linişte şi plimbă un aparat de semnalizare pe trupul lui Vinh.

– Hm… Eşti curat, se auzi un glas înăbuşit. Sau poate că au încredere în tine.

Era Jimmy Diem. Lui Ezr îi veni să-l ia în braţe, în ciuda rahatului bacterian. În ciuda tuturor greutăţilor, conspiratorii găsiseră o cale să stea de vorbă cu el. Dar nu simţi nicio uşurare în vocea lui Diem. Nu-i vedea ochii în spatele ochelarilor de protecţie, dar îi simţea încordarea în ţinută.

– De ce eşti lingău, Vinh?

– Nu sunt! Pur şi simplu trag de timp.

– Aşa cred… unii dintre noi. Dar Nau te-a copleşit cu beneficii şi tu eşti individul la care trebuie să venim ca să aprobe orice nimicuri. Chiar crezi că toţi care-au supravieţuit sunt proprietatea ta?

Pe linia asta insista Nau şi acum.

– *Nu!* Poate ei cred că m-au cumpărat, dar… pe Dumnezeul Comerţului, domnule, n-am fost un membru de nădejde al echipajului?

Un chicot înăbuşit. Umerii lui Diem se mai uşurară de povara încordării.

– Da… Ai fost un visător incapabil să se concentreze pe ceea ce face – critici familiare, însă rostite cu un dram de afecţiune –, dar nu eşti prost şi niciodată nu te-ai folosit de relaţiile familiei tale… În regulă, ucenicule, bine-ai venit la bord.

Era cea mai veselă promovare a lui Ezr de până atunci. Păstră pentru el întrebările care i se învârteau în cap; majoritatea aveau răspunsuri pe care el nu trebuia să le afle. Totuşi, măcar una, despre Trixia…

Diem vorbea deja despre altceva:

– Am nişte scheme de coduri pe care să le memorezi, dar poate că va trebui să ne întâlnim din nou faţă în faţă. Duhoarea va mai trece, dar tot va fi o problemă; vei avea un pretext să vii aici. Deocamdată, câteva lucruri generale: trebuie să ieşim afară.

Vinh se gândi la *Comoara Îndepărtată* şi la militarii Qeng Ho ţinuţi în hibernoterapie acolo. Sau poate existau depozite de arme în locuri secrete la bordul navelor Qeng Ho care supravieţuiseră.

– Hm. Sunt de făcut nişte reparaţii exterioare la care noi suntem experţi.

– Ştiu. Ideea e să introducem în echipaj oamenii potriviţi, pentru treburile potrivite. O să-ţi dăm nişte nume.

– În regulă.

– Încă ceva: trebuie să aflăm mai multe despre „focalizaţi”. Unde îi ţin? Pot fi mutaţi repede?

– Încerc să aflu câte ceva despre ei. *Mai mult decât îţi închipui tu, domnule şef de echipaj.* Reynolt spune că sunt în viaţă, că au oprit evoluţia bolii. *Virusul minţii.* Termenul cumplit nu-l auzise de la Reynolt, ci îi scăpase unui emergent de rând. Încerc să obţin permisiunea să…

– Da… Trixia Bonsol, nu? Nişte degete scârbos de lipicioase îl bătură pe Vinh pe braţ. Hmm… Ai un motiv serios să-i toci la cap. Fii băiat cuminte în rest, dar fii foarte insistent cu treaba asta. Ştii, ca şi cum ar fi favoarea care te ţine pe linia de plutire, speri că o s-o facă… Bine. Acum ieşi afară de-aici.

Diem se învălui în valurile de mocirlă puturoasă. Vinh şterse urmele de degete de pe braţ. Când se întoarse la trapă, nici nu mai simţea mirosul. Lucra din nou cu prietenii lui. Şi aveau o şansă.

Dacă rămăşiţele expediţiei Qeng Ho aveau, în bătaie de joc, un „conducător de flotă” în persoana lui Ezr Vinh, Tomas Nau numi şi un „Comitet de Conducere a Flotei” care să-l consilieze şi să-i sprijine operaţiunile. Era tipic pentru strategia lui Nau să coopteze oameni nevinovaţi în manevre de trădare aparentă. Şedinţele, una pe megasecundă, ar fi fost o tortură dacă n-ar fi fost un singur lucru: Jimmy Diem făcea parte din comitet.

Ezr îi studie pe cei zece militari din sala lui de conferinţe. Nau o decorase cu lemn lustruit şi ferestre de înaltă calitate; toată lumea din habitat ştia despre confortul de care se bucurau conducătorul flotei şi comitetul lui. Cu excepţia lui Qiwi, toţi membrii îşi dădeau seama că

erau folosiţi. Că vor trece ani de zile până când Nau îi va elibera pe supravieţuitorii Qeng Ho din hibernodetenţie. Unii, ca Jimmy, bănuiau că, în realitate, ofiţerii superiori erau aduşi ocazional, în secret, pentru interogatoriu şi scurte misiuni. O ticăloşie fără sfârşit, menită să le confere emergenţilor o permanentă poziţie de forţă.

Aşadar, nu existau trădători aici. Cu toate acestea, erau o privelişte dezolantă: cinci ucenici, trei ofiţeri inferiori, un copil de paisprezece ani şi un babalâc incompetent. Bine, ca să fim cinstiţi, Pham Trinli nu era un babalâc, nu fizic; pentru un bătrân, se ţinea foarte bine. Probabil că fusese întotdeauna un ameţit. Era o dovadă a palmaresului său faptul că nu era ţinut în hibernoterapie. Trinli era singurul militar Qeng Ho lăsat treaz.

Şi toate astea mă transformă pe mine în Clovnul Clovnilor. Conducătorul de flotă Vinh ceru linişte în sală. Ai crede că, fiind nişte linguşitori escroci, şedinţele se termină mai repede. Nici vorbă, se târau pe durata a multe kilosecunde, rezultând în misiuni date naibii pentru membrii individuali. *Sper că-ţi place să tragi cu urechea la asta, Nau, nemernicule!*

Primul punct pe ordinea de zi: duhoarea din laboratorul bacteriologic. Era ţinută sub control. Putoarea extinsă ar trebui să dispară până la următoarea lui întâlnire. Mai rămâneau nişte linii genetice scăpate de sub control chiar în laborator *(foarte bine!),* dar nu puneau habitatul în pericol. Vinh evită să se uite la Jimmy Diem când acesta citi raportul. Se întâlnise cu el în laborator de trei ori până acum. Discutaseră pe scurt şi unilateral. Lucrurile pe care Vinh voia să le afle cu orice preţ erau exact cele pe care nu trebuia să le afle cu niciun preţ: câţi Qeng Ho cooptase Diem? Pe cine? Aveau un plan concret pentru zdrobirea emergenţilor, pentru salvarea ostaticilor?

Al doilea punct de discuţie era mai spinos. Emergenţii voiau ca flota să folosească, în toate activităţile ei, unităţile lor temporale.

– Nu înţeleg, le spuse Vinh celor care-i adresau priviri nefericite. Secunda emergentă e la fel cu a noastră – iar pentru operaţiuni locale, restul nu înseamnă decât zorzoane calendaristice. Software-ul nostru lucrează cu calendarele Clienţilor tot timpul.

Bineînţeles, rareori apăreau probleme în conversaţia obişnuită. Ziua balacreană nu diferea prea mult de „ziua” de 100 kilosecunde folosită de Qeng Ho. Iar anul lor se apropia de 30 de megasecunde, aşa că majoritatea cuvintelor din „trunchiului anului” nu provocau confuzie.

– Sigur, ne descurcăm cu calendare neobişnuite, dar în aplicaţii front-end. Arlo Dinh fusese ucenic programator; acum se ocupa de modificări de software. Noii noştri… ăăă… patroni utilizează unelte Qeng Ho interne. „Vor apărea efecte secundare.”

Arlo intonă formula sacră pe ton rău-prevestitor.

– Bine, bine. O să-i pre… Ezr se întrerupse, străfulgerat de o intuiţie administrativă. Arlo, de ce nu-i prezinţi tu asta lui Reynolt? Explică-i ei problemele.

Ezr se uită în jos la ordinea de zi, evitând privirea iritată a lui Arlo.

– Mai departe. Primim chiriaşi noi. Comandorul zice să ne aşteptăm la cel puţin trei sute de emergenţi şi, după aceea, la cincizeci de Qeng Ho. Se pare că sistemul de susţinere biotică rezistă. Dar celelalte sisteme ale noastre? Gonle?

Când gradele lor fuseseră reale, Gonle Fong era intendent secund pe nava *Mâna Invizibilă.* Mintea ei nu ţinea încă pasul cu schimbările. Avea o vârstă nedeterminată şi, dacă n-ar fi avut loc ambuscada, ar fi rămas intendent toată viaţa. Poate că făcea parte dintre cei ale căror cariere s-au oprit la momentul potrivit, când abilităţile lor se potrivesc exact cu cerinţele. Dar acum…

Fong reacţionă la întrebare cu o înclinare a capului.

– Da, pot să-ţi arăt nişte cifre.

Apăsă nişte taste pe tastatura emergentă din faţa ei, făcu nişte greşeli, încercă să le corecteze. Pe fereastra din partea opusă a camerei apărură mesaje de eroare.

– Cum se şterg astea? mormăi ea, înjurând pentru sine.

Mai tastă ceva şi pe urmă îşi dădu drumul:

– Nu pot să sufăr rahaturile astea, ducă-se dracului!

Luă tastatura şi-o izbi de masa de lemn lustruit.

Furnirul crăpă, dar tastatura rămase intactă; displayul cu erori de vizavi pâlpâi în semn de protest şi se stinse. Fong se ridică pe jumătate şi flutură tastatura strâmbată în faţa lui Ezr.

– Împuţiţii de emergenţi au confiscat toate sistemele I/O care funcţionează. Nu pot folosi vocea, nu pot folosi vizoarele. Nu avem decât ferestre şi căcaturile astea!

Aruncă tastatura spre masă. Aparatul sări în sus, răsucindu-se spre tavan.

Se auzi un cor aprobator, dar mai puţin agresiv.

– Nu poţi face totul cu o tastatură. Ne trebuie vizoare. Suntem handicapaţi chiar dacă sistemele de bază sunt operaţionale.

Ezr ridică mâna, aşteptând să se stingă răbufnirile.

– Cunoaşteţi cu toţii motivul. Emergenţii nu au încredere în sistemele noastre; consideră că trebuie să controleze perifericele.

– Normal! Vor să spioneze fiecare interacţiune. Nici eu n-aş avea încredere în automatele capturate. Dar lucrul ăsta e imposibil! O să le utilizez sistemele I/O, dar fă-i să ne dea vizoarele şi indicatoare vizuale şi…

– Ascultă-mă pe mine, sunt unii care o să folosească în continuare vechiul echipament, spuse Gonle Fong.

– *Terminaţi!* Asta era partea cea mai dureroasă din rolul de lingău.

Ezr se strădui din toate puterile să o străpungă pe Fong cu privirea. Înţeleg ce spui, domnişoară Fong. Înţeleg. E un inconvenient major, dar comandorul Nau consideră că nesupunerea în această privinţă e o trădare. Un lucru pe care emergenţii îl privesc ca pe-o ameninţare.

Aşa că păstrează-ţi vechiul echipament I/O, dar înţelege riscul. Ultima propoziţie o rosti doar în gând.

Fong se aplecase peste masă. Se uită la el şi încuviinţă înverşunată.

– Uite ce e, continuă Ezr, le-am cerut lui Nau şi Reynolt alte dispozitive. S-ar putea să primim câteva. Dar, nu uitaţi, suntem blocaţi la ani-lumină de cea mai apropiată civilizaţie industrială. Orice aparate noi trebuie construite numai cu ceea ce au emergenţii aici, în punctul L1. Ezr se îndoia că vor primi prea multe. E vital să vă convingeţi oamenii că sistemele I/O sunt interzise. Pentru siguranţa lor.

Se uită pe rând la fiecare chip. Aproape toţi îl săgetară din priviri. Dar Vinh le ghici senzaţia secretă de uşurare. Când membrii comitetului se vor întoarce la prietenii lor, vor avea pe cine să arate cu degetul drept individul fără coloană vertebrală care promovează cerinţele emergente, şi atunci ei nu vor mai fi atât de nepopulari.

Ezr mai lăsă un moment de linişte, simţindu-se neputincios. *Sper ca asta să aştepte de la mine şeful de echipaj Diem.* Dar Jimmy avea aceeaşi privire goală şi dură. În afara laboratorului bacteriologic, îşi juca rolul foarte bine. Într-un sfârşit, Ezr se aplecă în faţă şi-i spuse încet lui Fong:

– Te pregăteai să-mi vorbeşti despre nou-veniţi. Ce probleme sunt?

Fong mormăi, amintindu-şi ce discutaseră înainte să facă criza de nervi. Surprinzător, îi spuse:

– Of, lasă baltă numerele. Pe scurt, da, ne putem descurca dacă vin mai mulţi oameni. La naiba, dacă am putea controla automatele ca lumea, am reuşi să găzduim trei mii în balonul ăsta. În ce-i priveşte pe oameni… Scutură din umeri, dar fără să se enerveze mai tare. Nişte nepricepuţi tipici. În genul celor pe care i-am văzut în numeroase tiranii. Îşi zic „manageri”, dar de fapt sunt nişte slugoi. Pe faţă se laudă, dar în realitate se cam sperie de noi. Trăsăturile aspre ale femeii se lăţiră într-un rânjet şiret. Avem oameni care ştiu cum să se poarte cu asemenea Clienţi. Unii dintre noi îşi fac prieteni. Sunt o grămadă de lucruri despre care nu au voie să vorbească – de exemplu, cât de agresiv e „virusul” ăsta idiot al minţii. Ascultaţi-mă pe mine, dacă mahării lor nu ne dau informaţii cât de curând, o să le aflăm singuri.

Ezr nu zâmbi. *Asculţi, comandor Nau? Indiferent de dorinţele voastre, până la urmă tot vom afla adevărul.* Şi ceea ce descopereau ei îi putea fi de folos lui Jimmy Diem. În drum spre şedinţa de acum,

Ezr nu se gândise decât la un singur punct de pe ordinea de zi, cel din urmă. Acum vedea că lucrurile se potrivesc. Poate că, la urma urmei, nici nu se descurca atât de rău cum credea.

Ultimul punct de discutat era explozia iminentă a soarelui. Iar Jimmy avea un fraier – unul neavizat, bineînţeles – pe care să-l scoată în faţă: Pham Trinli. Militarul făcu un adevărat spectacol când se deplasă în partea din faţă a mesei.

– Da, da, spuse el. Am imaginile pregătite. Numai o secundă.

Douăsprezece grafice apărură pe ferestrele din jurul camerei. Trinli se urcă pe podium şi le ţinu o prelegere despre punctele Lagrange. Ciudat, omul chiar avea o voce şi o manieră care atrăgeau atenţia, dar ideile pe care le emitea erau banalităţi tendenţioase.

Vinh îl lăsă să bată câmpii cam o sută de secunde.

– Din câte ştiu, punctul dumneavoastră de pe ordinea de zi se numeşte „Pregătiri pentru noul Reaprindere”, domnule Trinli. Ce anume ne cer emergenţii să facem?

Bătrânul îl ţintui pe Ezr cu o privire la fel de intimidantă ca a oricărui şef de echipaj.

– Militar Trinli, dacă nu vă supăraţi, domnule conducător de flotă. Privirea fixă zăbovi încă o secundă. Foarte bine, să trecem la esenţa problemei. Avem aici cam cinci miliarde de tone de diamant.

Un indicator roşu se aprinse pe fereastra din spatele lui, arătând spre rocile care se răsuceau încet – materialul în stare liberă descoperit de comandantul Park în acest sistem solar. Gheaţa şi minereurile ridicate de pe Arachna erau munţi mai mici înghesuiţi în colţurile şi cutele blocurilor de asteroizi.

– Rocile alcătuiesc un conglomerat clasic. În momentul de faţă, flotele noastre sunt legate de ele sau se deplasează pe orbită în jurul lor. Deci, aşa cum am încercat să explic cu câteva secunde mai devreme, emergenţii vor să plasăm şi să administrăm un sistem de jeturi electrice pe blocurile din centrul aglomeraţiei.

– Înainte de Reaprindere? întrebă Diem.

– Exact.

– Vor să menţină stabilitatea contactului pe parcursul Reaprinderii?

– Întocmai.

Membrii comitetului aruncară priviri încurcate în jurul mesei. Menţinerea poziţiei era o practică obişnuită şi veche. Dacă se aplica în mod corespunzător, o orbită în punctul L1 consuma foarte puţin combustibil. Flotele s-ar afla la mai puţin de un milion şi jumătate de kilometri de Arachna, exact între planetă şi soarele ei. În următorii ani de soare aprins, strălucirea astrului le-ar masca prezenţa foarte bine. Dar emergenţii aveau planuri mari; construiseră deja diverse structuri, inclusiv habitatul Hammerfest, pe conglomeratul de roci. Aşa că acum voiau ca jeturile de menţinere pe orbită să fie la locul lor înainte de

Reaprindere. Steaua Fluctuantă va străluci cât cincizeci–o sută de sori până se va stabiliza. Nepricepuţii voiau să folosească jeturile ca să împiedice stâncile să se deplaseze în perioada respectivă. O prostie periculoasă, dar emergenţii erau şefii. *Aşa va avea Jimmy acces la exterior.*

– De fapt, nu cred că vor apărea probleme serioase.

Qiwi Lisolet se ridică de pe scaun. Pluti spre hărţile lui Pham Trinli şi îi luă acestuia vorba din gură:

– Am făcut mai multe exerciţii de acest tip în timpul călătoriei. Mama mea vrea să devin inginer şi s-a gândit că menţinerea poziţiei pe orbită va fi o parte importantă a acestei misiuni.

Qiwi se exprima ca un adult, mai serios decât de obicei. Era prima oară că Ezr o vedea în uniforma verde a familiei Lisolet. Fata pluti puţin în faţa ferestrelor, citind detaliile. Demnitatea ei de aşa-zisă doamnă primi o lovitură.

– Doamne, că multe ne mai cer! Conglomeratul e atât de variabil! Chiar dacă facem calculele corect, nu avem cum să aflăm presiunea din el. Iar dacă soarele va lumina substanţele volatile, o să ne pomenim iar cu o problemă pe cap. Scoase un fluierat şi zâmbi cu încântare copilărească. Am putea fi nevoiţi să mutăm jeturile în perioada soarelui. Cred…

Pham Trinli îi aruncă o căutătură urâtă. Îi mâncase, fără îndoială, o mie de secunde din prezentare.

– Da, va fi o treabă grea. Nu avem decât o sută de jeturi electrice. Vom avea nevoie de echipaje pe conglomerat tot timpul.

– Nu. Nu-i adevărat. La jeturi mă refer. Mai avem o mulţime pe *Brisgo Gap.* Treaba asta nu e decât de o sută de ori mai complicată decât exerciţiile mele…

Qiwi se lăsă purtată de entuziasm. Măcar de data asta, nu Ezr Vinh era cel care trebuia să-i facă faţă.

Nu toată lumea acceptă situaţia în tăcere. Ofiţerii de rang mic, inclusiv Diem, cerură ca aglomeraţia de roci să fie dispersată la Reaprindere, iar volatilele să fie îngrămădite la umbra celui mai mare diamant. Afurisitul de Nau, era prea riscant. Trinli se ofuscă şi contră, strigând că el le prezentase deja emergenţilor aceste aspecte.

Ezr lovi masa cu palma, apoi strigă mai tare:

– Vă rog să faceţi linişte! Aceasta este misiunea care ni s-a dat. Cea mai bună cale de a ne ajuta oamenii e să dăm dovadă de un comportament responsabil, cu mijloacele avute la îndemână. Cred că putem obţine ajutor suplimentar de la emergenţi, dar trebuie să-i abordăm cu prudenţă.

Cearta nu se mai termina. *Oare câţi sunt implicaţi în conspiraţie?* se întrebă Ezr. Sigur nu şi Qiwi? După câteva secunde de discuţii contradictorii, ajunseră de unde plecaseră: n-aveau de ales, trebuia să

se supună emergenţilor. Jimmy se dădu înapoi şi oftă.

– În regulă, o să facem cum ni se spune. Măcar ştim că au nevoie de noi. Hai să-l strângem pe Nau cu menghina, să mai elibereze nişte specialişti.

Se auzi un cor de mormăieli aprobatoare. Vinh îl fixă pe Jimmy, apoi întoarse capul. Poate că obţineau eliberarea unor ostatici pentru misiunea asta; mai degrabă nu. Dar Ezr avu o revelaţie: ştia când vor lovi conspiratorii.

11

Stelei Fluctuante i s-ar fi potrivit mai bine numele de „bătrânică statornică”. Variabilitatea ei catastrofală fusese observată mai întâi de astronomii din Era Zorilor de pe Bătrânul Pământ. În nici opt sute de secunde, o stea catalogată drept „pitică maro, unică (specială)” îşi schimbase valoarea magnitudinii de la 26 la 4. În decurs de treizeci şi cinci de ani, scăzuse în intensitate până când devenise aproape invizibilă, dând naştere la zeci de lucrări de cercetare în acea perioadă. De atunci, steaua era urmărită cu mare atenţie, iar misterul din jurul ei se adâncise. Vârful de intensitate varia cu maximum treizeci la sută, dar, în ansamblu, curba era extrem de regulată. Aprinsă, stinsă, aprinsă, stinsă… un ciclu de 250 de ani, cu un debut previzibil la secundă.

În mileniile scurse după Era Zorilor, civilizaţiile umane se răspândiseră constant în afara sistemului solar. Observaţiile asupra Stelei Fluctuante deveniră tot mai precise, făcute de la distanţe din ce în ce mai mici.

Şi, în sfârşit, iată-i pe oameni ajunşi în sistemul stelei, numărând secundele până la Reaprindere.

Tomas Nau ţinu un mic discurs, încheind cu propoziţia următoare: „Va fi un spectacol interesant.” Stăteau în cea mai mare sală de şedinţe din habitat pentru a urmări Reaprinderea. Acum sala gemea de lume atârnând în microgravitaţie la suprafaţa conglomeratului. Dincolo, în Hammerfest, specialiştii emergenţi supravegheau operaţiunea. Echipaje cu număr minim de membri se aflau la bordul navelor. Ezr ştia însă că majoritatea Qeng Ho şi toţi emergenţii care nu făceau de serviciu erau prezenţi. Cele două părţi se purtau aproape amabil, aproape prietenos. Trecuseră patruzeci de zile de la ambuscadă. Se zvonea că forţele de securitate emergente vor mai slăbi strânsoarea după Reaprindere.

Ezr se prinse de un punct lângă tavan. Fără vizor, nu avea cum să vadă decât prin tapetul camerei. Atârnat de tavan, se uita la cele trei ferestre mai interesante – asta când nu se intersectau alţii cu linia lui vizuală. Una dintre imaginile Stelei Fluctuante era un disc perfect. Alta oferea o perspectivă dintr-unul dintre microsateliţii de pe orbită joasă din vecinătate. Chiar de la cinci sute de kilometri, suprafaţa ei nu părea ameninţătoare. Parcă te uitai la un plafon de nori sclipitor dintr-un aparat de zbor. Dacă n-ar fi fost gravitaţia de la suprafaţă, oamenii ar fi putut ateriza pe stea. „Norii” se deplasau încet pe lângă vederea din satelit, licăriri roşii apărând printre ei. Era roşul bolnăvicios al unei pitice maro, un roşu amestecat cu negru. Nici urmă de cataclismul care urma să se producă peste… şase sute de secunde.

Nau şi tehnicienii lui superiori de zbor i se alăturară lui Ezr. Brughel nu se vedea pe nicăieri. Ştiai întotdeauna când Nau căuta toleranţa –

te uitai să vezi dacă lipseşte Ritser Brughel. Comandorul prinse un loc lângă Vinh. Zâmbea ca un politician Client.

– Ei, domnule conducător de flotă, tot mai eşti agitat din cauza operaţiunii?

Vinh încuviinţă în tăcere.

– Cunoşti recomandarea comitetului meu. Pentru această Reaprindere ar fi trebuit să mutăm volatilele în spatele unei singure roci şi s-o deplasăm. Ar trebui să fim în sistemul exterior pentru asta.

Navele ambelor flote erau andocate într-o parte a celei mai mari roci de diamant. Aveau să fie protejate de Reaprindere, dar dacă lucrurile începeau să se mişte…

Tehnicianul lui Nau clătină din cap.

– Avem prea multe la sol. Pe lângă asta, începem să rămânem fără provizii; ar trebui să folosim multe volatile ca să zburăm în jurul sistemului.

Tehnicianul, Jau Xin, părea la fel de tânăr ca Ezr. Era un tip destul de simpatic, dar nu atingea nivelul de competenţă cu care se obişnuise Ezr la specialiştii Qeng Ho seniori.

– Sunt foarte impresionat de inginerii voştri. Xin mişcă din cap în direcţia celorlalte ferestre. Se pricep mult mai bine decât noi la manevrarea conglomeratului. E greu de înţeles cum de sunt atât de ageri la minte fără …

Lăsă propoziţia neterminată. Încă existau secrete; dar lucrurile s-ar putea schimba mai repede decât se aşteptau emergenţii.

Nau interveni elegant în pauza făcută de Xin:

– Oamenii tăi sunt buni, Ezr. Într-adevăr, cred că de asta s-au plâns atât de planul acesta; ţintesc spre perfecţiune. Se uită pe fereastră, la Steaua Fluctuantă. Gândeşte-te la paginile de istorie care se scriu în acest loc.

În jurul şi dedesubtul lor, mulţimea se adunase în grupuri de emergenţi şi Qeng Ho, dar discutau unii cu alţii. Prin fereastra de pe peretele opus se vedea suprafaţa expusă a conglomeratului. Echipajul lui Diem întindea un înveliş argintiu peste vârfurile bolovanilor îngheţaţi. Nau se încruntă.

– Fac asta ca să ferească gheaţa şi zăpada, domnule, explică Vinh. Vârfurile se află pe linia de vizare a Stelei Fluctuante. Protecţia ar trebui să mai reducă din vapori.

– Aha, încuviinţă Nau.

Se vedeau cel puţin douăsprezece siluete pe suprafaţa rocilor. Unele erau legate, altele se mişcau libere. Practic, acolo nu exista gravitaţie. Mişcau colierele de prindere peste vârfurile munţilor de gheaţă cu uşurinţa dobândită de-a lungul nenumăratelor operaţiuni desfăşurate în exterior – şi a mileniilor de experienţă Qeng Ho. Le urmări, încercând să ghicească cine erau. Purtau însă jachete termice

peste salopete, aşa că Vinh nu văzu decât nişte forme identice dansând deasupra peisajului întunecat. Ezr nu cunoştea detaliile planului urzit de conspiraţie, dar Jimmy îl trimisese cu nişte comisioane şi avea bănuielile lui. S-ar putea să nu mai aibă un prilej atât de favorabil; aveau acces la jeturile electronice de la bordul lui *Brisgo Gap.* Aveau acces nelimitat în exterior, în locuri în care nu se aflau observatori emergenţi. În primele secunde după Reaprindere, se aştepta declanşarea haosului – şi, cum Qeng Ho răspundeau de operaţiunile de menţinere pe orbită, se puteau folosi de el ca să sprijine conspiraţia. *Iar eu nu pot face altceva decât să stau aici, cu Tomas Nau... şi să joc un rol remarcabil.*

Ezr îi zâmbi comandorului.

Qiwi Lisolet năvăli din ecluză plină de nervi. „La dracu şi futu-i şi la naiba şi...” Înjură în toate felurile şi-şi rupse jacheta şi pantalonii termici. Îşi notă în minte să petreacă mai mult timp cu Gonle Fong. Sigur există jigniri mai grele pe care să le poată scuipa când situaţia o s-o ia razna în halul ăsta. Aruncă îmbrăcămintea protectoare într-un dulap şi coborî în tunelul axial fără să-şi scoată salopeta şi gluga.

Pe Dumnezeul Comerţului, cum puteau să-i facă aşa ceva? Fusese trimisă înăuntru, să ardă gazul cu degetul în nas, în vreme ce Jimmy Diem se ocupa de treaba pe care ar fi trebuit s-o facă ea.

Pham Trinli pluti treizeci de metri deasupra acoperişului izolator care era legat de aisberg. El era şeful oficial al operaţiunilor de menţinere a poziţiei, deşi se asigura că ordinele pe care le striga nu erau decât indicaţii vagi. Însă Jimmy Diem punea lucrurile pe roate. Şi, surprinzător, micuţa Qiwi Lisolet avea nişte idei excelente în legătură cu plasarea jeturilor electronice şi desfăşurarea programelor de menţinere a poziţiei. Dacă i-ar fi urmat toate sfaturile, Reaprinderea ar fi decurs fără hopuri.

Tocmai acest lucru nu se dorea.

Pham Trinli era membru al „marii conspiraţii”. Unul foarte neînsemnat, căruia nu i se putea încredinţa o parte esenţială din plan. Asta nu-l deranja. Se răsuci astfel încât să stea cu spatele la strălucirea ca de lună a Stelei Fluctuante, iar conglomeratul să-i atârne deasupra capului. La umbra deasă a rocilor mai exista o aglomeraţie: navele andocate, habitatele temporare şi distileria substanţelor volatile, ferite de explozia care va izbucni curând pe cer. Unul dintre habitate, Hammerfest, avea un aspect rigid; ar fi fost de o graţie bizară dacă n-ar fi fost echipamentul din jurul lui. Habitatul comercianţilor arăta ca un balon uriaş legat de suprafaţă. Înăuntrul lui se aflau toţi Qeng Ho ieşiţi din hibernoterapie şi o mare parte din populaţia emergentă.

Dincolo de habitate, parţial ascunse de Diamantul Unu, se aflau

andocate statoreactoarele Bussard. O privelişte sumbră, într-adevăr. Navele nu ar trebui legate la un loc în felul ăsta şi niciodată atât de aproape de un conglomerat de roci în mişcare. O amintire îi răsări în ochii minţii: mormane de balene moarte, putrezind într-o îmbrăţişare sexuală. Nu aşa se conducea un arsenal de nave. Dar era mai degrabă un depozit de resturi. Emergenţii plătiseră scump ambuscada. După ce nava portdrapel a lui Sammy fusese distrusă, Pham plutise aproape o zi într-un taxi naufragiat, dar conectat la toate automatele de luptă rămase funcţionale. Posibil că Nau nu-şi dăduse seama cine coordona bătălia. Dacă ar fi înţeles, Pham ar fi sfârşit mort sau în hibernoterapie, alături de militarii supravieţuitori de pe *Comoara Îndepărtată.*

Chiar prinşi în ambuscadă, Qeng Ho fuseseră la un pas de victorie. *Am fi câştigat, dacă nu ne-ar fi doborât afurisitul ăla de virus al minţii.* Era suficient să înveţi corpul cu precauţia. O victorie costisitoare fusese transformată într-un fel de sinucidere reciprocă: mai existau, poate, două nave capabile de zbor cu statoreactoare; alte două ar fi putut fi reparate cu piese luate de la celelalte epave. După cum arăta distileria de volatile, avea să mai dureze până când emergenţii obţineau destul hidrogen ca să imprime unui singur vehicul viteza statoreactoarelor.

Nici cinci sute de secunde până la Reaprindere. Pham alunecă uşor în sus spre roci, până când nu mai văzu depozitul din cauza învelişului izolator. Pe toată suprafaţa conglomeratului, oamenii lui – Diem, Do şi Patil, acum că pe Qiwi o expediaseră înăuntru – făceau, chipurile, ultimele verificări ale sistemului de jeturi. Vocea lui Diem se auzi calmă pe canalul echipajului, dar Pham ştiu că era o înregistrare. Diem şi ceilalţi dispăruseră pe sub înveliş în partea opusă a conglomeratului. Toţi trei erau înarmaţi. Uimitor ce poţi face cu un jet electric, mai ales dacă e model Qeng Ho.

Aşa că pe Pham Trinli îl lăsaseră pe dinafară. Nu încăpea îndoială, Jimmy Diem se bucura în aceeaşi măsură să scape de el. Avea încredere în el când venea vorba de părţi mai simple din plan, cum ar fi să menţină aparenţa unui echipaj la lucru. Trinli intra şi ieşea din raza vizuală a habitatelor Hammerfest şi Qeng Ho, răspunzând replicilor de pe înregistrarea lui Diem.

Trei sute de secunde până la Reaprindere. Trinli se strecură sub înveliş. De acolo se vedea gheaţa crestată şi zăpada aşezată meticulos. Mormanul umbrit se micşoră în spatele învelişului şi, în cele din urmă, atinse suprafaţa aridă a muntelui de diamant.

Diamant. În copilăria lui, diamantele însemnau culmea bogăţiei. Un gram de diamant pur finanţa uciderea unui prinţ. Pentru indivizii Qeng Ho obişnuiţi, diamantul era un simplu alotrop al carbonului, nu costa mult să-l obţii în cantităţi uriaşe. Dar până şi ei fuseseră oarecum

intimidaţi de aceşti giganţi. Asemenea asteroizi existau numai teoretic. Şi, cu toate că rocile nu erau geme singulare, se caracterizau printr-o vastă ordonare a cristalelor. Nucleele unor giganţi gazoşi, planete explodate în urma unei detonări străvechi? Rocile erau încă un mister al sistemului Fluctuantei.

De când începuse munca pe conglomerat, Trinli studiase terenul, dar nu din motivele lui Qiwi Lisolet, nici măcar ale lui Jimmy Diem. Exista o crăpătură în gheaţa şi zăpada care umpleau golul dintre Diamantul Unu şi Diamantul Doi. Crăpătura însemna ceva pentru Qiwi şi Jimmy, dar numai în legătură cu menţinerea conglomeratului pe poziţie. Pentru Trinli... dacă se făceau săpături, se obţinea un drum care lega punctul principal de lucru de Hammerfest, drum invizibil de pe nave şi din habitate. Nu-i spusese de el lui Diem; conspiratorii plănuiau să pună mâna pe Hammerfest după ce cucereau *Comoara Îndepărtată.*

Trinli se târî de-a lungul crăpăturii în formă de V, tot mai aproape de habitatul emergent. Diem şi ceilalţi s-ar fi mirat să afle, dar el nu era un astronaut înnăscut. Şi uneori, când urca aşa ca acum, îl apuca ameţeala care-i afecta pe Nepricepuţi. Dacă-şi dădea frâu liber imaginaţiei... nu se târa punând o mână după alta de-a lungul unui şanţ îngust, ci urca pe o crăpătură în munte, o crăpătură care se înclina tot mai tare, până când avea să cadă cu siguranţă.

Se opri o clipă, agăţat într-o mână, în vreme ce trupul său tânjea după crampoane, frânghii şi pitoane prinse bine în pereţii din jurul lui. *Doamne.* Nu-l mai afectase demult orientarea la sol cu atâta putere. Se deplasă înainte. Înainte, nu în sus.

Socotind de câte ori întinsese braţele, se afla exact lângă Hammerfest, lângă reţelele lui de comunicare. Avea toate şansele să fie surprins de o cameră dacă se ridica. Dar se putea foarte bine ca nicio persoană şi niciun program să nu monitorizeze o astfel de perspectivă la timp pentru a schimba ceva. Totuşi, Trinli rămase ghemuit. La nevoie, se va apropia mai mult, dar deocamdată nu voia decât să tragă cu ochiul. Se propti cu picioarele de gheaţă şi cu spatele de peretele de diamant. Desfăşură mica lui sondă cu antene. Emergenţii făcuseră pe tiranii zâmbitori după ambuscadă. Singurul lucru în legătură cu care lansau ameninţări urâte era deţinerea de dispozitive I/O interzise. Pham ştia că Diem şi nucleul conspiraţiei aveau vizoare Qeng Ho şi că apelaseră la comunicarea încriptată în reţeaua locală. În mare parte, complotaseră chiar sub nasul emergenţilor. Unele comunicări evitau total automatele; mulţi dintre tinereii ăştia cunoşteau o variantă a jocului vechi cu puncte şi linii, vorbitul prin semnale.

Ca membru minor al conspiraţiei, Pham Trinli îi cunoştea secretele numai pentru că-şi murdărea mâinile cu dispozitive interzise. Mica

bobină a antenei ar fi fost un semn de intenţii mârşave şi în vremuri paşnice.

Firul pe care îl desfăşură era transparent indiferent ce anume lucea pe el aici. În vârful lui, un senzor minuscul tatona spectrul electromagnetic. Ţinta principală a lui Trinli era o reţea de comunicare de pe habitatul emergent care avea o linie de vizare pe habitatul Qeng Ho. Trinli mişcă braţele ca un pescar care-şi repoziţionează undiţa. Firul subţire avea o rigiditate foarte eficientă în mediu microgravitaţional. *Acolo.* Senzorul se agăţă de fasciculul dintre Hammerfest şi habitatul Qeng Ho. Pham eliberă un element direcţional peste marginea crăpăturii şi-l fixă pe un port neutilizat de pe habitatul Qeng Ho. De acolo se conectă direct la reţeaua locală a flotei, ocolind sistemele de siguranţă emergente. Exact de asta se temeau Nau şi ceilalţi, motivul pentru care ameninţau cu pedeapsa cu moartea. Înţelept, Jimmy Diem nu riscase. Pham Trinli avea unele avantaje. Ştia şmecheriile vechi, vechi, ascunse în dispozitivele Qeng Ho… Totuşi, n-ar fi riscat dacă Jimmy şi conspiratorii lui n-ar fi mizat atât de mult pe planul lor de cucerire.

Poate că ar fi trebuit să fi stat de vorbă direct cu Jimmy Diem. Prea multe lucruri esenţiale nu cunoşteau despre emergenţi. De ce erau atât de bune automatele lor? În schimbul de focuri din ambuscadă, fuseseră clar slabi la nivel de tactică superioară, dar urmăriseră ţintele mult mai eficient decât orice sistem cu care luptase vreodată Pham Trinli.

Avu senzaţia neplăcută care te încearcă atunci când eşti marginalizat. Conspiratorii socotiseră că aceasta era şansa lor cea mai bună, dar şi ultima, de a-i doborî pe emergenţi. Poate. Dar prea mergeau toate strună, prea se nimereau.

Atunci profită de situaţie cât poţi de mult.

Pham se uită la ferestrele din glugă. Intercepta măsurători telemetrice emergente şi câteva din imaginile pe care le transmiteau habitatului Qeng Ho. Pe unele putea să le decripteze. Ticăloşii se încredeau puţin prea mult în conexiunea de pe linia de vizare. Venise timpul ca Trinli să-şi vâre nasul mai adânc în treburile lor.

– Cincizeci de secunde până la Reaprindere.

Vocea număra monoton de două sute de secunde.

În auditoriu, toată lumea se uita pe fereastră în tăcere.

– Patruzeci de secunde până la Reaprindere.

Ezr cercetă rapid camera. Tehnicianul de zbor, Xin, îşi plimba ochii de la un display la altul. Se vedea că e agitat. Tomas Nau urmărea imaginea transmisă de jos, de la suprafaţa Stelei Fluctuante. Concentrarea lui degaja mai mult curiozitate decât teamă sau suspiciune.

Qiwi Lisolet arunca priviri duşmănoase spre fereastra prin care se vedea învelişul izolator şi echipajul lui Jimmy Diem. Era acră şi încruntată de când intrase valvârtej în auditoriu. Ezr ghici ce se întâmplase... şi se simţi uşurat. Jimmy se folosise de un copil nevinovat de paisprezece ani drept acoperire pentru complot. Dar el nu fusese niciodată un nemernic. Găsise ocazia s-o scoată pe fată din peisaj. *Dar pun rămăşag că ea n-o să-l ierte, nici dacă află adevărul.*

– Frontul de undă în zece secunde.

Tot nu se observa nicio schimbare în vederea transmisă de microsatelit. Doar o strălucire roşiatică slabă între norii plimbăreţi. Ori le jucase „bătrâna credincioasă" o festă de proporţii cosmice, ori era un efect tăios ca o lamă de cuţit.

– Reaprinderea.

Pe imaginea discului, un punct orbitor începu să ardă exact în mijlocul lui, apoi se răspândi şi, în nici două secunde, îl umplu în întregime. Vederea de la joasă altitudine dispăruse între timp. Lumina deveni mai strălucitoare, şi mai strălucitoare. Un murmur de groază se răspândi în cameră. Lumina aruncă umbre pe peretele de vizavi înainte ca tapetul să se umezească.

– Cinci secunde după Reaprindere.

Vocea era probabil un automat.

– Avem maximum şapte kilowaţi pe metru pătrat.

Vorbise un alt tehnician, cu accent pur trilandez.

Nu un emergent? Întrebarea miji în mintea lui Ezr, dar uită de ea în vârtejul evenimentelor.

– Zece secunde după Reaprindere.

La marginea camerei era o fereastră mai mică, o vedere a lumii păianjenilor. Arachna fusese întunecată şi ştearsă până atunci, dar acum sclipea şi discul planetar avea propria strălucire, în timp ce gheaţa şi aerul se trezeau sub un soare deja de cinci ori mai arzător decât unul standard. Şi devenea tot mai arzător.

– Douăzeci de kilowaţi pe metru pătrat.

Un grafic de benzi juca sub imaginea noului astru, comparându-i intensitatea cu datele înregistrate anterior. Era la fel de intens ca în alte dăţi.

– Fluxul de neutroni nu a atins încă limite detectabile.

Nau şi Vinh se priviră uşuraţi, amândoi sinceri pentru prima oară. Acesta era pericolul care nu putea fi detectat de la distanţe interstelare şi una dintre navele de demult care zburase până aici eşuase în acest punct. Măcar pe ei n-o să-i prăjească radiaţiile pe care nu le văzuse nimeni de la distanţă.

– Treizeci de secunde după Reaprindere.

– Cincizeci de kilowaţi pe metru pătrat.

Afară, versantul care-i proteja de soare începea să sclipească.

Pham Trinli asculta canalul audio public. Reaprinderea ar fi fost evidentă şi fără el. Deocamdată însă ascunse evenimentul într-un ungher al minţii şi se concentră pe conexiunile private din exteriorul habitatului Hammerfest. Acestea erau momentele în care, tehnicienii fiind copleşiţi de cele petrecute în exterior, siguranţa scăpa de sub control. Dacă Diem respectase programul, el şi echipajul lui ar fi trebuit să ajungă în punctul de andocare al *Comorii Îndepărtate.*

Trinli îşi plimbă privirea pe cele şase displayuri distribuite în glugă. Programele sale din reţeaua flotei făceau treabă bună cu telemetria. *Ha.* Nu te pui cu vechile funcţiile ireversibile. Acum că aveau nevoie de tot mai multă putere de calcul, emergenţii foloseau intens automatele Qeng Ho, deci şi Trinli putea trage cu ochiul mai bine.

Puterea semnalului scăzu. Trinli şterse câteva ferestre şi se uită în jur. Steaua Fluctuantă se ascundea în spatele munţilor, dar lumina deasupra dealurilor care-i blocau vederea. Acolo unde se vedea gheaţă sau zăpadă ieşeau aburi. Pe moment, învelişul argintiu al lui Jimmy rezista, dar pânza se curba şi flutura încet. Cerul căpătase o culoare albăstruie, ceaţa de la mii de tone de apă şi aer fierbând, transformând conglomeratul de roci într-o cometă.

Şi blocând linia de vizare a lui Trinli pe Hammerfest. Pham mişcă antena. Nu pierduse legătura numai din cauza ceţii. Se deplasase ceva. *Acolo.* Prinse din nou traficul de pe Hammerfest. După o secundă, încriptarea lui se resincroniză şi refăcu legătura. Dar acum urmărea furtuna din jur. Noul soare oferea un spectacol mai impresionant decât anticipaseră ei.

Antenele lui Trinli erau acum în Hammerfest. Fiecare program avea circumstanţele lui excepţionale, situaţii pe care proiectanţii le considerau în afara responsabilităţii lor. Existau portiţe de scăpare pe care extremităţile actuale le deschiseseră…

Ciudat. Părea că erau zeci de utilizatori cuplaţi la sistem. Trinli nu recunoscu porţiuni mari din sistemul emergent, cele care nu erau construite pe fundaţiile comune. Dar emergenţii ar fi trebuit să fie nişte Nepricepuţi de rând, reveniţi nu demult în lumea înaltei tehnologii cu ajutorul reţelei de transmisie Qeng Ho. Prea multe lucruri stranii se petreceau. Pătrunse în traficul de voce. Limba emergenţilor, nesa, era inteligibilă, dar trunchiată şi plină de jargoane. „… Diem… în jurul rocilor din faţă… conform planului.”

Conform planului?

Scană fluxurile de date asociate, văzu diagrame care indicau ce arme va avea echipajul lui Jimmy, intrarea pe care avea de gând să se furişeze la bordul *Comorii Îndepărtate.* Tabele cu nume… ale conspiratorilor. Pham Trinli apărea pe lista complicilor minori. Alte tabele. *Încriptarea lui Jimmy Diem.* Prima versiune era numai parţial

exactă; fişierele ulterioare precizau exact ce foloseau Jimmy şi ceilalţi. Cumva emergenţii stătuseră cu ochii în patru şi trecuseră prin sită toate şmecheriile. Nu existaseră trădători, doar o atenţie obsedantă acordată detaliilor.

Pham lăsă brusc echipamentele şi se târî mai în faţă. Se ridică, îndreptând elementul direcţional spre o proeminenţă piezişă din acoperişul habitatului. De acolo, trebuia să aibă un unghi potrivit. Putea trimite un fascicul în punctul de andocare a *Comorii Îndepărtate.*

– Jimmy, Jimmy! Mă auzi?

Vorbea codificat în Qeng Ho, dar, dacă îi auzea inamicul, ambele capete ale conexiunii erau compromise.

Jimmy Diem nu voise niciodată altceva decât să fie un şef de echipaj suficient de bun pentru a avansa într-un post de conducere. Atunci s-ar fi putut căsători cu Tsufe şi toate s-ar fi sincronizat perfect cu momentul în care expediţia la Steaua Fluctuantă ar fi început să dea roade. Bineînţeles, asta fusese înainte de sosirea emergenţilor şi de ambuscadă. Acum? Acum conducea o conspiraţie, mizând totul pe câteva momente de risc nebun. Măcar treceau, în sfârşit, la fapte…

În mai puţin de patruzeci de secunde, străbătuseră patru mii de metri, în jurul părţii luminate de soare a conglomeratului. Ar fi fost o porţiune lungă de coborât în rapel în spaţiu şi fără soarele care să dogorească deasupra, şi fără să fie înveliţi în folie argintie. Aproape că-l pierduseră pe Pham Patil. Puteai coborî rapid cu coarda dacă ştiai unde să pui pironul următor şi la ce tensiune rezistă pitonul când te laşi pe cablu de la suprafaţă. Dar ei nu studiaseră conglomeratul decât ca să vadă unde să plaseze jeturile pentru menţinerea poziţiei. Nu găsiseră niciun pretext ca să testeze punctele de coborâre în rapel. Patil se clătina la aproape jumătate de *g* când îi cedă pironul. Ar fi plutit pentru totdeauna dacă Tsufe şi Jimmy n-ar fi fost legaţi zdravăn. Câteva secunde în plus şi soarele i-ar fi prăjit prin scuturile lor improvizate.

Dar reuşiseră! Ajunseseră de partea cealaltă a navelor, unde ticăloşii nu se aşteptau la musafiri. În timp ce toţi stăteau cu ochii la soare, orbiţi, ei se instalaseră pe poziţie.

Se ghemuiră lângă punctul de andocare al *Comorii.* Nava se înălţa la şase sute de metri deasupra lor, atât de aproape, încât nu vedeau decât o parte din gura de încărcare şi rezervoarele din faţă. Dar, în urma spionatului meticulos, ştiau că era cel mai puţin avariată navă Qeng Ho. Iar înăuntrul ei se aflau echipamente – şi, mai important, *oameni* – care le-ar fi putut reda libertatea.

Umbrele cădeau pretutindeni, dar acum coada gazoasă se răspândise la înălţime. Reflexii de lumină îmblânzeau întunericul.

Jimmy şi ceilalţi îşi dădură jos foliile argintii şi hainele de protecţie termică. Rămaşi doar în costumele presurizate şi cu glugile pe cap, li se făcu frig dintr-odată. Ţopăiau dintr-o ascunzătoare într-alta, târând după ei instrumentele şi armele improvizate şi încercând să se ferească de lumina cerului incandescent. *Nu poate să ardă mai tare, nu-i aşa?* Dar de data asta displayul arăta că trecuseră aproape o sută de secunde de la Reaprindere. Înseamnă că mai erau încă o sută până la punctul de strălucire maximă.

Cei trei plutiră în sus, până la pilonii de andocare. Gura umflată a *Comorii* se profila gigantic deasupra lor. Când te furişezi la bordul unei nave uriaşe cu un statoreactor Bussard, ai un avantaj: nu trebuie să te îngrijorezi că se va clătina. La bordul *Comorii* se afla probabil un echipaj de întreţinere. Dar se vor aştepta oare membrii lui să primească musafiri înarmaţi în toiul unor asemenea evenimente? Răsuciseră riscurile pe toate părţile, nu aveau cum să le elimine. Dar, dacă puneau mâna pe navă, aveau la dispoziţie cele mai eficiente dispozitive, arme adevărate şi militarii Qeng Ho supravieţuitori. O şansă de a pune capăt coşmarului.

Acum soarele bătea de pe suprafaţa dură a rocii de diamant! Jimmy se opri o clipă şi făcu nişte ochi cât cepele. Chiar la înălţimea mare la care se aflau, tot mai erau cel puţin trei sute de metri de diamant solid între ei şi lumina netulburată a Fluctuantei. Şi tot nu era destul. Risipită în milioane de plane de refracţie, împinsă, diminuată, difuzată, difractată, o frântură din lumina Fluctuantei reuşise să scape. Era o splendoare de curcubeie, o mie de globuri solare mici scânteind pretutindeni pe suprafaţa rocii. Şi cu fiecare secundă strălucea mai tare, până când Jimmy văzu structura interioară a muntelui, planele de refracţie şi clivaj care se prelungeau pe sute de metri în interiorul diamantului. Şi lumina creştea întruna.

Furişat pe întuneric, ce să zic... Jimmy îşi puse frâu imaginaţiei şi porni hotărât în sus. De la sol, trapa arăta ca o zbârcitură subţire la marginea burţii statoreactorului, dar, pe măsură ce el avansa, se lărgea şi se centra deasupra capului său. Le făcu semn lui Do şi Patil să se îndrepte spre cele două părţi ale trapei. Emergenţii o reprogramaseră, bineînţeles, dar nu înlocuiseră mecanismul fizic, aşa cum procedaseră la bordul habitatului. Tsufe furase parola cu binoclul, iar mănuşile lor aveau să fie acceptate în loc de chei potrivite. Câte gărzi vor avea de înfruntat? *Putem să le doborâm. Ştiu că putem.* Ridică braţul să atingă comanda trapei şi...

Cineva îl apela.

– Jimmy, Jimmy! Mă auzi?

O voce slabă în ureche. Un semnalizator indica decriptarea unui impuls laser de pe acoperişul habitatului emergent. Dar vocea era a lui Pham Trinli.

Jimmy îngheţă. Cel mai rău caz: inamicul se juca cu el. Cel mai fericit caz: Pham Trinli ghicise că plecaseră după *Comoara Îndepărtată* şi acum strica totul într-un stil imposibil de imaginat. *Ignoră-l pe tâmpit şi, dacă scapi cu viaţă, trage-i o bătaie soră cu moartea.* Jimmy se uită la cer, deasupra habitatului Hammerfest. Coada gazoasă era de un violet pal, tulburându-se încet în lumina Fluctuantei. În spaţiu, e foarte greu să detectezi o conexiune laser. Dar nu se mai aflau într-un spaţiu obişnuit, mai degrabă pe o suprafaţă de cometă care trece foarte aproape. Dacă emergenţii ştiau unde să se uite, probabil vedeau conexiunea lui Trinli.

Răspunsul lui Jimmy, aruncat în direcţia fasciculului emis de celălalt, dură o milisecundă comprimată:

– Opreşte chestia aia, boşorogule. Acum!

– Imediat. Mai întâi: au aflat despre plan. Ţi-au descifrat încriptarea.

Era Trinli, dar parcă nu era el. Pham nici nu fusese informat de încriptare.

– E o înscenare, Jimmy. Dar ei nu ştiu totul. Retrage-te. Indiferent ce au plănuit la bordul *Comorii,* situaţia se va înrăutăţi.

Dumnezeule. Preţ de-o clipă, Jimmy îngheţă. Gândul la eşec şi moarte îi bântuia somnul după ambuscadă. Ca să ajungă până aici, îşi asumaseră nenumărate riscuri imense. Acceptase ideea că ar putea fi descoperiţi. Dar nici prin cap nu-i trecuse că se va întâmpla aşa. Ceea ce descoperise tâmpitul de bătrân putea fi important; putea fi şi inutil. Să se retragă acum ar însemna să suporte consecinţele unui dezastru. Pur şi simplu e prea târziu.

Jimmy se forţă să deschidă gura, să-şi desfacă buzele ca să vorbească:

– Am zis să întrerupi legătura!

Se întoarse la fuzelajul *Comorii* şi tastă codul emergent pe trapă. Trecu o secundă… şi cele două clape se deschiseră. Do şi Patil pătrunseră în semiobscuritatea ecluzei. Diem aşteptă o secundă, fixă un aparat minuscul de fuzelaj, lângă uşă, şi îi urmă.

12

Pham Trinli opri legătura. Sări şi urcă repede înapoi de-a lungul crăpăturii. *Deci ne-au fraierit.* Tomas Nau era mult mai inteligent şi avea un fler neobişnuit. Trinli urmărise o sută de operaţiuni, unele de dimensiuni reduse, altele prelungite secole la rând. Dar nu mai văzuse pe nimeni atât de obsedat de amănunte ca emergenţii care-şi vârâseră nasul în încriptarea lui Diem. Nau avea fie un software magic, fie echipaje de maniaci. Undeva în adâncul minţii sale, expertul în planificare din el se întrebă care era adevărul şi cum va putea Pham să profite de el într-o zi.

Pe moment, numai supravieţuirea conta. Dacă Diem s-ar retrage de pe *Comoară,* poate n-ar cădea în capcana lui Nau. Sau poate capcana n-ar fi una mortală.

Suprafaţa abruptă a diamantului din stânga scânteia, cea mai mare piatră preţioasă din toate timpurile împresurându-l pe Pham cu lumina reflectată a soarelui. În faţă, lumina era la fel de intensă, un nimb ameţitor în care se desluşeau piscurile de gheaţă în lumina Fluctuantei. Scutul argintiu se umfla, prins numai în trei locuri.

Brusc, nu mai avu pe ce să se sprijine cu mâinile şi picioarele. Se rostogoli de pe cărare şi se prinse într-o mână. Iar în acea mână simţi cum icnesc munţii. O pâclă se revărsă din crăpătură pe toată lungimea ei – şi muntele de diamant se mişcă. Grandios, abia cu un centimetru pe secundă, dar se mişcă. Pham văzu lumină de-a lungul deschizăturii. Studiase hărţile rocilor, cele deţinute de echipaj. Diamantele Unu şi Doi se învecinau de-a lungul unui plan comun. Inginerii emergenţi transformaseră valea de deasupra într-un depozit convenabil pentru o parte din gheaţa şi zăpada de pe Arachna. Foarte inteligent… dar insuficient elaborat. Unele volatile alunecaseră între cei doi munţi. Lumina care se reflecta înainte şi înapoi între Unu şi Doi dăduse peste gheaţa şi aerul de acolo. Acum, vaporii distanţau diamantele unul de altul. În locul scutului de sute de metri, rămase un spaţiu gol în zigzag, cu milioane de oglinzi. Lumina care le străbătea era un curcubeu venit din iad.

– O sută patruzeci şi cinci de kilowaţi pe metru pătrat.

– Ăsta-i maximumul, observă cineva.

Fluctuanta strălucea de o sută de ori mai tare decât solarul standard. Urma cursul iluminărilor anterioare, deşi aceasta era mai intensă decât oricare dintre ele. Îşi va menţine intensitatea încă zece mii de secunde, apoi va scădea brusc la puţin peste doi solari şi va rămâne aşa câţiva ani.

Nu se auzi niciun strigăt victorios. În ultimele sute de secunde, mulţimea din habitat păstrase liniştea. La început, Qiwi nu reuşise să-şi scoată din cap gândul că fusese expediată înăuntru. Dar se potolise

când una, apoi încă una dintre legăturile învelişului protector se rupse şi lumina soarelui căzu direct pe gheaţă. „I-am spus eu lui Jimmy că n-o să ţină.” Dar îi trecuse supărarea. Lumina oferea un spectacol splendid, dar paguba era mai mare decât estimaseră ei. Gazele prizoniere ieşeau în fuioare în toate părţile, iar jeturile lor electrice jalnice nu aveau cum să le împiedice. Aveau să treacă multe megasecunde până când conglomeratul de stânci se va stabiliza.

Apoi, la patru sute de secunde de la Reaprindere, învelişul se rupse. Se ridică încet, răsucindu-se pe cerul violet. Nici urmă de echipajul care ar fi trebuit să se ascundă sub el. Se auziră murmure de îngrijorare. Nau umblă la manşetă şi glasul lui răsună dintr-odată în cameră:

– Nu vă îngrijoraţi. Au avut câteva sute de secunde la dispoziţie să observe că învelişul cedează, timp suficient să se mute la umbră.

Qiwi încuviinţă aprobator din cap, dar îi şopti lui Ezr:

– Dacă nu cumva au căzut. În primul rând, nu ştiu ce-au căutat acolo, sus. Dacă s-au prăbuşit, dacă plutesc în soare... Chiar în jachetele termice, tot se vor prăji.

Ezr simţi o mânuţă strecurată într-a sa. *Răsfăţata asta oare ştie ce face?* Dar o strânse blând în clipa următoare. Qiwi se holba la punctul de lucru principal.

– Ar trebui să fiu acolo.

Repeta acelaşi lucru de când venise înăuntru, dar acum vorbise pe un ton foarte diferit.

Imaginile exterioare se tulburară, de parcă toate camerele fuseseră lovite simultan. Lumina care se scurgea pe suprafaţa Diamantului Doi se transformă într-un zigzag scânteietor. Şi se auzea un sunet tot mai puternic, la început foarte înalt, apoi foarte jos.

– Domnule comandor!

Un glas răsunător, nu rostirea monotonă, de robot, a tehnicienilor emergenţi. Ritser Brughel.

– Diamantul Doi se mişcă, se ridică...

Acum se observa foarte clar. Muntele se înclina. Miliarde de tone în mişcare liberă.

Iar sunetul-geamăt care umplea încă auditoriul era plasa de andocare, răsucindu-se sub habitat.

– Nu stăm în calea lui, domnule.

Acum se vedea cu ochiul liber. Gigantul se deplasa încet, leneş, dar se îndepărta de habitat, de Hammerfest şi de navele andocate. Imaginea de afară se răsucise încet, acum se întorcea. Toate persoanele din auditoriu bâjbâiau după legăturile din podea.

Hammerfest era construit în Diamantul Unu. Roca uriaşă părea neschimbată, nemişcată. Navele din spate... Nişte pigmei pe lângă coloşii de diamant, dar fiecare navă avea peste şase sute de metri în

lungime, un milion de tone fără combustibil. Şi se clătinau leneşe în capătul punctelor de andocare de pe Diamantul Unu. Un dans al giganţilor, un dans care avea să-i transforme într-o epavă dacă nu se oprea.

– Domnule comandor! Din nou Brughel. Recepţionez semnale audio de la şeful de echipaj Diem!

– Fă-mi legătura!

Era întuneric deasupra ecluzei. Nu se aprindeau luminile şi nici aer nu era. Diem şi ceilalţi plutiră în sus din ecluză prin tunel, luminile glugilor scânteind pe ici, pe colo. Din tuneluri se uitară în camere goale, în camere cu compartimente distruse, devastate la cincizeci de metri adâncime. Acesta era, zice-se, vasul neavariat. Pe Diem îl străbătu un fior rece. Inamicul urcase în el după bătălie şi-l secase, lăsând doar o carcasă goală.

În spatele lui, Tsufe rosti:

– Jimmy, *Comoara* se mişcă.

– Da, am contact solid cu peretele de-aici. Parcă se răsuceşte în punctul de andocare.

Diem luă mâna de pe scară şi-şi apăsă capul de perete. Da. Dacă ar fi fost aer, s-ar fi auzit pretutindeni sunetele distrugerii. Deci Reaprinderea provoca mai multe deplasări decât se anticipase. Cu o zi înainte, ideea ar fi răspândit teroare. Acum…

– Nu cred că are importanţă, Tsufe. Hai să mergem mai departe.

Îi conduse pe Do şi Patil mai repede pe scară. Deci Pham Trinli avusese dreptate, iar planul era sortit eşecului. Dar, într-un fel sau altul, va descoperi cum fuseseră săpaţi. Şi poate că le va spune adevărul şi celorlalţi.

Sasurile interioare fuseseră sparte şi vidul se răspândise în fiecare încăpere. Plutiră pe lângă ceea ce ar fi trebuit să fie hale de reparaţii şi ateliere, pe lângă scobituri adânci, în care ar fi trebuit să se afle injectoarele de pornire ale statoreactorului.

În sus, spre pupa, în nucleul protejat al *Comorii Îndepărtate,* unde fusese infirmeria, acolo ar trebui să fie cuvele de hibernoterapie. Acum… Jimmy şi ceilalţi se deplasară oblic prin scut. Când atinseră pereţii cu mâinile, auziră fuzelajul scârţâind, îi simţiră clătinarea lentă. Până acum, navele strâns fixate nu se ciocniseră – deşi Jimmy nu era sigur dacă aveau cum să ştie lucrul ăsta. Erau atât de mari, de greoaie, încât, dacă se ciocneau la câţiva centimetri pe secundă, carcasele lor ar aluneca şi s-ar atinge slab unele de altele, iar şocul ar fi aproape insesizabil.

Ajunseseră la intrarea în infirmerie. Acolo unde susţineau emergenţii că-i ţin pe militarii supravieţuitori.

Alt loc pustiu? Altă minciună?

Jimmy se strecură pe uşă. Lămpile de cap sclipiră prin încăpere.

Tsufe Do ţipă.

Nu era pustiu. Cadavre. Plimbă lumina de jur împrejur. Peste tot… cuvele de hibernoterapie fuseseră mutate, dar încăperea era… plină de cadavre. Diem îşi luă lampa de pe cap şi o lipi de o porţiune din perete. Umbrele lor dansau şi se răsuceau, dar el tot nu vedea bine.

– S-sunt toţi morţi, nu-i aşa? rosti Pham Patil cu glas tulbure, deşi întrebarea era mai degrabă o expresie a groazei.

Diem se plimbă printre cadavre. Erau stivuite cu grijă. Sute de morţi înghesuiţi într-un spaţiu mic. Îi recunoscu pe unii militari. Mama lui Qiwi. Numai câţiva purtau semnele unei depresurizări bruşte. *Când au murit ceilalţi?* Unele chipuri păreau paşnice, însă altele… Se opri, fixat de doi ochi sclipitori. Faţa era schimonosită; pe frunte văzu urme vinete de îngheţ. Omul supravieţuise ambuscadei. Jimmy îl recunoscu.

Tsufe traversă încăperea, furişându-şi umbra grăbită prin atmosfera de teroare.

– E trilandez, nu-i aşa?

– Da. Unul dintre geologi, cred.

Unul dintre savanţii despre care se spunea că sunt ţinuţi pe Hammerfest. Diem se întoarse la lumina fixată pe perete. Câţi erau aici? Cadavrele se întindeau în obscuritate până dincolo de locul unde înainte se ridicaseră pereţi. *I-au omorât pe toţi?* Simţi cum greaţa îl strânge cu ghearele de gât.

Patil plutise în tăcere după ce rostise întrebarea aceea prostească. Dar Tsufe tremura, vocea ei, la început seacă, vibrând necontrolată:

– Am crezut că au nenumăraţi ostatici, când ei n-au avut decât cadavre toată vremea asta. Râse piţigăiat. Dar n-a contat, nu? I-am crezut şi asta le-a folosit la fel de mult ca adevărul.

– Poate că nu.

Greaţa îi dispăru lui Jimmy pe neaşteptate. Capcana fusese întinsă. Mai mult ca sigur, el, Tsufe şi Patil vor muri foarte curând. Dacă ar trăi măcar câteva secunde, poate că monştrii ar fi demascaţi. Scoase o cutie audio din salopetă şi găsi o porţiune de perete goală ca să facă legătura. *Încă un dispozitiv I/O interzis. Pedeapsa pentru deţinerea lui e moartea. Da. Da.* Dar acum putea vorbi în toată *Comoara,* către transmiţătorul pe care-l fixase la buza ecluzei. Toată partea stângă a habitatului Qeng Ho îi va auzi mesajul. Utilităţile înglobate îl vor detecta. Sigur va reacţiona cineva la prioritatea lui şi-l va transmite acolo unde îl vor auzi Qeng Ho.

Jimmy începu să vorbească:

– Qeng Ho! Ascultaţi! Mă aflu la bordul *Comorii Îndepărtate.* E devastată. I-au ucis pe toţi cei pe care îi credeam aici…

Ezr – de fapt, toată lumea din auditoriul habitatului temporar –

aşteptă o secundă în linişte, până când Ritser Brughel stabili conexiunea. Apoi Jimmy începu să vorbească:

– Qeng Ho! Ascultaţi! Mă aflu…

– Domnule şef de echipaj! îl întrerupse Tomas Nau. Eşti teafăr? Nu te vedem afară.

Jimmy râse.

– Asta pentru că sunt la bordul *Comorii Îndepărtate.*

Nau afişă o expresie nedumerită.

– Nu înţeleg. Echipajul de pe *Comoară* n-a raportat…

– Normal că n-a raportat. Ezr ghici zâmbetul care însoţea cuvintele lui Jimmy. Vedeţi, *Comoara Îndepărtată* este o navă Qeng Ho şi acum ne-am luat-o înapoi!

Şocul şi bucuria se citiră pe chipurile zărite de Ezr. Deci ăsta era planul! O navă funcţională, poate cu armele din dotare. Infirmeria emergentă principală, militarii şi echipajul senior care supravieţuiseră ambuscadei. *Acum avem o şansă!*

Se pare că şi Tomas Nau înţelegea acest lucru. Nedumerirea i se transformă în furie şi încruntarea în frică.

– Brughel? întrebă el în aer.

– Domnule comandor, cred că spune adevărul. Transmite pe canalul de menţinere al *Comorii* şi nu pot contacta pe nimeni altcineva acolo.

Graficul de putere din fereastra principală oscila sub 145 kW/m^2. Lumina reflectată în Diamantele Unu şi Doi începea să fiarbă zăpada şi gheaţa din umbră. Bolovani de mii şi sute de mii de tone de minereu şi gheaţă se deplasau în despicăturile dintre diamantele imense. Deplasarea era aproape imperceptibilă, câţiva centimetri pe secundă. Dar unii bolovani se mişcau acum liber. Oricât de încet o făceau, tot puteau distruge orice realizare omenească de care se ciocneau.

Nau se holbă pe fereastră câteva secunde. Când vorbi, vocea lui sună mai degrabă intensă decât poruncitoare:

– Ascultă, Diem. N-o să-ţi meargă. Reaprinderea provoacă mult mai multe pagube decât şi-ar fi putut închipui oricine…

Un hohot răguşit se auzi din capătul celălalt al conexiunii.

– Oricine? Nu chiar. Am umblat la reţeaua de menţinere pe poziţie ca să tulburăm puţin lucrurile. Orice instabilităţi existau înainte, le-am dat şi noi un ghiont.

Qiwi îl strânse de mână pe Ezr. Stătea cu ochii larg deschişi de uimire. Iar Ezr nu se simţea prea bine. Grila de menţinere pe poziţie nu era oricum de mare ajutor, dar de ce să înrăutăţeşti situaţia?

În jurul lor, oamenii în salopete presurizate şi glugi îşi trăgeau fermoarele; alţii plonjau afară pe uşile auditoriului. Un gigant de minereu plutea la numai o sută de metri distanţă. Se ridica treptat, cu

vârful clătinându-se în bătaia directă a soarelui. Avea să treacă la mustaţă pe lângă vârful habitatului.

– Dar… dar…

Preţ de-o clipă, comandorul cel prefăcut rămase fără cuvinte.

– Propriii tăi oameni ar putea muri! Şi am luat armele de pe *Comoară.* E nava noastră spital, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe moment nu se auzi niciun răspuns, doar o ceartă şoptită. Ezr observă că tehnicianul de zbor emergent, Xin, nu scosese o vorbă. Se uita la comandor cu ochi mari, îngroziţi.

Jimmy reveni:

– Să vă ia dracu'. Deci aţi lichidat sistemul de armament. Dar nu-i nimic, omuleţule. Am pregătit noi patru kilograme de S7. Nu ţi-a trecut prin cap că avem acces la explozibil, nu-i aşa? O grămadă de lucruri la care nici nu te-ai gândit au venit odată cu jeturile electrice.

– Nu, nu.

Nau clătina din cap tulburat.

– Aşa cum spui, domnule comandor, asta e nava-spital. Şi oamenii voştri sunt aici, pe lângă militarii noştri ţinuţi în hibernoterapie. Chiar fără armele navei, eu zic că tot avem o pârghie de negociere.

Nau se uită rugător la Ezr şi Qiwi.

– Un armistiţiu. Până când reuşim să stabilizăm conglomeratul.

– Nu! strigă Jimmy. O s-o daţi cotită imediat ce nu vă mai presează evenimentele.

– La naiba, omule, propriii tăi oameni sunt la bordul *Comorii!*

– Dacă ar ieşi din hibernoterapie, m-ar aproba, domnule comandor. A venit vremea confruntării. Avem douăzeci şi trei de oameni de-ai voştri în infirmerie, plus cei cinci din echipaj. Ştim şi noi să ne jucăm de-a luarea de ostatici. Vreau să vii cu Brughel aici. Puteţi lua un taxi sigur şi confortabil. Ai la dispoziţie o mie de secunde.

Nau îi păruse întotdeauna lui Ezr Vinh un tip calculat. Şi deja îşi revenise din şoc. Ridică teatral bărbia şi aruncă săgeţi din priviri la vorbele lui Jimmy.

– Şi dacă refuzăm?

– Atunci pierdem noi, dar şi voi. Mai întâi, oamenii voştri de aici vor muri. Pe urmă, o să ne folosim de S7 ca să eliberăm *Comoara.* O s-o izbim direct de Hammerfestul vostru afurisit!

Până atunci, Qiwi ascultase cu ochi holbaţi, palidă în obraji. Acum începu să ţipe dintr-odată. Se năpusti în direcţia din care se auzea glasul lui Jimmy.

– Nu! Nu! Jimmy! Te rog!

Câteva secunde, o fixară toţi ochii din încăpere, încetă până şi zgomotul fermoarelor şi al mănuşilor, se auzi doar geamătul puternic al plasei de andocare a habitatului, care se răsucea greoi. Mama lui Qiwi se afla pe *Comoara Îndepărtată;* tatăl ei era în Hammerfest, cu

celelalte victime ale virusului minţii. Ţinuţi în hibernoterapie sau „focalizaţi”, majoritatea supravieţuitorilor expediţiei Qeng Ho erau risipiţi în diverse locuri. Trixia. *E prea mult, Jimmy. Potoleşte-te!* Dar cuvintele lui Ezr se stinseră înainte de a fi rostite. Pusese totul în mâinile lui Jimmy. Dacă vorbele lui înverşunate îl convingeau pe Ezr Vinh, atunci poate că-l convingeau şi pe Tomas Nau.

Când Jimmy vorbi din nou, ignoră strigătele lui Qiwi:

– Mai ai doar nouă sute şaptezeci şi cinci de secunde. Vă sfătuiesc, pe tine şi pe Brughel, să vă mişcaţi fundurile până aici.

N-ar fi reuşit nici dacă Nau ar fi ţâşnit imediat din habitat. Comandorul se întoarse spre Xin şi cei doi se certară în şoaptă.

– Da. Te pot duce acolo. E periculos, dar colosul mobil se deplasează cu mai puţin de un metru pe secundă. Îl putem evita.

Nau aprobă în tăcere.

– Atunci să mergem. Vreau să… îşi strânse jacheta presurizată şi gluga, aşa că nu se mai auzi ce spune.

Cei doi porniră spre ieşire, lăsând în urmă mulţimea de Qeng Ho şi emergenţi.

Prin conexiune se auzi o bufnitură întreruptă brusc. Cineva din auditoriu ţipă şi arătă spre fereastra principală. Un obiect pâlpâia la marginea *Comorii Îndepărtate,* unul mic, care se mişca rapid. Un fragment de fuzelaj.

Nau se oprise în uşile auditoriului. Aruncă o privire înapoi, spre *Comoară.*

– Sistemul raportează că nava a suferit o spărtură, spuse Brughel. Explozii multiple pe puntea cincisprezece la pupa.

Cuvele de hibernoterapie şi infirmeria. Ezr nu era în stare să se mişte, să întoarcă privirea. Carcasa navei se sparse în alte două locuri. O lumină palidă licări scurt din găuri, dar nesemnificativă faţă de dogoarea Reaprinderii. Pentru un ochi neobişnuit, *Comoara* părea neavariată. Spărturile din fuzelaj se aflau la numai câţiva metri distanţă. Dar S7 era cel mai puternic explozibil Qeng Ho şi se pare că explodaseră toate cele patru kilograme. Puntea cincisprezece era în spatele a patru batardouri, la douăzeci de metri sub fuzelajul exterior. Răspândindu-se spre interior, explozia nimicise, mai mult ca sigur, gâtul statoreactorului. Încă o navă distrusă.

Qiwi pluti nemişcată în mijlocul încăperii, unde n-o mai ajungeau degetele mângâietoare.

13

Trecură mai multe kilosecunde, cele mai grele din viaţa lui Ezr. Nu-i ieşea din minte eşecul lui Jimmy. Nu avea cum să şi-l scoată din cap. Erau toţi prea ocupaţi încercând să salveze ce se mai putea în urma catastrofelor umane şi naturale.

A doua zi, Tomas Nau se adresă supravieţuitorilor din habitatul Qeng Ho şi din Hammerfest. Se vedea limpede că acel Tomas Nau care se uita la ei pe fereastră era obosit şi-şi pierduse calmul.

– Doamnelor şi domnilor, felicitări. Am supravieţuit celei de-a doua şi celei mai solicitante Reaprinderi din istoria înregistrată a Stelei Fluctuante. Am reuşit acest lucru în ciuda celei mai mârşave trădări.

Se apropie de unghiul vizual, ca şi cum i-ar fi privit pe Qeng Ho şi emergenţii înghesuiţi în auditoriu.

– Estimarea pagubelor şi încercările de recuperare vor fi aspectele noastre prioritare în următoarele megasecunde… dar trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră. Bătălia iniţială dintre flota Qeng Ho şi cea emergentă a provocat pagube imense celei dintâi; cu mult regret vă spun că a fost la fel de distructivă pentru emergenţi. Am încercat să mascăm o parte din stricăciuni. Aveam piese de schimb, aparatură medicală şi materiale brute luate de pe Arachna. Am fi beneficiat de expertiza a sute de Qeng Ho seniori, odată ce s-ar fi rezolvat problemele de securitate. Cu toate acestea, am funcţionat la limita securităţii. Din cauza evenimentele de ieri, nu mai avem nicio marjă de siguranţă. În acest moment, nu mai deţinem niciun statoreactor Bussard operaţional… şi nu se ştie dacă vom putea reconstrui unul din epave.

Nu se ciocniseră decât două nave. Aparent însă, *Comoara Îndepărtată* fusese singura funcţională şi, după acţiunea lui Jimmy, motorul şi majoritatea sistemelor de susţinere biotică nu mai erau bune de nimic.

– Mulţi dintre voi şi-au riscat viaţa în ultimele kilosecunde, încercând să salveze o parte din volatile. De această parte din dezastru se pare că nimeni nu poate fi acuzat. Niciunul dintre noi nu s-a gândit că Reaprinderea va fi un proces atât de violent, nici că gheaţa prinsă între diamante va avea un efect dezastruos. Aşa cum ştiţi, am imobilizat din nou majoritatea blocurilor mari. Numai trei au rămas mobile.

Benny Wen şi Jau Xin lucrau împreună încercând să le aducă înapoi şi pe ele, dar şi pe cele mai mici. Erau doar la o distanţă de treizeci de kilometri, dar coloşii cântăreau fiecare o sută de mii de tone, iar ei nu aveau la dispoziţie ca să le tracteze decât taxiurile şi un elevator afectat.

– Fluxul Stelei a scăzut la 2,5 kilowaţi pe metru pătrat. E suficientă lumină pentru vehiculele noastre şi un echipaj bine dotat. Dar zăpada

care s-a scurs s-a pierdut. Mă tem că s-a pierdut şi o cantitate mare de gheaţă.

Nau ridică mâinile neputincios şi oftă.

– E ca în poveştile nenumărate pe care ni le-aţi spus voi, Qeng Ho. Am luptat şi am luptat, până când aproape că am dispărut. Cu ceea ce avem acum, nu putem pleca acasă – nici noi, nici voi. Putem doar estima cât vom supravieţui cu bunurile recuperate de aici. Cinci ani? O sută? E adevărat ce spuneau bătrânii: fără o civilizaţie de sprijin, nicio colecţie de oameni şi nave nu poate reconstrui nucleul tehnologiei.

Comandorul surâse vag.

– Cu toate acestea, nu ne-am pierdut speranţa. Într-un fel, dezastrele acestea ne-au obligat să ne concentrăm atenţia strict asupra scopului iniţial al misiunilor noastre. Nu mai e o chestiune de curiozitate intelectuală, nici nu mai e vorba de a vinde Clienţilor, în cazul Qeng Ho. Acum propria noastră supravieţuire depinde de creaturile inteligente de pe Arachna. Sunt la începutul Erei Informaţiilor. Din câte ştim, vor realiza o ecologie industrială competentă în actuala perioadă luminoasă. Dacă vom rezista câteva decenii, păianjenii vor progresa până la gradul industrial de care avem noi nevoie. Ne vom îndeplini misiunile, chiar dacă vom plăti un preţ mult mai mare decât îşi imaginează oricare dintre noi.

Dar vom rezista încă trei sau cinci decenii? Poate. Putem răscoli prin resturi, putem face rezerve… întrebarea esenţială este însă alta: putem coopera? Evenimentele petrecute până acum nu sunt încurajatoare. Fie că am atacat, fie că ne-am apărat, mâinile noastre sunt pătate de sânge. Ştiţi cu toţii ce-a făcut Jimmy Diem. Au mai fost cel puţin trei persoane implicate în conspiraţia lui. Poate mai multe, dar un pogrom n-ar face decât să ne reducă şansele de supravieţuire. Aşa că fac apel la toţi cei din Qeng Ho amestecaţi în complot, chiar şi în mică măsură: amintiţi-vă ce au făcut Jimmy Diem, Tsufe Do şi Pham Patil şi ce au încercat să facă. Au vrut să distrugă toate navele şi să zdrobească Hammerfestul. Dar au fost ucişi de propriul explozibil – ei, camarazii lor ţinuţi în hibernoterapie şi infirmeria plină de Qeng Ho şi emergenţi.

Aşadar, acesta va fi Exilul nostru. Un autoexil. Voi continua să conduc cât de bine voi fi în stare, dar fără ajutorul vostru vom da greş, fără îndoială. Trebuie să lăsăm la o parte toate neînţelegerile şi ura. Noi, emergenţii, ştim multe despre Qeng Ho; vă ascultăm reţeaua publică de sute de ani. Informaţiile voastre au avut o însemnătate majoră în progresul nostru de recuperare tehnologică.

Încă un zâmbet obosit pe faţa comandorului.

– Ştiu că aţi făcut-o ca să câştigaţi Clienţi importanţi; indiferent de motiv, vă suntem recunoscători. Dar noi, emergenţii, am evoluat altfel

decât v-aţi aşteptat. Cred că îmbogăţim universul uman cu un element nou, remarcabil şi eficient: focalizarea. La început, vi se va părea straniu. Vă implor să daţi timpului o şansă. Învăţaţi felul nostru de a fi, cum l-am învăţat şi noi pe al vostru. Dacă vom avea sprijinul tuturor, vom supravieţui. În cele din urmă, putem prospera.

Chipul lui Nau dispăru de pe display, înlocuit de imaginea suprafeţei conglomeratului refăcut. În jurul camerei, Qeng Ho se uitau unii la alţii şi discutau liniştiţi. Comercianţii erau extraordinar de mândri, mai ales când se comparau cu Clienţii. Pentru ei, până şi civilizaţiile grandioase, Namqem şi Canberra, erau nişte flori superbe, sortite, prin frumuseţea şi poziţia lor fixă, să se ofilească şi să piară. Era pentru prima oară când Ezr vedea ruşinea întipărită pe atâtea chipuri de Qeng Ho. *Am lucrat cu Jimmy. L-am ajutat.* Probabil că şi cei care nu lucraseră cu el se bucuraseră când îi auziseră primele cuvinte de la bordul *Comorii Îndepărtate.*

Cum e posibil să meargă ceva atât de rău?

Ciret şi Marli veniră după el.

– Câteva întrebări legate de investigaţie.

Gărzile emergente îl duseră înăuntru, în sus, dar nu la docul taxiurilor. Nau era chiar în biroul „conducătorului de flotă”. Comandorul stătea lângă Ritser Brughel şi Anne Reynolt.

– Ia loc... domnule conducător de flotă, îl invită Nau calm, făcând semn spre locul lui Ezr de la mijlocul mesei.

Vinh se apropie încet şi se aşeză. Îi venea greu să-l privească în ochi pe Tomas Nau. Ceilalţi... Anne Reynolt părea la fel de iritată şi de agitată ca de obicei. Îi evita privirea fără probleme, pentru că nici ea nu se uita fix la el niciodată. Ritser Brughel arăta la fel de obosit ca Nau, dar din când în când afişa câte-un zâmbet straniu. Omul îl ţintuia nemilos din priviri; Vinh îşi dădu brusc seama că Brughel deborda de un triumf nerostit. Morţii – şi ai lor, şi ai lui – nu însemnau nimic pentru acest sadic.

– Domnule responsabil de flotă. Vocea lui Nau îl trezi la realitate. În legătură cu conspiraţia lui J.Y. Diem...

– Ştiam, domnule comandor. Rosti vorbele pe ton jumătate dispreţuitor, jumătate confesiv. Am...

Nau ridică braţul.

– Ştiu. Dar ai fost un participant minor. I-am identificat şi pe alţii. Bătrânul Pham Trinli. Le-a furnizat acoperirea – şi era să moară din cauza asta.

Brughel chicoti.

– Da, s-a fiert pe jumătate. Pun rămăşag că n-a terminat cu smiorcăitul încă.

Nau se întoarse către Brughel. Nu-i spuse nimic, doar îl fixă din

ochi. După o secundă, Ritser înclină capul în semn că a priceput şi adoptă atitudinea rezervată a comandorului.

Nau se răsuci din nou spre Vinh.

– Niciunul dintre noi nu-şi permite să se înfurie sau să triumfe în această situaţie. Avem nevoie de toată lumea, şi de Pham Trinli.

Se uită la Vinh cu subînţeles, iar Ezr îl privi direct în ochi.

– Da, domnule. Înţeleg.

– O să vă chestionăm mai târziu în legătură cu complotul, domnule conducător de flotă. Suntem hotărâţi să-i identificăm pe toţi cei care trebuie supravegheaţi în mod special. Deocamdată, avem de făcut lucruri mult mai importante decât să disecăm ce-a fost.

– Dar după toate câte s-au întâmplat, tot mai vreţi să fiu conducătorul flotei?

Urâse postul din tot sufletul. Acum îl ura şi mai tare, din cu totul alte motive.

Însă comandorul încuviinţă.

– Ai fost persoana potrivită înainte, eşti şi acum. Mai mult, ne trebuie continuitate. Dacă mă accepţi drept conducător pe faţă şi din adâncul sufletului, vor spori şansele comunităţii privite în ansamblu.

– Da, domnule.

Uneori era posibil să-ţi ispăşeşti păcatele. Jimmy, Tsufe şi Pham Patil nu mai aveau ocazia s-o facă.

– Bine. Din câte am înţeles, situaţia noastră fizică s-a stabilizat. Nu mai există urgenţe în curs de rezolvare. Dar cu Xin şi Wen care e situaţia? Vor putea recupera blocurile de gheaţă pe care le urmăresc? Aprovizionarea lor cu combustibil e o prioritate.

– Am pornit distileria, domnule. O să începem alimentarea ei în câteva kilosecunde. Puteau alimenta şi taxiurile. Sper că blocurile de gheaţă vor fi stabilizate şi adăpostite la umbră în patruzeci de kilosecunde.

Nau o privi pe Anne Reynolt.

– Estimarea e rezonabilă, domnule comandor. Toate celelalte probleme sunt sub control.

– Atunci avem timp pentru cele mai importante, de ordin uman. Domnule Vinh, vom face câteva anunţuri mai târziu, în cursul zilei de astăzi. Vreau să le înţelegi. Atât ţie, cât şi lui Qiwi Lin Lisolet vi se va mulţumi pentru ajutorul dat în depistarea restului de conspiratori.

– Dar…

– Da, ştiu că apare un element artificial aici. Dar Qiwi nu a făcut niciodată parte din conspiraţie şi ne-a oferit ajutor de nădejde. Nau făcu o mică pauză. Biata fată a fost devastată. E copleşită de furie. De dragul ei şi al întregii comunităţi, vreau să dai poveştii credibilitate. Vreau să se accentueze faptul că sunt mulţi Qeng Ho raţionali, care au promis solemn că vor lucra cu mine.

Comandorul făcu o nouă pauză.

– Şi acum, lucrul cel mai important. Mi-ai ascultat discursul, partea aceea despre a învăţa felul de a fi al emergenţilor?

– Despre... focalizare?

Despre ceea ce îi făcuseră Trixiei.

În spatele lui Nau, rânjetul sadic scânteie din nou pe faţa lui Brughel.

– Acesta este elementul principal, continuă comandorul. Poate că ar fi trebuit să fim mai deschişi în legătură cu el, dar perioada de instruire nu se terminase. Focalizarea e diferenţa dintre viaţă şi moarte în condiţiile actuale, Ezr. Vreau ca Anne să te ducă pe Hammerfest şi să-ţi explice totul. Tu vei fi primul. Vreau să înţelegeţi, să te împaci cu gândul. Când ai reuşit, vreau să explici focalizarea oamenilor tăi, în aşa fel încât ei s-o accepte, pentru a salva ce a mai rămas din misiunile noastre.

Aşadar, secretul pe care Vinh insistase să-l afle, secretul pe care-l visase megasecunde la rând avea să-i fie dezvăluit. Ezr o urmă pe Reynolt pe coridorul central, spre ecluza taxiurilor. Fiecare metru parcurs însemna o bătălie pentru el. Focalizarea. Infecţia pe care n-o puteau elimina. Virusul minţii. Îi trecuseră pe la urechi zvonuri, avusese coşmaruri, dar acum va afla adevărul.

Reynolt îi făcu semn să intre în taxi.

– Aşază-te acolo, Vinh.

Paradoxal, prefera să aibă de-a face cu Anne Reynolt. Ea nu-şi masca dispreţul şi nu afişa expresia triumfătoare pe care Brughel o emana din tot corpul.

Taxiul se etanşeiză şi demară. Habitatul Qeng Ho era încă legat de conglomerat. Soarele ardea încă prea puternic ca să i se poată da drumul. Cerul purpuriu devenise iarăşi negru, dar printre stele se vedeau şase cozi de comete – felurite blocuri de gheaţă care acum pluteau la o distanţă de câţiva kilometri. Wen şi Xin erau pe undeva pe lângă ele.

Hammerfest se afla la mai puţin de cinci sute de metri de habitatul Qeng Ho, un salt uşor pentru Reynolt, dacă ar fi vrut. Dar ea alese să străbată spaţiul în stil relaxat, confortabil. Dacă nu ai fi văzut totul înainte de Reaprindere, tot nu ţi-ai fi dat seama de amploarea dezastrului. Monştrii stâncoşi nu se mai mişcau demult. Gheaţa şi zăpada mobilă fuseseră redistribuite în umbră, în fragmente mari, apoi mai mici, tot mai mici, un morman fractalic. Numai că gheaţa se împuţinase, şi nici din zăpadă nu mai rămăsese prea mult. Acum partea umbrită a conglomeratului era luminată de o lună strălucitoare – lumina reflectată de Arachna. Taxiul zbură la cincizeci de metri deasupra echipajelor care lucrau la reamplasarea jeturilor electrice.

Ultima oară când verificase Ezr, Qiwi Lisolet era acolo, jos, supraveghind, mai mult sau mai puţin, operaţiunea.

Reynolt se aşezase pe locul de vizavi de el şi îşi fixase centura.

– Cei focalizaţi cu succes se află pe Hammerfest. Poţi vorbi aproape cu oricine vrei.

Hammerfest arăta ca o proprietate personală elegantă. Era centrul luxos al operaţiunii emergente. Gândul îl mai mângâiase pe Ezr. Îşi zisese că Trixia şi ceilalţi vor fi trataţi cum se cuvine aici. Poate că erau ţinuţi ca ostaticii din istoria Qeng Ho, ca acei O Sută din Pyorya cea îndepărtată. Dar niciun comerciant cu judecată n-ar construi vreodată un habitat pe o fundaţie din grămezi de pietre. Taxiul pluti deasupra unor turnuri de o frumuseţe misterioasă, un castel magic care se înălţa de pe suprafaţa de cristal. În scurt timp, va afla ce anume se ascundea în el... Expresia lui Reynolt reuşi, în sfârşit, să-i atragă atenţia.

– Focalizare reuşită?

Reynolt scutură din umeri.

– Focalizarea înseamnă controlarea virusului minţii. Am pierdut treizeci la sută la transformările iniţiale; s-ar putea să mai pierdem în anii viitori. Pe cei mai bolnavi i-am mutat pe *Comoara Îndepărtată.*

– Dar ce...

– Taci şi-ascultă.

Îi atrase atenţia un amănunt din spatele lui Vinh şi tăcu preţ de câteva secunde.

– Mai ţii minte că ţi s-a făcut rău în ambuscadă. Ai bănuit că e un virus manipulat de noi; durata lui de incubare era o parte importantă din planurile noastre. Dar ceea ce nu ştii e că utilitatea militară a microbului e de importanţă secundară.

Era o afecţiune virală. Forma ei originală, naturală, făcuse milioane de victime în sistemul solar emergent, le nimicise civilizaţia... şi pregătise terenul pentru epoca de expansiune actuală. Pentru că tulpinile originale ale virusului aveau o proprietate nouă: conţineau un tezaur de neurotoxine.

– În secolele de după Era Flagelului, emergenţii au stăpânit virusul şi l-au folosit în serviciul civilizaţiei. Forma lui prezentă necesită ajutor special pentru a dărâma bariera sânge-creier şi se răspândeşte în creier fără să facă rău, infectând aproximativ nouăzeci la sută din celulele gliale. Acum putem controla eliberarea de neuroactive.

Taxiul încetini şi se roti cu precizie pentru a parca perfect în ecluza de pe Hammerfest. Arachna aluneca pe cer, o „lună” plină lată de aproape jumătate de grad. Planeta sclipea albă şi fără formă, plafonul de nori ascunzându-i renaşterea vijelioasă.

Ezr nici n-o observă. Imaginaţia lui căzuse prizonieră viziunii care pândea din spatele jargonului sec al lui Reynolt; virusul preferat al

emergenţilor, penetrând creierul, înmulţindu-se cu zecile de milioane, picurând otravă într-un creier încă viu. Îşi aminti apăsarea cumplită din cap când landerul se ridicase de pe Arachna. Era boala, bătând cu pumnii la porţile minţii sale. Ezr Vinh şi ceilalţi din habitatul Qeng Ho respinseseră asaltul – sau poate că mai aveau creierul infectat, dar la ei boala nu se manifesta. Însă Trixia Bonsol şi oamenii lângă numele cărora văzuse pictograma primiseră un tratament special. În loc să vindece boala, oamenii lui Reynolt o întreţinuseră în creierele victimelor ca mucegaiul în pulpa fructului. Dacă în taxi ar fi existat cea mai mică urmă de gravitaţie, Ezr ar fi vomitat.

– Dar de ce?

Reynolt îl ignoră. Deschise trapa ecluzei şi-l conduse în Hammerfest. Când vorbi din nou, o undă vagă de entuziasm se simţi în tonul ei sec:

– Focalizarea înnobilează. E cheia succesului emergent, un element mult mai subtil decât îţi închipui. Nu e doar faptul că am creat un microb psihoactiv. Dezvoltarea lui în creier poate fi controlată cu precizie milimetrică şi, odată instalat, acţiunile ansamblului se pot ghida cu aceeaşi acurateţe.

Vinh reacţionă atât de vag încât îi atrase atenţia chiar şi lui Anne Reynolt.

– Oare nu înţelegi? Putem îmbunătăţi aspectele de concentrare a atenţiei din conştienţă: putem transforma oamenii în mecanisme analitice.

Îi dădea toate amănuntele infame. Pe lumile emergente, procesul de focalizare era distribuit în ultimii ani de studiu ai specialiştilor, îmbogăţind experienţa studenţilor pentru a crea genii. Pentru Trixia şi ceilalţi, procesul fusese mai brusc în mod necesar. Zile la rând, Reynolt şi tehnicienii ei manipulaseră virusul, declanşând expresii genetice care eliminau exact substanţele chimice ale gândului – controlate de calculatoarele medicale emergente care culegeau feedback din diagnosticele cerebrale convenţionale…

– Şi acum instruirea este completă. Supravieţuitorii sunt mai pregătiţi să înceapă cercetările decât au fost vreodată.

Reynolt îl conduse prin încăperi cu mobilă pluşată şi pereţi mochetaţi. Străbătură coridoare care se îngustau treptat, până când ajunseră în tuneluri care nu atingeau nici un metru în lăţime. Era o arhitectură capilară pe care o văzuse în cărţi… imagini din centrul unei tiranii urbane. În cele din urmă, se opriră în faţa unei uşi simple. Ca şi celelalte din spatele ei, purta un număr şi o plăcuţă de identificare: F042 CERCETARE LINGVISTICĂ.

Reynolt se opri.

– Încă un lucru. Comandorul Nau crede că vei fi dat peste cap de

ceea ce vei vedea. Ştiu că străinii au reacţii extreme la primul contact cu o persoană focalizată.

Lăsă capul pe-o parte, ca şi cum s-ar fi îndoit de sănătatea mintală a lui Ezr, apoi adăugă:

– Deci. Comandorul m-a rugat să insist: focalizarea este, de obicei, reversibilă, cel puţin în mare măsură.

Scutură din umeri, ca şi cum ar fi ţinut un discurs învăţat pe dinafară.

– Deschide uşa.

Ezr nu reuşi să scoată o vorbă.

Încăperea era mică, slab luminată de şase ferestre active. Lumina forma un nimb în jurul capului persoanei dinăuntru: păr scurt, siluetă zveltă, în uniformă simplă.

– Trixia? murmură Ezr.

Întinse mana ca s-o atingă pe umăr. Ea nu întoarse capul. Vinh îşi înăbuşi groaza şi îşi adună puterile ca să se uite la ea.

– Trixia?

Preţ de-o clipă, păru că se uită direct în ochii săi. Apoi se feri de atingerea lui şi încercă să privească după el, la ferestre.

– Îmi blochezi vederea. Nu văd!

Vorbea pe un ton iritat, la limita panicii.

Ezr lăsă capul jos şi se răsuci să vadă ce era atât de important de văzut pe ferestre. Pereţii din jurul Trixiei erau plini de grafice de structură şi generaţii. O secţiune întreagă se ocupa de opţiuni de vocabular. Cuvinte în limba nesă şi îmbinări *n*-la-unu cu fragmente imposibil de pronunţat. Era un mediu de analiză lingvistică tipic, deşi avea mai multe ferestre active decât ar folosi o persoană normală. Privirea Trixiei se plimba de la un punct la altul, degetele ei apăsând pe cele alese. Din când în când, bolborosea câte-o comandă. Avea o expresie de concentrare absolută. Nu era o privire pierdută, nici înspăimântătoare; o mai văzuse la ea atunci când o fascinase o problemă de limbă.

Odată ce se dădu la o parte din calea ei, ieşi din mintea ei. Era mai… concentrată… decât o văzuse până atunci.

Ezr Vinh începea să înţeleagă.

O privi câteva secunde, urmări tiparele extinse pe ferestre, opţiunile ei, schimbările de structură. Într-un sfârşit, o întrebă cu glas slab, aproape dezinteresat:

– Ce mai faci, Trixia?

– Bine. Răspunsul veni brusc, rostit exact pe tonul pe care-l folosea când era distrată. Cărţile din biblioteca păianjenilor sunt extraordinare. Am învăţat să mă descurc cu grafemele lor. Nu s-a mai întâlnit aşa ceva. Păianjenii nu văd ca noi; fuziunea optică e total

diferită la ei. Dacă n-ar fi fost manualele de fizică, nu mi-aş fi putut imagina noţiunea de grafeme disociate.

Vorbea cu glas distant, uşor emoţionat. Nu se întoarse spre el când îi vorbi, ci continuă să lucreze cu degetele. Acum că se obişnuise cu lumina slabă, Ezr desluşi amănunte înfricoşătoare. Uniforma ei era nouă, dar avea pete de consistenţa siropului pe partea din faţă. Părul Trixiei, deşi tăiat scurt, arăta încâlcit şi gras. Un rest – mâncare? muci? – îi atârna pe faţă, chiar deasupra buzelor.

Oare se poate îmbăia singură? Vinh privi în jos, la uşă. În cameră n-ar fi încăput trei persoane, dar Reynolt îşi vârâse capul şi umerii prin deschizătură. Plutea lin pe coate. Se uita în sus, la Ezr şi la Trixia, cu mare interes.

– Dr. Bonsol s-a descurcat foarte bine, chiar mai bine decât lingviştii noştri, care sunt focalizaţi din facultate. Datorită ei, vom avea cunoştinţe despre limba păianjenilor înainte de a se trezi ei din hibernoterapie.

Ezr puse din nou mâna pe umărul Trixiei. Ea se scutură a doua oară, nu cu un gest de furie sau teamă; ca şi cum ar fi gonit o muscă enervantă.

– Îţi mai aminteşti de mine, Trixia?

Niciun răspuns. El însă ştia sigur că-şi amintea, dar pur şi simplu nu era destul de important pentru ea ca să comenteze. O prinţesă vrăjită, pe care numai vrăjitoarele cele rele o puteau trezi. Dar asupra ei n-ar fi căzut niciun fel de vrajă dacă el ar fi ţinut cont de temerile ei, dacă ar fi fost de acord cu Sum Dotran. Îmi pare aşa de rău, Trixia.

Reynolt interveni:

– Destul pentru prima vizită, domnule conducător de flotă.

Îi făcu semn să iasă din cămăruţă.

Vinh pluti înapoi. Trixia nu-şi luă ochii de la ferestre. Cu atenţia ei încordată îl atrăsese la început. Era trilandeză, una din puţinii care veniseră în expediţia Qeng Ho fără prieteni apropiaţi şi chiar fără familie. Trixia visase să afle ce înseamnă cu adevărat extraterestru, să înveţe lucruri pe care niciun om nu le-a cunoscut vreodată. Visul îi fusese la fel de drag ca oricărui Qeng Ho temerar. Şi acum avea lucrul pentru care se sacrificase… şi altceva nimic.

În drum spre uşă, Ezr se opri şi o privi din spate.

– Eşti fericită? o întrebă cu glas moale, fără să aştepte neapărat un răspuns.

Ea nu se întoarse, dar încetă să-şi mai mişte degetele. Dacă atingerea şi chipul său nu-i făcuseră nicio impresie, câteva cuvinte prosteşti o determinară să se oprească. În capul ei mult iubit, întrebarea se strecurase printre straturile focalizate şi era analizată.

– Da, foarte fericită.

Apoi degetele începură din nou să lucreze.

Vinh nu-şi aminti drumul înapoi în habitat şi, ulterior, nu-i reveniră în memorie decât frânturi confuze. Îl zări pe Benny în zona docurilor.

Benny avea chef de vorbă:

– Ne-am întors mult mai rapid decât am crezut. Nici nu-ţi închipui ce ageri sunt piloţii lui Xin. Unul dintre ei e Ai Sun, adăugă în şoaptă. O ştii, de pe *Mâna Invizibilă.* Era la Navigare. *E de-a noastră, Ezr.* Dar parcă e moartă pe dinăuntru, ca piloţii lui Xin şi programatorii emergenţi. Xin a spus că e focalizată. Şi că tu poţi să-mi explici. Ezr, ştii că tata e pe Hammerfest. Ce…

Atât îşi mai amintea Ezr. Poate că strigase la Benny, poate că-l împinsese, pur şi simplu, la o parte. *Vreau să explici focalizarea oamenilor tăi, în aşa fel încât ei s-o accepte, pentru a salva ce a mai rămas din misiunile noastre.*

Când îşi recăpătă judecata…

Se pomeni singur în parcul central al habitatului, fără să ştie cum ajunsese acolo. Parcul se întindea în jurul lui, vârfurile frunzoase ale copacilor se străduiau să-l atingă din cinci laturi. O zicală veche spunea că, fără bacteriolab, un habitat nu-şi poate susţine locatarii; fără parc, locatarii îşi pierdeau sufletul. Chiar şi pe statoreactoarele rătăcite în abisul stelar, comandantul tot avea un bonzai. În habitatele mai extinse, cele vechi de o mie de ani din Canberra şi Namqem, parcul era cea mai vastă zonă din toată structura, kilometru după kilometru de natură. Dar până şi cel mai mic parc se baza pe mileniile de ingeniozitate ale arhitecţilor Qeng Ho. Acesta dădea impresia de pădure deasă, de creaturi mari şi mici la pândă în spatele copacilor celor mai apropiaţi. A menţine echilibrul vieţii într-un parc atât de mic probabil că era cel mai dificil proiect din habitat.

Parcul se colora în lumina amurgului, mai întunecat în partea de jos. În dreapta, în spatele arborilor, Ezr desluşi ultimele sclipiri albastre precum cerul. Întinse o mână după alta şi se trase la sol. Fu un drum scurt; parcul nu avea nici doisprezece metri de la un cap la altul. Vinh se cuprinse cu braţele în muşchiul gros, lângă un trunchi de copac, şi ascultă sunetele pădurii învăluite de amurgul răcoros. Un liliac fâlfâi pe cer, fluturii bâzâiau melodios într-un cuib. Liliacul era, mai mult ca sigur, artificial. Un parc atât de mic nu avea cum să găzduiască animale mari sau iuţi, dar fluturii trebuie să fi fost adevăraţi.

Pentru câteva clipe binecuvântate, gândurile îi adormiseră toate… pentru a reveni tăioase, ca nişte lame proaspăt ascuţite. Jimmy murise. La fel Tsufe şi Pham Patil. Murind, luaseră cu ei sute de oameni, inclusiv cei care ştiau ce-ar fi de făcut acum. *Totuşi, eu trăiesc.*

Acum o jumătate de zi, dacă ar fi ştiut ce se întâmplase cu Trixia,

şi-ar fi pierdut minţile de furie. Acum furia devenise o ruşine sufocantă. Ezr Vinh contribuise la moartea celor de la bordul *Comorii Îndepărtate.* Dacă Jimmy ar fi „reuşit” mai mult, ar fi murit şi cei din Hammerfest. Oare a fi prost şi a sprijini oameni proşti şi violenţi era la fel de rău ca a te lansa într-o ambuscadă trădătoare? *Nu, nu, nu!* Cu toate acestea, trăgând linia, ajunse la concluzia că Jimmy omorâse o bună parte din oamenii care supravieţuiseră ambuscadei. *Iar eu trebuie să îndrept lucrurile. Acum trebuie să le explic cumva alor mei focalizarea, în aşa fel încât ei s-o accepte, pentru a salva ce-a mai rămas din misiunile noastre.*

Îl sufocă un suspin. Trebuia să-i convingă pe alţii să accepte un lucru pe care el ar fi fost gata să-l împiedice chiar cu preţul vieţii. Nici anii de şcoală, nici lecturile, nici cei nouăsprezece ani trăiţi nu îl învăţaseră că există poveri atât de grele.

O luminiţă licări în apropiere. Crengile foşniră şi se dădură la o parte. Cineva intrase în parc şi bolborosea lângă luminişul din mijloc. Lumina sclipi scurt pe faţa lui Vinh, apoi se stinse.

– Aha. Mi-am închipuit eu că o să cobori la sol.

Era Pham Trinli. Bătrânul apucă o creangă joasă şi se aşeză pe muşchi, lângă Vinh.

– Adună-ţi puterile, tinere. Diem a simţit exact ce trebuie. L-am ajutat cât am putut, dar era un neglijent şi-un impulsiv – mai ţii minte ce impresie lăsa? N-am crezut că e atât de prost, şi acum au murit o grămadă de oameni. Ei, se mai întâmplă şi căcaturi.

Vinh întoarse capul în direcţia din care auzea cuvintele; chipul celuilalt era un glob cenuşiu în amurg. O clipă, Vinh şovăi în pragul mâniei. Ce bine i-ar fi făcut să-i zdrobească mutra! În schimb, se afundă mai mult în întuneric şi aşteptă să se calmeze.

– Da. Se mai întâmplă.

Poate că o să ţi se întâmple şi ţie. Nau sigur plantase microfoane în parc.

– Ai curaj. Îmi place.

Din cauza întunericului, Vinh nu-şi dădu seama dacă celălalt zâmbea sau dacă să-i ia în serios complimentul insipid. Trinli alunecă mai aproape de el şi vorbi cu glas scăzut:

– Nu mai pune la suflet. Câteodată trebuie să mergi mai departe şi să te împaci cu situaţia. Şi cred că pot să-l manipulez pe individul ăla, Nau. Discursul pe care l-a ţinut… Ai observat? După câte morţi a provocat Jimmy, a fost serviabil. Jur că s-a inspirat din istoria noastră.

Deci există clovni şi în iad. Pham Trinli, militarul rigid îmbătrânit, a cărui idee de conspiraţie era să stea la taifas în şoaptă, în parcul central al unui habitat. Complet rupt de realitate. Mai rău, înţelegea multe lucruri pe dos…

Stătură în semiobscuritate câteva secunde la rând. Din fericire,

Trinli tăcu. Prostia lui era un sac de pietre care-l adâncea pe Vinh în lacul disperării. Nu făcea decât să-i răscolească durerea. Tâmpeniile îi dădeau prilejul să se ia şi de altceva, în afară de propria persoană. Discursul lui Nau… *serviabil?* Într-un fel. Nau era victima în afacerea asta. Nu, toţi erau victime. Acum singura cale era să coopereze. Medită la cuvintele comandorului. *Hm…* Unele exprimări erau într-adevăr împrumutate din discursul lui Pham Nuwen de la Brisgo Gap. Brisgo Gap reprezenta un moment de răscruce sublim în istoria Qeng Ho, când comercianţii salvaseră o civilizaţie dezvoltată şi miliarde de vieţi. În măsura în care un eveniment de asemenea amploare poate fi legat de un singur punct în spaţiu-timp, Brisgo Gap stătea la originea erei Qeng Ho moderne. Asemănările cu situaţia actuală erau aproape inexistente… exceptând faptul că şi atunci oamenii de pretutindeni cooperaseră şi triumfaseră, în ciuda trădării ordinare.

Discursul lui Pham Nuwen fusese transmis de multe ori, de-a lungul şi de-a latul Spaţiului Uman, în ultimele două sute de ani. Nu era de mirare că Nau îl cunoştea. Luase o expresie de ici, una de colo… căutase un fond comun… numai că ideea lui de „cooperare” însemna acceptarea focalizării şi transformarea Trixiei Bonsol. Vinh îşi dădu seama că o parte din mintea lui sesizase asemănările; chiar îl mişcaseră. Însă era cu totul altceva să i se demonstreze clar plagiatul. Atât de nimerite vorbele, iar la sfârşit Ezr trebuia să accepte… focalizarea.

Ruşinea şi vina îl apăsaseră greu în ultimele două zile. Acum îşi punea întrebări. Jimmy Diem nu-i fusese niciodată prieten. Avea mai mulţi ani decât el şi de la bun început îi fusese şef, instructor sever. Încercă să se gândească la el, să-l privească din afară. Ezr nu era o valoare în sine, dar crescuse printre elitele familiei Vinh.23. Mătuşile, unchii şi verişorii lui făceau parte dintre comercianţii prosperi din această zonă a Spaţiului Uman. Ezr îi ascultase şi se jucase cu ei din faşă… iar Jimmy Diem pur şi simplu nu intra în categoria lor. Jimmy muncea mult, dar îi lipsea imaginaţia. Urmărea ţeluri modeste, un lucru bun, întrucât, deşi era foarte muncitor, de-abia se descurca cu un singur echipaj de lucru. *Hm… Niciodată nu m-am gândit la el aşa.* O surpriză neplăcută, care îl făcea dintr-odată pe Jimmy, şeful cel pragmatic, mult mai agreabil, o persoană care-ţi putea deveni prieten.

Şi, tot dintr-odată, Ezr îşi dădu seama cât de greu trebuie să-i fi fost lui Jimmy să intre în jocul ameninţărilor cu miză mare al lui Tomas Nau. Nu avea talent pentru aşa ceva şi, în final, făcuse nişte calcule greşite. Individul nu voia decât să se însoare cu Tsufe Do şi să avanseze în rândul conducătorilor de mijloc. *Nu e logic.* Vinh conştientiză brusc întunericul din jur, sunetul fluturilor dormind în copaci. Simţea umezeala muşchiului prin pantaloni şi cămaşă. Încercă să-şi amintească exact discuţiile auzite prin difuzoarele din auditoriu.

Vocea fusese a lui Jimmy, fără îndoială. Recunoscuse accentul cu care se vorbea limba nesă în familia Diem. Dar tonul şi exprimarea sugeraseră siguranţă de sine, aroganţă şi… puţină voioşie. Jimmy Diem n-ar fi fost niciodată capabil să se prefacă entuziast. Şi nici n-ar fi fost vreodată atât de entuziast.

Toate astea duceau la o singură concluzie. Le-a fost greu să imite vocea şi accentul lui Jimmy, dar până la urmă au reuşit. Care erau celelalte minciuni? *Jimmy nu omorâse pe nimeni.* Seniorii Qeng Ho fuseseră ucişi înainte ca el, Tsufe Do şi Pham Patil să ajungă la bordul *Comorii Îndepărtate.* Înalta moralitate a lui Tomas Nau avea la temelie victime peste victime. *Vreau să explici focalizarea oamenilor tăi în aşa fel încât ei s-o accepte pentru a salva ce a mai rămas din misiunile noastre.*

Vinh ridică ochii la ultima rază luminoasă de pe cer. Stele pâlpâiau pe ici, pe colo, printre ramuri, un paradis fals, pe o boltă aflată la depărtare de ani-lumină. Îl auzi pe Pham Trinli foindu-se. Bătrânul îl bătu stângaci pe umăr şi silueta lui deşirată se ridică de la sol.

– E bine, nu mai urli. Mi-am dat eu seama că-ţi trebuie puţină sinceritate. Nu uita, trebuie să mergi mai departe şi să te împaci cu situaţia. Nau e un tip moale; putem să-l manevrăm.

Ezr tremura. Un răcnet de furie i se năştea în gât. Îl înăbuşi, îl transformă într-un suspin şi vibraţia înverşunării deveni un tremur extenuat.

– D-da. Trebuie să mergem mai departe.

– Bravo, eşti deştept.

Trinli îl bătu iar pe umăr, apoi se întoarse şi-şi croi drum printre vârfurile arborilor. Ezr îşi aminti cum îl descrisese Ritser Brughel după Reaprindere.

Bătrânul era imun la manipularea morală a lui Tomas Nau. Dar nu conta, pentru că Trinli era un laş care se păcălea singur. *Trebuie să mergi mai departe şi să te împaci cu situaţia.*

Jimmy Diem singur făcea cât nenumăraţi Pham Trinli la un loc.

Tomas Nau îi manipulase pe toţi cu multă inteligenţă. Furase minţile Trixiei şi ale sute de oameni. Îi omorâse pe toţi cei care ar fi jucat un rol însemnat. Şi se folosise de crime ca să-i transforme pe cei rămaşi în viaţă în uneltele lui.

Ezr ridică privirea la stelele artificiale, la crengile copacilor, îndoite ca nişte gheare pe cer. *Cine ştie, dacă împingi un om prea departe, îl nenoroceşti şi nu mai poate fi o unealtă.* Cu ochii la ghearele negre din jur, Vinh simţi că mintea i-o lua razna în mai multe direcţii. O parte din el urmărea pasivă, uimită, cum Ezr Vinh se dezintegra cu atâta intensitate. Alta se retrăgea în sine, se îneca în apele durerii; Sum Dotran nu se va mai întoarce niciodată, nici S.J. Park, iar promisiunea că Trixia îşi va reveni era cu siguranţă o minciună. Dar exista şi al

treilea Ezr, rece, raţional, criminal.

Şi pentru Qeng Ho, şi pentru emergenţi, Exilul se va prelungi decenii la rând. Majoritatea timpului îl vor petrece în stare inactivă, în hibernoterapie… dar tot mai aveau ani mulţi în faţă. Iar Tomas Nau avea nevoie de toţi supravieţuitorii. Deocamdată, Qeng Ho erau bătuţi, violaţi şi – aşa trebuia să creadă comandorul – amăgiţi. Latura aceea rece din mintea lui Ezr, cea capabilă să ucidă, făurea gânduri criminale pentru viitor. Nu asta era viaţa pe care o visase. Nu va avea prieteni în care să se încreadă. Va fi înconjurat de inamici şi proşti. Văzu lumina lui Trinli dispărând la intrarea în parc. Tâmpiţii ca el puteau fi folosiţi. Câtă vreme nu erau amestecaţi Qeng Ho competenţi, Trinli juca rolul pionului de sacrificiu. Tomas Nau îi atribuise lui Ezr un rol pe viaţă, iar cea mai mare răsplată pentru el ar putea fi răzbunarea, nimic altceva. (Poate şansa – încercă să spună partea aceea din el care nu făcea decât să privească – poate şansa ca Reynolt să nu fi minţit în privinţa Trixiei şi a focalizării reversibile.)

Ezr cel rece şi raţional contemplă pentru ultima oară anii de muncă migăloasă care vor urma… apoi se retrase, pentru moment. Nu se îndoia de existenţa camerelor de supraveghere. Mai bine să nu pară prea liniştit, după câte s-au întâmplat. Se retrase în sinea lui, ghemuit, şi se predă în braţele lui acelui Ezr Vinh care avea voie să plângă.

PARTEA A DOUA

14

Numai minţile cele mai lipsite de originalitate ar contrazice zicala următoare: „La soare nou, lume nouă.” E-adevărat, Soarele cel Nou nu afectează miezul planetei, iar contururile continentale rămân şi ele aceleaşi. Însă furtunile de aburi din primul an al soarelui erodează resturile uscate ale formelor de viaţă existente cândva la suprafaţă. Păduri şi jungle, preerii şi mlaştini, toate trebuie s-o ia de la capăt. Din creaţiile de la suprafaţă ale lumii păianjenilor, numai clădirile de piatră din văile ferite ar putea rezista.

Viaţa purtată de spori se răspândeşte rapid, purtată de furtuni pentru a înmuguri din nou şi din nou. În anii de început, animalele mai mari poate că-şi scot nasurile din vizuini şi încearcă să profite de avantajul de a domina terenuri întinse, dar e o încercare mortală. „Naşterea lumii noi” este atât de violentă, încât metafora este, evident, exagerată.

… Cu toate acestea, după al treilea sau al patrulea an, încep să apară pauze între furtuni. Avalanşele şi valurile de aburi se reduc, iar plantele reuşesc să supravieţuiască de la an la an. Pe timp de iarnă, când vânturile se domolesc şi furtunile se răresc, sunt momente când te poţi uita la pământ şi-ţi poţi imagina că, în această etapă a soarelui, viaţa se manifestă cu exuberanţă.

Mândria Concordiei era încă o dată terminată, o autostradă mai impresionantă decât fusese vreodată. Victory Smith conducea automobilul sport cu peste nouăzeci de kilometri pe oră pe drum drept, încetinind la numai cincizeci când schimbau brusc direcţia. Lui Hrunkner Unnerby, cocoţat pe stinghia lui din spate, îi stătea inima în loc ori de câte ori dădea cu ochii de o prăpastie. Se ţinea de stinghie cu toate mâinile şi picioarele. Dacă nu s-ar fi prins de ea cu atâta forţă, sigur ar fi căzut de pe automobil la ultima curbă.

– Sunteţi sigură că nu vreţi să conduc eu, doamnă? întrebă el.

Smith râse.

– Şi să stau eu acolo, în locul tău? Nici vorbă. Ştiu ce groaznic e să priveşti de pe stinghia din spate.

Sherkaner Underhill lăsă capul pe-o parte şi-l scoase pe fereastra laterală.

– Ăăă… n-am ştiut niciodată cât de palpitantă e această călătorie pentru pasageri.

– Bine, am priceput.

Smith încetini şi conduse mai prudent decât ar fi făcut-o oricare dintre ei dacă ar fi fost singuri. De fapt, condiţiile de drum erau excelente. Un vânt fierbinte alungase furtuna, lăsând suprafaţa uscată şi curată. Peste o oră, aveau să ajungă din nou în ceaţă. Drumul de munte trecea pe sub nori zdrenţăroşi, care se mişcau repede, iar spre

sud ploaia întuneca pământul. Era cea mai deschisă privelişte de pe toată şoseaua. Pădurea nu avea decât doi ani şi arborii mici, cu coajă groasă, dădeau frunze. Majoritatea copacilor tineri nu atingeau nici un metru în înălţime, deşi pe ici, pe colo câte-un lăstar sau o tufă atingea doi-trei metri. Vegetaţia se întindea pe kilometri întregi, întreruptă din când în când de avalanşe maronii sau şuvoaie de cascadă. În această fază a soarelui, Pădurea Apuseană parcă era pajiştea lui Dumnezeu, iar călătorii vedeau oceanul de jos din aproape orice punct de pe Mândria Concordiei.

Hrunkner slăbi puţin strânsoarea stinghiei. În spatele lor, văzu echipa de securitate a lui Smith apărând de după ultima curbă. În general, escorta reuşise să se ţină aproape de ei. Printre alte motive, furtuna şi ploaia o obligaseră până acum pe Victory să meargă cu viteză foarte redusă. Acum mai mult se târau, şi Hrunkner nu i-ar fi condamnat pe membrii echipei de securitate dacă s-ar fi supărat. Din nefericire, nu se puteau plânge decât unei singure persoane, comandantului lor, iar acela era Victory Smith. Purta uniformă de maior din Corpul de Intendenţă al Concordiei. N-ar fi o minciună prea gogonată, pentru că Spionajul era considerat o ramură a Intendenţei ori de câte ori o cerea situaţia. Dar Smith nu era maior. Unnerby trecuse în rezervă de patru ani, dar tot se mai întâlneau cu amicii de pahar… şi ştia exact cum fusese câştigat Marele Război în cele din urmă: dacă Victory Smith nu era noul şef al Agenţiei de Informaţii din Concordia, Unnerby ar fi fost foarte surprins.

Mai apăruseră şi alte surprize – adică le luase drept surprize, până când se gândise mai bine la ele. Acum două zile, Smith îi dăduse telefon să-l cheme înapoi în serviciu. Astăzi, când apăruse la atelierul lui din Princeton, se aşteptase oarecum la o escortă discretă, dar prezenţa lui Sherkaner Underhill îl luase pe neaşteptate. Nu la fel de surprinzătoare fusese bucuria de a-i revedea pe cei doi. Hrunkner Unnerby nu ajunsese renumit pentru rolul lui în scurtarea Marelui Război; trebuia să mai treacă încă cel puţin zece ani până când se desigilau documentele despre aventura lor prin Întuneric. Dar partea lui de recompensă pentru misiunea aceea fusese de douăzeci de ori mai mare decât economiile lui de-o viaţă. Aşa că, în cele din urmă, găsise o scuză pentru a se retrage, o şansă de a profita de pregătirea lui de inginer.

În primii ani ai Soarelui Nou, avuseseră enorm de lucru, în condiţii la fel de riscante ca în bătălie. În unele cazuri, chiar trebuiseră să lupte. Până şi într-o civilizaţie modernă, în această fază a soarelui, trădarea – hoţie, crimă, refugii ilegale – era ceva obişnuit. Hrunkner Unnerby îşi făcuse datoria cu brio, deci poate cea mai mare surpriză era cât de uşor îi fusese lui Victory Smith să-l convingă să accepte o înrolare de treizeci de zile. „Numai cât să afli ce punem la cale şi să te

hotărăşti dacă vrei să te întorci pentru o perioadă mai lungă.”

Aşa că plecase în călătorie spre Comandamentul Teritorial. Până acum, o considerase o vacanţă binevenită, o întâlnire cu prieteni vechi (nu se întâmplă prea des ca un sergent să aibă un general drept şofer). Sherkaner Underhill rămăsese acelaşi geniu ţicnit, deşi boala care-i afectase terminaţiile nervoase în refugiul ad-hoc îl făcea să pară mai bătrân. Smith era mai deschisă şi mai voioasă decât o văzuse vreodată. La douăzeci de kilometri de Princeton, după ce trecuseră de şirurile de case provizorii, la poalele Şirului Apusean, cei doi îi dezvăluiseră secretul lor personal:

– Ce-aţi făcut? întrebase Unnerby, mai-mai să alunece de pe stinghia lui.

Cădea o ploaie fierbinte; poate că nu auzise bine.

– M-ai auzit, Hrunkner. Generalul şi cu mine suntem soţ şi soţie.

Underhill rânjea ca un idiot. Victory Smith ridică o mână ascuţită.

– Corecţie. Nu-mi mai spune general.

De obicei, Unnerby reuşea să-şi mascheze mai bine uimirea; până şi Underhill văzu că arată ca luat din oală, aşa că-şi lăţi rânjetul.

– Sigur ţi-ai dat seama că se petrecea ceva între noi înainte de Întunericul cel Mare.

– Păi…

Da, dar n-avea cum să iasă ceva, nu când Sherkaner se pregătea să pornească în aventura aceea riscantă pe Întuneric. Hrunkner îi compătimise întotdeauna pe cei doi din cauza asta.

În realitate, făceau o echipă grozavă. Sherkaner Underhill avea mai multe idei sclipitoare decât oricare alţi zece indivizi pe care-i ştia sergentul; însă cele mai multe erau absolut impracticabile, adică nu se puteau aplica într-o viaţă. Pe de altă parte, Victory Smith avea fler pentru planurile realizabile. Păi, dacă nu şi-ar fi făcut ea apariţia la timp în după-masa aceea de demult, Unnerby i-ar fi ars una lui Underhill şi l-ar fi trimis direct înapoi în Princeton, iar planul lui nebunesc de a câştiga Marele Război s-ar fi irosit. Aşadar, nu-l surprindea căsătoria lor, ci momentul ales pentru ea. Iar dacă Victory Smith era acum Directorul Agenţiei de Informaţii, Concordia avea să câştige enorm. Un gând urât i se strecură în minte, apoi îi ieşi singur pe gură:

– Dar copii? Nu acum, bineînţeles.

– Ba da. Doamna general e însărcinată. O să car doi pui în spate peste nici jumătate de an.

Stânjenit, Hrunkner se pomeni că-şi suge mâinile pentru mâncat. Bolborosi ceva neinteligibil. Conduseră jumătate de minut în tăcere, cu ploaia fierbinte şuierând pe parbrize. *Cum au putut să le facă aşa ceva propriilor copii?*

Într-un sfârşit, doamna general murmură:

– Te deranjează, Hrunkner?

Unnerby vru să-şi înghită iar mâinile. O cunoştea pe Victory Smith din ziua în care ea venise la Comandamentul Teritorial, un nou locotenent junior grozav, o domnişoară cu nume necunoscut şi o tinereţe imposibil de ascuns. În armată vezi de toate şi toată lumea te ghiceşte de la bun început. Locotenentul junior era cu adevărat nou; Smith se născuse defazată. Cu toate acestea, primise destulă educaţie ca să intre la şcoala de ofiţeri. Se zvonea că era odrasla unui bogătan pervers de pe Coasta de Est; în cele din urmă, familia individului îi renegase şi pe el, şi pe fiica lui care n-ar fi trebuit să se nască. Unnerby îşi aminti defăimările şi alte întâmplări, mai urâte, care o urmăriseră peste tot în primul sfert de an. În fapt, ghicise că e făcută pentru măreţie încă din felul în care rezistase ostracizării, din inteligenţa şi curajul cu care înfruntase ruşinosul moment al naşterii ei.

Într-un sfârşit, îi reveni graiul:

– Hârc! Da, doamnă. Ştiu. Nu vreau să par nerespectuos. Am fost crescut să cred într-un anumit mod de viaţă.

Adică acela al oamenilor cumsecade. Oamenii cumsecade îşi concep copiii în Anii Palizi şi îi aduc pe lume odată cu Soarele Nou.

Generalul nu răspunse, dar Underhill îl bătu prieteneşte cu dosul mâinii.

– Stai liniştit, domnule sergent. Ar fi trebuit să vezi cum a reacţionat verişorul meu. Dar aşteaptă; lucrurile se schimbă. Când vom avea timp, o să-ţi explic de ce nu mai au rost regulile vechi.

Acesta era cel mai tulburător lucru la Sherkaner Underhill: probabil că putea justifica imediat comportamentul lor şi, în acelaşi timp, se ţinea la o distanţă binecuvântată de furia pe care o stârnea în ceilalţi.

Dar momentul stânjenitor trecuse. Dacă cei doi reuşeau să facă faţă naturii puritane a lui Hrunkner, el va face tot posibilul să le ignore… capriciile. Cerul îi era martor că se lovise de lucruri şi mai grave în război. Pe lângă asta, Victory Smith era genul care-şi modela caracterul după propria bunăcuviinţă şi, odată modelat, era mai profund decât orice altul pe care-l cunoştea Hrunkner.

În ceea ce-l privea pe Underhill… mintea lui plutea deja în altă parte. Tremurul nervos îl făcea să pară mai bătrân, dar avea mintea mai ascuţită – sau mai excentrică – decât înainte. Sărea de la o idee la alta şi nu se odihnea niciodată ca o persoană normală. Ploaia se oprise, bătea un vânt fierbinte şi uscat. Când ajunseră pe un teren abrupt, Unnerby aruncă o privire la ceas şi începu să numere câte aiureli scoate Underhill pe gură în următoarele minute. Arătând cu degetul spre coaja solidă a primilor copaci care creşteau în pădure, Sherkaner se întrebă cum ar arăta lumea lor dacă păianjenii ar renaşte din spori după fiecare perioadă de Întuneric, în loc să iasă la

suprafaţă gata maturizaţi şi cu copii după ei. Apăru o deschizătură în plafonul de nori undeva în faţă, din fericire, la câţiva kilometri lateral faţă de drum. Preţ de câteva minute, simţiră albeaţa dogoritoare a soarelui. Norii străluceau atât de tare, încât trebuiră să protejeze partea aceea a maşinii. În sus, soarele pârjolea versantul muntelui, iar Sherkaner Underhill se întrebă dacă n-ar putea construi cineva „ferme, de căldură” în vârful munţilor, în care diferenţele de temperatură să fie utilizate pentru a da curent oraşelor de la poale. O creatură verde traversă drumul rapid, evitând în ultima clipă roţile automobilului. Sherkaner se legă şi de asta, făcând observaţii legate de evoluţie şi automobil. (Iar Victory îi atrase atenţia că evoluţia merge şi înainte, şi înapoi.) O, dar Underhill avea o idee de transport mult mai sigur şi mai rapid decât automobilele, chiar decât aparatele de zbor.

– Zece minute de la Princeton la Comandamentul Teritorial, douăzeci ca să străbaţi continentul. Vezi, sapi tuneluri în arcuri de timp minim, scoţi aerul din ele şi laşi gravitaţia să lucreze singură.

După ceasul lui Unnerby, urmă o pauză de cinci secunde. Apoi:

– Aoleu, avem o mică problemă. Soluţia cu timpul minim presupune să sapi tuneluri cam lungi… să zicem, cam de o mie de kilometri. Cred că nici pe general nu l-aş convinge să-l finanţeze.

– Poţi să fii convins!

Şi cei doi începură să dezbată îndelung ce e mai bine, să construiască tuneluri nu atât de eficiente sau să zboare. În cele din urmă, se dovedi că ideea cu tunelul era o tâmpenie.

După o vreme, Unnerby pierdu şirul aiurelilor lui Sherkaner. Întâi de toate, Underhill se arătă foarte interesat de firma lui de construcţii. Era un bun ascultător, iar întrebările lui îi dădură idei care altfel nici nu i-ar fi trecut prin cap. Unele puteau chiar să-i aducă bani. O grămadă de bani. Hm…

Smith remarcă:

– Hei, mie sergentul ăsta îmi e de folos dacă e sărac şi are nevoie de un bonus generos sub formă de perioade de înrolare. Nu-i da idei de îmbogăţire!

– Iartă-mă, dragă. Dar scuza lui Underhill nu suna prea convingător. A trecut multă vreme, Hrunkner. Aş vrea să ne fi văzut mai des în anii trecuţi. Mai ţii minte ideea aia grozavă a mea, ăăă…

– … aiureala aia unică?

– Exact!

– Ţin minte că, înainte să ne cuibărim în bârlogul ăla al ocultţilor, bălmăjeai ceva despre ultima oară când civilizaţia o să doarmă de la începutul până la sfârşitul Întunericului. După aceea, la spital, tot despre asta bolboroseai. Ar trebui să te apuci de scris science-fiction, Sherkaner.

Underhill dădu nepăsător din mână, ca şi cum ar fi luat spusele lui Unnerby drept un compliment.

– De fapt, să ştii că s-a scris literatură pe tema asta. Dar, zău, Hrunkner, era noastră e prima în care putem transpune ideea în realitate.

Hrunkner scutură din umeri. Mersese prin Întunericul cel Mare; şi acum i se făcea rău când se gândea.

– Sunt convins că vor mai avea loc nenumărate expediţii pe Întuneric, mai mari şi mai bine echipate decât a noastră. E o idee captivantă şi sunt sigur că gene… că maiorul Smith are şi ea fel de fel de planuri. Chiar mi-am imaginat bătălii măreţe în toiul Întunericului.

– Trăim o nouă eră, Hrunkner. Uită-te în jur, să vezi progresele ştiinţei.

Luară ultima curbă pe teren uscat şi plonjară într-un zid de ploaie fierbinte – furtuna pe care o văzuseră din nord. Smith nu fu luată prin surprindere. Ridicaseră geamurile aproape complet şi mergeau cu treizeci de kilometri pe oră când îi învălui ploaia. Totuşi, condiţiile de drum se înrăutăţiră brusc. Geamurile se abureau prea repede pentru suflantele automobilului, iar stropii erau atât de deşi, încât nici cu luminile roşii aprinse nu vedeau marginea drumului. Ploaia care pătrundea printre crăpături era caldă ca saliva de bebeluş. În spatele lor, se conturau în beznă doi ochi de un roşu aprins. Se apropia escorta lui Smith.

Numai cu mari eforturi reuşi Unnerby să uite de ploaie şi să-şi amintească ce spunea Underhill.

– Am auzit şi eu despre „Era Ştiinţei”, Sherk. Asta e avantajul meu în construcţii. În ultimii Ani Palizi, aveam deja radio, avion, telefon, înregistrări de sunete. Şi progresul continuă şi acum, după Soarele Nou, de când a început reconstrucţia. Automobilul tău e o îmbunătăţire incredibilă faţă de Relmeitchul pe care-l conduceai înainte de Întuneric şi care a fost scump la vremea lui. (Unnerby avea de gând să afle într-o zi cum de reuşise Sherk, cu bursa lui de student, să aibă aşa o maşină.) Fără îndoială, e cea mai interesantă eră în care am sperat să trăiesc. În curând, avioanele vor doborî bariera sunetului. Coroana construieşte un sistem naţional de autostrăzi. Nu cumva e şi mâna ta acolo, doamnă maior?

Victory zâmbi.

– Nu-i nevoie. Sunt foarte mulţi ofiţeri de intendenţă care se ocupă de sistemul de autostrăzi. S-ar construi şi fără ajutor guvernamental, dar în felul acesta îl ţinem sub control.

– Deci se petrec lucruri mari. Peste treizeci de ani – până se lasă din nou Întunericul – nu m-aş mira să văd trafic aerian mondial, videotelefoane, poate şi relee care orbitează lumea, aşa cum lumea orbitează soarele. Dacă putem evita un alt război, am de gând să

trăiesc ca-n poveşti. Dar ideea ta, că întreaga noastră civilizaţie va rezista pe Întuneric – nu te supăra, bătrâne caporal, dar cred că te-ai încurcat în socoteli. Pentru asta ar trebui să recreăm soarele. Ştii de câtă energie e nevoie? Ţin minte de câtă a fost nevoie pentru susţinerea excavatorilor noştri după ce s-a ridicat Întunericul, în timpul războiului. Am ars mai mult combustibil în operaţiunile alea decât în tot războiul.

Ha! De data asta, Sherkaner nu avu un răspuns pregătit. Unnerby îşi dădu seama că aştepta să vorbească generalul. După o clipă, Victory Smith ridică o mână.

– Până acum, toate au decurs fără poticneli, sergent. Ştiu, ai aflat nişte lucruri pe care duşmanii le-ar putea folosi… Ai ghicit, evident, care e funcţia mea actuală.

– Da. Felicitări, doamnă. După generalul Strut Greenval, sunteţi cea mai în măsură să ocupaţi funcţia aceasta.

– O… mulţumesc, Hrunkner. Dar eu vreau să spun că pălăvrăgeala lui Sherkaner ne-a adus discuţia exact la motivul pentru care ţi-am cerut să te înrolezi din nou pentru treizeci de zile. Ceea ce vei auzi e Strategic Secret.

– Da, doamnă.

Nu se aşteptase să i se prezinte misiunea atât de brusc. Afară, gemetele furtunii se înteţiră. Smith înainta greu, cu nici treizeci de kilometri pe oră chiar pe drum drept. În primii ani ai Soarelui Nou, până şi zilele înnorate erau periculos de fierbinţi, dar furtuna de acum era atât de violentă, încât cerul dobândi culoarea unui amurg de nepătruns. Vântul clătina automobilul, încercând să-l abată de la drum. Interiorul lui era ca o saună.

Smith îi făcu semn lui Sherkaner să continue. Underhill se propti cu spatele de stinghie şi vorbi pe ton ridicat, ca să fie auzit prin urletele furtunii:

– Din întâmplare, să ştii că mi-au ieşit socotelile. După război, mi-am făcut reclamă ideilor în faţa mai multor colegi de-ai lui Victory. Asta era s-o coste promovarea. Paingii ăia se pricep la numere la fel de bine ca tine. Dar lucrurile s-au schimbat.

– Corecţie, interveni Smith. Lucrurile se pot schimba.

Vântul împinse automobilul spre o prăpastie pe care Unnerby mai mult o ghici decât o văzu. Smith trecu într-o viteză inferioară şi readuse maşina pe mijlocul drumului.

– Vezi, continuă Underhill neimpresionat, există cu adevărat surse de curent care ar susţine civilizaţia în toată perioada Întunericului. Ai zis că ar trebui să ne recreăm soarele. Dar există dovezi teoretice şi practice ale forţei atomice.

Cu câteva minute mai devreme, Unnerby ar fi râs de el. Nici acum nu reuşi să-şi ascundă dispreţul din glas.

– Radioactivitate? Ai de gând să ne încălzeşti cu tone de radiu?

Poate marele secret era că la Înaltul Comandament al Coroanei se citea *Ştiinţa extraordinară.*

Underhill nici nu-i băgă în seamă neîncrederea.

– Avem mai multe posibilităţi. Dacă încercăm să le realizăm cu ajutorul imaginaţiei, sunt convins că cifrele vor fi de partea mea până la următorii Ani Palizi.

Generalul interveni:

– Spre ştiinţa ta, sergent, am şi eu îndoieli. Dar nu ne permitem să trecem cu vederea o asemenea posibilitate. Chiar dacă planul nu va funcţiona, eşecul ar putea fi o armă de o mie de ori mai periculoasă decât oricare alta din Marele Război.

– Chiar mai periculoasă decât gazul otrăvitor dintr-un refugiu?

Dintr-odată, perspectiva descrisă de Victory Smith păru mai sumbră decât furtuna de afară.

Unnerby constată că ea se concentra strict asupra lui.

– Da, sergent, mai periculoasă. Cele mai mari oraşe ale noastre ar putea fi distruse în câteva ore.

Underhill fu cât pe ce să cadă de pe stinghie.

– Scenarii cumplite! Scenarii cumplite! Numai la ele vă stă mintea vouă, militarilor. Ascultă, Unnerby. Dacă ne punem pe treabă în următorii treizeci de ani, e posibil să avem surse de alimentare care să susţină oraşe îngropate – nu refugii, ci oraşe treze – în toată perioada Întunericului. Putem feri drumurile de gheaţă şi zăpadă şi, până în anii de mijloc ai Întunericului, ele vor rămâne curate. Transportul la suprafaţă s-ar desfăşura mult mai uşor decât în Anii Fierbinţi.

Arătă spre ploaia care şuiera în spatele geamurilor.

– Da, şi probabil că transportul aerian ar fi şi el simplificat…

… cu tot aerul îngheţat de la sol. Dar până şi Unnerby simţi că dinţii sarcasmului său încep să se tocească. *Da, cu o sursă de alimentare, poate am reuşi.*

Probabil că schimbarea de atitudine i se citi pe chip; Underhill zâmbi.

– Deci ai înţeles! Peste cincizeci de ani, vom privi înapoi la aceste vremuri şi ne vom întreba de ce nu ne-a trecut ideea prin cap mai repede. În realitate, Întunericul e o fază mai blândă decât oricare alta.

– Da…

Hrunkner începu să tremure. Unii i-ar zice sacrilegiu, dar…

– Da… ar fi extraordinar. Însă nu m-ai convins că se poate pune în practică.

– Dacă se poate, oricum va fi foarte greu, rosti Smith. Mai sunt aproximativ treizeci de ani până se lasă Întunericul. Avem nişte fizicieni care cred că, teoretic, puterea atomului funcţionează. Dar, pe

Dumnezeul Adâncurilor, am reuşit să conving Înaltul Comandament de asta; ţinând cont de investiţie, sigur mă lasă fără slujbă dacă va fi un eşec. Dar, ştii – nu te supăra, Sherkaner –, sper să nu meargă deloc.

Ciudat, ea susţine viziunea tradiţională.

Sherkaner spuse:

– O să fie ca descoperirea unei lumi noi!

– Nu! O să fie ca recolonizarea celei de acum. Sherk, hai să luăm în considerare cel mai fericit caz, cel pe care pretinzi tu că-l ignorăm noi, militarii înguşti la minte. Să zicem că oamenii de ştiinţă rezolvă problema. Să zicem că, peste zece ani sau până în anul 60//20, începem să construim centrale atomice pentru ipoteticele tale „oraşe ale Întunericului”. Chiar dacă restul lumii nu a descoperit puterea atomului, nu poţi ţine secret acest gen de construcţie. Deci, chiar dacă nu va exista alt motiv de război, va începe o cursă a înarmărilor. Şi va fi mult mai periculoasă decât Marele Război.

– Fui! făcu Unnerby. Aşa-i. Primii care vor coloniza Întunericul vor stăpâni lumea.

– Da, îl aprobă Smith. Nu sunt sigură că, într-o asemenea situaţie, Coroana ar respecta dreptul de proprietate. Dar ştiu că lumea s-ar trezi înrobită sau ar muri, dacă o facţiune ca Frăţia ar cuceri Întunericul.

Acesta era genul de coşmar pe care Unnerby şi-l crease singur şi care-l determinase să părăsească armata.

– Sper să nu par lipsit de loialitate, dar v-aţi gândit să renunţaţi la idee? Făcu un gest ironic spre Underhill. Te-ai putea gândi la altceva, nu?

– Ţi-ai pierdut obiceiul de a privi lucrurile ca un militar, nu-i aşa? Da, mi-a trecut prin cap să opresc munca de cercetare. Poate că va fi suficient atât, asta dacă dragul de Sherkaner nu e gură-spartă. Dacă nu se apucă nimeni de treabă la timp, atunci nimeni nu va fi pregătit să cucerească Întunericul de data asta. Şi poate că vor trece generaţii întregi până când vom pune teoria în practică. Aşa cred unii fizicieni.

– Păi, ascultă-mă pe mine, spuse Underhill, în curând ideea va deveni o chestiune de inginerie. Chiar dacă nu ne atingem de ea, puterea atomului tot va însemna imens peste cincisprezece sau douăzeci de ani. Numai că va fi prea târziu pentru centrale nucleare şi oraşe protejate. Prea târziu să cucerim Întunericul. Nu va mai fi bună decât pentru arme. Ai pomenit de radiu, Hrunkner. Gândeşte-te numai ce dezastre ar provoca uriaşele cantităţi din acest element dacă e folosit ca armă de război. Iar ăsta e doar lucrul care sare în ochi. În esenţă, orice am face, civilizaţia va fi supusă riscurilor. Dacă încercăm, măcar ne aşteaptă o răsplată extraordinară: civilizaţia va rezista de la începutul până la sfârşitul Întunericului.

Smith făcu un gest trist de încuviinţare. Unnerby avu senzaţia că asistă la o discuţie des repetată. Victory Smith se lăsase convinsă de planul lui Underhill şi-l prezentase Înaltului Comandament. Următorii treizeci de ani aveau să fie mult mai interesanţi decât îşi închipuise Hrunkner Unnerby.

Ajunseră în satul de munte foarte târziu, în ultimele trei ore de drum acoperind doar treizeci de kilometri din cauza furtunii. Vremea se îmbună la vreo trei kilometri înainte de mica localitate.

La cinci ani de la răsăritul Soarelui Nou, Adăpostul-de-Noapte se reconstruise aproape complet. Fundaţiile de piatră rezistaseră arşiţei iniţiale şi şuvoaielor.

Ca fiecare generaţie, după Întuneric sătenii îşi construiseră parterele caselor, firmelor sau şcolilor elementare din lujerii tari ai primilor copaci. Poate că, până în anul 60//10, vor avea cherestea superioară şi vor mai ridica un etaj, iar la biserică încă două. Deocamdată, clădirile erau scunde şi verzi, bârnele scurte şi conice dând pereţilor exteriori înfăţişare de crustă.

Underhill insistă să nu oprească la staţia de kerosen de pe drumul principal.

– Ştiu eu un loc mai bun, spuse el, şi o îndrumă pe Smith înapoi, pe drumul vechi.

Coborâseră geamurile. Ploaia se oprise. Îi mângâia un vânt uscat, aproape rece. Plafonul de nori se spărsese şi câteva minute se arătă soarele. Dar nu mai era furnalul sumbru de mai devreme. Se pregătea să apună. Norii învălmăşiţi străluceau roşii şi portocalii şi selini, iar în spatele lor se vedeau albastrul şi ultravioletul cerului senin. Strălucirea se răspândea pe stradă, pe clădiri şi pe dealurile subalpine de dincolo de ele. Dumnezeu, pictorul suprarealist.

La capătul cărării de pietriş se găsea un şopron scund şi o staţie de kerosen cu o singură pompă.

– Ăsta e locul „mai bun”, Sherk? întrebă Unnerby.

– Păi… e mai interesant, în orice caz.

Underhill deschise uşa şi sări de pe stinghie.

– Hai să vedem dacă-şi mai aduce aminte de mine paingul ăsta.

Se plimbă înainte şi înapoi pe lângă maşină, ca să scape de cârcei. După un drum lung, tremura mai tare ca de obicei.

Smith şi Unnerby ieşiră şi ei şi, după o vreme, din şopron îşi făcu apariţia proprietarul locului, un individ bine clădit, care ducea un coş cu unelte. După el veneau doi copii.

– Vrei să-ţi fac plinul, bătrâne? întrebă el.

Underhill îi zâmbi larg. Nu se deranjă să corecteze estimarea greşită a vârstei lui.

– Sigur că da.

Merse după el la pompă. Cerul devenise şi mai luminos, trimiţând spre pământ nuanţele albastre şi roşii ale apusului.

– Mă mai ţii minte, nu? Am venit aici cu un Relmeitch roşu mare, chiar înainte de Întuneric. Pe atunci erai fierar.

Celălalt se opri şi îl măsură lung din priviri.

– Relmeitchul mi-l amintesc.

Cei doi copii de cinci ani ţopăiau în spatele lui şi-l studiau pe vizitatorul curios.

– Cum se mai schimbă lucrurile, nu?

Proprietarul pompei nu ştia la ce se referă Underhill, dar, după câteva momente, cei doi pălăvrăgeau ca doi prieteni vechi. Da, îi plăceau automobilele, sigur că anunţau viitorul, fierăria nu mai era pentru el. Sherkaner îl complimentă pentru o treabă pe care i-o făcuse cu multă vreme în urmă, şi se plânse de staţia de kerosen de pe drumul principal, mare păcat că o puseseră acolo. Punea rămăşag că lucrătorii de acolo nu se pricepeau la reparaţii ca el. Văzuse oare fostul fierar cum se face reclamă stradală în Princeton zilele-astea? Escorta lui Smith opri în spaţiul gol de lângă drum, dar proprietarul nici n-o observă. Ciudat cum Underhill se înţelegea bine cu aproape toată lumea, cum îşi stăpânea maniile ca să se conformeze cerinţelor.

Între timp, Smith traversă strada ca să stea de vorbă cu căpitanul care-i conducea escorta. Se întoarse după ce Sherkaner plătise kerosenul.

– La naiba, Comandamentul Teritorial anunţă o furtună mai violentă pe la miezul nopţii. E prima oară când plec cu maşina mea şi iadul se revarsă pe pământ.

Smith părea furioasă, asta însemnând, de obicei, că era nervoasă pe ea însăşi. Se urcară în automobil, încercă să pornească maşina de două ori. De trei ori. Motorul porni.

– O să poposim aici la noapte, spuse ea. Rămase pe loc, nehotărâtă. Sau poate privea cerul la apus. Ştiu un teren al Coroanei în vestul satului.

Smith conduse pe pietriş, apoi pe cărări noroioase. Unnerby crezu că se rătăcise, numai că ea nu ezita şi nici nu întorcea automobilul înapoi. În spatele lor venea escorta de vehicule, la fel de invizibile ca o paradă de struţei. Cărarea noroioasă se termina pe un promontoriu. Pantele abrupte cădeau în trei părţi. Într-o zi, pădurea se va înălţa aici din nou, dar acum nici milioanele de lujeri solizi nu puteau ascunde stânca dură a prăpastiei.

Smith se opri la fundătura drumului şi se lăsă pe spate.

– Îmi pare rău… Am cotit greşit.

Făcu semn primului vehicul de escortă care trase pe dreapta în spatele ei.

Unnerby contemplă oceanul şi cerul. Uneori, cotiturile greşite erau cele mai bune.

– Nu-i nimic. Doamne, ce privelişte minunată!

Spărturile din nori semănau cu nişte canioane. Lumina care cobora asupra lor sclipea în roşu şi aproape roşu – reflexiile amurgului. Miliarde de rubine scânteiau în picăturile de apă de pe frunzişul din jur. Ieşi prin spatele automobilului şi merse puţin pe jos printre mlădiţe, spre capătul promontoriului. Lipăia pe covorul gros şi umed al pădurii. După o clipă, Sherkaner veni după el.

Briza care bătea dinspre ocean era umedă şi răcoroasă. Nu trebuia să lucrezi la Departamentul de Meteorologie ca să-ţi dai seama că vine furtuna. Underhill străbătu cu privirea întinderea de apă. Se aflau la nici cinci kilometri de talazuri, la limita siguranţei în această fază a soarelui. Vedeau vâltoarea şi auzeau cum macină valurile. Aisbergurile semeţe eşuau, abandonate printre brizanţi. Dar erau cu sutele, risipite până la linia orizontului. Se dădea eterna bătălie dintre focul Soarelui Nou şi gheaţa blândului pământ. Niciunul dintre ei nu va ieşi învingător, în cele din urmă. Vor trece douăzeci de ani până se vor topi ultimele gheţuri de la suprafaţă. Până atunci, soarele va intra în Anii Palizi. Priveliştea îl copleşi până şi pe Sherkaner.

Victory Smith ieşise din automobil, dar nu se duse la ei, ci o luă înapoi, pe marginea sudică a promontoriului. *Săraca doamnă general. Nu se poate hotărî dacă a pornit în excursia asta de plăcere sau cu treabă.* Unnerby era însă bucuros că nu mergeau la Comandamentul Teritorial fără oprire.

Cei doi porniră spre ea. Pe partea aceasta a promontoriului, terenul cobora într-o vâlcea. Pe ridicătura înaltă din spatele ei trona o clădire, poate un han mic. Smith stătea în ciobitura marginii stâncoase, unde panta nu era periculos de abruptă. Cândva, drumul continuase în vâlcea, apoi urcase pe partea cealaltă.

Sherkaner se opri lângă soţia lui şi o prinse cu braţele stângi de umeri; ea strecură două braţe peste ale lui, fără să scoată un cuvânt. Unnerby merse până la margine şi-şi lăsă capul în jos, deasupra prăpastiei. Văzu urme de drum întinse până la fund. Dar furtunile şi inundaţiile din perioada Strălucirii Iniţiale săpaseră alte faleze. Vâlceaua era fermecătoare, virgină, pură.

– E-he-he, n-avem cum să mergem cu automobilul până acolo jos, doamnă. Drumul e spălat de ape.

Victory Smith rosti după o vreme:

– Da. Spălat şi curat ca lacrima. Aşa e cel mai bine…

– Ştii, spuse Sherk, am putea să mergem pe jos şi să urcăm pe partea cealaltă.

Arătă cu o mână spre hanul din vârful dealului, dincolo de vale.

– Am putea să vedem dacă Lady Encl…

Victory îl îmbrăţişă brusc, unduitor.

– Nu. Oricum, acolo nu încap mai mult de trei persoane. O să ridicăm tabăra cu echipa mea de protecţie.

După un moment, Sherk începu să râdă.

– ... Din partea mea, foarte bine. Sunt curios să văd cum arată un bivuac motorizat modern.

O urmară pe Smith înapoi pe cărare. Când ajunseră la vehicule, Sherkaner era în cea mai bună formă şi avea deja în cap o schemă pentru corturi uşoare, care să reziste chiar şi furtunilor din primii Ani Fierbinţi.

15

Tomas Nau stătea la fereastra dormitorului său şi privea afară. Camerele lui se aflau la cincizeci de metri adâncime în Diamantul Unu, dar afară vedea volutele impunătoare ale habitatului Hammerfest. Moşia lui se extinsese de la Reaprindere. Lespezile de diamant tăiate formau nişte pereţi ideali, iar meşterii supravieţuitori aveau să-şi petreacă viaţa lustruind şi faţetând, sculptând frize la fel de elaborate ca acelea pe care le avea el acasă.

Solul din jurul habitatului fusese netezit, acoperit cu plăci metalice din grămada de minereuri de pe Diamantul Doi. Nau încerca să menţină conglomeratul orientat astfel încât numai steagul lui Hammerfest să se înalţe spre soare. În ultimul an, precauţia nu fusese neapărat necesară, dar statul în umbră însemna că puteau folosi gheaţa ca protecţie şi la lucrări de alipire. Arachna atârna la jumătatea drumului spre cer, un disc incandescent albastru cu alb, lat de aproape jumătate de grad. Arunca o lumină orbitoare şi blândă pe terenurile habitatului-castel. Un adevărat contrast faţă de primele megasecunde – iadul Reaprinderii.

Nau muncise cinci ani ca să obţină priveliştea asta, pacea ei, frumuseţea ei.

Cinci ani. Câţi vor mai rămâne blocaţi aici? Treizeci sau patruzeci, estimau specialiştii, atât cât le trebuia păianjenilor să creeze o ecologie industrială. Ciudat cum se rezolvaseră problemele. Trăiau un adevărat Exil, deşi total diferit de ceea ce plănuise el pe Balacrea. Misiunea originală fusese un alt fel de risc calculat; la câteva secole distanţă de politica tot mai periculoasă a regimului de acasă, avusese ocazia de a-şi înmulţi resursele departe de braconieri, şansa de aur de a afla secretele unei rase nonumane călătoare printre stele. Nu luase în considerare faptul că înaintea lui vor ajunge Qeng Ho.

Cunoştinţele Qeng Ho reprezentau temelia civilizaţiei emergente de pe Balacrea. Tomas Nau îi studiase pe Qeng Ho toată viaţa, dar, până să-i întâlnească, nu-şi dăduse seama cât de ciudat de diferiţi erau speculanţii. Flota lor fusese imbecilă şi naivă, infectarea lor cu virusul temporizat al minţii, o nimica toată, la fel şi pregătirea ambuscadei. Însă odată atacaţi, speculanţii se luptaseră ca nişte diavoli, diavoli inteligenţi, care le oferiseră sute de surprize plănuite dinainte. Le distrusese nava portdrapel în primele sute de secunde ale bătăliei, dar nu făcuse decât să-i transforme în ucigaşi şi mai periculoşi. Când, în cele din urmă, virusul minţii îi doborâse, ambele părţi erau nişte epave. Iar după bătălie, Nau se înşelase din nou asupra speculanţilor. Virusul îi putea ucide pe Qeng Ho, dar mulţi dintre ei nu puteau fi „spălaţi” sau focalizaţi. Interogatoriile la faţa locului nu merseseră deloc bine, dar, într-un sfârşit, reuşise să transforme dezastrul în mijlocul de a-i uni pe supravieţuitori.

Aşa că mansarda habitatului Hammerfest, clinica de focalizare şi amenajările splendide fuseseră construite din epavele navelor. Pe ici, pe colo, printre ruine, încă mai funcţiona tehnologia avansată. Restul trebuia să se bazeze pe materia brută a conglomeratului – şi pe civilizaţia finală a păianjenilor.

Treizeci sau patruzeci de ani. O să reuşească. Ar trebui să aibă destule cuve de hibernoterapie pentru supravieţuitori. Acum problema principală era să-i studieze pe păianjeni, să le înveţe limba, istoria şi cultura. Pentru a acoperi deceniile, activitatea era împărţită într-un arbore al gărzilor, câteva megasecunde de gardă, un an sau doi de inactivitate, adică în hibernoterapie. Unii, traducătorii şi savanţii, aveau să stea mult timp de gardă. Alţii, piloţii şi tacticienii, nu aveau să fie folosiţi în primii ani, apoi urmau să rămână activi până spre sfârşitul misiunii. Nau explicase totul în şedinţele cu oamenii lui şi cu Qeng Ho. Iar promisiunile lui erau, cele mai multe, adevărate. Qeng Ho erau maeştri în asemenea operaţiuni: cu puţin noroc, o persoană obişnuită putea să treacă de Exil îmbătrânind numai zece sau doisprezece ani. Între timp, el voia să devasteze biblioteca flotei Qeng Ho şi să înveţe tot ce învăţaseră ei vreodată.

Nau îşi propti mâna de geam. Era la fel de cald ca mocheta de pe pereţi. În numele Flagelului, tapetul ăsta era tare bun. Nu se vedeau distorsiuni nici dacă te uitai dintr-o parte. Chicoti. La urma urmei, să-i conduci pe speculanţii exilaţi putea fi cel mai uşor lucru din lume. Ei aveau ceva experienţă cu programul de gardă propus de Nau.

De n-ar fi el… Nau îşi permise un moment de autocompătimire. Cineva de încredere şi competent trebuie să rămână de gardă până la revenirea finală. Nu exista decât o singură persoană cu aceste calităţi – o chema Tomas Nau. Lăsat singur, Ritser Brughel ar distruge, în prostia lui, toate resursele care nu se puteau utiliza sau ar face totul să-l omoare pe Nau. Lăsată singură, în Anne Reynolt te puteai încrede ani la rând, dar, dacă se ivea ceva neprevăzut… Ei, bine, Qeng Ho păreau supuşi în totalitate şi, în urma interogatoriilor, Nau era sigur că nu mai existau secrete semnificative. Însă, dacă Qeng Ho ar conspira din nou, Anne Reynolt s-ar pierde.

Aşa că Tomas Nau ar putea împlini o sută de ani înainte să apuce triumful. O vârstă medie, după standarde balacreene. Oftă. Aşa să fie. Medicina Qeng Ho va compensa timpul pierdut. Şi atunci…

Camera se cutremură şi se auzi un huruit îndepărtat. Din perete, vibraţia îi pătrunse prin mână în oase. Al treilea cutremur în ultimele 40 de kilosecunde.

În capătul celălalt al încăperii, fata din spiţa speculanţilor se foi în pat.

– Ce…

Qiwi Lin Lisolet se trezi din somn, printr-o mişcare ridicându-se

deasupra patului. Lucrase aproape trei zile fără întrerupere, încercând încă o dată să găsească o configuraţie stabilă a conglomeratului. Îşi plimbă privirea în jur. Probabil nici nu ştia ce anume o trezise. Îl fixă pe Nau, aflat lângă fereastră, şi pe faţă îi apăru un zâmbet compătimitor.

– Vai, Tomas, în loc să te odihneşti, te îngrijorezi din cauza noastră?

Întinse braţele – o alinare. Nau zâmbi timid şi încuviinţă tacit. La dracu, aproape că avea dreptate. Traversă plutind până în partea cealaltă a camerei şi se opri proptindu-se cu mâna de peretele din spatele capului fetei. Ea îl cuprinse în braţe şi începură să coboare amândoi încet spre pat. El o cuprinse cu braţele de talie şi-i simţi picioarele puternice încolăcite de ale lui.

– Faci tot ce poţi, Tomas. Nu încerca mai mult. O să fie bine.

Îi mângâie părul de la ceafă, iar el o simţi vibrând. Nu el, ci Qiwi Lisolet era cea care se îngrijora, care ar lucra până ar cădea lată dacă ar crede că şansele de supravieţuire le-ar creşte măcar cu un procent. Plutiră în linişte secunde lungi, până când gravitaţia îi aduse în patul tot numai o spumă de dantele.

Nau o pipăi pe laturi şi simţi cum o părăsesc uşor grijile. Multe nu merseseră bine în misiunea asta, dar Qiwi Lin Lisolet se număra printre micile victorii. Avusese paisprezece ani – precoce, îndărătnică, naivă – când Nau doborâse flota Qeng Ho. Fata era infectată corespunzător cu virusul minţii. Ar fi putut trece la focalizare; o vreme, cochetase cu ideea s-o facă jucăria trupului său. *Mulţumesc Flagelului că n-am făcut-o.*

În primii doi ani, fata îşi petrecuse mai tot timpul în această cameră, plângând. Faptul că Diem îi „omorâse” mama o transformase în primul trădător sincer dintre Qeng Ho. Nau petrecuse megasecunde întregi consolând-o. La început, fusese un simplu exerciţiu de artă persuasivă, cu posibilul efect secundar ca ea să-i crească lui credibilitatea în ochii celorlalţi speculanţi. Însă, odată cu trecerea timpului, Nau descoperise că fata era mai periculoasă şi mai utilă decât îşi imaginase el. Qiwi îşi petrecuse aproape toată copilăria în stare activă, în călătoria de pe Triland. Folosise timpul cu o intensitate aproape focalizată, învăţând ştiinţa construcţiilor, tehnologia de susţinere biotică şi practici comerciale. Era ciudat; de ce să primească un copil tratament special? Ca atâtea alte facţiuni Qeng Ho, familia Lisolet avea propriile secrete, propria cultură internă. La interogatoriu, smulsese de la mama fetei explicaţia probabilă. Familia Lisolet folosea timpul petrecut printre stele pentru a-i modela pe acei copii meniţi pentru funcţii de conducere în cadrul ei. Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat conform planurilor Kirei Pen Lisolet, fata ar fi fost pregătită pentru următoarea etapă de instruire aici, în interiorul sistemului,

dominată total de loialitatea faţă de mama ei.

Însă, aşa cum a reieşit, Qiwi se potrivea perfect cu scopurile lui Tomas Nau. Era tânără şi talentată şi avea nevoie disperată de cineva care să investească în loialitatea ei. O punea să lucreze gardă după gardă fără hibernoterapie, aşa cum proceda cu el însuşi. Avea să fie o companie de nădejde pentru anii următori, una care îi va testa permanent planurile. Qiwi era deşteaptă şi cu o personalitate foarte independentă din mai multe puncte de vedere. Şi acum, că se descotorosise de dovezile morţii mamei sale şi a celorlalţi, se puteau comite greşeli. Faptul că se folosea de Qiwi era un fel de cursă incitantă, un test constant pentru nervii lui. Dar măcar acum înţelegea pericolul şi îşi luase măsuri de prevedere.

– Tomas… Se întoarse cu faţa spre el. Crezi c-o să reuşesc vreodată să stabilizez conglomeratul?

Da, iată un lucru care să-i provoace fetei îngrijorare. Ritser Brughel – sau chiar un Tomas Nau mai tânăr – nu şi-ar fi dat seamă că reacţia corectă nu era ameninţarea, nici dezaprobarea.

– Da, o să găseşti tu o soluţie. O să găsim noi una. Ia-ţi liber câteva zile, vrei? Bătrânul Trinli iese din hibernoterapie în garda asta. Lasă-l să echilibreze el grămada de pietre o vreme.

Râzând, Qiwi arăta mai tânără decât era.

– A, da, Pham Trinli! Era singurul dintre conspiratorii lui Diem pentru care simţea mai mult dispreţ decât ură. Mai ţii minte când s-a ocupat el de stabilizare ultima oară? Vorbeşte mult, dar se urneşte greu. Până să se dumirească, conglomeratul s-a abătut cu trei metri pe secundă de pe ruta L1. Atunci a avut o reacţie exagerată şi…

Începu iar să râdă… Râdea la cele mai bizare lucruri. Un mister care pe Nau îl intriga încă.

Lisolet tăcu, iar când se hotărî să vorbească, îl uimi pe comandor:

– Da… ai dreptate. E vorba de numai patru zile, pot să aranjez lucrurile în aşa fel încât Trinli să nu aibă ce strica. Poate că putem suda blocurile, în cele din urmă… Pe lângă asta, tata e activ în garda asta. Vreau să stau mai mult cu el.

Se uită la Nau întrebător, cerându-i din priviri să-i dea liber.

Ei, aş. Câteodată, manipularea nu mergea cum voia el. Ar fi fost gata să parieze pe trei deviaţi că n-o să-i accepte oferta. *Aş putea s-o refuz.* Ar putea să se codească mult până să-i dea aprobarea. Nu, nu merita, nu de data asta. *Iar dacă nu i-o interzici, atunci dă-i permisiunea din toată inima.* O trase mai aproape de el.

– Da! Până şi tu trebuie să înveţi să te relaxezi.

Qiwi oftă şi zâmbi şmechereşte.

– Da, sigur, dar am învăţat deja asta.

Întinse braţele în jos. O vreme, tăcură amândoi. Qiwi Lisolet era încă o adolescentă necoaptă, dar învăţa. Iar Tomas Nau avea la

dispoziţie ani de zile să-i fie profesor. Kira Pen Lisolet nu avusese atâta vreme la dispoziţie şi fusese un adult încăpăţânat. Nau zâmbi la amintirea ei. Da, da. Şi mama, şi fata, chiar dacă în alt fel, serviseră scopurilor sale.

Ali Lin nu se născuse în familia Lisolet. Fusese achiziţia externă a Kirei Pen Lisolet. Rar găseai un individ ca el, un geniu al parcurilor şi al fiinţelor vii. Era tatăl lui Qiwi. Şi Kira, şi Qiwi îl iubiseră foarte mult, chiar dacă el nu putea fi ce era Kira şi ce urma să devină Qiwi într-o zi.

Ali Lin era important pentru emergenţi, probabil la fel de important ca orice persoană focalizată. Făcea parte dintre puţinii care aveau un laborator în afara crescătoriilor din mansarda habitatului Hammerfest. Unul dintre puţinii indivizi nesupravegheaţi permanent de şefii mai mărunţi sau de Anne Reynolt.

Acum stătea cu Qiwi în vârful copacilor din parcul Qeng Ho şi jucau un joc încet şi răbdător cu insectele. Fata era acolo de zece kilosecunde, tatăl ei, de mai mult timp. O pusese să compare diferenţele de ADN dintre noile tulpini de păianjeni de gunoi pe care-i creştea. Chiar şi acum avea încredere în munca ei, îi verifica rezultatele numai la o kilosecundă. În restul timpului se scufunda în examinarea frunzelor şi visa cu ochii deschişi cum să realizeze proiectele pe care i le stabilise Anne Reynolt.

Qiwi se uită la podeaua parcului. Copacii, amandori în floare, se cultivau pentru microgravitaţie de mii de ani, de către oameni ca Ali Lin. Frunzele creşteau răsucindu-se în jos şi dezvoltându-se lateral, astfel încât „castelul” lor nici nu se vedea din umbrele de dedesubt. Şi fără gravitaţie, cerul albastru şi ramurile răsucite dădeau parcului o orientare rafinată. Cele mai mari animale adevărate erau fluturii şi albinele. Qiwi le auzea pe cele din urmă, din când în când le vedea zburând neregulat, rapid. Fluturii se zăreau peste tot. Varietăţile microgravitaţionale se orientau după apusul artificial, aşa că zborul lor oferea vizitatorilor încă un indiciu psihologic despre ce însemna sus şi jos. Acum nu găseai nici un alt om în parc, era închis oficial, pentru întreţinere. O minciună gogonată, dar Tomas Nau nu voia să-i atragă atenţia asupra ei. De fapt, parcul tocmai devenise prea popular. Plăcea emergenţilor la fel de mult ca populaţiei Qeng Ho. Era atât de apreciat, încât Qiwi constată că sistemul începe să dea rateuri; micii păianjeni de gunoi nu prea mai făceau faţă.

Se uită la trăsăturile distrate ale tatălui ei şi zâmbi. Venise într-adevăr timpul întreţinerii, într-un fel.

– Uite cel mai nou set de diferenţe; asta căutai, tată?

– Hm? Ali Lin nu ridică privirea de la obiectul activităţii sale. Apoi îi răspunse dintr-odată, ca şi cum abia ar fi auzit-o: Serios? Să vedem, Qiwi.

Împinse lista către el.

– Vezi? Aici şi aici. Asta-i potrivirea de tipar pe care o căutam noi. Celulele hipodermice se vor modifica exact aşa cum ai dorit.

Tata voia un metabolism mai avansat, fără eliminarea graniţelor din cadrul populaţiei. În acest parc, insectele nu aveau prădători bacterieni; cursa pentru viaţă se desfăşura în interiorul genomilor.

Ali luă lista din mâinile fetei. Îi surâse blând, aproape că se uită la ea, aproape că o remarcă.

– Bine, ai priceput imediat trucul cu multiplicarea.

Qiwi Lin Lisolet nu putea să recâştige din trecut mai mult decât îi ofereau aceste vorbe. De la nouă la paisprezece ani parcursese o perioadă de instruire în stil Lisolet. Un timp al singurătăţii, dar mama avusese dreptate. Fata străbătuse drum lung până să crească, învăţând să fie singură într-o beznă apăsătoare. Învăţase despre sistemele de menţinere biotică, specialitatea tatălui ei, despre mecanismele cereşti care făceau posibile toate construcţiile mamei sale, dar, mai presus de toate, învăţase cât de mult îi plăcea să fie înconjurată de oameni în perioadele active. Ambii ei părinţi îşi petrecuseră câţiva ani în afara cuvelor de hibernoterapie şi lucrase alături de ei şi de tehnicienii de gardă la întreţinere.

Acum mama era moartă şi tata, focalizat, concentrat asupra unui singur lucru: administrarea biologică a ecosistemelor. Dar, în ciuda focalizării, el şi ea tot reuşeau să comunice. În anii de după ambuscadă, petrecuseră megasecunde întregi de gardă împreună. Qiwi învăţa în continuare de la el. Iar câteodată, când se lăsau copleşiţi de complexitatea stabilităţii speciilor, era ca înainte, ca în copilăria ei, când tata se scufunda în pasiunea lui pentru fiinţele vii şi se lăsau amândoi absorbiţi de miracole mai impresionante decât ei înşişi.

Qiwi studie diferenţele, dar mai mult îl studie pe tatăl ei. Ştia că se apropia de finalul proiectului cu păianjenii de gunoi, cel puţin cu partea lui. Experienţa îndelungată îi spunea fetei că după aceea vor veni câteva momente când Ali Lin va fi abordabil, când va căuta altă activitate pe care să se concentreze. Qiwi surâse în sinea ei. *Iar eu ştiu pe ce trebuie să se concentreze.* Asta voiau Reynolt şi Tomas de la tata, deci era posibil să-i distragă atenţia dacă proceda cum trebuie.

Acolo. Ali Lin oftă, privind mulţumit crengile şi frunzele din jur. Qiwi avea la dispoziţie vreo cincizeci de secunde. Se lăsă în jos de pe creanga ei, menţinându-şi poziţia cu vârful piciorului. Luă sfera cu bonzai pe care o strecurase pe furiş înăuntru şi reveni la tatăl ei.

– Le mai ţii minte, tati? Parcurile mici, mici de tot?

Tata n-o ignoră. Se întoarse spre ea cu viteza unui om normal şi făcu ochi mari când văzu sfera de plastic transparentă.

– Da! Cu excepţia luminii, o ecologie complet închisă.
Sfera goală pluti din mâinile lui Qiwi într-ale lui.
Sferele cu bonzai erau ceva obişnuit în spaţiile limitate ale unui statoreactor în construcţie. Atingeau toate nivelurile de complexitate, de la simpli bulgări de muşchi la parcuri elaborate, ca acesta din habitat. Şi…
– Nu e la fel de complicată ca problemele la care lucrăm. Nu sunt sigură că soluţiile tale ar funcţiona.
Ali ceda când apelai la mândria lui, aşa cum ceda când apelai la dragostea lui. Acum trebuia să-l prinzi pe tata în momentul potrivit. El strânse din pleoape ca să vadă sfera mai bine şi-i palpă dimensiunile.
– Ba da! Pot s-o fac. Noile mele trucuri sunt foarte puternice… Vrei un lac micuţ, cu lipide, ca să nu-i tremure suprafaţa?
Qiwi încuviinţă în tăcere.
– Iar păianjenii de gunoi… pot să-i fac mai mici şi să le pun aripi colorate.
– Da.
Reynolt i-ar permite să depună mai mult efort cu păianjenii de gunoi. Nu erau importanţi doar pentru parcul central. Atâtea fuseseră distruse în bătălie! Munca lui Ali ar face posibile module de susţinere biotică la scară redusă în toate structurile de supravieţuire.
Un lucru pentru care, în mod normal, ar fi fost nevoie de o echipă de specialişti Qeng Ho şi de căutări în baza de date a flotei, dar tata era şi focalizat, şi genial. Putea realiza singur proiectul, în doar câteva megasecunde.
Nu trebuia decât să fie împins în direcţia potrivită, lucru pe care scârba de Reynolt nu-l prea reuşea. Aşadar…
Ali Lin rânji dintr-odată cu gura până la urechi.
– Fac pariu că pot întrece Marele Tezaur de pe Namqem. Uite, pânzele de filtrare se vor întinde până de partea cealaltă. Tufele vor fi standard, poate puţin modificate, pentru a susţine diferenţele dintre insecte.
– Da, da, îl aprobă Qiwi.
Purtară o conversaţie adevărată câteva sute de secunde, până când tatăl ei căzu în starea de concentrare profundă care făcea „micile schimbări” realizabile. Cel mai greu era la nivel bacterian şi mitocondrial, unde Qiwi nu se pricepea deloc. Îi zâmbi tatălui ei, vru să-l atingă pe umăr. Mama ar fi mândră de ei. Metodele lui tata ar putea fi chiar o noutate – sigur nu le întâlneai în bazele de date consacrate. Qiwi bănuise că i s-ar putea permite să construiască microparcuri foarte frumoase, dar nici nu îndrăznise să spere la ele.
Bonzaii Marelui Tezaur nu erau mai mari decât cel de aici, lat de treizeci de centimetri. Unii trăiau două sute de ani, ecosisteme animale/plante complete – susţineau chiar evoluţia artificială. Metoda

era patentată şi nici măcar Qeng Ho nu reuşiseră să o achiziţioneze în întregime. Să creezi astfel de ecosisteme cu resursele unei misiuni ar fi un miracol. Dacă tata ar reuşi mai mult… *hmm.* Majoritatea oamenilor, chiar şi Tomas, credeau că fata fusese crescută să ajungă militar, să urmeze cariera mamei sale. Nu înţelegeau. Familia Lisolet era *Qeng Ho.* Nu săreau imediat la luptă. Sigur, Qiwi învăţase câte ceva despre bătălie. Sigur, mama avea de gând ca fata ei să petreacă un deceniu sau două învăţând ce să facă Dacă Nu Mai Merge Nimic Altceva. Dar, până la urmă, toate duceau la Comerţ. La comerţ şi la a face profit. Da, fuseseră cuceriţi de emergenţi. Însă Tomas era om cumsecade şi avea cea mai grea meserie din lume. Ea se străduia să-l sprijine din toate puterile, să ajute la supravieţuirea expediţiilor, cât mai rămăsese din ele. Tomas nu avea ce face dacă toată cultura lui se dusese de râpă.

La urma urmei, n-ar conta dacă Tomas n-ar înţelege. Qiwi zâmbi către sfera de plastic goală, închipuindu-şi cum ar arăta dacă ar fi plină de creaţia tatălui ei. În locuri civilizate, un bonzai de top s-ar vinde la preţul unei nave spaţiale. Aici? Ei, bine, aici Qiwi ar putea crea câţiva pe furiş. La urma urmei, era ceva nesemnificativ, un lucru pe care Tomas nu şi l-ar putea justifica. El interzisese stocatul de provizii şi schimburile de favoruri. *Uf. Poate că va trebui să-l păcălesc puţin.* Era mult mai uşor să obţină permisiunea lui după aceea. La sfârşit, socoti Qiwi, Qeng Ho îi vor schimba pe oamenii lui Tomas, în măsură mai mare decât îi schimbaseră emergenţii pe ei.

Tocmai voia să se apuce de o nouă succesiune de diferenţe când auzi o pocnitură dedesubt, a cărei sursă se ascundea sub frunzişul de jos. Nu recunoscu sunetul imediat. *Trapa de acces din podea.* Fusese necesară numai la construcţie. Dacă se deschidea, se rupea stratul de muşchi. Fir-ar!

Qiwi ieşi răsucindu-se din micul lor cuib şi se deplasă în jos fără zgomot, atentă să nu calce pe crengi şi să nu arunce umbre pe muşchi. Să intri în parc când era oficial închis nu era o crimă, ce naiba, şi ea ar fi făcut-o, dacă ar fi avut chef. Dar trapa aia din podea nu trebuia deschisă. Strica impresia de naturaleţe şi distrugea gazonul. Ce idiot ar deschide-o, mai ales când se ştie cât de stricţi erau emergenţii când vine vorba de reguli şi regulamente oficiale?

Qiwi pluti deasupra celei mai de jos coroane de frunze. Intrusul avea să-şi facă apariţia într-o secundă, dar ea îl auzea deja. Ritser Brughel. Vicecomandorul începu să calce pe muşchi, înjurând şi lovind tufişurile. Individul avea o gură spurcată. Qiwi studia cu asiduitate limbajul de canal şi îl mai auzise pe Brughel folosindu-l. O fi el mahărul numărul doi al expediţiei emergente, însă demonstra clar că liderii emergenţi puteau fi nişte puturoşi ordinari. Tomas realiza că individul era un actor foarte prost; îi plasase apartamentul departe de

conglomerat, pe bătrâna *Mână Invizibilă,* iar programul de gardă al lui Brughel îl imita pe cel al echipajului obişnuit. În vreme ce săracul Tomas îmbătrânea an după an pentru siguranţa misiunii, Brughel ieşea din hibernoterapie numai zece megasecunde din patruzeci. Deci Qiwi nu-l cunoştea prea bine, dar o dezgusta şi puţinul pe care-l văzuse la el. *Dacă ai putea avea încredere în individul ăsta ca să pună şi el umărul la treabă, Tomas nu şi-ar irosi viaţa pentru noi.* Ascultă în linişte încă un minut. *Chestii dure.* Dar sesiză o nuanţă subtilă printre înjurături, una pe care n-o sesizase la alte obscenităţi rostite de oamenii obişnuiţi, de parcă tipul chiar voia să se transforme în realitate toate afuriseniile lui.

Qiwi împinse crengile la o parte cu zgomot, menţinându-se la jumătate de metru în aer – ochi în ochi cu emergentul.

– Parcul e închis pentru întreţinere, domnule vicecomandor.

Luat prin surprindere, Brughel tresări uşor. Tăcu o secundă, iar pielea sa roz-deschis se închise la culoare, dându-i o expresie cât se poate de comică.

– Puştoaică obraznică şi... ce cauţi tu aici?

– Mă ocup de întreţinere. Ei, măcar vorbele ei se apropiau de adevăr. Acum la contraatac: Dar ce cauţi tu aici?

Brughel se întunecă şi mai mult la chip. Se înălţă cu zece centimetri mai sus decât Qiwi.

– Scursurile n-au dreptul să mă ia la întrebări.

Căra bastonul lui caraghios de oţel, un piron de metal cu crestături murdare pe alocuri. Se propti cu o mână şi învârti bastonul într-un arc scânteietor, despicând puietul de lângă Qiwi.

Fata se înfurie şi ea. Apucă o creangă şi se ridică până când ajunse iar ochi în ochi cu Brughel.

– Ăsta-i un gest de vandalism, nu o explicaţie.

Ştia că Tomas ordonase monitorizarea parcului, iar vandalismul era o infracţiune pentru emergenţi şi Qeng Ho în aceeaşi măsură.

Vicecomandorul se enervă atât de tare, încât nici nu putea vorbi ca lumea:

– Voi sunteţi vandalii. Parcul ăsta a fost frumos, mai frumos decât mi-am imaginat că ar ieşi din mâinile unor scursuri. Dar acum îl sabotaţi. Am fost aici ieri – l-aţi infectat cu paraziţi.

Izbi din nou cu pironul-baston. Deşiră o pânză ascunsă printre crengi. Păianjenii se risipiră în toate direcţiile, trăgând după ei fire mătăsoase. Brughel distruse pânza, ridicând un nor de găoace, frunze moarte şi rămăşiţe mărunte.

– Vezi? Ce altceva aţi mai otrăvit?

Se aplecă mai aproape de Qiwi, privind-o de sus.

Fata se holbă la el nedumerită. Doar nu vorbea serios! Cum poate fi cineva atât de prost? *Nu uita, e un Ignorant.* Se înălţă cât putu ca

să-l privească de sus şi-i strigă în faţă:

– E un parc imponderabil, pentru numele lui Dumnezeu! Cum crezi că se păstrează aerul curat, cine crezi că se ocupă de mizeria plutitoare? Păianjenii de gunoi sunt aici dintotdeauna… deşi poate în clipa asta le dai cam mult de lucru.

Nu asta intenţionase să spună, dar îl examină pe vicecomandor de sus până jos, ca şi cum în faţa ochilor i-ar fi apărut o grămadă mare de mizerie.

Stăteau deasupra straturilor de frunze inferioare. Cu colţul ochiului, îl văzu pe tatăl ei. Cerul era de un albastru nemărginit, protejat de o creangă ici, una colo. Simţi în ceafă lumina fierbinte a soarelui fals, pregătindu-se de apus. Dacă se mai jucau mult de-a cine ajunge mai sus, aveau să dea cu capul de plastic. Qiwi începu să râdă.

Brughel tăcea şi se holba la ea. Lovea cu bastonul de oţel în palmă. Lumea bârfea pe seama urmelor negre de pe el; era clar ce voia el să se creadă despre ele. Dar nu avea statură de luptător. Şi când arcui bastonul, parcă nici nu-i trecu prin cap că poate da peste ţinte care să riposteze. Acum nu se mai sprijinea decât cu vârful bocancului agăţat de ramuri. Qiwi se pregăti să-l înfrunte şi rânji către el cât putu de obraznic.

Brughel nu mişcă preţ de-o secundă. Îşi plimbă iute privirea la stânga şi la dreapta ei. Apoi, fără o vorbă, se lăsă în jos, se zbătu să nu-şi piardă echilibrul, găsi o creangă de sprijin şi se scufundă spre trapa din podea.

Qiwi pluti în tăcere, străbătută de cele mai stranii senzaţii în tot corpul şi în braţe. Nu reuşi să le identifice imediat. Dar parcul… ce frumos era fără Ritser Brughel! Auzea bâzâit discret de albine şi fluturi bătând din aripi, deşi cu câteva clipe înainte se concentrase doar pe furia vicecomandorului. Descoperi de ce o furnica în braţe şi de ce îi bătea inima nebuneşte: de furie şi de teamă.

Qiwi Lisolet îi tachinase şi-i înfuriase pe mulţi. Aproape că făcuse o pasiune din asta în pre-Zbor. Mama zicea că era de vină furia ascunsă în minte, provocată de gândul singurătăţii printre stele. Poate. Dar se şi distrase. Acum era altceva.

Se întoarse la cuibul din copaci al tatălui ei. Foarte mulţi se supăraseră pe ea de-a lungul anilor. În vremurile acelea nevinovate, Ezr Vinh era să facă apoplexie din cauza ei. *Bietul Ezr, aş vrea să…* Astăzi însă se petrecuse un lucru absolut diferit. Văzuse diferenţa în ochii lui Brughel. Bărbatul chiar voise s-o omoare, se jucase cu ideea. Şi probabil că nu îl oprise decât gândul că ar afla Tomas. Dar dacă Brughel o va prinde vreodată singură, fără monitoare de supraveghere în jur…

Îi tremurau mâinile când ajunse lângă Ali Lin. Tata. Voia aşa de mult s-o ia în braţe, să-i alunge tremurul. Dar Ali Lin nici nu se uita la

ea. Deşi tata era focalizat de câţiva ani, ea tot îşi amintea foarte bine vremurile de dinainte. Înainte… Tata ar fi năvălit printre copaci la primul zgomot de ceartă. S-ar fi aşezat între ea şi Brughel, ameninţat sau nu de bastonul de oţel. Acum… Qiwi nu-şi amintea prea multe din cele întâmplate în minutele anterioare, dar şi-l amintea pe Ritser Brughel. Şi nişte frânturi: Ali nu se mişcase din faţa displayurilor şi analizoarelor. Auzise disputa, chiar se uitase în direcţia lor când începuseră să strige şi să se apropie de el. Le aruncase o privire agitată, ca şi când le-ar fi spus „nu mă deranjaţi!”.

Qiwi întinse mâna tremurândă ca să-l atingă pe umăr. Ali se scutură cum te-ai scutura de o gânganie enervantă. Pe de-o parte, era o fiinţă vie, pe de alta, părea mort, ca mama. Tomas spunea că focalizarea e reversibilă. Dar el avea nevoie de tata şi de ceilalţi focalizaţi aşa cum erau ei acum. În plus, Tomas crescuse emergent. Aplicau focalizarea ca să facă din oameni proprietatea lor. Se *mândreau* cu asta. Qiwi ştia că mulţi Qeng Ho considerau povestea cu reversibilitatea o minciună. Până acum, niciun focalizat nu fusese adus la normal. *Tomas n-ar minţi când e vorba de un lucru atât de important.*

Şi poate că, dacă ea şi tata făceau ceea ce trebuie, atunci puteau să-l facă pe tata la loc mai repede. Nu era o moarte pentru totdeauna. Se strecură pe scaun lângă Ali şi-şi reluă lucrul la noile seturi de diferenţe. Procesoarele începuseră să-i dea primele rezultate când ea făcuse schimb de insulte cu Ritser Brughel.

Tata avea să fie mulţumit.

Nau încă se întâlnea cu Comitetul de Conducere a Flotei tot la o megasecundă. Bineînţeles, numai cei care participau la şedinţe se schimbau de la gardă la gardă. Ezr Vinh era prezent astăzi; ar fi interesant să vadă reacţia băiatului la surpriza pe care i-o pregătea. Venea şi Ritser Brughel, aşa că îi ceruse lui Qiwi să nu apară. Nau zâmbi în sinea lui. *La dracu’, n-am bănuit niciodată cât de tare l-ar putea umili pe omul ăsta.*

Tomas Nau combinase şedinţele comitetului cu întâlnirile cadrelor lui emergente şi le spunea şedinţe „de gardă-conducere”. Ideea era întotdeauna aceeaşi: indiferent de neînţelegerile din trecut, toţi erau în aceeaşi oală şi numai prin cooperare puteau supravieţui. Şedinţele nu erau atât de pline de sens ca întâlnirile lui private cu Anne Reynolt sau activitatea lui cu Ritser şi cei de la securitate. Acelea se desfăşurau deseori între gărzile regulate. Totuşi, nu minţea când spunea că treburile importante se discutau la aceste şedinţe ţinute tot la o megasecundă. Nau mişcă uşor din mână în dreptul ordinii de zi.

– Deci. Ultimul punct: expediţia lui Anne Reynolt spre soare. Anne?

Reynolt nu zâmbi când îl corectă:

– Raportul astrofizicienilor, domnule comandor. Dar, mai întâi, am de făcut o plângere. Avem nevoie de cel puţin un specialist nefocalizat în zonă. Ştiţi cât e de greu să interpretezi rezultatele tehnice…

Nau oftă. Îl bătuse la cap cu problema asta şi în particular.

– Anne, ne lipsesc resursele necesare. Avem doar trei specialişti supravieţuitori în zonă.

Şi toţi erau deviaţi.

– Dar am nevoie de un analist cu judecata nealterată. Scutură din umeri. Prea bine. Conform ordinului tău, am pus doi astrofizicieni de gardă continuă după Reaprindere. Nu uita, au avut cinci ani la dispoziţie să se gândească la acest raport.

Reynolt făcu un gest în aer şi în faţa lor apăru imaginea unui taxi Qeng Ho modificat. De fiecare parte a lui erau fixate rezervoare de combustibil auxiliare, iar faţa era o pădure de senzori. O pânză protectoare de argint se proptea de un cadru şubred pe o parte a aparatului de zbor.

– Chiar înainte de Reaprindere, doctorii Li şi Wen au zburat cu acest vehicul pe orbită joasă, în jurul Fluctuantei.

Pe a doua fereastră apăru ruta descendentă şi o orbită finală la nici cinci sute de kilometri deasupra stelei.

– Menţinând pânza orientată corespunzător, au zburat în siguranţă la aceeaşi altitudine mai mult de o zi.

De fapt, piloţii deviaţi ai lui Xin fuseseră cei care efectuaseră zborul. Nau îi făcu semn din cap lui Xin.

– Felicitări, domnule pilot-şef.

Acesta zâmbi.

– Mulţumesc, domnule. Acum o să am ce le povesti copiilor.

Reynolt ignoră comentariul. Afişă ferestre multiple, cu vederi de la altitudine joasă în regimuri spectrale diferite.

– Analiza ne-a creat probleme de la bun început.

Auzeau vocile înregistrate ale celor doi deviaţi. Li era de origine emergentă, dar ceilalţi aveau accent Qeng Ho. Acesta probabil că era Wen:

– Am ştiut întotdeauna că Fluctuanta are masa şi densitatea unei stele de clasa G. Acum putem crea hărţi de rezoluţie înaltă ale temperaturilor şi densităţii inter…

Dr. Li se vârî în discuţie cu insistenţa tipică a unui deviat:

– … dar ne trebuie mai mulţi microsateliţi… La naiba cu resursele. Ne trebuie cel puţin două sute, chiar pe durata Reaprinderii.

Reynolt opri înregistrarea.

– Le-am dat o sută de microsateliţi.

Apărură alte ferestre, cu Li şi Wen întorşi în Hammerfest după Reaprindere, certându-se şi iar certându-se. Acesta era formatul rapoartelor lui Reynolt de obicei, imagini, mese şi frânturi de sunete.

Wen vorbea din nou. Părea obosit:

– Chiar în faza inactivă, densitatea centrală era tipică pentru o stea G, dar nu s-a produs niciun colaps. Turbulenţele de la suprafaţă nu se extind nici măcar pe zece mii de kilometri. Cum? Cum? Cum?

Li:

– Şi după Reaprindere, structura internă de adâncime arată la fel.

– Nu ştim sigur; nu ne putem apropia.

– Nu, e aspectul tipic. Avem modele…

Vocea lui Wen se schimbă din nou. Vorbea mai repede, pe un ton frustrat, aproape îndurerat:

– Toate datele astea, şi noi tot n-am înţeles misterele. De cinci ani studiez traiectoriile de reacţie şi sunt la fel de neştiutor ca astronomii din Era Zorilor. Trebuie să se petreacă ceva în miezul extins, altfel s-ar produce un colaps.

Celălalt deviat se manifestă cam iritat:

– Evident, chiar inactivă, steaua emană radiaţii, dar radiază ceva care se converteşte în interacţiune scăzută.

– Dar ce anume? Ce fel de radiaţii? Şi dacă există, de ce nu intră în colaps straturile superioare?

– Conversia e la baza fotosferei şi aia s-a dus naibii! Ryop. Folosesc propriul tău software de modelare ca să demonstrez asta!

– Nu. Aberaţii post-hoc, cu nimic mai bune decât în erele trecute.

– Dar am date!

– Şi ce dacă? Adiabatele tale sunt…

Reynolt opri sunetul.

– Au ţinut-o aşa zile la rând. Vorbesc în jargon privat, inventat de obicei de un cuplu focalizat, foarte unit.

Nau se îndreptă de spate în scaun.

– Dacă nu pot vorbi decât unul cu celălalt, atunci noi nu înţelegem nimic. I-aţi pierdut?

– Nu. Cel puţin nu în mod obişnuit. Dr. Wen a ajuns atât de frustrat, încât a început să se gândească la externalizare aleatorie. Într-o persoană normală, asta ar duce la creativitate, dar…

Brughel râse, sincer amuzat.

– Deci băieţaşul tău astronom a pierdut mingea din vedere, hă, Reynolt?

Reynolt nici nu se uită la el.

– Taci, îi spuse ea.

Nau observă cât de uluiţi se arătară speculanţii la cuvintele ei. Ritser era al doilea la comandă, renumitul sadic din rândul şefilor, iar ea pur şi simplu îi închidea gura. *Mă întreb când îşi vor da seama speculanţii.* Brughel se încruntă uşor. Apoi i se lăţi zâmbetul. Se propti cu spatele de spătarul scaunului şi aruncă o privire amuzată spre Nau. Anne continuă fără ezitare:

– Wen s-a detaşat de problemă, aşezând-o într-un context din ce în ce mai amplu. La început, lucrurile au fost relevante.

Se auzi din nou vocea lui Wen, acelaşi limbaj precipitat şi monoton de mai înainte:

– Orbita galactică a Fluctuantei. Un indiciu.

Graficul ipotetic al orbitei Fluctuantei – presupunând absenţa unor întâlniri stelare – apăru pe o fereastră. Anne scotea fragmente din notiţele astronautului. Graficul se extindea cu jumătate de miliard de ani în trecut. Era figura tipică de petală de floare a populaţiei de stele dintr-un halo: tot la două sute de milioane de ani, Fluctuanta penetra miezul ascuns al galaxiei. De acolo, ieşea afară prin balansare treptată, până unde stelele se risipeau şi se lăsa întunericul galactic. Tomas Nau nu se pricepea la astronomie, dar ştia că stelele apărute în halo nu au sisteme planetare utile, deci nu prea sunt vizitate. Dar sigur că asta era cea mai puţin bizară caracteristică a Fluctuantei.

Deviatul Qeng Ho era obsedat de orbita galactică a stelei.

– Obiectul ăsta – nu poate fi o stea – a văzut miezul Tuturor Lucrurilor. Din nou, şi din nou, şi din nou…

Reynolt sări peste o porţiune de blocaj din gândirea bietului Wen. Glasul deviatului sună acum puţin mai calm:

– Indicii. O mulţime de indicii, zău. Uită de fizică; gândeşte-te la curba luminii. Timp de două sute cincisprezece ani, dintr-un ciclu de două sute cincizeci, radiază energie mai puţin perceptibilă decât o pitică maro.

Ferestrele care însoţeau gândurile lui Wen scânteiau de la o idee la alta, arătau imagini cu pitice maro, oscilaţiile mult mai rapide pe care fizicienii le extrapolaseră pentru trecutul îndepărtat al Fluctuantei.

– Se petrec evenimente pe care nu le vedem. Reaprinderea, o curbă a luminii vag asemănătoare cu o nova Q periodică, stabilizându-se în câteva megasecunde la un spectru care ar putea fi o stea pe un miez de fuziune. Şi apoi lumina scade treptat la zero… sau se schimbă în ceva ce noi nu vedem. Nu e deloc o stea! E o vrajă la mijloc! O maşinărie magică, acum spartă. Fac pariu că a fost un generator de semnal dreptunghiular cândva. Asta e! Magie ivită din inima galaxiei, ca să n-o putem înţelege.

Sunetul se întrerupse brusc şi caleidoscopul de imagini al lui Wen îngheţă în toiul frenezei.

– Dr. Wen e prizonier în capcana acestui ciclu de idei de zece megasecunde, preciză Reynolt.

Nau ştia deja unde se strecurase greşeala, dar afişă oricum o mină îngrijorată:

– Ce ne-a mai rămas?

– Dr. Li se descurcă bine, rosti Reynolt. Aluneca în propriul lui ciclu opus până l-am separat de Wen. Dar acum… ei, bine, e fixat pe

software-ul de identificare Qeng Ho. Are un model extraordinar de complex, care corespunde tuturor observaţiilor.

Alte imagini, teoria lui Li despre o nouă familie de particule subatomice.

– Dr. Li insistă pe teoria cognitivă monopolizată de Hunte Wen, dar obţine rezultate foarte diferite.

Vocea lui Li:

– Da. Da! Modelul meu anticipează faptul că stelele de acest tip sunt foarte răspândite în apropiere de gaura galaxiei. Rar, foarte rar, interacţionează şi generează o explozie cuplată. Rezultatul e expediat din miez. Bineînţeles, traiectoria lui Li era identică cu a lui Wen după presupusa explozie. Toţi parametri se potrivesc. Nu vedem stele pâlpâind în pulberea miezului; nu sunt strălucitoare, sunt foarte rapide. Dar, o dată la un miliard de ani, asistăm la distrugere asimetrică şi la ejectare.

Imagini cu explozia ipotetică a distrugătorului ipotetic al Fluctuantei. Imagini cu sistemul solar original al Fluctuantei distrus de explozie aproape complet, cu excepţia unei mici umbre protejate în capătul îndepărtat al stelei faţă de distrugător.

Ezr Vinh se aplecă în faţă.

– Doamne, a explicat totul.

– Da, spuse Nau. Până şi natura unică a sistemului planetar. Întoarse ochii de la aglomeraţia de ferestre la Anne. Ce părere ai?

Reynolt scutură din umeri.

– Cine ştie? De asta avem nevoie de un specialist nefocalizat, domnule comandor. Dr. Li îşi răspândeşte reţeaua întruna. Acesta poate fi un simptom al unei clasice capcane de a explica totul. Iar teoria lui despre particule e vastă; poate fi o tautologie Shannon.

Femeia se întrerupse. Lui Anne Reynolt îi lipsea cu desăvârşire darul de a face un spectacol. Nau îşi aranjase întrebările în aşa fel încât bomba ei să lovească ultima:

– Totuşi, teoria aceea despre particule este principala lui specialitate. Şi are consecinţe, poate o propulsie statoreactoare Bussard mai rapidă.

Se lăsă o linişte de câteva secunde. Qeng Ho se jucau cu ultrapropulsia de mii de ani, încă dinainte de Pham Nuwen. Furaseră idei de la sute de civilizaţii. În ultima mie de ani, îi aduseseră îmbunătăţiri de nici unu la sută.

– Măi, măi, măi…

Tomas Nau ştia ce bine te simţi când pariezi mult… şi câştigi. Până şi speculanţii rânjeau ca idioţii.

Îi lăsă pe toţi să savureze plăcuta senzaţie. Vestea era extraordinar de bună, chiar dacă răsplata venea la sfârşitul Exilului.

– Asta îi face pe astrofizicienii noştri o marfă preţioasă, spuse el.

Poţi să iei măsuri în legătură cu Wen?

– Mă tem că Hunte Wen e irecuperabil.

Reynolt deschise o fereastră cu imagini din domeniul medical. Pentru un fizician Qeng Ho, ar fi fost un simplu diagnostic al creierului. Pentru Anne Reynolt, era o hartă strategică.

– Vezi, aici şi aici, conexiunile sunt asociate cu munca legată de Fluctuantă; am demonstrat asta eliminând o parte din ele. Dacă încercăm să-i eliminăm fixaţia, îi ştergem activitatea din ultimii cinci ani, pe lângă faptul că interferăm cu conexiunile din cunoştinţele lui generale. Nu uita, chirurgia de focalizare e mai mult bâjbâială şi mers pe ghicite, cu o rezoluţie de un milimetru cel mult.

– Adică ne-am pomeni cu o legumă?

– Nu. Dacă intervenim şi anulăm focalizarea, va avea personalitatea şi amintirile de dinaintea ei. Dar nu va mai fi fizician.

– Hm… rosti Nau, meditând.

Deci n-aveau cum să-l defocalizeze pe speculant şi să obţină expertul de care avea nevoie Reynolt. *Şi să fiu al naibii dacă risc să-l defocalizez pe-al treilea tip.* Totuşi, exista o soluţie foarte nevătămătoare, care presupunea folosirea tuturor celor trei bărbaţi.

– Bine, Anne. Uite ce-ţi propun. Pune-l pe fizician online, dar la un ciclu de activitate scăzută. Ţine-l pe dr. Li în congelator până când tipul cel nou îi verifică rezultatele. Nu va fi o verificare la fel de eficientă ca una făcută de un nefocalizat, dar, dacă lucrezi inteligent, rezultatele nu vor avea erori.

Anne scutură iar din umeri. Nu ştia ce înseamnă falsa modestie, dar nici nu realiza cât de pricepută era.

– În ce-l priveşte pe Hunte Wen, reluă Nau, a făcut tot ce i-a stat în putere pentru noi şi nu-i putem cere mai mult. Perfect adevărat, după părerea lui Anne. Vreau să-l defocalizezi.

Ezr Vinh se holba la ei cu gura deschisă. Ceilalţi speculanţi arătau şi ei la fel de şocaţi. Exista un mic risc: pe de o parte, Hunte Wen nu va fi cea mai bună dovadă că focalizarea e reversibilă. Pe de altă parte, reprezenta un caz disperat. *Arată-te îngrijorat.*

– Ne-am folosit de dr. Wen mai mult de cinci ani la rând şi văd că deja a ajuns între două vârste. Daţi-i orice consumabile medicale are nevoie ca să-l facem cât mai sănătos cu putinţă.

Era ultimul punct pe ordinea de zi, iar şedinţa nu se mai prelungi mult. Nau se uită cum toată lumea ieşea plutind din sală. Sporovăiau unii cu alţii şi-şi arătau entuziasmul faţă de descoperirea lui Li şi dezrobirea lui Wen. Ezr Vinh plecă ultimul, dar nu vorbi cu nimeni. Chipul băiatului era lipsit de expresie. *Da, domnule Vinh. Poartă-te frumos şi poate că, într-o zi, o voi elibera pe aceea pe care o vrei tu.*

16

Garda intermediară fu deosebit de calmă. Majoritatea gărzilor erau multipli de megasecundă, cu mici suprapuneri în care cei intraţi de serviciu se informau despre problemele curente. Această gardă nu era niciun secret, dar Nau o trata oficial ca pe o perturbare a programului, o pauză de patru zile între gărzi, din când în când. În realitate, era ca al şaptelea etaj lipsă ori ziua aceea din poveşti dintre paştile cailor şi calendele greceşti.

– Ce zici, n-ar fi grozav să avem gărzi intermediare şi acasă? glumi Brughel, în timp ce-i conducea pe Nau şi Kal Omo printre stivele cu hibernauţi. Am lucrat cinci ani la siguranţă pe Frenk. Mi-ar fi fost mult mai uşor să iau o pauză câteodată şi să aranjez apele după nevoile mele.

Glasul lui răsuna tot mai tare în cală. Ecoul se întorcea înapoi din mai multe direcţii. De fapt, erau singurii treji de la bordul navei *Suivire.* Jos, pe Hammerfest, se aflau Reynolt şi un echipaj de deviaţi. Un altul, alcătuit din numărul minim necesar de emergenţi şi speculanţi, printre care şi Qiwi Lisolet, lucra la jeturile de stabilizare de pe conglomerat. Însă, în afară de deviaţi, doar nouă oameni cunoşteau cele mai adânci secrete. Şi aici, în Garda Intermediară, puteau face tot ce era necesar pentru a proteja capsula.

Pereţii interiori ai calei de hibernoterapie de pe *Suivire* fuseseră dărâmaţi şi apoi fuseseră instalate zeci de cuve suplimentare în locul lor. Toţi cei din Garda A dormeau acolo, aproape şapte sute de oameni. Gărzile B şi Misc erau pe *Brisgo Gap,* iar C şi D pe *Binele Comun.* Dar după această gardă intermediară venea rândul gărzii A.

Pe perete luci o lumină roşie; sistemul de date independent al calei se pregătea să vorbească. Nau îşi puse vizorul şi, dintr-odată, cuvele afişară etichete cu numele şi afilierea. Toate erau verzi. *Mulţumesc cerului.* Nau se întoarse către sergentul său. Numele, statutul şi semnele vitale ale lui Kal Omo pluteau în aer lângă obrazul lui; sistemul de date îşi lua datoria în serios.

– Medicii lui Anne o să vină aici în câteva mii de secunde, Kal. Nu-i lăsa să intre până când Ritser şi cu mine nu terminăm de vorbit.

– Am înţeles.

Pe faţa bărbatului se ivi un zâmbet subtil când se întoarse şi se retrase discret. Kal Omo mai trecuse prin aşa ceva; ajutase la complotul mârşav de pe *Comoara Îndepărtată.* Ştia la ce să se aştepte.

Apoi Nau şi Ritser rămaseră singuri.

– Deci, Ritser, ai mai găsit uscături?

Brughel rânjea; avea o surpriză pusă deoparte. Alunecară pe lângă stivele cu sicrie, lumina din cameră strălucind de sub tălpile lor. Sicriele arătau ca naiba, dar încă funcţionau bine, cel puţin cele Qeng

Ho. Speculanţii erau deştepţi; transmiteau tehnologie în tot Spaţiul Uman, totuşi mărfurile lor erau mai bune decât cele promovate în gura mare către stele. *Dar acum avem o bibliotecă a flotei... şi oameni care să înţeleagă ceva din ea.*

– Am pus biciul pe spionii mei, domnule comandor. Garda A e curată, deşi…

Se opri şi se propti cu mâna de un rack. Balustradele subţiri se încovoiau pe toată lungimea rackului; chiar era o structură amenajată ad-hoc.

– … deşi nu ştiu de ce te legi la cap cu pacostea asta pusă pe răzvrătire.

Lovi unul dintre sicrie cu bastonul lui de comandor.

Sicriele speculanţilor aveau geamuri late şi curbate şi o lumină internă. Nau l-ar fi recunoscut pe Pham Trinli şi fără eticheta displayului. Nu ştia cum se făcea, dar individul arăta mai tânăr cu chipul împietrit.

Probabil că Ritser lua tăcerea comandorului drept nehotărâre.

– Ştia de complotul lui Diem.

Nau scutură din umeri.

– Normal că ştia. La fel şi Vinh. Şi alţi câţiva. Iar acum îi ştim pe toţi.

– Dar…

– Nu uita, Ritser, am ajuns la un acord. Nu ne mai putem permite să ne pătăm mâinile de sânge.

În toată aventura asta, cea mai mare greşeală a lui Nau fusese felul în care procedase la interogatoriile la faţa locului de după ambuscadă. Nau aplicase strategiile de urgenţă din Anii Flagelului, strategiile acelea dure ascunse de ochii cetăţenilor obişnuiţi. Dar cu totul alta fusese situaţia primilor comandori; avuseseră la dispoziţie o mulţime de resurse umane. Pe când el… ei, bine, în cazul acelor Qeng Ho care puteau fi focalizaţi, interogatoriul nu era o problemă. Dar ceilalţi se dovedeau surprinzător de rezistenţi. Cel mai rău era că nu reacţionau la ameninţări într-un mod raţional. Ritser o luase puţin razna şi nici Tomas nu se lăsase mai prejos. Îi omorâseră pe ultimii speculanţi seniori înainte de a înţelege psihologia celorlalţi. Una peste alta, rezultase un adevărat dezastru, dar şi o experienţă de maturizare. Tomas învăţase cum să trateze cu supravieţuitorii.

Ritser zâmbi.

– Bine, bine. Măcar pe seama lui Trinli te poţi distra, mai detensionează atmosfera. Felul în care încearcă să se dea pe lângă tine şi pe lângă mine – şi mai e şi înfumurat pe deasupra! Mişcă din mână spre hibernauţii de pe rackuri. Sigur. Trezeşte-i conform programului. Ar trebui să explicăm prea multe „accidente”, aşa cum stau lucrurile acum. Se întoarse cu spatele la Nau. Zâmbetul nu-i

dispăruse, dar lumina venită de jos îl transforma într-o grimasă şi, de fapt, asta şi era. Adevărata problemă nu e Garda A, domnule comandor. În ultimele patru zile, am descoperit activităţi subversive în altă parte.

Nau se uită la el uşor mirat. De fapt, asta şi aşteptase.

– Qiwi Lisolet?

– Da! Stai, ştiu că ai văzut cearta dintre noi doi zilele trecute. Putoarea merită să moară pentru asta, dar nu de asta mă plâng. Am dovezi solide că încalcă Legea Ta. Şi e în cârdăşie cu alţii.

De data asta, Nau fu luat prin surprindere.

– Cum adică?

– Ştii că am prins-o în parcul speculanţilor cu taică-său. Închisese parcul că aşa-i venise ei cheful. De-asta m-am înfuriat aşa de tare. Dar după aceea… i-am pus pe spionii mei s-o urmărească. Monitorizarea întâmplătoare n-ar fi remarcat nimic timp de câteva gărzi: mucoasa aia nemernică deviază resursele capsulei. Fură din producţia distileriei de substanţe volatile. Fură din timpul celor de la fabrică. Distrage atenţia tatălui ei în scopuri particulare.

Ei, drăcia dracului! Qiwi nu-i spusese totul despre asta.

– Şi… ce face cu resursele astea?

– Cu astea şi cu altele. Are nenumărate planuri. Şi nu e singură… Are de gând să facă troc cu ele pentru propria ei avansare.

Nau nu ştia ce să spună. Desigur, să dai la schimb resursele comunităţii era o infracţiune. În Anii Flagelului, mai mulţi oameni muriseră executaţi pentru trocuri şi adunări în grupuri, decât ucişi de boală. Dar în timpuri moderne… trocul nu putea fi eliminat complet. Pe Balacrea, era pretextul periodic pentru exterminare – dar numai atât, un pretext.

– Ritser, rosti Nau prudent, minţind, ştiu despre toate activităţile astea. Sigur că încalcă litera Legii Mele. Dar gândeşte-te puţin. Suntem la douăzeci de ani-lumină de casă. Avem de-a face cu Qeng Ho. Sunt speculanţi adevăraţi. Ştiu că-ţi vine greu să accepţi, dar întreaga lor existenţă se învârte în jurul ideii de a înşela comunitatea. Nu putem spera s-o eliminăm într-o secundă…

– *Nu!* Brughel se împinse de rackul pe care se proptise şi apucă balustrada de lângă Tomas. Toţi sunt nişte lepădături, dar numai Lisolet şi câţiva conspiratori periculoşi – şi pot să ţi-i înşir cu numele – îţi încalcă Legea!

Nau îşi imagină cum se întâmplase totul. Qiwi Lin Lisolet nu respectase niciodată regulile, nici printre Qeng Ho. Nebuna de maică-sa aranjase să fie manipulată, dar şi aşa, tot scăpase de sub control direct. Cel mai mult îi plăcea să se joace. Odată îi spusese: „Întotdeauna e mai uşor să obţii iertarea decât permisiunea.” Această simplă afirmaţie demonstra, în aceeaşi măsură ca altele, prăpastia

care despărţea viziunea despre lume a lui Qiwi de cea a Primilor Comandori.

Nau făcu un efort de voinţă să nu se depărteze de Brughel. *Ce l-o fi apucat?* Se uită fix în ochii săi, ignorând bastonul din mâna lui cuprinsă de spasme.

– Asta-i datoria ta, vicecomandor. Iar parte dintr-a mea e să interpretez Legea Mea. Ştii că Qiwi nu a scăpat de virusul minţii; la nevoie, poate fi imediat… adaptată. Vreau să mă ţii la curent cu aceste posibile infracţiuni, dar deocamdată aleg să închid ochii la ele.

– Alegi să închizi ochii la ele? Alegi? Eu… Brughel nu-şi găsi cuvintele. Când îşi reveni, îşi stăpâni furia din glas. Da, suntem la douăzeci de ani-lumină de casă. Suntem la douăzeci de ani-lumină de familia ta. Şi unchiul tău nu mai e la putere. Vestea asasinării lui Alan Nau sosise când expediţia lor era încă la trei ani depărtare de sistemul Fluctuantei. Acasă poate încălcai orice lege, îi protejai pe infractori numai pentru că erau buni de tăvălit în pat. Se lovi cu bastonul în palmă. Aici, departe, şi în clipa asta, eşti foarte singur.

Forţa letală dintre comandori era dincolo de orice lege. Era un principiu din Anii Flagelului, dar şi un adevăr fundamental al naturii. Dacă Brughel ar fi decis să-i zdrobească acum capul, Kal Omo l-ar fi slujit pe vicecomandor în continuare. Însă Nau vorbi calm:

– Tu eşti şi mai singur, prietene. Câţi dintre cei focalizaţi lucrează pentru tine?

– Păi… Am… Am piloţii lui Xin, am spionii. O pot face pe Reynolt să redirecţioneze orice-mi trebuie.

Ritser se bălăbănea la buza unei prăpăstii pe care Tomas n-o remarcase înainte, dar cel puţin se potolea.

– Cred c-o cunoşti destul de bine pe Anne ca să ştii că n-ar face aşa ceva.

Patima uciderii din Brughel se stinse subit.

– Da… ai dreptate. Ai dreptate. Stătea să se prăbuşească. Numai că misiunea asta e cu totul altfel decât mi-am închipuit. Am avut destule resurse să trăim aici ca nişte comandori nobili. Am avut perspectiva unei lumi de comori. Acum, cei mai mulţi deviaţi ai noştri sunt morţi. Nu mai avem echipamentul necesar să ne întoarcem acasă. Suntem blocaţi aici pentru decenii întregi…

Mai avea puţin şi plângea. Trecerea de la ameninţare la slăbiciune era fascinantă. Tomas îi vorbi încet, pe ton mângâietor:

– Te înţeleg, Ritser. N-a existat situaţie mai gravă decât a noastră din Anii Flagelului. Dacă e greu pentru tine, care eşti atât de rezistent, atunci mă tem pentru echipajul de rând al misiunii.

Adevărul gol-goluţ, numai că majoritatea membrilor echipajului aveau o personalitate mult mai neînsemnată decât Brughel. Ca Ritser, erau captivi într-o fundătură întinsă pe câteva decenii, în care a avea

familie şi a creşte copii nici nu intra în discuţie. Era o problemă periculoasă, pe care nu putea s-o ignore. Dar majoritatea oamenilor de rând îşi continuau relaţiile sau îşi făceau altele noi fără probleme; cel puţin o mie de indivizi nefocalizaţi trăiau aici. Nevoile lui Ritser aveau să fie mai greu de satisfăcut. Ritser se folosea de oameni până când îi epuiza şi acum nu prea mai avea de cine să se folosească.

– Dar mai avem perspectiva comorii, poate întreaga comoară la care am sperat. Era să ne pierdem viaţa cucerindu-i pe Qeng Ho, dar acum le aflăm secretele. Ai fost la ultima şedinţă de gardă-conducere: am descoperit elemente de fizică noi şi pentru ei. Şi încă n-am pus mâna pe ce e mai bun, Ritser. Păianjenii sunt primitivi încă, dar sigur nu s-au născut aici; condiţiile din acest sistem solar sunt extreme. Nu suntem prima specie care a venit să le spioneze planeta. Gândeşte-te, Ritser: o civilizaţie non-umană, care călătoreşte prin univers. Îşi ascunde secretele acolo, jos, printre ruinele trecutului ei.

Îl conduse pe vicecomandor ocolind capătul îndepărtat al rackurilor, apoi o luară înapoi pe al doilea interval. Vizorul raporta verde peste tot, deşi, ca de obicei, sicriele emergente arătau foarte uzate. Nau oftă. Peste câţiva ani, s-ar putea să nu mai aibă destule sicrie utilizabile ca să menţină un program de gardă convenabil. O flotă stelară nu putea, singură, construi o altă flotă, nici nu avea cum să se menţină la infinit cu rezerve de înaltă tehnologie. Problema exista de când lumea: pentru a construi cele mai avansate produse tehnologice, ai nevoie de o civilizaţie întreagă, o civilizaţie cu toate cunoştinţele şi capitalul ei industrial. Nu era loc de scurtături; omenirea îşi imaginase deseori un unificator general, dar încă nu creasе unul.

Ritser părea mai liniştit acum. Furiei disperate îi luă locul judecata.

– … În regulă. Sacrificăm mult, dar la sfârşit ne întoarcem acasă învingători. Fac faţă la toate, la fel de bine ca oricare altul. Totuşi… de ce trebuie să se lungească al dracului? Ar trebui să cădem urgent pe capul unui regat de-al păianjenilor şi să-l cucerim…

– De-abia au reinventat electronica, Ritser. Ne trebuie mai mult…

Vicecomandorul scutură din cap nerăbdător.

– Da, da. Aşa e. Avem nevoie de o bază industrială solidă. Probabil ştiu asta mai bine decât tine; am fost comandor pe Şantierele Lorbita. N-o să ne scoată din rahat decât o reconstrucţie din temelii. Dar tot nu avem motive să ne ascundem aici, în L1. Dacă punem laba pe o naţiune de pe planeta păianjenilor – măcar să ne pretindem aliaţii ei – am putea grăbi lucrurile.

– Adevărat, dar problema e menţinerea controlului. Pentru asta, temporizarea e totul. Mai ştii că am participat la cucerirea Gaspr. Postcucerirea iniţială, de fapt; dacă aş fi făcut parte din prima flotă, acum aş fi fost milionar. Nau nu-şi ascunse mânia din glas; Brughel îi

înţelegea viziunea. Doamne, ce minuni a făcut prima flotă! Numai două nave, Ritser! Închipuie-ţi. Aveau numai cinci sute de deviaţi, mai puţini decât noi. Dar au stat şi-au pândit şi, când cei de pe Gaspr au ajuns din nou la Era Informatică, au pus mâna pe toate sistemele de date de pe planetă. Comoara pur şi simplu le-a căzut în mână! Nau scutură din cap, alungându-şi amintirea. Da. Am putea încerca să-i cucerim pe păianjeni acum. Aşa am putea grăbi lucrurile. Dar ar fi un bluf împotriva unor extratereştri pe care nu-i înţelegem. Dacă am calcula greşit, dacă am intra într-un război de gherilă, am irosi totul într-o clipă… Probabil că am „câştiga”, dar o aşteptare de treizeci de ani s-ar putea transforma într-una de cinci sute. N-ar fi un eşec fără precedent, Ritser, deşi precedentul nu s-a petrecut în Anii Flagelului. Ştii povestea Canberrei?

Brughel înălţă din umeri. O fi fost Canberra cea mai puternică civilizaţie din Spaţiul Uman, dar se găsea la prea mare distanţă ca să-l intereseze. Ca în cazul multor emergenţi, interesul lui pentru universul cel mare şi larg era minim.

– Acum trei mii de ani, Canberra trăia în evul mediu. Ca şi Gaspr, colonia originală s-a bombardat până a ajuns la sălbăticie, însă canberranii nu erau nici la jumătatea drumului înapoi. O mică flotă Qeng Ho a călătorit până la ei; dintr-o greşeală stupidă, şi-au închipuit că au dat peste o civilizaţie profitabilă. A fost prima greşeală mare a speculanţilor. A doua a fost că au rămas acolo o vreme; au încercat să negocieze cu canberranii, aşa înapoiaţi cum erau. Qeng Ho deţineau toată puterea, erau capabili să determine societăţile primitive ale Canberrei să le facă pe voie.

Brughel scoase un mormăit, apoi rosti:

– Am priceput unde vrei să ajungi. Dar localnicii lor erau mult mai primitivi decât ai noştri.

– Da, dar erau oameni. Iar Qeng Ho aveau resurse net superioare. În orice caz, au semnat alianţe. Au stimulat tehnologia locală cât de mult au putut. Au pornit să cucerească lumea. Şi adevărul e că au reuşit. Însă cu fiecare pas se îndreptau spre derivă. Membrii echipajului original şi-au trăit bătrâneţea în castele de piatră. Nici măcar nu mai ştiau de hibernoterapie. Civilizaţia hibridă formată din speculanţi şi localnici a devenit foarte avansată şi puternică, dar era prea târziu pentru cei din urmă.

Comandorul şi adjunctul lui ajunseseră aproape de intrarea principală. Brughel o luă în faţă, întorcându-se încet ca să atingă peretele mai întâi cu picioarele. Se uită la Nau cu o expresie concentrată.

Nau atinse podeaua şi lăsă pâsla din bocanci să-i amortizeze săritura.

– Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Ritser. Exilul nostru aici e, într-

adevăr, necesar, iar răsplata va fi la fel de mare pe cât o visezi tu. Dar, până la ea, hai să rezolvăm problemele care te deranjează pe tine. Un comandor nu ar trebui să sufere.

Pe faţa bărbatului mai tânăr se instală o expresie de uimire şi recunoştinţă.

– M-m-mulţumesc, domnule. N-am nevoie decât de puţin ajutor, din când în când.

Mai discutară câteva momente, punând la cale compromisurile necesare.

Pe drumul de întoarcere de pe *Suivire,* Tomas Nau avu puţin timp de gândire. Din taxiul lui, vedea conglomeratul scânteietor în faţă şi cerul din jur pătat de formele neregulate ale habitatelor, ale depozitelor şi ale navelor care orbitau în jurul diamantelor. Aici, în Garda Intermediară, nu zări urme de activitate umană. Nici echipajele lui Qiwi nu se vedeau, probabil ascunse la umbra conglomeratului. La mare distanţă de munţii de diamant, Arachna plutea în izolare glorioasă. Pe oceanul ei nemărginit apărură pete fără nori. Zona de convergenţă tropicală era clară pe fondul albastru. Lumea păianjenilor începea să semene tot mai mult cu arhetipul Pământului-Mamă, o lume dintr-o mie pe care oamenii puteau asoliza şi prospera. Va continua să arate ca un paradis încă aproximativ treizeci de ani, până când soarele ei se va scufunda încă o dată. *Şi atunci o vom cuceri.*

Acum însă tocmai făcuse încă un pas către succesul definitiv. Rezolvase o enigmă şi eliminase un risc inutil. Gura i se schimonosi într-un zâmbet amar. Ritser se înşela foarte mult crezând că e uşor să fii primul nepot al lui Alan Nau. Da, Alan îl favorizase pe Tomas. De la bun început fusese clar că Tomas va fi continuatorul dominaţiei dinastiei Nau peste emergenţi. Asta era o parte din problemă, pentru că îl transforma într-o ameninţare la adresa membrilor mai bătrâni ai dinastiei. Succesiunea – chiar în familiile de comandori – se asigura de cele mai multe ori prin asasinare. Însă Alan Nau fusese inteligent. Da, voia ca nepotul lui să-i ducă neamul mai departe, dar numai după ce el trăia şi conducea până la sfârşitul vieţii sale naturale. A-i da lui Tomas comanda expediţiei spre Steaua Fluctuantă fusese un act diplomatic care îl salvase şi pe conducător, şi pe moştenitorul său legal. Tomas lipsea de pe scena lumii mai mult de două secole. Era foarte posibil ca, la întoarcere, să aducă şi comoara care să continue dominaţia familiei Nau.

Tomas se întrebase deseori dacă Ritser Brughel nu era cumva un mic sabotor. Acasă, păruse o alegere bună pentru postul de vicecomandor. Era tânăr şi făcuse o treabă bună la Şantierele Lorbita. Se trăgea de pe Frenk; părinţii lui sprijiniseră printre primii invazia lui Alan Nau. Pe cât posibil, Emergenţa încerca să transforme fiecare

nouă cucerire stigmatizând-o aşa cum stigmatizase Era Flagelului Balacrea: prin decese în masă, prin virusul minţii, prin înfiinţarea Clasei Comandorilor. Tânărul Ritser se adaptase la fiecare solicitare a noii ordini.

Dar, de la începutul Exilului, se purta ca un nemernic şi-un încurcă-lume: neglijent, neîngrijit, obraznic. În parte, era de vină rolul de om cu greutate pe care îl primise, dar el nu juca un rol. Se închisese în sine şi nu coopera. Concluzia evidentă: duşmanii familiei Nau erau oameni deştepţi, cu planuri pe termen lung. Poate că reuşiseră cumva să strecoare un spion printre cei responsabili de siguranţa unchiului Alan.

Astăzi, misterul şi suspiciunile se ciocniseră. *Şi nu am descoperit nici sabotaj, nici incompetenţă.* Vicecomandorul lui pur şi simplu era frustrat din cauza unor nevoi neîndeplinite, de care nu-i pomenise din cauza orgoliului. În lumea civilizată, îndeplinirea lor ar fi o nimica toată; era dreptul natural, dobândit prin naştere, chiar dacă netrâmbiţat, al fiecărui comandor, însă aici, în sălbăticie, înconjuraţi de epave… aici, Ritser trebuia să se lupte cu greutăţi mari.

Taxiul se mişcă lin, ca o stafie, peste volutele cele mai înalte ale habitatului Hammerfest şi coborî printre umbrele de dedesubt.

Va fi greu să-l mulţumească pe Brughel; bărbatul mai tânăr va trebui să fie mai reţinut. Tomas revizuia deja listele de echipaje şi deviaţi. *Da, pot să fac asta.* Şi va merita. În afară de el, Ritser Brughel era singurul comandor în limitele a douăzeci de ani-lumină. Clasa Comandorilor era deseori periculoasă în sine, dar exista o legătură între ei. Fiecare cunoştea strategiile ascunse, decisive. Fiecare înţelegea virtuţile adevărate ale emergenţei. Ritser era tânăr, dar se maturiza pe dinăuntru. Dacă s-ar stabili relaţia potrivită, ar fi mai uşor de depistat alte probleme.

Iar succesul lor definitiv putea fi şi mai mare decât îi spusese el lui Ritser. Mai mare chiar decât şi-l închipuise unchiul Alan. Viziunea lui poate că l-ar fi ocolit pe Tomas, dacă n-ar fi fost întâlnirea directă cu speculanţii.

Unchiul Alan tratase respectuos ameninţările îndepărtate; continuase tradiţiile balacreene de siguranţă a emisiilor. Dar nici el nu-şi dădea seama că se jucau de-a tiranii pe un teritoriu ridicol de mic: Balacrea, Frenk şi Gaspr. Nau tocmai îi povestise lui Ritser despre înfiinţarea Canberrei. Ar fi putut găsi exemple mai bune, dar Canberra era preferata lui. În vreme ce colegii lui studiau istoria emergentă până în pânzele albe şi adăugau strategiilor nuanţe fără însemnătate, Tomas Nau studia istoria Spaţiului Uman. Chiar şi un dezastru ca Era Flagelului era o banalitate când priveai lucrurile în ansamblu. Faţă de cuceritorii istoriei, scena balacreană era o coajă de nucă. Deci Tomas Nau era familiarizat cu mii de strategi îndepărtaţi, de la Alexandru

Macedon şi Tarf Lu… la Pham Nuwen. Dintre toţi, cel din urmă era modelul lui central, cea mai mare personalitate Qeng Ho.

Într-un fel, Nuwen crease lumea Qeng Ho modernă. Transmisiile speculanţilor dădeau amănunte din viaţa lui Nuwen, dar le cam înfloreau. În univers circulau alte versiuni, zvonuri contradictorii. Fiecare detaliu din viaţa lui merita studiat. Pham Nuwen se născuse pe Canberra chiar înainte de asolizarea Qeng Ho. Copilul Nuwen intrase în lumea Qeng Ho din afară… şi o transformase. În câteva secole, făcuse din speculanţi un imperiu, cel mai mare imperiu cunoscut. Fusese un Alexandru Macedon al Spaţiului Uman. Şi – la fel ca în cazul lui Alexandru – imperiul lui nu rezistase.

Bărbatul fusese un geniu al cuceririi şi al organizării. El pur şi simplu nu avea toate instrumentele necesare la dispoziţie.

Nau aruncă o ultimă privire spre frumuseţea albastră, asemenea cerului, a Arachnei, care se furişa pe sub turnurile Hammerfestului. Acum avea un vis. Până acum, îl recunoscuse numai în sinea lui. Peste câţiva ani, avea să cucerească o rasă nonumană, o rasă care călătorise cândva printre stele. Peste câţiva ani, urma să sondeze cele mai adânci taine ale automatelor flotei Qeng Ho. În felul ăsta, l-ar putea egala pe Pham Nuwen. În felul ăsta, ar putea înălţa un imperiu stelar. Dar visul lui Tomas Nau nu se oprea aici, pentru că el deţinea deja un instrument care îi lipsise lui Pham Nuwen şi Tarf Lu: *focalizarea.*

Visul lui avea să se împlinească peste o jumătate de viaţă, la celălalt capăt al Exilului şi al groazei, pe care nu şi-l imagina încă. Uneori se întreba dacă nu era o nebunie să-şi închipuie că poate ajunge acolo. O, dar visul îi strălucea atât de puternic în minte:

Cu ajutorul focalizării, Tomas Nau putea deţine lucrul pe care reuşea să pună mâna. Emergenţa lui Tomas Nau avea să devină un singur imperiu, cuprinzând tot Spaţiul Uman. Unul care va dura.

17

Oficial, sigur că barul lui Benny Wen nu exista. Benny pusese mâna pe un spaţiu utilitar printre baloanele interioare. Lucrând în timpul liber, el şi tatăl lui îl dotaseră treptat cu mobilă, un joc de biliard în imponderabilitate şi tapet. Se mai vedeau ţevile din pereţi, dar şi pe ele le acoperiseră cu bandă colorată.

Când intra de gardă ramura lui, Pham Trinli îşi făcea veacul prin bar. Iar de când făcuse treaba aia de mântuială cu stabilizarea în punctul L1 şi trecuse Qiwi Lisolet la cârmă, avea timp liber berechet.

Nici nu intră bine pe uşă, că îl şi izbi în nări aroma de hamei şi orz. Câteva picături de bere plutiră pe lângă urechea lui, apoi dispărură în ventilatorul de curăţare de la uşă.

– Hei, Pham, pe unde naiba umbli? Stai jos.

Amicii lui obişnuiţi preferau, cei mai mulţi, să se adune pe tavanul sălii de jocuri. Pham îi salută din mână şi traversă încăperea alunecând, ca să se aşeze pe peretele exterior. Asta însemna că avea să stea oblic faţă de ceilalţi, dar nu prea era loc în sală.

Trud Silipan făcu semn spre partea opusă, unde Benny plutea pe lângă bar.

– Unde-s berea şi chipsurile, Benny, băiete? Mai adu una mare pentru geniul nostru militar!

Toată lumea se puse pe râs. Pham reacţionă cu un mormăit indignat. Se străduise mult ca să dea impresia de fanfaron guraliv. Vrei să auzi o poveste cu eroisme? Ascultă-l pe Pham Trinli cam o sută de secunde. Bineînţeles, dacă aveai, cât de cât, experienţă de viaţă, îţi dădeai seama că poveştile lui erau pure născociri sau, dacă erau adevărate, nu lui îi aparţineau faptele de vitejie. Trinli aruncă o privire prin sală. Ca de obicei, mai mult de jumătate din clienţi erau emergenţi din Clasa Urmaşilor, dar mai toate grupurile aveau şi unul sau doi Qeng Ho. Trecuseră peste şase ani de la Reaprindere, de la „atrocitatea lui Diem”. Pentru majoritatea, asta însemna doi ani de viaţă. Supravieţuitorii Qeng Ho învăţaseră şi se adaptaseră. Nu erau complet asimilaţi, dar, ca Pham Trinli, deveniseră parte dintre cei exilaţi.

Hunte Wen plecă de lângă bar şi traversă încăperea. Trăgea după el o plasă cu baloane pline cu băutură, şi cantitatea maximă de gustări pe care el şi Benny riscau s-o aducă în bar. Se făcu linişte cât servi şi primi bilete de plată în schimb.

Pham înşfăcă o băutură. Balonul era nou, din plastic. Benny îşi făcuse lipeala cu echipajele care lucrau la suprafaţa conglomeratului. Mica distilerie de volatile înghiţea zăpadă şi gheaţă şi diamante măcinate… şi scotea materie brută, inclusiv plasticul pentru baloane, mobilă şi jocul de biliard în imponderabilitate. Până şi atracţia principală a barului tot din producţia conglomeratului provenea,

rafinată în laboratorul de bacteriologie al habitatului.

Balonul din mâna lui avea un desen colorat pe o parte. Scria BERE DE GHEAŢĂ ŞI DIAMANT şi era o imagine a conglomeratului scufundat printre clăbuci – una complicată, clar făcută de mână. Pham studie o clipă desenul făcut cu cap. Se abţinu să pună întrebări. Oricum le vor pune ceilalţi… în felul lor.

Se auzi un hohot de râs când Trud şi prietenii lui observară desenul.

– Hei, Hunte, tu l-ai făcut?

Wen tatăl zâmbi modest şi confirmă cu o înclinare a capului.

– Să ştii că-i mişto. Nu-i ce-ar desena un artist focalizat, bineînţeles.

– Am crezut că ai fost un fel de fizician înainte de a-ţi recupera libertatea.

– Astrofizician. Nu-mi… nu-mi aduc aminte prea multe de pe vremea aia. Acum încerc lucruri noi.

Emergenţii stătură de poveşti cu Wen câteva minute. Majoritatea erau prietenoşi şi, cu excepţia lui Trud Silipan, îl compătimeau sincer. Pham îşi amintea vag de Hunte Wen cel de dinaintea ambuscadei. Îi făcuse impresia unui intelectual deschis şi bun la suflet. Sufletul bun şi-l păstrase. Tipul zâmbea deseori, dar prea se scuza tot timpul. Personalitatea lui era ca un vas de ceramică spart şi lipit la loc, utilizabil, dar fragil.

Wen colectă şi ultimul bilet de plată şi porni înapoi spre bar. Se opri la jumătatea drumului. Pluti mai aproape de tapet şi privi la conglomerat şi la soare. Uitase de ele, prins cum era de tainele Stelei Fluctuante. Trud Silipan chicoti şi se aplecă peste masă, către Trinli.

– Mai otrăvit ca iadul, nu-i aşa? În general, defocalizaţii nu sunt aşa de rău loviţi.

Benny Wen se îndepărtă de bar şi-l scoase pe tatăl său din raza vizuală a celorlalţi. Benny fusese unul dintre cei mai belicoşi conspiratori de-ai lui Diem care supravieţuise.

Lumea reveni la subiectele fierbinţi ale zilei. Jau Xin căuta pe cineva de gardă în ramura A ca să facă schimb cu el, în ramura B. Iubita lui era în garda cealaltă. Un asemenea schimb trebuia aprobat de comandori, dar, dacă cele două părţi cădeau la învoială… Un altul veni cu pontul că o femeie Qeng Ho de la intendenţă înlesnea astfel de târguri, în schimbul altor favoruri.

– Nemernicii ăştia de speculanţi te taxează pentru orice, mormăi Silipan în barbă.

Iar Trinli îi cadorisi cu o poveste de-a lui – adevărată, dar plină de aiureli, pentru ca ei s-o creadă inventată – despre o misiune de gardă lungă, pe care cică ar fi condus-o el.

– Cincizeci de ani am dus-o cu numai patru grupe de gardă. La

sfârşit, am fost nevoit să încalc regulamentul, să le dau voie copiilor în faza de Zbor. Dar noi eram deja în avantaj pe piaţă…

Pham se apropia de momentul poantei, când Trud Silipan îi trase un ghiont în coaste.

– Sst! Linişte, stăpâne Qeng Ho, a sosit zeiţa pedepselor tale.

Lumea se puse pe hohotit. Pham îl fulgeră pe Silipan din priviri, apoi se întoarse capul să vadă cine venise.

Qiwi Lin Lisolet tocmai intrase plutind pe uşa barului. Se răsuci în aer şi se lăsă lângă Benny Wen. Se făcu linişte în sală şi vocea ei se auzi până în tavan, unde se afla grupul lui Trinli.

– Benny! Ai formularele alea de schimb? Gonle poate să acopere…

Restul frazei se pierdu când cei doi se retraseră în capătul opus al barului şi se reluă conversaţia generală. Qiwi era clar pusă pe tocmeală şi-i forţa mâna lui Benny să mai facă un târg.

– E-adevărat că tot ea răspunde de stabilizarea conglomeratului? Credeam că e treaba ta, Pham.

Jau Xin scoase o strâmbătură.

– Las-o baltă, Trud.

Pham ridică braţul – imaginea unui bătrân iritat care încearcă să pară important.

– Ţi-am mai zis, am fost promovat. Lisolet se ocupă cu detaliile de teren, iar eu supraveghez toată operaţiunea în locul comandorului Nau.

Se uită spre Qiwi, încercând să pară cât mai agresiv. *Mă întreb ce mai coace acum.* Copila asta era uimitoare.

Cu colţul ochiului, Pham îl văzu pe Silipan ridicând din umeri spre Jau Xin pe post de scuză. Deşi toţi îl considerau pe Pham un escroc, îl simpatizau. Poate că exagera cu născocirile, dar era foarte amuzant. Problema lui Silipan era că nu ştia când să se oprească. Acum probabil se gândea cum să mai îndrepte din răul făcut.

– Da, rosti Silipan, nu mulţi dintre noi raportează direct comandorului. Vă spun eu ceva despre Qiwi Lin Lisolet. Se uită în jur, să vadă cine se mai afla în bar. Ştiţi că mă ocup de deviaţi în locul lui Reynolt. Ei, bine, le dăm o mână de ajutor spionilor lui Ritser Brughel. Am stat de vorbă cu băieţii de-acolo. Don'şoara Lisolet a noastră e pe lista neagră. E vârâtă în mai multe escrocherii decât vă închipuiţi. Arătă cu mâna spre mobilă. De unde credeţi că vin toate astea? Acum că a pus mâna pe slujba lui moş Pham, nu mai pleacă de pe conglomerat. Fură din producţie pentru indivizi ca Benny.

Unul dintre clienţi clătină balonul-pahar în direcţia lui Silipan.

– Mi se pare că şi tu ai partea ta, Trud.

– Ştii că nu asta contează. Ascultă. Resursele astea în care bagă mâna ea şi Benny sunt comunitare. Lumea din jurul mesei dădu din cap aprobator, solemn. Oricât de favorabile ar fi rezultatele, tot furt

din averea comună se numeşte.

Privirea i se înăspri. În Era Flagelului nu existaseră prea multe păcate mai mari decât ăsta.

– Da, dar comandorii ştiu ce se petrece. Nu-i cine ştie ce infracţiune.

Silipan încuviinţă tacit.

– E-adevărat, pe moment, văd că o tolerează. Reveni la zâmbetul său viclean. Câtă vreme Qiwi se culcă în patul comandorului Nau.

Ăsta era un alt zvon care circula.

– Uite cum stă treaba, Pham. Tu eşti Qeng Ho. Dar, la bază, eşti militar. Asta-i o profesiune onorabilă care îţi conferă un anumit statut, indiferent de originea ta. Vezi tu, societatea e împărţită pe mai multe clase morale. Silipan recita, fără îndoială, din înţelepciunea cu care fusese îndoctrinat. La cel mai înalt nivel sunt comandorii, oamenii de stat, cum cred că le zici tu. După ei vin conducătorii militari, urmaţi de planificatorii de personal, tehnicienii şi armata. Iar după ei... târâturi de diverse categorii: membrii decăzuţi ai claselor utile, indivizi care mai au şansa de a se reintegra în sistem. Sub ei sunt muncitorii din fabrici şi fermierii. Iar jos de tot – o adunătură de lepădături din cea mai joasă speţă – stau speculanţii. Silipan îi zâmbi lui Pham. Avea impresia că-l flata în mare măsură pentru că-l plasase printre nobilii din naştere. Comercianţii sunt mâncători de morţi şi muribunzi, prea laşi ca să fure aplicând forţa.

Până şi personajul sub care se ascundea Trinli ar trebui să se înece auzind o asemenea analiză. Pham ripostă ameninţător:

– Află de la mine că Qeng Ho sunt de mii de ani aşa cum îi vezi acum, Silipan. Asta în niciun caz nu-i un semn de eşec.

– Ştiu că e greu de acceptat, Trinli, spuse Silipan şi zâmbi cu simpatie, compătimitor. Eşti un om bun şi e corect să fii loial. Dar cred că te apropii de momentul când vei înţelege. Speculanţii se vor afla întotdeauna printre noi, fie că vând alimente ilegale într-o fundătură, fie că stau la pândă printre stele. Cei din urmă îşi zic civilizaţie, dar nu sunt decât lepădăturile care se agaţă de marginea unei civilizaţii adevărate.

– Nu cred că am fost vreodată flatat şi insultat aşa de grosolan în acelaşi timp, mormăi Pham.

Se puseră toţi pe râs, iar Trud Silipan crezu că morala lui îl înveselise cumva pe Trinli. Pham îşi termină istorioara fără alte întreruperi. Conversaţia alunecă spre speculaţii legate de păianjenii de pe Arachna. În mod obişnuit, Pham ar fi ascultat poveştile cu entuziasm bine mascat. Astăzi, lipsa lui de atenţie nu era doar un rol. Îşi plimbă privirea la masa de lângă bar. Benny şi Qiwi se vedeau numai pe jumătate. Se certau pe un târg. În ciuda dozei de sminteală emergentă, Trud Silipan avea un pic de dreptate. În ultimii doi ani,

înflorise aici o mişcare ilegală. Nu era actul subversiv violent al conspiraţiei lui Diem. În mintea participanţilor Qeng Ho, nici măcar nu era o conspiraţie, ci pur şi simplu o afacere care continua. Benny, tatăl lui şi zeci de alte persoane răstălmăceau şi ignorau sistematic declaraţiile comandorului. Până acum, Nau nu trecuse la represalii; până acum, mişcarea subversivă Qeng Ho îmbunătăţise lucrurile pentru toată lumea. Pham mai văzuse o dată sau de două ori asemenea situaţii, în care Qeng Ho nu puteau face comerţ ca fiinţe umane libere, nu puteau fugi şi nu puteau lupta.

Micuţa Qiwi Lin Lisolet era de vină pentru tot. Pham o studie întrebător. O clipă, uită să se încrunte. Qiwi pierduse atât de mult! Judecând după unele standarde de onoare, trădase. Dar uite-o că e trează gardă după gardă, pregătită să încheie un târg în toate direcţiile. Pham îşi reţinu zâmbetul iubitor şi se încruntă la ea. Dacă Trud Silipan sau Jau Xin ar fi ştiut ce simţea el pentru Qiwi Lisolet în realitate, ar fi zis că e nebun de legat. Dacă cineva la fel de inteligent ca Tomas Nau ar fi înţeles, ar fi pus lucrurile cap la cap şi atunci adio Pham Trinli.

Când Pham se uită la Qiwi Lisolet se văzu pe sine, mai mult decât altă dată în viaţa lui. Da, Qiwi era fată, iar misoginismul făcea parte din trăsăturile lui nemascate. Dar asemănările dintre ei treceau dincolo de sex. Qiwi avusese – cât? opt ani? – când pornise în călătoria asta. Îşi petrecuse aproape jumătate din copilărie în bezna dintre stele singură, numai cu gărzile de întreţinere ale flotei. Iar acum era împinsă într-o cultură total diferită. Cu toate astea, supravieţuia şi rezista la orice provocare nouă. Şi câştiga.

Pham se răsuci spre sine. Nu-şi mai asculta prietenii de pahar. Nici măcar nu se mai uita la Qiwi Lin Lisolet. Îşi amintea de vremuri de acum trei mii de ani, străbătând secolele propriei vieţi.

Canberra. Avusese treisprezece ani, cel mai tânăr fiu al lui Tran Nuwen, rege şi stăpân al întregului Ţinut Nordic. Pham crescuse printre lupte cu sabia, otrăviri şi intrigi, locuise în castele de piatră, la ţărmul unei mări reci, foarte reci. Fără îndoială că ar fi sfârşit mort – sau rege al tuturor – dacă viaţa ar fi continuat în stil medieval. Dar toate se schimbaseră când avea treisprezece ani. O lume în care aparatele de zbor şi radioul erau simple mituri se trezise confruntată de comercianţii stelari, de Qeng Ho. Încă mai ţinea minte cum pârjoliseră vasele lor Mlaştina cea Mare la sud de castel. În doar un an, politica feudală a Canberrei se schimbase cu desăvârşire în mintea lui.

Qeng Ho investiseră trei nave în expediţia la Canberra. Îşi făcuseră socoteli foarte greşite socotind că localnicii se aflau la un nivel de dezvoltare tehnologică mult mai avansat la sosirea lor. Dar nici ţinutul lui Tran Nuwen nu reuşise să le refacă rezervele. Două nave

rămăseseră acolo. Tânărul Pham plecase cu a treia – un târg cu ostatici cu care tatăl lui crezuse c-o să-i păcălească pe oamenii stelelor.

În ultima zi a lui Pham pe Canberra se lăsaseră frigul şi ceaţa. Drumul de pe zidurile castelului la mlaştină durase aproape toată dimineaţa. Era prima oară când micului Pham i se dădea voie să vadă navele cele grozave ale vizitatorilor de aproape şi era în al nouălea cer. Poate că nu avea să mai apară un alt moment similar în viaţa lui, în care să priceapă lucrurile atât de strâmb şi pe dos: navele care se conturau uriaşe în neguri erau simple navete. Căpitanul cel înalt şi straniu care-l întâmpinase pe tatăl lui Pham era, de fapt, ofiţer secund. La trei paşi în spatele lui mergea o femeie tânără, cu faţa schimonosită, încercând zadarnic să-şi ascundă stinghereala – concubina? servitoarea? Adevăratul comandant, cum reieşise până la urmă.

Tatăl lui Pham, regele, făcu un semn din mână. Tutorele băiatului şi servitorii lui aspri îl puseră să mărşăluiască prin noroi, spre oamenii stelelor. Mâinile de pe umerii lui strângeau nemiloase, dar Pham nu-şi dădu seama. Se uită în sus întrebător, devorând din priviri „navele spaţiale”, încercând să urmărească din ochi curbele line, probabil din metal scânteietor. Asemenea perfecţiune văzuse în tablouri sau bijuterii, dar acum trăia un vis împlinit.

Poate că ar fi reuşit să-l urce la bordul navetei înainte ca el să-şi dea seama de trădare, dacă n-ar fi fost Cindi. Cindi Ducanh, fata mai mică a verişorului lui Tran. Familia ei era destul de însemnată ca să trăiască la curte, dar nu atât de însemnată încât să conteze ce se petrece cu ea. Cindi avea cincisprezece ani şi era cea mai bizară şi mai rebelă creatură pe care o cunoscuse vreodată Pham, atât de bizară, încât nici nu ştia cum să-i zică, deşi „prietenă” ar fi fost îndeajuns.

Fata apăru dintr-odată între ei şi oamenii stelelor.

– Nu! Nu e drept. Nu e bine. Nu…

Ridică mâinile, vrând parcă să-i oprească. Pham auzi o femeie strigând de pe margine. Era mama lui Cindi, care ţipa la fiica ei.

Un gest naiv, prostesc, zadarnic. Grupul lui Pham nici măcar nu încetini. Tutorele lui seceră picioarele fetei cu bastonul. Cindi se prăbuşi.

Pham se întoarse, vru să întindă mâna spre ea, dar mâini zdravene îl ridicară, îi imobilizară braţele şi picioarele. O văzu pe Cindi pentru ultima oară cum se zbate în noroi şi se uită în direcţia lui, fără să-i pese de bărbaţii cu topoare care fugeau spre ea. Pham Nuwen nu aflase niciodată ce preţ plătise singura persoană care îi sărise în apărare. Peste câteva secole, se întorsese pe Canberra suficient de bogat ca să cumpere planeta, chiar în starea civilizată în care

ajunsese. Cercetase vechile biblioteci, fragmentele de înregistrări digitale ale Qeng Ho rămaşi acolo. Nu scria nimic despre consecinţele gestului făcut de Cindi, nici registrele de naşteri nu conţineau date clare despre familia ei de atunci înainte. Ea, fapta şi consecinţele ei nu aveau nicio valoare în ochii timpului.

Pham fu ridicat sus de tot, cărat iute înainte. Avu o frântură de viziune cu fraţii şi surorile lui, tineri şi tinere cu trăsături aspre, împietrite. Astăzi, o foarte mică ameninţare era eliminată. Servitorii se opriră scurt în faţa tatălui său, regele. Bătrânul – de fapt numai de patruzeci de ani – se uită la el, dar privirea nu-i zăbovi. Tran fusese dintotdeauna o forţă distantă a naturii, capricios, în spatele rândurilor de tutori, contestând moştenitori şi curteni. Îşi strângea buzele într-o linie subţire. Preţ de-o clipă, se poate ca mila să-şi fi găsit loc în privirea lui aspră. Atinse obrazul lui Pham.

– Să fii puternic, băiete. Îmi porţi numele.

Apoi Tran se răsuci şi vorbi într-o limbă ciudată cu omul stelelor. Iar Pham se pomeni dat pe mâini străine.

Ca şi Qiwi Lin Lisolet, Pham Nuwen fusese expediat în bezna cea grea. Şi, tot ca ea, Pham nu aparţinea nimănui.

Ţinea minte primii ani mai bine decât orice altă perioadă a vieţii lui. Fără îndoială că echipajul avea de gând să-l vâre în congelator şi să-i facă vânt la oprirea următoare. Ce să faci cu un puşti care crede că există o singură lume, şi aceea plată, şi care şi-a petrecut viaţa de până atunci învârtind sabia pe ici, pe colo?

Pham Nuwen avusese un plan al său. Cuvele de hibernoterapie îl speriau de moarte. Nici nu părăsise bine *Revenirea* orbita Canberrei, când micul Pham dispăru din cabina care i se dăduse. Dintotdeauna fusese scund pentru vârsta lui, iar acum ştia ce înseamnă supravegherea de la distanţă. Patru zile îl căută echipajul de pe *Revenirea.* În cele din urmă, Pham pierdu bătălia, bineînţeles, şi nişte Qeng Ho foarte furioşi îl târâră în faţa comandantului navei.

Ştia deja că era „servitoarea” pe care o văzuse în mlaştină. Ştia, însă tot nu-i venea să creadă. O femeie fără vlagă la comanda unei nave cu un echipaj de o mie de oameni (deşi în curând majoritatea aveau să treacă în starea inactivă, în hibernoterapie). Hm... Poate că fusese concubina proprietarului, dar îl otrăvise şi acum comanda în locul lui. Era un scenariu credibil, dar o transforma într-o persoană extrem de periculoasă. În realitate, Sura fusese comandant junior, lidera unei facţiuni care votase împotriva rămânerii pe Canberra. Cei rămaşi îi numiseră pe restul „laşii prevăzători”. Şi acum se îndreptau spre casă, într-o anumită stare falimentară.

Pham îşi aminti expresia de pe faţa femeii când, într-un sfârşit, fusese prins şi adus pe punte. Se încruntase către micul prinţ, un băiat

încă îmbrăcat în catifeaua nobilimii din Canberra.

– Din cauza ta a întârziat startul gărzilor, tinere.

Pham de-abia înţelegea limba în care-i vorbea. Îşi înăbuşi panica şi singurătatea şi se uită la ea cu o expresie la fel de pătrunzătoare.

– Doamnă, sunt ostaticul dumneavoastră, nu sclavul, nici victima dumneavoastră.

– La naiba! Ce-a zis? Sura Vinh se uită în jur, la locotenenţii ei. Ascultă, fiule. Zborul va dura şaizeci de ani. Trebuie să te culcăm.

Pham pricepu oarecum ultima ei propoziţie, dar îi sunase ca spusele grăjdarului-şef când trebuia să decapiteze un cal.

– NU! N-o să mă vârâţi într-un sicriu!

Sura Vinh îl înţelese şi ea de data asta.

Cineva i se adresă brusc comandantului Vinh, spunându-i, probabil: „Nu contează ce vrea el, doamnă."

Pham se încordă pentru încă un meci inutil de lupte corp la corp. Dar Sura nu făcu decât să-l fixeze din ochi o secundă şi să comande tuturor celorlalţi să iasă din biroul ei. Cei doi vorbiră într-o limbă stricată câteva kilosecunde. Pham cunoştea intrigile şi strategia de la curte, dar niciuna nu se aplica acum. Înainte de sfârşitul discuţiei, băieţelul plângea de mama focului şi Sura îl ţinea cu braţul pe după umeri.

– O să treacă ani de zile, îi spuse ea. Înţelegi?

– D-da.

– Când o să ajungem, o să fii un boşorog, dacă nu ne laşi să te punem să hibernezi.

Ultimul cuvânt se dovedi o alegere nefericită.

– *Nu, nu, nu!* Mai bine mor.

Pham Nuwen nu se lăsă convins de logică.

Sura lăsă o clipă de linişte. Peste ani de zile, îi povesti lui Pham cum văzuse ea conversaţia lor:

– Da, aş fi putut să te arunc în congelator. Ar fi fost prudent şi etic – şi m-ar fi scutit de o groază de necazuri. N-o să înţeleg niciodată de ce m-au obligat membrii comitetului flotei lui Deng să te accept; erau meschini şi nervoşi, dar mi-au cerut cam mult. Aşa că m-am procopsit cu tine, un ţânc înşelat de propriul tată. Să fiu a naibii dacă aveam de gând să te tratez cum te-au tratat el şi comitetul. Pe lângă asta, dacă ai fi petrecut zborul congelat, tot ai fi fost un zero când am fi ajuns la Namqem, neajutorat într-o civilizaţie tehnologică. Aşa că de ce să nu te scutesc de hibernoterapie şi să încerc să te învăţ esenţialul? Mi-am zis că o să vezi şi singur ce greu trec anii pe o navă care călătoreşte printre stele. Peste câţiva ani, poate că n-o să te mai îngrozească sicriele.

Nu fusese prea simplu. Sistemele de siguranţă ale navei trebuiseră reprogramate pentru prezenţa unei fiinţe umane iresponsabile. Nu se

mai permiseseră gărzi intermediare fără echipaje. Dar sistemele se reprogramaseră şi câteva din persoanele active se oferiseră să-şi prelungească perioada de veghe.

Revenirea atinse 0,3 din viteza luminii şi navigă la nesfârşit prin adâncurile cerului.

Iar Pham Nuwen avea la dispoziţie tot timpul din lume. Câţiva membri din echipaj – Sura în primele gărzi – făcură tot posibilul să-l înveţe. La început, băiatul nici nu vru să audă… însă timpul nu avea limite. Pham învăţă limba Surei. Şi generalităţi despre Qeng Ho.

– Facem comerţ printre stele, îi explică Sura.

Cei doi stăteau singuri pe puntea statoreactorului Bussard. Ferestrele afişau o hartă simbolică a celor cinci sisteme stelare în care circulau Qeng Ho.

– Qeng Ho e un imperiu, remarcă băiatul privind la stele şi încercând să-şi imagineze cum arătau teritoriile acelea, în comparaţie cu regatul tatălui său.

Sura râse.

– Nu, nu un imperiu. Niciun guvern nu se poate menţine ani-lumină la rând. Pe naiba, cele mai multe de-abia rezistă câteva secole. Politica vine şi trece, comerţul nu se încheie niciodată.

Micul Pham Nuwen se încruntă. Cuvintele Surei îi sunau şi acum aiurea câteodată.

– Nu. Trebuie să fie un imperiu.

Sura nu-l contrazise. Peste câteva zile, ieşi din starea activă şi intră într-unul dintre sicriele acelea stranii şi reci. Pham aproape că o imploră să nu se sinucidă şi îşi petrecu megasecunde întregi după aceea lingându-şi răni la care nici nu se gândise vreodată. Acum apăruseră alţi străini şi zilele se scurgeau într-o linişte interminabilă. Într-un sfârşit, învăţă să citească în limba nesă.

După doi ani, Sura se ridică din morţi. Băiatul refuză în continuare să treacă în stare inactivă, dar din clipa aceea acceptă cu bucurie să înveţe tot ce i se preda. Ştia că există putere mai mare decât a oricărui nobil canberran, iar acum înţelegea că o putea controla. În doi ani, recuperă atâta învăţătură câtă asimilează un copil dintr-un tărâm civilizat în cinci. Era bun la matematică; ştia să utilizeze nivelul de vârf şi cel secundar al interfeţelor Qeng Ho.

Sura arăta aproape la fel ca înainte de hibernoterapie, numai că, ciudat, părea mai tânără. Într-o zi o surprinse privindu-l stăruitor.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Pham.

Sura zâmbi larg.

– N-am văzut niciodată un copil într-un zbor lung. Cât ai acum, cincisprezece ani canberrani? Bret mi-a spus că ai învăţat foarte multe.

– Da. O să devin Qeng Ho.

– Hmm… Zâmbi din nou, dar nu cu superioritatea şi compătimirea pe care şi le amintea Pham. Era sincer mulţumită şi nu-i punea la îndoială dorinţa. Ai foarte mult de învăţat.

– Am foarte mult timp s-o fac.

Sura Vinh rămase de gardă patru ani unul după altul. Bret Trinli rămase şi el primul an, prelungindu-şi propria gardă. Cei trei străbătură fiecare metru cub accesibil de pe *Revenirea:* infirmeria şi sicriele, puntea de comandă, rezervoarele de combustibil. Nava consumase aproape două milioane de tone de hidrogen ca să ajungă la viteza de navigare a statoreactoarelor Bussard. De fapt, era doar o carcasă mare şi aproape goală acum.

– Şi fără sprijin masiv primit la destinaţie, nava asta nu va mai zbura din nou.

– Ai putea să-i refaci rezerva de combustibil, chiar dacă n-ar exista decât giganţi gazoşi la destinaţie. Până şi eu aş fi în stare să mă descurc cu programele ca s-o fac.

– Da, exact asta am făcut pe Canberra. Dar fără reparaţii generale, nu ajungem departe şi, odată ajunşi undeva, nu putem face absolut nimic. Sura tăcu, apoi înjură printre dinţi. Tâmpiţii naibii. De ce-or fi rămas acolo?

Femeia părea măcinată de dispreţul pentru comandanţii rămaşi să cucerească planeta Canberra şi propria vină că i-a părăsit.

Bret Trinli sparse liniştea:

– Să nu-ţi pară prea rău de ei. Îşi asumă un risc mare, dar, dacă înving, ne vor aduce Clienţii pe care ne aşteptam cu toţii să-i avem acolo.

– Ştiu… şi sigur vom ajunge la Namqem cu mâna goală. Fac pariu că pierdem *Revenirea.* Se scutură din tot corpul, înăbuşindu-şi vizibil grijile care o rodeau. Bine, între timp o să formăm încă un membru instruit al echipajului. Îl fixă în glumă pe Pham cu ochi sfredelitori. Ce specialitate ne e mai necesară, Bret?

Trinli îşi dădu ochii peste cap.

– Vrei să zici: ce specialitate ne aduce venit mai mare? Păi, e evident. Cea de arheolog-programator.

Problema era dacă un copil necivilizat ca Pham Nuwen putea îmbrăţişa o asemenea meserie. Puştiul putea utiliza deja aproape toate interfeţele standard. Chiar se considera programator, un potenţial comandant de navă. Cu interfeţele standard se puteau pilota *Revenirea,* executa inserţia pe orbita planetară, monitoriza cuvele de hibernoterapie…

– Şi dacă se întâmplă ceva rău, eşti mort, mort, mort! Aşa puse capăt Sura litaniei de acte vitejeşti a lui Pham. Băiete, trebuie să înveţi un lucru. Le dă de furcă şi copiilor civilizaţi. Avem computere şi programe de la începuturile civilizaţiei, chiar dinainte de era zborurilor

spaţiale. Dar şi ele au limite; nu ştiu cum să iasă dintr-un blocaj neaşteptat sau să fie creative.

– Dar… ştiu că nu-i adevărat. Eu mă joc cu maşinile. Dacă setez nivelul abilităţilor foarte sus, nu câştig niciodată.

– Asta pentru că un computer face lucruri simple foarte repede. Computerele sunt inteligente dintr-un singur punct de vedere important: conţin mii de ani de programe şi le pot rula pe majoritatea. Într-un fel, îşi amintesc fiecare şmecherie pe care a inventat-o Omenirea.

Bret Trinli pufni.

– Şi toate aiurelile ei.

Sara scutură din umeri.

– Bineînţeles. Uite ce e. Câţi membri are echipajul nostru… când suntem în sistemul interior şi toată lumea e activă?

– O mie douăzeci şi trei, răspunse Pham.

Învăţase de mult toate caracteristicile fizice ale *Revenirii* şi ale călătoriei.

– În regulă. Acum, să presupunem că te afli la ani-lumină de nicăieri…

Trinli:

– Nu trebuie să presupunem, doar ăsta e adevărul adevărat.

– … şi se strică ceva. E nevoie de zece mii de specialişti umani, poate, să se construiască o navă, pe lângă baza industrială capitală enormă. Echipajul unei nave nu are cum să ştie tot ce trebuie ca să analizeze spectrul unei stele, să pună la punct un vaccin împotriva unei modificări necontrolate din bacteriolab şi să înţeleagă fiecare boală care îi loveşte…

– Da! strigă Pham. De-asta avem programe şi programatori.

– De-asta nu putem supravieţui fără ei. În decurs a mii de ani, memoriile maşinăriilor au fost umplute cu programe ajutătoare. Dar, aşa cum spune Bret, multe dintre ele sunt minciuni, toate conţin erori şi numai cele de niveluri superioare corespund exact nevoilor noastre. Sura se opri şi-l privi pe Pham cu subînţeles. E nevoie de un om inteligent şi foarte bine instruit ca să verifice ce anume e disponibil, să aleagă şi să modifice programele care trebuie apoi să interpreteze corect rezultatele.

Pham nu spuse nimic un moment, gândindu-se de câte ori nu făcuseră maşinăriile ceea ce le comandase el. Nu fusese întotdeauna vina lui. Programele de traducere din canberrană în nesă erau nişte mizerii.

– Deci… vrei ca eu să învăţ să fac programe mai bune.

Sura zâmbi larg, iar Bret de-abia îşi reţinu un chicotit.

– Ne vom mulţumi să devii un bun programator şi după aceea să înveţi să foloseşti programele care există deja.

Pham Nuwen petrecu ani întregi învăţând să programeze/ exploreze. Rădăcinile programării erau vechi de când lumea. Semăna puţin cu groapa de resturi din spatele castelului tatălui său. Acolo unde pârâul secase, la zece metri adâncime, zăceau grămezi de bucăţi rupte din maşinării – maşinării zburătoare, ziceau ţăranii – din vremurile glorioase ale erei canberrane coloniale. Dar groapa din spatele castelului părea îngrijită faţă de reţeaua locală a *Revenirii.* Acolo se găseau programe scrise cu cinci mii de ani în urmă, înainte ca Omenirea să se ridice de pe Pământ. Minunea – oroarea, credea Sura – era că, spre deosebire de epavele inutile din trecutul Canberrei, aceste programe încă funcţionau! Şi, prin intermediul a milioane şi milioane de circuite moştenite, multe dintre programele cele mai vechi rulau în măruntaiele sistemului Qeng Ho. De exemplu, metoda comercianţilor de a împărţi timpul. Corecţiile-cadru erau incredibil de complexe, iar la baza lor se afla un mic program cu un contor. Secundă după secundă, Qeng Ho numărau începând din clipa în care omul pusese piciorul prima oară pe luna Vechiului Pământ. Dar, dacă studiai micul program cu atenţie… clipa aceea era, de fapt, cu cincisprezece milioane de secunde mai târziu, în secunda zero a unuia dintre primele sisteme de operare computerizată ale Omenirii.

Aşadar, în spatele interfeţelor de cel mai înalt nivel se aflau straturi peste straturi de suport. O parte din aplicaţiile software respective fuseseră concepute pentru situaţii foarte diferite. Din când în când, incompatibilităţile provocau accidente fatale. În ciuda romantismului zborului spaţial, cele mai frecvente accidente erau pur şi simplu cauzate de programe străvechi, prost rulate, care se răzbunau.

– Ar trebuie rescrise în întregime, spuse Pham.

– Au fost rescrise, îl informă Sura, fără să ridice ochii.

Se pregătea să intre în starea inactivă şi-şi petrecuse ultimele patru zile încercând să descopere cauza unei probleme din automatele de hibernoterapie.

– S-a încercat rescrierea lor, o corectă Bret, proaspăt ieşit din congelator. Dar chiar şi nivelurile superioare din codul de sistem al flotei sunt enorme. Tu şi o mie de prieteni de-ai tăi aţi avea nevoie de aproximativ un secol ca să-l reproduceţi. Trinli rânji maliţios. Şi, ia ghici! Chiar dacă ai reuşi, când ai terminat, te-ai pomeni cu propriul tău set de incompatibilităţi. Şi tot n-ai fi compatibil cu toate aplicaţiile care ar putea fi necesare câteodată.

Sura renunţă să elimine erorile o vreme.

– Expresia potrivită pentru situaţia asta e „mediu de programare matur”. În esenţă, când performanţa hardware şi-a atins limitele finale, iar programatorii au lucrat la codificare câteva secole, ajungi la un punct în care există un cod cu mult mai multe semnificaţii decât se pot raţionaliza. Nu poţi face altceva decât să înţelegi stratificarea de

ansamblu şi să ştii cum să cauţi instrumentul neconvenţional aflat cel mai la îndemână. Ia ca exemplu cazul meu de acum. Arătă spre graficul de dependenţă la care lucra. Nu mai avem destul lichid de lucru pentru sicrie. Nu se găsea de vânzare pe draga noastră Canberra, aşa cum nu se găseau milioane de alte lucruri. Atunci singurul lucru de făcut e să muţi sicriele lângă fuzelajul de la pupa şi să le răceşti prin iradiere directă. Nu avem echipamentul corespunzător pentru asta, aşa că, în ultima vreme, am făcut şi eu puţin muncă de arheolog. Se pare că, acum cinci sute de ani, a existat o situaţie asemănătoare după un război în sistemul interior la Torma. Au încropit un pachet de menţinere a temperaturii şi noi exact de aşa ceva avem nevoie.

– Nu chiar. Bret rânji din nou. Trebuie revizuit pe ici, pe colo.

– Da, şi aproape am terminat cu revizuirile. Sura se uită la Pham şi-i văzu expresia feţei. Aha! Am crezut că mai bine mori decât să intri într-un sicriu.

Pham surâse ruşinat, amintindu-şi de băieţelul de acum şase ani.

– Nu, o să-l folosesc. Într-o zi.

Ziua aceea veni peste cinci ani din viaţa lui Pham. Fuseseră nişte ani plini. Atât Bret, cât şi Sura erau în hibernoterapie, iar el nu se simţea apropiat de niciunul dintre înlocuitorii lor. Cei patru cântau la instrumente muzicale – manual, ca menestrelii de la curte! Cântau întruna, kilosecunde la rând; se pare că atingeau o stare ciudată de înălţare psihică/socială cântând împreună. Muzica nu-l impresiona prea mult pe Pham, dar oamenii aceştia munceau din greu ca să obţină nişte rezultate obişnuite. El nici nu avea răbdarea să pornească pe drumul lor. Se depărtă de ei. Se pricepea foarte bine să stea singur. Avea atâtea de învăţat.

Cu cât studia mai mult, cu atât înţelegea mai bine ce voise Sura să spună prin „mediu de programare matur”. În comparaţie cu membrii din echipaj pe care-i cunoştea, Pham devenise un programator desăvârşit. „Un geniu arzând de pasiune”, o auzise el pe Sura caracterizându-l când nu ştia că se află prin preajmă. Putea programa *orice,* dar viaţa e scurtă, iar sistemele cele mai semnificative foarte, foarte mari. Aşa că Pham învăţă să se joace cu monştrii trecutului. Ştia să creeze interfeţe între codurile armelor din Eldritch Faerie şi planificatoare cu instrucţiuni modificate dinainte de era cuceririlor spaţiale. Nu mai puţin important era că ştia cum şi unde să caute aplicaţii posibil potrivite în reţeaua navei.

... Şi mai învăţă ceva despre mediile de programare mature, un lucru pe care Sura nu i-l spusese niciodată. Când sistemele depindeau de altele, de la bază, iar acelea, la rândul lor, depindeau de altele, mai vechi... era imposibil să ştii tot ce puteau face ele. În măruntaiele automatelor flotei ar putea să existe – trebuia să existe – un labirint

de trape. Majoritatea creatorilor lor muriseră de mii de ani, iar accesul ascuns la ele se pierduse pentru totdeauna. Alte trape fuseseră montate de firme sau guverne care speraseră să supravieţuiască trecerii timpului. Sura şi Bret şi poate alţi câţiva ştiau lucruri despre sistemele *Revenirii* care le dădeau puteri speciale.

Prinţul medieval din Pham Nuwen era fermecat de descoperire. *Of, dacă s-ar putea afla cineva la baza unor sisteme populare universale…* Dacă noul strat se folosea peste tot, atunci proprietarul trapelor ar fi rege până la adânci bătrâneţi, în tot universul de utilizare.

Trecuseră unsprezece ani de când un anumit băieţel înspăimântat, de treisprezece ani, fusese luat de pe Canberra.

Sura tocmai ieşise din hibernoterapie. O revenire pe care Pham o aşteptase tot mai nerăbdător… din momentul plecării ei. Avea atâtea să-i spună, atâtea s-o întrebe şi să-i arate. Dar, când sosi, în sfârşit, clipa, nu reuşi să se convingă să stea în cala de hibernoterapie şi s-o întâmpine.

Îl găsi într-o hală de echipamente de la pupa, o nişă minusculă, cu o fereastră adevărată prin care se vedeau stelele. Un loc pe care Pham şi-l însuşise cu câţiva ani înainte.

Se auzi o bătaie în uşa de plastic uşor. Pham o trase la o parte.

– Bună, Pham.

Sura avea un zâmbet straniu. Ea arăta straniu. Atât de tânără. De fapt, pur şi simplu nu îmbătrânise. Iar Pham Nuwen trăise de acum douăzeci şi patru de ani. O pofti în cămăruţa lui. Ea trecu plutind aproape de el şi se întoarse. Îl privea cu ochi solemni deasupra zâmbetului.

– Ai crescut, prietene.

Pham începu să clatine din cap.

– Da. Dar eu… tu tot înaintea mea eşti.

– Poate. Într-un fel. Dar tu vei fi un programator de două ori mai bun decât mine. Am văzut ce soluţii ai găsit în locul lui Ceng în ultima gardă.

Se aşezară, iar Sura îi ceru detalii despre problemele lui Ceng şi soluţiile lui. Toate discursurile sforăitoare şi bravada pe care le planificase în ultimul an îi zburară din minte, nu reuşi decât să înceapă, să se întrerupă şi iar să înceapă şi tot aşa. Sura se prefăcu că nu observă. *La naiba! Cum abordează o femeie un bărbat Qeng Ho?* Pe Canberra, crescuse crezând în cavalerism şi sacrificiu… şi învăţase treptat că metoda era, de fapt, alta: un gentleman pur şi simplu punea mâna şi lua ce voia, asta dacă nu se găsea unul mai puternic, care să i-o ia înainte. Experienţa personală a lui Pham era limitată şi, evident, atipică: biata Cindi pusese mâna pe el. La începutul ultimei

gărzi, încercase metoda Canberra cu una dintre membrele echipajului. Xina Rao îi rupsese încheietura şi depusese o plângere oficială. Un lucru despre care Sura avea să audă mai devreme sau mai târziu.

Din cauza asta nu reuşi să rostească nicio propoziţie ca lumea. Se uită la Sura stânjenit, în linişte, apoi dădu drumul imediat anunţului pe care îl păstrase pentru o ocazie specială:

– O să... O să intru în stare inactivă, Sura. O să intru în hibernoterapie, în cele din urmă.

Ea îl aprobă tacit, solemn, de parcă nu i-ar fi ghicit intenţia.

– Ştii ce m-a convins, Sura? Ştii ce firicel de praf m-a doborât? S-a întâmplat acum trei ani. Tu erai în hibernoterapie. *Iar eu mi-am dat seama cât de mult va trece până te voi vedea din nou.* Încercam să repar mecanismul acela ceresc de nivel secund. Trebuie să ştii ceva matematică pentru asta. O vreme, m-a pus în încurcătură. De nervi, m-am mutat aici sus şi pur şi simplu m-am uitat la cer. Am mai făcut-o şi altădată. În fiecare an, soarele meu e tot mai mic; gândul mă sperie.

– Sunt convinsă, rosti Sura, dar n-am ştiut că se vede direct la pupa, chiar de aici.

Alunecă spre hubloul de patruzeci de centimetri şi stinse luminile.

– Da, se vede, cel puţin după ce ţi s-au obişnuit ochii.

În cameră se făcuse întuneric beznă. Fereastra era una adevărată, nu un dispozitiv de afişare îmbunătăţit. Pham veni lângă Sura.

– Vezi, sunt patru stele strălucitoare din constelaţia Suliţaşului. Acum steaua Canberrei îi lungeşte lancea. *Ce prost sunt... Ea nu cunoaşte cerul Canberrei.* Mai bolborosi câte ceva, o mască stupidă a sentimentelor sale adevărate. Dar nu asta m-a convins; soarele meu e şi el o stea, şi ce dacă? Constelaţiile: Suliţaşul, Gâsca Sălbatică, Plugul. Le mai recunosc, dar până şi forma lor s-a schimbat. Ştiu, ar fi trebuit să mă aştept la asta. Am făcut calcule matematice pentru fenomene mult mai complicate. Dar... am fost şocat. În unsprezece ani, ne-am deplasat atât de departe, că s-a schimbat tot cerul. Asta mi-a trezit senzaţia depărtării, cât de mult am mers, cât mai avem de străbătut.

Făcu un gest pe întuneric şi palma lui atinse uşor curba moale de pe spatele Surei. Scoase un chiţăit şi, preţ de-o secundă întreagă, mâna lui rămase lipită de pantalonii ei, atingând cu degetele pielea goală deasupra liniei şoldului. Nu observase: bluza nici măcar nu era în pantaloni. Mâna alunecă în jurul taliei, în sus, pe curbura fină a abdomenului, şi se opri când ajunse sub sâni. Alunecarea se transformă în apucare, una tremurată şi naivă, dar tot o apucare.

Reacţia Surei veni la fel de neaşteptat ca a Xinei Rao. Se răsuci sub el, sânul ajungându-i în palma celeilalte mâini. Înainte ca Pham să se dea la o parte din calea ei, îl prinse cu braţul de ceafă şi-l aplecă în

jos… pentru un sărut lung şi apăsat. Simţi şocuri în buzele atinse de ale ei, în palma care se odihnea pe sân, în locul în care piciorul ei alunecă între ale lui.

Ea îi smulse cămaşa din pantaloni, lipindu-se de trupul lui într-o atingere prelungă. Îşi lăsă capul pe spate, depărtându-se de buzele lui, şi râse uşor.

– Doamne! Vreau să fac asta de când aveai cincisprezece ani.

Şi de ce n-ai făcut-o? Doar eram în puterea ta. Acesta fu ultimul său gând coerent. În beznă se insinuau întrebări mult mai interesante. Cum să reglezi pârghiile, cum să uneşti extremităţile moi cu marginile tari. Se izbiră la întâmplare, când de un perete, când de altul, iar bietul Pham nu şi-ar fi găsit drumul fără ajutorul partenerei şi-al călăuzei sale.

După aceea, ea aprinse luminile şi-i arătă cum se face în hamacul lui. Apoi, încă o dată, după ce stinse luminile a doua oară. După multă vreme, plutiră extenuaţi pe întuneric. Pace şi bucurie, iar mâinile lui se umpleau de formele ei. Stelele scânteiau vag, vrăjite, dar după un timp îndelungat păreau că strălucesc. Suficient de tare ca să se reflecte în ochii Surei, în albul dinţilor ei. Zâmbea.

– Ai dreptate, îi spuse ea. Te simţi umil când vezi cum se mişcă stelele, când ştii cât de puţin însemnăm.

Pham o strânse blând lângă el, dar pe moment era atât de satisfăcut, încât se putea concentra pe cuvintele ei.

– Da, e înfricoşător. Dar, în acelaşi timp, mă uit afară şi-mi dau seama că, datorită navelor şi hibernării, suntem în afara lor, dincolo de ele. Putem să facem ce vrem cu universul.

Zâmbetul alb al Surei se lăţi.

– Of, Pham, poate că nu te-ai schimbat. Îmi aduc aminte de primele zile ale micului Pham, când cu greu forma o propoziţie inteligibilă. Insistai întruna că Qeng Ho e un imperiu, iar eu îţi tot spuneam că nu suntem decât simpli comercianţi, n-am putea fi altceva niciodată.

– Îmi aduc aminte, dar tot nu înţeleg. De câtă vreme există Qeng Ho?

– Numele „flotei comerciale”? Să fie vreo două mii de ani.

– Mai mult decât au durat majoritatea imperiilor.

– Sigur, asta pentru că noi nu suntem un imperiu. Funcţia noastră ne face să părem eterni. Qeng Ho de acum două mii de ani vorbeau altă limbă şi cultura lor nu avea nimic în comun cu cea de acum. Sunt sigur că asemenea lucruri apar, din când în când, în Spaţiul Uman. E un proces, nu un guvern.

– Doar o mână de oameni care au, din întâmplare, aceeaşi ocupaţie?

– Te-ai prins.

Pham tăcu puţin. Sura pur şi simplu nu pricepea.

– Bine, aşa stau lucrurile acum. Dar tu nu vezi ce putere vă dau ele? Tehnologia voastră atinge un nivel ce depăşeşte ani-lumină în spaţiu şi mii de ani în timp.

– Nu. E ca şi cum ai spune că talazul mării ar putea conduce o lume: e peste tot, e puternic şi pare coordonat.

– Aţi putea avea o reţea, ca reţeaua flotei pe care aţi folosit-o în Canberra.

– Viteza luminii, Pham, ai uitat? Nimic nu e mai rapid ca lumina. Habar n-am ce fac comercianţii din capătul celălalt al Spaţiului Uman şi, în cel mai bun caz, informaţiile acelea ar fi vechi de sute de ani. Ceea ce ai văzut tu, în mare parte, e reţeaua de pe *Revenirea;* ai studiat cum se rulează reţeaua unei flote mici. Mă îndoiesc că-ţi poţi imagina ce fel de reţea e necesară pentru a susţine o civilizaţie planetară. O să vezi la Namqem. De fiecare dată când vizităm un asemenea loc, pierdem din echipaj. Viaţa cu o reţea planetară, când poţi interacţiona cu milioane de oameni, cu timpi de aşteptare de milisecunde – asta nu cunoşti tu încă. Fac pariu că şi tu vei pleca după ce ajungem la Namqem.

– Niciodată nu voi…

Dar Sura se răsuci în îmbrăţişarea lui, sânii îi mângâiară pieptul, mâna îi alunecă în jos pe abdomen, pofticioasă. Negarea lui Pham se rătăci în răspunsul electrizat al corpului său.

După aceea, Pham se mută în cabina Surei. Petreceau atât de mult timp împreună, încât ceilalţi aflaţi de gardă îl tachinau că le „răpeşte comandantul”. De fapt, timpul petrecut cu Sura era o bucurie nesfârşită pentru Pham, dar nu era la mijloc doar împlinirea poftelor trupeşti. Vorbeau şi vorbeau şi se certau şi se certau… şi plănuiau cum o să li se scurgă viaţa de atunci înainte.

Iar uneori el se gândea la Cindi. Şi ea, şi Sura veniseră după el, treziseră în el noi niveluri ale conştiinţei. Amândouă îl învăţaseră lucruri noi, se certaseră cu el şi-l scoseseră din minţi. Dar se deosebeau ca vara de iarnă, ca lacul de ocean. Cindi îl apărase riscându-şi viaţa, se ridicase singură împotriva oamenilor regelui. Nici în cele mai sălbatice visuri nu şi-o imagina Pham pe Sura Vinh riscându-şi viaţa fără să aibă vreo şansă. Nu, Sura era mult mai chibzuită şi mai precaută. Ea fusese cea care analizase riscurile de a rămâne pe Canberra, ajunsese la concluzia că nu aveau şanse de reuşită şi-i convinsese pe destul de mulţi să pună mâna pe una dintre navele comitetului flotei şi să fugă din spaţiul canberran. Sura Vinh plănuise lungul parcurs şi vedea probleme acolo unde nu le vedea nimeni altcineva. Evita riscurile sau se confrunta cu ele cu forţa ei copleşitoare. În panteonul moral confuz al lui Pham, ea era mult mai neînsemnată decât Cindi… şi mult mai însemnată deopotrivă.

Sura nu se lăsase niciodată înşelată de ideea unui regat stelar Qeng Ho. Dar nu-i reteza, pur şi simplu, elanul: îl scufunda în cărţi, în economie şi istorii care nu intraseră în programul lui de lectură de zece ani. O persoană rezonabilă ar fi acceptat punctul de vedere al femeii; existaseră atâtea lucruri „de bun-simţ” asupra cărora Pham se înşelase înainte. Dar el tot încăpăţânat rămăsese. Poate că Sura era legată la ochi.

– Am putea construi o reţea interstelară. Ar fi… lentă.

Sura râse.

– Da! Lentă. La trei persoane le-ar trebui o mie de ani să-şi dea mâna!

– Păi, e clar că protocoalele ar diferi. Şi utilizarea. Dar s-ar schimba funcţia de comerţ aleatoriu în ceva mult mai… ăăă… profitabil. Era gata să spună puternic, dar ştia că ar fi admonestat imediat pentru mentalitatea lui medievală. Am putea ţine o bază de date flotantă a Clienţilor.

Sura scutură din cap.

– Şi învechită, de la decenii la milenii.

– Am putea menţine standarde ale limbii umane. Standardele de programare a reţelei noastre ar supravieţui guvernelor Clienţilor noştri. Cultura noastră comercială ar fi eternă.

– Dar Qeng Ho e numai un peşte într-o mare haotică de comercianţii. O! Pham sesiză că începe să fie înţeles. Deci „cultura” transmisiilor noastre ar oferi participanţilor un avantaj comercial. Deci ar exista un efect de reconsolidare.

– Da, da! Şi am putea cripto-partiţiona transmisiile, ca să ne protejăm de competiţia din vecinătate.

Pham zâmbi şmecher. Urma o idee pe care nici micul Pham şi poate că nici tatăl lui, regele Ţinutului Nordic, nu ar fi conceput-o.

– Am putea chiar transmite parţial fără protecţie. Materialul despre standardele lingvistice, de exemplu, şi nivelul inferior al bibliotecilor noastre tehnice. Am citit istoriile Clienţilor. În toată istoria, până la Bătrânul Pământ, singura constantă e haosul, înălţarea civilizaţiei, prăbuşirea, foarte des dispariţia Omenirii. În timp, transmisiile Qeng Ho ar putea atenua oscilaţiile.

Sura îl aproba tacit, privind undeva departe.

– Da. Dacă am face ce trebuie, am ajunge să deţinem culturi ale Clienţilor care au vorbit limba noastră, au fost modelaţi după necesităţile noastre comerciale şi au utilizat mediul nostru de programare… Se întoarse brusc spre Pham. Nu ţi-ai scos imperiul din cap, nu-i aşa?

Pham se rezumă să-i surâdă.

Sura avea nenumărate obiecţii, dar prinsese spiritul ideii, îl

retransmisese experienţei sale, iar acum întreaga ei imaginaţie lucra alături de a lui. Pe măsură ce treceau zilele, obiecţiile ei deveneau mai degrabă sugestii, iar certurile lor se transformau în uneltiri extraordinare.

– Eşti nebun, Pham… dar nu contează. Poate că trebuie să fii un medievalist nebun ca să ai atâta ambiţie. E ca şi cum… e ca şi cum am inventa o civilizaţie. Ne putem crea propriile mituri, propriile convenţii. Am fi la temelia tuturor lucrurilor.

– Şi am supravieţui oricăror rivali.

– Doamne, rosti Sura încet (va mai trece o vreme până se va inventa „Dumnezeul Comerţului" şi panteonul zeilor mai mici). Şi, ştii, Namqem este locul ideal de unde să începem. Au atins cel mai înalt grad la care poate ajunge o civilizaţie, dar devin cam cinici şi decadenţi. Au tehnici de propagandă la fel de bune ca oricare din istoria omenirii. Ceea ce propui tu e ciudat, dar e o nimica toată faţă de campaniile publicitare pe o reţea planetară. Dacă verişorii mei se mai află în spaţiul Namqem, fac pariu că ar finanţa operaţiunea. Râse vesel şi aproape copilăreşte, iar Pham îşi dădu seama cât de tare o apăsase teama de faliment şi dizgraţie. O să avem şi profit, ce naiba!

Restul gărzii lor trecu într-o orgie continuă a imaginaţiei, a invenţiilor şi a poftelor carnale. Pham inventă o combinaţie de radio interstelar emis şi transmis, grafice temporale care să admită flote şi familii în sincronizare de-a lungul secolelor. Sura acceptă protocolul de design în mare parte, cu sclipiri de uimire şi încântare evidentă în ochi. În ce privea ingineria umană, planul lui Pham în legătură cu conducătorii ereditari şi flotele militare, le luase în râs, iar Pham nu-i contrazisese judecata. La urma urmei, după standardele umane, el nu depăşise stadiul medievalului de treisprezece ani.

În realitate, Sura Vinh era mai degrabă copleşită de respect decât de superioritate. Pham îşi aminti de ultima lor conversaţie înainte ca el să intre pentru prima oară în sicriul de hibernoterapie. Sura calibrase ventilatoarele şi verificase medicamentele de hipotermie.

– O să ieşim aproape în acelaşi timp, Pham. Eu voi ieşi cu câteva kilosecunde înaintea ta. Voi fi aici să te ajut. Îi zâmbi, iar Pham îi simţi privirea cercetându-l cu blândeţe pe dinăuntru. Nu-ţi face griji.

Pham făcu o remarcă neruşinată, dar ea îi înţelese tulburarea lăuntrică. Îi vorbi despre altceva când intră în sicriu, un monolog neîntrerupt despre planurile şi visurile lor cu ochii deschişi, despre ceea ce vor începe când vor ajunge, în sfârşit, pe Namqem. Şi pe urmă veni clipa, iar ea ezită. Se aplecă şi-l sărută fin pe buze. Zâmbetul ei friză tachinarea, dar se luă în derâdere şi pe ea, în aceeaşi măsură.

– Somn uşor, dulcele meu prinţ.

Apoi plecă, iar medicamentele începură să-şi facă efectul. Lui

Pham nu-i era frig deloc. Ultimele sale gânduri fură bizare escapade în trecut. În copilăria lui, pe Canberra, tatăl său fusese o figură îndepărtată. Propriii fraţi îi ameninţaseră existenţa. Cindi, o pierduse pe Cindi înainte de a-şi da seama. Dar Sura Vinh… avea sentimentul unui copil mare faţă de un părinte iubitor, al unui bărbat faţă de femeia lui, al unui om faţă de un prieten drag. În sens profund, Sura le întruchipase pe toate. În viaţa ei lungă, fusese, pare-se, prietena lui. Şi, cu toate că, în cele din urmă, devenise trădătorul lui, la început fusese o femeie bună, o femeie adevărată.

Cineva îl scutura cu blândeţe şi mişca din mână în faţa ochilor săi.

– Hei, Trinli! Pham! Mai eşti printre noi?

Era Jau Xin şi părea sincer îngrijorat.

– Aăă… da, da, sunt bine.

– Sigur? Xin îl cercetă preţ de câteva secunde, apoi pluti înapoi la locul său. Am avut un unchi căruia au început să-i sticlească ochii exact ca ai tăi. Fuse un atac cerebral şi…

– Da, păi, mă simt bine. Mai bine ca niciodată. Pham îşi reluă tonul îngâmfat. Mă gândeam la ceva, atâta tot.

Justificarea lui stârni râsete relaxante în jurul mesei.

– Te gândeai. Prost obicei, Pham, bătrâne!

După câteva minute, nu se mai preocupară de el.

Pham începu să-i asculte cu atenţie, lansând opinii cu glas tare din când în când.

De fapt, visatul prelung cu ochii deschişi îi caracteriza personalitatea cel puţin de când plecase de pe Canberra. Se lăsa copleşit de amintiri sau de planuri de viitor şi se scufunda în ele, aşa cum se scufundă unii în realitatea virtuală. Ratase cel puţin o afacere din cauza asta. Qiwi plecase, văzu el cu colţul ochiului. Da, fata avusese o copilărie asemănătoare cu a lui, poate aşa se explicau imaginaţia şi energia ei de acum. Se întrebase adesea dacă nu cumva stilul absurd al strentmannienilor de a creşte un copil nu se baza pe poveşti despre timpul petrecut de Pham pe *Revenirea.* Măcar în cazul lui lucrurile se îmbunătăţiseră când ajunsese la destinaţie. Sărmana Qiwi nu găsise decât moarte şi decepţie aici. Cu toate astea, mergea mai departe…

– Acum avem traduceri de calitate.

Trud Silipan revenise la păianjeni.

– Răspund de traducătorii deviaţi ai lui Reynolt. Era mai degrabă îngrijitor decât şef, dar nimeni nu sublinie aspectul. Vă zic eu, foarte curând vom începe să primim informaţii despre cum arăta civilizaţia originală a păianjenilor.

– Nu ştiu, Trud. Toată lumea zice că trebuie să fie vorba de o colonie prăbuşită. Dar, dacă mai sunt păianjeni altundeva în cosmos,

cum de nu le auzim transmisiile?

Pham:

– Ascultă. Am mai discutat despre asta. Arachna trebuie să fie o lume colonială. Acest sistem e prea ostil ca să nască forme de viaţă în mod natural.

Altcineva:

– Poate creaturile nu au un Qeng Ho printre ele.

Chicote în jurul mesei.

– Nu, tot am capta multe semnale radio. Le-am auzi.

– Poate că restul sunt foarte îndepărtate, ca Mormăitul lui Perseus...

– Sau sunt atât de avansaţi, că nu mai folosesc semnalele radio. Noi nu i-am băgat în seamă pe ăştia decât pentru că au luat-o de la început.

Era o dispută foarte, foarte veche, parte dintr-un mister care dura din Era Visurilor Neîmplinite. Ea, mai mult decât orice altceva, îi atrăsese pe oameni spre Arachna. Sigur ea îl atrăsese pe Pham.

Şi, într-adevăr, Pham descoperise deja Ceva Nou, un lucru atât de puternic, încât originea păianjenilor devenise pentru el o chestiune marginală. Pham descoperise focalizarea. Cu ajutorul ei, emergenţii îşi transformau oamenii cei mai inteligenţi în maşinării raţionale dedicate. Un neisprăvit ca Trud Silipan obţinea traduceri eficiente dintr-o singură atingere de tastă. Un monstru ca Tomas Nau putea avea ochi mereu vigilenţi. Focalizarea le dădea emergenţilor o forţă fără precedent, o subtilitate care întrecea orice maşinărie şi o răbdare care o depăşea pe cea omenească. Acesta era unul dintre Visurile Neîmplinite – dar ei îl transpuseseră în faptă.

Urmărindu-l pe Silipan cum îşi dădea aere de infailibil, Pham înţelese că venise vremea pentru a doua etapă a planului său. Emergenţii de nivel inferior îl acceptaseră pe Pham Trinli. Nau îl tolera, chiar îi făcea pe plac, privindu-l ca pe-o posibilă fereastră spre gândirea militară Qeng Ho. Era timpul să înveţe mai multe despre focalizare. De la Silipan, de la Reynolt... să înveţe aspectele tehnice ale ei într-o zi.

Pham încercase să construiască o civilizaţie adevărată în tot Spaţiul Uman. Şi se pare că reuşise, pe parcursul a câteva secole, puţine la număr. În cele din urmă, fusese trădat. Dar Pham înţelese cu multă vreme în urmă că trădarea însemnase doar eşecul de suprafaţă.

Ceea ce îi făcuseră Sura şi ceilalţi la Brisgo Gap fusese inevitabil. Un imperiu interstelar cere atât de mult spaţiu, atât de mult timp. Bunătatea şi dreptatea unei asemenea întreprinderi nu sunt suficiente. Ai nevoie de un avantaj.

Pham Nuwen ridică balonul-pahar umplut cu „Gheaţă & Diamant” şi ţinu un toast neobservat, pentru lecţiile învăţate din trecut şi

promisiunea viitorului. De data asta, avea să facă lucrurile aşa cum trebuie.

18

Primii doi ani ai lui Ezr Vinh după ambuscadă fuseseră răspândiţi de-a lungul a aproximativ opt ani obiectivi. Aproape ca un căpitan Qeng Ho de nădejde, Tomas Nau impunea ritmul gărzilor pentru a se potrivi cu evoluţia evenimentelor locale. Qiwi şi echipajele ei rămâneau active mai mult decât ceilalţi, dar nici ei nu se grăbeau.

Anne Reynolt le dădea şi ea întruna de lucru astrofizicienilor ei. Steaua Fluctuantă urma curba luminoasă care fusese observată în secolele anterioare; pentru un simplu observator, arăta ca un soare obişnuit, consumator de hidrogen, cu pete. La început, le dăduse puţin de lucru savanţilor, care aşteptau ca păianjenii să-şi reia îndeletnicirile.

Transmisiile radio militare de pe Arachna se auziră la nicio zi după Reaprindere, chiar în timp ce furtunile de aburi pârjoleau suprafaţa. Aparent, faza inactivă a soarelui întrerupsese un război local. După unu-doi ani, se transmitea din zeci de staţii, pe două continente. Tot la două secole, creaturile trebuiau să-şi reconstruiască structurile de la suprafaţă de la temelie, dar se pare că se pricepeau foarte bine la asta. Când apărea câte-o spărtură în nori, cei din spaţiu desluşeau noi drumuri şi oraşe.

În al patrulea an, existau două mii de staţii de transmisie, modelul clasic de staţie fixă. Acum, Trixia Bonsol şi ceilalţi lingvişti intraseră într-un ciclu de muncă asiduă. Pentru prima oară aveau material audio continuu de studiat.

Când intrau de serviciu în acelaşi timp – şi asta se întâmpla deseori –, Ezr o vizita pe Trixia în fiecare zi. La început, ea se purtă mai distantă ca niciodată. Parcă nici nu-l auzea; transmisiile păianjenilor îi umplea camera de lucru. Sunetele, nişte cârâituri ascuţite, se schimbau de la o zi la alta, în timp ce Trixia şi ceilalţi lingvişti focalizaţi stabileau unde anume în spectrul acustic se ascundea înţelesul limbii păianjenilor şi inventau reprezentări avantajoase atât vizuale, cât şi auditive, pentru a-l studia. La sfârşit, Trixia avea o reprezentare de date utilă.

Atunci începea adevărata muncă de traducere. Traducătorii focalizaţi ai lui Reynolt puneau mâna pe orice găseau, traducând zilnic mii de cuvinte din texte semiinteligibile. Trixia era cea mai bună, se remarcase de la bun început. Munca depusă de ea la textele despre fizică fusese descoperirea principală şi tot ea pusese cap la cap limbajul lor scris cu cel vorbit în două treimi din transmisiile radio. Trixia Bonsol excela şi în comparaţie cu ceilalţi lingvişti Qeng Ho; ce mândră ar fi, dacă ar şti! „E indispensabilă”, declară Reynolt pe tonul ei plat tipic, lipsit de laudă şi sadism – o afirmaţie neutră. Trixia Bonsol nu va fi defocalizată prea curând, cum se întâmplase cu Hunte Wen.

Vinh încerca să citească orice material lucrat de traducători. Iniţial, găsi doar pure observaţii lingvistice, în care fiecare propoziţie conţinea sugestii de sensuri alternative şi împărţiri morfo-sintactice alternative. După câteva megasecunde, traducerile erau aproape inteligibile. Existau fiinţe vii acolo, pe Arachna, şi acestea erau cuvintele pe care le foloseau.

Unii lingvişti focalizaţi nu treceau niciodată dincolo de traducerile în stil adnotări. Rămâneau prinşi în nivelurile inferioare ale sensurilor şi se împotriveau oricărei încercări de a surprinde spiritul extratereştrilor. Poate că atât era destul. În primul rând, aflară că păianjenii nu aveau cunoştinţă de o civilizaţie anterioară:

– Nu vedem nicio menţiune despre o epocă de aur a tehnologiei.

Nau îi aruncă lui Reynolt o privire sceptică.

– Un lucru suspect în sine. Până şi pe vechiul Pământ existau cel puţin mituri despre un trecut uitat.

Iar dacă exista o lume a originilor, aceea era Bătrânul Pământ.

Reynolt scutură din umeri.

– Îţi spun eu, nu se găseşte nicio menţiune despre civilizaţii tehnice trecute la nivelul de bază plauzibil. De exemplu, din câte îmi dau seama, arheologia e considerată o preocupare academică nesemnificativă.

Deci nu frenezia generatoare de lumi, tipică unei colonii prăbuşite.

– Ce flagelul naibii, spuse Ritser. Dacă tipii ăia n-au ce săpa, recompensa noastră e un rahat.

Păcat că nu te-ai gândit la asta înainte de a veni, îşi zise Ezr.

Nau se arătă trist şi mirat, dar îl contrazise pe Brughel:

– Mai avem rezultatele doctorului Li.

Aruncă o privire rapidă spre colegii Qeng Ho de la piciorul mesei. Ezr fu convins că altceva îi trecea emergentului prin cap: *Avem biblioteca flotei Qeng Ho şi speculanţii care s-o exploreze în locul nostru.*

Trixia îl lăsa acum pe Ezr s-o atingă, uneori să-i pieptene părul, alteori doar s-o bată pe umăr. Poate că petrecuse atât de mult timp în camera ei de lucru încât îl considera o piesă de mobilă, sigură ca orice maşinărie cu comandă vocală. De obicei, lucra cu vizor; câteodată, Ezr se consola cu iluzia că se uită la el. Îi răspundea chiar la întrebări, dacă nu ieşeau din sfera preocupării ei focalizate şi nu-i întrerupeau conversaţiile cu echipamentele sau cu ceilalţi traducători.

De cele mai multe ori, Trixia stătea pe semiîntuneric, ascultând şi dând glas traducerilor sale în acelaşi timp. Câţiva traducători lucrau în acelaşi stil, nu se deosebeau prea mult de automate. Trixia era altfel, îi plăcea lui Vinh să creadă: ca şi colegii ei, analiza şi reanaliza, dar nu pentru a ataşa zeci de interpretări suplimentare fiecărei structuri

sintactice. Traducerile ei căutau înţelesul aşa cum era el în mintea vorbitorilor, în minţi pentru care lumea păianjenilor reprezenta un spaţiu normal, familiar. Traducerile Trixiei Bonsol erau… artă.

Însă pe Anne Reynolt nu asta o interesa. La început, nu avusese decât lucruri mărunte de care să se plângă. Traducătorii aleseră o ortografie alternativă pentru a-şi reda rezultatele: erau pictogramele *x** şi *q** cu digrafe. Din cauza asta, traducerile lor arătau extrem de neobişnuit. Din fericire, nu Trixia folosise prima bizara invenţie. Din nefericire, ea inventase mare parte din invenţia aceea îndoielnică.

Într-o zi oribilă, Reynolt ameninţă că-i va interzice lui Ezr să mai intre în camera de lucru a Trixiei – adică în viaţa Trixiei.

– Nu ştiu ce-i faci, Vinh, dar o dă peste cap. Îmi dă traduceri figurative. Uită-te la numele astea: „Sherkaner Underhill”, „Jaybert Landers”. Neglijează aspecte complicate cu care toţi ceilalţi traducători sunt de acord. Altădată, vine cu aiureli în silabe.

– Face exact ceea ce trebuie să facă, Reynolt. Ai lucrat prea mult cu automatele.

Un amănunt despre Reynolt: deşi era bătută în cap şi după standardele emergente, nu se arăta răzbunătoare. Puteai chiar să te cerţi cu ea. Dar dacă-i interzicea s-o mai vadă pe Trixia…

Reynolt îl ţintui din priviri.

– Nu eşti lingvist.

– Sunt Qeng Ho. Ca să ne croim propriul drum, a trebuit să înţelegem esenţa a mii de culturi umane şi a două nonumane. Voi aţi tăiat frunze la câini în capătul ăsta mic al Spaţiului Uman, cu limbaje bazate pe transmisiile noastre. Există limbi care sunt extrem de diferite.

– Da. De aceea nu sunt acceptabile simplificările ei groteşti.

– Nu! Aveţi nevoie de oameni care să înţeleagă cu adevărat mintea celeilalte părţi, care să ne poată arăta în ce constă importanţa diferenţelor dintre noi şi extratereştri. Da, numele păianjenilor traduse de Trixia sună aiurea. Dar acest grup, „Concordia”, este o cultură tânără. Numele lor au sens în limbajul zilnic.

– Nu toate, şi nu cele de botez. În realitate, limba adevărată a păianjenilor îmbină numele de botez cu prenumele, trucul acela cu interfonaţia.

– Ascultă-mă pe mine, ceea ce face Trixia e bine. Fac pariu că numele de botez provin din limbi mai vechi şi înrudite. N-ai observat că unele parcă au înţeles?

– Ba da, şi asta e cel mai rău. Seamănă cu ladilla şi amineza. Aceste unităţi ladilleze – „ore”, „inci”, „minute” – îngreunează lectura.

Ezr se descurca şi el foarte greu cu idioatele de unităţi ladilleze, dar nu avea de gând s-o recunoască în faţa lui Reynolt.

– Sunt sigur că Trixia vede lucruri care au legătură cu traducerea ei

principală aşa cum amineza şi ladilla au legătură cu limba nesă pe care o vorbim tu şi cu mine.

Reynolt făcu o pauză lungă, privind în gol. Uneori, asta însemna că discuţia se încheiase şi că nu se mai deranjase să-i dea liber. Alteori, însemna că face eforturi mari să înţeleagă.

– Deci tu spui că ea lucrează la un nivel superior al traducerii, ne dă de înţeles exploatându-ne propria conştiinţă de sine.

Era o analiză considerată tipică pentru Reynolt, greoaie, dar precisă.

– Întocmai! Asta e. Vrei traducerile cu toate sugestiile, excepţiile şi avertismentele, din moment ce capacitatea ta de înţelegere evoluează încă. Dar esenţa unui comerţ eficient e să surprinzi exact nevoile şi aşteptările celuilalt.

Reynolt acceptă explicaţia. În orice caz, lui Nau îi plăceau simplificările, chiar şi ciudăţenia limbii ladille. În timp, adoptară tot mai mult convenţiile Trixiei. Ezr se îndoia că emergenţii nefocalizaţi aveau competenţa de a judeca traducerile. Şi, în ciuda explicaţiilor sale încrezătoare, Ezr avea şi alte îndoieli: metatraducerile făcute de Trixia din limba păianjenilor semănau prea mult cu istoria Erei Zorilor, cu care o bătuse la cap chiar înainte de ambuscadă. Poate că asta li se părea ciudat lui Nau şi lui Reynolt, dar era specialitatea lui şi descoperea prea multe coincidenţe dubioase.

Trixia ignora complet natura fizică a păianjenilor. Poate că aşa trebuia, având în vederea aversiunea unor oameni faţă de ei. Dar creaturile aveau o înfăţişare absolut nonumană, o formă şi un ciclu de viaţă mai stranii decât orice inteligenţă întâlnită de Omenire până atunci. Unele membre ale păianjenilor îndeplineau rolul maxilarului uman şi nu aveau nimic în loc de mâini şi degete, doar îşi foloseau nenumăratele picioare ca să manevreze obiectele. Aceste diferenţe erau aproape invizibile în traducerile Trixiei. Făcea ocazional referinţe la „o mână întinsă” (poate forma de stilet pe care o lua un picior din faţă îndoit), la mâinile din mijloc şi la cele din faţă, dar atât. La şcoală, Ezr văzuse astfel de traduceri sugestive, dar acelea fuseseră făcute de experţi care se bazau pe decenii de experienţă directă cu culturile Clienţilor.

Emisiunea radio pentru copii – cel puţin asta credea Trixia că era – fusese inventată de păianjeni. Tradusese titlul programului „Ora de ştiinţă pentru copii” şi era cea mai bună sursă a lor de înţelegere a păianjenilor. Emisiunea era o combinaţie ideală între limbajul ştiinţific – oamenii făcuseră mari progrese în înţelegerea lui – cu limbajul de zi cu zi al culturii. Nimeni nu ştia dacă urmărea instruirea copiilor sau doar distracţia lor. Poate era destinată recruţilor. Însă titlul Trixiei avusese succes şi asta imprimă celor ce urmară inocenţă şi drăgălăşenie. Arachna Trixiei semăna cu un basm din Era Zorilor.

Uneori, când Ezr petrecuse alături de ea o zi lungă, în care ea nu-i adresase nicio vorbă, când concentrarea ei atingea punctul culminant şi nega umanitatea... uneori se întreba dacă traducerile nu o ascundeau cumva pe Trixia cea de demult, prinsă în cea mai dură capcană a sclaviei din toate timpurile, dar tot în aşteptarea speranţei. Lumea păianjenilor era singurul loc în care îi dădea voie focalizarea să privească. Poate că distorsiona ceea ce auzea, crea un vis de fericire în singurul fel în care mai putea.

19

Soarele intrase în faza de mijloc, iar Princeton îşi etala din nou frumuseţea. În vremurile viitoare mai reci se vor construi multe teatre în aer liber, Palatul Anilor Palizi, parcurile dendrologice ale universităţii. Dar în anul 60//19, planul străzilor, aparţinând generaţiilor trecute, fusese deja transpus în realitate, sectorul comercial central se încheiase, iar la universitate se ţineau cursuri tot anul.

Din alte puncte de vedere, anul 60//19 se deosebea de 59//19 şi, mult mai mult, de al zecelea an al tuturor generaţiilor anterioare. Lumea intrase în Era Ştiinţei. Un aerodrom acoperea câmpiile de pe malul râurilor, foste ogoare în erele trecute. Pe dealurile cele mai înalte ale oraşului se înălţau catarge de antene pentru radioemiţătoare; noaptea, semnalele luminoase în infraroşu îndepărtat se vedeau de la kilometri întregi.

Până în anul 60//19, majoritatea oraşelor din Concordia suferiseră transformări similare, la fel ca oraşele din Ocultia şi Frăţie şi, în măsură mai mică, cele ale naţiunilor mai sărace. Dar chiar după standardele noii ere, Princeton era un loc special. Acolo se întâmplau evenimente care, deşi ascunse peisajului vizibil, erau seminţele marii revoluţii.

Hrunkner Unnerby zbură la Princeton într-o dimineaţă ploioasă de primăvară. Un taxi de aeroport îl duse de pe malul râului în centrul oraşului. Unnerby crescuse în Princeton şi aici fusese vechea lui firmă de construcţii. Ajunse înainte de ora deschiderii magazinelor: curăţătoarele stradale mişunau în jurul taxiului. În burniţa rece, magazinele şi copacii scânteiau în mii de culori. Lui Hrunkner îi plăcea vechiul centru, unde multe din fundaţiile de piatră rezistaseră peste trei sau patru generaţii. Până şi noile etaje superioare din beton şi cărămidă respectau arhitectura dinaintea vremurilor oricăror păianjeni în viaţă.

Ieşind din centru, urcă spre noul cartier de locuinţe. Era o fostă proprietate regală vândută de guvern pentru a finanţa Marele Război – conflictul pe care noua generaţie îl numea deja, simplu, Războiul cu Ocultţii. Unele zone ale cartierului deveniseră imediat mahalale, altele – cele aflate mai sus – imobile elegante. Taxiul schimba direcţiile hurducăind înainte şi înapoi, urcând încet spre cel mai înalt punct din noua zonă. Vârful se ascundea în spatele ferigilor plângătoare, dar pe ici, pe colo, Unnerby desluşi câteva dependinţe. Porţile se deschiseră încet, fără să fie mişcate de servitori vizibili. Ha! În faţă se înălţa un afurisit de palat.

Sherkaner Underhill stătea în parcarea circulară de la capătul drumului, lângă intrarea maiestuoasă, arătând de parcă nu aparţinea

locului. Nu ploua, mai degrabă se lăsase o ceaţă uşoară, dar Underhill deschise o umbrelă în timp ce porni să-l întâmpine pe Unnerby.

– Bine ai venit, sergent! Bine ai venit! Atâţia ani te-am bătut la cap să-mi vizitezi căscioara de pe deal! Acum eşti, în sfârşit, aici.

Hrunkner scutură din umeri.

– Am atâtea să-ţi arăt… începând cu două lucruri mici, dar importante.

Închise umbrela. După o clipă, două căpşoare se iţiră din blana de pe spatele lui. Doi bebeluşi, ţinându-se strâns de tatăl lor. Nu puteau fi mai mari decât copiii normali din primii ani de Strălucire, exact la vârsta când erau mai drăguţi.

– Pe fetiţă o cheamă Rhapsa, iar pe băiat, Hrunkner.

Unnerby făcu un pas înainte, încercând să se poarte obişnuit. *Probabil că l-au botezat Hrunkner din prietenie. Dumnezeule din adâncurile pământului.*

– Mă bucur să vă cunosc.

În vremurile cele mai bune, Unnerby nu ştia să se poarte cu copiii. Pentru el, a creşte un copil se rezumase la instruirea noilor angajaţi. Spera ca asta să-i scuze stânjeneala.

Bebeluşii se pare că-i simţiră aversiunea şi se retraseră la locurile lor.

– Nu-i nimic, spuse Sherkaner, în felul lui distrat. O să iasă la joacă imediat ce intrăm în casă.

Îl conduse înăuntru, vorbind tot timpul despre câte avea să-i arate şi ce bucuros era că Hrunkner se hotărâse, în sfârşit, să-i viziteze. Underhill se schimbase în anii trecuţi, cel puţin ca înfăţişare. Nu mai era dureros de costeliv; năpârlise de mai multe ori. Blana de pe spate era deasă şi protectoare, ciudat să vezi aşa ceva în faza aceasta a soarelui. Capul şi partea din faţă a corpului îi tremurau mai tare decât îşi amintea Hrunkner.

Străbătură un foaier mare cât holul unui hotel, apoi coborâră o scară în spirală de pe care se vedea aripă după aripă din „căscioara de pe deal” a lui Sherkaner. Peste tot se zăreau o mulţime de păianjeni, probabil servitori, deşi nu purtau livreaua impusă de clasa superbogătanilor. De fapt, locul îţi dădea senzaţia de proprietate utilitară a unei corporaţii sau a guvernului. Unnerby întrerupse pălăvrăgeala gazdei:

– Asta e o acoperire, nu-i aşa, Underhill? Regele n-a vândut dealul niciodată, doar l-a transferat Serviciului de Informaţii.

– Nu, serios. Dealul e al meu. L-am cumpărat eu însumi. Dar, ăăă… fac multă muncă de consultanţă şi Victory – vreau să zic, Serviciul de Informaţii din Concordia – a hotărât că Serviciul de Siguranţă e cel mai bine servit dacă se aduc laboratoarele aici. Vreau să-ţi arăt nişte lucruri.

– Da. Păi, de-asta am venit, Sherk. Nu cred că te ocupi de ce trebuie. Ai determinat Coroana să marşeze pe… Bănuiesc că putem vorbi fără grijă aici.
– Da, da, desigur!
În mod obişnuit, Unnerby n-ar fi acceptat o asemenea afirmaţie întâmplătoare, dar începea să-şi dea seama cât de sigură era clădirea. Proiectele lui Sherkaner se vedeau peste tot, în spirala logaritmică a camerelor principale, de exemplu, dar se simţea şi mâna lui Victory – Dumnezeule, acum îşi dădea seama – în covoarele şi pereţii curaţi ca lacrima. Locul era, probabil, la fel de sigur ca laboratoarele lui Unnerby din Comandamentul Teritorial.
– În regulă. Ai determinat Coroana să marşeze pe puterea atomului. Conduc mai mulţi indivizi şi echipamente decât un miliardar, inclusiv câţiva tipi la fel de deştepţi ca tine.
De fapt, deşi Hrunkner Unnerby era tot sergent, se ocupa de lucruri care nu aveau nimic de-a face cu gradul lui. În perioada aceasta, viaţa lui depăşea visurile cele mai îndrăzneţe ale unui antreprenor.
– Bine, bine. Victory are foarte multă încredere în tine, să ştii.
Îşi conduse musafirul într-o cameră mare, neobişnuită, cu mobilă de bibliotecă şi un birou sufocat de rapoarte, cărţi aruncate grămadă şi hârtie de scris. Dar rafturile bibliotecii erau fixate de o instalaţie pentru căţărat, iar cărţile pentru copii se amestecau cu cele despre ocultism. Cei doi bebeluşi săriră de pe spatele tatălui lor şi se căţărară pe bare. Acum se uitau la ei din tavan. Sherkaner împinse la o parte cărţile şi revistele de pe o stinghie şi-i făcu semn lui Unnerby să ia loc. Doamne, ce bine că nu încercase să schimbe subiectul!
– Da, dar nu mi-ai văzut rapoartele.
– Ba da. Mi le-a trimis Victory, dar n-am avut timp să le citesc.
– Păi, poate c-ar trebui s-o faci! *I se trimit rapoarte strict secrete şi el n-are timp să le citească, deşi de la el a pornit totul!* Ascultă, Sherkaner, îţi spun eu, nu ţine. În principiu, puterea atomului poate face tot ceea ce ne trebuie nouă. În practică… ei, am produs nişte otrăvuri mortale. Există elemente ca radiumul, dar mult mai uşor de produs în cantităţi mari. Avem şi un izotop de uraniu, foarte greu de izolat, dar cred că, dacă reuşim să-l izolăm, o să facem o bombă a naibii: îţi putem da energia necesară pentru a încălzi un oraş pe întuneric, dar în mai puţin de o secundă!
– Excelent! Ăsta-i un început.
– Acest început excelent s-ar putea să fie foarte departe. Cei care se ocupă de bombă mi-au ocupat trei laboratoare. Necazul e că trăim vremuri de pace; o să aibă loc scurgeri de informaţii tehnologice, mai întâi către interese miniere, apoi către alte state. Îţi poţi imagina ce-o să se întâmple dacă Frăţia, hârşiţii de oculţi şi Dumnezeu mai ştie cine încep să producă bombe?

Întrebarea străpunse armura solidă a neatenţiei lui Underhill.

– ... Da, va fi foarte rău. Nu ţi-am citit rapoartele, dar Victory vine deseori aici, sus. Tehnologia ne aduce minuni şi pericole teribile. Nu se poate una fără alta. Dar sunt convins că nu vom supravieţui dacă nu ne jucăm cu ele. Tu nu vezi decât o parte a lucrurilor. Uite, ştiu că Victory îţi poate face rost de mai mulţi bani. Serviciul de Informaţii din Concordia are o bună rată de credit. Poate să depăşească taxa o decadă, fără să trebuiască să-şi demonstreze profitul. O să-ţi construim mai multe laboratoare, orice vrei tu...

– Sherkaner, ai auzit de „forţarea liniei de învăţare”?

– Păi... ăăă...

Clar că auzise.

– În clipa asta, dacă toate bogăţiile lumii ar fi ale mele, ţi-aş putea da o unitate de încălzire a unui oraş, poate. Ar suferi defecţiuni mari tot la câţiva ani şi, chiar când ar funcţiona „adecvat”, lichidul de transfer – aburi supraîncălziţi, să zicem – ar fi atât de radioactiv încât locuitorii oraşului ar muri cu toţii după nici zece ani de la lăsarea Întunericului. Dincolo de un anumit punct, nu mai e suficient doar să dai bani şi tehnicieni pentru rezolvarea unei probleme.

Sherkaner nu-i răspunse imediat. Unnerby avu impresia că-şi îndreaptă atenţia spre vârful instalaţiei de căţărat, supraveghindu-şi copiii. Camera era o adevărată combinaţie bizară de bogăţie, vechiul haos intelectual stil Underhill şi noul stil patern Underhill. Acolo unde pe podea nu zăceau munţi de cărţi şi diverse fleacuri, se zărea covorul de pluş. Tapetul era unul din modelele exorbitant de scumpe, creatoare de iluzii. Ferestrele, înalte până la tavan, aveau pervaz de cuarţ. Erau întredeschise. Mirosul de ferigă în dimineaţa răcoroasă plutea peste zăbrelele de fier forjat. Lămpi electrice stăteau lângă birourile lui Unnerby şi lângă suporturile bibliotecii, dar erau stinse.

Singura lumină, în nuanţe de verde şi infraroşu apropiat, se furişa printre ferigi, mai mult decât suficientă pentru ca Hrunkner să desluşească titlurile cărţilor mai apropiate: psihologie, matematică, electronică, un manual de astronomie şi o mulţime de volume pentru copii. Cărţile erau aşezate în grămezi mici, ocupând aproape tot spaţiul dintre jucării şi instrumente. Nu-ţi dădeai întotdeauna seama cu care jucării se juca Underhill şi cu care copiii lui. Unele semănau cu suveniruri din călătorie, probabil aduse de Victory din locurile în care fusese detaşată: un polizor de picior din Ocultia, flori uscate, o fostă ghirlandă de Insular. Iar într-un colţ... Dumnezeule, obiectul semăna cu o rachetă de artilerie clasa 7. Trapa focosului fusese îndepărtată, iar în locul explozivului era o casă în miniatură.

În cele din urmă, Underhill rosti:

– Ai dreptate, doar banii nu ne vor ajuta să progresăm. E nevoie de timp să produci maşinăriile care produc maşinăriile şi aşa mai

departe. Dar tot mai avem în faţă cam douăzeci şi cinci de ani, iar generalul mi-a spus că eşti un geniu al administrării unui proiect de asemenea amploare.

Hrunkner se simţi mândru ca altădată, mai mândru decât de toate medaliile primite în Marele Război; dar dacă n-ar fi fost vorba de Smith şi Underhill, nu şi-ar fi descoperit niciodată asemenea talente. Răspunse morocănos, atent să nu arate cât de mult însemna lauda aceea pentru el:

– Mulţumesc foarte mult. Dacă vrei să-l termin în mai puţin de douăzeci de ani, mai am nevoie de ceva.

– Da, de ce anume?

– De tine, fir-ar să fie! De perspicacitatea ta! Din primul an al proiectului te-ai ascuns aici, sus, în Princeton, şi faci numai Dumnezeu ştie ce.

– Of… Uite, Hrunkner, îmi pare rău. Nu mă mai interesează chestia asta cu puterea atomului.

Ştiindu-l pe Underhill de atâţia ani, comentariul lui n-ar fi trebuit să-l mire. Cu toate acestea, îi veni să-şi muşte mâinile. Iată un individ care abandona domenii de activitate înainte ca alţii să afle de existenţa lor. Dacă ar fi cu mintea dusă, n-ar fi nicio problemă. Aşa cum stăteau lucrurile, Unnerby l-ar fi ucis cu plăcere.

– Da, continuă Underhill, ai nevoie de mai multe minţi strălucitoare. Să ştii că mă ocup de asta; vreau să-ţi arăt nişte lucruri. Dar, chiar şi aşa, zise el, turnând paie pe foc fără să ştie, intuiţia îmi spune că puterea atomului va fi uşor de obţinut în comparaţie cu alte provocări.

– Cum ar fi?

Sherkaner râse.

– Cum ar fi creşterea copiilor, de exemplu. Arătă spre pendula antică de pe perete. Am crezut că, până la ora asta, o să ajungă şi ceilalţi mici păianjeni. Poate că ar fi trebuit să-ţi arăt mai întâi institutul.

Coborî de pe stinghie şi începu să se unduiască în felul acela caraghios al părinţilor în faţa copiilor mici.

– Dă-te jos, dă-te jos! Rhapsa, lasă pendula.

Prea târziu. Bebeluşul o şterse grabnic de pe instalaţia de căţărat, făcu un salt până la pendulă şi alunecă până jos, pe podea.

– Am atâtea prostii aici, mi-e frică să nu cadă ceva peste copii şi să-i zdrobească.

Cei doi prunci începură să fugă pe podea şi săriră în blana tatălui lor, fiecare la locul lui. Nu erau mai mari decât zânele pădurii.

Underhill reuşise ca institutul lui să fie numit o diviziune a Şcolii Regale. Reşedinţa de pe deal includea câteva clase, fiecare ocupând un arc din perimetrul exterior. Şi nu din fondurile Coroanei se plăteau

acestea, cel puţin aşa susţinea Underhill. Majoritatea activităţilor de cercetare erau proprietate privată, plătite de firme care se arătaseră foarte impresionate de Underhill.

– I-aş fi putut angaja pe cei mai buni de la Şcoala Regală, dar am ajuns la o înţelegere. Ai lor vor continua să predea şi să facă muncă de cercetare în centru, dar vor avea timp să lucreze şi aici, iar un procent din cheltuielile noastre ajung înapoi la Şcoala Regală. Iar aici, sus, rezultatele sunt cele care contează.

– Nu se ţin ore?

Când Sherkaner se scutură, micuţii săriră în sus şi în jos pe spinarea lui scoţând un soi de *mip*-uri de bucurie, zgomote care probabil însemnau „mai fă aşa, tati!”.

– Ba da, se ţin... un fel de ore. Important e că păianjenii se întâlnesc şi stau de vorbă între ei despre multe specialităţi. Studenţii îşi asumă un risc pentru că nu avem o organizare. Am câţiva care se simt excelent, dar nu sunt destul de deştepţi ca să profite la maximum de stilul nostru.

În majoritatea claselor erau doi sau trei indivizi la tablă, urmăriţi de o mulţime căţărată pe stinghii joase.

Greu de spus cine era profesorul şi cine studentul. În unele cazuri, Hrunkner nici măcar nu reuşi să ghicească despre ce domeniu discută. Se opriră în dreptul unei uşi. Un puşti din generaţia actuală ţinea un curs unor paingi bătrâni. Mâzgăliturile de pe tablă arătau ca o combinaţie de mecanică celestă şi electromagnetică. Sherkaner le zâmbi celor din sală.

– Mai ţii minte aurora pe care am văzut-o în Întuneric? Am aici pe cineva care crede că ar fi putut fi provocată de obiecte din spaţiu extrem de închise la culoare.

– Nu erau închise când le-am văzut noi.

– Exact! Poate că au legătură cu răsăritul Noului Soare. Am îndoielile mele. Jaybert nu se pricepe încă prea bine la mecanica celestă. Dar ştie electromagnetică. Lucrează la un dispozitiv radio care emite pe lungimi de undă de numai câţiva centimetri.

– Hă? Asta sună mai degrabă a infraroşu depărtat decât a radio.

– Nu e ceva ce am putea vedea vreodată, dar e inteligent. Jaybert vrea să-l utilizeze ca detector de ecouri pentru rocile lui spaţiale.

Merseră mai departe pe coridor. Unnerby observă că Underhill tăcuse dintr-odată, fără îndoială ca să-i dea timp să mediteze la idee. Hrunkner Unnerby era un tip foarte practic; bănui că din acest motiv era el atât de important pentru unele proiecte excentrice de-ale lui Smith. Dar şi el putea fi luat pe neaşteptate de o idee, dacă era destul de spectaculoasă. Nu ştia decât foarte vag cum s-ar comporta lungimile de undă atât de scurte, deşi ar trebui să fie direcţionate. Puterea necesară pentru detectarea ecoului ar varia cu inversul

puterii a patra a intervalului – ar fi utilă la sol, înainte să facă ei rost de suficient combustibil ca să pornească după roci prin spaţiu. Hm… Perspectiva militară ar putea fi mai importantă decât orice pune la cale Jaybert ăsta…

– A construit cineva transmiţătorul ăsta de frecvenţe înalte?

Probabil se vedea cât de interesat era, pentru că Underhill zâmbea tot mai larg.

– Da, e lucrarea genială a lui Jaybert ceva ce numeşte oscilator de cavitate. Am o antenă mică sus, pe acoperiş; seamănă mai mult cu o oglindă de telescop decât cu un catarg radio. Victory a instalat o reţea de relee în josul Şirului Apusean până la Comandamentul Teritorial. Vorbesc cu ea la fel de sigur ca printr-un cablu telefonic. Îl folosesc ca banc de probă pentru una dintre schemele de criptare ale unei clase. La sfârşit o să avem cel mai sigur dispozitiv radio de mare volum la care te-ai putea gândi vreodată.

Chiar dacă Jaybert nu se alege cu nimic din holbatul în stele. Sherkaner Underhill era la fel de nebun ca întotdeauna şi Unnerby începea să priceapă unde voia să ajungă, de ce refuzase să renunţe la toate şi să lucreze la puterea atomică.

– Chiar crezi că şcoala asta va da geniile de care avem nevoie la Comandamentul Teritorial?

– Păi, o să le descopere, în orice caz… şi cred că scoatem ce e mai bun din ceea ce găsim. Nu m-am distrat niciodată ca până acum. Dar trebuie să dovedeşti flexibilitate, Hrunk. Esenţa creativităţii e să ai o anumită înclinaţie spre joacă, să sari de la o idee la alta fără să te cramponezi de cerinţe fixe. Bineînţeles, nu întotdeauna obţii ce-ai crezut că ceri. Începând cu această eră, cred că invenţia va deveni mama necesităţii, nu invers.

Uşor de zis pentru Sherkaner Underhill. Nu trebuia să aplice ingineria ca să transforme ştiinţa în realitate.

Underhill se oprise într-o clasă goală; aruncă priviri furişe la tablă. Alte mâzgălituri şi încâlceli.

– Mai ţii minte mecanismele cu came utilizate la Comandamentul Teritorial pentru înţelegerea tabelelor balistice? Acum le producem cu eprubete de vid şi miez magnetic. Sunt de un milion de ori mai rapide decât dispozitivele cu camă şi putem introduce numere ca şiruri de simboluri în loc de setări cu vernierul. Fizicienii tăi vor fi încântaţi. Chicoti. O să vezi, Hrunk. În afară de faptul că invenţiile sunt patentate de sponsorii noştri, tu şi Victory veţi avea la dispoziţie mai mult decât aveţi nevoie ca să fiţi mulţumiţi…

Merseră mai departe pe scara în lungă spirală, terminată cu un atrium aproape de vârful dealului. În jurul Princetonului se ridicau dealuri mai înalte, dar priveliştea de aici era destul de impresionantă, în ciuda burniţei reci. Unnerby zări un trimotor în drum spre aeroport.

Regiunile în faza finală de evoluţie din partea opusă a văii aveau culoarea granitului ud şi a asfaltului abia întins. Unnerby ştia ce firmă lucra acolo. Credeau în zvonurile care spuneau că se va găsi destulă putere ca să supravieţuieşti Întunericului. Cum ar arăta Princetonul, dacă zvonurile s-ar adeveri? Un oraş sub stele, lipsit de aer, însă neadormit, cu refugiile pustii. Cele mai mari riscuri vor apărea în Anii Palizi, când păianjenii trebuie să se hotărască dacă să facă provizii pentru o perioadă de Întuneric convenţională sau să rişte, bazându-se pe ceea ce credeau inginerii lui Hrunkner Unnerby că pot face. Coşmarul lui Unnerby nu era eşecul, ci reuşita parţială.

– Tati, tati!

Doi prunci de cinci ani se iviră în spatele lor, urmaţi de încă doi, care arătau destul de mari ca să fie născuţi în faza potrivită. Mai mult de zece ani, Hrunkner Unnerby se străduise să treacă cu vederea perversiunile şefei sale: generalul Victory Smith era cel mai bun şef al serviciului de informaţii pe care şi-l putea imagina, poate mai bun decât Strut Greenval. Obiceiurile ei personale n-ar fi trebuit să-l deranjeze. Nu îl deranjase că şi ea tot defazată se născuse, lucru pe care n-avea cum să-l schimbe. Dar să întemeieze o familie la începutului Noului Soare, ca să-şi condamne copiii să sufere cum suferise şi ea… Şi nici măcar nu au toţi aceeaşi vârstă. Cei doi bebeluşi săriseră de pe spatele lui Underhill şi traversară iute iarba, urcându-se pe picioarele fraţilor mai mari. Era ca şi cum Smith şi Underhill aruncau intenţionat gunoaie în ochii societăţii. Vizita lui, atât de mult amânată, se prevedea nereuşită, aşa cum se temuse el.

Copiii cei mai mari, amândoi băieţi, ridicară bebeluşii, prefăcându-se o clipă că-i cară ca şi cum le-ar fi taţi. Bineînţeles, nu aveau blană pe spate, iar bebeluşii alunecau întruna de pe carapacele lor. Se agăţau de jachetele fraţilor şi se căţărau la loc, râzând încântaţi.

Underhill i-i prezentă sergentului pe cei patru. Păşiră toţi prin iarba udă spre o prelată protectoare. Era cel mai întins teren de joacă văzut de Unnerby în afara unei şcoli, dar şi foarte ciudat. La o şcoală serioasă se trecea prin toate etapele, urmărindu-se vârsta actuală a elevilor. Instrumentele de pe terenul de joacă al lui Underhill se adresau mai multor vârste. Existau plase verticale, pentru copii de doi ani, cutii cu nisip, câteva case uriaşe de păpuşi şi mese de joc scunde, cu cărţi ilustrate şi jocuri.

– Junioara e motivul pentru care nu v-am întâmpinat pe tine şi pe domnul Unnerby la parter, tată. Copilul de doisprezece ani arătă cu mâna ascuţită în direcţia uneia dintre surorile de cinci ani – Victory cea mică? A vrut să vii aici, ca să-i arătăm domnului Unnerby toate jucăriile noastre.

La cinci ani, nu prea te pricepi să-ţi ascunzi sentimentele. Mica Victory avea încă ochi de bebeluş. Deşi aceştia se pot răsuci câteva

grade, ea nu avea decât doi; trebuia să se întoarcă cu faţa direct spre ceea ce voia să vadă. Era uşor să observi unde anume îşi îndrepta atenţia, lucru pe care nu-l puteai spune despre un adult. Cu cei doi ochi mari ai săi, se uită mai întâi la Underhill şi Unnerby, apoi la fratele ei mai mare.

– Turnătorule! şuieră ea. Şi tu ai vrut să vină aici sus. Îl ameninţă cu braţele pentru mâncat, apoi se apropie ruşinată de Underhill. Iartă-mă, tati. Am vrut să mă laud cu căsuţa mea, iar Brent şi Gokna nu-şi terminaseră încă lecţiile.

Underhill ridică braţele din faţă şi o îmbrăţişă.

– Păi, oricum aveam de gând să urcăm. Către Unnerby: Mă tem că generalul a făcut mare tam-tam în jurul tău, Hrunkner.

– Da, eşti inginer! strigă cealaltă fetiţă de cinci ani.

Să fi fost Gokna? Indiferent de dorinţele junioarei, Brent şi Jirlib reuşiră să se laude ei mai întâi. Greu de spus în ce clasă ajunseseră. Cei doi urmau un fel de programă, dar aveau voie să studieze orice voiau. Jirlib, băiatul care-o necăjise pe junioară, era colecţionar. Părea mai interesat de fosile decât orice alt copil pe care-l cunoscuse Unnerby. Jirlib avea cărţi din biblioteca Şcolii Regale care ar fi fost o provocare pentru studenţii adulţi. Deţinea o colecţie de foraminifere de diamant din excursia făcută cu părinţii la Comandamentul Teritorial. Şi, pentru că semăna cu tatăl lui, avea capul plin de idei trăsnite.

– Nu suntem primii, să ştiţi. Acum o sută de milioane de ani, imediat sub straturile de diamant, trăiau Distorsiunile lui Khelm. Majoritatea savanţilor cred că erau nişte animale proaste, dar nu-i aşa. Aveau o civilizaţie magică, iar eu am de gând să descopăr cum funcţiona.

Nu era o aiureală nouă, dar Unnerby se miră că Sherkaner îi lăsa pe copiii lui să citească smintelile paleontologice ale lui Khelm.

Brent, celălalt băiat de doisprezece ani, aducea mai mult cu stereotipul unui copil defazat: retras, cam ursuz, poate retardat. Nu ştia ce să facă cu mâinile şi, deşi avea nenumăraţi ochi, îi prefera pe cei din faţă, de parcă ar fi fost mult mai tânăr. Nu părea să aibă vreo preocupare specială, în afară de ceea ce numea „testele lui tati”. Avea genţi cu jucării de constructor, cuie de metal lucioase şi butuci de prindere. Pe trei-patru mese tronau structuri complexe din cuie şi butuci. Variind numărul de cuie pe butuc, cineva construise diferite suprafeţe curbate pentru copil.

– M-am gândit foarte mult la testele lui tati. Devin tot mai priceput.

Începu să se joace cu un tor mare, distrugând cadrul construit cu grijă.

– Teste? Unnerby se uită urât la Sherkaner. Ce faci cu copiii ăştia?

Underhill păru să nu audă supărarea din vocea lui.

– Nu sunt minunaţi copiii? Vreau să zic, când nu te scot din sărite. Urmărind cum creşte un copil, vezi cum se aşază la locul lor mecanismele gândirii, pas cu pas. Duse uşor o mână la spate şi-i mângâie pe cei doi bebeluşi, întorşi în siguranţa adăpostului. Într-un fel, aceştia doi sunt mai puţin inteligenţi decât o tarantulă de junglă. Există tipare de gândire pe care bebeluşii pur şi simplu nu le au. Când mă joc cu ei, aproape că simt barierele. Dar, pe măsură ce trec anii, mintea se dezvoltă; creşte numărul metodelor.

În timp ce vorbea, Underhill se plimbă de la o masă de joacă la alta. Una dintre fetele de cinci ani, Gokna, dansa la jumătate de pas în faţa lui, imitându-i gesturile, chiar şi tremurul. Tatăl ei se opri la o masă acoperită de sticle maro frumoase, în diverse forme şi nuanţe. Unele conţineau apă de fructe şi gheaţă, ca pentru un picnic ciudat.

– Dar până şi copiii de cinci ani au bariere mintale. Au abilităţi lingvistice, dar le lipsesc conceptele de bază…

– Şi nu-i doar că nu pricepem ce-i aia sex! preciză imediat Gokna.

Underhill se arătă stânjenit pentru prima oară.

– Mă tem că mi-a auzit discursul ăsta de prea multe ori. Iar fraţii ei au învăţat-o ce să spună când ne jucăm de-a întrebările.

Gokna îl trase de picior.

– Stai jos şi joacă-te. Vreau să-i arătăm domnului Unnerby ce facem.

– Bine. Se poate… Unde-i sora ta? Strigă cu glas ascuţit şi tare: Viki! Dă-te jos de-acolo! Nu eşti în siguranţă.

Victory cea mică se juca pe plasa pentru bebeluşi, mişunând înainte şi înapoi pe sub prelată.

– O, dar sunt în siguranţă, tati, acuma că ai venit tu!

– Ba nu eşti! Dă-te jos imediat.

Junioara coborî protestând cu glas tare, dar peste câteva minute găsi alt mod de a se da în spectacol.

Unul câte unul, copiii îi arătară lui Unnerby toate proiectele lor. Cei doi mai mari participau la o emisiunea naţională de radio, explicând ştiinţa pe înţelesul tinerilor. Sherkaner era, aparent, producătorul emisiunii, din motive rămase necunoscute.

Hrunkner îi ascultă răbdător pe toţi, zâmbind şi râzând şi prefăcându-se. Fiecare în parte era un copil minunat. Cu excepţia lui Brent, erau mai inteligenţi şi mai deschişi decât orice alt copil pe care şi-l amintea sergentul. Asta nu făcea decât să înrăutăţească situaţia, când se gândea ce viaţă vor avea aceşti copii odată ce vor trebui să facă faţă lumii de afară.

Mica Victory avea o casă de joacă, o construcţie care se întindea în spate până la ferigi. Când veni rândul ei, se agăţă cu două mâini de unul dintre braţele din faţă ale lui Hrunkner şi-l târî spre latura

deschisă a casei.

– Uită-te, zise ea, arătându-i gaura din pivniţă. Semăna suspect de bine cu intrarea într-un cuib de termite. Casa mea are propriul refugiu. Şi o cămară, şi o sufragerie, şi şapte dormitoare… Fiecare încăpere trebuie prezentată musafirului, fiecare piesă de mobilier, explicată. Deschise peretele unui dormitor, unde se desfăşura o activitate febrilă. Am şi locuitori în casa mea. Uite paingii zburători.

Dimensiunea casei lui Viki se potrivea perfect cu micile creaturi, cel puţin în această fază a soarelui. Până la urmă, picioarele lor mijlocii vor deveni aripi colorate. Se vor transforma în zânele pădurii şi nu vor mai încăpea în casă deloc. Dar, deocamdată, chiar semănau cu nişte păianjeni mici şi mişunau de colo-colo în cămăruţele interioare.

– Le place la mine tare mult. Pot să meargă înapoi în copaci când vor, dar le las bucăţele de mâncare în camere şi vin în vizită în fiecare zi.

Trase de un mâner de bronz şi o parte din podea ieşi ca un sertar dintr-un dulap. Înăuntru era un labirint cu partiţii de lemn subţire.

– Fac şi experienţe cu ei, aşa cum se joacă tati cu noi, dar mult mai simple. Se uita cu ambii ochi de bebeluş în jos, aşa că nu văzu reacţia lui Unnerby. Pun picături de miere la ieşire şi le las să intre prin partea cealaltă. Pe urmă măsor cât timp le trebuie să… Of, te-ai rătăcit, micuţo? Eşti aici de două ore. Îmi pare rău. Întinse cu delicateţe un braţ pentru mâncat în cutie şi mută cu grijă paingul pe o ridicătură de lângă ferigi. Hi-hi-hi – chicoti exact ca Sherkaner – unii sunt mult mai proşti decât alţii sau poate alţii au noroc. Cum o să-i măsor acum timpul dacă n-a ieşit din labirint?

– Păi… nu ştiu.

Se întoarse cu faţa spre el, privindu-l cu ochii ei frumoşi.

– Mami zice că fratele meu mai mic e botezat după tine, Hrunkner.

– Da, aşa e.

– Mami zice că eşti cel mai bun inginer din lume. Zice că poţi să faci până şi ideile trăsnite ale lui tati să fie adevărate. Mami vrea să-ţi placă de noi.

Copila avea ceva special în privire. Privea fix la ţintă. Nu aveai cum să pretinzi că nu la tine se uită. Toată stinghereala şi durerea adunate de la începutul vizitei se acumulară într-o singură clipă.

– Îmi place de voi, spuse Unnerby.

Victory cea mică se uită la el încă un moment.

– Bine, rosti ea, apoi întoarse privirea.

Luară prânzul cu puştii sus, în atrium. Plafonul de nori ardea şi atmosfera se încingea prea tare, cel puţin pentru o zi de primăvară în Princeton în anul al nouăsprezecelea. Se încălzise şi sub prelată destul de mult ca să transpire din toate încheieturile. Pe copii nu-i deranja.

Erau încă magnetizaţi de străinul după care fusese botezat frăţiorul lor. În afară de Viki, se purtau la fel de zgomotos ca de obicei, iar Unnerby se străduia să le răspundă cât putea de bine.

Spre sfârşitul mesei apărură tutorii copiilor. Păreau studenţi de la institut. Copiii nu vor trebui să meargă niciodată la o şcoală adevărată. Oare asta le va uşura situaţia, în cele din urmă?

Copiii ar fi dorit ca Unnerby să rămână cu ei la lecţii, dar Sherkaner nici nu vru să audă.

– Concentraţi-vă pe studiu, le spuse el.

Aşa că partea cea mai grea a vizitei se încheiase, speră Unnerby. Cu excepţia bebeluşilor, el şi Underhill rămaseră singuri în biroul lui de la parterul răcoros al institutului. Discutară o vreme despre nevoile specifice ale lui Unnerby. Chiar dacă Sherkaner nu voia să-l ajute în mod direct, avea totuşi nişte minţi strălucitoare aici, sus.

– Aş vrea să stai de vorbă cu teoreticienii mei. Şi vreau să-i cunoşti pe experţii noştri în calculatoare. Mie mi se pare că o parte din problemele tale spinoase s-ar rezolva dacă ai avea metode rapide de rezolvare a ecuaţiilor diferenţiale.

Underhill se întinse pe stinghia din spatele biroului. Căpătă subit o expresie curioasă.

– Hrunk... lăsând la o parte socializarea, astăzi am realizat mai multe decât dacă am fi dat zeci de telefoane. Ştiu că ţi-ar plăcea foarte mult să lucrezi la institut. Nu că te-ai potrivi cu locul ăsta! Avem nenumăraţi tehnicieni, dar teoreticienii noştri cred că le pot da ordine. Tu faci parte din altă clasă. Eşti genul care poate fi capul gânditorilor şi folosi ideile lor ca să-ţi atingi scopurile de inginer.

Hrunkner zâmbi uşor.

– Credeam că invenţia e mama necesităţii.

– Hm... În general, da. De aceea avem nevoie de oameni ca tine, care pun lucrurile cap la cap. O să vezi la ce mă refer în după-masa asta. Sunt aici unii de pe urma cărora ţi-ar plăcea să beneficiezi, şi invers... Aş vrea să fi venit mai repede.

Unnerby vru să vină cu o scuză derizorie, dar se răzgândi. Nu se mai putea preface. În plus, lui Sherkaner îi făcea faţă mult mai uşor decât generalului.

– Ştii de ce nu am venit mai repede, Sherk. De fapt, nici acum nu m-aş afla aici, dacă nu mi-ar fi ordonat clar generalul Smith. M-aş duce după ea şi în iad, ştii bine. Dar ea îmi cere mai mult. Vrea să vă accept perversiunile. Am... Voi doi aveţi nişte copii extraordinari, Sherk. Cum aţi putut să le faceţi aşa ceva?

Se aşteptă ca Underhill să-i facă uitată întrebarea într-un hohot de râs sau să reacţioneze cu ostilitatea pe care o afişa Smith la cea mai mică aluzie critică. În schimb, Underhill stătu un moment în tăcere, jucându-se cu un puzzle clasic pentru copii. În liniştea biroului, micile

bucăţi de lemn se mişcau pocnind înainte şi înapoi.

– Eşti de acord că avem copii sănătoşi şi fericiţi?

– Da, deşi Brent pare cam… încet.

– Nu crezi că-i privesc ca pe nişte animale experimentale?

Unnerby se gândi la Victory cea mică şi la casa ei de joacă. Când era de vârsta ei, prăjea paingi zburători cu lupa.

– Aăă… tu experimentezi pe orice, Sherk. Aşa e felul tău. Cred că-ţi iubeşti copiii ca orice tată bun. Şi de aceea îmi vine cu atât mai greu să-mi imaginez că i-ai adus pe lume defazaţi. Şi ce dacă numai unul e încet la minte? Am observat că nu vorbesc despre tovarăşi de joacă de vârsta lor. Nu găseşti niciunul care să nu fie monstruos, nu-i aşa?

După înfăţişarea lui Sherkaner, îşi dădu seama că întrebarea lui nimerise la ţintă.

– Sherk. Bieţii tăi copii îşi vor trăi viaţa într-o societate care îi consideră o crimă împotriva naturii.

– Ne luăm măsuri, Hrunkner. Jirlib ţi-a povestit despre „Ora de ştiinţă pentru copii”, nu-i aşa?

– M-am întrebat ce-i cu povestea asta. El şi Brent chiar iau parte la o emisiune la radio? Ei doi să zicem că ar putea fi luaţi drept născuţi normali, dar pe termen lung cineva tot îşi va da seama şi…

– Bineînţeles. Dacă nu, Victory cea mică de-abia aşteaptă să intre în emisiune. Până la urmă, vreau ca audienţa să înţeleagă. Emisiunea o să acopere tot felul de subiecte ştiinţifice, dar se va urmări acelaşi fir despre biologie şi evoluţie şi despre modul în care Întunericul ne-a obligat să ne trăim viaţa într-un anume fel. Odată cu progresul tehnologic, motivul social care impune anumite momente ale naşterii îşi va pierde relevanţa.

– N-o să convingi niciodată de asta Biserica Întunericului.

– Nu-i nimic. Sper să conving milioanele de păianjeni receptivi, ca Hrunkner Unnerby.

Unnerby nu ştia ce să mai spună. Argumentul celuilalt era facil. Oare nu înţelegea? Toate societăţile onorabile respectau principii de bază, aspecte care presupuneau viaţa sănătoasă a indivizilor. Lucrurile se schimbă, dar era o prostie egoistă să treci peste reguli. Chiar dacă ar trăi pe Întuneric, tot ar avea nevoie de cicluri de viaţă decente… Liniştea se prelungi. Nu se auzea decât pocnetul micilor piese de puzzle. În cele din urmă, Sherkaner rosti:

– Generalul te simpatizează foarte mult, Hrunk. Ai fost soldatul ei preferat, dar nu numai atât: te-ai purtat frumos cu ea când nu era decât un tânăr locotenent şi cariera ei părea că se va duce pe apa sâmbetei.

– E cea mai bună. Nu poate schimba faptul că s-a născut când nu trebuia.

– Întocmai. Dar asta e şi cauza pentru care ţi-a făcut viaţa grea în

ultima vreme. A crezut că tu, dintre toţi, ai accepta ceea ce facem ea şi cu mine.

– Ştiu, Sherk, dar nu pot. M-ai văzut astăzi. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar puii tăi m-au ghicit. Cel puţin aia mică.

– He-he... Aşa-i. O cheamă Victory, dar nu-i doar atât la mijloc. E deşteaptă ca maică-sa. Dar, aşa cum spui tu, va fi nevoită să facă faţă unor lucruri mult mai rele... Uite ce e, Hrunk. O să am o mică discuţie cu generalul. Ea ar trebui să accepte ce primeşte, să fie mai tolerantă... chiar dacă înseamnă să fie tolerantă cu intoleranţa ta.

– Eu... mi-ar fi de ajutor, Sherk. Mulţumesc.

– Între timp, vom avea nevoie de tine mai des aici, sus. Dar vom ţine cont de condiţiile tale. Copiii ar vrea să te vadă, dar de la ce distanţă preferi tu.

– În regulă. Îmi place de ei, să ştii. Dar mă tem că nu pot fi ceea ce se aşteaptă ei să fiu.

– Ha! Atunci găsirea distanţei potrivite va fi micul lor experiment. Zâmbi. Pot fi foarte flexibili dacă te vor privi în acest fel.

20

În pre-Zbor, Pham Trinli reprezentase o curiozitate distantă pentru Ezr Vinh. Îl văzuse de puţine ori, dar şi atunci i se păruse posac, leneş şi, probabil, incompetent. Era „ruda cuiva” – singura explicaţie a faptului că ajunsese membru al echipajului. Pe Ezr începuse să-l afecteze comportamentul grosolan şi dezagreabil al lui Trinli numai după ambuscadă. Uneori era amuzant; de cele mai multe ori era detestabil. Gărzile lor se suprapuneau în proporţie de aproximativ şaizeci la sută. Când Ezr se ducea în Hammerfest, dădea peste Pham Trinli făcând schimb de poveşti vulgare cu tehnicienii lui Reynolt. Când mergea în barul lui Benny, Trinli stătea cu o trupă de emergenţi, zgomotos şi fanfaron, ca de obicei. Trecuseră ani de zile – da, ani de zile de la moartea lui Jimmy Diem – de când lumea îl considera trădător. Qeng Ho şi emergenţii trebuiau să se înţeleagă, iar în cercul lui Trinli era plin de comercianţi.

Astăzi, ura lui Ezr faţă de el se transformase într-un sentiment şi mai urât. Se aflau la una dintre şedinţele de gardă-conducere, ţinute tot la o megasecundă, condusă, ca de obicei, de Tomas Nau. Nu era vorba de simpla propaganda a falsului „comitet de conducere a flotei”. Se impunea expertiza ambelor părţi, dacă voiau să supravieţuiască. Şi, deşi niciodată nu se pusese problema cine era şeful, Nau ascultase multe dintre sfaturile date la aceste şedinţe. Ritser Brughel era acum inactiv, deci şedinţa avea să se desfăşoare fără accente patologice. Cu excepţia lui Pham Trinli, şefii erau oameni care puneau într-adevăr lucrurile pe roate.

Prima kilosecundă trecuse fără incidente. Programatorii lui Kal Omo refăcuseră un set de vizoare pentru Qeng Ho. Noua interfaţă era limitată, dar mai bună decât nimic. Anne Reynolt avea o nouă listă de focalizaţi. Graficul complet era încă secret, dar se părea că Trixiei urma să i se dea mai multe pauze. Gonle Fong propuse câteva schimbări în programul gărzilor. Ezr ştia că erau recompense mascate pentru diverse înţelegeri de-ale ei, dar Nau le acceptă afabil. Sigur ştia de economia subterană condusă de ea şi de Benny, dar anii trecuseră şi el o ignorase sistematic. *Şi tot sistematic beneficiase de pe urma ei.* Lui Ezr Vinh nici nu i-ar fi dat prin cap că un comerţ liber ar spori eficienţa într-o societate atât de mică şi de închisă ca tabăra lor din punctul L1, dar îmbunătăţise clar traiul. Majoritatea oamenilor făceau de gardă în tovărăşia preferată. Mulţi aveau în cameră sfere de bonzai de la Qiwi Lisolet. Alocarea echipamentului se făcea trăgând cât de multe sfori se putea. Poate că asta nu făcea decât să arate cât de jalnic fusese sistemul emergent de alocare iniţial. Ezr tot se mai agăţa de convingerea secretă că Tomas Nau era acelaşi ticălos dintotdeauna, un criminal în masă, care ucidea pur şi simplu pentru a susţine o minciună. Dar atât de inteligent, atât de conciliator pe

dinafară! Tomas Nau era suficient de deştept încât să permită comerţul clandestin care-l ajuta să meargă mai departe.

– Foarte bine, ultimul punct pe ordinea de zi. Zâmbi către cei din jurul mesei. Ca de obicei, cel mai interesant şi mai dificil. Qiwi?

Qiwi Lisolet se ridică încet şi se opri proptindu-se cu mâna de tavanul de jos. Pe Hammerfest exista gravitaţie, dar nu destulă ca să rămână baloanele cu băutură pe masă.

– Interesant? Păi, da. Se strâmbă. Dar e şi enervant. Deschise un buzunar adânc şi scoase un pumn de vizoare, toate etichetate drept „aprobate pentru utilizarea de către speculanţi”. Hai să încercăm jucăriile lui Kal Omo.

Qiwi le împărţi şefilor de gardă. Ezr luă unul şi răspunse surâsului ei timid cu un zâmbet. Qiwi avea aceeaşi statură de copil, dar era compactă şi aproape la fel de înaltă ca un adult strentmannian mediu.

Depăşise stadiul de fetiţă, chiar şi pe cel de orfan nenorocit al Reaprinderii. Trăise gardă după gardă în anii de după Reaprindere; îmbătrânise cu fiecare an. De când lumina Fluctuantei scăzuse la un nivel rezonabil, îşi mai luase perioade de inactivitate, dar Ezr văzu riduri uşoare la colţurile ochilor ei. *Câţi ani are acum? E mai bătrână decât mine.* Câteodată tot mai ieşea la iveală firea ei jucăuşă, dar nu-l mai tachina. Ezr ştia că poveştile despre ea şi Tomas Nau erau adevărate. Săraca, afurisita de Qiwi.

Dar Qiwi Lin Lisolet ajunsese mai sus decât se aşteptase el vreodată. Acum echilibra munţii.

Qiwi aşteptă până când îşi fixară toţi vizoarele. Apoi spuse:

– Ştiţi că sunt răspunzătoare de orbita-halo din jurul lui L1.

Conglomeratul se materializă subit deasupra mesei. Un Hammerfest pitic ieşi din el lângă Ezr; un taxi amară pe turnul înalt. Imaginea clară se contura precis pe peretele de vizavi şi pe oamenii din spatele ei. Dar când Ezr întoarse iute capul de la conglomerat la Qiwi şi înapoi, munţii tremurară uşor. Automatele de plasare nu puteau ţine ritmul mişcării, iar redarea vizuală eşua. Fără îndoială, programatorii lui Kal Omo fuseseră obligaţi să înlocuiască unele optimizări. Totuşi obţinuseră o calitate aproape de standardul Qeng Ho, imaginile fiind coordonate separat în câmpul fiecărui vizor.

Zeci de luminiţe roşii apărură pe suprafaţa conglomeratului.

– Acelea sunt amplasamentele jeturilor electrice – urmară alte puncte luminoase, galbene de data asta –, iar acela este senzorul grilei. Qiwi râse uşor şi vesel, aşa cum îşi amintea Ezr. În ansamblu, pare o grilă de soluţii din elemente finite, nu-i aşa? Şi exact asta şi este, deşi punctele grilei sunt aparate adevărate care culeg date. Ei, dar oamenii mei şi cu mine avem două probleme. Fiecare luată separat e destul de uşoară: trebuie să menţinem grămada pe orbită în jurul lui L1.

Grămada se reduse la dimensiunile unui simbol stilizat, urmând o curbă Lissajous în permanentă schimbare în jurul pictogramei L1. De o parte, atârna Arachna; la distanţă, dar pe aceeaşi linie, se afla Steaua Fluctuantă.

– Am setat-o în aşa fel încât să ne aflăm întotdeauna lângă discul soarelui, aşa cum e văzut el de păianjeni. Vor trece mulţi ani până când vor avea tehnologia necesară să ne detecteze pe noi aici… Dar al doilea scop al stabilizării este de a menţine complet în umbră Hammerfestul şi celelalte blocuri de gheaţă şi zăpadă.

Se reveni la imaginea iniţială, dar volatilele fură marcate cu albastru şi verde. În fiecare an, resursele acelea preţioase se reduceau, consumate de oameni şi evaporate în spaţiu.

– Din păcate, cele două scopuri sunt incompatibile. Grămada de roci e mobilă. Uneori, faptul că încercăm s-o menţinem pe orbita lui L1 provoacă momente de torsiune şi rocile alunecă.

– Muntele se zguduie, spuse Jau Xin.

– Da. Aici, pe Hammerfest, simţim cutremure tot timpul. Fără supraveghere permanentă, problema s-ar agrava.

Suprafaţa mesei deveni macheta îmbinării Diamantelor Unu şi Doi. Qiwi marcă blocurile şi o fâşie de patruzeci de centimetri căpătă culoarea roz.

– E o schimbare care aproape ne-a scăpat. Dar nu ne putem permite ca resursele umane să…

Pham Trinli stătuse până atunci în linişte, privind în jos, cu ochii pe jumătate închişi, cu o expresie de concentrare iritată. Fiind primul pe care Nau îl alesese să se ocupe de stabilizare, suferise multe umilinţe din cauza asta. În cele din urmă, explodă:

– Rahat. Am crezut că o să folosiţi o parte din apă, o s-o transformaţi într-un lipici şi să-l injectaţi între cele două diamante.

– Aşa am făcut. Ajută cât de cât, dar…

– Dar tot nu puteţi menţine situaţia stabilă, nu-i aşa? Trinli se întoarse spre Nau şi se ridică pe jumătate de pe scaun. Domnule comandor, v-am mai spus că eu sunt cel mai bun la treaba asta. Lisolet ştie să ruleze un program de dinamică şi lucrează din greu, ca toată lumea… dar nu are profunzimea experienţei.

Profunzimea experienţei? Câţi ani de participare activă crezi că-i mai trebuie, moşnege?

Nau însă se rezumă să-i zâmbească. Oricât de absurde ar fi fost argumentele contradictorii ale idiotului, Nau întotdeauna îi cerea părerea. O perioadă lungă, Ezr îl suspectase pe comandor de umor sadic.

– Păi, atunci poate că ar trebui să-ţi dau ţie responsabilitatea asta, militarule. Dar, gândeşte-te, ar însemna să faci de gardă cel puţin o treime din timp.

Nau îi vorbi politicos, dar Trinli sesiză nuanţa provocatoare. Ezr văzu că bătrânul se înfurie.

– O treime? repetă Trinli. Aş putea s-o rezolv într-o cincime de gardă, chiar dacă ceilalţi membri ai echipajului ar fi novici. Oricât de bine ar fi plasate jeturile, reuşita e condiţionată de calitatea reţelei de ghidare. Domnişoara Lisolet nu înţelege toate caracteristicile localizatoarelor pe care le foloseşte.

– Explică, interveni Anne Reynolt. Un dispozitiv de ghidare e un dispozitiv de ghidare. Le-am folosit şi pe ale noastre, şi pe ale voastre în acest proiect.

Localizatoarele erau instrumente esenţiale ale oricărei civilizaţii tehnice. Micile aparate îşi transmiteau unul altuia codurile impulsurilor, folosind timpul de zbor şi algoritmii distribuiţi pentru a localiza cu precizie fiecare dispozitiv participant. Câteva mii de asemenea dispozitive alcătuiau grila de poziţionare de pe muntele de diamant. La un loc, formau un fel de reţea inferioară, furnizând informaţii despre orientarea, poziţia şi viteza relativă a jeturilor electrice şi a conglomeratului.

– Nu-i chiar aşa. Trinli zâmbi cu superioritate. Ale noastre funcţionează destul de bine împreună cu ale voastre, dar cu preţul degradării performanţelor naturale. Iată cum arată unităţile. Bătrânul se jucă cu padul manual. Domnişoară Lisolet, aceste interfeţe nu sunt bune de nimic.

– Dă-mi voie, spuse Nau. Vorbi în aer: iată cele două tipuri de localizatoare pe care le folosim.

Peisajul dispăru, iar pe masă apărură cele două dispozitive. Deşi văzuse de nenumărate ori asemenea demonstraţii, lui Ezr tot îi venea greu să se obişnuiască cu ele. Într-o demonstraţie exersată, cu o succesiune de displayuri predeterminată, era uşor să foloseşti comanda vocală pentru ghidare. Ceea ce tocmai făcuse Nau depăşea orice interfaţă Qeng Ho. Undeva, în podul habitatului, unul sau mai mulţi sclavi deviaţi de-ai săi ascultau fiecare cuvânt rostit aici, dând un context vorbelor lui şi mapându-le cu ajutorul automatelor flotei sau al altor specialişti deviaţi. Şi iată imaginile rezultate, apărute imediat, ca şi cum în mintea lui Nau s-ar fi aflat întreaga bază de date a flotei.

Bineînţeles, Pham Trinli ignoră magia cu desăvârşire.

– În regulă. Se aplecă spre aparate. Numai că acestea sunt mai mult decât simple localizatoare.

Qiwi:

– Nu înţeleg. Avem nevoie de o sursă de curent, sondele senzorilor.

Trinli strecură stropi de triumf în zâmbetul său larg.

– Aşa crezi tu – şi poate că a fost aşa în primii ani, când bătrâna noastră Fluctuantă prăjea totul. Se apropie mai mult şi vârî un deget

în coasta aparatului mai mic. Poţi afişa miezul dispozitivului, domnule comandor?

Nau încuviinţă şi imaginea ansamblului Qeng Ho dispăru strat după strat. La sfârşit, rămase doar o mică pată neagră, nu mai lată de un milimetru.

Aşezat lângă el, Ezr surprinse un moment de crispare la Tomas Nau. Comandorul se arătă subit foarte interesat. Momentul trecu înainte ca Ezr să fie sigur că existase.

– Măi, să fie, ce mic e! Hai să-l privim mai îndeaproape.

Imaginea cât un fir de praf se umflă până atinse lăţimea de un metru şi înălţimea de aproximativ patruzeci de centimetri. Automatul vizorului o coloră cu reflexii şi umbre adecvate.

– Mersi. Trinli stătu în aşa fel încât să-l vadă toţi pe deasupra maşinăriei sub formă de lentilă. Acesta este localizatorul Qeng Ho de bază, în mod normal încorporat în bariere protectoare şi aşa mai departe. Într-un mediu prielnic, chiar afară la umbră, e autonom.

– Sursa de curent? întrebă Reynolt.

Trinli făcu un gest, ignorând problema.

– Impulsuri de microunde, poate de vreo zece ori pe secundă. Nu cunosc amănunte, dar am văzut că se folosesc în numere mult mai mari la unele proiecte. Sunt convins că ar îmbunătăţi controlul. În ce priveşte senzorii, jucăriile astea conţin mai mulţi: de temperatură, de lumină, de sunete.

Jau Xin:

– Dar cum de nu i-au observat Qiwi şi ceilalţi?

Ezr sesiză încotro se îndreptau lucrurile, dar nu avu ce face.

Trinli ridică din umeri binevoitor. Încă nu-şi dădea seama cât de departe mersese cu egoul lui.

– Aşa cum am spus, Qiwi Lin Lisolet e tânără şi lipsită de experienţă. Dispozitivele cu granule grosiere sunt destul de bune pentru majoritatea proiectelor. În plus, proprietăţile avansate sunt extrem de utile în operaţiunile militare şi fac prinsoare că manualele pe care le studiază tratează voit superficial chestiunile respective. Eu, în schimb, am lucrat şi ca inginer, şi ca militar. Deşi nu e permis în mod normal, localizatoarele sunt nişte instrumente de supraveghere excelente.

– Desigur, spuse Nau, gânditor. Localizatoarele şi senzorii ataşaţi reprezintă baza unui sistem de siguranţă adecvat.

Iar particulele acelea de praf aveau deja senzori încorporaţi şi autonomie. Nu erau componente ale unui sistem, ci sistemul însuşi.

– Ce părere ai, Qiwi? Te-ar ajuta dacă ai avea mai multe jucării din astea?

– Poate. Pentru mine sunt o noutate; nu mi-am închipuit că un manual tehnic m-ar minţi. Stătu pe gânduri o clipă. Dar, da, dacă am

avea mult mai multe localizatoare şi dacă s-ar îmbunătăţi puterea de procesare, atunci probabil că am putea reduce din supravegherea umană.

– Foarte bine. Vreau să ceri detalii de la militarul Trinli şi să instalezi o reţea extinsă.

– Eu aş primi bucuros să fac treaba asta, domnule comandor.

Dar Nau nu era prost. Scutură din cap:

– Nu, eşti mult mai valoros ca supraveghetor general. De fapt, vreau să stai puţin de vorbă cu Anne pe tema asta. Când iese din hibernoterapie, şi Ritser va fi interesat. Aceste dispozitive pot, probabil, să fie folosite în multe feluri pentru a spori siguranţa publică.

Aşa că Pham Trinli le înmânase emergenţilor lanţuri şi cătuşe mai eficiente. Preţ de-o clipă, o undă de înţelegere amară străbătu chipul bătrânului.

Ezr se strădui din răsputeri să nu stea de vorbă cu nimeni restul zilei. Nu-şi închipuise vreodată că ar putea urî un clovn atât de tare. Pham Trinli nu era un criminal în masă, iar orice mişcare făcea, scria pe ea prefăcătorie. Dar prostia lui trădase un secret pe care duşmanul nu-l ghicise niciodată, un secret de care nici el, Ezr, nu aflase, un secret pe care alţii l-ar fi dus cu ei în mormânt mai degrabă decât să-l dezvăluie lui Tomas Nau şi lui Ritser Brughel.

Înainte, crezuse că Nau îl ţine pe Trinli în preajmă ca să aibă lumea de ce râde. Acum avea altă părere. Din noaptea aceea de demult, din parcul habitatului, nu se mai simţise Ezr atât de capabil de o crimă cu sânge rece. Dacă ar veni vreodată vremea când Pham Trinli să aibă un accident mortal…

După masă, rămase în cabina lui. Comportamentul lui nu trebuie să dea de bănuit. Amatorii de muzică live ocupau barul lui Benny în fiecare zi pe la ora asta, iar înghesuitul era un obicei Qeng Ho pe care Ezr nu-l suportase niciodată, nici în calitate de ascultător. Pe lângă asta, rămăsese în urmă cu munca şi avea mult de recuperat. Unele activităţi nici nu presupuneau să stea de vorbă cu ceilalţi. Îşi fixă noul vizor şi cercetă Biblioteca flotei.

Într-un fel, faptul că biblioteca supravieţuise era cel mai mare eşec al căpitanului Park. Orice flotă lua măsuri de precauţie minuţioase pentru distrugerea sectoarelor vitale din biblioteca locală dacă era iminentă capturarea ei. Asemenea planuri nu puteau fi complete. Bibliotecile se distribuiau pe toate navele flotei. Bucăţi din ele se ascundeau în mii de noduri, în funcţie de ce anume se folosea în momentul respectiv. Cipurile individuale – afurisitele alea de localizatoare – conţineau manuale elaborate de întreţinere şi operare. Totuşi, bazele de date esenţiale ar fi trebuit distruse urgent. Cele rămase ar fi avut o oarecare utilitate, dar experimentele cruciale,

teraocteţii de date experimentale esenţiale, ar fi trebuit să dispară sau să rămână simple instanţieri, inteligibile doar prin proceduri istovitoare de reconstrucţie. Ei, bine, bazele de date nu fuseseră distruse, nici atunci când se ştiuse clar că ambuscada emergentă avea să pună stăpânire pe toate navele flotei lui Park. Sau poate că Park luase măsuri şi existaseră noduri în afara reţelei sau backupuri care – în ciuda politicii de siguranţă – conţinuseră copii complete ale bibliotecii.

Tomas Nau ştia când dădea peste o comoară. Sclavii lui Anne Reynolt o disecau cu precizia nonumană a focalizaţilor. Mai devreme sau mai târziu, vor afla fiecare secret al comercianţilor. Dar asta va dura ani de zile; deviaţii nu ştiau de unde să înceapă. Aşa că Nau punea personalul nefocalizat să hoinărească prin bibliotecă şi să raporteze imaginea de ansamblu. Ezr petrecuse deja megasecunde în ea. Era o treabă riscantă, pentru că trebuia să vină cu rezultate serioase… şi, în acelaşi timp, încerca subtil să le abată cercetarea de la subiecte de utilitate imediată. Ştia că ar putea da greş şi că, în cele din urmă, Nau ar sesiza că nu cooperează. Monstrul era subtil; nu o dată se întrebase Ezr cine se foloseşte de cine.

Dar astăzi… Pham Trinli dezvăluise prea multe.

Ezr se forţă să rămână calm. *Studiază biblioteca. Scrie un raport, acolo.* Aşa va putea spune că-şi face datoria şi nu va trebui s-o ia razna în văzul lumii. Se jucă cu comanda manuală a noului vizor „aprobat”. Măcar recunoştea şirurile de comenzi mai simple: vizorul înlocui dintr-odată imaginea cabinei sale cu primul strat din bibliotecă. Când se uită în jur, automatele îi detectară mişcările capului şi imaginile îi alunecară lin prin faţa ochilor, de parcă documentele ar fi fost obiecte reale şi ar fi plutit prin încăpere. Dar… umblă la comenzi. Drace! Nu puteai să le modifici. Goliseră interfaţa sau o transformaseră după vreun standard emergent. Nu era cu nimic mai bună decât tapetul obişnuit!

Întinse mâna ca să-şi smulgă vizorul de pe faţă, să-l facă bucăţi. *Calmează-te.* Era încă prea nervos pe Trinli, care-o făcuse lată. În plus, era o îmbunătăţire faţă de displayurile de perete. Zâmbi scurt, amintindu-şi ce criză făcuse Gonle Fong din cauza tastaturilor.

Deci, la ce să ne uităm astăzi? Ceva care să-i pară natural lui Nau, dar să nu le dea emergenţilor mai mult decât au deja. A, da, superlocalizatoarele lui Trinli. Ar trebui să se afle într-o nişă ferită, într-un sector sigur. Urmă două fire, direcţiile obişnuite. Nimeri o perspectivă a bibliotecii de care n-ar fi beneficiat un ucenic. Nau obţinuse – în felul în care îşi imagina Ezr şi care încă-i dădea coşmaruri – parole de nivel superior şi parametri de securitate. Acum Ezr vedea exact ce-ar fi putut vedea căpitanul Park.

Ghinion. Indicatoarele arătau clar localizatoarele. Dimensiunile lor

mici nu erau un secret, dar nici certificatele lor nu divulgau existenţa unor senzori. Manualele din cipuri nu menţionau nici ele nimic despre asemenea proprietăţi. *Hmh…* Deci Trinli susţinea că există trape în manuale, invizibile chiar şi cuiva cu nivelul de acces al unui căpitan?

Pe moment, uită de furia care-l măcinase pe dinăuntru. Se holbă la datele etalate în faţa lui, simţindu-se dintr-odată uşurat. Tomas Nau nu va observa nimic ieşit din comun la ele. În afară de Ezr Vinh, s-ar putea să nu existe niciun comerciant supravieţuitor care să-şi dea seama de absurditatea poveştii lui Trinli.

Însă Ezr Vinh crescuse în sânul unei grandioase familii de comercianţi. În copilărie, stătuse la masă ascultând discuţii despre strategii de flotă care se aplicau în realitate. În mod normal, accesul de nivelul unui căpitan nu permitea existenţa unor caracteristici ascunse. Se puteau pierde lucruri, cum se întâmpla întotdeauna; aplicaţiile moştenite erau atât de vechi, încât motoarele de căutare nu găseau nimic relevant. Dar, cu excepţia unui sabotaj sau a unui căpitan neconvenţional, care să facă modificări, nu ar trebui să existe secrete izolate.

Pe termen lung, asemenea măsuri erau pur şi simplu prea dureroase pentru cei ce întreţineau sistemul.

Ezr ar fi râs, însă bănuia că vizoarele aprobate raportau deviaţilor lui Brughel fiecare sunet pe care îl scotea. Dar acesta era primul lui gând fericit din ziua respectivă. *Trinli ne-a luat la mişto!* Moşneagul prefăcut blufa când venea vorba de multe lucruri, dar de obicei era prudent cu Tomas Nau. Când va trebui să-i dea lui Reynolt detalii, Trinli va scotoci prin manualele din cipuri… şi va veni cu mâna goală. Ezr nu simţea niciun dram de simpatie pentru el; măcar o dată, bătrânul ticălos îşi va primi porţia.

21

Qiwi Lin Lisolet petrecea o grămadă de timp afară. Poate că, graţie micului şiretlic promis de Trinli, situaţia se va schimba. Pluti de-a curmezişul vechii margini de contact dintre Diamantul Unu şi Doi. Acum era în lumina soarelui, volatilele din anii precedenţi se deplasaseră sau se evaporaseră. Acolo unde nu era tulburată, suprafaţa diamantului era cenuşie şi mată şi netedă, aproape opalescentă. În cele din urmă, soarele arsese un milimetru din grafit, un fel de microregolit, ascunzând strălucirea de dedesubt. Tot la zece metri de-a lungul marginii sclipea câte-un curcubeu, acolo unde se montase un senzor. Jeturile electronice se întindeau de o parte şi de alta. Nici de la aşa o distanţă mică nu se vedea că sunt active, dar Qiwi îşi cunoştea bine echipamentul: jeturile scuipau la milisecunde, ghidate de programe care ascultau de senzorii ei. Nici asta nu era suficient de delicat. Qiwi petrecu mai mult de două treimi din garda ei plutind în jurul conglomeratului, ajustând jeturile – dar cutremurele erau tot periculos de ample. Cu o reţea de senzori mai fini şi cu programele lui Trinli, ar trebui să fie mai uşoară proiectarea regimurilor de tragere. Atunci ar avea loc milioane de cutremure, însă atât de mici, încât nu le-ar simţi nimeni. Şi atunci nu ar mai trebui să stea atât de mult pe-afară. Qiwi se întrebă oare cum ar fi să aibă un ciclu de gardă redusă, ca toţi ceilalţi. Ar economisi resurse medicale, dar bietul Tomas ar fi şi mai singur.

Îşi scoase din minte gândul îngrijorător. *Există lucruri pe care le poţi vindeca şi lucruri pe care nu le poţi vindeca; fii recunoscătoare că localizatoarele lui Trinli vor mai îndrepta situaţia.* Se ridică deasupra crăpăturii şi merse să vadă cum se descurcă echipajul ei de întreţinere.

– Doar obişnuitele probleme, auzi vocea Floriei Peres. Floria plutea deasupra „pantelor superioare” ale Diamantului Trei, adică deasupra suprafeţei imponderabile actuale a conglomeratului. Pierdeau câteva jeturi acolo în fiecare an. Trei suporturi slăbite… le-am prins la timp.

– Foarte bine. Îi pun pe Arn şi pe Dima să se ocupe de ele.

Qiwi zâmbi în sinea ei. Timp destul pentru proiectele mai interesante. Închise frecvenţa publică a dispozitivului de comunicare.

– Floria, tu răspunzi de distilerie în garda asta, nu?

– Sigur. Fata chicoti. Încerc să pun mâna pe ea de fiecare dată; să lucrez pentru tine e una dintre corvezile inevitabile cu care mă aleg din cauza asta.

– Am nişte trebuşoare pentru tine. Facem un târg?

– Păi, poate. Floria avea un ciclu de gardă de zece la sută; şi aşa, mai făcuseră asemenea înţelegeri. În plus, era Qeng Ho. Hai să ne întâlnim la distilerie în două mii de milisecunde. Putem lua ceaiul.

Distileria de volatile se afla în capătul întunecat al conglomeratului. Turnurile şi retortele sclipeau de frig în lumina Arachnei; în alte locuri, acolo unde aveau loc fracţionarea şi recombinarea, distileria lucea roşu incandescent. Rezultau materiale stocate pentru fabrică şi nămolul organic pentru bacteriolab. Nucleul distileriei L1 venea de pe flota Qeng Ho. Emergenţii aduseseră echipamente similare, dar se pierduseră în luptă. *Mulţumesc cerului că nu s-au pierdut ale noastre.* Reparaţiile şi noile construcţii îi obligaseră să scotocească pe toate navele. Dacă nucleul distileriei ar fi fost tehnologie emergentă, numai cu mult noroc ar mai fi funcţionat ceva acum.

Qiwi îşi opri taxiul la câţiva metri de distilerie. Scoase încărcătura cu înveliş termic şi avansă trăgându-se de funiile de ghidare care duceau la intrare. În jurul ei plutea ce mai rămăsese din volatile: zăpadă şi gheaţă de pe suprafaţa Arachnei. Veniseră de departe şi costaseră o grămadă. Mare parte din masa originală, mai ales zăpada, se pierduse la Reaprindere.

Restul fusese împins şi echilibrat la umbră, în siguranţă, topit în încercarea zadarnică de a lipi blocurile gigantice sau folosit pentru a respira, mânca şi trăi. Tomas plănuia să scobească porţiuni din Diamantul Unu pentru a avea o peşteră sigură unde să-şi ţină captura. Poate că nu avea să fie necesar. Pe măsură ce soarele scădea în intensitate, trebuia să fie mai uşor să salveze ce rămânea. Între timp, distileria progresa lent, nici zece metri pe an, prin nămeţii de zăpadă şi prin aer. În spate, lăsa sclipiri pe diamantul brut şi o dâră de găuri de ancorare.

Cabina de comandă a Floriei se găsea la baza turnului celui mai din spate al distileriei. Parte din modulul Qeng Ho iniţial, nu era decât o cămăruţă presurizată pentru mâncat şi tras un pui de somn. În anii Exilului, diverşii ei ocupanţi îi aduseseră îmbunătăţiri. Venind către ea de la sol… Qiwi se opri puţin. Îşi petrecuse mai toată viaţa în camere închise şi tuneluri sau în spaţiu deschis şi gol. Cele mai recente schimbări făcute de Floria în cabină îţi dădeau senzaţia că te afli undeva între ele. Ştia ce-ar spune Ezr: arăta într-adevăr ca o cabină micuţă din ilustraţiile poveştilor despre traiul unui fermier într-un ţinut străvechi, pe dealuri acoperite de zăpadă, lângă o pădure scânteietoare.

Qiwi urcă pe lângă lonjeroane şi cabluri de ancorare – liziera pădurii magice – şi bătu la uşa cabinei.

Comerţul era întotdeauna o distracţie. Încercase de nenumărate ori să-i explice asta lui Tomas. Bietul de el avea o inimă bună, dar provenea dintr-o cultură care pur şi simplu nu putea înţelege aşa ceva.

Qiwi aduse plata parţială pentru realizarea cea mai recentă a

Floriei: în învelişul termic se afla un bonzai de douăzeci de centimetri, la care tatăl ei lucrase câteva megasecunde bune. Ferigi micropitice dezvoltau frunze multiple. Floria ridică sfera de bonzai în lumina de deasupra capului şi privi prin verdeaţă.

– Musculiţele! – insecte de niciun milimetru. Au aripi colorate!

Qiwi urmărise reacţia prietenei sale prudent, cu detaşare prefăcută, dar acum nu se mai putu abţine şi râse.

– M-am întrebat dacă o să le observi.

Bonzaiul era mai mic decât le făcea de obicei tatăl ei, dar era poate cel mai frumos, mai reuşit decât cele văzute de Qiwi în bibliotecă. Scoase din învelişul termic partea a doua a plăţii.

– Asta e de la Gonle personal, un suport de prindere pentru bonzai.

– E… lemn.

Floria fusese încântată de bonzai. În faţa plăcii de lemn se arătase mai degrabă uluită. Întinse mâna şi-şi lăsă degetele să alunece pe fibra şlefuită.

– Acum îl obţinem cu tona, un fel de proces invers de putrezire. Bineînţeles, din moment ce Gonle îl creşte în cuve, pare puţin ciudat. Dungile şi spiralele erau biounde prinse în fibra lemnului. Am avea nevoie de mai mult spaţiu şi timp ca să obţinem inele adevărate.

Sau poate că nu; tata credea că ar putea păcăli undele să le transforme în false inele de dezvoltare.

– Nu contează, rosti Floria cu glas tulbure. Gonle a câştigat pariul… sau tatăl tău l-a câştigat pentru ea. Lemn adevărat în cantităţi mari, nu doar surcele în sfere de bonzai sau tufişuri în parcul habitatului. Se uită la Qiwi, care zâmbea larg. Crede că aşa îşi plăteşte înţelegerile mai vechi, bag mâna în foc.

– Păi… am sperat să te îmbuneze.

Se aşezară, iar Floria aduse ceaiul promis, din culturile lui Gonle Fong şi, înainte de asta, din grămezile de volatile şi diamant care înconjurau distileria. Cele două parcurseră lista alcătuită de Benny şi Gonle. Nu era doar comanda lor, ci rezultatul intermedierilor zilnice din barul lui Benny. Unele articole ţineau strict de uzul emergenţilor. Doamne, erau pe listă articole pe care Tomas n-ar fi trebuit decât să le ceară şi pe care Ritser Brughel sigur le-ar fi cerut!

Floria obiectă, argumentând cu un pomelnic de probleme tehnice, elemente de care ar avea nevoie înainte de a întreprinde ceea ce se cerea distileriei. Va scoate tot ce se va putea din aceste târguri, dar, în realitate, i se cereau lucruri tehnic dificile. Mai demult, în pre-Zbor, când Qiwi nu avea mai mult de şapte ani, tata o dusese la o distilerie din Triland. „Asta hrăneşte bacteriolabul, Qiwi, aşa cum bacteriile susţin parcul. Fiecare strat e mai grozav decât cel de dedesubt, dar să creezi până şi cea mai modestă distilerie e un fel de artă.” Ali iubea aspectul elitist al muncii sale mai mult decât orice, dar le respecta şi

pe celelalte. Floria Peres era un chimist talentat, iar nămolul pe care îl obţinea era un produs nemaipomenit.

Peste patru mii de secunde, căzuseră de acord asupra unei game de avantaje şi favoruri pentru timpul rămas din garda Floriei. Stătură o vreme, sorbind ceai şi discutând pe îndelete ce anume ar putea încerca după ce-şi vor atinge scopurile curente. Qiwi îi povesti ce susţinea Trinli despre localizatoare.

– Asta-i o veste bună, dacă boşorogul nu minte. Poate că nu va mai trebui să faci de serviciu cicluri aşa de lungi. Floria se uită la Qiwi şi în ochi îi apăru o expresie stranie, tristă. Erai doar o fetiţă, iar acum eşti mai bătrână decât mine. N-ar trebui să-ţi iroseşti viaţa, copilă, numai ca să ţii aliniat un morman de bolovani.

– Nu-i… Nu-i chiar aşa de rău. E o treabă care trebuie făcută, chiar dacă nu avem cel mai eficient sistem medical. *Pe lângă asta, Tomas e mereu de gardă şi are nevoie de ajutorul meu.* Şi ai avantaje dacă eşti treaz mai tot timpul. Mă implic aproape în tot ce se petrece. Ştiu când trebuie făcute târguri, când trebuie să umbli după marfă. Învăţ să fiu un comerciant mai bun.

– Hm… Floria întoarse capul, apoi îşi răsuci brusc privirea înapoi. Ăsta nu-i comerţ! E un joc prostesc! Vocea i se înmuie. Îmi pare rău, Qiwi. Tu n-ai de unde şti… dar eu ştiu ce înseamnă comerţ adevărat. Am fost pe Kielle. Am fost pe Canberra. Asta – mişcă din mână, vrând parcă să cuprindă tot spaţiul L1 – e simplă prefăcătorie. Ştii de ce cer întotdeauna să lucrez la distilerie? Am transformat cabina asta de comandă într-un fel de casă în care eu mă pot preface. Pot pretinde că sunt singură, la mare depărtare. Nu sunt obligată să trăiesc în habitat cu emergenţii care susţin că sunt nişte fiinţe umane cumsecade.

– Dar mulţi dintre ei sunt, Floria!

Peres scutură din cap şi ridică vocea:

– Poate. Şi asta-i partea înfricoşătoare. Emergenţii ca Rita Liao şi Jau Xin. Nimic altceva decât oameni, nu? Şi în fiecare zi se folosesc de alte fiinţe umane, ca şi cum n-ar fi nici măcar animale, ci nişte… nişte *piese de schimb.* Mai rău, aşa trăiesc ei. Nu e Liao „şefă de programe”, iar Xin „pilot-şef”? Cel mai mare rău din univers, iar ei îl înghit pe nerăsuflate şi pe urmă se aşază lângă noi în barul lui Benny *şi noi îi acceptăm!*

Mai avea puţin şi ţipa, dar tăcu subit. Închise ochii strâns şi prin aer începură să danseze lacrimi.

Qiwi se întinse ca s-o mângâie pe mână, neştiind dacă nu cumva Floria o s-o lovească. Vedea asemenea durere la mai multe persoane. Unele o manifestau. Altele, ca Ezr Vinh, o ţineau secretă cu atâta înverşunare, încât nu simţea în ei decât o urmă de furie ascunsă, mocnită.

Floria tăcea, ghemuită. După o vreme, luă mâna lui Qiwi şi-şi lăsă capul spre ea, plângând. Vorbea printre sughiţuri, aproape neinteligibil.

– … nu te condamn… serios, nu te condamn. Ştiu despre tatăl tău. Gâfâi printre suspine tăcute, apoi vorbi mai clar. Ştiu că-l iubeşti pe Tomas Nau ăsta. Nu-i nimic. Nu s-ar descurca fără tine, dar probabil că altfel am fi morţi cu toţii.

Qiwi o cuprinse de umeri.

– Dar nu-l iubesc.

Cuvintele îi ieşiră pe gură luând-o prin surprindere. Floria ridică şi ea privirea, mirată.

– Îl respect, vreau să zic. M-a salvat când mi-a fost cel mai greu, după ce Jimmy a omorât-o pe mama. Dar…

Ciudat să-i vorbească Floriei despre asta, să-i spună cuvinte pe care înainte nu le rostise decât în minte. Tomas avea nevoie de ea. Era un om bun, crescut într-un sistem oribil, malefic. Dovada bunătăţii lui era faptul că străbătuse un drum atât de lung, că înţelegea răul şi că se străduia să-i pună capăt. Qiwi se îndoia că ea ar fi fost în stare de aşa ceva; mai degrabă ar fi procedat ca Rita şi Jau, acceptând totul orbeşte, recunoscătoare că a scăpat de focalizare. Tomas Nau chiar voia să schimbe lucrurile. Dar să-l iubească? În ciuda umorului, a dragostei şi a înţelepciunii sale, avea în el un fel de… reţinere. Spera ca el să nu-şi dea seama niciodată de ce credea despre el. *Şi mai sper că Floria cea distructivă a dezactivat microfoanele lui Ritser.*

Qiwi îşi alungă iute gândurile. Preţ de-o clipă, ea şi Floria se priviră pur şi simplu, uimite să constate că şi-au deschis inimile una în faţa celeilalte. *Hm…* O bătu încet pe umăr pe Floria.

– Te cunosc de mai bine de-un an de gardă împreună, dar e prima oară că-mi dai de înţeles ce simţi…

Floria îi lăsă mâna şi-şi şterse lacrimile. Vorbi cu glas aproape stăpânit:

– Da… înainte reuşeam întotdeauna să mă controlez. „Stai în banca ta”, îmi ziceam, „şi poartă-te ca un mic speculant învins”. Ne pricepem la asta din instinct, nu crezi? Poate pentru că ştim să vedem departe în viitor. Dar acum… Ştii că am avut o soră în flotă?

– Nu. *Îmi pare rău.* Fuseseră nenumăraţi Qeng Ho în flotă înainte de bătălie, însă Qiwi îi cunoscuse numai pe foarte puţini.

– Luan era imprevizibilă, nu foarte inteligentă, dar se pricepea la oameni… genul de om pe care un comandant de flotă îl strecoară printre ceilalţi pentru savoare. Ar fi vrut să zâmbească, dar amintirea tristă înăbuşi zâmbetul. Eu sunt doctor în inginerie chimică, dar emergenţii au focalizat-o pe Luan şi m-au lăsat pe mine în pace. Ar fi trebuit să mă ia pe mine, dar au preferat-o pe ea.

Chipul Floriei se schimonosi din cauza vinei, deşi nu avea motiv.

Poate că era imună la infectarea permanentă cu virusul minţii, ca mulţi Qeng Ho. Poate că nu era. Tomas avea nevoie de un număr egal de focalizaţi şi nefocalizaţi, altfel sistemul lui s-ar fi prăbuşit de prea multe detalii. Qiwi deschise gura să-i dea o explicaţie, dar Floria n-o ascultă.

– M-am împăcat cu gândul. Am urmărit-o pe Luan. Au focalizat-o pe artă. Gardă după gardă, ea şi trupa ei au cioplit frizele de pe Hammerfest. Poate că ai văzut-o de foarte multe ori.

Da, sigur e-adevărat. Cioplitorii făceau treaba cea mai de jos dintre focalizaţi. Nu se ocupau de creaţii nobile, ca Ali Lin sau traducătorii. Tiparele „artei legendare” emergente nu lăsau loc creativităţii. Muncitorii se căţărau pe coridoarele de diamant, centimetru cu centimetru, cioplind mici bucăţi din perete, după matriţă. Planul iniţial al lui Ritser fusese ca proiectul să anihileze toate „resursele umane inutile”, punându-le să lucreze fără îngrijire medicală, până la moarte.

– Dar nu mai lucrează gardă după gardă, Floria.

Acesta fusese unul dintre primele triumfuri ale lui Qiwi în faţa lui Ritser Brughel. Cioplitul devenise o muncă mai uşoară, iar cei rămaşi activi beneficiau de îngrijire medicală. Cioplitorii urmau să supravieţuiască Exilului, până în clipa dezrobirii promise de Tomas.

Floria încuviinţă din cap.

– Da, şi cu toate că lucram în gărzi separate, tot o urmăream pe Luan. Mă plimbam pe coridoare, pretinzând că sunt în trecere ori de câte ori apăreau şi alţii. Chiar am stat de vorbă cu ea despre lucrarea aia de artă jegoasă care-i plăcea la nebunie; numai despre asta discuta, „Înfrângerea Orcului de pe Frenk”. Floria mai că nu scuipă când rosti denumirea. Furia îi scădea şi părea că se domoleşte. Chiar aşa stând lucrurile, tot o vedeam şi poate dacă aş fi fost un negustoraş cumsecade, ar fi fost liberă într-o zi. Dar acum… Se întoarse cu privirea spre Qiwi şi vocea ei se îmblânzi mai mult. … Acum s-a dus, nici măcar nu mai apare pe listă. Cică i s-a defectat cuva. Cică a murit în hibernoterapie. Nemernici mincinoşi şi trădători…

Cuvele de hibernoterapie Qeng Ho erau atât de sigure, încât puteai ghici statistic numărul defecţiunilor, dacă se utilizau corect şi nu mai mult de patru gigasecunde. Cele emergente erau mai instabile şi, după bătălie, niciun echipament nu mai prezenta încredere. Moartea lui Luan fusese mai mult ca sigur un accident teribil, încă un ecou al nebuniei care aproape că-i omorâse pe toţi. *Cum s-o conving eu pe Floria de asta?*

– Bănuiesc că nu putem fi siguri de nimic din ceea ce ni se spune, Floria. Emergenţii au un sistem malefic. Dar… am fost gardă sută la sută timp îndelungat. Şi acum lucrez cincizeci la sută. M-am implicat în toate. Şi să ştii că în toată vremea asta nu l-am prins niciodată pe

Tomas cu minciuna.

– În regulă, mormăi Floria.

– Şi de ce ar vrea cineva s-o omoare pe Luan?

– N-am zis că au omorât-o. Poate că Tomas al tău nici nu ştie. Vezi tu, n-am fost singura care-şi făcea de lucru pe lângă cioplitori. Pe Ritser Brughel l-am văzut de două ori. Prima oară, le-a adunat pe toate femeile şi-a stat în spatele lor, privindu-le. A doua oară… a doua oară nu erau decât el şi Luan.

– Ah.

Exclamaţia veni mai mult în şoaptă.

– Nu am nicio dovadă. Nu am văzut decât un gest, o ipostază, privirea de pe faţa unui bărbat. Aşa că am tăcut, iar Luan nu mai e.

Dintr-odată, Floria nu mai părea atât de paranoică. Ritser Brughel era un monstru, un monstru cu greu ţinut în frâu de sistemul comandorului. Qiwi nu uitase confruntarea lor, bastonul lui de oţel făcând poc! poc! poc! în timp ce-o agresa. Atunci simţise o furie triumfătoare că-l pusese cu botul pe labe. În timp, îşi dăduse seama cât de speriată ar fi trebuit să fie. Fără Tomas, sigur ar fi murit… sau mai rău. Ritser ştia ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins.

Să simulezi o moarte sau doar să comiţi o execuţie neaprobată era periculos. Comandorii trebuiau să respecte propriile cerinţe de înregistrare a faptelor. Dacă Ritser nu se dovedea foarte inteligent, s-ar descoperi indicii.

– Ascultă-mă, Floria. Ştiu cum să verific. S-ar putea să ai dreptate în legătură cu Luan. Într-un fel sau altul, vom afla adevărul. Şi, dacă ai dreptate… atunci Tomas nu va accepta sub nicio formă un asemenea abuz. Are nevoie de cooperarea tuturor Qeng Ho, altfel niciunul dintre noi nu are vreo şansă.

Floria o privi solemn, apoi se întinse şi-o strânse tare în braţe. Qiwi simţi fiori în tot trupul celeilalte femei, dar nu plângea. După o pauză lungă, Floria îi spuse:

– Mulţumesc. Mulţumesc. În ultima megasecundă mi-a fost atât de frică… de ruşine.

– De ruşine?

– O iubesc pe Luan, dar focalizarea a înstrăinat-o. Ar fi trebuit să strig „crimă!” în gura mare când am auzit că a murit. La naiba, ar fi trebuit să fac o plângere când l-am văzut pe Brughel cu ea. Dar m-am temut pentru mine. Acum… Floria se trase la o parte şi se uită la Qiwi cu un zâmbet tremurat. Acum poate că am pus în pericol pe altcineva. Dar măcar tu ai o şansă, e posibil să mai fie în viaţă, Qiwi. Dacă o găsim la timp.

Qiwi ridică palma.

– Poate. Poate. Să vedem ce reuşesc să aflu.

– Bine.

Terminară ceaiul, discutând tot ce-şi amintea Floria despre sora ei şi despre cele văzute. Floria se străduia să pară calmă, dar uşurarea şi nervozitatea o făceau să vorbească prea repede, să facă gesturi prea largi.

Qiwi o ajută să fixeze sfera de bonzai şi suportul ei de lemn în spatele sursei principale de lumină din încăpere.

– Pot să-ţi aduc lemn cu duiumul. Gonle vrea foarte mult ca tu să programezi metacrilaţi. Poate vrei să-ţi decorezi casa cu panouri din lemn şlefuit, cum făceau căpitanii de demult în cabinele lor interioare.

Floria cercetă mica ei încăpere şi preluă ideea:

– Chiar c-aş putea. Spune-i şi ei, poate facem un târg.

Apoi Qiwi merse la uşa interioară şi-şi trase gluga.

Frica se întipări din nou pe chipul Floriei.

– Ai grijă, Qiwi.

– Voi avea.

Qiwi merse cu taxiul şi opri în toate staţiile, inspectând conglomeratul, raportând nereguli şi modificări către reţeaua deviaţilor. Între timp, mintea ei gonea pe coridoare înspăimântătoare. Era numai bine că avea timp de gândire. Dacă Floria avea dreptate, atunci şi cu Tomas de partea ei, tot s-ar afla în mare pericol. Ritser se vârâse în prea multe. Dacă sabota hibernoterapia sau falsifica înregistrările deceselor, atunci fuseseră subminate sectoare largi din reţeaua lui Tomas.

Oare Ritser bănuieşte că am aflat? Qiwi alunecă de-a lungul canionului care separa Diamantele Trei şi Patru. Strălucirea albastră de pe Arachna bătea direct din spatele ei, iluminând peşterile care alcătuiau interfaţa brută dintre blocuri. Lipiciul apos sublima. Era prea fin ca să apară pe grila de senzori, dar când se apropie cu faţa la câţiva centimetri de suprafaţă, îl văzu. Chiar în timp ce semnaliza problema, o parte din mintea ei medita la chestiunea mai gravă: Floria era destul de inteligentă să-şi baleieze cabina mică, chiar şi pe exterior. Iar Qiwi era foarte atentă cu costumul ei. Tomas îi dăduse permisiunea să dezactiveze microfoanele din el, şi pe cele oficiale, şi pe cele mascate. Altfel stăteau lucrurile pe reţea. Dacă Ritser făcea ceea ce credea ea că face, atunci foarte probabil monitoriza şi comunicaţiile capsulei. Va fi destul de riscant să descopere ceva fără să-i atragă atenţia.

Aşa că fii foarte, foarte atentă. Avea nevoie de o scuză pentru orice ştia. *Aha.* Studiile de personal la care fuseseră numiţi ea şi Ezr. Ar fi fost normal să se ocupe de ele după ce termina cu inspectarea conglomeratului. Transmise un apel de conferinţă de prioritate redusă către Ezr, apoi descărcă o secţiune mare din baza de date cu personalul şi gărzile. Datele despre Luan ar trebui să fie acolo, dar

acum erau arhivate local, iar procesoarele lui Qiwi erau mascate de sistemul de securitate al lui Tomas.

Afişă datele biologice ale lui Luan Peres. Da, se raporta decesul ei în hibernoterapie. Qiwi parcurse rapid textul. Mult jargon, ipoteze legate de cauzele defectării cuvei. Ea lucrase ani de zile cu echipamentul hibernoterapeutic, cel puţin ca tehnician de interfaţă. Putea urmări discuţia, deşi suna mai degrabă ca poliloghia unui deviat incoerent, cam ceea ce ai primi dacă ai cere unui focalizat să inventeze o defecţiune credibilă.

Taxiul ieşi plutind din umbra conglomeratului şi lumina soarelui spălă nuanţele de albastru liniştit ale luminii de pe Arachna. Partea luminată de soare a muntelui era piatră goală, grafit pe diamant. Qiwi reduse luminozitatea imaginii şi reveni la raportul despre Luan. Era aproape curat. Ar fi păcălit-o dacă n-ar fi avut bănuielile ei şi dacă n-ar fi cunoscut toate cerinţele documentelor emergente. Unde erau cea de-a treia şi cea de-a patra verificare a autopsiei? Reynolt le cerea întotdeauna deviaţilor să le facă; femeia îşi pierdea orice urmă de flexibilitate când venea vorba de moartea unui deviat.

Raportul era o născocire. Tomas va înţelege asta de îndată ce i-l va arăta.

Un clopoţel îi sună în ureche.

– Salut, Ezr.

Drace! Apelul către el fusese o simplă acoperire, un pretext pentru a descărca o secţiune mare de date şi pentru a citi datele lui Luan. Dar iată-l. O clipă avu impresia că stă lângă ea în taxi. Apoi imaginea pâlpâi când vizoarele sesizară că nu pot reda iluzia şi îl fixară într-un pseudodisplay cu poziţie fixă. În spatele lui se ridicau zidurile albastru-verzui ale mansardei habitatului Hammerfest. O vizita pe Trixia, bineînţeles.

Imaginea era mai mult decât bună ca să i se citească nerăbdarea de pe figură.

– M-am hotărât să te chem imediat. Ştii că ies din gardă în şaizeci de kilosecunde.

– Da, iartă-mă că te deranjez. M-am uitat peste statisticile personalului. Pentru chestia aia cu comitetul de planificare cu care ne-au încălţat pe noi doi, ştii? Aşa. Am o întrebare.

Mintea lui Qiwi o lua înaintea cuvintelor, căutând cu disperare un motiv care să-i justifice apelul. Ce caraghios, cea mai slabă tentativă de păcăleală complica întotdeauna viaţa. Se mai bâlbâi preţ de câteva propoziţii, dar în cele din urmă găsi o întrebare de-a dreptul tâmpită despre combinaţiile de specialişti.

Ezr o privea cam ciudat acum. Înălţă din umeri.

– Îmi pui o întrebare despre sfârşitul Exilului, Qiwi. Cine ştie de ce vom avea nevoie când păianjenii vor fi pregătiţi de contact? Credeam

că atunci îi vom scoate din hibernoterapie pe toţi specialiştii şi vom rezista până la capăt.

– Da, ăsta-i planul, dar sunt nişte amănunte…

Qiwi încercă să sune mai credibilă. Ideea de bază era să încheie convorbirea.

– … aşa că o să mă mai gândesc la asta. Hai să ne vedem faţă în faţă când ieşi din hibernoterapie.

Ezr scoase o strâmbătură.

– O să treacă ceva vreme. Rămân inactiv cincizeci de megasecunde.

Aproape doi ani.

– Poftim?

De peste patru ori mai mult decât perioada lui inactivă normală.

– Ştii tu, feţe noi, de-alde de-astea.

Arborele gărzii lui avea ramuri care nu avuseseră prea mult timp. Tomas şi comitetul de conducere – din care făceau parte Qiwi şi Ezr! – socotiseră că toată lumea trebuia să beneficieze de timp de participare activă şi de implicare în cursurile de instruire obişnuite.

– Începi cam devreme.

Iar cincizeci de megasecunde erau mai mult decât se aşteptase Qiwi.

– Da… Păi, trebuie să încep de undeva.

Întoarse capul de la cameră. Spre Trixia? Când îl răsuci înapoi, vorbi pe un ton mai răbdător, dar mai insistent:

– Uite ce e, Qiwi. O să zac în gheaţă cincizeci de megasecunde, iar după aceea o să fac cicluri de gardă reduse o vreme. Ridică o mână, vrând parcă să-i împiedice obiecţiile. Nu mă plâng! Am luat eu însumi parte la decizia asta… Dar Trixia va fi de gardă toată vremea respectivă. Niciodată n-a mai fost singură atâta timp. Nu va mai avea pe nimeni care să-i ţină partea.

Qiwi ar fi vrut să întindă mâna şi să-l aline cu o simplă mângâiere.

– Nimeni nu-i va face rău, Ezr.

– Da, ştiu. E prea valoroasă ca să i se facă vreun rău. Exact ca tatăl tău. Îi sclipiră ochii, dar nu de furie, ca altădată. Bietul Ezr o implora. O să-i menţină trupul funcţional, o s-o menţină într-o stare de igienă minimă. Dar nu vreau s-o hărţuiască mai mult decât o fac deja. Stai cu ochii pe ea, Qiwi. Tu ai putere adevărată, cel puţin asupra unor indivizi mărunţi ca Trud Silipan.

Era prima oară când Ezr îi cerea ajutorul.

– O să am grijă de ea, Ezr, rosti Qiwi încet. Îţi promit.

După ce încheie convorbirea, Qiwi rămase nemişcată câteva secunde. Ce ciudat ca o convorbire accidentală, o păcăleală, să aibă un asemenea impact. Dar Ezr avusese dintotdeauna un astfel de efect asupra ei. Când avea treisprezece ani, Ezr Vinh i se părea cel mai

frumos bărbat din univers şi singurul mod în care putea să-i atragă atenţia era să-l scoată din pepeni. Iubirile adolescentine se evaporă, nu? Din când în când se întreba dacă masacrul Diem nu-i tocise sufletul, nu-i prinsese sentimentele în capcană aşa cum fuseseră ele în ultimele zile inocente dinaintea măcelului… Indiferent de motiv, se simţea bine că putea face ceva pentru el.

Poate paranoia era contagioasă. Luan Peres – moartă. Ezr – plecat pe o perioadă mai lungă decât plănuiseră. *Mă întreb cine anume a specificat schimbarea aceea de gardă.* Qiwi răsfoi din nou arhiva. Schimbarea de grafic provenea de la comitetul de gardă-conducere… Ritser Brughel semnând pentru aprobare. Un lucru destul de frecvent; unul dintre comandori trebuia să aprobe toate schimbările.

Taxiul lui Qiwi navigă mai departe în sus. De la distanţa aceea, conglomeratul arăta ca o îngrămădeală de bolovani, Diamantul Doi aflându-se în bătaia soarelui, iar lumina orbitoare ascunzând vederii totul în afară de stelele cele mai intense. Ar fi fost un peisaj sălbatic dacă ar fi lipsit din el forma regulată a habitatului temporar Qeng Ho, care scânteia într-o parte. Graţie viziunii îmbunătăţite, Qiwi vedea zecile de depozite ale sistemului L1. În umbra conglomeratului se aflau habitatul Hammerfest şi distileria şi arsenalul de la L1-A. În jur orbitau habitatul, depozitele şi navele distruse sau aproape distruse care îi aduseseră pe toţi în acel loc. Qiwi le folosea ca auxiliare pentru jeturile electrice. Alcătuiau un sistem dinamic bine controlat, deşi arătau ca un fragment de haos în comparaţie cu andocarea ordonată de la începuturile Exilului.

Qiwi studie configuraţia cu ochi experţi, deşi în minte răsucea problemele mai spinoase ale intrigilor politice. Domeniul privat al lui Ritser Brughel, bătrâna QHS *Mâna Invizibilă,* se găsea la distanţă de conglomerat, la mai puţin de două mii de metri de taxiul ei; va trece la nicio mie cinci sute de metri de baza picului. *Hmm…* Dar dacă Ritser a răpit-o pe Luan Peres? Ar fi cea mai îndrăzneaţă mişcare a lui împotriva lui Tomas. *Şi poate că nu s-a oprit la asta.* Dacă Ritser scapă, ar muri şi alţii. *Ezr.*

Qiwi inspiră adânc. *Ia problemele pe rând. Deci: să zicem că Floria are dreptate şi Luan trăieşte, o jucărie în spaţiul privat al lui Ritser.* Existau limite ale vitezei cu care Tomas putea lua măsuri împotriva unui alt comandor. Dacă Qiwi s-ar plânge şi lucrurile s-ar tărăgăna, Luan ar muri cu adevărat… şi toate probele ar… dispărea.

Qiwi se răsuci în scaun şi obţinu o vedere cu ochiul liber a *Mâinii Invizibile.* Se apropiase la mai puţin de o mie şapte sute de metri de ea. I-ar lua câteva zile să măsluiască o configuraţie atât de ingenioasă. Forma îndesată a navei era atât de aproape încât vedea urmele sudurilor de urgenţă şi băşicile cauzate de razele care loviseră flanşa statoreactorului. Qiwi cunoştea arhitectura *Mâinii Invizibile* la

fel de bine ca oricine din L1; trăise pe nava aceea ani de zile în drum spre acest loc, o folosise drept exemplu practic pentru fiecare subiect despre nave la şcoală. Îi cunoştea punctele moarte… Mai important, avea acces la nivelul de comandor – una dintre multele dovezi de încredere din partea lui Tomas. Până acum nu-l folosise cu atâta… ăăă… impertinenţă, dar…

Mâinile lui Qiwi se mişcară chiar şi înainte să termine de conceput planul. Intră pe legătura ei încriptată personală cu Tomas şi vorbi repede, rezumând ce aflase, ce bănuia – şi ce avea de gând să facă. Lansă mesajul, ce avea să fie livrat în cazul morţii ei. Acum Tomas va afla adevărul indiferent de evoluţia evenimentelor, iar ea va avea cu ce să-l ameninţe pe Ritser dacă o prindea.

O mie şase sute de metri de *Mâna Invizibilă.* Qiwi îşi scoase salopeta şi reciclă atmosfera din taxi. Intuiţia şi vizorul îi indicară acelaşi parcurs al saltului, traiectoria care o va duce pe picul *Mâinii,* în punctul mort al navei. Trase trapa taxiului, aşteptă până când instinctul ei acrobatic îi strigă *acum!* şi sări în gol.

Qiwi avansa pipăind cala goală a *Mâinii.* Folosind o combinaţie dintre autoritatea lui Tomas şi propriile cunoştinţe despre arhitectura navei, ajunsese la nivelul apartamentelor fără să declanşeze alarmele audibile. Tot la câţiva metri, îşi lipea urechea de perete şi asculta. Era atât de aproape de zona celor de gardă, încât îi putea auzi. Sunete foarte obişnuite, nicio mişcare bruscă, nicio conversaţie agitată… Hmm… Parcă plângea cineva.

Qiwi se mişcă mai repede, simţind ceva asemănător cu mânia din timpul confruntării trecute cu Ritser Brughel, numai că acum avea mai multă judecată şi, implicit, îi era mai frică. În timpul gărzilor comune care urmaseră conflictului din parc simţise deseori ochii lui Ritser fixând-o. Întotdeauna aşteptase o nouă confruntare. Prin efortul fanatic depus la sală – artele marţiale – urmărea cinstirea memoriei mamei sale, dar se şi asigura împotriva lui Ritser şi a bastonului său de oţel. *Halal ajutor, dacă trage în mine cu arma.* Dar Ritser era un idiot, n-o va omorî niciodată aşa; va vrea să-i savureze moartea. Astăzi, dacă se ajungea până acolo, va avea timp să-l ameninţe cu mesajul lăsat lui Tomas. Îşi alungă temerile şi se apropie de locul de unde se auzea plânsul.

Pluti deasupra unei trape de acces. Umerii şi braţele i se încordară brusc. Gânduri stranii, întâmplătoare îi zburau prin minte. *Îmi voi aminti, îmi voi aminti.* Nebunie monstruoasă.

Dincolo de punctul în care se afla, invizibilitatea putea să i-o asigure numai cheia de comandor. Mai mult ca sigur nu avea să-i fie de ajuns. *Dar îmi trebuie doar câteva secunde…* Qiwi verifică recorderul şi legătura de date ultima oară… şi se strecură prin trapă

într-un coridor pentru echipaj.

Doamne. Rămase pe loc o clipă, mută de uimire. Coridorul avea dimensiunea pe care şi-o amintea. La zece metri în faţă, cotea la dreapta, spre cabina comandorului. Dar Ritser lipise tapet pe toţi cei patru pereţi, iar imaginile erau colorate într-un roz învolburat. Aerul duhnea a animale. Era un univers diferit de cel cunoscut de ea pe *Mâna Invizibilă.* Îşi luă inima în dinţi şi avansă încet pe coridor. Acum se auzea muzică, instrumente de percuţie, *bumy bumy bum.* Cineva cânta cu vocea… ţipete ascuţite, lătrate, în ritmul tobelor.

Ca şi cum ar fi avut o viaţă a lor, umerii lui Qiwi se crispară, luptându-se să se lovească de pereţi şi s-o ia la fugă înapoi. *Mai am nevoie de alte dovezi?* Da. O singură privire la sistemul de date cu prioritate locală. Ar însemna mai mult decât oricâte poveşti isterice despre gusturile lui Ritser în materie de imagine şi muzică.

Avansă de la o uşă la alta. Acolo fuseseră cândva apartamentele ofiţerilor, dar le ocupaseră echipajele de gardă în călătoria de pe Triland. Locuise în a doua cameră din capăt trei ani şi chiar nu voia să ştie cum arăta acum. Sala de planificare a comandorului venea imediat după cotitură. Flutură cheia în faţa încuietorii şi uşa se deschise glisând. Înăuntru… nu era nicio sală de planificare. Semăna cu un hibrid de sală de sport şi dormitor. Şi aici pereţii aveau tapet video. Qiwi se trase pe un rack ciudat, cu mănuşi protectoare, şi găsi o poziţie fixă, din care să nu fie văzută din prag. Îşi atinse vizorul şi ceru o conexiune locală prioritară la reţeaua navei. Urmă o pauză, până se verificară poziţia şi autorizaţia ei, apoi apărură nume, date şi imagini. Asta e! Ritser îşi conducea mica afacere cu hibernoterapia de aici, de pe *Mâna Invizibilă.* Luan Peres apărea şi ea… uite-o aici, printre cei vii, de gardă!

Îmi ajunge: e timpul s-o şterg din balamucul ăsta. Dar Qiwi ezită o secundă. Erau atâtea nume familiare, nume şi chipuri cunoscute de demult. Mici pictograme mortuare însoţeau fiecare imagine. Fusese un copil când îi văzuse ultima oară pe oamenii aceia, dar nu aşa… nu cu feţele posace, somnoroase, pline de vânătăi sau arse. Cei vii, cei morţi, cei bătuţi, cei ce opuseseră rezistenţă teribilă. *Asta s-a petrecut înainte de Jimmy Diem.* Ştia că avuseseră loc interogatorii, o perioadă de multe kilosecunde între luptă şi reluarea gărzilor, dar… Simţi cum din stomac i se răspândeşte în corp un fior de groază. Trecu numele în revistă. Kira Pen Lisolet. Mama. O faţă cu vânătăi, cu ochii privind fix. *Ce ţi-a făcut Ritser? Cum de n-a aflat Tomas?* Nu conştientiză că urmează legăturile de date din imaginea respectivă, dar brusc vizorul ei începu să ruleze imagini inserate. Încăperea era aceeaşi, dar plină de sunete şi imagini vechi. Gâfâituri şi gemete se auzeau ca şi cum ar fi venit din partea cealaltă a rackului. După colţul rackului se pomeni faţă în faţă cu… Tomas Nau. Un Tomas Nau mai tânăr. În afara razei

vizuale, după marginea rackului, părea că mişcă din şolduri. Privirea lui sugera plăcerea şi extazul pe care le citise în ea de atâtea ori, privirea pe care o avea când rămâneau, în sfârşit, singuri şi o pătrundea. Dar acest Tomas de demult avea un cuţit mic, stropit cu sânge. Se aplecă în faţă, ieşi din raza vizuală, se lăsă deasupra unei persoane ale cărei gemete se transformară într-un ţipăt ascuţit. Qiwi se trase peste marginea rackului şi se uită în jos direct în trecut, la femeia pe care o ciopârţea Nau.

Trecutul nu-i luă ţipătul în seamă; Nau îşi văzu de treabă mai departe. Qiwi se chirci şi vomă peste rack şi dincolo de el. Nu-i mai vedea, dar sunetele trecutului se auzeau în continuare, de parcă ar fi venit din partea cealaltă a rackului. Chiar în timp ce i se golea stomacul, îşi smulse vizorul de pe faţă şi îl azvârli cât colo. Se înecă şi tuşi; o groază nedesluşită îi stăpânea reflexele.

Lumina se schimbă când se deschise uşa camerei. Auzi voci. Voci din prezent.

– Da, e-aici, Marli.

– Pfui, ce mizerie!

Cei doi bărbaţi cercetau camera, apropiindu-se de ascunzătoarea lui Qiwi. Se retrase inconştient, alunecă sub echipamentul de coşmar şi se prinse de podea.

O faţă pluti spre poziţia ei.

– Am pr…

Qiwi ţâşni în sus, ratând la mustaţă gâtul bărbatului cu pumnul. Lovi în partiţia peretelui, în spatele său. Durerea i se răspândi de-a lungul braţului.

Simţi împunsătura săgeţilor tranchilizante. Se răsuci, încercă să plonjeze spre agresor, dar picioarele n-o mai ajutară. Precauţi, cei doi aşteptară o secundă. Marli, cel care trăsese, rânji şi-i agăţă trupul care se răsucea încet. Qiwi nu se putea mişca. De-abia mai respira. Dar simţea ceva. Simţea cum Marli o trage spre el şi-şi plimbă mâna pe sânii ei.

– E amorţită; nu-ţi face probleme, Tung. Marli râse. Sau poate ar trebui să-ţi faci. Uite ce gaură a lăsat în perete. Încă patru centimetri şi-ai fi respirat prin ceafă!

– Căcat, spuse Tung cu glas aspru.

– Aţi prins-o? Bine.

Era vocea lui Tomas Nau, din uşă. Marli luă imediat mâna de pe sâni. Pluti cu ea pe lângă echipamente, în spaţiul liber.

Qiwi nu-şi putea întoarce capul. Văzu numai ce-i apărea în faţa ochilor. Tomas, calm ca întotdeauna. *Calm ca întotdeauna.* Se uită la ea în trecere, mişcând aprobator din cap spre Marli. Qiwi încercă să ţipe, dar nu scoase niciun sunet. *Tomas mă va omorî, cum i-a omorât pe ceilalţi… Dar dacă nu mă omoară? Dacă nu mă omoară, nimic din*

universul lui Dumnezeu nu-l va putea salva.

Tomas se răsuci. Ritser Brughel stătea în spatele lui, zbârlit şi pe jumătate gol.

– Ritser, aşa ceva e de neiertat. Codurile de acces se dau în mod special pentru anticiparea capturării şi uşurarea ei. Ştiai că va veni şi te-ai lăsat complet descoperit.

Brughel vorbi cu glas stins:

– Lovi-o-ar Flagelul de treabă! Nu s-a prins niciodată aşa de repede după ultima spălătură. Şi n-am avut decât trei sute de secunde de la prima ta avertizare până când a ajuns aici. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată.

Tomas îl fulgeră pe vicecomandorul său din priviri.

– A doua oară a fost ghinionul – trebuia să contezi pe el. Prima… Se uită înapoi la Qiwi şi furia i se transformă în meditaţie. De data asta a împins-o de la spate ceva neaşteptat. Pune-l pe Kal să verifice cu cine a stat de vorbă.

Făcu un semn spre Marli şi Tung.

– Puneţi-o într-o cuvă şi duceţi-o pe Hammerfest. Spune-i lui Anne să procedeze ca de obicei.

– Cât să taie din memorie, domnule?

– Vorbesc eu cu Anne despre asta. Vrem să ne uităm la nişte înregistrări.

Qiwi surprinse imaginea coridorului, a mâinilor care-o târau. *De câte ori mi s-a mai întâmplat asta?* Oricât se străduia, nu-şi putea mişca niciun muşchi. În sinea ei, ţipa: *De data asta îmi voi aminti îmi voi aminti!*

22

Pham îl urmă pe Trud Silipan în turnul central al habitatului Hammerfest, spre Mansardă. Într-un fel, acesta era momentul pe care-l vânase prin multe megasecunde de conversaţii banale – un pretext ca să pătrundă în sistemul focalizării, să vadă şi altceva, în afară de rezultate. Sigur că ar fi putut intra în el mai repede – de fapt, Silipan se oferise de mai multe ori să-l însoţească. De-a lungul gărzilor ajunseseră să se cunoască, Pham făcuse destule afirmaţii prosteşti despre focalizare, pariase cu Silipan şi Xin pe destule bilete de plată susţinându-şi opiniile; vizita devenise inevitabilă. Timp avea cu grămada, dar nu şi acoperirea necesară. *Nu te amăgi. Când te-ai lăudat în faţa lui Tomas Nau cu localizatoarele, te-ai pus în pericol mai mare decât altădată.*

– Acum, în sfârşit, o să vezi ce se petrece în culise, Pham, bătrâne. De acum înainte sper că n-o să-ţi mai aud teoriile alea scrântite.

Silipan rânjea; în mod sigur, şi el aşteptase clipa asta cu nerăbdare.

Plutiră în sus, pe lângă tuneluri înguste care se bifurcau şi iar se bifurcau. Locul era un labirint.

Pham se înălţă ca să ajungă lângă Silipan.

– Ce-o fi de aflat? Voi, emergenţii, puteţi transforma oamenii în automate. Şi ce dacă? Nici măcar un deviat nu poate înmulţi numere mai repede decât o dată sau de două ori pe secundă. Automatele o fac de miliarde de ori mai repede. Mulţumită deviaţilor, aveţi ocazia să faceţi pe şefii. Şi pentru ce? Pentru cel mai lent şi mai de rahat automat creat de când a învăţat Omenirea să scrie.

– Da, da… Spui asta de ani de zile. Dar tot te înşeli. Întinse piciorul şi se opri cu ajutorul vârfului de la pantof. Să nu vorbeşti tare în sala grupului, bine?

Stăteau în faţa unei uşi adevărate, nu a unei trape înguste de la nivelurile inferioare. Silipan o deschise mişcând din mână şi alunecară lin înăuntru. Primul lucru pe care-l simţi Pham fu mirosul de trupuri înghesuite.

– Cam miros, nu-i aşa? Dar sunt sănătoşi, am eu grijă de asta.

Vorbea cu mândrie de tehnician.

Rackuri peste rackuri de scaune microgravitaţionale se îngrămădeau într-o structură tridimensională, imposibil de obţinut într-un mediu cu gravitaţie reală. Cele mai multe locuri erau ocupate de bărbaţi şi femei de toate vârstele, îmbrăcaţi în uniforme cenuşii, majoritatea folosind vizoare Qeng Ho de primă calitate. Nu la aşa ceva se aşteptase Pham.

– Am crezut că-i ţineţi izolaţi…

… în celule înghesuite, cum le descrisese Ezr Vinh nu o dată, în sesiunile lacrimogene din bar.

– Pe unii, da. Depinde de aplicaţie. Făcu semn către supraveghetorii din încăpere, doi bărbaţi în uniforme ca de infirmieri. Aşa e mult mai ieftin. Doi indivizi sunt destui ca să-i ducă la closet şi să intervină în caz de conflicte.

– Conflicte?

– Neînţelegeri profesionale. Silipan chicoti. Certuri, atâta tot. Sunt periculoase numai dacă afectează echilibrul virusului minţii.

Plutiră în sus pe diagonală, printre şirurile de scaune înghesuite. Unele vizoare pâlpâiră şi Pham zări ochii deviaţilor mişcându-se. Dar nu-i luară în seamă pe el şi pe Trud; urmăreau cu totul altceva.

Se auzeau murmure din toate direcţiile, vocile combinate ale tuturor deviaţilor din încăpere. Vorbeau foarte mulţi, în scurte cascade de cuvinte, în limba nesă, dar tot aiureli scoteau pe gură. Efectul general era unul aproape hipnotizator, de psalm îngânat.

Deviaţii tastau necontenit pe tastaturi armonizate. Silipan arătă spre mâinile lor cu mândrie deosebită.

– Vezi, nici măcar unul din cinci nu suferă cu încheieturile degetelor; nu ne permitem să pierdem oameni. Avem atât de puţini, iar Reynolt nu poate controla perfect virusul minţii. Dar a trecut mai bine de-un an de la ultima pierdere, şi aceea inevitabilă. Nu ştiu cum, un deviat s-a pomenit cu colonul perforat imediat după ce a ieşit sănătos la controlul medical. Era o specialitate izolată. I-au scăzut performanţele, dar nu ne-am dat seama că are o problemă decât atunci când l-a dat de gol duhoarea.

Deci sclavul murise mai întâi pe dinăuntru şi apoi pe dinafară, prea dedicat muncii ca să strige de durere, prea neglijat ca să-l observe cineva. Trud Silipan era grijuliu numai la suprafaţă.

Ajunseră la vârf şi priviră în jos la reţeaua de murmure umane.

– Într-un fel, ai dreptate, domnule militar Trinli. Dacă oamenii ăştia ar face aritmetică sau ar sorta şiruri, operaţia ar fi o joacă. Cel mai mic procesor dintr-un inel ar executa-o de un miliard de ori mai rapid decât orice om. Dar îi auzi pe deviaţi vorbind?

– Da, dar numai aiureli.

– E un jargon intern; îl învaţă foarte repede când îi punem să lucreze în echipă. Însă ideea e că nu îndeplinesc funcţiile unor maşinării inferioare. Folosesc resursele computerelor noastre. Vezi, pentru noi, emergenţii, deviaţii reprezintă următorul nivel al sistemului, superior software-ului. Aplică inteligenţa umană, dar cu persistenţa şi răbdarea unei maşinării. Ăsta e şi motivul pentru care sunt importanţi specialiştii nefocalizaţi – mai ales tehnicienii ca mine. Focalizarea îşi pierde rostul dacă nu există oameni normali care s-o ghideze şi să găsească echilibrul dintre hardware, software şi focalizare. Făcută aşa cum trebuie, combinaţia depăşeşte cu mult orice realizare Qeng Ho.

Pham înţelesese demult asta, dar dacă nega esenţa obţinea constant mai multe explicaţii detaliate de la emergenţi ca Trud Silipan.

– Şi ce face, de fapt, acest grup?

– Să vedem. Silipan îi făcu semn să-şi monteze vizorul. Aha, vezi? I-am împărţit în trei grupe. A treia, cea de sus, procesează straturile mecanic, sunt deviaţi care pot fi oricând reorientaţi. Perfecţi pentru treburi de rutină, ca interogările directe. Grupa de mijloc programează. Ca programator militar, ar trebui să te intereseze. Afişă câteva grafice de dependenţă. Erau nişte aberaţii, fără coerenţă evolutivă. Acestea sunt codurile de ochire a propriilor voastre arme, rescrise.

– Rahat, n-aş putea întreţine niciodată aşa ceva.

– Nu, tu nu ai putea. Dar un manager de programe – cineva ca Rita Liao – poate, câtă vreme are la dispoziţie o echipă de programatori deviaţi. Îi pune să reordoneze şi să optimizeze codul. Au făcut ce-ar putea face orice om obişnuit dacă s-ar concentra la nesfârşit. Cu ajutorul unui software de dezvoltare, au obţinut un cod cam cât jumătate din cel original şi de cinci ori mai rapid, pe acelaşi hardware. În plus, au eliminat sute de erori de programare.

Pham nu spuse nimic la început. Răsfoi labirintul graficelor de dependenţă. Se jucase cu programele de arme ani la rând. Sigur că aveau erori, ca orice sistem amplu. Dar codul armelor era obiectul a mii de ani de muncă, de efort permanent pentru optimizare şi înlăturarea greşelilor… îşi şterse vizorul şi-şi plimbă privirea de-a lungul şirurilor de sclavi aranjaţi după rang. *Ce preţ uriaş se plăteşte… pentru asemenea rezultate extraordinare.*

Silipan chicoti.

– Nu mă păcăleşti, Trinli. Se vede că eşti impresionat.

– Da, sunt, dacă treaba funcţionează. Al treilea grup ce face?

Silipan însă pornise deja înapoi spre intrare.

– A, ăia. Arătă nepăsător spre deviaţii din dreapta lui. Proiectul în lucru al lui Reynolt. Cercetăm codul sistemului flotei voastre, căutăm trape, aşa ceva.

Era aceeaşi goană după potcoave de cai morţi care-i preocupa pe majoritatea administratorilor de sistem, dar, după cele văzute… dintr-odată, Pham nu se mai simţi chiar atât de sigur. *Cât timp mai am până când vor sesiza o parte din modificările mele de demult?*

Părăsiră camera grupurilor şi porniră în jos prin turnul central.

– Vezi, Pham, tu – de fapt, voi, toţi Qeng Ho – aţi crescut legaţi la ochi. Ştiţi, pur şi simplu, că anumite lucruri sunt imposibile. Văd clişeele din literatura voastră: „Dacă introduci gunoi, scoţi gunoi”; „Problema automatelor este că fac exact ceea ce li se cere”; „Automatele nu pot fi niciodată cu adevărat creatoare.” Omenirea

acceptă asemenea afirmaţii de mii de ani. Dar noi, emergenţii, nu suntem de acord cu ele! Cu ajutorul deviaţilor, pot obţine performanţe corecte din inputuri ambigue. Pot obţine traduceri naturale fidele. Pot obţine de la automate judecăţi de calitatea celor umane!

Plutiră în jos cu o viteză de câţiva metri pe secundă; deasupra, traficul se rărise. Lumina din fundul turnului strălucea din ce în ce mai puternic.

– Bine, bine, dar cum rămâne cu creativitatea?

Iată un subiect pe marginea căruia Trud se dădea în vânt să peroreze.

– N-am uitat nici de ea, Pham. Deşi nu ne interesează toate formele ei. Aşa cum ţi-am mai zis, e mare nevoie de şefi ca Rita şi ca mine şi de superiorii noştri, comandorii. Dar ai auzit de oamenii cu adevărat inventivi, artiştii care ajung în cărţile voastre de istorie? De cele mai multe ori, ei sunt nişte prostănaci care n-au viaţă. Sunt obsedaţi să afle totul despre un singur subiect. O persoană întreagă la minte n-ar accepta să-şi piardă prietenii şi familia din cauza preocupării atât de intense. Bineînţeles, răsplata e că prostănacul ar putea descoperi sau crea lucruri total neaşteptate. Vezi tu, din acest punct de vedere, focalizarea a caracterizat dintotdeauna rasa umană. Noi, emergenţii, n-am făcut decât să legiferăm acest sacrificiu, pentru ca să beneficieze de pe urma lui întreaga comunitate, într-un mod centralizat şi organizat.

Silipan întinse mâinile şi atinse uşor pereţii laterali, încetinindu-şi coborârea. Rămase în urmă o clipă, până când încetini şi Pham.

– Cât mai e până la întâlnirea ta cu Anne Reynolt? întrebă Trud.

– Cam o kilosecundă.

– Bine, atunci o să scurtez asta. Nu se cuvine s-o facem pe doamna şefă să aştepte.

Râse. Silipan manifesta o lipsă de consideraţie specială faţă de Anne Reynolt. Dacă femeia ar fi o incompetentă, multe s-ar simplifica pentru Pham...

Trecură printr-o ecluză într-o cameră care semăna cu o infirmerie. Se vedeau câteva cuve de hibernoterapie, asemănătoare cu habitate medicale temporare. În spatele aparatelor se ascundea altă uşă, marcată cu sigiliul special al comandorului. Trud aruncă o singură privire agitată în direcţia ei.

– Aşa. Aici se petrece totul, Pham. Adevărata magie a focalizării.

Îl trase pe Pham prin cameră, departe de uşa pe jumătate ascunsă. Un tehnician lucra lângă silueta flască a unui deviat, manevrând capul „pacientului” într-unul dintre toroidele care dominau încăperea. Semănau cu aparatele de diagnostic imagistic, deşi arătau mai învechite decât cele mai multe instrumente emergente.

– Cunoşti deja principiile de bază, nu, Pham?

– Sigur. I se explicaseră meticulos în prima gardă după uciderea lui Jimmy. Aveţi virusul ăsta special, al minţii; ne-aţi infectat pe toţi.

– Da, întocmai. Dar aceea a fost o operaţiune militară. În majoritatea cazurilor, virusul nu a trecut de bariera sânge-creier. Însă dacă trece de ea… Ai auzit de celulele gliale? Să ştii că ai în creier mult mai multe astfel de celule decât neuroni. În orice caz, virusul le foloseşte ca pe bulionul de culturi, le infectează aproape pe toate. După aproximativ patru zile…

– … obţii un deviat?

– Nu. Ai materia brută a unui deviat; mulţi dintre voi, Qeng Ho, aţi rămas în starea asta – nefocalizaţi, perfect sănătoşi, dar permanent infectaţi. În asemenea oameni, fiecare neuron din creier se află în vecinătatea celulelor infectate. Şi fiecare celulă infectată are un meniu de substanţe neuroactive pe care le poate secreta. Individul ăsta… Se întoarse spre tehnician, care încă lucra la un deviat comatos. Bil, ăsta pentru ce este?

Bil Phuong scutură din umeri.

– S-a bătut. Al a trebuit să-l tranchilizeze. Virusul nu are cum să scape de sub control, dar Reynolt cere să fie reformatate cele cinci secţiuni de bază după o secvenţă din…

Cei doi trecură la jargon. Pham se uită la deviat cu interes precaut. Egil Manrhi. În pre-Zbor, Egil fusese asul jocurilor de cuvinte. Acum… acum probabil că era un analist mai bun decât fusese vreodată.

Trud dădea din cap aprobator către Phuong.

– Îhî. Nu văd la ce-ar folosi să umbli la cele cinci secţiuni de bază. Dar ea-i şefa, nu? Zâmbi larg către celălalt. Hei, nu mă laşi pe mine? Vreau să vadă şi Pham.

– Numai dacă semnezi.

Phuong se dădu la o parte, arătând cam plictisit. Silipan alunecă în jos pe lângă toroidul vopsit în gri. Pham observă că dispozitivul avea cabluri de alimentare separate, fiecare lat de un centimetru.

– E un fel de instrument de redare vizuală, Trud? Pare o rablă învechită.

– Ha! Nu chiar. Ajută-mă să mut capul tipului în cadru. Nu-l lăsa să atingă marginile… Se auzi o alarmă. Şi, pentru Dumnezeu, dă-i lui Bil inelul ăla pe care-l porţi. Dacă stai unde nu trebuie, magneţii din jucărioara asta o să-ţi smulgă degetul.

Chiar şi la gravitaţie mică, era greu să-l manevrezi pe comatosul Egil Manrhi. Capul său încăpea la fix în cadru, iar gravitaţia conglomeratului era destul de puternică să i-l atragă spre marginea mai joasă a găurii.

Trud se dădu la o parte şi zâmbi.

– Totu-i în regulă. Acum o să vezi ce înseamnă focalizarea, Pham, băiete.

Rosti câteva comenzi şi apăru o imagine medicală între ei, probabil o vedere interioară a craniului. Pham recunoscu trăsăturile anatomice principale, dar nu semănau cu nimic din ce studiase el.

– Ai dreptate, Pham. E o procedură RMN standard, veche de când lumea. Dar e suficient de bună. Vezi, armonia celor cinci secţiuni bazale se generează în acest punct.

Un indicator se deplasă de-a lungul unei curbe complexe, lângă zona creierului.

– Şi acum uite găselniţa care face ca virusul minţii să nu fie o simplă curiozitate neuropatică. O multitudine de punctuleţe sclipitoare apărură pe imaginea tridimensională. Străluceau în toate culorile, deşi majoritatea erau roz. Se vedeau roiuri şi spirale de punctuleţe, multe din ele sclipind deodată. Acum vezi celulele gliale infectate, cel puţin grupurile relevante.

– Culorile?

– Arată secreţia de medicamente după tip… Acum, uite ce vreau să faci…

Silipan rosti alte comenzi, iar Pham se uită pentru prima oară la manualul de utilizare a toroidului.

– … să modifici frecvenţa de ieşire şi tragere pe traiectoria asta.

Mica lui săgeată indicatoare alunecă de-a lungul unei dâre de lumină. Îi zâmbi larg lui Pham.

– Iată de ce instrumentul nostru nu e un simplu dispozitiv de redare vizuală. Vezi, virusul minţii exprimă anumite proteine para şi diamagnetice, iar acestea reacţionează diferit la câmpuri magnetice, pentru a declanşa producerea de substanţe neuroactive specifice. Aşadar, în timp ce voi, Qeng Ho şi restul omenirii, folosiţi dispozitivele RMN numai ca instrumente de observare, noi, emergenţii, le dăm o utilizare activă, pentru a face modificări.

Bătu cu degetele pe tastatură; Pham auzi un scârţâit când cablurile supraconductoare se distanţară unul de altul. Egil se convulsionă de două ori. Trud întinse mâna să-l liniştească.

– Drace! Nu pot să obţin o rezoluţie la milimetru dacă ţopăie.

– Nu văd nicio schimbare pe harta creierului.

– Nici n-o să vezi, până nu anulez modul activ. Nu poţi reda imagini şi face modificări simultan.

Silipan se opri, privind procedura pas cu pas în manual.

– Aproape c-am terminat… Gata! În regulă, hai să vedem modificările.

Apăru o altă imagine. Acum dâra de lumini sclipitoare era aproape albastră şi pâlpâia frenetic.

– E nevoie de câteva secunde ca să se stabilizeze. Urmări modelul în continuare în timp ce vorbea. Vezi, Pham, la asta mă pricep eu foarte bine. Nu ştiu cu ce anume din cultura ta m-ai putea compara.

Sunt puţin programator, dar nu scriu cod. Sunt puţin neurolog, numai că eu obţin rezultate. Cred că mai degrabă sunt tehnician hardware. Eu menţin jucăria funcţională pentru mahării care culeg laudele.

Trud se încruntă.

– Hă? Rahat. Se uită în partea opusă a camerei, unde lucra celălalt emergent. Bil, raportul leptină-dopamină e tot scăzut.

– Ai dezactivat câmpul?

– Bineînţeles. Secţiunile bazale ar fi trebuit să fie reformatate deja.

Bil nu se apropie, dar se uita la macheta creierului pacientului.

Dâra albastră sclipitoare se modifica aleatoriu, fără oprire. Trud reluă:

– Mi-a scăpat un amănunt, dar nu ştiu care. Poţi să te ocupi tu de el?

Îndoi un deget în direcţia lui Pham, sugerând că el are alte treburi, mai importante.

– Dar ai semnat, da? îl întrebă Bil, cuprins de îndoială.

– Da, da. Ocupă-te şi gata, ce zici?

– Da, bine.

– Mulţam.

Silipan îi făcu semn lui Pham să se îndepărteze de aparat; imaginea creierului dispăru.

– Reynolt asta… Lucrează şmechereşte, nu după manual. Şi când vrei să procedezi cum scrie la carte, e posibil să te pomeneşti cu o căruţă de probleme.

Pham îl urmă afară din încăpere, apoi într-un tunel lateral, care traversa Diamantul Unu. Pereţii erau un mozaic dăltuit, în acelaşi stil artistic precis care-l amăgise pe Pham demult, la „banchetul de bun venit”. Nu toţi deviaţii erau tehnicieni de înaltă clasă: trecură pe lângă doisprezece artişti-sclavi înghesuiţi în jurul circumferinţei tunelului, aplecaţi peste lupe şi instrumente în formă de ace. Pham mai fusese aici cu câteva gărzi înainte. Pe atunci friza fusese doar conturată, un peisaj montan în care o armată oarecare se deplasa spre o destinaţie nebuloasă. Până şi amănuntele astea le ghicise, bazându-se pe titlu: „Înfrângerea Orcului de pe Frenk”. Acum personajele erau aproape terminate, eroi luptători masivi, lucind ca un curcubeu. Urmăreau un fel de monstru. Creatura nu era o noutate, o grozăvie cthulhonică tipică, spintecând oamenii cu ghearele şi clefăindu-i bucată cu bucată. Emergenţii se mândreau nevoie mare că reuşiseră să cucerească planeta Frenk. Pham însă avea dubii că mutanţii cu care se luptaseră fuseseră atât de spectaculoşi. Încetini, iar Silipan se opri şi-şi luă o mină admirativă.

– Cioplitorii progresează numai cu cincizeci de centimetri pe megasecundă. Dar arta evocă o parte din căldura trecutului nostru.

Căldură?

– Reynolt vrea ca lucrurile să arate frumos?

Întrebarea sună stupid.

– Ha! O doare-n cot de frumos. Vicecomandorul Brughel a ordonat friza, la recomandarea mea.

– Credeam că, la voi, comandorii sunt suverani pe feuda lor.

Pham n-o văzuse prea des pe Reynolt în gărzile anterioare, în schimb o văzuse umilindu-l pe Ritser Brughel la şedinţele cu Nau.

Trud mai avansă câţiva metri în tăcere. Buzele i se curbară într-un zâmbet prostesc, o expresie pe care o avea câteodată când stăteau la taifas în barul lui Benny. De data asta însă zâmbetul se transformă în râs.

– Comandor? Anne Reynolt? Pham, m-am distrat deja pe cinste văzând cum caşti ochii de mirare, dar asta le pune capac la toate.

Mai pluti câteva secunde, tot chicotind. Apoi văzu privirea aspră de pe faţa lui Pham Trinli.

– Iartă-mă, Pham. Voi, speculanţii, sunteţi deştepţi în multe privinţe, dar parcă sunteţi nişte copii când vine vorba de fundamentul unei culturi… Am obţinut permisiunea să vezi clinica de focalizare; nu cred că strică să dezvălui câte ceva şi altora. Nu, Anne Reynolt nu e comandor, deşi mai mult ca sigur că a fost cândva unul foarte puternic. E şi ea o deviată, ca toţi ceilalţi.

Încruntarea de pe faţa lui Pham se transformă în uluire – o reacţie întâmplător neprefăcută.

– Dar… conduce un sector principal din afacerea asta. Îţi dă ordine.

Silipan scutură din umeri. În zâmbetul său se furişă o undă de amărăciune.

– Da. Îmi dă ordine. E un lucru rar, dar se mai întâmplă. Mai că aş prefera să lucrez pentru vicecomandorul Brughel şi Kal Omo, numai că ei joacă aşa de… dur.

Vocea i se stinse pe un ton nervos. Pham preluă imediat ideea.

– Cred că pricep, minţi el. Când un specialist e focalizat, se fixează pe specialitatea lui. Artistul devine cioplitor de mozaicuri, fizicianul ajunge ca Hunte Wen, iar un şef devine… ăăă… nu ştiu… şeful din iad.

Trud îl contrazise scuturând din cap.

– Nu merge-aşa. Vezi tu, focalizarea funcţionează bine pe specialităţi tehnice. Avem o rată de succes de şaptezeci la sută chiar în rândul comunităţii Qeng Ho. Dar abilităţile oamenilor – consiliere, politică, management de personal – în mod normal nu rezistă focalizării. Ai văzut destui deviaţi până acum; singurul lucru pe care-l au în comun e lipsa de afecţiune. Nu mai sunt capabili să-şi imagineze ce se petrece în capul unui om normal. Parc-ar fi de piatră. Suntem norocoşi că avem atât de mulţi traducători; până acum nu s-a mai încercat lucrul ăsta pe scară largă. Nu. Anne Reynolt e un specimen foarte, foarte rar. Se zvoneşte că a fost comandor-şef în clica Xevalle.

Cei mai mulţi membri ai ei au fost ucişi ori s-au trezit cu creierul spălat, dar cică Reynolt i-a enervat rău de tot pe cei din clica Nauly. Ca să se distreze, au focalizat-o; poate s-au gândit s-o folosească pentru plăcerile fizice. Dar altfel au ieşit lucrurile. Eu bănuiesc că ea nu mai avea mult şi devenea oricum maniacă. A fost o şansă la un miliard, dar capacităţile ei de conducere au supravieţuit, chiar şi unele abilităţi de a lucra cu oamenii.

În sus, Pham văzu capătul tunelului. Lumina bătea pe o trapă nemarcată. Trud se opri şi se întoarse cu faţa la Pham.

– Reynolt e o ciudăţenie, dar, în acelaşi timp e şi cel mai valoros bun al lui Nau. În principiu, îi dublează puterea... Se strâmbă. Asta nu înseamnă că e mai uşor să primeşti ordine de la ea, ţi-o spun eu. Personal, cred că Nau o supraestimează. E o ciudăţenie miraculoasă, şi ce-i cu asta? Seamănă cu un câine care scrie poezii, nimeni nu observă că versurile sunt proaste.

– Nu prea îţi pasă dacă află ce părere ai despre ea.

Trud zâmbi din nou.

– Normal că nu. Ăsta-i avantajul situaţiei mele. E aproape imposibil s-o duci de nas în probleme legate de ocupaţia mea, dar altfel nu se deosebeşte de ceilalţi deviaţi. I-am jucat o fa... Se întrerupse. Las-o baltă. Spune-i ce ţi-a cerut comandorul Nau şi o să fie în regulă.

Trase cu ochiul, apoi începu să urce pe coridor, depărtându-se de biroul lui Reynolt.

– Urmăreşte-o îndeaproape. O să înţelegi ce vreau să spun.

Dacă Pham ar fi ştiut adevărul despre Anne Reynolt, ar fi amânat cacealmaua cu localizatoarele. Dar acum stătea în biroul ei şi nu prea avea de ales. Într-un fel, îi convenea să improvizeze. De la moartea lui Diem, toate mişcările lui fuseseră atât de calculate, de prudente.

La început, femeia nici nu-l luă în seamă. Pham se aşeză neinvitat pe scaunul din partea cealaltă a biroului şi cercetă camera cu privirea. Nu semăna deloc cu biroul lui Nau. Pereţii erau de diamant curat, neprelucrat. Niciun tablou, nici măcar ororile pe care emergenţii le considerau artă. Pe masa de scris a lui Reynolt trona o adunătură de cutii goale şi dispozitive de reţea.

Anne Reynolt? Pham îi studie faţa mai atent decât ar fi îndrăznit altădată. Stătuse în prezenţa ei aproximativ douăzeci de kilosecunde în total, la şedinţe, când ea şedea în capătul celălalt al mesei. Femeia se îmbrăca întotdeauna simplu, cu excepţia colierului de argint ascuns sub bluză. Cu părul ei roşcat şi pielea ei albă, ar fi putut fi sora lui Ritser Brughel. Asemenea caracteristici fizice erau rare în această parte a Spaţiului Uman, fiind generate cel mai frecvent de mutaţii locale. Anne ar fi putut avea treizeci sau două sute de ani, dacă beneficiase de o bună îngrijire medicală. Era minunată, într-un fel

excentric, nebunesc. Minunată fizic. *Deci ai fost comandor.*

Reynolt ridică brusc ochii şi-l fulgeră.

– Deci. Ai venit să-mi spui detaliile despre localizatoare.

Pham încuviinţă tacit. Ciudat. După privirea aceea fulgerătoare, nu se mai uită fix la el. Îi urmări buzele, gâtul, doar în trecere şi ochii. Nu era înţelegere, nu era comunicare, dar Pham avu senzaţia înspăimântătoare că femeia vedea prin toate măştile lui.

– Bine. Care este standardul senzorial al localizatoarelor?

Pham începu să-i mormăie nişte răspunsuri, prefăcându-se că nu cunoaşte detalii.

Reynolt nu se arătă jignită. Îi puse întrebări pe ton constant calm, uşor dispreţuitor. Apoi spuse:

– Asta nu e de ajuns ca să putem lucra. Am nevoie de manuale.

– Sigur. Pentru asta am venit. Manualele complete se găsesc pe cipurile localizatoarelor, mai încriptate decât este permis să priceapă tehnicienii obişnuiţi.

Aceeaşi privire lungă, cercetătoare:

– Am verificat. Nu le-am găsit.

Asta era partea riscantă. În cel mai bun caz, Nau şi Brughel aveau să cerceteze atent identitatea falsă a lui Trinli. În cel mai rău… dacă-şi dădeau seama că trădează secrete pe care nici militarii de vârf nu le cunoşteau, dădea de belea. Arătă spre un vizor de pe biroul lui Reynolt.

– Îmi daţi voie? întrebă el.

Reynolt nu reacţionă la obrăznicia lui, dar îşi montă vizorul şi acceptă imaginile consensuale. Pham continuă:

– Îmi aduc aminte parola. Deşi e cam lungă…

… iar versiunea completă depindea de propriul lui trup, dar nu-i spusese asta lui Reynolt. Încercă mai multe coduri incorecte, se prefăcu iritat şi nervos când dădură greş. Un om normal, chiar şi Tomas Nau, şi-ar fi manifestat nerăbdarea sau ar fi râs.

Reynolt nu scoase niciun cuvânt. Pur şi simplu stătea pe scaun. Apoi rosti dintr-odată:

– Nu am răbdare pentru aşa ceva. Nu te mai preface incompetent.

Ştia. În toată vremea scursă de la plecarea de pe Triland, nimeni nu pătrunsese atât de departe în spatele măştii lui. Sperase la mai mult timp; odată ce începeau să utilizeze localizatoarele, îşi putea scrie o nouă acoperire. *La dracu!* Atunci îşi aminti vorbele lui Silipan. Anne Reynolt ştia ceva. Putea foarte bine să fi tras concluzia că era un informator şovăielnic.

– Scuze, bolborosi el.

Tastă secvenţa corectă.

Un simplu răspuns de recunoaştere veni de la biblioteca flotei subsecţiunea de documentaţie cipuri. Pictogramele plutiră argintii în

aer, între ei. Date de inventar secrete, specificaţiile componentelor.

– Destul de bine, comentă Reynolt.

Îşi folosi comanda şi încăperea dispăru. Cei doi plutiră prin inventarul de informaţii, apoi se opriră la specificaţiile localizatoarelor.

– Aşa cum ai spus, temperatură, sunete, niveluri înalte… multispectru. Dar e mai detaliat decât ne-ai informat la şedinţă.

– Am spus că e bine. Acestea sunt doar amănunte.

Reynolt vorbea repede, verificând abilitate după abilitate. Părea de-a dreptul entuziasmată. Ceea ce vedea depăşea cu mult produsele emergente similare.

– Un localizator cu senzori buni şi operare autonomă.

Şi nu vedea decât atât cât voia Pham să-i arate.

– Dar tot trebuie alimentat.

– Nu contează. Aşa îi putem limita utilizarea până când o înţelegem foarte bine.

Şterse imaginea şi reveniră în biroul pe ai cărui pereţi aspri scanteiau lumini. Pham începu să transpire.

Nici măcar nu se mai uita la el.

– Inventarul a indicat câteva milioane de localizatoare, pe lângă cele încorporate în hardware-ul flotei.

– Desigur. Inactive, ocupă un volum foarte mic.

Observaţie calmă:

– Aţi fost nişte proşti că nu le-aţi folosit pentru îmbunătăţirea siguranţei.

Pham se încruntă la Reynolt.

– Noi, militarii, ştiam de ce sunt în stare. Într-un conflict militar…

Dar asemenea detalii nu intrau în preocupările focalizate ale femeii. Îi făcu semn să tacă.

– Mi se pare că avem mai mult decât suficiente pentru scopurile noastre.

Frumoasa emergentă înfocată se uită direct la el. Preţ de-o clipă, îl fulgeră cu privirea.

– Ai inaugurat o nouă eră în istoria controlului, militarule.

Pham se uită în ochii albaştri, limpezi şi încuviinţă tacit; spera ca ea să nu-şi dea seama de tot adevărul pe care tocmai îl rostise. Acum înţelese că Reynolt era un pion central în planurile lui.

Anne Reynolt răspundea de aproape toţi focalizaţii. Anne Reynolt era unealta cu care Nau controla direct operaţiunile. Anne Reynolt ştia despre emergenţi lucrurile pe care trebuie să le ştie un adevărat revoluţionar. Şi Anne Reynolt era deviată. Putea să-şi dea seama ce avea de gând Pham – sau putea fi cheia distrugerii lui Nau şi Brughel.

Într-un habitat ad-hoc, nu se lăsa niciodată linişte perfectă. Habitatul comercianţilor era doar la o sută de metri distanţă;

echipajul, ţopăind prin el dintr-un loc într-altul, crea tensiuni care nu puteau fi amortizate complet, iar din cauza tensiunii termice se auzeau pocnituri puternice ocazionale. Acum însă majoritatea echipajului se afla în perioada de somn; cabina mică a lui Pham Nuwen era foarte liniştită. Plutea prin întuneric, prefăcându-se că moţăie. Viaţa lui secretă începea să se aglomereze. Emergenţii n-o ştiau, dar tocmai fuseseră prinşi într-o capcană mai adâncă decât oricare alta cunoscută de comandanţii de flotă Qeng Ho. Era vorba de una dintre cele două sau trei înşelătorii puse la cale de Pham Nuwen cu multă vreme în urmă. Sura şi alţi câţiva erau în cunoştinţă de cauză, dar cunoştinţele nu fuseseră absorbite în arsenalul general de arme Qeng Ho nici după momentul Brisgo Gap. Pham se întrebase întotdeauna de ce; Sura putea dovedi multă subtilitate.

Cât timp le va lua lui Reynolt şi Brughel să-şi reînveţe oamenii să utilizeze localizatoarele? Dispozitivele se găseau în număr mai mult decât suficient pentru derularea operaţiunilor în punctul L1, dar şi pentru a spiona toate spaţiile locuite. La masa a treia, cei de la comunicare vorbiseră despre impulsuri în cablurile habitatului. De zece ori pe secundă, un impuls electromagnetic se răspândea prin habitat – transmitea destulă energie încât să funcţioneze localizatoarele. Chiar înainte de perioada de somn, Pham observase primele particule de praf zburătăcite de ventilator. Probabil că Brughel şi Reynolt calibrau sistemul chiar acum. Brughel şi Nau se vor felicita pentru calitatea sunetului şi a imaginilor. Cu puţin noroc, în cele din urmă, vor retrage treptat stângacele lor instrumente de spionat; chiar dacă nu va avea el norocul ăsta… ei, bine, peste câteva megasecunde va fi capabil să le compromită rapoartele.

O particulă puţin mai grea decât firele de praf îi ateriză pe obraz. Încercă să se şteargă pe faţă, dar nu reuşi decât s-o mute chiar lângă pleoapă. Peste câteva clipe, lovi încă una, trimiţând-o adânc în canalul urechii lui drepte. Îi veni să râdă, amintindu-şi cât se zbătuseră emergenţii să scoată din uz echipamentele I/O în care nu aveau încredere.

Localizatoarele executau tot ceea ce îi spusese Pham lui Tomas Nau. Aşa cum funcţionaseră în toată istoria umanităţii, şi acum se localizau unul pe altul în spaţiu geometric – un simplu exerciţiu, nimic altceva decât calcularea timpului de zbor. Versiunile Qeng Ho erau cele mai mici, puteau fi alimentate fără fir de la distanţe scurte şi aveau un set simplu de senzori. Erau nişte dispozitive de spionaj excelente, exact ce-şi dorea comandorul Nau. Prin natura lor, alcătuiau un fel de reţea de calculatoare – de fapt, un tip de procesor distribuit. Particulele efectuau individual mici calcule şi comunicau între ele. Câteva sute, împrăştiate în habitatul comercianţilor, aveau putere de calcul mai mare decât toate aparatele aduse de Nau şi

Brughel de acasă. Bineînţeles, toate localizatoarele, chiar şi hârburile emergente, aveau potenţial de calcul. Secretul variantei Qeng Ho era că nu necesita interfaţă suplimentară pentru input sau output. Dacă ştiai secretul ăsta, puteai accesa localizatoarele Qeng Ho direct, le lăsai să-ţi depisteze poziţia, să interpreteze codurile şi să răspundă cu efectori încorporaţi. Nu conta că emergenţii eliminaseră toate interfeţele front-end din habitat. Acum, o interfaţă Qeng Ho era peste tot în jurul lor, pentru cineva care cunoştea secretele.

Accesul presupunea cunoştinţe speciale şi puţină concentrare. Nu era un lucru care să se petreacă accidental sau prin constrângere. Pham se relaxa în hamac, parţial pentru a se preface că, în sfârşit, a adormit, parţial pentru a se pregăti pentru ceea ce urma să facă. Avea nevoie de un anume ritm al inimii, o anumită cadenţă a respiraţiei. *Oare îmi mai amintesc, după atâta vreme?* Momentul de panică subită îl luă prin surprindere. O particulă lângă ochi, alta în ureche; ar trebui să fie destul pentru a asigura alinierea altor localizatoare care probabil pluteau prin cabină. Ar trebui să fie destul.

Dar dispoziţia necesară îl ocolea. Se gândi mai departe la Anne Reynolt şi la ce-i arătase Silipan.

Focalizaţii îi vor ghici planurile; era doar o chestiune de timp. Focalizarea era un miracol. Pham Nuwen ar fi putut transforma Qeng Ho într-un adevărat imperiu, în ciuda trădării Surei, dacă ar fi avut la dispoziţie instrumentele focalizării. Da, preţul era uriaş. Pham îşi aminti de zombii înşiraţi în mansarda din Hammerfest. Ştia nenumărate moduri de a face procesul mai puţin agresiv, dar, la urma urmei, ca să utilizezi uneltele focalizării, trebuia să faci nişte sacrificii.

Oare triumful final, un adevărat imperiu Qeng Ho, merita preţul? Oare îl putea el plăti?

Da, da şi iarăşi da!

În ritmul ăsta, nu avea să intre niciodată in starea necesară accesului. Îşi reveni şi reluă ciclul de relaxare de la început. Îşi lăsă imaginaţia să i se strecoare printre amintiri. Cum fusese la începuturi? Sura Vinh trimisese *Revenirea* şi pe Pham Nuwen, încă naiv, pe sateliţii-megalopolisuri ai Namqemului…

Rămăsese pe Namqem cincisprezece ani. Fuseseră cei mai fericiţi din viaţa lui. Verişorii Surei se aflau şi ei în interiorul sistemului şi se îndrăgostiseră de planurile propuse de Sura şi tânărul ei barbar: o metodă de sincronizare interstelară, trafic de trucuri tehnice în care afacerile lor să nu fie afectate, perspectiva unei culturi comerciale interstelare închegate. (Pham învăţase să nu vorbească despre scopurile lui în alte contexte.) Verişorii Surei se întorseseră dintr-o aventură foarte profitabilă, dar sesizau limitele comerţului izolat. Lăsaţi de unii singuri, vor face averi, le vor păstra un timp… dar până la urmă se vor pierde în negura vremurilor, în bezna interstelară. Ştiau

să aprecieze instinctiv multe dintre ţelurile lui Pham.

Într-un fel, anii petrecuţi cu Sura pe Namqem semănau cu primele lor zile pe *Revenirea.* Dar lucrurile se ţineau lanţ, visurile şi efortul tot mai mare depus în echipă. Pe lângă asta, trăise miracole la care mintea lui împovărată de planuri grandioase nu se gândise niciodată: copiii. Nu-şi închipuise până atunci cât de mult putea să difere o familie de cea în care se născuse el. Ratko, Butra şi Qo veniseră primii pe lume. Trăise alături de ei, le dăduse învăţătură, se jucaseră de-a vorbitul prin semnale şi de-a prinsa, le arătase minunile parcului de pe Namqem. Pham îi iubea mai mult decât pe sine, aproape la fel de mult cât o iubea pe Sura. Aproape că abandonase Marele Grafic ca să stea cu ei. Dar veniseră alte vremuri şi Sura îl iertase. Când se întorsese, peste treizeci de ani, ea îl aştepta cu noutăţi despre alte aspecte ale planului, demult începute. Până atunci însă, primii lor trei copii porniseră în propriile călătorii, jucându-şi propriul rol în aşezarea temeliei noului imperiu Qeng Ho.

Pham rămăsese cu o flotă din trei nave. Se luptase cu obstacole şi dezastre. Cu trădare. Zamle Eng îl abandonase în norul de comete de pe Kielle, crezându-l mort. Petrecuse douăzeci de ani pe Kielle fără flotă, devenind, din om de nimic, putred de bogat, numai ca să scape de acolo.

Sura zburase cu el în câteva misiuni şi crescuseră noi familii pe şase lumi. Trecuse un secol. Trecuseră trei. Protocoalele de misiune pe care le elaboraseră pe bătrâna *Revenire* îi ajutaseră, iar de-a lungul anilor organizaseră reuniuni cu copiii şi copiii copiilor. Unii îi erau prieteni mai buni decât Ratko, Butra sau Qo, dar nu-i iubea la fel de mult. Pham vedea cum se înalţă noua structură. Acum nu era decât comerţ, câteodată influenţat de legăturile de familie. Avea să fie mult mai mult.

Cel mai greu îi fusese să accepte că aveau nevoie de cineva la centru, cel puţin în primele secole. Sura stătea tot mai des în umbră, coordonând ceea ce iniţiau Pham şi ceilalţi.

Cu toate astea, tot mai avuseră copii. Sura născuse alţi fii şi alte fiice în timp ce el era la distanţă de ani-lumină. Glumeau împreună pe seama miracolului, deşi îl durea gândul că ea avea alţi iubiţi. Sura îi zâmbise blând şi scuturase din cap.

– Nu, Pham, orice copil căruia îi spun al meu e şi al tău. Zâmbetul devenise maliţios. De-a lungul anilor, m-ai umplut suficient de tine ca să nasc o armată. Nu pot folosi darul acesta tot deodată, dar îl voi folosi.

– Fără clone, rosti Pham mai dur decât ar fi vrut.

– Doamne, nu. Sura întoarse privirea. Eu... unul ca tine îmi ajunge. Poate că era la fel de superstiţioasă ca el. Poate că nu. Nu, te folosesc în zigoţi naturali. Nu sunt eu întotdeauna celălalt donor sau singurul

donor. Medicii de pe Namqem sunt foarte pricepuţi. Se întoarse din nou spre el şi-i văzu privirea. Pham, ţi-o jur, fiecare copil al tău are o familie. Fiecare e iubit... Avem nevoie de ei, Pham. Avem nevoie de familii şi de Mari Familii. Planul are nevoie de ei. Îl împunse cu degetul în joacă, încercând să-i alunge dezaprobarea de pe figură. Hei, Pham! Nu-i ăsta visul „umed” al oricărui lord barbar? Ascultă-mă pe mine, ai copii mai mulţi decât lorzii lorzilor.

Da. Mii de copii cu zeci de parteneri, crescuţi fără implicarea tatălui. Propriul lui tată făcuse o încercare zadarnică la scară mult mai redusă în campania lui de regicid şi concubinaj în statele de pe Coasta de Nord. Pham obţinea totul fără crime, fără violenţă. Totuşi... de când făcea Sura lucrul ăsta? Câţi copii, de la câţi „donori”? Şi-o imagina plănuind arbori genealogici, aşezând talentele potrivite la temelia fiecărei noi familii, dispersându-le în tot spaţiul Qeng Ho. Avu cea mai ciudată viziune în timp ce răsucea situaţia pe toate părţile. Aşa cum spusese Sura, era un vis „umed” barbar... dar îi crea şi senzaţia unui viol.

– Ţi-aş fi spus de la început, Pham. Dar m-am temut că n-o să mă aprobi. Şi e atât de important.

În cele din urmă, Pham nu obiectă. Le va stimula Planul. Dar îl durea când se gândea la toţi copiii pe care nu-i va cunoaşte niciodată.

Călătorind cu 0,3 *c,* Pham Nuwen străbătea distanţe mari. Peste tot erau comercianţi, deşi, când distanţa depăşea treizeci de ani-lumină, rareori îşi mai ziceau Qeng Ho. Nu conta. Înţelegeau Planul. Cei pe care-i întâlnea răspândeau ideile tot mai departe. Oriunde mergeau ei – adică la distanţe tot mai mari, întrucât unii erau convinşi doar de mesajele radio lansate de Pham în întuneric – se răspândea şi spiritul Qeng Ho.

Pham se întorcea mereu pe Namqem, forţând Marele Grafic până aproape de limită. Sura îmbătrânea. Avea două sau trei sute de ani. Trupul său atinsese limita a ceea ce ştiinţa medicală numea tânăr şi suplu. Chiar şi unii dintre copiii lor erau bătrâni, trăind prea mult în călătorii. Uneori, în ochii Surei, Pham întrezărea o experienţă imposibil de aflat.

De câte ori revenea pe Namqem, îi punea aceeaşi întrebare. Într-un sfârşit, într-o noapte, după ce făcură dragoste ca în vremurile bune, de-abia se abţinu să nu strige:

– Nu aşa trebuia să fie, Sura! Planul ne cuprindea pe amândoi. Vino cu mine. Măcar călătoreşte. *Şi ne putem întâlni iarăşi şi iarăşi oricât de mult vom trăi.*

Sura se depărtă de el lăsându-se pe spate şi-şi strecură mâna la ceafa lui. Zâmbi strâmb, trist.

– Ştiu. Am crezut că putem fi amândoi păsări călătoare. Ciudat,

asta e greşeala cea mai mare din planul nostru iniţial. Dar fii sincer. Ştii că unul dintre noi trebuie să rămână la centru, să se ocupe de Plan într-o singură gardă, aproape nesfârşită.

Cucerirea universului presupunea detalii nenumărate, de care nu te puteai ocupa dacă stăteai în hibernoterapie.

– Da, în primele secole. Dar nu… nu toată viaţa!

Sura scutură din cap, mângâindu-l pe ceafă.

– Mă tem că ne-am înşelat.

Îi văzu privirea, suferinţa, şi-l trase în jos spre ea.

– Bietul meu prinţ barbar…

Pham ghici zâmbetul indulgent, ironic, din vorbele ei.

– Eşti unica mea comoară, Pham. Şi ştii de ce? Eşti un geniu înflăcărat. Eşti tot numai un imbold. Dar nu numai pentru asta te-am iubit întotdeauna. În capul tău, eşti întruchiparea contradicţiei. Micul Pham a crescut într-un cotlon dărăpănat al Iadului. Ai cunoscut trădarea şi ai fost trădat. Înţelegi răul violent la fel de bine ca un ticălos cu mâinile pătate de sânge. Şi, cu toate acestea, micul Pham şi-a însuşit toate miturile cavalerismului, ale onoarei şi ale aventurii. Nu ştiu cum se face că, în mintea ta, ticălosul şi cavalerul trăiesc împreună şi tu ţi-ai petrecut viaţa încercând să modelezi universul după contradicţiile tale. Te vei apropia foarte mult de acest ţel al tău, destul de aproape pentru mine sau pentru orice altă persoană chibzuită, dar poate nu destul de aproape ca să fii tu însuţi mulţumit. Aşa că eu trebuie să rămân pe loc, dacă e ca Planul nostru să reuşească. Iar tu trebuie să pleci, din acelaşi motiv. Din nefericire, ştii şi tu asta, nu, Pham?

Pham privi pe ferestrele adevărate care înconjurau apartamentul Surei. Se aflau în vârful unui turn de birouri care domina cel mai întins satelit-megalopolis din Namqem. Pe satelitul Tarelsk, preţurile creşteau în mod de-a dreptul absurd, ţinând cont de puterea comunicării prin reţea. Ultima oară când turnul fusese scos pe piaţa liberă, cu chiria dată pentru apartamentul din vârf ai fi cumpărat o navă spaţială. În ultimii şaptezeci de ani, turnul fusese proprietatea familiilor Qeng Ho – majoritatea, descendenţii lui şi ai Surei – pe lângă porţiuni întinse din teritoriul de birouri înconjurător. Era cea mai mică proprietate a lor, o concesie făcută modei.

Se însera. Semiluna Namqemului atârna jos pe cer; luminile cartierului de afaceri de pe satelitul Tarelsk se întreceau cu strălucirea lumii-mamă. Şantierul Vinh & Mamso aveau să se ridice în aproximativ o megasecundă. Vinh & Mamso erau, probabil, cele mai mari şantiere din Spaţiul Uman. Dar nici ele nu reprezentau decât o mică parte din bogăţia familiilor. Pe lângă ele – întinse tot mai discret spre hotarele Spaţiului Uman – se aflau bogăţiile Qeng Ho comune. Pham şi Sura întemeiaseră cea mai vastă cultură comercială din

istorie. Aşa considera Sura. Atât vedea ea. Atât îşi dorise ea. Nu o deranja că nu va mai apuca era succesului lor final... pentru că nu credea că va veni.

Aşa că Pham îşi înghiţi lacrimile care stăteau să i se scurgă. O cuprinse tandru în braţe, iar ea îl sărută pe ceafă.

– Da, rosti el într-un sfârşit, ştiu.

Pham îşi amână plecarea de pe Namqem cu doi ani, apoi cu cinci. Rămase atât de mult, încât nu mai respectă Marele Grafic. Se vor rata întâlniri. Orice altă întârziere, cât de mică, şi Planul putea eşua. Când, în cele din urmă, o părăsi pe Sura, ceva muri în el. Parteneriatul lor supravieţui, chiar şi dragostea lor, într-un fel mai degrabă abstract. Dar între ei timpul căscase un abis, iar el ştia că nu vor mai putea construi niciodată o punte care să-i unească.

Înainte să împlinească o sută de ani, Pham Nuwen vizitase peste treizeci de sisteme solare, o sută de culturi. Existau comercianţi care văzuseră mai multe, dar puţini la număr. Desigur, Sura, prizoniera planificării pe Namqem, nu văzuse nimic din cele vizitate de el. Ea avea numai cărţi şi manuale de istorie, reportaje de la mare depărtare.

Pentru civilizaţiile împământenite, chiar cele călătoare, nimic nu dura o veşnicie. Era un miracol faptul că rasa umană supravieţuise destul ca să evadeze de pe Pământ. Existau nenumărate moduri în care o rasă inteligentă putea să dispară: impasuri şi pribegii, flageluri, catastrofe atmosferice, ciocniri – acestea fiind cele mai comune pericole. Omenirea trăise destul de mult ca să-şi dea seama de unele ameninţări. Totuşi, oricâtă precauţie ar fi dovedit, o civilizaţie tehnologică purta seminţele propriei distrugeri. Mai devreme sau mai târziu, devenea rigidă, iar politica o ducea în prăpastie. Pham Nuwen se născuse pe Canberra, în adâncurile unei ere întunecate. Ştia că dezastrul fusese neînsemnat după anumite standarde – la urma urmei, rasa umană supravieţuise pe Canberra în ciuda disipării tehnologiei înalte. Existau lumi pe care Pham le vizitase de multe ori în prima lui sută de ani. Câteodată treceau şi secole între două vizite. Văzu utopia de pe Neumars risipindu-se într-o dictatură suprapopulată, oraşele de lângă oceane devenind mahalele cu miliarde de locuitori. Peste şaptezeci de ani, se întoarse pe o lume cu un milion de oameni, o civilizaţie de cătune, de sălbatici cu feţele vopsite, cu topoare şi cântece de inimă albastră. Călătoria s-ar fi dovedit un eşec dacă n-ar fi salvat-o cântecele din Vilnios. Dar Neumars avusese noroc, în comparaţie cu lumile moarte. Bătrânul Pământ fusese recolonizat de la zero de patru ori de la începuturile diasporei.

Trebuia să existe o cale mai bună, iar fiecare lume nouă îl asigura pe Pham că ştie care este aceasta. *Imperiul.* Un guvern atât de întins,

încât prăbuşirea unui sistem solar să nu fie un dezastru ireversibil. Cultura comercială Qeng Ho era un început. Va deveni imperiul comercial Qeng Ho... Iar într-o zi, un imperiu conducător. Pentru că Qeng Ho aveau o poziţie unică. La apogeu, o civilizaţie de Clienţi stăpânea ştiinţa la un nivel extraordinar, iar uneori îi aducea îmbunătăţiri minore. De cele mai multe ori, îmbunătăţirile mureau odată cu civilizaţia. Cu toate acestea, Qeng Ho mergea mai departe, adunând cu multă răbdare tot ce găsea mai bun. Pentru Sura, acesta era avantajul comercial cel mai important.

Pentru Pham Nuwen, însemna mai mult. *De ce să facem comerţ cu ceea ce aflăm? Cu unele lucruri, da. Aşa ne câştigăm existenţa. Dar hai să ne însuşim culmile sclipitoare ale progresului uman şi să le păstrăm pentru binele tuturor.*

Aşa se născuseră localizatoarele „Qeng Ho”. Pham se afla pe Trygve Ytre, mai departe de Namqem decât fusese vreodată. Oamenii de acolo nici măcar nu aveau aceeaşi descendenţă ca aceia din părţile familiare ale Spaţiului Uman.

Soarele de pe Trygve era una dintre stelele de intensitate redusă din clasa M, „pleava” sectoarelor colonizabile din galaxie. Existau zeci de asemenea stele pentru fiecare stea asemănătoare soarelui Vechiului Pământ şi majoritatea aveau planete. Colonizarea lor era riscantă, ecosfera stelară fiind atât de îngustă, încât o civilizaţie fără tehnologie nu supravieţuia. În primele milenii de cucerire a spaţiului de către Omenire, aspectul fusese ignorat şi se colonizaseră câteva astfel de lumi. Mereu optimişti, oamenii aceştia, crezând că tehnologia lor va rezista o veşnicie. Şi apoi, la prima Prăbuşire, milioane de oameni erau abandonaţi pe o lume de gheaţă – sau o lume de foc, dacă planeta se afla pe partea interioară a ecosferei stelei lor.

Trygve Ytre era o variantă ceva mai sigură şi prezenta o situaţie mai obişnuită: era însoţită de o planetă gigantică, Trygve, care orbita puţin în afara ecosferei primare. Giganta avea numai doi sateliţi naturali, unul dintre ei de mărimea Pământului. Ambii erau locuiţi în era în care îi vizitase Pham. Însă bijuteria era cel mai mare, Ytre. Căldura mareică şi cea directă, de pe Trygve, suplimentau slaba intensitate a soarelui. Ytre avea pământ, aer şi oceane lichide. Locuitorii de pe Trygve Ytre supravieţuiseră cel puţin unui colaps al civilizaţiei lor.

Acum atinseseră un nivel tehnologic la fel de înalt ca al Omenirii. Mica flotă a lui Pham era binevenită, descoperi şantiere productive pe centura de asteroizi aflată la un miliard de kilometri distanţă de soare. Pham lăsă oameni la bordul navelor şi luă mijloacele de transport local spre Trygve şi Ytre. Nu se comparau cu Namqem, dar localnicii mai întâlniseră comercianţi. Văzuseră şi statoreactoarele Bussard, şi lista lui preliminară... dar majoritatea mărfurilor lui Pham nu se măsurau cu

magia locală.

Nuwen rămase pe Ytre o vreme, câteva săptămâni, cum îşi numeau localnicii unitatea de măsură a timpului necesar giganticei Ytre – 600 kilosecunde – să orbiteze în jurul lui Trygve. Planeta Trygve se învârtea în jurul soarelui în puţin peste şase megasecunde. Deci calendarul ytric includea şase săptămâni.

Deşi lumea oscila între foc şi gheaţă, era locuibilă în cea mai mare parte.

– Avem o climă mai stabilă decât a Vechiului Pământ, se lăudau localnicii. Ytre e atrasă de gravitaţia lui Trygve, fără perturbaţii majore. Căldura mareică s-a menţinut în limite de-a lungul unei perioade geologice.

Nici pericolele nu reprezentau o surpriză. Soarele M3 avea o lăţime de doar un grad. O persoană ignorantă s-ar fi putut uita direct la discul lui roşiatic, putea vedea vârtejul gazelor şi petele vaste şi întunecoase. După câteva secunde, ar fi suferit arsuri pe retină, pentru că astrul era mult mai strălucitor în infraroşu apropiat decât în lumina vizibilă. Ochelarii recomandaţi păreau din plastic, dar Pham îi purta cu prudenţă.

Gazdele lui, un grup de firme locale, îl ţinură pe cheltuiala lor. Îşi petrecea timpul oficial ca să înveţe limba şi să descopere care anume din mărfurile aduse de flota lui ar fi de folos Clienţilor săi. Şi gazdele se străduiau la fel de mult. Ambele părţi practicau un soi de spionaj industrial inversat. Aparatura electronică locală era mai avansată decât cea cunoscută de Pham, deşi unele programe se pretau la îmbunătăţiri sugerate de Qeng Ho. Automatele medicale erau foarte înapoiate: aici putea pune piciorul în prag, de la ele putea începe târguiala.

Pham şi personalul său inventariară toate lucrurile cu care se puteau alege din întâlnirea cu localnicii. Le-ar fi plătit călătoria şi ar fi rămas cu ceva în buzunar. Însă la urechile lui Pham ajunseră nişte zvonuri. Gazdele lui reprezentau o serie de... „carteluri”, acesta era cea mai bună traducere a cuvântului auzit. Firmele aveau secrete una faţă de alta. Zvonurile spuneau ceva despre un nou tip de localizator, cel mai mic produs până acum, care nu avea nevoie de sursă de alimentare internă. Orice îmbunătăţire adusă localizatoarelor însemna profit; ele reprezentau factorul de poziţionare care făcea sistemele încorporate atât de puternice. Dar se presupunea că aceste „superlocalizatoare” conţineau senzori şi efectori. Dacă zvonurile se adevereau, atunci dispozitivele aveau consecinţe politice şi militare chiar pentru Ytre – consecinţe destabilizatoare.

Pham Nuwen învăţase cum să adune informaţii într-o societate tehnică, chiar într-una a cărei limbă n-o vorbea fluent şi în care era urmărit. În patru săptămâni, aflase care cartel ar deţine presupusa

invenţie. Cunoştea numele magnatului: Gunnar Larson. Cartelul Larson nu menţionase invenţia la negocieri. Nu era o marfă de pus pe galantar, iar Pham nu voia să facă aluzie la ea în prezenţa altora. Aranjă o întâlnire faţă în faţă cu Larson. Un asemenea pas l-ar fi aprobat până şi unchii şi mătuşile lui de pe Canberra medievală, deşi n-ar fi priceput o iotă din subterfugiile tehnice ale întâlnirii.

La şase săptămâni după aterizarea pe Ytre, Pham Nuwen se plimba de unul singur pe strada cea mai selectă din Dirby. Nori împrăştiaţi aminteau de ploaia care se oprise nu de mult. Scânteiau roz şi cenuşii în amurgul sclipitor. Soarele tocmai se retrăsese în măruntaiele planetei Trygve. În apropierea limbului gigantei, un arc roşu-auriu amintea de trecerea astrului în eclipsă. Discul gigantei ocupa zece grade de cer. Fulgere albastre mute pâlpâiau la latitudinile polare.

Aerul era rece şi umed, briza aducând cu ea o mireasmă naturală. Pham nu slăbi ritmul, stăpânindu-şi bracii când voiau să cerceteze câte ceva în afara traseului său. Acoperirea îi impunea să ia lucrurile uşor, să se bucure de peisaj, să salute politicos trecătorii îmbrăcaţi la fel ca el. La urma urmei, ce altceva să facă un locuitor bogat şi pensionar în aer liber, decât să admire luminile şi să se laude cu câinii lui de vânătoare? Asta susţinuse omul său de legătură. „Nu te ia nimeni la întrebări pe Huskestrade. Dar dacă n-ai motiv să fii acolo, poliţia te poate opri. Ia cu tine nişte braci premiaţi. Ăsta-i motiv destul să ieşi la plimbare."

Pham cuprinse cu privirea palatele care se înălţau pe ici, pe colo, prin frunzişul de pe marginea promenadei. Dirby părea un loc liniştit. Securitatea era destul de strictă… dar dacă se găseau destui oameni care să schimbe situaţia, rezolvau totul într-o singură noapte de foc şi răzmeriţă. Cartelurile jucau un joc comercial dur, dar civilizaţia lor se îndrepta lin spre cele mai prospere şi mai fericite vremuri… Poate „carteluri" nici măcar nu era cuvântul potrivit. Gunnar Larson şi alţi magnaţi îşi dădeau aere de înţelepţi antici. Larson era clar un mahăr, dar cuvântul care definea rangul său avea un sens mai profund. Pham cunoştea expresia „rege filosof". Însă Larson era om de afaceri. Poate că titlul lui însemna „magnat filosof". *Hmm…*

Pham ajunse la moşia Larson. O luă în jos pe un drum privat, aproape la fel de lat ca promenada. Datele vizorului său se distingeau vag; după câţiva paşi, nu mai vedea decât peisajul natural. Se enervă, deşi se aşteptase la asta. Merse mai departe de parcă a lui ar fi fost moşia şi chiar lăsă câinii să se răhăţeze în spatele unui suport de flori înalt de doi metri. *Să-l lăsăm pe magnatul filosof să înţeleagă respectul meu profund pentru tot ceea ce înseamnă mister.*

– Vă rog să mă urmaţi, domnule.

Vocea se auzi calmă din spatele lui. Pham îşi stăpâni o tresărire, se întoarse şi înclină nonşalant din cap către vorbitor. În amurgul roşiatic,

nu zări niciun fel de armă. Sus, pe cer, la două milioane de kilometri depărtare, un lanţ de fulgere albastre pâlpâi pe suprafaţa gigantei Trygve. Se uită bine la ghidul său şi la alte trei persoane care se pitiseră printre umbre. Purtau robe corporative, dar lui Pham nu-i scăpară nici ţinuta milităroasă, nici glugile trase peste ochi.

Le dădu voie să ia ogarii. Foarte bine, nu conta. Cei patru erau mari şi aveau priviri de creaturi carnivore flămânde. Or fi fost ei rezultatul unei rase încrucişate exagerat pentru caracter blând, dar Pham n-avea de gând să se transforme în iubitor de ogari după o singură plimbare în amurg.

Pham şi restul gărzilor străbătură mai departe peste o sută de metri. Zări crengi răsucite cu delicateţe, muşchi crescut printre nodurile de rădăcini încâlcite. Cu cât aveau o poziţie socială mai sus-pusă, cu atât se dădeau în vânt mai mult după natura rustică şi cu atât trebuia să fie mai fidel fiecare detaliu. Fără îndoială, această „cărare prin pădure” era cosmetizată de un secol întreg pentru a conferi peisajului sălbăticia neîmblânzită a naturii.

Cărarea ducea într-o grădină pe o pantă de deal, deasupra unui fir de apă şi a unui iaz. Limbul roşiatic al planetei Trygve îi era suficient lui Pham pentru a distinge mesele şi silueta umană micuţă care se ridică să-l salute.

– Domnule magnat Larson.

Pham se înclină scurt, aşa cum văzuse că fac cei egali între ei. Larson îi răspunse în aceeaşi manieră, iar Pham ghici că individul rânjea larg.

– Domnule comandant de flotă Nuwen… Vă rog să luaţi loc.

Existau culturi în care negocierile comerciale nu începeau până când părţile nu se plictiseau de moarte de pălăvrăgeală. Pham nu se aştepta la aşa ceva aici. Trebuia să se întoarcă la hotel în douăzeci de kilosecunde şi ar fi fost bine şi pentru el, şi pentru celălalt ca membrii ceilalţi ai cartelului să nu afle unde fusese.

Însă Gunnar Larson nu părea să se grăbească. Din când în când, îl desluşea în lumina fulgerelor de pe Trygve: avea trăsături tipic ytrice, dar era foarte bătrân, cu păr blond rar, piele de un roz pal, ridată. Stătură în amurgul sclipitor peste două kilosecunde. Bătrânul pălăvrăgi despre istoria lui Pham şi trecutul de pe Trygve Ytre. *La naiba, se răzbună pe mine din cauză că mi s-au răhăţit câinii pe florile lui.* Sau poate că era vorba de o caracteristică ytrică de nepătruns. Singurul avantaj era că tipul vorbea perfect amineza şi Pham se descurca binişor în limba respectivă.

Pe moşia lui Larson domnea o linişte neobişnuită. Oraşul Dirby avea aproximativ un milion de locuitori şi, cu toate că niciuna dintre clădiri nu era hidos de înaltă, urbanizarea se simţea la nici două mii de metri de zona de elită Huskestrade. Dar stând acolo, cel mai

puternic zgomot era flecăreala insipidă a lui Larson şi clipocitul micii cascade pe panta dealului. Ochii lui Pham se obişnuiseră deja cu mediul. Vedea lumina arcuită a planetei Trygve reflectată în iaz. Zărea şi valuri când o creatură impunătoare, cu cochilie, tulbura suprafaţa apei. *Începe să-mi placă ciclul luminii de pe Ytre.* Cu trei săptămâni în urmă, Pham nici nu se gândise că va veni şi vremea asta. Nopţile şi zilele se lungeau, ieşind din orice ritm căruia îi făcea faţă, dar eclipsele de la amiază îi ofereau perioade de răgaz. După un timp, începeai să uiţi că fiecare culoare era o nuanţă de roşu. Lumea îţi crea o senzaţie confortabilă de siguranţă; locuitorii ei menţineau o atmosferă de pace prosperă de aproape o mie de ani. Deci poate nu erau lipsiţi de înţelepciune…

Brusc, fără să rupă ritmul banalităţii, Larson spuse:

– Aşadar, vrei să afli secretul localizatoarelor Larson?

Pham ştiu că nu-şi dezvălui mirarea decât în priviri.

– Mai întâi aş vrea să aflu dacă există. Zvonurile sunt impresionante… şi foarte vagi.

Dinţii bătrânului scânteiară printre buzele întoarse a zâmbet.

– O, sigur că există. Făcu un gest cuprinzător. Graţie lor, am ochi peste tot. Transformă noaptea în zi.

– Înţeleg.

Bătrânul nu purta vizor. Oare ghicea expresia sardonică de pe faţa lui Pham?

Larson râse uşor.

– Da, da. Îşi atinse tâmpla sub orbite. Unul se odihneşte chiar aici. Altele se aliniază după el şi-mi stimulează precis nervul optic. E nevoie de mult exerciţiu de ambele părţi. Dar, dacă ai destule localizatoare Larson, se ocupă ele de toată treaba. Sunt capabile să redea imagini din orice direcţie. Eu o aleg. Mişcă mâinile într-un gest neclar. Expresiile de pe faţa ta îmi sunt limpezi ca lumina zilei, Pham Nuwen. Şi mulţumită localizatoarelor de pe mâinile şi ceafa ta, văd şi înăuntrul tău. Îţi aud inima bătând şi plămânii respirând. Dacă mă concentrez puţin – îşi lăsă capul pe-o parte – pot estima fluxul sangvin din regiuni ale creierului tău… Eşti cu adevărat surprins, tinere.

Pham strânse din buze, furios pe el însuşi. Celuilalt îi fusese de ajuns puţin peste o kilosecundă ca să-l măsoare. Dacă s-ar fi aflat într-un birou, departe de grădină şi de întunericul tăcut, s-ar fi simţit mult mai sigur pe sine. Pham scutură din umeri.

– Localizatoarele dumneavoastră reprezintă de departe cel mai interesant element din stadiul actual al civilizaţiei ytrice. Sunt foarte interesat de achiziţionarea a câteva mostre, dar şi mai interesat, de baza de programare şi specificaţiile de producţie.

– În ce scop?

– Scopul e evident şi irelevant. Contează ce vă pot oferi eu în

schimb. Aparatura dumneavoastră medicală e mai săracă decât cea din Namqem sau Kielle.

Larson păru să încuviinţeze tacit.

– E mai proastă decât cea pe care am avut-o înainte de Prăbuşire. Nu am reuşit să recuperăm vechile secrete.

– Mie mi-aţi spus „tinere”, dar dumneavoastră ce vârstă aveţi, domnule? Nouăzeci? O sută de ani?

Pham şi oamenii lui studiaseră cu atenţie reţeaua ytrică, evaluând ştiinţa medicală a localnicilor.

– Nouăzeci şi unu de ani de-ai voştri, de câte treizeci de megasecunde fiecare, răspunse Larson.

– Ei, bine, domnule, eu am trăit până acum o sută douăzeci şi şapte de ani. Bineînţeles, nu am socotit hibernoterapia. *Şi arăt ca un tânăr.*

Larson tăcu îndelung. Pham era sigur că marcase. Poate că „magnaţii ăştia filosofi” nu erau chiar atât de greu de pătruns.

– Da, mi-ar plăcea să fiu tânăr din nou. Milioane de oameni ar cheltui enorm de mulţi bani pentru asta. Ce ne poate oferi medicina ta?

– Un secol sau două, arătând aşa cum vedeţi că arăt eu. Două sau trei secole după aceea, îmbătrânind vizibil.

– A! E chiar mai mult decât am reuşit noi înainte de Prăbuşire. Dar cei foarte bătrâni vor arăta la fel de bătrâni şi vor suferi la fel de mult ca orice bătrân. Corpul uman nu poate fi solicitat peste anumite limite lăuntrice.

Pham lăsă câteva clipe de linişte politicoasă, dar zâmbi în barbă. Da, medicina era totul. Pham va obţine localizatoarele în schimbul unor aparate medicale avansate. Ambele părţi vor beneficia de avantaje uluitoare. Magnatul Larson va trăi câteva secole în plus. Dacă avea noroc, ciclul actual al civilizaţiei sale îl va depăşi ca vârstă. Dar peste o mie de ani, când Larson avea să fie ţărână, când civilizaţia lui avea să se prăbuşească, aşa cum se prăbuşeau toţi cei legaţi de ea, peste o mie de ani, Pham şi ceilalţi Qeng Ho vor zbura încă printre stele. Şi tot vor mai avea localizatoarele Larson.

Larson scoase un sunet ciudat, moale. După o clipă, Pham îşi dădu seama că râdea şi tuşea în acelaşi timp.

– Vai, te rog să mă ierţi. Poate că ai o sută douăzeci şi şapte de ani, dar mintea ţi-a rămas tânără. Te ascunzi în spatele întunericului şi al unei feţe lipsite de expresie – nu te supăra. N-ai învăţat să te deghizezi prea bine. Cu ajutorul localizatoarelor mele, îţi verific pulsul şi fluxul sangvin din creier… Te gândeşti că într-o zi o să dansezi pe mormântul meu, nu?

– Eu…

La naiba! Un expert, folosind cele mai invazive sonde, n-ar fi

descoperit mai multe despre atitudinea cuiva. Larson ghicea – sau localizatoarele erau şi mai preţioase decât crezuse Pham. Înfiorarea şi precauţia lui Pham frizau acum mânia. Celălalt îşi râdea de el. Atunci – de ce nu? – să-i spună adevărul:

– Într-un fel, da. Dacă acceptaţi târgul la care sper să ajungem, veţi trăi atâţia ani câţi voi trăi eu. Dar eu sunt Qeng Ho. Dorm decenii întregi printre stele. Voi, civilizaţiile de Clienţi, sunteţi efemere pentru noi. *Poftim! Asta ar trebui să-ţi ridice tensiunea.*

– Domnule comandant de flotă, îmi aminteşti puţin de Fred, cel din iaz. Încă o dată, nu vreau să te jignesc. Fred e un luksterfiske.

Probabil se referea la creatura pe care o observase Pham scufundându-se în dreptul cascadei.

– Pe Fred îl interesează multe lucruri. Ţopăie întruna de când ai venit, încercând să-şi dea seama ce e cu tine. Vezi, acum stă la marginea iazului. Două tentacule cu înveliş protector gâdilă iarba la trei metri de picioarele tale.

Pham avu un şoc de uimire. Crezuse că sunt plante târâtoare. Urmări membrele subţiri până la apă... da, zări patru ochi la capătul tentaculelor, patru ochi care nu clipeau. Scânteiau galbeni în lumina palidă a arcului de pe cerul planetei Trygve.

– Fred a trăit foarte mult. Arheologii i-au găsit pedigriul, un mic experiment cu viaţa sălbatică nativă realizat tocmai înainte de Prăbuşire. A fost animalul de companie al unui bogătaş, la fel de inteligent ca un brac. Fred însă e foarte bătrân. A supravieţuit Prăbuşirii. A fost o legendă prin părţile astea. Ai dreptate, domnule comandant de flotă; dacă trăieşti mult, vezi multe. În Evul Mediu, Dirby a fost mai întâi o ruină, apoi temelia unui regat măreţ; lorzii lui au profitat de secretele epocii anterioare pentru propriul câştig. O vreme, pe panta asta a dealului a funcţionat senatul conducătorilor. În timpul Renaşterii, a fost o mahala, iar lacul de la poale, un canal deschis. Până şi numele „Huskestrade”, culmea adreselor locuinţelor elitei moderne din Dirby, a însemnat cândva „Strada Latrinelor”. Dar Fred a supravieţuit tuturor perioadelor. A fost legenda canalelor, iar până acum trei secole oamenii raţionali i-au negat existenţa. Acum trăieşte cu toate onorurile, în cea mai curată apă. În glasul bătrânului se simţea afecţiune. Aşadar Fred a trăit mult şi a văzut multe. Din punct de vedere intelectual, e activ, cât de activ poate fi un luksterftske. Ia seama cum ne privesc ochii lui mărgelaţi. El însă ştie mult mai puţine despre lume şi viaţa lui decât ştiu eu din câtă istorie am citit.

– Nu se admite comparaţie. Fred e un animal prost.

– Ai dreptate. Eşti un om cu minte genială şi zbori printre stele. Trăieşti de câteva sute de ani, dar anii aceştia cuprind o perioadă lungă cât viaţa lui Fred. Ce altceva mai vezi? Civilizaţiile se nasc şi se

prăbuşesc, dar toate civilizaţiile tehnice cunosc cele mai însemnate secrete acum. Ştiu care mecanisme sociale funcţionează în mod normal şi care dau greş rapid. Cunosc mijloacele de a amâna dezastrele şi de a scăpa de cele mai stupide catastrofe. Ştiu că, în ciuda celor de mai sus, fiecare civilizaţie se va prăbuşi inevitabil. Echipamentul electronic pe care îl vrei de la mine poate nu există în afara Spaţiului Uman, dar sunt convins că omul a inventat unul la fel de bun înainte şi va inventa unul şi mai târziu. La fel stau lucrurile cu tehnologia medicală pe care presupui, şi nu te înşeli, că o dorim de la tine. Omenirea ca ansamblu se află într-o stare constantă, chiar dacă domeniile noastre se extind încet. Da, faţă de tine, sunt ca o insectă în pădure, trăiesc o singură zi. Dar văd la fel de multe ca tine; trăiesc la fel de intens ca tine. Studiez istoria mea şi relatările radio care navighează printre aştri. Văd orice soi de triumf şi barbarism comis de voi, Qeng Ho.

– Noi adunăm tot ce e mai bun. Şi, în mâinile noastre, tot ce e mai bun nu moare niciodată.

– Oare? În tinereţea mea, a mai venit o flotă comercială la Trygve Ytre. Nu semănau deloc cu tine. Aveau altă limbă, altă cultură. Comercianţii interstelari sunt doar o nişă, nu o cultură.

Sura susţinea acelaşi lucru. Aici, în grădina aceasta străveche, vorbele potolite cântăreau mai greu decât atunci când le rostea Sura Vinh; glasul lui Gunnar Larson parcă te hipnotiza.

– Acei primi comercianţi nu aveau aerele tale, domnule comandant de flotă. Sperau să facă avere, pentru ca, în cele din urmă, să meargă în altă parte şi să înfiinţeze o civilizaţie planetară.

– Atunci nu vor mai fi comercianţi.

– Aşa este; poate că vor fi ceva mai mult. Ai vizitat multe sisteme planetare. Din lista de mărfuri încărcate pe navele tale, am văzut că ai petrecut mulţi ani pe Namqem, destui cât să evaluezi o civilizaţie planetară. Sute de milioane de oameni locuiesc la câteva secunde-lumină unii de alţii. Reţeaua locală care se întinde pe Trygve Ytre oferă fiecărui cetăţean o imagine a Spaţiului Uman pe care tu o vezi numai când intri în port… Mai mult decât orice, viaţa ta de comerciant printre stele este Ruritania Minţii.

Pham nu recunoscu trimiterea, dar înţelese ce voia celălalt să spună.

– Domnule magnat Larson, mă mir că vreţi să trăiţi mai mult. Aţi înţeles deja tot: un univers care nu mai progresează, în care toate mor şi binele nu se acumulează.

Vorbele lui Pham exprimau şi sarcasm, şi sinceră nedumerire. Gunnar Larson deschisese ferestrele, iar imaginea era sumbră.

Un oftat, aproape imperceptibil.

– Nu prea citeşti, nu-i aşa, fiule?

Ciudat. Pham nu credea că mai e sondat. Întrebarea sugera o distracţie amară.

– Citesc suficient.

Sura se plânsese că Pham îşi irosea timpul cu manualele. Dar el pornise la drum cu întârziere şi-şi petrecuse viaţa încercând să recupereze cele pierdute. Şi ce dacă educaţia lui era cam ciudată?

– Mă întrebi care e rostul lucrurilor. Fiecare trebuie să meargă pe drumul lui, domnule comandant de flotă. Fiecare drum cu avantajele lui, cu pericolele lui. Dar, pentru binele tău uman... ar trebui să mai chibzuieşti: fiecare civilizaţie are vremea ei. Fiecare ştiinţă are limitele ei. Şi fiecare dintre noi trebuie să moară, să trăiască mai puţin de cinci sute de ani. Dacă înţelegi cu adevărat aceste limite... atunci eşti gata să te maturizezi, să ştii ce anume contează. Larson tăcu câteva clipe. Da... ascultă linişte a, reluă el. E un dar să poţi face asta. Prea mult timp se iroseşte în goană frenetică. Ascultă briza din lestras. Priveşte-l pe Freddy cum încearcă să ne priceapă. Ascultă cum râd copiii şi nepoţii tăi. Bucură-te de timpul pe care-l ai la dispoziţie, indiferent cum îl primeşti şi oricât de lung ar fi el.

Larson se lăsă pe spate în scaun. Părea că priveşte încremenit centrul discului planetei Trygve. Arcul de lumină a soarelui apus se contura slab şi uniform în jurul discului. Fulgerele încetaseră de multă vreme; Pham bănui că se puteau vedea în funcţie de unghiul de vizionare şi de orientarea cumulonimbusului.

– Un exemplu, domnule comandant de flotă. Stai jos, simte şi vezi: câteodată, la mijlocul eclipsei, ai parte de o frumuseţe nemaipomenită. Urmăreşte centrul discului planetei Trygve.

Trecură câteva secunde. Pham se holba în sus. Latitudinile joase ale gigantei erau de obicei întunecate... Dar acum zări o nuanţă roşie, iniţial atât de vagă, încât crezu că e doar o plăsmuire. Lumina creştea gradat în intensitate, se făcea roşie, de un roşu aprins, ca oţelul de sabie când e încă prea rece pentru baros. O traversau panglici de întuneric.

– Lumina provine din adâncimile gigantei Trygve. Ştii că primim căldură direct de la ea. Uneori, când canioanele de nori sunt orientate corespunzător şi furtunile de deasupra lor încetează, ochiul bate la mare adâncime. Îi vedem strălucirea cu ochiul liber.

Strălucirea se intensifică. Pham îşi plimbă privirea prin grădină. Se scălda în nuanţe de roşu, dar acum desluşea mai multe decât în lumina fulgerelor. Arborii înalţi, abandonaţi deasupra iazului, făceau parte din cascadă, călăuzind apa în noi vârtejuri şi lacuri. Nori de insecte se mişcau printre crengi şi câteva clipe se auziră cântând. Fred ieşise cu totul din iaz. Stătea proptit pe înotătoare, iar tentaculele mai scurte se răsuceau în sus, spre lumina din cer.

Urmăriră spectacolul în linişte. Pham studiase giganta în

multispectru în drumul de pe asteroizi spre Ytre. Acum nu zărea nimic nou. Întregul spectacol nu era altceva decât geometrie şi temporizare întâmplătoare. Totuşi… fiind legat de un singur loc, de un traseu imposibil de controlat de om, înţelese de ce se impresionau Clienţii când universul socotea că venise clipa să-şi mai dezvăluie din taine. Era ridicol, dar şi pe el însuşi îl străbătu un mic fior de teamă şi admiraţie.

Apoi mijlocul lui Trygve se întunecă din nou şi cântecul din copaci se stinse; spectacolul nu durase nicio sută de secunde.

Larson fu acela care sparse liniştea:

– Sunt singur că putem face afaceri, dragul meu tânăr-bătrân. Într-o măsură pe care n-ar trebui s-o precizez, chiar dorim tehnologia voastră medicală. Totuşi, ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai răspunde la prima întrebare. Ce vei face cu localizatoarele Larson? Pentru cei nebănuitori, sunt un miracol al spionajului. Folosirea abuzivă duce la aplicarea universală a legii şi la sfârşitul civilizaţiei. Cui îi vei vinde?

Dintr-un anumit motiv, Pham îi răspunse sincer. Pe măsură ce limbul estic al gigantei se aprindea, îi explică viziunea lui despre imperiu, un imperiu al întregii Omeniri. Despre asta nu vorbea cu niciun Client. Despre asta vorbea numai cu anumiţi Qeng Ho, cei mai inteligenţi şi mai flexibili. Nici aceştia nu acceptau tot planul. Majoritatea reacţionau ca Sura, respingându-i scopul adevărat, dar foarte dornici să profite de pe urma unei culturi Qeng Ho veritabile…

– Aşa că poate ne păstrăm localizatoarele pentru noi. Ne va afecta comerţul, dar avem nevoie de un avantaj faţă de civilizaţiile Cliente. Limba comună, planurile de călătorii sincronizate, bazele noastre de date publice – toate acestea vor face din Qeng Ho o cultură închegată. Însă şiretlicuri ca localizatoarele acestea ne vor duce pe noi cu un pas în faţă. La sfârşit, nu vom fi ocupanţii întâmplători ai „nişei comerciale”, ci cultura supravieţuitoare a Omenirii.

Larson păstră clipe lungi de linişte.

– Visul tău e nemaipomenit, fiule, îi spuse el. Îi dispăruse tonul amar din glas. O Ligă a Omenirii, care să înfrâneze roţile timpului. Îmi pare rău, dar nu cred că vom ajunge pe piscurile visului tău. La poale, pe pantele joase… acelea sunt minunate, poate accesibile. Vremurile luminoase ar putea fi mai luminoase şi ar putea dura mai mult…

Client sau nu, Larson era un tip extraordinar. Dar, din anumite motive, era, ca Sura, legat la ochi. Pham se propti cu spatele pe banca din lemn moale.

– Eşti dezamăgit, adăugă Larson după câteva secunde. M-ai respectat suficient ca să speri la mai mult. Judeci corect multe lucruri, domnule comandant de flotă. Ai o viziune extraordinar de clară pentru cineva din… Ruritania. Vorbea cu zâmbet în glas. Ştii, arborele genealogic al familiei mele se întinde pe două mii de ani. Asta-i o

clipită pentru un ochi de negustor, dar numai pentru că-şi petrece majoritatea timpului în hibernoterapie. Şi, pe lângă înţelepciunea pe care am adunat-o personal, eu şi predecesorii mei am citit despre zeci de alte locuri şi vremuri, despre o sută de alte lumi şi o mie de alte civilizaţii. Câteva idei de-ale tale ar putea deveni realitate. Câteva idei de-ale tale sunt mai promiţătoare decât oricare altele din Epoca Visurilor Destrămate. Cred că am nişte viziuni care te-ar ajuta…

Stătură de vorbă până la sfârşitul eclipsei, când limbul estic deveni sclipitor, iar discul soarelui se modelă din adâncurile planetei şi se ridică spre cerul liber, care căpăta o nuanţă albastră. Şi vorbiră în continuare. Acum era Gunnar Larson cel care avea mai multe de spus. Încerca să fie cât mai clar, iar Pham îi înregistra cuvintele. Dar poate că amineza nu era limba comună perfectă la care se gândise; nu înţelegea o bună parte din ea.

În cadrul discuţiei, puseră la punct afacerea: întreaga aparatură medicală de pe lista lui Pham, în schimbul localizatoarelor lui Larson. Avură în vedere şi alte articole – o mostră a insectelor care cântau la mijlocul eclipsei dar discuţia decurse lin. Ambele părţi aveau atâtea avantaje… iar Pham era copleşit de celelalte lucruri aflate de la Larson, de sfaturile care puteau fi inutile, dar răspândeau mirosul înţelepciunii.

Călătoria la Trygve Ytre se dovedise una dintre cele mai profitabile din cariera sa de comerciant, dar conversaţia cu misticul ytric, purtată în mediul negru-roşiatic, fusese cea care se întipărise mai adânc în memoria lui Pham Nuwen. Ulterior, avusese convingerea că Larson îi dăduse o substanţă psihoactivă, altfel nu l-ar fi putut influenţa atât de uşor. Dar… poate că nu avea importanţă. Gunnar Larson avusese idei bune, cel puţin acelea pe care Pham le înţelesese. Grădina şi senzaţia de pace care o înconjura, acelea erau lucruri intense, impresionante. Întors de pe Trygve Ytre, Pham înţelesese pacea pe care o răspândea o grădină vie, înţelesese puterea simplei aparenţe a înţelepciunii. Cele două se puteau îmbina. Biologicul era întotdeauna o marfă dificilă… dar acum putea deveni şi altceva. Esenţa noilor Qeng Ho va fi etica fiinţelor vii. Fiecare vehicul care putea susţine un parc ar trebui să aibă unul. Qeng Ho vor aduna cele mai însemnate fiinţe vii cu fanatism, aşa cum procedau cu tehnologia. Acea parte din sfatul bătrânului fusese deosebit de clară. Qeng Ho vor avea reputaţia că înţeleg fiinţele vii, că sunt ataşaţi etern de natură.

Aşa se născuse tradiţia parcului şi a bonzaiului. Parcurile dădeau bătaie de cap, dar de-a lungul mileniilor scurse de la călătoria pe Trygve Ytre ajunseseră cea mai profundă şi mai iubită tradiţie Qeng Ho.

Şi Trygve Ytre şi Gunnar Larson? Larson murise cu milenii în urmă,

desigur. Civilizaţia ytrică nu supravieţuise nici ea omului. Străbătuse o eră de aplicare a legii universale şi de teroare distribuită. Foarte probabil, chiar localizatoarele lui Larson îi grăbiseră sfârşitul. Nici înţelepciunea, nici caracterul său de nepătruns nu fuseseră de folos lumii sale.

Pham se foi în hamac. Amintirea lui Larson şi a planetei Ytre îl tulbura întotdeauna. Timp irosit... cu excepţia nopţii de acum. În noaptea asta avea nevoie de starea care urmase acelei întâlniri. Avea nevoie de amintirea chinestezică a manipulării localizatoarelor. Camera trebuie să se fi umplut de ele. Care era tiparul de mişcare şi dispoziţie a trupului care le-ar determina să-i vorbească? Pham îşi acoperi mâinile cu învelitoarea hamacului. Pe dinăuntru, degetele începură să lucreze pe o tastatură imaginară. Sigur că aşa ceva era prea evident. Până nu intra în legătură cu ele, tastele nu aveau efect. Oftă, îşi schimbă din nou ritmul respiraţiei şi al pulsului... şi retrăi senzaţia de înfiorare din primele sesiuni de comunicare cu localizatoarele Larson.

O lumină de un albastru palid, o nuanţă de albastru mai clară decât oricare alta, clipi la marginea câmpului său vizual. Pham întredeschise pleoapele. În cameră era întuneric ca în miez de noapte. Lumina panoului de hibernoterapie era prea slabă ca să reliefeze culorile. Nu se mişca nimic, doar hamacul plutea lin în suflul ventilatorului. Lumina albastră venise din altă parte. Din interiorul nervului optic. Pham închise ochii, repetând exerciţiul de respiraţie. Lumina albastră pâlpâitoare reapăru. Era efectul unui fascicul sintetizat al unui sistem de localizatoare, ghidându-le pe cele descoperite de el la tâmplă şi în ureche. Pe măsură ce comunicarea avansa, efectul se dovedi precar, cu nimic mai impresionant decât scânteile aleatorii pe care majoritatea oamenilor le ignoră tot timpul. Sistemul era programat să se dezvăluie cu multă prudenţă. De data asta Pham ţinu ochii închişi şi nu schimbă ritmul respiraţiei, nici pulsul calm. Îndoi două degete în palmă. Trecu o secundă. Lumina pâlpâi din nou, în semn de răspuns. Pham tuşi, aşteptă, îşi mişcă braţul drept, doar aşa. Pâlpâitul se repetă: o dată, de două ori, de trei ori... era un tren de impulsuri, numărând binar pentru el. Răspunse folosind codurile pe care le setase cu multă vreme în urmă.

Trecuse de modulul întrebare/răspuns. *Intrase în sistem!* Luminile care tremurau în spatele ochilor lui erau stimuli aproape aleatorii. Îi vor trebui nişte kilosecunde ca să ajusteze reţeaua localizatoarelor la precizia unui asemenea display. Nervul optic era, pur şi simplu, prea mare, prea complex pentru imagini clare instantaneu. Nu-i nimic. Reţeaua comunica acum cu el în siguranţă. Vechile personalizări ieşeau la iveală. Localizatoarele îi stabiliseră parametrii fizici; de acum înainte, putea vorbi cu ele în orice fel. Mai erau aproximativ trei

megasecunde din garda lui actuală, timp destul să facă strictul necesar, să invadeze reţeaua flotei şi să-şi născocească o nouă acoperire. Cum va suna? Ceva ruşinos, da. Un motiv ruşinos pentru care „Pham Trinli” a făcut pe bufonul atâţia ani. O poveste cu care Nau şi Brughel să facă legătura şi pe care s-o folosească împotriva lui. Care anume?

Un zâmbet i se furişă pe chip. *Zamle Eng, fie ca sufletul tău de negustor de sclavi să putrezească în Iad. Mi-ai provocat atâta durere. Poate îmi faci un bine după moarte.*

23

„Ora de ştiinţă pentru copii.” Ce denumire nevinovată! Ezr reveni din lunga sa perioadă inactivă ca să descopere că devenise coşmarul lui personal. *Qiwi a promis; cum a putut permite să se întâmple aşa ceva?* Dar orice spectacol în direct era un circ mai mare decât cel de dinainte.

Cel de astăzi putea fi cel mai rău. Cu puţin noroc, putea fi şi ultimul.

Ezr îşi făcu de lucru prin barul lui Benny cam cu o mie de secunde înainte de spectacol. Până în ultima clipă, avusese de gând să-l urmărească din cameră, dar masochismul învinsese. Îşi găsi loc prin mulţime şi ascultă pălăvrăgeala în linişte.

Barul lui Benny devenise centrul existenţei lor în punctul L1. Funcţiona de şaisprezece ani. Benny însuşi urma un ciclu de gardă de douăzeci şi cinci la sută; el şi tatăl lui se ocupau de bar, ajutaţi de Gonle Fong şi alţii. Vechiul tapet făcuse băşici pe alocuri, iar în unele părţi, iluzia tridimensională se distrusese. Nimic din bar nu era oficial; fusese fie însuşit ilegal din alte locuri din norul L1, fie produs din diamant, gheaţă şi zăpadă. Ali Lin crease chiar o matrice de fungi, care permitea cultivarea unui soi de lemn incredibil, cu fibre şi ceva ce semăna cu inelele de creştere. La un moment dat, în lunga perioadă de absenţă a lui Ezr, barul şi pereţii fuseseră protejaţi cu panouri de lemn închis, lustruit. Era un spaţiu confortabil, asemănător cu unul creat de Qeng Ho…

Pe mese erau gravate numele unor persoane pe care poate nu le văzuse de ani de zile, oameni ale căror gărzi nu se suprapuneau cu ale sale. Imaginea de deasupra barului era un exemplar permanent actualizat al graficului de gărzi al lui Nau. Ca în majoritatea situaţiilor, emergenţii foloseau notaţiile Qeng Ho standard. O singură privire la grafic şi vedeai câte megasecunde – de timp obiectiv sau personal – mai sunt până te întâlneşti cu o anumită persoană.

În perioada inactivă a lui Ezr, Benny îmbunătăţise Graficul de Gărzi. Acum arăta data actuală de pe planeta păianjenilor, în notaţia Trixiei: 60//21. Al 21-lea an al actualei generaţii de păianjeni, adică al şaizecilea ciclu solar de la întemeierea unei dinastii sau a alteia. Printre Qeng Ho circula o zicală: „Ştii că ai stat prea mult când începi să foloseşti calendarul localnicilor.” 60//21. Douăzeci şi unu de ani de la Reaprindere, de la moartea lui Jimmy Diem şi a celorlalţi. După cifra generaţiei şi a anului, urmau numărul de zile şi data în „ore” şi „minute” în limba ladille, un sistem în baza şaizeci, pe care traducătorii nu catadicsiseră să-l explice niciodată. Iar acum, oricine venea la bar ştia să citească datele respective la fel de uşor ca sistemul cronologic Qeng Ho. Ştiau precis în ce secundă va începe spectacolul Trixiei.

Spectacolul Trixiei. Ezr scrâşni tare din dinţi. Un spectacol public cu sclavi. Cel mai rău era că nimănui nu-i păsa de asta. *Puţin câte puţin ne transformăm în emergenţi.*

Jau Xin, Rita Liao şi încă vreo şase cupluri – două dintre ele Qeng Ho – se îngrămădeau la mesele lor obişnuite, trăncănind despre ceea ce se va întâmpla astăzi. Ezr stătea la marginea grupului, fascinat şi oripilat. În ziua de azi, până şi unii emergenţi îi erau prieteni. Jau Xin, de exemplu. Xin şi Liao erau şi ei orbiţi de moralitatea emergentă, dar aveau şi probleme sufleteşti, omeneşti. Şi, câteodată, când se asigura că nu-l vede nimeni, Ezr citea altceva în ochii lui Xin. Jau era sclipitor, cu înclinaţii de savant. Dacă n-ar fi avut noroc cu loteria emergentă, zilele lui universitare s-ar fi oprit cu focalizarea. Majoritatea emergenţilor dădeau dovadă de gândire dublă, dar lui nu-i reuşea niciodată.

– … atât de teamă că va fi ultimul spectacol.

Rita Liao arăta sincer tulburată.

– Nu te întrista, Rita. Nici măcar nu ştim dacă e o problemă serioasă.

– De asta să fii sigură.

Gonle Fong apăru de sus, alunecând cu capul înainte. Împărţi tuturor sticle cu „Gheaţă & Diamant”.

– Cred că deviaţii… Se uită ruşinată la Ezr. Cred că traducătorii au clacat, în sfârşit. Reclamele pentru emisiunea asta n-au nicio logică.

– Nu, nu. Sunt foarte clare.

Intervenise un emergent, explicând foarte bine ce înseamnă „perversiunea defazării”. Nu traducătorii erau de vină, ci neputinţa omului de a accepta bizarul.

„Ora de ştiinţă pentru copii” fusese una dintre primele transmisii vocale traduse de Trixia şi ceilalţi traducători. Corespondenţa formelor audio cu cele scrise şi traduse anterior fusese un triumf. Primele spectacole, cele de acum cincisprezece ani obiectivi, constaseră în traduceri tipărite. Fuseseră discutate în barul lui Benny, dar cu acelaşi interes detaşat cu care erau privite cele mai noi teorii ale deviaţilor despre Steaua Fluctuantă. Odată cu trecerea anilor, spectacolul ajunsese popular în sine. *Bine.* Dar la un moment dat, în ultimele cincizeci de megasecunde, Qiwi Lin lucrase mult cu Trud Silipan. Tot la nouă-zece zile, Trixia şi traducătorii ceilalţi erau scoşi la expoziţie, un spectacol în direct. Până acum, în garda asta, Ezr nu schimbase două vorbe cu Qiwi. *Mi-a promis că va avea grijă de Trixia. Ce spui cuiva care îşi încalcă o astfel de promisiune?* Nici acum nu-i venea să creadă că fata era o trădătoare. Dar se culca cu Tomas Nau. Poate se folosea de „poziţia” ei ca să protejeze interesele Qeng Ho. Poate. La sfârşit, toate ieşeau numai în beneficiul lui Nau.

Ezr văzuse patru „reprezentaţii” până acum. Mai mult decât orice

traducător uman, mult mai mult decât un sistem de maşinării, fiecare deviat punea suflet şi făcea apel la limbajul trupului când interpreta.

„Rappaport Digby” era, în traducere, numele dat de deviaţi gazdei emisiunii. *(De unde găsesc numele astea idioate?* Oamenii încă îşi mai puneau această întrebare. Ezr ştia că numele proveneau de la Trixia. Era unul din puţinele lucruri pe care le putea discuta cu ea, cunoştinţele lui despre Primul Clasicism. Câteodată îi cerea unele cuvinte noi. De fapt, Ezr însuşi îi sugerase numele „Digby” cu ani în urmă. Cuvântul se potrivise cu un aspect sesizat de ea în trecutul acestui păianjen.) Ezr îl cunoştea pe traducătorul care-l juca pe Rappaport Digby. În afara spectacolului, Zinmin Broute era un deviat tipic, iritabil, cu idei fixe, necomunicativ. Acum însă, întruchipându-l pe păianjenul Rappaport Digby, era amabil şi guraliv, un profesor răbdător cu copiii... Parcă vedeai un zombi animat de sufletul altei persoane.

Fiecare gardă nouă vedea copiii păianjenilor puţin diferit. La urma urmei, majoritatea gărzilor urmau un ciclu de activitate de douăzeci şi cinci la sută; copiii păianjenilor trăiau patru ani pentru fiecare un an trăit de cei din spaţiu. Rita şi alţi câţiva asociară vocilor imaginile unor copii de om. Fotografiile erau împrăştiate pe tapetul barului. Copiii imaginari, cu nume alese de Trixia. „Jirlib” era scund, cu păr negru zburlit şi un zâmbet răutăcios. „Brent” era mai solid, nu atât de tupeist ca fratele lui. Benny îi spusese lui Ezr că, mai demult, Ritser Brughel înlocuise feţele zâmbitoare ale puştilor cu imaginile unor păianjeni adevăraţi: trupul aproape lipit de pământ, scheletici, cu carcasă solidă – cópii după statuile văzute de Ezr când asolizase pe Arachna, completate cu imagini de rezoluţie slabă captate de sateliţii-spioni.

Vandalismul lui Brughel trecuse neluat în seamă; nu înţelegea ce se ascunde în spatele popularităţii „Orei copiilor”. Însă Tomas Nau înţelegea, evident, şi era foarte mulţumit că clienţii lui Benny subliniau cea mai mare problemă a personalului cu care se confrunta micul lui regat. Într-o măsură mai mare decât Qeng Ho, emergenţii se aşteptaseră să trăiască în lux. Se aşteptaseră ca resursele să fie interminabile, ca mariajele planificate acasă să ducă la copii şi familii aici, în sistemul Fluctuantei...

Acum, toate acestea se amânaseră. *Avem şi noi un tabu al defazării.* Cupluri ca Liao şi Xin nu aveau decât visurile lor pentru viitor – şi cuvintele şi gândurile copiilor reieşite din traducerea „Orei copiilor”.

Oamenii constataseră că toţi copiii aveau aceeaşi vârstă încă dinainte de spectacolele în direct. Îmbătrâneau cu fiecare an arachnean, dar, când apăreau copii noi în spectacol, aveau vârsta celor înlocuiţi. Cele dintâi traduceri fuseseră lecţii despre magnetism

şi electricitate statică, fără matematică. Mai târziu, se introduseseră metodele de analiză şi cantitative.

Cu aproximativ trei ani în urmă, se petrecuse o schimbare discretă, remarcată în rapoartele scrise ale deviaţilor şi sesizată imediat, instinctiv, de Jau Xin şi Rita Liao: „Jirlib” şi „Brent” apăruseră în spectacol. Fuseseră prezentaţi ca orice alţi copii, dar traducerile Trixiei îi făceau să pară mai tineri decât ceilalţi. Gazda, Digby, nu comentase niciodată diferenţa, iar aspectele matematice şi ştiinţifice în general deveniseră mai complexe.

„Mica Victory” şi „Gokna” erau cele mai noi achiziţii ale distribuţiei, noi în garda actuală. Ezr o văzuse pe Trixia în rolul lor. Vocea îi tresărea de nerăbdare copilărească; câteodată, pufnea în râs. Fotografiile Ritei îi arătau pe cei doi păianjeni drept copii de şapte ani, râzând. Prea se potriveau toate la fix. De ce ar trebui să scadă vârsta medie a copiilor din emisiune? Benny susţinea că există o explicaţie evidentă. „Ora copiilor” probabil că avea alt producător. Acum i se atribuia omniprezentului Sherkaner Underhill scrierea conţinutului lecţiilor. Şi Underhill se pare că era tatăl tuturor copiilor nou-veniţi în emisiune.

Când Ezr revenise din hibernoterapie, spectacolul umplea barul până la refuz. Ezr urmărise patru reprezentaţii, fiecare un film de groază pentru el. Apoi, pauză. „Ora copiilor” nu se mai difuzase de douăzeci de zile. În schimb, se făcuse un anunţ sumbru: „Pe baza numeroaselor ipoteze venite din partea ascultătorilor, proprietarii acestui post de radio au stabilit că familia lui Sherkaner Underhill practică perversiunea defazării. Până la rezolvarea acestei situaţii, emisiunea «Ora de ştiinţă pentru copii» se suspendă.” Broute citise anunţul cu o voce foarte diferită de cea a lui Rappaport Digby. Noua voce era dură, distantă şi plină de indignare.

Măcar o dată, stranietatea Arachnei învinsese speranţele deşarte. Aşadar, tradiţia păianjenilor permitea naşterea copiilor numai la începutul Soarelui Nou. Generaţiile erau strict separate, fiecare mergând prin viaţă într-un grup de aceeaşi vârstă. Oamenii doar bănuiau motivul acestei tradiţii, dar se pare că „Ora copiilor” mascase violarea gravă a unui tabu fundamental. Programul fusese anulat o dată, de două ori. Barul lui Benny se întristase şi se golise; Rita spunea că va da jos fotografiile alea nevinovate. Iar Ezr începu să spere că circul va lua sfârşit.

Dar spera la prea mult. Cu patru zile în urmă, tristeţea se evaporase dintr-odată, chiar dacă misterul nu fusese dezlegat. Posturile de radio din toată Concordia anunţară că un purtător de cuvânt al Bisericii Întunericului se va întâlni cu Sherkaner Underhill într-o dezbatere despre „cât de potrivită” este emisiunea. Trud Silipan promisese că deviaţii vor fi pregătiţi, gata să traducă acest nou format

de spectacol.

Acum, ceasul lui Benny număra invers secundele până la ediţia specială a „Orei copiilor”.

La locul său obişnuit, în partea opusă a barului, Trud Silipan ignora suspansul. El şi Pham Trinli vorbeau în şoaptă. Cei doi erau prieteni de pahar constanţi, punând la cale afaceri de proporţii care niciodată nu duceau nicăieri. Ciudat, am crezut că Trinli e un fanfaron cu gura mare. „Localizatoarele magice” nu fuseseră un bluf; Ezr remarcase particulele de praf. Nau şi Brughel începuseră să le folosească. Pham Trinli aflase cumva un secret al localizatoarelor care lipsise din secţiunile cele mai ascunse ale bibliotecii flotei. Poate că Ezr Vinh era singurul care-şi dăduse seama, dar Pham Trinli nu era chiar un măscărici. Ezr înţelegea tot mai bine că bătrânul nu era prost deloc. Biblioteca flotei gemea de secrete; era normal, într-o arhivă atât de vastă şi de veche. Dar un secret atât de important să fie cunoscut de acest om… Pham Trinli probabil că avea mulţi ani în spate.

– Hei, Trud! strigă Rita, arătând spre ceas. Unde-ţi sunt deviaţii?

Tapetul barului arăta în continuare pădurile unei rezervaţii naturale de pe Balacrea.

Trud Silipan se ridică de la masă şi pluti în jos, în faţa mulţimii.

– E-n regulă, prieteni. Tocmai am fost anunţat. Radio Princeton a început introducerea la „Ora copiilor”. Doamna director Reynolt îi va aduce pe deviaţi într-o clipă. Încă se sincronizează cu fluxul de cuvinte.

Iritarea lui Liao se topi.

– Excelent! Bună treabă, Trud!

Silipan făcu o reverenţă, acceptând osanalele, deşi nu realizase nimic remarcabil.

– Peste câteva momente, ar trebui să aflăm ce ciudăţenii a făcut acest Sherkaner Underhill cu copiii lui… Lăsă capul pe-o parte, ascultând informaţiile primite pe canalul privat. Iată-i pe traducători!

Pădurea umedă, albastră-verzuie, dispăru. Porţiunea din încăpere în care se afla barul propriu-zis păru că se extinde într-una dintre sălile de şedinţe de pe Hammerfest. Anne Reynolt apăru strecurându-se din dreapta, cu silueta distorsionată din cauza unghiului de perspectivă; partea aceea de tapet pur şi simplu nu tolera imagini tridimensionale. În spatele femeii veniră doi tehnicieni şi cinci deviaţi… persoane focalizate. Una dintre ele era Trixia.

Acesta era momentul când lui Ezr îi venea să urle sau să fugă într-un loc întunecos şi să pretindă că lumea nu există. În mod normal, emergenţii îi ascundeau pe deviaţi în sistemele lor, de parcă s-ar fi ruşinat oarecum din cauza lor. În mod normal, emergenţilor le plăcea să obţină rezultate de la displayurile computerelor şi de la vizoare, toate graficele şi datele filtrate. Benny îi spusese că, la început,

spectacolul lui Qiwi se rezumase la vocile deviaţilor transmise în bar. Apoi Trud le povestise tuturor că traducătorii interpretau propriu-zis un rol şi spectacolul deveni vizual. Bineînţeles, deviaţii nu aveau cum să intuiască limbajul trupului dintr-o transmisie audio. Asta nu părea să conteze; jocul traducătorilor putea fi o aiureală, dar asta voiau şacalii din jurul lor.

Trixia purta o uniformă largă, de toată ziua. Părul îi flutura pe jumătate încâlcit. Ezr i-l întinsese cu pieptenul cu nici 40 de kilosecunde mai devreme. Fata se smulse din braţele îngrijitorilor şi se prinse de marginea unei mese. Se uita în toate părţile şi vorbea singură. Se şterse pe obraz cu mâneca de la uniformă şi se aşeză pe un scaun fix. Ceilalţi făcură la fel, arătând la fel de pierduţi. Majoritatea purtau vizoare. Ezr ştia ce văd şi ce aud: transducţia medie a limbii păianjenilor. La atât se limita universul Trixiei.

– Suntem sincronizaţi, doamnă director, o anunţă unul dintre tehnicieni pe Reynolt.

Directorul emergent al Departamentului de Resurse Umane pluti încet spre şirul de sclavi, mutându-i pe deviaţii care se fâţâiau încoace şi încolo, din motive pe care Ezr nu le înţelegea. După atâta vreme, ştia că femeia are un talent special. Era o scârbă cu ochi de piatră, dar ştia cum să scoată rezultatele maxime de la deviaţi.

– În regulă, pune-i la treabă.

Se ridică, dându-se la o parte din drum. Zinmin Broute se ridicase de pe scaun şi vorbea deja cu glasul lui grav de crainic:

– Sunt Rappaport Digby şi vă invit să ascultaţi „Ora de ştiinţă pentru copii”…

Tati îi duse pe toţi la postul de radio în ziua aceea. Jirlib şi Brent stăteau pe partea de sus a maşinii, cu mină de adulţi cât se poate de serioşi, şi semănau destul de mult cu semenii lor normali ca să nu atragă atenţia. Rhapsa şi Micul Hrunk erau încă destul de mici ca să se caţere pe blana lui tati; mai aveau un an până să refuze să li se mai spună bebeluşii familiei.

Gokna şi Mica Victory stăteau în spate, fiecare pe stinghia ei. Victory se uita afară prin sticla fumurie, la străzile din Princeton. Evenimentul o făcea să se simtă de spiţă regească. Înclină uşor capul în direcţia surorii sale; poate că Gokna era servitoarea ei.

Gokna pufni îngâmfată. Semănau destul de mult ca să gândească şi ea acelaşi lucru, ea fiind însă Marele Conducător.

– Tati, dacă ai emisiune astăzi, noi de ce-am mai venit?

Tati râse.

– Păi, nu se ştie niciodată. Biserica Întunericului crede că deţine Dreptatea. Dar mă întreb dacă reprezentanta ei cunoaşte vreun copil defazat. Cu toată indignarea ei, ar putea fi simpatică. Doar n-o să

scuipe foc spre nişte micuţi numai pentru că nu au vârsta potrivită.

Era o posibilitate. Victory se gândi la unchiul Hrunk, care nu suporta ideea familiei lor… dar, în acelaşi timp, îi iubea.

Maşina străbătea străzi aglomerate spre bulevardul din cealaltă parte a oraşului, care ducea la staţia radio de pe dealuri. Postul Princeton era cel mai vechi din oraş – tati zicea că transmitea dinainte de ultima perioadă de Întuneric, când era post militar. În generaţia actuală, proprietarii construiseră pe fundaţia originală. Şi-ar fi putut muta studiourile în oraş, dar făceau caz de măreaţa lor tradiţie. Aşa că drumul la postul de radio era incitant, în jurul unui deal nemaipomenit de înalt, mult mai înalt decât cel pe care locuiau ei. Afară, se mai vedea chiciură pe pământ. Victory se împinse pe stinghia lui Gokna şi se aplecară amândouă în afară ca să vadă mai bine. Iarna era în toi şi se apropiau Anii de Mijloc ai Soarelui, dar nu vedeau chiciură decât a doua oară în viaţa lor. Gokna întinse o mână spre răsărit.

– Uite, suntem destul de sus… se văd Colţoasele!

– Şi e zăpadă pe ele!

Cele două strigară deodată. Dar sclipirea aceea de o clipă fusese doar culoarea chiciurii de dimineaţă. Vor mai trece vreo doi ani până când va cădea prima zăpadă în zona Princeton, chiar dacă era miezul iernii. Cum ar fi să se plimbe prin zăpadă? Cum ar fi să cadă în nămeţi? Preţ de-o clipă, cele două meditară la întrebări, uitând evenimentele zilei – dezbaterea de la radio care acaparase pe toată lumea, chiar şi pe general, în ultimele zece zile.

La început, tuturor puştilor, mai ales lui Jirlib, le fusese frică de dezbatere.

– E ultima emisiune, le spusese fratele cel mare. Publicul a aflat despre noi.

Generalul venise de la Comandamentul Teritorial special ca să le spună că nu aveau motiv de îngrijorare, iar tati se va ocupa de plângeri. Dar nu le spusese şi că se va relua emisiunea. Generalul Victory Smith era obişnuită cu şedinţele de informare a soldaţilor şi ofiţerilor. Gokna şi Victory se gândiră că panica legată de emisiune o agita pe mami mai mult decât orice aventură din timpul războiului din umbra trecutului.

Tati era singurul care nu căzuse pradă mâhnirii.

– Asta aştept de atâta vreme, îi spuse lui mami, când ea veni de la Comandamentul Teritorial. De mult era cazul să ieşim în public. Dezbaterea asta va scoate multe la iveală.

Despre aceleaşi idei vorbea şi mami, dar în gura lui tati sunau mai vesele. În ultimele zece zile, se jucase cu fetele mai mult decât altădată.

– Voi sunteţi expertele mele în dezbaterea asta, deci îmi pot petrece toată vremea cu voi, făcându-mi sârguincios datoria în acelaşi

timp.

Se clătinase leneş într-o parte şi-n alta, pretinzând că lucrează la o treabă invizibilă. Bebeluşilor le plăcuse la nebunie, iar Jirlib şi Brent se molipsiră până şi ei de optimismul tatălui lor. Generalul plecase în sud cu o seară înainte; ca de obicei, avea mult mai multe griji pe cap, în afara problemelor de familie.

Vârful Dealului Radioului depăşea vârfurile copacilor. Arbuşti scunzi de grozamă acopereau pământul în jurul parcării circulare. Copiii ieşiră din maşină, mirându-se de răcoarea care încă se simţea în aer. Mica Victory simţi o arsură necunoscută în toate căile respiratorii, de parcă... de parcă se forma chiciură în ele. Se putea aşa ceva?

– Haideţi, copii. Gokna, nu te holba.

Tati şi cei doi fii mai mari conduseră ceata pe vechile trepte late ale clădirii. Piatra era scobită şi nelustruită, ca şi cum proprietarii voiau ca oamenii să creadă că reprezintă o tradiţie străveche.

În interior, pereţii erau decoraţi cu fotografii imprimate, portrete ale proprietarilor şi ale inventatorilor radioului (aceleaşi persoane, în cazul de faţă). Toţi, în afară de Rhapsa şi Hrunk, mai văzuseră clădirea. Jirlib şi Brent participau la program de doi ani, luând locul copiilor normali când tati cumpărase franciza emisiunii. Amândoi păreau mai mari decât erau în realitate, iar Jirlib avea inteligenţa unui adult. Nimeni nu le bănuise adevărata vârstă. Tati se cam enervase din cauza asta.

– Vreau ca păianjenii să-şi dea seama singuri, dar sunt prea proşti ca să se gândească la adevăr!

Aşa că, în cele din urmă, le aduse pe Gokna şi pe Mica Victory în emisiune. Fusese distractiv să te prefaci mai bătrân cu nişte ani, să te iei după scenariile stupide pe care le foloseau în emisiune. Iar domnul Digby era simpatic, chiar dacă nu era un savant adevărat.

Cu toate acestea, şi Gokna şi Mica Victory aveau voci foarte tinere. Până la urmă, cineva se îndoise de seriozitatea tuturor emisiunilor difuzate la radio, dându-şi seama că pe la urechile ascultătorilor se flutura un tip abominabil de perversiune. Însă Radio Princeton era proprietate particulară şi, mai important, deţinea propria zonă spectrală şi beneficia de interferenţe cu benzile apropiate. Proprietarii erau păianjeni din generaţia 58, care încă-şi numărau banii. Dacă Biserica Întunericului nu iniţia un boicot eficient din partea ascultătorilor, Radio Princeton avea să menţină „Ora copiilor”. Aşa s-a ajuns la ideea unei dezbateri.

– A, doctor Underhill, ce plăcere!

Madame Subtrime ieşi clătinându-se din cubicului ei. Directoarea postului era numai picioare şi mâini ascuţite, cu corpul doar o idee mai mare decât capul. Gokna şi Viki se prăpădeau de râs imitând-o.

– Nici nu vă închipuiţi cât interes a stârnit dezbaterea. Transmitem şi pe Coasta de Reaprindere, iar emisiunea va fi reluată pe unde scurte. Fără exagerare, avem ascultători pretutindeni

Fără exagerare… Pe ascuns, Gokna o îngână strâmbându-se. Cât se poate de serioasă, Viki se făcu că n-o vede.

Tati înclină din cap spre directoare.

– Mă bucur că sunt atât de popular, doamnă.

– Da, da, într-adevăr! Sponsorii se omoară între ei pentru pauzele publicitare. Pur şi simplu se omoară. Zâmbi către copii. Am aranjat să urmăriţi emisiunea din cabina inginerilor.

Ştiau toţi ce însemna asta, dar o urmară ascultători, ascultând-o cum vorbeşte ca o moară stricată. Niciunul nu ştia ce credea Madam Subtrime despre ei. Jirlib susţinea că nu-i proastă deloc, că moara stricată era de fapt o numărătoare de bani. „Ştie până la ultimul bănuţ cât se câştigă de pe urma paingilor bătrâni, dacă şochezi publicul.” Poate, dar Viki o simpatiza oricum şi chiar îi ierta glasul piţigăiat şi vorbăria. Prea mulţi oameni se cramponau de propriile convingeri şi nu ştiau ce înseamnă flexibilitatea.

– Didi e de serviciu la ora asta. O cunoaşteţi.

Madame Subtrime se opri la intrarea în cabina inginerilor. De-abia atunci observă bebeluşii scoţându-şi capul din blana lui Underhill.

– Vai de mine, dar chiar aveţi de toate vârstele, nu-i aşa? Eu… O să fie în siguranţă cu copiii dumneavoastră? Nu ştiu cine altcineva ar putea avea grijă de ei.

– E în regulă, doamnă. Am de gând să-i prezint pe Rhapsa şi pe Micul Hrunk reprezentantei Bisericii.

Madame Subtrime îngheţă. În clipa următoare, picioarele şi mâinile îi înlemniră deodată. Era prima oară că Viki o vedea cu adevărat surprinsă. Apoi trupul i se relaxă într-un zâmbet moale, larg.

– Dr. Underhill! V-a mai spus cineva că sunteţi un geniu?

Tati îi zâmbi şi el.

– Nimeni n-a avut un motiv atât de serios… Jirlib, ai grijă să rămână toată lumea în cameră cu Didi. Dacă voi dori să ieşiţi, vă dau de ştire.

Micuţii urcară în cabina inginerilor. Pe stinghia ei obişnuită, Didire Ultmot se apleca asupra comenzilor. Un perete de sticlă groasă separa încăperea de studioul de înregistrare. Era izolată acustic şi nici nu se vedea nimic prin ea. Copiii se apropiară de sticlă. Cineva se cocoţase deja pe scenă.

Didire le făcu semn din mână.

– E reprezentanta Bisericii. A venit cu o oră mai devreme.

Didi se purta ca de obicei, puţin nerăbdătoare. O tânără atrăgătoare, de douăzeci şi unu de ani, nu neapărat sclipitoare, ca unii studenţi de-ai lui tati, dar deşteaptă. Era tehnician-şef la Radio Princeton. La paisprezece ani, fusese operator în orele de maximă

audienţă şi se pricepea la electrotehnică la fel de bine ca Jirlib. Da fapt, voia să devină inginer electronist. Toate acestea ieşiseră la iveală la prima întâlnire cu Jirlib şi Brent, la prima lor emisiune. Viki îşi aminti ce ciudat se purtase Jirlib când le povestise despre întâlnirea aceea; băiatul o venerase pe Didire. Pe atunci, ea avea nouăsprezece ani, iar el doisprezece… însă era mare pentru vârsta lui. Didi îşi dăduse seama că era defazat după numai două emisiuni. Considerase surpriza drept o insultă deliberată, personală. Bietul Jirlib umblase câteva zile de parcă ar fi avut picioarele rupte. Dar îi trecuse; la urma urmei, în viitor avea să fie respins şi mai urât.

Îi trecuse şi lui Didire. Câtă vreme Jirlib se ţinea la distanţă, se purta politicos cu el. Şi, câteodată, când uita, era mai amuzantă decât orice persoană din generaţia actuală pe care o cunoştea Viki. Când nu se aflau în studio, le lăsa pe Viki şi pe Gokna să stea pe stinghia ei, ca s-o vadă cum reglează butoanele. Didi era foarte mândră de panoul ei de comandă. Arăta la fel de complicat ca unele aparate din Casa de pe Deal, doar că avea cadru de lemn, nu de tablă.

– Ce hram poartă cucoana asta de la Biserică? întrebă Gokna.

Ea şi Viki îşi lipiseră ochii principali de peretele din sticlă. Sticla era atât de groasă, încât multe culori nu treceau prin ea. Străina cocoţată în studio putea foarte bine să fie moartă, în ciuda nuanţelor de infraroşu îndepărtat.

Didi scutură din umeri.

– O cheamă Onorata Pedure. Vorbeşte caraghios. Cred că-i ocultă. Vedeţi şalul ăla de cleric pe care-l poartă? Nu daţi vina pe ceea ce vedeţi din cabina de emisie: e într-adevăr foarte închis, are cele mai închise nuanţe de roşu.

Hmm. Scump. Mama avea o uniformă de gală la fel, numai că puţini o vedeau purtând-o.

Un zâmbet maliţios străbătu înfăţişarea lui Didi.

– Fac pariu c-o să vomeze când vede bebeluşii din blana tatălui vostru.

De unde atâta noroc? Când, peste câteva secunde, apăru Sherkaner Underhill, Onorata Pedure se crispă în sutană. În clipa următoare, Rappaport Digby ţopăi prin studio şi luă o cască. Digby se ocupa de „Ora copiilor” de la bun început, dinainte de a veni Jirlib şi Brent. Era un excentric, iar Brent susţinea că făcea parte dintre proprietarii postului de radio. Viki nu-l credea, nu după felul în care-l punea la punct Didi.

– Atenţie, toată lumea! Vocea lui Didi se auzi amplificată. La auzul cuvintelor vorbitorului, tati şi Onorata Pedure îşi îndreptară amândoi ţinuta. Începem în cincisprezece secunde. Sunteţi gata, maestre Digby, sau să simulez o pană de emisiune?

Digby stătea cu nasul vârât într-un teanc de notiţe.

– N-ai decât să râzi cât vrei, dar timpul de emisie e scump. Într-un fel sau altul, voi…

– Trei, doi, unu…

Didi îşi opri difuzorul şi întinse o mână lungă şi ascuţită în direcţia lui Digby.

Păianjenul începu să vorbească imediat, de parcă până atunci ar fi stat ca pe spini. Rosti curgător, cu obişnuitul glas demn, marca emisiunii de peste cincisprezece ani:

– Sunt Rappaport Digby şi vă invit să ascultaţi „Ora de ştiinţă pentru copii”…

Când traducea, Zinmin Broute nu se mai foia şi nu mai tresărea. Se uita drept înainte şi zâmbea sau se încrunta, exprimând sentimente care păreau naturale. Şi poate că erau naturale, pentru o creatură blindată de pe Arachna. Din când în când, avea mici ezitări, o pauză în conversia intermediară. Foarte rar întorcea capul, poate când o replică importantă apărea decentrat pe vizorul lui. Dar, dacă nu ştiai ce să cauţi, individul vorbea la fel de fluent ca orice crainic care-şi citeşte notiţele în limba maternă.

Broute-Digby începu cu un scurt istoric elogios la adresa emisiunii, apoi descrise necazul abătut asupra ei în ultimele zile. „Defazare”, „odrasle perverse”. Broute turuia cuvintele de parcă le ştia de când lumea.

– În această după-amiază, reluăm emisiunea, aşa cum am promis. Acuzaţiile aduse în ultimele zile sunt grave. Doamnelor şi domnilor, aceste acuzaţii sunt adevărate în sine.

Urmă o pauză dramatică de trei secunde, apoi:

– Aşadar, dragi prieteni, poate vă întrebaţi cum de am avut curajul – sau neobrăzarea – să revenim. Pentru a vă răspunde, vă rog să ascultaţi ediţia din după-amiaza aceasta a „Orei copiilor”. Continuarea emisiunii depinde în mare măsură de reacţiile dumneavoastră la ceea ce veţi auzi astăzi…

Silipan pufni.

– Ce avar ipocrit!

Xin şi ceilalţi îi făcură semn să tacă. Trud alunecă lin şi se aşeză lângă Ezr. Se mai întâmplase şi altădată; credea că, dacă Ezr stă la margine, înseamnă că vrea să-i asculte analiza.

Dincolo de tapet, Broute îi prezenta pe invitaţii la dezbatere. Silipan îşi ancoră un computer de genunchi şi-l deschise. Era un instrument emergent grosolan, dar avea suport deviat şi asta îl făcea mai eficient decât orice aparat creat de Omenire. Apăsă tasta Explicaţie şi primi informaţii de la un glas subţire: „Oficial, Onorata Pedure reprezintă Biserica Întunericului. În realitate…” Vocea din computerul lui Trud se opri; probabil că hardware-ul scotocea prin

bazele de date. „… Pedure e o străină pe teritoriul Concordiei. Probabil e agent al guvernului Frăţiei.”

Xin se uită în jur, pierzând şirul vorbelor lui Broute-Digby.

– Futu-i, ăştia sunt nişte fundamentalişti înrăiţi. Underhill ştie chestia asta?

Vocea din computerul lui Trud răspunse:

– E posibil. „Sherkaner Underhill” are legături strânse cu comunicaţiile de securitate din Concordia… Până acum, nu am descoperit trafic de mesaje militare care să analizeze dezbaterea, dar civilizaţia păianjenilor nu are automate moderne. E posibil să ne scape nişte amănunte.

Trud se adresă computerului:

– Am o sarcină de fundal de prioritate redusă pentru tine. De ce s-ar interesa Frăţia de dezbatere? Se uită la Jau şi scutură din umeri. Nu ştiu dacă o să primim răspuns. Se cam aglomerează treburile.

Broute mai avea puţin şi termina prezentările. Pe Onorata Pedure o interpreta o oarecare Xopi Reung, o emergentă mignonă. Ezr îi ştia numele de pe listele de serviciu şi din discuţiile cu Anne Reynolt. *Mă întreb dacă mai ştie cineva de aici cum o cheamă.* Jau şi Rita sigur nu ştiau. Trud, da, aşa cum un păstor din epoca primitivă ştia cum le cheamă pe oile lui. Xopi Reung era tânără; fusese scoasă din hibernoterapie ca să înlocuiască ceea ce Silipan numea un „rateu provocat de senilitate”. Reung era de gardă de patruzeci de megasecunde. Răspundea de învăţarea altor limbi vorbite de păianjeni, mai ales oculta. Şi era a doua pe lista celor mai buni traducători din limba „standard” vorbită în Concordia. Într-o zi, putea foarte bine s-o depăşească pe Trixia. Într-o lume normală, Xopi Reung ar fi fost un intelectual de elită, renumită în sistemul ei solar. Dar fusese aleasă de Loteria Comandorilor. Dacă Xin, Liao şi Silipan duceau un trai conştient, Xopi Reung făcea parte din automatele din pereţi, invizibilă, cu excepţia unor circumstanţe speciale.

Xopi Reung rosti:

– Mulţumesc, maestre Digby. Radioul din Princeton se mândreşte că ne oferă timp pentru această discuţie.

Cât făcuse Broute prezentările, lui Reung îi fugiseră ochii în toate direcţiile, ca o pasăre speriată. Poate că nu avea vizorul reglat sau prefera să-şi distribuie replicile importante pe tot câmpul vizual. Dar când începu să vorbească, în priviri i se citi o expresie sălbatică.

– Nu-i grozavă traducerea, se plânse cineva.

– Nu uita că e nouă, spuse Trud.

– Sau Pedure asta vorbeşte ciudat. Ai zis că e străină.

Reung-Pedure se aplecă peste masă. Rosti cu glas gros, catifelat:

– Acum douăzeci de zile, am descoperit cu toţii punga de puroi a corupţiei în vorbele pe care milioane de persoane le primeau de ani

de zile în casele lor, le găzduiau în urechile soţilor şi copiilor lor.

Aberă în acelaşi stil câteva minute, rostind propoziţii încâlcite, convinsă că deţine adevărul absolut. Apoi spuse:

– Aşadar se cuvine ca Radioul din Princeton să ne dea ocazia să purificăm aerul comunităţii.

Se opri.

– Eu… Eu… Eu…

Parcă nu-şi găsea cuvintele. În clipa următoare îşi reveni, se foi, lăsă capul pe-o parte. Brusc, lovi masa cu palma. Se lăsă în scaun şi tăcu.

– V-am zis că nu-i bună de traducător.

24

Cu mâinile şi picioarele din faţă proptite de perete, Viki şi Gokna reuşeau să stea cu ochii lipiţi de sticlă. Era o poziţie incomodă şi cele două mişunau înainte şi înapoi la baza geamului.

– Mulţumesc, maestre Digby. Radioul din Princeton se mândreşte că…

Bla, bla, bla.

– Se exprimă caraghios, remarcă Gokna.

– Ţi-am zis eu. E străină.

Didire vorbea distrată. Era ocupată cu reglări de subtilitate ale instrumentelor. Nu acorda prea multă atenţie celor spuse în studio. Brent urmărea emisiunea impasibil, în vreme ce Jirlib ba se ducea la geam, ba mergea cât mai aproape de Didi. Se lecuise să-i dea sfaturi tehnice, dar tot îi plăcea să stea în vecinătatea ei. Uneori îi punea câte-o întrebare naivă. Aşa o determina să-i vorbească, dacă nu avea de lucru.

Gokna îi zâmbi larg lui Viki.

– Nu. Am vrut să zic că „Onorata Pedure” vorbeşte de parcă ar spune bancuri proaste.

– Hm…

Viki nu era atât de sigură. Pedure purta îmbrăcăminte stranie, bineînţeles. Fata nu mai văzuse haine bisericeşti decât în cărţi. O mantie fără formă, care cădea drept pe ambele părţi ale corpului, acoperindu-l, în afară de cap şi burdihan. Dar străina emana o forţă ascunsă. Viki ştia ce crede lumea despre copiii ca ea. Pedure nu era decât susţinătoarea permanentă a acestei viziuni, nu? Dar discursul ei sugera ameninţare…

– Crezi că e convinsă de ceea ce spune?

– Sunt sigură. De-asta e atât de caraghioasă. Vezi cum zâmbeşte tati?

Sherkaner Underhill se cocoţase în partea opusă a studioului, mângâindu-şi bebeluşii în linişte. Încă nu spusese nimic, dar zâmbea discret. Două perechi de ochi se ridicară temători din blana lui. Rhapsa şi Hrunk nu înţelegeau prea bine ce se petrece, însă arătau speriaţi.

– Bieţii bebeluşi, observă şi Gokna. Sunt singurii pe care-i poate speria. Fii atentă! O să-i arăt un Zece Onoratei Pedure.

Fugi de la geam la perete, apoi se urcă pe suportul de benzi audio. Fetele aveau şapte ani, erau mult prea mari pentru acrobaţii. *Ups!* Stativul nu era fixat. Se depărtă clătinându-se de perete, iar benzile şi celelalte obiecte conexe alunecară la marginea rafturilor. Gokna ajunse în vârf înainte ca altcineva, în afară de Viki, să-şi dea seama de ce se întâmplă. De acolo sări, apucând partea de sus a geamului. Restul trupului se lipi de sticlă cu un pleosc. O clipă, realiză un Zece

perfect, turtit pe lăţimea geamului. De partea cealaltă, Pedure se holba la ea stupefiată. Cele două fete se stricară de râs. Nu se întâmpla deseori să-ţi reuşească un Zece perfect şi să-ţi fâlfâie chiloţeii pe sub ochii ţintei tale.

– *Termină!* Didi şuieră monoton. Mâinile i se mişcau frenetic pe reglaje. Asta e ultima oară când mai intraţi în cabina mea, rahaţi cu ochi! Jirlib, treci aici! Spune-le surorilor tale să-şi ţină gura sau scoate-le de-aici. Nu vă mai înghit prostiile!

– Da, da. Îmi pare foarte rău.

Lui Jirlib chiar îi părea rău. Fugi şi-o smulse pe Gokna de pe peretele de sticlă. În clipa următoare, Brent veni după el, trăgând-o pe Victory.

Jirlib nu era furios, doar necăjit. O ţinu pe Gokna foarte aproape de capul său:

– Trebuie să faceţi linişte. Măcar o dată, fiţi cuminţi.

Viki îşi zise că era necăjit pentru că Didi se înfuriase pe el. Dar chiar nu avea importanţă. Goknei îi pierise cheful de râs. Întinse una dintre mâinile pentru mâncat spre burta fratelui ei şi şopti:

– Bine. O să fiu cuminte tot restul emisiunii. Promit.

În spatele lor, Viki o văzu pe Didi vorbind, probabil că în casca lui Digby. Nu auzi ce spunea, dar bărbatul o aprobă tacit. O potolise pe Pedure şi acum continua cu prezentarea lui tati. Agitaţia din partea aceasta a sticlei nu avusese niciun ecou de partea cealaltă. Într-o zi, Viki şi Gokna aveau să dea serios de necaz, dar până la aventura aceea mai era mult.

Xopi se aşeză în confuzia generală. De obicei, deviaţii încercau să prezinte spectacolul în timp real. Silipan susţinea că asta nu era decât parţial cerinţa lui, pentru că traducătorilor le plăcea oricum să se sincronizeze cu fluxul de cuvinte. Într-un fel, le plăcea să joace. Astăzi însă nu se descurcau prea bine.

În cele din urmă, Broute îşi reveni şi-i făcu lui Sherkaner Underhill o prezentare destul de fluentă.

Sherkaner Underhill. Îl traducea Trixia Bonsol. Cine altcineva? Ea descifrase prima limba scrisă a păianjenilor. Jau îi spusese lui Ezr că, în primele spectacole, Trixia jucase toate rolurile: voci de copii, de bătrâni, de ascultători care puneau întrebări prin telefon. Mai târziu, deveniseră fluenţi şi alţi deviaţi şi se ajunsese la un consens de stil, dar tot ei îi reveneau cele mai dificile roluri.

Sherkaner Underhill: primul nume de păianjen cunoscut. Underhill apărea în nenumărate emisiuni de radio. Iniţial, avuseseră impresia că era autorul a două treimi din invenţiile revoluţiei industriale. Acea concepţie greşită dispăruse: „Underhill” era un nume obişnuit şi, de câte ori se făcea trimitere la el, reieşea că un student de-al lui făcea

toată treaba. Deci tipul probabil că era un birocrat, fondatorul Institutului Princeton, unde învăţau studenţii lui. Dar, de când păianjenii inventaseră releele de microunde, sateliţii-spioni sugeau un flux crescător de secrete naţionale uşor de decriptat. Identificatorul „Sherkaner Underhill” apărea în douăzeci la sută din traficul de securitate maximă din Concordia. Evident, aveau de-a face cu o denumire de instituţie... Evident... până când aflară că Sherkaner Underhill avea copii şi îi aducea în emisiunea de la radio. Deşi nu-l descifraseră complet, „Ora copiilor” avea substrat politic. Fără îndoială, Tomas Nau urmărea spectacolul din Hammerfest. *Oare Qiwi e cu el?*

Trixia vorbi:

– Mulţumesc, maestre Digby. Sunt foarte fericit că mă aflu aici în după-masa asta. E timpul pentru o discuţie deschisă pe marginea acestor chestiuni. De fapt, sper că ne ascultă şi tinerii – atât cei defazaţi, cât şi ce normali. Ştiu că ai mei mă ascultă.

Privirea pe care Trixia o îndreptă spre Xopi era una relaxată şi încrezătoare. Totuşi, vocea îi tremura uşor. Ezr îi studie chipul. Câţi ani avea Trixia acum? Graficele de gărzi complete ale deviaţilor erau strict secrete, probabil pentru că mulţi erau ţinuţi activi permanent. Ţi-ar trebui o viaţă să asimilezi cât a asimilat Trixia. Cel puţin în ultimii trei ani, de câte ori intra Ezr de gardă, o găsea şi pe ea lucrând. Arăta cu zece ani mai bătrână decât înainte de focalizare. Iar când îl interpreta pe Underhill, arăta şi mai bătrână.

Trixia vorbea în continuare:

– Dar aş dori să corectez un aspect menţionat de doamna Pedure. Nu am complotat să ţinem ascunsă vârsta acestor copii. Cei doi fii mai mari ai mei, care acum au paisprezece ani, participă la emisiune de ceva vreme. E normal să participe, iar din scrisorile pe care le-au primit, ştiu că sunt foarte populari printre copiii generaţiei actuale şi părinţii lor.

Xopi coborî ochii spre masă, la Trixia:

– Şi asta pentru că nu şi-au declarat vârsta, desigur. La radio nu sesizezi diferenţele minore. La radio, unele... obscenităţi... trec neobservate.

Trixia râse:

– Aşa este. Dar vreau ca ascultătorii noştri să se gândească la asta. Cei mai mulţi îi simpatizează pe Jirlib, Brent, Gokna şi Viki. Faptul că i-au cunoscut pe copiii mei „orbeşte”, la radio, demonstrează un adevăr care altfel le-ar fi scăpat: defazaţii sunt la fel de decenţi ca toată lumea. Repet, nu am ascuns nimic. În cele din urmă... ei, bine, în cele din urmă, faptele au devenit atât de clare, încât nu le-a mai putut ignora nimeni.

– Atât de şocante, vreţi să spuneţi. Copiii din al doilea cuib al

dumneavoastră nu au nici şapte ani. Această obscenitate nici măcar radioul n-o poate ascunde. Iar când ne-am întâlnit aici, în studio, am văzut că aveţi doi nou-născuţi în blană. Spuneţi-mi, domnule, răul pe care-l faceţi nu are nicio limită?

– Doamnă Pedure, care rău? Publicul nostru îi ascultă pe copiii mei de peste doi ani. Îi cunosc pe Jirlib, Brent, Viki şi Gokna ca pe nişte copii adevăraţi şi plăcuţi. Îi vedeţi pe Micul Hrunk şi Rhapsa privindu-vă de pe umerii mei… Trixia se opri pentru a-i da timp celeilalte să arunce o privire. Ştiu că vă doare să vedeţi bebeluşi care mai au atât de mult până la Anii Palizi. Dar peste un an sau doi vor fi destul de mari ca să vorbească şi am de gând ca „Ora copiilor” să-i includă pe copiii mei de toate vârstele. De la o emisiune la alta, publicul nostru va constata că aceşti micuţi sunt la fel de merituoşi ca aceia născuţi la sfârşitul Anilor Palizi.

– Absurd! Planul dumneavoastră va reuşi numai dacă vă linguşiţi treptat pe lângă persoane cumsecade, obligându-i să accepte renunţarea la moralitate, până când…

– Până când…? întrebă Trixia, zâmbind amabil.

– Până când… Până când…

Ezr observă că, în spatele vizorului pe jumătate şters, Xopi se holba disperată.

– Până când persoanele cumsecade îi vor tolera pe împuţiţii ăia născuţi aiurea, pe care-i cari în spinare!

Se ridică de pe scaun şi începu să dea din mâini în direcţia Trixiei.

Trixia zâmbea în continuare.

– Într-un cuvânt, draga mea Pedure, „da”. Chiar şi dumneavoastră înţelegeţi că ar putea fi acceptaţi. Dar copiii defazaţi nu sunt nişte împuţiţi. Nu au nevoie de o primă perioadă de Întuneric ca să primească un suflet. Sunt fiinţe care pot deveni păianjeni adorabili prin puterile lor. Pe măsură ce vor trece anii, „Ora copiilor” va demonstra tuturor acest lucru, poate şi ţie.

Xopi se aşeză. Semăna foarte mult cu un participant la o dezbatere care a încasat un bobârnac şi caută o altă linie de atac.

– Văd că apelul la decenţă nu are niciun ecou în dumneavoastră, domnule Underhill. Şi s-ar putea ca printre ascultătorii noştri să existe fiinţe slabe de înger care trec la perversiune din cauza abordării dumneavoastră treptate. Oricine are înclinaţii imorale, cu asta suntem amândoi de acord. Dar avem şi înclinaţii morale, înnăscute. Tradiţia ne îndrumă pe care dintre cele două să le urmăm… dar văd că tradiţia nu valorează nimic pentru cei ca tine. Eşti om de ştiinţă, nu-i aşa?

– Hm, ba da.

– Şi unul dintre Cei Patru Călători prin Întuneric?

– … Da.

– Publicul nostru poate nu-şi dă seama că o persoană atât de

distinsă se află în spatele „Orei copiilor”. Eşti unul dintre cei care au văzut Miezul Întunericului. Pentru tine, nimic nu mai e un mister.

Trixia vru să replice, dar Xopi-Pedure se băgă peste ea:

– Asta, după părerea mea, explică mare parte din defectul tău. Eşti orb la efortul generaţiilor anterioare, la descoperirea treptată a ceea ce e fatal şi sigur printre păianjeni. Legea morală există din anumite motive, domnule! Fără ea, cei harnici şi strângători vor fi prădaţi de leneşi la sfârşitul Anilor Palizi. Fără ea, cei inocenţi în adâncul sufletelor lor vor fi masacraţi de prima trezire. Toţi ne dorim lucruri mari, dar unele dintre ele sunt cele mai distructive dintre toate dorinţele.

– Ceea ce aţi spus ultima oară e adevărat, doamnă Pedure. Ce urmăriţi să demonstraţi?

– Că regulile există din anumite motive, mai ales cele împotriva defazaţilor. În calitate de Călător prin Întuneric, trataţi lucrurile cu lejeritate, dar şi dumneavoastră trebuie să ştiţi că Întunericul e marele purificator. V-am ascultat copiii. Astăzi, înainte de a intra în emisie, i-am urmărit în cabina de emisie. Secretul dumneavoastră e scandalos, dar nu e de mirare. Cel puţin unul dintre ei – cel numit Brent? – e cretin, nu-i aşa?

Xopi se opri, dar Trixia nu-i răspunse. Privea fix; nu se agita să ţină pasul cu replicile datelor din straturile intermediare. Dintr-odată, Ezr sesiză cea mai stranie schimbare de perspectivă, ca o schimbare lăuntrică, dar infinit mai intensă. Nu era determinată de cuvintele traducătoarelor, nici de emoţia din spatele lor. Era… liniştea. Pentru prima oară, Ezr realiză că un păianjen e o fiinţă, o fiinţă care poate fi rănită.

Liniştea se prelungi câteva secunde.

Chicoti Silipan.

– Asta confirmă multe presupuneri. Păianjenii puiază cu nemiluita şi pe urmă Mama Natură omoară puii slabi în perioada de Întuneric. Ingenios.

Liao făcu o grimasă.

– Da, probabil. Puse mâna pe umărul soţului ei.

Zinmin Broute sparse tăcerea brusc:

– Maestre Underhill, vreţi să răspundeţi la întrebarea Onoratei Pedure?

– Da. Vocea Trixiei tremura mai tare decât înainte. Brent nu e cretin. Nu vorbeşte mult şi învaţă altfel decât alţi copii. Glasul se înveseli, se simţi chiar un zâmbet. Inteligenţa e un lucru remarcabil. Eu văd în Brent…

Xopi o întrerupse:

– Eu văd în Brent ratatul defazat clasic. Dragi prieteni, ştiu că puterea Bisericii se clatină în această generaţie. Au loc atâtea

schimbări, iar vechile tradiţii sunt considerate tiranice. În vremurile trecute, un copil ca Brent se năştea numai în cătunele împădurite, unde se practicau dintotdeauna barbarismul şi perversiunea. În vremurile trecute, era uşor de explicat: „Părinţii au fugit de Întuneric, lucru pe care nici animalele nu l-ar fi făcut. L-au adus pe bietul Brent pe lume ca să trăiască o viaţă de handicapat câţiva ani, şi demni sunt ei de ură pentru cruzimea lor.” Dar în vremurile noastre, un intelectual ca Underhill – o mişcare din cap în direcţia Trixiei – e cel care comite un asemenea păcat. Te face să iei tradiţia în râs, iar eu trebuie să lupt împotriva lui cu propriile lui motive. Uitaţi-vă la copilul ăsta, maestre Underhill. Câţi alţii ca el ai mai făcut?

Trixia:

– Toţi copiii mei…

– A, da. Fără îndoială că au mai existat şi alţi rataţi. Noi ştim de şase. Câţi mai sunt? Îi omori pe cei de-a dreptul nereuşiţi? Dacă lumea se ia după perversiunea dumitale, civilizaţia va muri înainte de următoarea perioadă de Întuneric, sufocată de hoarde de paingi neizbutiţi şi monstruoşi.

Pedure continuă în aceeaşi manieră o vreme. De fapt, ea venea cu plângeri concrete: deformaţii congenitale, suprapopulare, omoruri impuse, revolte în refugii la începutul Întunericului – toate acestea ar urma să se întâmple dacă ar exista o mişcare favorabilă naşterilor defazate. Xopi turui până când rămase fără respiraţie.

Broute se întoarse către Trixia-Underhill.

– Şi replica dumneavoastră?

Trixia:

– O, e bine să poţi da replica.

Trixia zâmbea din nou, vorbind pe un ton la fel de lejer ca la începutul emisiunii. Dacă Underhill fusese dat peste cap de atacul la adresa fiului său, poate că discursul prelung al Pedurei îi dăduse timp să-şi revină.

– Mai întâi de toate, toţi copiii mei trăiesc. Nu am decât şase. Asta nu ar trebui să mire pe nimeni. E greu să concepi copii defazaţi. Sunt convins că ştie toată lumea. De asemenea, e foarte greu să hrăneşti bebeluşi defazaţi până când le cresc ochii. Natura preferă într-adevăr ca puii să se nască înainte de lăsarea Întunericului.

Xopi se aplecă în faţă, vorbind cu glas puternic:

– Luaţi aminte, prieteni! Underhill tocmai a recunoscut că a comis o crimă împotriva naturii!

– În niciun caz. Evoluţia ne-a determinat să supravieţuim şi să prosperăm în Natură. Dar vremurile se schimbă…

Xopi, pe ton sarcastic:

– Deci vremurile se schimbă? Ştiinţa te-a făcut un călător prin Întuneric, iar acum eşti mai puternic decât Natura?

Trixia râse:

– O, încă fac parte din Natură. Chiar şi înainte de naşterea tehnologiei. Ştiai că acum zece milioane de ani, soarele parcurgea un ciclu mai scurt decât un an?

– Fantezii. Cum ar putea creaturile să trăiască…

– Într-adevăr, cum? Zâmbetul Trixiei se lărgi şi în glas i se strecură o undă de triumf. Dar datele despre fosilele dezgropate sunt foarte clare. Acum zece milioane de ani, ciclul era mult mai scurt şi variaţia în strălucire mult mai slabă. Nu era nevoie de refugii şi hibernare. Pe măsură ce ciclul lumină-întuneric s-a prelungit şi a devenit mai neprielnic, toate creaturile supravieţuitoare s-au adaptat. Îmi închipui că a fost un proces anevoios. Au fost necesare multe schimbări majore. Şi acum…

Xopi o întrerupse tăind aerul cu mâna. Oare inventa gesturile sau i le sugera transmisiunea păianjenilor?

– Chiar dacă nu sunt fantezii, tot n-au fost încă demonstrate. Domnule, nu te voi contrazice în privinţa evoluţiei. Există oameni de bun-simţ care cred în ea, dar eu o consider pură speculaţie, nu baza deciziilor de viaţă şi moarte.

– *Ura!* Punct câştigat de tati!

Cocoţate deasupra lui Brent şi Jirlib, cele două fete schimbară comentarii şoptite. Când Didire nu se uita, strâmbau din burtă către Onorata Pedure. După Zecele acela nu obţinuseră nicio reacţie, dar se simţeau bine să-i arate cucoanei ce părere aveau despre ea.

– Nu-ţi face griji, Brent. Tati o să-i vină de hac lui Pedure asta.

Brent fusese mai tăcut decât de obicei.

– Am ştiut că se va întâmpla aşa. Nu era destul de greu? Acum tati va trebui să dea explicaţii şi despre mine.

De fapt, tati mai că se pierduse când Pedure îl făcuse pe Brent cretin. Viki nu-l văzuse niciodată atât de disperat. Dar acum recupera terenul pierdut. Viki crezuse că Pedure era o neştiutoare, dar ştia unele lucruri de care îi pomenea tati. Nu-i nimic. Onorata nu era atotcunoscătoare; în plus, tati are dreptate.

Şi acum trecuse cu adevărat la atac:

– E ciudat că tradiţia nu acordă mai multă atenţie trecutului, doamnă Pedure. Nu-i nimic. Schimbările aduse de ştiinţă în actuala generaţie vor fi atât de importante, încât mai bine mă folosesc de ele ca să dau exemple. Natura a impus anumite strategii… ciclul generaţiilor e una dintre ele, sunt de acord cu asta. Dacă nu le-ar fi impus, noi n-am fi existat. Dar gândeşte-te la ce s-a irosit, doamnă. Toţi copiii noştri sunt în acelaşi stadiu de viaţă în fiecare an. Odată depăşit acest stagiu, instrumentele cu care învaţă zac nefolosite până vine generaţia următoare. Nu mai e nevoie de atâta risipă. Ştiinţa…

Onorata Pedure scoase un hohotit fluierat, plin de sarcasm şi uimire.

– Deci o recunoşti! Plănuieşti ca defazarea să ajungă un mod de viaţă, nu un păcat izolat.

– Dar bineînţeles! sări tati. Vreau ca oamenii să ştie că trăim într-o eră diferită. Vreau ca oamenii să aibă libertatea de a face copii în orice etapă a soarelui.

– Da. Intenţionezi să ne invadezi. Spune-mi, Underhill, ai deschis deja şcoli secrete pentru defazaţi? Există deja sute sau mii de odrasle ca ale tale, care aşteaptă să le acceptăm?

– Păi, nu. Până acum, nu am găsit tovarăşi de joacă pentru copiii noştri.

În decursul anilor, toţi copiii îşi doriseră prieteni de joacă. Mama îi căutase, dar zadarnic. Gokna şi Viki trăseseră concluzia că defazaţii trebuie să fie foarte bine ascunşi… sau foarte rari. Uneori, Viki se întreba dacă nu cumva erau blestemate; tare greu găseai pe cineva ca ele.

Onorata Pedure se lăsă pe stinghie, zâmbind aproape prietenos.

– Acest lucru mă bucură, maestre Underhill. Există oameni de bună-cuviinţă şi în vremurile noastre, iar perversiunea ta e rară. Totuşi, „Ora copiilor” continuă să fie populară, deşi cei născuţi normal au acum peste douăzeci de ani. Emisiunea ta e o ispită care nu exista înainte. În consecinţă, schimbul nostru de păreri este extrem de important.

– Într-adevăr, aşa consider şi eu.

Onorata Pedure lăsă capul pe-o parte. Afurisit noroc! Cucoana îşi dăduse seama că tati vorbea serios. Dacă îl făcea să se lanseze în speculaţii… ajungea pe un teren alunecos. Rosti următoarea întrebare pe un ton sincer curios:

– Mi se pare, domnule Underhill, că înţelegi legea morală. O socoteşti, poate, ca pe legea artei creative, menită să fie încălcată de marii gânditori ca tine?

– Mari gânditori! Aiurea!

Dar întrebarea aprinse imaginaţia lui tati, abătându-l de la retorica persuasivă.

– Ştii, Pedure, nu m-am gândit niciodată la legile morale din punctul ăsta de vedere. Ce idee interesantă! Sugerezi că ar putea fi ignorate de cei care au… Ce? Înclinaţie înnăscută spre bunătate? Doar nu… Deşi mărturisesc că sunt un ignorant când vine vorba de argumente morale. Îmi place să mă joc şi-mi place să gândesc. Călătoria prin Întuneric a fost o aventură distractivă, dar în aceeaşi măsură importantă pentru efortul de război. Ştiinţa va determina o modificare remarcabilă în viitorul apropiat al neamului păianjenilor. Mă distrez extraordinar cu aceste lucruri şi vreau ca publicul – inclusiv

experţii în gândirea morală – să înţeleagă consecinţele acestei schimbări.

– Aşa este, spuse Onorata Pedure. Sesizai sarcasmul numai dacă ascultai cu urechi suspicioase, cum făcea Mica Victory. Şi are cumva ştiinţa de gând să înlocuiască Întunericul, marele purificator şi marea taină?

Tati făcu gesturi de ignorare cu mâinile pentru mâncat. Părea să fi uitat că vorbeşte la radio.

– Ştiinţa va face Întunericul la fel de inofensiv ca noaptea care vine la sfârşitul fiecărei zile.

În cabina de emisie, Didi chiui scurt. Era pentru prima oară când Viki o auzea reacţionând la transmisiile pe care le supraveghea. Dincolo, în studio, Rappaport Digby stătea ţanţoş, de parcă i-ar fi înfipt cineva o suliţă în dos. Tati nu observă, iar replica Pedurei veni calmă, de parcă discutau dacă va ploua sau nu:

– O să trăim şi-o să muncim pe toată perioada Întunericului, ca şi cum ar fi doar o noapte lungă?

– Da! La ce crezi că se referă toate discuţiile despre puterea nucleară?

– Atunci vom fi cu toţii Călători prin Întuneric, nu vor mai exista mistere, nu vor mai exista refugii în care să se odihnească mintea păianjenilor. Ştiinţa se va ocupa de toate.

– Prostii! Pe lumea asta mică, nu va mai exista beznă. Întuneric, da, va fi întotdeauna. Ieşi la plimbare diseară, doamnă Pedure. Priveşte în sus. Suntem înconjuraţi de Întuneric, mereu vom fi. Şi, aşa cum Întunericul nostru e înlocuit, odată cu trecerea vremii, de un Soare Nou, tot aşa un Întuneric mai mare e înlocuit de milioane şi milioane de stele. Gândeşte-te! Dacă ciclul soarelui nostru a fost mai demult mai scurt de un an, atunci înseamnă că şi mai demult soarele a strălucit tot timpul. Am studenţi care sunt convinşi că majoritatea stelelor sunt exact ca soarele nostru. Vrei un refugiu trainic, pe care păianjenii să se poată baza? Pedure, există un refugiu în cer, şi acest refugiu se întinde la nesfârşit.

Şi aşa, tati porni în călătoria lui spaţio-temporală. Până şi absolvenţii se plictiseau când începea s-o ia razna; numai un grup de nebuni dedicaţi se specializa în astronomie. Era un domeniu cu susu-n jos. Pentru majoritatea oamenilor, ideea că nişte lumini stabile, ca stelele, ar semăna cu soarele reprezenta un salt de credinţă mai mare decât cerea orice religie.

Digby şi Onorata Pedure ascultau cu gura căscată în timp ce tati îşi aprofunda teoria prin extrapolări tot mai îndrăzneţe. Lui Digby îi plăcuse întotdeauna partea ştiinţifică a emisiunii, iar de data asta era ca hipnotizat. Pedure, în schimb… şocul îi trecuse repede. Fie că mai auzise teoria lui tati, fie că o abătea de la drumul pe care voia ea să

meargă.

Ceasul din cabină arăta că se apropie orgia mesajelor comerciale care încheiau întotdeauna emisiunea. Se pare că tati va avea ultimul cuvânt… însă Viki era convinsă că Onorata Pedure se uita la ceas mai intens decât la orice alt obiect din studio, aşteptând clipa strategică aleasă cu precizie.

Atunci reprezentanta clerului îşi trase microfonul mai aproape şi vorbi destul de tare ca să-i întrerupă lui Sherkaner şirul gândurilor.

– Foarte interesant, dar colonizarea spaţiului dintre stele se va petrece cu siguranţă după generaţia actuală.

Tati făcu un gest de ignorare.

– Poate, dar…

Onorata Pedure continuă pe un ton savant şi afectat:

– Deci marea schimbare din vremurile noastre constă doar în cucerirea următoarei perioade de Întuneric, cea care încheie acest ciclu al soarelui?

– Corect. Noi – toţi cei care auzim această emisiune – nu vom mai avea nevoie de refugii. Aceasta este promisiunea puterii nucleare. Toate marile oraşe vor avea suficientă energie ca să se încălzească mai mult de două secole, până se ridică Întunericul. Aşa că…

– Înţeleg. Deci trebuie planificate construcţii pe scară largă care să împrejmuiască oraşele?

– Da, şi fermele. Şi va trebui să asigurăm…

– Deci acesta este şi motivul pentru care vrei încă o generaţie de adulţi. De asta insişti asupra naşterilor defazate.

– Păi, nu tocmai. E doar o caracteristică a noii si…

– Deci Concordia va intra în următoarea perioadă de Întuneric cu sute de milioane de Călători prin Beznă. Dar cu restul lumii cum rămâne?

Tati parcă îşi dădu seama că era condus spre ape tulburi.

– A… dar alte ţări cu tehnologie avansată ar putea proceda la fel. Cele mai sărace îşi vor păstra refugiile convenţionale şi se vor trezi mai târziu.

Pedure îşi puse oţel în glas, întinzând, în sfârşit, capcana:

– „Se vor trezi mai târziu.” În timpul Marelui Război, patru Călători prin Întuneric au doborât cea mai puternică naţiune din lume. În următoarea perioadă de Întuneric, vor exista milioane de asemenea Călători. Asta mi se pare că seamănă foarte mult cu pregătirea celui mai crâncen masacru al refugiilor din istorie.

– Nu, nu e deloc aşa. Noi n-am…

– Doamnă, domnule, îmi pare rău, timpul nostru a expirat.

– Dar…

Digby ridică vocea şi acoperi obiecţiile lui tati:

– Vreau să vă mulţumesc amândurora că aţi fost alături de noi

astăzi şi… bla, bla, bla.

În studio, Pedure se ridică imediat ce Digby îşi încheie discursul final. Microfoanele erau oprite şi Viki nu mai auzea ce se vorbeşte. Reprezentanta clerului schimba amabilităţi cu crainicul. În partea cealaltă, tati arăta foarte nedumerit. Când Onorata Pedure trecu pe lângă el, se ridică şi o urmă afară din studio, vorbindu-i cu însufleţire. Pedure nu-i oferi decât un zâmbet arogant.

În spatele lui Viki, Didi regla cea mai importantă parte a transmisiei, reclamele. În cele din urmă, întoarse privirea de la butoane. Părea cam şocată.

– Ştii, tati al tău are nişte… idei foarte… stranii.

Urmă o succesiune de acorduri care puteau fi muzică însoţită de cuvintele: „Mâinile ascuţite sunt mâini fericite. Conserve gustoase cu desene voioase…”

Câteodată, reclamele păianjenilor erau atracţia programelor oferite de Radio Princeton. Soluţii după năpârlire, farduri de ochi, pantaloni mulaţi – înţelegeai la ce folosesc multe produse, deşi reclamele nu aveau nicio logică. Altele erau doar nişte cuvinte fără sens, mai ales dacă nu mai auzisei de produsul respectiv sau traduceau traducători de rangul doi.

Astăzi venise rândul lor. Reung, Broute şi Trixia stăteau şi se foiau pe scaune, deconectaţi de la fluxul de semnale. Îngrijitorii lor apăruseră deja ca să-i dea jos de pe scenă. Astăzi, mulţimea din barul lui Benny ignora şi reclamele.

– N-a fost aşa de distractiv ca emisiunea cu copii, dar…

– Ai sesizat abordarea despre zborul spaţial? Mă întreb dacă afectează Graficul. Dacă…

Ezr nu era atent la discuţii. Rămase cu ochii aţintiţi la perete, iar pălăvrăgeala devenise un bâzâit îndepărtat. Trixia arăta mai rău decât de obicei. Ochii îi tremurau a disperare. Ezr avusese de multe ori aceeaşi impresie şi tot de atâtea ori îi explicase Anne Reynolt că un asemenea comportament nu sugera decât nerăbdarea de a se apuca iar de treabă.

– Ezr?

O mână îl atinse uşor pe mânecă. Era Qiwi. La un moment dat, în timpul spectacolului, se strecurase în bar. O făcuse şi altădată. Se aşeza în tăcere, urmărind reprezentaţia. Acum avea tupeul să se poarte ca o prietenă.

– Ezr, eu…

– Scuteşte-mă.

Ezr îi întoarse spatele.

Aşa că se uita exact la Trixia când se petrecu evenimentul: îngrijitorii îl scoseseră pe Broute din încăpere. În timp ce o conduceau

pe Xopi Reung pe lângă Trixia, ea scoase un ţipăt, sări de pe scaun şi-i trase un pumn în faţă femeii mai tinere. Xopi se răsuci, smucindu-se din strânsoarea îngrijitorului. Se uită mirată la sângele care-i curgea din nas, apoi îl şterse cu mâna. Celălalt îngrijitor o prinse pe Trixia, care urla, înainte să atace a doua oară. Strigătele ei se furişară pe canalul audio general:

– Pedure rea! Mori! Mori!

– Vai de mine… Aflat lângă Ezr, Trud Silipan sări de pe scaun şi-şi croi drum spre intrarea în bar. Pe Reynolt o s-o apuce crizele. Tre' s-o tund în Hammerfest.

– Vin şi eu.

Ezr ţâşni frecându-se de Qiwi şi plonjă spre uşă. Barul amuţi o clipă, apoi oamenii începură iar să vorbească…

… dar, urmându-l pe Silipan, Ezr aproape că nu-i mai auzea. Avansară repede spre coridorul principal, ca să ajungă la taxiuri. În ecluză, Silipan tastă ceva pe agendă, apoi se răsuci.

– Voi doi ce vreţi?

Ezr privi peste umăr şi văzu că Pham Trinli venise în urma lor.

– Trebuie să vin, Trud. Trebuie s-o văd pe Trixia.

Şi Trinli părea îngrijorat.

– Asta o să ne strice înţelegerea, Silipan? Trebuie să ne asigurăm că…

– Futu-i! Da, trebuie să ne gândim la consecinţe. Bine. Hai cu mine. Se uită la Ezr. Dar tu, tu nu ai cu ce să ne ajuţi.

– Vin şi eu, Trud.

Ezr se pomeni la mai puţin de zece centimetri de Silipan, cu pumnii ridicaţi.

– Bine, bine! Dar să nu-mi stai în drum.

În clipa următoare, încuietoarea pâlpâi verde. Se îmbarcară şi ţâşniră din habitat. Conglomeratul era un morman uriaş luminat de soare, de o parte a discului albastru al Arachnei.

– Futu-i! Să se întâmple una ca asta când sunt în partea cealaltă! Taxi!

– Domnule?

– La Hammerfest, cu cea mai mare viteză.

În mod normal, ar fi trebuit să gâdile puţin hardware-ul taxiului, dar automatul recunoscu vocea şi tonul lui Silipan.

– Să trăiţi!

Taxiul ţâşni la aproximativ o zecime de *g.* Silipan şi ceilalţi căutară suporturi şi se fixară pe jos. În faţa lor, conglomeratul creştea tot mai mare.

– E nasol de tot, ştiaţi? Reynolt o să spună că n-am stat la post.

– Păi, şi ai stat?

Trinli se fixase chiar lângă Silipan.

– Bine-nţeles că nu, dar n-ar trebui să conteze. Ce naiba, un îngrijitor ar fi trebuit să fie destul pentru toată echipa de traducători căcănari. Acum eu o să pic de fraier.

– Dar Trixia e bine?

– De ce a explodat Bonsol aşa? întrebă Trinli.

– Habar n-am. Ştii că se ceartă şi sar la bătaie, mai ales cei din aceeaşi specialitate. Dar acum a pocnit-o damblaua din senin.

Silipan tăcu dintr-odată. Se uită în vizor câteva momente lungi.

– O să se rezolve. O să se rezolve. Fac pariu că se mai transmitea de la sol. Ştii, un microfon uitat deschis, o eroare în coordonarea emisiunii. Poate că Underhill i-a tras una celuilalt păianjen. Asta ar clasifica criza lui Bonsol drept „traducere validă”… Fir-ar să fie!

Silipan era acum foarte îngrijorat, căutând explicaţii întâmplătoare. Trinli se prefăcu prea tâmp ca să observe. Zâmbi larg şi-l bătu uşor pe umăr.

– Nu te mai ambala. Ştii că Qiwi Lisolet e băgată în înţelegere. Asta înseamnă că Nau vrea ca deviaţii să fie folosiţi mai intens. O să spunem că erai în habitat şi-mi explicai mie nişte amănunte.

Taxiul execută o răsucire completă, frânând pentru aterizare. Conglomeratul şi Arachna făcură tumbe pe cer.

25

N-o zăriră pe Onorata Pedure când plecară de la radio. Tati era cam abătut, dar zâmbi şi râse când micii lui păianjeni spuseră cât de mult le-a plăcut cum a vorbit la emisiune. Nici n-o certă pe Gokna pentru Zecele ăla. Brent stătu în faţă cu tati în drum spre Casa de pe Deal.

Gokna şi Victory nu prea vorbiră în maşină. Amândouă ştiau că toată lumea se prefăcea.

Când ajunseră acasă, mai erau două ore până la masă. Bucătăresele spuseră că generalul Smith se întorsese de la Comandamentul Teritorial şi va lua cina împreună cu ei. Gokna şi Viki avură un schimb de priviri. *Mă întreb ce-i va spune mami lui tati.* Cele mai savuroase momente nu vor avea loc la cină. *Hm... Şi ce-i de făcut în restul după-amiezii?* Surorile se despărţiră, jucându-se de-a mersul în recunoaştere pe coridoarele spiralate ale casei. Existau încăperi – nenumărate încăperi – care rămâneau mereu închise.

De la unele dintre ele nu reuşiseră încă să fure cheia. Acolo îşi ţinea lucrurile generalul, deşi cele mai importante se găseau la Comandamentul Teritorial.

Viki merse şi cercetă în biroul lui tati de la parter şi în bufetul tehnicienilor, dar foarte scurt. Putea pune prinsoare cu Gokna că tati nu se ascundea, dar îşi dădu seama că astăzi „nu se ascunde” înseamnă „greu de găsit”. Trase o tură prin laboratoare, dădu peste urmele tipice ale trecerii lui, studenţi în diverse faze de confuzie şi iluminare subită, şocantă. („Zăpăceala Underhill” îi spuneau studenţii: dacă erai nedumerit, existau şanse ca tati să fi spus ceva demn de laudă. Dacă te pomeneai lămurit brusc, probabil că tati te păcălise şi se păcălise şi pe el cu o explicaţie facilă.)

Noul laborator de semnale se găsea aproape de vârful casei, sub un acoperiş plin de antene experimentale. Îl prinse pe Jaybert Landers coborând treptele. Păianjenul nu prezenta simptomele zăpăcelii Underhill. Păcat.

– Salut, Jaybert. L-ai văzut pe...

– Da, amândoi sunt înăuntru.

Arătă cu o mâna peste umăr.

Aha! Dar Viki nu se strecură imediat pe lângă el. Dacă generalul era deja înăuntru, poate că ar trebui să obţină nişte informaţii de la distanţă.

– Ce se mai întâmplă, Jaybert?

Bineînţeles, Jaybert crezu că întrebarea se referă la munca lui.

– Afurisită treabă. Azi-dimineaţă mi-am aliniat antena la legătura Comandamentului Teritorial. La început, alinierea a mers, dar pe urmă am sesizat perioade de cincisprezece secunde în care parcă ar fi fost două staţii pe linia de vizibilitate directă. Am vrut să-l întreb pe tatăl

tău...

Viki coborî după el două-trei trepte, scoţând sunete aprobatoare când celălalt se lansă într-un discurs neinteligibil despre stagii de amplificare şi defecte temporare de aliniere. Sigur că Jaybert fusese foarte bucuros să atragă imediat atenţia lui tati şi sigur că tati fusese încântat să găsească o scuză ca să se pitească în laboratoarele de semnale. Dar a apărut mami...

Viki îl lăsă pe Jaybert la parter, în cubicului său, apoi urcă scările înapoi, de data asta ocolind pe la intrarea de serviciu a laboratorului. Zări lumină la capătul coridorului. Aha! Uşa era întredeschisă. Auzi vocea generalului. Se furişă pe coridor spre uşă.

– Pur şi simplu nu înţeleg, Sherkaner. Ai o minte strălucitoare. Cum poţi să te comporţi ca un idiot?

Junioara Victory şovăi, gata să se retragă din coridorul întunecat. N-o mai auzise pe mami atât de supărată. O... durea. Dar Gokna ar fi dat orice să audă raportul lui Viki. Aşa că înaintă cu grijă, şi întoarse capul într-o parte ca să se uite prin uşa crăpată. Laboratorul arăta aşa cum şi-l amintea, plin de osciloscoape şi aparate de înregistrare de mare viteză. Câteva dintre instrumentele lui Jaybert erau descoperite, dar se pare că mami sosise înainte ca el şi tati să treacă la dezmembrarea lor. Mami stătea în faţa lui tati, aşa că el n-avea cum s-o vadă cu ochii cei mai buni. *Şi fac pariu că mă aflu aproape de punctul mort al vederii mamei.*

– ... Chiar atât de jalnic am fost? întrebă tati.

– Da!

Sherkaner Underhill mai avea puţin şi se topea sub privirile de foc ale generalului.

– Nu ştiu. Cucoana m-a prins cu garda jos. Remarca ei despre micul Brent... Am ştiut că se va lega de el. Tu şi cu mine am vorbit despre asta. Am discutat şi eu cu Brent. Totuşi, m-a dat gata. M-am pierdut.

Mami scutură din mână, ignorându-i comentariul.

– Nu asta a fost problema, Sherk. I-ai dat o replică pe măsură. Durerea ta a ieşit la iveală în stilul afectuos, patern, în care te-ai exprimat. Cu toate astea, peste câteva minute te-a făcut praf...

– În afară de partea cu astronomia. N-am spus decât lucruri pe care le-am plănuit pentru emisiune în anul viitor.

– Dar le-ai turuit pe toate deodată!

– ... Ştiu. Pedure a început să se exprime ca un individ curios, inteligent. Ca Hrunk sau alţii de aici, din Casa de pe Deal. A ridicat nişte chestiuni interesante şi m-a luat valul. Şi ştii ceva? Chiar şi acum... Pedure asta e deşteaptă şi flexibilă. Dacă aş fi avut timp, cred că aş fi convins-o.

Generalul scoase un hohot ascuţit, plin de amărăciune.

– Pe Zeul Adâncurilor, eşti un prost! Sherk, eu... Mami întinse mâna

spre tati. Iartă-mă. Nici pe subordonaţii mei nu-i muştruluiesc aşa ca pe tine.

Tati scoase un sunet afectuos, ca atunci când vorbea cu Rhapsa sau cu Micul Hrunk.

– Ştii din ce cauză, draga mea. Mă iubeşti la fel de mult ca pe tine. Şi ştiu cât de tare te muştruluieşti pe tine însăţi.

– Dar numai în mintea mea. În tăcere, pe dinăuntru.

Se făcu linişte o vreme şi Mica Victory îşi dori să fi pierdut concursul de recunoaştere cu Gokna. Dar când mami vorbi din nou, o făcu pe un ton obişnuit:

– Amândoi am dat-o în bară. Îşi desfăcu bagajul şi scoase din el nişte hârtii. Anul viitor, „Ora copiilor" urma să prezinte avantajul şi posibilitatea vieţii pe Întuneric, odată cu primele contracte de construcţie. Ştiam că într-o zi se vor ivi consecinţe de ordin militar, dar nu le aşteptam atât de repede.

– Acum vorbim de consecinţe militare?

– Manevre ostile, cel puţin. Ştii că Pedure este din Ocultia.

– Bineînţeles. O dă de gol accentul.

– Acoperirea ei e bună, în parte pentru că e adevărată. Onorata Pedure e Prelat de Rangul III în Biserica Întunericului. Dar şi agent de rang mijlociu în Acţiunea Domnului.

– Frăţia.

– Exact. Am întreţinut relaţii de prietenie cu oculţii de la război încoace, dar Frăţia vrea să schimbe situaţia. Deţine deja controlul efectiv asupra câtorva state minore. E o sectă legitimă a Bisericii, dar…

Pe coridor, în spatele micuţei Victory, cineva aprinse lumina. Mami ridică o mână şi rămase nemişcată. *Ups!* Poate că observase o siluetă vagă, crestături şi adâncituri familiare în carcasă. Fără să se întoarcă, Smith întinse un braţ lung în direcţia celei care trăgea cu urechea.

– Victory! Închide uşa şi treci în camera ta!

– Da, mamă, rosti junioara cu glas stins, ruşinată.

În timp ce închidea uşa de serviciu, auzi un ultim comentariu:

– Fir-ar să fie! Cheltuiesc cincizeci de milioane pe an pe siguranţa transmisiunilor şi propria mea fiică încearcă să-mi intercepteze convorbirile…

Clinica de sub Hammerfest gemea de lume. Când Pham o vizitase înainte, nu-i văzuse decât pe Trud şi, din când în când, pe câte un alt tehnician şi unul-doi „pacienţi". Astăzi… ei, bine, astăzi o grenadă de mână ar fi provocat un haos mai mare printre emergenţi, dar nu cu mult mai mare. Ambele unităţi RMN lucrau. Unul dintre îngrijitori o pregătea pe Xopi Reung pentru radiografie; femeia gemea, zvârcolindu-se, în ciuda eforturilor lui. Într-un colţ, Dietr Li – fizicianul?

– bombănea de unul singur, legat.

Reynolt îşi fixase un picior de un suport din tavan, ca să se apropie de unitatea RMN fără să stea în calea tehnicienilor. Nu se uită la ei când intrară.

– În regulă, introducerea e completă. Ţine braţele nemişcate.

Tehnicianul îşi aduse pacientul în mijlocul camerei. Era Trixia Bonsol; se uită în jur, evident, fără a recunoaşte pe nimeni, apoi începu să suspine disperată.

– Aţi defocalizat-o! strigă Vinh, împingându-i la o parte pe Trud şi pe Trinli.

Dintr-o singură mişcare, Pham se fixă şi-l prinse, iar Vinh ricoşă înapoi, lovindu-se uşor de perete.

Reynolt se uită în direcţia lui Vinh.

– Taci sau ieşi afară, îi spuse, apoi mişcă din mână spre Bil Phuong. Adu-o pe doctor Reung. Vreau…

Trecu la jargon. Un birocrat obişnuit i-ar fi scos urgent afară. Lui Anne Reynolt chiar nu-i păsa, câtă vreme nu-i stăteau în cale.

Silipan pluti înapoi la Pham şi Vinh. Arăta abătut şi posac.

– Da, ţine-ţi gura, Vinh. Se uită la displayul unităţii RMN. Bonsol e tot focalizată. I-am dezactivat doar capacităţile lingvistice. Aşa o să ne fie mai uşor s-o… tratăm.

Se uită nesigur la Bonsol. Femeia se încovrigase atât cât îi permiteau legăturile. Suspina încontinuu, disperată şi nemângâiată.

Vinh se zbătu puţin în strânsoarea lui Pham, apoi se calmă, dar rămase cu un tremur pe care numai Pham îl simţea. Pentru o clipă, avu impresia că Vinh se pregătea să strige, dar băiatul se răsuci, întoarse ochii de la Trixia şi strânse pleoapele.

Vocea lui Nau răsună în cameră:

– Anne? Am pierdut trei fire de analiză de la întrerupere. Ştii cumva…

Reynolt îi răspunse pe tonul cu care i se adresase lui Vinh:

– Lasă-mi o kilosecundă. Am cel puţin cinci cazuri de virus denaturat.

– Doamne… ţine-mă la curent, Anne.

Reynolt se adresă imediat altcuiva:

– Horn! Care-i treaba cu doctor Li?

– E raţional, doamnă; l-am ascultat. S-a întâmplat ceva în timpul spectacolului şi…

Reynolt traversă camera spre Dietr Li, fără a se sinchisi de tehnicieni, deviaţi şi aparate.

– E ciudat. N-ar fi trebuit să apară diafonie între fizică şi emisiunea radio.

Tehnicianul lovi încet cardul ataşat de bluza lui Li.

– Jurnalul lui zice că a auzit traducerea.

Pham observă că Silipan îşi înăbuşea emoţiile. Să fi fost una dintre greşelile lui? La dracu! Dacă tipul cădea în dizgraţie, cine i-ar mai da informaţii despre focalizare?

Reynolt însă nu-l observă pe tehnicianul care lipsise nemotivat. Se aplecă mai aproape de Dietr Li şi-i ascultă bolboroseala.

– Ai dreptate, constată ea. A rămas blocat în discursul păianjenului despre Fluctuantă. Nu cred că e denaturat. Ţine-l sub supraveghere şi anunţă-mă dacă o ia razna.

Alte voci se auziră din perete. Erau focalizate:

– Laboratorul de la Mansardă douăzeci la sută fază nefuncţional… cauză probabilă: reacţii de specialităţi încrucişate la fluxul audio ID2738 „Ora copiilor”… Instabilităţi neamortizate…

– V-am auzit. Pregătiţi-vă de închidere.

Reynolt se răsuci spre Trixia Bonsol. Se uită lung la femeia care plângea, cu o privire care îmbina interesul profund cu detaşarea totală. Brusc, se întoarse spre Trud Silipan şi-l săgetă din ochi.

– Tu! Treci aici.

Trud ţopăi prin cameră până ajunse lângă ea.

– Da, doamnă! Da, doamnă!

Măcar de data asta nu i se ghici sarcasm în voce. Poate că Reynolt nu ştia ce înseamnă răzbunarea, dar ea dădea sentinţele puse în aplicare de Nau şi Brughel.

– Verificam eficienţa traducerilor, doamnă, cât de bine o înţeleg ignoranţii – mai exact clienţii din barul lui Benny.

Reynolt nici nu-i ascultă scuza.

– Formează o echipă offline. Vreau să se verifice jurnalul doctorului Bonsol.

Se apropie mai mult de Trixia, cercetând-o din priviri. Traducătoarea se oprise din plâns. Ghemuită, o scuturau spasmele.

– Nu cred că pe asta o mai putem salva, adăugă atunci Reynolt.

Ezr se smuci în braţele lui Pham, gata să înceapă din nou să strige. Apoi se uită ciudat la Pham şi nu spuse nimic. Pham slăbi strânsoarea şi-l bătu uşor pe umăr.

Cei doi urmăreau scena în tăcere. „Pacienţii” veneau şi plecau. Câtorva li se dezactivară din capacităţi. Când ieşi din unitatea RMN, Xopi Reung arăta ca Trixia Bonsol. În ultimele gărzi, Pham avusese nenumărate ocazii să-l urmărească pe Silipan la treabă şi să-i stoarcă informaţii despre proceduri. Aruncase chiar o privire într-un manual de focalizare. Dar acum era prima dată când vedea clar cum lucrează Reynolt şi tehnicienii.

Se petrecuse ceva groaznic, fără îndoială: denaturarea virusului minţii. Încercând să găsească o soluţie, Reynolt deveni mai umană decât o văzuse Pham vreodată. Unele aspecte ale misterului se rezolvară pe loc. Interogarea lansată de Trud chiar la începutul

dezbaterii generase o căutare prin diverse specialităţi. Acesta era motivul pentru care ascultaseră dezbaterea atâţia deviaţi. Analiza lor decursese foarte normal câteva sute de secunde, dar, pe măsură ce se postau rezultatele, traducătorii începuseră să comunice între ei foarte intens. În mod normal, era vorba de consultare, decideau asupra cuvintelor pe care le rosteau cu glas tare. De data asta, nu scoseseră decât aiureli. Mai întâi Trixia, apoi şi ceilalţi începuseră s-o ia razna, structura creierului lor indicând denaturarea necontrolată a virusului. Dezastrul se produsese înainte ca Trixia s-o atace pe Xopi Reung, dar atacul fusese doar începutul denaturărilor masive. Indiferent ce anume se comunica în reţeaua deviaţilor, se genera o cascadă de izbucniri similare. Înainte de evaluarea exactă a situaţiei, erau afectaţi aproximativ douăzeci la sută din deviaţi, virusul din creierul lor scăpând de sub control şi inundându-i cu substanţe psihoactive şi toxine.

Deviaţii navigatori nu fuseseră afectaţi. Spionii lui Brughel, doar în mică măsură. Pham urmărea tot ce făcea Reynolt, încercând să reţină fiecare detaliu, fiecare indiciu. *Dacă aş putea face şi eu aşa ceva reţelei de sprijin, dacă oamenii lui Brughel ar putea fi scoşi din funcţie…*

Anne Reynolt era peste tot. Fiecare tehnician îi cerea părerea. Ea fu aceea care-i salvă pe majoritatea deviaţilor lui Ritser; ea fu aceea care reuşi reluarea operaţiunilor limitate din Mansardă. Iar Pham trase concluzia că, fără ea, nu s-ar fi recuperat nimic. În sistemul solar emergent, colapsul unui deviat era un inconvenient ocazional. Existau universităţi care furnizau înlocuitori, sute de clinici pentru focalizarea specialiştilor nou-creaţi. Aici, la douăzeci de ani-lumină de civilizaţia emergentă, era altă poveste. Aici, micile defecţiuni puteau scăpa de sub control… şi, fără un manager cu calităţi supraomeneşti, fără Anne Reynolt, operaţiunea lui Tomas Nau s-ar fi dus de râpă.

Xopi Reung muri la scurtă vreme după ce o scoaseră din unitatea RMN. Reynolt lăsă la o parte reluarea activităţii din Mansardă şi petrecu clipe de agitaţie maximă cu traducătoarea. De data asta, nu mai avu succes. Peste o sută de secunde, virusul denaturat îi afectase trunchiul cerebral… iar restul nu mai conta. Reynolt se uită încruntată la trupul nemişcat încă o secundă. Apoi le făcu semn tehnicienilor să-l scoată afară.

Pham urmări cum o scoteau pe Trixia din clinică. Trăia; Reynolt însăşi mergea în faţa celui care o purta.

Trud Silipan o urmă spre uşă. Îşi aminti brusc de cei doi vizitatori. Se întoarse şi le făcu semn să-l urmeze.

– În regulă, Trinli. Spectacolul s-a terminat.

Silipan era ursuz şi palid. Încă nu se cunoştea cauza exactă a

denaturării virusului; o interacţiune bizară între deviaţi. Faptul că Trud umblase în reţeaua lor – lansase o interogare la începutul a dezbaterii – n-ar fi trebuit să fie altceva decât o simplă utilizare a resurselor.

Dar pe Trud îl păştea un mare ghinion. Deşi nu interogarea lui stârnise dezastrul, avea legătură cu el. Într-o operaţiune Qeng Ho, interogarea ar fi constituit un indiciu suplimentar. Din nefericire, emergenţii foloseau metode post-hoc când defineau păcatul.

Pham şi Vinh urcară din măruntaiele habitatului Hammerfest singuri, deşi îi însoţeau, fără îndoială, spionii lui Brughel. Vinh tăcea. Într-un fel, astăzi primise cea mai mare lovitură de ani de zile, poate de la moartea lui Jimmy Diem. Pentru un descendent atât de îndepărtat de Pham, Ezr avea un chip prea familiar. Îi amintea de Ratko Vinh tânăr; semăna mult cu Sura la faţă. Nu era un gând plăcut. *Poate că subconştientul încearcă să-mi spună ceva... Da.* Nu doar în clinică, ci de-a lungul întregii sale perioade de gardă. Din când în când, puştiul se uita la el... cu o privire care sugera mai degrabă cumpănire decât dispreţ. Pham aruncă o privire înapoi, încercând să-şi aducă aminte cum se comportase personajul Trinli. Sigur că era riscant să manifeşti atâta interes pentru focalizare. Dar îl acopereau şmecheriile lui Trud. Nu, şi când stăteau în clinică şi mintea lui Pham se concentrase exclusiv pe Reynolt şi pe enigma Bonsol – şi atunci era sigur că nu arătase altfel decât puţin năucit, un bătrân şarlatan, îngrijorat că nenorocirea petrecută îi va da peste cap înţelegerea făcută cu Trud. Totuşi, acest Vinh îl citise în profunzime. Cum reuşise? Şi ce era de făcut?

Ieşiră din coridorul vertical principal şi o luară în jos, pe rampa care ducea la ecluza taxiurilor. Pe tavan, pe pereţi, pe podea, numai frizele focalizaţilor. Pe alocuri, pereţii fuseseră subţiaţi. Lumina albastră, lumina Arachnei, pătrundea prin cristal, mai închisă, mai deschisă, în funcţie de adâncimea scobiturii. Pentru că Arachna era permanent luminată din L1 şi conglomeratul era menţinut într-o fază fixă faţă de soare, lumina era aceeaşi de ani de zile. Poate că ar fi fost o vreme când Pham Nuwen s-ar fi îndrăgostit de arta aceea, dar acum ştia cum fusese creată. Gardă după gardă, el şi Trud Silipan coborau pe rampă şi-i vedeau pe muncitori cioplind. Nau şi Brughel storseseră ultima picătură de viaţă din deviaţii fără şcoli înalte ca să termine lucrarea asta de artă. Pham bănui că cel puţin doi muriseră de bătrâneţe. Ceilalţi muriseră şi ei, poate în timp ce finisau cioplirea coridoarelor mai neînsemnate. *Când voi ajunge eu la putere, lucrurile se vor schimba.* Focalizarea era o grozăvie. Nu trebuia folosită decât la mare nevoie.

Cei doi străbătură un coridor lateral, cu lambriuri din lemnul produs în rezervoare. Fibra făcea vârtejuri line, urmând curba coridorului care ducea la apartamentul lui Tomas Nau.

Şi iat-o pe Qiwi Lin Lisolet. Poate că-i auzise venind. Mai degrabă îi văzuse părăsind clinica. În orice caz, îi aşteptase destul de mult, pentru că stătea cu picioarele pe podea, ca într-un mediu cu gravitaţie normală.

– Ezr, te rog, nu putem vorbi o clipă? N-am vrut să te simţi rănit de spectacolele...

Vinh plutise înaintea lui Pham, avansând calm. Ridică brusc capul când o văzu pe Qiwi. Iniţial, lăsă impresia că va trece pe lângă ea. Apoi ea îi vorbi.

Vinh se împinse cu putere de perete, plonjând cu viteză direct spre ea. Era o mişcare de-a dreptul ostilă, ca şi cum ţi-ai plimba pumnul pe sub nasul cuiva.

– Linişteşte-te! izbucni Pham şi se obligă să stea deoparte, mimând neputinţa.

Îl mai ţinuse o dată în loc pe băiat în ziua respectivă şi, de data asta, scena va fi clară pentru spioni. Pe lângă asta, Pham o văzuse pe Qiwi lucrând afară. Era într-o formă mai bună decât oricine altcineva din L1, o acrobată înnăscută. Poate că nu i-ar strica lui Vinh să afle că nu-şi putea vărsa nervii pe ea.

Dar Qiwi nu se apără, nici nu clipi. Vinh se răsuci şi-i trase o palmă atât de tare, încât se răsuciră amândoi, mărind distanţa dintre ei.

– Da, o să vorbim!

Spumega de furie. Se năpusti din nou asupra ei şi o pălmui a doua oară. Qiwi tot nu se apără, nici măcar nu ridică mâna ca să-şi protejeze faţa.

Pham Nuwen se împinse în faţă fără să mai stea pe gânduri. O voce ascunsă într-un colţ îndepărtat al minţii sale îl lua în râs, pentru că risca masca pe care o purta de ani de zile numai ca să apere o fiinţă nevinovată. Dar aceeaşi voce îl şi aplauda.

Plonjarea lui Pham se transformă într-o piruetă involuntară; fără să vrea, îl lovi cu umărul pe Vinh în stomac şi-l lipi de perete. Ieşiţi din câmpul vizual al camerelor, îi trase un cot. În clipa următoare impactului, Vinh se pocni cu capul de perete. Dacă s-ar fi aflat în coridoarele de diamant cioplit, s-ar fi lovit zdravăn. Dar, cum nu se aflau acolo, când Vinh se depărtă de perete, flutură vlăguit din mâini. Din cap îi săreau mici stropi de sânge.

– Bate-te cu cei la fel de tari ca tine, Vinh! Vierme laş şi nemernic ce eşti. Voi, marile familii de comercianţi, sunteţi toate-o apă şi-un pământ!

Pham se înfuriase într-adevăr, dar şi pe el, pentru că-şi risca acoperirea.

Vinh îşi revenea treptat. Se uită la Qiwi, aflată la patru metri distanţă. Fata îi răspunse cu o privire şocată şi hotărâtă deopotrivă. Apoi Vinh se uită la Pham şi bătrânul se înfioră. Camerele lui Brughel

poate că nu captaseră toate detaliile încăierării, dar puştiul ştiu cât de calculat fusese atacul lui Pham. Cei doi se fixară o clipă, apoi Vinh se smulse din strânsoarea braţelor lui şi o luă iute în jos pe rampă, spre ecluza taxiurilor. Era retragerea unui bărbat ruşinat şi bătut. Dar Pham îi văzuse privirea; trebuia să ia măsuri în privinţa lui Ezr Vinh.

Qiwi porni după Vinh, dar se opri după zece metri. Pluti până la intersecţia coridoarelor, apoi se uită lung în direcţia în care plecase el.

Pham se apropie de ea. Ştia că trebuie să dispară de acolo. Fără îndoială că acum îl urmăreau mai multe camere şi nu se pricepea prea bine să-şi joace rolul în faţa lui Qiwi. Ce să-i spună ca să poată pleca în siguranţă?

– Nu te teme, puştoaico. Vinh nu merită. N-o să se mai lege de tine, ţi-o garantez.

Fata se întoarse cu faţa spre el. Doamne, ce mult semăna cu mama ei! Nau o exploata gardă după gardă.

Avea lacrimi în ochi. Pham nu văzu tăieturi sau sânge, dar începeau să se formeze vânătăi pe pielea ei închisă.

– N-am vrut să-l rănesc. Doamne, nu ştiu ce mă fac dacă Trixia m-moare!

Îşi trecu mâinile prin părul negru, tuns scurt. Matură sau nu, arăta la fel de pierdută ca în primele zile după „atrocitatea” Diem. Era atât de singură, încât se încredea în treanca-fleanca de Pham Trinli.

– Când... Când eram mică, îl admiram pe Ezr Vinh mai mult decât pe oricine altcineva, în afară de părinţii mei. Se uită la Pham; zâmbi tremurat, dureros. Voiam atât de mult să aibă o părere bună despre mine. Pe urmă ne-au atacat emergenţii, Jimmy Diem i-a omorât pe mama şi pe ceilalţi... Suntem toţi într-o barcă de salvare foarte mică. Nu trebuie să mai moară nimeni. Mişcă iute din cap. Ştiai că Tomas n-a mai intrat în hibernoterapie de la masacrul Diem? În toţi aceşti ani, a trăit fiecare secundă. E atât de serios, de harnic. Crede în focalizare, dar e deschis şi altor metode. Îi spunea lui Pham ceea ce ar fi vrut să-i spună lui Ezr. Barul lui Benny n-ar exista fără Tomas. Nici comerţul şi nici bonzaiurile n-ar exista fără el. Încetul cu încetul, îi facem pe emergenţi să ne înţeleagă modul de viaţă. Într-o zi, Tomas îi va putea elibera pe tata, pe Trixia şi pe toţi focalizaţii. Într-o zi...

Pham vru să întindă mâna şi s-o mângâie. Cu excepţia criminalilor, Pham Nuwen era singurul care ştia ce se întâmplase cu Jimmy Diem, ce făceau Nau şi Brughel cu Qiwi Lin Lisolet. Ar trebui s-o mustre zdravăn şi să plece, dar nu se simţi în stare. În schimb, rămase pe loc, stingher şi buimac. *Da. Într-o zi. Într-o zi, copila mea, vei fi răzbunată.*

26

Apartamentul lui Brughel şi postul lui de comandă se aflau pe *Mâna Invizibilă.* Se întreba deseori cum de găsiseră speculanţii denumirea asta perfectă, două cuvinte care să exprime esenţa securităţii. În orice caz, *Mâna* avea fuzelajul cel mai puţin avariat dintre toate navele, Qeng Ho sau emergente. Cabinele echipajului de zbor erau solide. Propulsia principală probabil suporta o valoare de 1 *g* câteva zile la rând. De la cucerirea comercianţilor, sistemele de comunicare şi ECM de pe navă fuseseră reutilate după standardele focalizaţilor. Aici, pe *Mâna Invizibilă,* Brughel era un fel de zeu.

Din păcate, izolarea fizică nu te ferea de virusul denaturat. Denaturarea era provocată de un dezechilibru emoţional. Adică se putea propaga în reţelele de comunicare, deşi asta se întâmpla numai între deviaţi care cooperau strâns. Acasă, în lumea civilizată, denaturarea era ceva obişnuit, o abatere de nivel mediu, încă un motiv să ai disponibili înlocuitori proaspeţi. Aici, la dracu-n praznic, era o ameninţare mortală. Ritser aflase despre denaturare odată cu Reynolt, dar el nu-şi permisese să-i scoată din funcţie pe deviaţii lui. Ca de obicei, Reynolt îi oferea servicii de mâna a doua, dar se descurca. Îşi împărţiseră spionii în grupuri mici, operate separat unele de altele. Informaţiile primite erau fragmentate, jurnalele lor necesitau o analiză ulterioară temeinică. Dar nu pierduseră nimic important… şi, până la urmă, aveau să recupereze toate detaliile.

În primele douăzeci de kilosecunde, Ritser pierdu trei spioni din cauza virusului denaturat. Îl puse pe Omo să-i dezactiveze pe aceia şi să-i ţină pe restul în funcţie. Coborî pe Hammerfest şi discută îndelung cu Nau. Se pare că Reynolt pierdea încă cel puţin şase oameni, inclusiv o mare parte din traducători. Comandorul se arătă impresionat de puţinele pagube suferite de Brughel.

– Menţine-ţi oamenii în funcţie, Ritser. Anne crede că traducătorii au început să ţină cu unul sau celălalt păianjen implicat în dezbaterea aia cretină, că denaturarea s-a produs din cauză că a luat amploare obişnuita neînţelegere dintre deviaţi. E posibil, însă dezbaterea a fost îndepărtată de centrul focalizării traducătorilor. Imediat ce se stabilizează situaţia, vreau să-ţi verifici înregistrările secundă cu secundă şi să scotoceşti după evenimente suspecte.

După alte şaizeci de secunde, Brughel şi Nau căzură de acord că trecuse criza, cel puţin în ce-i privea pe deviaţii din departamentul de securitate. Sergentul Omo îi puse din nou pe spioni să se consulte cu oamenii lui Reynolt, dar printr-o legătură cu buffer. Începu o scanare detaliată a trecutului imediat. Într-adevăr, dezastrul afectase operaţiunea lui Brughel, deşi foarte scurt. Aproximativ o mie de secunde pierduseră complet securitatea emisiei. La o investigaţie mai

atentă, reieşi că nu avusese loc nicio transmisie către un sistem exterior: secretul lor îndelungat era în siguranţă. Local, strigătele traducătorilor trecuseră de controale, dar păianjenii nu le băgaseră de seamă; deloc surprinzător, din moment ce transmisiile haotice ar fi fost considerate zgomot trecător.

La sfârşit, Ritser fu obligat să tragă concluzia că denaturarea fusese un mare ghinion. Însă printre aspectele minore se strecurau amănunte savuroase.

În mod normal, Ritser stătea pe puntea *Mâinii Invizibile,* care îi oferea o perspectivă de control asupra conglomeratului şi a Arachnei îndepărtate. Cum Ciret şi Marli dădeau o mână de ajutor pe Hammerfest, rămaseră numai Tan şi Kal Omo să se ocupe de aproape o sută de spioni. Aşa că astăzi se făcea şi el că lucrează la detaliile operaţiunii împreună cu Omo şi Tan.

– Vinh a acţionat trei semnalizatoare de securitate în garda asta, domnule vicecomandor. De două ori în timpul denaturării.

Plutind deasupra lui Omo, Ritser se uită la deviaţii de gardă. O treime dormeau în scaun. Restul erau scufundaţi în fluxuri de date, verificând jurnalele, corelând rezultatele cu focalizaţii lui Reynolt de pe Hammerfest.

– Ia să vedem, cu ce-l ai la mână?

– Acestea sunt imagini analizate de camere în laboratorul lui Reynolt şi pe un condor vecin cu apartamentul comandorului Nau.

Imaginile se derulară rapid, reliefate când spionii sesizaseră un limbaj al corpului ieşit din comun.

– Nimic pe faţă?

Pe faţa ascuţită a lui Omo se instală un zâmbet răutăcios.

– Multe lucruri condamnabile acasă, dar nu sub actualul RdOI.

– Puteam să jur.

Încălcarea Regulamentului de Ordine Interioară al lui Nau ar fi fost destul pentru ca Vinh să fie îndepărtat imediat din orice teritoriu emergent. De douăzeci de ani încoace, comandorul trecea cu vederea de câte ori porcii ăştia de speculanţi săreau calul, corupându-i pe cei ce respectau legea. La început, Ritser îşi ieşise din minţi. Acum… Acum înţelegea. Tomas avea dreptate în multe privinţe. Nu-şi mai permiteau distrugeri. Iar dacă-i lăsau pe oameni să vorbească, obţineau informaţii cu grămada, secrete pe care le puteau folosi când se mai strângea laţul.

– De data asta ce-i diferit?

– Cele două evenimente se corelează la analiştii Şapte şi Opt.

Şapte şi Opt erau deviaţii de la capătul primului rând. Poate că avuseseră nume în copilărie, dar asta fusese demult, înainte de a intra la Academia de Poliţie. Nume neserioase şi titluri ca „doctor” se folosesc în activităţile civile, nu într-o secţie de poliţie serioasă.

– Vinh e atras de ceva care-i amplifică starea normală de anxietate. Uitaţi-vă la direcţia capului.

Ritser nu înţelese nimic, dar treaba lui era să conducă, nu să înţeleagă detalii juridice. Omo continuă:

– Îl urmăreşte pe Trinli plin de suspiciune. La fel se întâmplă şi pe coridor, lângă ecluza de taxiuri.

Brughel răsfoi indexul video al vizitei lui Vinh pe Hammerfest.

– În regulă. S-a bătut cu Trinli. L-a hărţuit pe Trud Silipan. Doamne… – Brughel nu-şi putu reţine râsul – a atacat-o pe târfa lui Nau. Dar zici că semnalizatoarele de securitate sunt pentru contact vizual şi limbajul corpului?

Omo scutură din umeri.

– Comportamentul vizibil al individului se potriveşte cu problemele lui, domnule.

Deci Qiwi Lisolet a primit două palme chiar în uşa lui Tomas Nau. Ritser se pomeni că zâmbeşte la ironia întâmplării. În toţii anii ăştia, Tomas o păcălise pe curvuliţă. Spălările periodice ale creierului ajunseseră momente de desfătare în viaţa lui Ritser, mai ales după ce-i văzuse reacţia la un anumit material video. Totuşi, nu putea să nu-şi recunoască invidia. El, Ritser Brughel, n-ar fi reuşit să susţină o mascaradă, nici prin spălarea creierului. Nici pe femeile lui nu ştia să le păstreze. Cu vreo doi ani în urmă, fusese nevoit să se ducă la Tomas şi să se dea bine pe lângă el ca să obţină alte păpuşele. Ritser le epuizase pe cele mai atrăgătoare. Uneori avea noroc, cum avusese cu Floria Peres. Ea ar fi sesizat că Qiwi fusese spălată pe creier; inginer chimist sau nu, trebuise s-o lichideze. Dar şi norocul avea limite… iar Exilul avea să dureze încă mulţi ani. Gândul era apăsător şi persistent, aşa că îl alungă hotărât.

– Bine. Deci tu zici că Şapte şi Opt consideră că Vinh ascunde ceva ce nu exista în conştiinţa lui înainte, cel puţin nu atât de intens.

Acasă, în lumea civilizată, n-ar fi fost nicio problemă. L-ar fi arestat pe infractor şi ar fi stors răspunsurile de la el. Aici… Ei, bine, când avuseseră aici ocazia de a stoarce răspunsuri, aflaseră extrem de puţine lucruri. Prea mulţi Qeng Ho aveau blocaje eficiente şi prea mulţi nu puteau fi infectaţi corespunzător cu virusul minţii.

Rulă incidentele reliefate.

– Hm… Crezi că şi-a dat seama că Trinli e, de fapt, Zamle Eng?

Speculanţii erau nebuni; tolerau orice fel de corupţie, dar îl urau din tot sufletul pe unul de-ai lor pur şi simplu pentru că făcea comerţ cu carne vie. Ritser îşi mişcă buzele a dezgust. *Futu-i, cât am decăzut. Şantajul era o armă potrivită printre comandori, dar teroarea ar trebui să fie de-ajuns pentru indivizi ca Pham Trinli.* Răsfoi încă o dată dovezile lui Omo. Erau foarte neconvingătoare.

– Uneori mă întreb dacă nu am stabilit prea jos pragul de

declanşare al spionilor noştri.

Omo îi sugerase asta mai demult. Totuşi, sergentul era prea deştept ca să-şi arate satisfacţia.

– E posibil, domnule. Pe de altă parte, dacă n-ar exista probleme asupra cărora să decidă şefii, n-ar mai fi nevoie de oameni adevăraţi.

Viziunea unui comandor care conduce un univers de focalizaţi era pură ficţiune.

– Ştiţi ce mi-aş dori, domnule vicecomandor Brughel?

– Ce?

– Să aducem pe Hammerfest localizatoarele acelea independente. Nu-i normal ca sistemul de siguranţă din propriul nostru spaţiu să fie mai slab decât cel din habitatul Qeng Ho. Dacă incidentele acestea s-ar fi petrecut la bordul habitatului, am fi aflat tensiunea lui Vinh, pulsul lui… La naiba, dacă s-ar monta localizatoarele pe scalpul subiectului, i-am face şi EEG-ul. Cu procesoarele de semnal ale speculanţilor şi deviaţii noştri, am putea citi gândurile afurisitului de subiect.

– Da, ştiu.

Localizatoarele Qeng Ho erau o îmbunătăţire aproape miraculoasă faţă de fostele standarde de impunere a legilor. Existau sute de mii de localizatoare de un milimetru în habitatul speculanţilor, probabil se găseau cu sutele în spaţiile deschise din Hammerfest de când Nau relaxase regulile fraternităţii. Nu trebuia decât să reprogrameze sistemul utilitar de pe Hammerfest pentru impulsuri de microunde şi raza de acţiune a localizatoarelor s-ar extinde automat. Ar putea renunţa la camere şi alte echipamente rudimentare.

– O să ridic problema din nou în faţa comandorului Nau, spuse Brughel.

Programatorii lui Anne studiau localizatoarele speculanţilor de peste doi ani, căutând zadarnic găselniţe ascunse.

Între timp…

– Ezr Vinh e din nou la bordul habitatului acum, înconjurat de toate localizatoarele pe care le-ai visat. Îi zâmbi larg lui Omo. Redirecţionează încă doi spioni spre el. Hai să vedem ce arată o analiză mult mai serioasă.

Ezr depăşi criza fără să mai clacheze. De pe Hammerfest plecau rapoarte regulate. Virusul denaturat fusese oprit. Xopi Reung şi încă opt focalizaţi muriseră. Alţi trei erau „foarte afectaţi”. *Dar Trixia era marcată ca „revenită la serviciu, în stare perfectă”.*

În barul lui Benny se făceau speculaţii peste speculaţii. Rita era sigură că denaturarea era un colaps aproape accidental.

– Îi aduceau în secţia mea din Balacrea tot la doi ani; o singură dată am descoperit cauza. E preţul pe care-l plăteşti pentru relaţia

strânsă dintre deviaţi.

Însă ea şi Jau se temeau că, din cauza virusului denaturat, nu se vor mai prezenta nici traduceri audio amânate ale „Orei copiilor”. Gonle Fong zise că nu contează, că Sherkaner Underhill oricum a fost înfrânt la dezbaterea aceea stranie cu Pedure şi că n-o mai aibă ce emisiuni să se traducă. Trud Silipan lipsea de la discuţii; poate lucra, măcar acum, o schimbare… În compensaţie, Pham Trinli veni cu amănunte despre teoria lui Silipan, zicând că Trixia interpretase o luptă adevărată şi că asta precipitase denaturarea. Ezr îi ascultă pe toţi împietrit, în tăcere.

Intra de serviciu peste patruzeci de kilosecunde; se întoarse în apartamentul lui mai devreme. Va mai trece o vreme până când va putea intra din nou în barul lui Benny. Se întâmplaseră atât de multe lucruri, toate ruşinoase, dureroase sau periculos de enigmatice. Pluti prin cameră în semiîntuneric, pus la prăjit pe frigarea Iadului. Se va gândi neputincios la o problemă o vreme… apoi va scăpa în braţele alteia, la fel de tulburătoare, şi apoi în braţele alteia… pentru ca, în cele din urmă, să revină la teroarea celei dintâi.

Qiwi. Ea era ruşinea lui. O lovise de două ori. Tare. *Dacă n-ar fi intervenit Pham Trinli, oare aş fi bătut-o în continuare?* Prăpastia ororii se deschidea în faţa lui, aşa cum nu şi-o imaginase niciodată. Da, întotdeauna se temuse că într-o zi va face o boacănă, va da dovadă de laşitate, dar… astăzi descoperise ceva în el, ceva total deplasat. Qiwi contribuise la transformarea Trixiei într-o caricatură. Absolut. Dar nu era singura. Şi, da, Qiwi se bucura de tratament special din partea lui Tomas Nau… dar, Doamne, fusese un copil când începuse toată grozăvia asta… *De ce m-am luat de ea?* Pentru că îi dăduse cândva impresia că i-ar păsa? Pentru că n-a vrut să riposteze? Pe asta insista vocea nemiloasă din subconştient. În esenţă, poate că Ezr Vinh nu era doar incompetent şi deplorabil, poate era pur şi simplu un gunoi. Mintea i se învârti în jurul acestei concluzii, apropiindu-se tot mai mult de ea, până când găsi o portiţă de scăpare spre…

Pham Trinli. El era misterul. Trinli acţionase de două ori ieri şi în ambele dăţi îl ajutase pe Ezr să nu se poarte ca un tâmpit şi un nemernic şi mai mare. Pipăi crusta de sânge de pe cap, în locul în care se lovise când Trinli îl atacase „stângaci” şi-l izbise de perete. Ezr îl văzuse pe Trinli în sala de gimnastică din habitat. Lucra serios, dar nu era într-o formă extraordinară. Nici timpul său de reacţie nu era grozav. Dar ştia să se mişte, să provoace accidente. Privind retrospectiv, îşi aminti şi alte ocazii în care Pham Trinli se aflase la locul potrivit… Parcul habitatului, imediat după masacru. *Ce mi-a spus, de fapt, bătrânul?* Nu dezvăluise nimic în faţa camerelor, nici măcar nu reuşise să-i atragă atenţia, dar ceva din vorbele sale îi trezise convingerea că Jimmy Diem fusese ucis, că nu purta vina pe

care i-o punea în cârcă Nau. Pham era fanfaron, egoist şi incompetent, dar... Ezr răsuci în minte toate detaliile, lucruri pe care poate că el le remarca, dar altora le scăpau. Poate că avea halucinaţii din cauza disperării. Când pierzi speranţa că vei mai găsi o soluţie, nebunia se apropie de tine târâş. Ieri, ceva se rupsese în el...

Trixia. Ea era motivul durerii, al furiei şi al temerilor lui. Ieri, Trixia fusese la un pas de moarte, cu trupul torturat şi convulsionat, ca al lui Xopi Reung. Dacă nu mai rău... Îşi aminti expresia ei când ieşise din unitatea RMN. Trud spusese că-i anulaseră temporar capacităţile de lingvist. Ar fi fost un motiv de disperare să piardă singurul lucru care mai avea rost pentru ea. Poate că Trud îl minţise, aşa cum, bănuia el, îl minţeau în multe privinţe Reynolt, Nau şi Brughel. Poate că Trixia fusese defocalizată pe termen scurt şi, privind în jur, se văzuse îmbătrânită şi înţelesese că i se furase viaţa. Iar eu nu voi afla niciodată. *O voi urmări mai departe, an după an, neputincios, copleşit de mânie şi... tăcut.* Trebuia să existe cineva pe care să-l lovească, să-l pedepsească...

Şi uite-aşa se învârtea frigarea Iadului şi ajungea iar la Qiwi.

Trecură două kilosecunde, apoi patru. Timp destul încât să răsucească pe toate părţile probleme fără soluţie. Mai păţise aşa de câteva ori şi fusese oribil. Uneori, frigarea se învârtea toată noaptea. Alteori, doborât de oboseală, adormea, iar somnul punea capăt chinului. În noaptea asta, când mintea îi fugi a *n*-a oară la Pham Trinli, se enervă. Şi ce dacă era nebun? Dacă nu avea la dispoziţie decât himere, atunci *să pună mâna pe ele!* Se sculă şi-şi montă vizorul. Petrecu secunde apăsătoare până când trecu de rutina de acces în bibliotecă. Încă nu se obişnuise cu interfaţa I/O emergentă primitivă şi mai trebuiau activate opţiunile de personalizare. Dar apoi se luminară ferestrele în jurul lui, afişând textul ultimului raport pe care-l pregătea pentru Nau.

Deci, ce ştia despre Pham Trinli? Mai ales ce ştia el şi le scăpase lui Nau şi Brughel? Individul avea abilităţi neobişnuite în lupta directă, adică ştia să atace. Şi-şi ascundea de emergenţi abilitatea; juca un joc cu ei... Iar după ziua de azi, probabil ştia că Vinh aflase despre acest joc.

Poate Trinli nu era decât un criminal care îmbătrânea şi se lupta ca să se amestece printre ceilalţi şi să supravieţuiască. Dar atunci cum rămânea cu localizatoarele? Îi dezvăluise lui Tomas Nau secretul lor, iar secretul îi crescuse acestuia puterea de o sută de ori. Automatele, cât firele de praf, se găseau peste tot. Acolo, pe încheietura degetului, putea fi o sclipire de transpiraţie, dar şi un localizator. Micile sclipiri şi particule raportează poziţia braţelor, a degetelor, unghiul capului. Spionii lui Nau le aflau pe toate.

Asemenea abilităţi nu apăreau înregistrate în biblioteca flotei, nici

la nivelurile accesibile cu parole speciale. Aşadar, Pham Trinli cunoştea secrete îngropate adânc în trecutul Qeng Ho. Şi, foarte probabil, elementele pe care i le dezvăluise lui Tomas Nau nu erau decât o acoperire pentru… *pentru ce?*

Ezr medită la întrebare câteva momente şi nu ajunse nicăieri. Gândeşte-te la el. Pham Trinli. Un bătăuş bătrân. Cunoştea secrete mai importante decât cele din flota Qeng Ho. Foarte probabil, participase alături de Pham Nuwen, Sura Vinh şi Consiliul de la Gap la întemeierea civilizaţiei Qeng Ho moderne. Nu era imposibil, nici măcar foarte rar. În misiunile comerciale prelungi, comercianţii parcurgeau o mie de ani în timp obiectiv. Părinţii lui Vinh avuseseră unul sau doi prieteni care se plimbaseră pe Bătrânul Pământ. Cu toate acestea, era extrem de improbabil ca oricare dintre ei să aibă acces la straturile de bază ale automatelor Qeng Ho.

Nu, dacă Trinli era ceea ce sugera judecata morbidă a lui Ezr, atunci ar trebui să fie o figură istorică. Cine anume?

Degetele lui Vinh se mişcară pe tastatură. Sarcina lui actuală era o bună acoperire pentru întrebarea pe care voia s-o pună. Nau manifesta un interes neobosit faţă de orice ţinea de Qeng Ho. Vinh trebuia să-i scrie rezumate şi să propună piste de cercetare pentru deviaţi. Oricât de maleabil şi diplomat părea Nau, Ezr realizase demult că avea o doză de nebunie mai mare decât Brughel. Nau studia pentru a conduce cândva.

Ai mare grijă. Locurile în care voia să caute trebuiau să fie pe deplin justificate de cerinţele raportului la care lucra. Colac peste pupăză, trebuia să menţină un tipar aleatoriu al unor trimiteri absolut irelevante. Ia să-i vadă el pe spionii ăia cum încearcă să-i descopere adevăratele intenţii!

Avea nevoie de o listă: bărbaţi Qeng Ho, în viaţă la începutul civilizaţiei Qeng Ho moderne, care nu fuseseră declaraţi morţi la momentul când expediţia comandantului Park plecase de pe Triland. Lista se reduse considerabil când îi elimină pe bărbaţii aflaţi la distanţă de acest colţ al Spaţiului Uman. Se reduse şi mai mult când ceru ca ei să fi fost prezenţi la Brisgo Gap. Conjuncţia a cinci funcţii booleane, rezultatul unei comenzi rostite sau al unui şir de taste apăsate succesiv – dar Ezr nu-şi permitea ceva atât de simplu. Fiecare funcţie deveni parte a unei căutări separate, în sprijinul celor necesare pentru raportul său. Rezultatele fură distribuite pe pagini întregi de analiză, un nume aici, unul, dincolo. Planetariul plutind pe tavan arăta că peste nici cincisprezece kilosecunde zorii vor lumina pereţii apartamentului… dar obţinuse lista.

Oare avea vreun rost? Câteva nume, unele fără sonoritate şi fără relevanţă. Funcţiile booleene erau şi ele neclare. Reţeaua interstelară Qeng Ho era imensă, dintr-un anumit unghi cea mai complexă

structură din istoria Omenirii. Dar era învechită, neactualizată de ani de zile, de secole întregi. Iar Qeng Ho se minţeau câteodată între ei, mai ales când distanţele erau scurte şi confuzia favoriza un avantaj comercial. Câteva nume. Câţi şi cine anume? Până şi scanarea listei mergea extrem de încet, altfel spionii ascunşi s-ar fi prins imediat. Recunoscu unele persoane: Tran Vinh.21, nepotul Surei Vinh şi întemeietorul ramurii din care făcea parte familia lui Ezr; regele Xen.03, militarul-şef al Surei la Brisgo Gap. Xen nu putea fi Trinli. Nu avea decât 120 de centimetri înălţime şi cam tot atâta în lăţime. Alte nume aparţineau unor oameni care nu cunoscuseră faima. Jung, Trap, Park… Park?

Vinh nu-şi putu reţine surpriza. Dacă deviaţii lui Brughel ar revedea înregistrările, s-ar sesiza imediat. Afurisitele de localizatoare probabil că-ţi luau pulsul, chiar tensiunea. *Dacă-şi dau seama că sunt uimit, o să facă tam-tam.* „Pe Zeul tuturor comercianţilor!”, şopti Vinh, afişând imaginile şi materialul bio pe toate ferestrele. Chiar semăna cu S.J. Park, comandantul flotei plecate în misiune spre Steaua Fluctuantă. Îşi amintea de el din copilărie; acel Park nu arătase atât de bătrân… De fapt, unele biodate de-ale lui erau vagi. Iar datele ADN nu corespundeau cu Park cel de mai târziu. Hm… Destul să distragă atenţia lui Nau şi Reynolt; ei nu aveau experienţa directă a lui Ezr cu afacerile de culise ale familiei. Dar S.J. Park de la Brisgo Gap – cu două mii de ani în urmă – fusese căpitan de navă. Se însurase cu Ratko Vinh. Urmase un scandal legat de un contract de căsătorie neonorat. După aceea, nimic.

Vinh cercetă două piste clare legate de Park, apoi renunţă, aşa cum faci când afli un amănunt surprinzător, dar nu în stare să dărâme universul. Celelalte nume de pe listă… îi luă încă o kilosecundă să le parcurgă şi niciunul nu suna familiar. Revenea întruna la S.J. Park şi se panică. *Cât de bine mă poate citi duşmanul?* Se uită la fotografii cu Trixia, cedă în braţele durerii obişnuite; făcea asta deseori, înainte de a se duce, în sfârşit, la culcare. Plângea, dar mintea îi lucra febril. Dacă nu se înşela în privinţa lui Park, atunci bărbatul avea rădăcini foarte, foarte departe în trecut. Nu-i de mirare că părinţii lui îl trataseră altfel decât pe un simplu căpitan de navă cu contract. Doamne, poate a călătorit cu Pham Nuwen în capătul celălalt al lumii. După Brisgo Gap, după ce Nuwen atinsese culmea bogăţiei, plecase cu o flotă uriaşă spre capătul opus al Spaţiului Uman. Un fapt tipic pentru Nuwen. Capătul celălalt era la cel puţin patru sute de ani-lumină. Detaliile comerciale din mediul acela se perimau până când ajungeau aici. Iar ruta pe care şi-o propusese Nuwen îl ducea prin cele mai vechi regiuni ale Spaţiului Uman. După secole întregi de la plecarea lui, reţeaua Qeng Ho raporta în continuare progresul Prinţului din Canberra, al flotelor sale, când mai mari, când mai mici. Apoi

relatările se răriseră şi de multe ori le lipseau informaţiile sigure. Probabil că Nuwen nu şi-a îndeplinit scopul nici pe jumătate. În copilărie, Ezr şi prietenii lui se jucau deseori de-a Prinţul Rătăcit. Se puteau imagina diverse finaluri, unele aventuroase, alte sumbre, altele – cele mai probabile – presupuneau bătrâneţea şi o serie de eşecuri în afaceri, nave pierdute din cauza falimentului de-a lungul a zeci de ani-lumină. Iar flota nu se mai întorsese niciodată.

Dar o parte din ea s-ar fi putut întoarce. Un om aici, altul, dincolo, sătui de o călătorie care-i scoate pentru totdeauna din vremea lor. Cine să ştie care dintre ei s-a întors? Mai mult ca sigur, S.J. Park ştia. Mai mult ca sigur, S.J. Park ştia sigur cine e Pham Trinli şi îi protejase identitatea. Ce persoană din epoca Brisgo Gap ar putea fi atât de importantă, atât de renumită...? S.J. Park fusese loial cuiva din epoca respectivă. Cui?

Atunci îşi aminti Ezr că-l auzise pe comandantul Park alegând personal numele navei sale portdrapel. *Pham Nuwen.*

Pham Trinli. Pham Nuwen. Prinţul Rătăcit din Canberra.

Şi iată ca eu, în sfârşit, am înnebunit complet. Biblioteca i-ar anula concluzia într-o secundă. Da, dar asta nu i-ar demonstra netemeinicia; dacă avea dreptate, biblioteca s-ar dovedi o minciună rafinată. *Da, sigur...* De asemenea halucinaţii ale disperării trebuia el să se ferească. Dacă îţi faci speranţe destul de mari, siguranţa scoate capul. *Cel puţin pe mine m-a dat jos de pe frigare!*

Era foarte târziu. Se mai uită puţin la fotografiile Trixiei, rătăcind printre amintiri triste. În sinea lui, se calmase. N-o să mai apară alarme false, dar avea în faţă ani de zile, o viaţă de căutări răbdătoare. O să găsească el o portiţă de scăpare şi, când o va găsi, va şti că nu e o farsă a imaginaţiei.

Veni somnul şi, odată cu el, obişnuitele vise tulburătoare şi noul sentiment de ruşine, amestecat acum cu nebunia lui recentă. În cele din urmă, în timp ce plutea în bezna apartamentului său, îl cuprinse un soi de pace. Uită de toate gândurile.

Atunci urmă alt vis, atât de real, încât nu se îndoi de el decât la sfârşit. Luminiţe îi sclipeau în ochi, dar numai când îi închidea. Dacă-i deschidea şi stătea în capul oaselor, camera se întuneca imediat. Culcat pe spate, cu ochii închişi, luminiţele apăreau din nou.

Îi vorbeau, într-un joc al semnalelor. În copilărie se jucase mult aşa, ţopăind pe-afară din piatră-n piatră. În noaptea asta se repeta întruna un singur tipar, iar în starea de visare în care se afla Vinh, înţelesul lui ieşi la iveală aproape fără efort:

– MIŞCĂ DIN CAP DACĂ MĂ ÎNTLG... MIŞCĂ...

Vinh scoase un geamăt de uimire... apoi tiparul se schimbă:

– TACI TACI TACI... se repeta întruna. Apoi încă o schimbare: MIŞCĂ

DIN CAP DACĂ MĂ ÎNTLG…

Şi asta era uşor. Vinh mişcă din cap o fracţiune de centimetru.

– OK. FĂ-TE CĂ DORMI. STRÂNGE PMNL. MŞC DGTL ÎN PLM.

După atâţia ani, conspiraţia se năştea prea uşor. Nu trebuia decât să pretinzi că palma ta e o tastatură şi să comunici cu ceilalţi conspiratori tastând. Normal! Ţinea mâinile sub pătură, deci nu-l vedea nimeni! Ar fi râs cu gura până la urechi, atât de inteligentă i se părea ideea, dar nu-i stătea în fire. Acum era limpede ca lumina zilei cine venise să-i salveze. Strânse pumnul şi tastă:

– TE SLT PRNŢ ÎNTLPT. DE CE AI ÎNTRZT ATÂT?

O vreme, sclipirile încetară. Mintea lui Ezr aluneca uşor într-un somn adânc. Apoi:

– AI ŞTIUT DNTE DE NPTEA ASTA? CE PRST SNT. Încă o pauză lungă. PR FT RĂU. AM CRZT CĂ EŞTI DSTRS.

Vinh dădu din cap pentru sine, puţin mândru. Poate că într-o zi Qiwi îl va ierta, Trixia va reveni la o viaţă normală şi…

– OK, tastă Ezr. CŢI OMNI AVM?

– SECRET. NMAI EU ŞTIU. FICRE PTE VB, DAR NU SE CNSC ÎNTRE EI. Pauză. NMAI TU AI AFLT ÎN NPT ASTA.

Aha! Conspiraţia aproape perfectă. Membrii puteau colabora, dar numai Prinţul îi putea trăda. Va fi mult mai uşor de acum înainte.

– SNT FT OBST ACM. VRAU SĂ DRM. VBM MAI TRZ.

Pauză. Oare atât de ciudată fusese întrebarea lui? Nopţile sunt făcute ca să dormi.

– OK. MAI TRZ.

Când, în sfârşit, părăsi starea de conştienţă, Vinh se cuibări mai adânc în hamac şi zâmbi în sinea lui. Nu era singur. Şi, în toată vremea asta, secretul fusese la un pas de el. Uluitor!

A doua zi de dimineaţă, Vinh se trezi odihnit şi cuprins de o bucurie stranie. Ei? Ce făcuse ca să merite asta?

Intră în sacul de duş şi se umblu de clăbuci. Ieri fusese o zi sumbră, odioasă. Realitatea amară îl pătrunse din nou, dar lent… Da, avusese un vis. Nimic ieşit din comun, dar cele mai multe din visele lui îl dureau prea tare când îşi amintea de ele. Comută duşul pe uscare şi rămase sub jeturile de aer. Ce visase ultima oară?

Da! Fusese încă unul dintre visele acelea în care evada miraculos, dar de data asta n-o sfârşise rău. Nau şi Brughel nu săriseră din ascunzătoare în ultimul moment.

Şi ce armă secretă folosise? Of, obişnuita lipsă de logică a viselor, o vrajă care-i transformase mâinile în legături de comunicare cu conspiratorul-şef. Pham Trinli? Ezr chicoti. Unele vise sunt mai absurde decât altele; ce ciudat că acesta din urmă îi dădea o senzaţie de linişte.

Se îmbrăcă şi porni pe coridoarele habitatului, avansând ca întotdeauna în mediul imponderabil – împingea, trăgea, ţopăia la colţuri, se clătina ca să nu se ciocnească de cei care mergeau mai încet sau în alte direcţii. *Pham Nuwen. Pham Trinli.* Probabil că miliarde de oameni aveau acelaşi prenume. I se furişară din nou în minte amintirile nopţii trecute, când căutase în bibliotecă, şi nebuniile la care se gândise înainte de culcare.

Dar adevărul despre comandantul Park nu fusese un vis. Când ajunse la salonul de zi, se mişca mult mai încet.

Intră cu capul înainte şi-l salută pe Hunte Wen, aflat la uşă. Atmosfera era destul de relaxată. Constată imediat că Reynolt îi pusese pe deviaţii ei din nou la treabă; nu se mai înregistrase niciun conflict. Pe partea opusă a tavanului, Pham Trinli ţinea un discurs pompos despre cauza denaturării şi explica de ce trecuse pericolul. Acesta era acel Pham Trinli cu care avea de-a face câteva kilosecunde ori de câte ori li se suprapuneau gărzile, în fiecare perioadă activă de după ambuscadă. Dintr-odată, visul şi căutarea în bibliotecă redeveniră aceeaşi viziune absurdă de dinainte.

Probabil că Trinli îl auzise salutându-l pe Hunte. Moşneagul prefăcut se întoarse şi aruncă o privire în capătul încăperii, spre Vinh. Nu spuse nimic, nu mişcă din cap. Dacă un spion ar fi urmărit exact la cine se uită, n-ar fi însemnat nimic. Însă pentru Ezr Vinh momentul acela dură o eternitate. În acel moment, bufonul din Pham Trinli dispăruse. Nici urmă de fanfaronadă pe chipul lui, doar o forţă unică şi o recunoaştere a conversaţiei lor bizare din noaptea trecută. Nu fusese un vis. Comunicarea nu fusese o vrajă. Acest bătrân era cu adevărat Prinţul Rătăcit din Canberra.

– Dar e prima zăpadă. Nu vrei s-o vezi?

Victory scoase un smiorcăit care nu impresionă pe nimeni, în afară de fratele ei mai mare.

– Te-ai mai jucat în zăpadă.

Da, sigur, când tati i-a dus în excursie departe, în nord.

– Dar, Brent! Asta e prima zăpadă la Princeton. A zis la radio că le-a acoperit pe Colţoase.

Brent era absorbit de ansamblurile lui de cuie şi butuci, suprafeţe lucioase care deveneau tot mai complicate. Singur, nu i-ar fi trecut prin cap să se furişeze afară din casă. Continuă să lucreze la proiectele lui câteva secunde, ignorându-şi sora. De fapt, aşa se purta Brent în faţa neaşteptatului. Se pricepea foarte bine să lucreze cu mâinile, dar nu prea avea idei. Pe lângă asta, era foarte ruşinos – nesociabil, spuneau adulţii deseori. Nu mişcă din cap, dar Viki ştia că se uită la ea. Mâinile nu-i stăteau o clipă în loc, se încrucişau înainte şi înapoi pe suprafaţa machetei, uneori construind, alteori stricând. În cele din urmă, spuse:

– N-avem voie să ieşim afară fără să-i spunem lui tati.

– Pfui! Ştii că doarme mult. Dimineaţa asta e cea mai friguroasă de până acum, dar o s-o ratăm dacă nu ieşim acum. Hei, ştiu ce să fac, îi las un bilet.

Sora ei, Gokna, ar fi contrazis-o de zece ori, iar în cele din urmă ar fi învins-o cu raţionamentul ei inteligent. Fratele ei, Jirlib, s-ar fi supărat că vrea să-l manipuleze. Dar Brent nu protestă; în schimb, se întoarse la macheta lui sofisticată câteva minute; în acelaşi timp, se uita la sora sa, studia tiparul de cuie şi butuci care ieşea din mâinile lui şi arunca un ochi la glazura de chiciură de pe crestele din apropiere. Dintre toţi fraţii şi surorile, el era singurul care nu voia să meargă afară. Însă era singurul pe care-l găsise Viki în dimineaţa asta şi semăna mai mult cu un adult decât Jirlib.

După alte câteva minute, spuse:

– Păi, să mergem, dacă aşa vrei.

Victory zâmbi în sinea ei; de parcă n-ar fi ştiut că-l va convinge… Mai greu va fi să treacă de căpitanul Downing… dar nu foarte greu.

Era dimineaţă, devreme. Soarele nu lumina încă străzile de sub Casa de pe Deal. Victory savura fiecare gură de aer, înţepăturile uşoare pe care le simţea de-o parte şi de alta a pieptului când inspira aerul rece. Bobocii fierbinţi şi zânele pădurii se ţineau încă bine de crengile copacilor; poate nici nu vor coborî astăzi. Dar erau şi alte lucruri de văzut, despre care până atunci ea doar citise. Viermi de cristal ieşeau din scobiturile cele mai reci. Bravii pionieri nu vor rezista mult; Viki îşi aminti de emisiunea pe care o făcuse despre ei anul

trecut. Micuţii mureau dacă frigul nu ţinea toată ziua. Dar trebuia să fie şi mai frig ca să apară soiul cu rădăcini.

Ţopăia veselă prin gerul dimineţii, ţinând fără dificultate ritmul cu paşii mai lenţi şi mai lungi ai fratelui ei. La ora asta matinală nu ieşea nimeni pe-afară. În afară de zgomotele îndepărtate ale constructorilor, erau singuri în imaginaţia ei, oraşul era pustiu. Oare cum va fi în anii următori, când frigul nu va mai pleca şi nu vor putea ieşi afară decât cum făcuse tati în războiul cu oculţii? Tot drumul până la poalele dealului, Viki nu se gândi la altceva, ţesând din fiecare amănunt al dimineţii geroase o aventură fantastică. Brent o asculta şi, din când în când, îi oferea câte-o sugestie de care prietenii adulţi ai lui tati tare s-ar fi mirat. Băiatul nu era prost deloc şi chiar avea imaginaţie.

Mai aveau patruzeci şi cinci de kilometri până la Colţoase, dincolo de palatul regelui, în capătul celălalt al Princetonului. N-aveau cum să meargă până acolo. Dar astăzi o mulţime de păianjeni voiau să călătorească până la munţii din apropiere. Prima zăpadă aducea un festival grandios în toate regiunile, deşi, bineînţeles, nimeni nu ştia când va cădea. Viki ştia că, dacă tati ar fi ştiut când va cădea prima zăpadă, s-ar fi sculat mai repede şi mami s-ar fi întors de la Comandamentul Teritorial. Excursia ar fi fost un mare eveniment de familie, dar în niciun caz n-ar fi fost o aventură.

Un fel de aventură începu când ajunseră la poalele dealului. Brent avea şaisprezece ani şi era destul de bine făcut pentru vârsta lui. Putea trece drept un copil născut normal. Mai ieşise din casă de unul singur destul de des. Îi spuse că ştie unde opresc autobuzele. Astăzi nu circula niciunul şi nici nu era cine ştie ce trafic. Oare toată lumea plecase la munte?

Brent merse de la o staţie de autobuz la alta, devenind tot mai agitat. Viki îl urmă în tăcere şi măcar de data asta nu veni cu nicio propunere; Brent era deseori pus la punct, aşa că rareori îşi manifesta cunoştinţele. Îl durea când, în cele din urmă, spunea ceva – chiar dacă unei surori mai mici – şi apoi se dovedea că se înşela. Când se înşelă a treia oară, Brent se lăsă la pământ. Viki crezu că voia să aştepte autobuzul – o variantă absolut enervantă pentru ea. Plecaseră de acasă cu mai mult de o oră în urmă şi nu văzuseră încă niciun autobuz local. Poate că va trebui să ia ea frâiele în mână... Dar, după un minut, Brent se ridică şi începu să traverseze strada.

– Pun rămăşag că muncitorii de la Marile Săpături n-au primit liber azi. Nu-i decât un kilometru şi ceva spre sud până la ele. Acolo vin întotdeauna autobuzele.

Ha! Exact asta voia să propună şi Viki. Bine că s-a dovedit răbdătoare.

Pe stradă se mai vedeau încă umbrele dimineţii. Era mijlocul iernii

în Princeton. Pe ici, pe colo, în colţurile mai întunecoase, chiciura era atât de deasă, încât putea fi luată drept zăpadă. Dar porţiunea pe care o străbăteau acum nici măcar nu era îngrijită. Nu creşteau decât nişte buruieni obraznice şi plante târâtoare. În zilele fierbinţi dintre furtuni, locul ar fi gemut de musculiţe şi creaturi însetate.

Pe partea cealaltă a străzii se înălţau depozite cu mai multe etaje. Aici nu mai era atâta linişte. Pământul huruia şi duduia de zgomotul săpătorilor nevăzuţi. Camioane cu marfă veneau şi plecau din zonă. Tot la câţiva metri, o parcelă de pământ era izolată de restul zonei, accesibilă numai echipelor de constructori. Viki îl trase pe Brent de braţe, îndemnându-l să se târască pe sub baricade.

– Hei, tatăl nostru e motivul pentru toate astea. Merităm să vedem!

Brent n-ar fi acceptat niciodată o asemenea judecată, dar surioara lui trecuse deja de semnul cu trecerea interzisă. Trebuia s-o urmeze, măcar ca s-o apere.

Se târâră pe lângă nişte grămezi înalte de oţel pentru armături şi zidărie. Locul emana forţă şi stranietate. În Casa de pe Deal stăpânea ordinea şi siguranţa… Aici… aici Viki descoperi nenumărate ocazii să te zgârii la picioare sau să te tai la ochi. Păi, dacă te împiedicai de una dintre plăcile alea verticale, cădea peste tine şi te turtea. În mintea ei, toate posibilităţile erau limpezi… şi incitante. Îşi croiră drum cu grijă spre buza unui cheson de beton, ferindu-se de privirile muncitorului şi de diversele ocazii interesante de accidente fatale.

Două şiruri de frânghie alcătuiau balustrada. *Dacă nu vrei să mori, să nu cazi!* Viki şi fratele ei se lăsară aproape de pământ şi iţiră capetele peste buza prăpastiei. La început nu văzură nimic. Aerul cald care se ridica aducea cu el miros de ulei ars şi metal încins. Simţiră o mângâiere şi o palmă în acelaşi timp. Şi zgomotele: muncitori care strigau, metal frecat de metal, motoare şi un şuierat necunoscut. Viki îşi trase capul, lăsându-şi toţi ochii să se obişnuiască cu întunericul. Zări lumină, dar nu semăna cu cea de zi sau din timpul nopţii. Văzuse lămpi cu arc electric în laboratoarele lui tati. Cele de aici erau imense: stilouri de lumină incandescente din zonele ultra şi ultra-îndepărtate ale spectrului electromagnetic – culori pe care nu le vezi strălucind decât pe discul soarelui. Culoarea se împrăştia pe lângă muncitorii protejaţi de căşti, răspândind picături scânteietoare în susul şi-n josul puţului…

Alte lumini, mai puţin spectaculoase, mai potolite, lămpi electrice, risipeau pete blânde pe ici, pe colo. Mai erau încă doisprezece ani înainte de Întuneric, şi ei deja construiau un oraş întreg acolo, jos. Bulevarde din piatră, tuneluri uriaşe care porneau din peretele puţului. Iar în tuneluri Viki desluşi găuri întunecoase… rampe care duceau la săpături mai puţin adânci? Clădirile, casele şi grădinile vor fi gata mai târziu, dar peşterile erau majoritatea săpate. Viki simţi o

atracţie necunoscută, atracţia naturală, protectoare a unui refugiu. Dar construcţia la care lucrau muncitorii aceia era de o mie de ori mai valoroasă decât un refugiu obişnuit. Dacă nu voiai decât să dormi congelat în toată perioada Întunericului, aveai nevoie de spaţiu pentru bazinul de dormit şi ascunzătoarea cu provizii. Acestea existau deja în refugiul orăşenesc de sub vechiul centru – existau acolo de aproape douăzeci de generaţii. Construcţia nouă de sub ochii ei era pentru a locui în ea treaz. În unele locuri, unde se putea asigura închiderea ermetică, construcţia se ridica la nivelul solului. În alte regiuni, se făceau săpături la sute de metri adâncime, reversul clădirilor care se conturau pe cerul Princetonului.

Căzută în visare, Viki nu-şi putea lua ochii de la viitoarea construcţie. Până acum, fusese o poveste din viitorul îndepărtat. Mica Victory citise despre ea, îi auzise pe părinţi vorbind despre ea şi ascultase emisiuni la radio despre ea. Ştia că ea era motivul principal pentru care mulţi păianjeni îi urau familia. Din cauza ei şi pentru că erau defazaţi nu aveau voie să iasă din casă singuri. Tati putea să tot vorbească despre evoluţie şi despre cât de important e ca un copil să aibă voie să rişte, pentru că altfel nu se dezvolta geniul în supravieţuitori. Necazul era că nu vorbea serios. De câte ori încerca Viki să se apuce de o activitate cât de puţin riscantă, tati devenea exagerat de protector şi proiectul se transforma într-o pătură căptuşită pentru siguranţă.

Viki se pomeni chicotind încet.

– Ce-i? o întrebă fratele ei.

– Nimic. Mă gândeam doar că azi o să vedem lumea aşa cum e – cu sau fără tati.

Pe Brent îl apucă stânjeneala. Dintre toţi fraţii şi surorile lui, el lua regulile cel mai în serios şi se simţea groaznic când le încălca.

– Cred că ar trebui să plecăm acum. Sunt muncitori la suprafaţă şi se apropie de noi. Pe lângă asta, cât o să mai ţină zăpada?

Mormăituri.

Viki se trase înapoi şi-l urmă pe fratele ei prin labirintul de grămezi uriaşe care umpleau şantierul. În clipa aceea, nici măcar perspectiva nămeţilor nu mai era o atracţie irezistibilă.

Prima surpriză adevărată din ziua aceea veni când cei doi dădură, în sfârşit, peste o staţie a unui autobuz care circula. Puţin mai departe de mulţime îi văzură pe Jirlib şi pe Gokna. De-asta nu-i găsise de dimineaţă. O şterseseră de acasă fără ea! Viki traversă timidă piaţa spre ei, încercând să nu pară deloc tulburată. Gokna zâmbea cu îngâmfarea obişnuită. Jirlib avu bunul-simţ să se simtă stânjenit. El şi Brent erau cei mai mari şi ar fi trebuit să aibă destulă minte ca să împiedice aventura. Cei patru se depărtară la câţiva metri de

mulţimea care se holba la ei şi-şi puseră toţi mintea la contribuţie.
Bâzâituri, mormăituri. Domnişoara îngâmfare:
– De ce-aţi întârziat atâta? V-au împiedicat subordonaţii lui Downing?
Viki:
– Nici n-am crezut c-o să îndrăzneşti să încerci. Am făcut o groază de lucruri în dimineaţa asta.
Domnişoara îngâmfare:
– De exemplu?
Viki:
– De exemplu, am vizitat Noul Subteran.
Domnişoara îngâmfare:
– Păi…
Jirlib:
– Ia ţineţi-vă gura, amândouă. Niciuna dintre voi n-ar trebui să se afle aici.
– Dar suntem celebrităţi de radio, Jirlib, se mândri Gokna. Lumea ne iubeşte.
Jirlib veni mai aproape de ele şi vorbi în şoaptă:
– Termină. Pentru fiecare trei păianjeni cărora le place „Ora copiilor” se găsesc alţi trei pe care să-i îngrijoreze… şi încă patru tradiţionalişti care ne urăsc de moarte.
„Ora copiilor” fusese cea mai mare distracţie pentru Viki; dar nu mai era la fel de când cu Onorata Pedure. Acum că lumea le cunoştea vârsta, simţeau că trebuie să demonstreze ceva. Găsiseră chiar alţi defazaţi, dar niciunul nu se dovedise potrivit pentru emisiune. Viki şi Gokna nu se împrieteniseră cu alţi copii, nici cu perechea de vârsta lor. Erau copii ciudaţi şi neprietenoşi – stereotipul defazaţilor. Tati zicea că era din cauza educaţiei lor, a anilor petrecuţi ascunşi. De asta le era cel mai frică. Viki nu vorbea despre asta decât cu Gokna şi numai în şoaptă, în toiul nopţii. Dacă Biserica avea dreptate? Poate ea şi Gokna doar îşi închipuiau că aveau suflet.
Cei patru lăsară un minut de linişte, meditând la spusele lui Jirlib. Apoi Brent întrebă:
– Voi de ce aţi venit aici, Jirlib?
Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva, întrebarea ar fi fost o provocare, dar Brent nu ştia ce înseamnă cearta. Întrebase din pură curiozitate, voia doar o lămurire.
Astfel pusă, întrebarea îl săgetă pe Jirlib mai adânc decât orice ironie.
– Păi… ććă… mă duc în centru. La Muzeul Regal s-a deschis o expoziţie despre Distorsiunile lui Khelm… Eu nu sunt o problemă. Arăt la fel de mare ca un păianjen normal.
Avea dreptate. Nu era la fel de bine clădit ca Brent, dar prin

crăpăturile jachetei se vedea că-i creşte deja blana. Viki însă n-avea de gând să-l lase să scape aşa de uşor. Împunse aerul cu mâna în direcţia Goknei.

– Şi asta ce e? Tarantula ta de companie?

Mica domnişoară îngâmfare zâmbi dulce. Jirlib era întruchiparea furiei.

– Voi doi străbateţi zone periculoase, ştiaţi?

Oare cum de-l păcălise Gokna s-o ia cu el? Întrebarea stârni în Viki un interes profesional. Ea şi Gokna se pricepeau de departe cel mai bine să-i manipuleze pe alţii. De asta nu se înţelegeau deloc între ele.

– Ieşirea noastră măcar are un motiv intelectual, spuse Gokna. Voi ce scuză aveţi?

Viki îşi flutură mâinile pentru mâncat în faţa surorii ei.

– Mergem să vedem zăpada. E o experienţă educativă.

– Ha! Nu vreţi decât să vă tăvăliţi prin ea.

– Gura. Jirlib înălţă capul şi-i studie pe cei ce aşteptau în staţia de autobuz. Ar trebui să mergem cu toţii acasă.

Gokna adoptă stilul persuasiv:

– Dar, Jirlib, asta ar fi mai grav. E mult de mers până acasă. Hai să luăm autobuzul până la muzeu – uite, vine chiar acum.

Sincronizarea era perfectă. Un autobuz expres tocmai cotise pe arteră în susul dealului. Nuanţele de infraroşu apropiat indicau că face bucla spre centru.

– Până vedem ce-i de văzut la muzeu, fanaticii zăpezii se vor întoarce în oraş şi o să vină un expres care să ne ducă direct acasă.

– Hei, n-am bătut drumul până aici ca să văd cine ştie ce făcături de pe alte lumi. Vreau să văd zăpada.

Gokna scutură din umeri.

– Păcat. Dar poţi oricând să-ţi bagi capul într-o cutie cu gheaţă când ajungem acasă.

– Eu…

Viki sesiză că Jirlib ajunsese la capătul răbdării şi ea nu mai avea contraargumente solide. Un singur cuvânt să-i spună lui Brent şi, vrând-nevrând, Viki s-ar pomeni dusă acasă.

– … ce zi frumoasă pentru o vizită la muzeu.

Jirlib zâmbi amărât.

– Da, şi când ajungem parcă văd că dăm peste Rhapsa şi Micul Hrunk, care le-au îmbrobodit pe gărzi să-i ducă până acolo cu maşina.

Viki şi Gokna se puseră pe râs. Micuţii nu mai erau bebeluşi, dar tot se ţineau după tati ziua-ntreagă.

Cei patru se înapoiară la marginea mulţimii şi se urcară ultimii în expres… Ei, asta e. În patru erau mai în siguranţă decât în doi, iar Muzeul Regal se afla într-o zonă sigură a oraşului. Şi dacă i-ar fi prins tati, i-ar fi scuzat faptul că aveau un plan clar şi că erau prudenţi. Cât

despre zăpadă, o să cadă întruna, tot restul vieţii lor.

Autobuzele expres publice nu semănau deloc cu maşinile şi avioanele văzute de Viki. Lumea se înghesuia în ele. O reţea de frânghii – parcă erau plasele de joacă pentru copii – atârna în straturi spaţiate la un metru şi jumătate pe toată lungimea autobuzului. Pasagerii îşi întindeau cu nesimţire braţele şi picioarele pe toată reţeaua şi atârnau vertical de frânghii. Aşa încăpeau mai mulţi, dar era o prostie. Numai şoferul stătea pe o stinghie.

Autobuzul n-ar fi fost atât de aglomerat, însă ceilalţi pasageri nu ştiau cum să se ferească mai tare de copii. *Foarte bine, n-au decât să se zbârcească toţi. Nu-mi pasă.* Întoarse capul de la ei şi începu să cerceteze străzile pe lângă care treceau.

Cum toată munca se desfăşura sub pământ, nimeni nu mai reparase străzile. Reţeaua de frânghii se clătina de câte ori autobuzul dădea peste-o ridicătură sau o groapă. Apoi începu să meargă mai lin. Intrau în zona cea mai luxoasă din centrul nou. Viki recunoscu o parte din însemnele de pe turnuri, corporaţii ca Under Power şi Regency Radionics. Unele din cele mai mari firme din Concordia nici n-ar fi existat dacă n-ar fi fost tatăl ei. Se simţea mândră când vedea atâta lume intrând şi ieşind din clădirile lor. Tati era important pentru mulţi păianjeni, în sensul bun al cuvântului.

Brent se balansă pe funie şi-şi apropie capul de Viki.

– Cred că suntem urmăriţi.

Jirlib auzi şi el şoaptele şi înţepeni pe frânghie.

– Ce? Unde?

– Agenţii ăia doi de la Trafic. I-am văzut parcaţi lângă staţia de autobuz.

Viki simţi un scurt fior de teamă, apoi de uşurare.

– Fac pariu că n-am păcălit pe nimeni în dimineaţa asta. Tati ne-a lăsat să plecăm iar subordonaţii căpitanului Downing ne urmăresc cum le place lor întotdeauna.

– Maşinile astea nu seamănă deloc cu cele obişnuite, remarcă Brent.

28

Muzeul Regal se afla lângă staţia din centru a expresului. Viki şi fraţii ei coborâră exact pe treptele clădirii.

La început, Viki şi Gokna rămaseră fără cuvinte, cu ochii în sus, la arcada curbă de piatră. Făcuseră o emisiune despre muzeu, dar nu-l mai vizitaseră niciodată. Clădirea avea numai trei etaje, o pitică pe lângă structurile timpurilor moderne. Totuşi, muzeul însemna mai mult decât toţi zgârie-norii. În afară de fortificaţii, era cea mai veche clădire cu suprafaţa intactă din Princeton. De fapt, de ultimele cinci cicluri ale soarelui, era muzeul principal al Regalităţii. Fusese renovat pe alocuri şi extins, dar una dintre tradiţiile locului cerea să se păstreze neschimbată viziunea regelui Braţe-Lungi. Exteriorul se înclina într-o arcadă, asemenea secţiunii răsturnate a unei aripi de avion. Arcada era invenţia a doi arhitecţi care trăiseră cu două generaţii înainte de era ştiinţifică. Vechile clădiri de la Comandamentul Teritorial nici nu se comparau cu aceasta; le protejau pereţii văii adânci. Viki se gândi cum arată locul în primii ani când se trezeşte soarele la viaţă: muzeul se face mic sub vânturile care bat cu viteza sunetului, soarele arde ca un cuptor din iad în toate culorile, de la roşul cel mai aprins la cel mai şters. De ce a construit regele Braţe-Lungi chiar la suprafaţă? Ca să înfrunte Întunericul şi Soarele, bineînţeles. Ca să se ridice deasupra ascunzătorilor din adâncuri şi să conducă.

– Hei, voi două! Aţi adormit, ce faceţi acolo? se răţoi Jirlib la fete.

El şi Brent le priveau de la intrare. Surorile se căţărară pe trepte şi măcar de data asta nu veniră cu o replică deşteaptă.

Jirlib merse mai departe, bolborosind ceva despre tăntălăi care visează cu ochii deschişi. Brent rămase în urma celor trei, dar se ţinea aproape.

Ajunseră la intrarea umbroasă şi zgomotele oraşului se stinseră în spatele lor. Doi soldaţi de-ai regelui – garda ceremonială – stăteau cocoţaţi în nişe mascate de-o parte şi de alta a uşii. Adevăratul gardian, vânzătorul de bilete, era mai în faţă. Pe zidurile străvechi din spatele chioşcului atârnau afişe cu expoziţiile curente. Jirlib se foi în jurul unei „concepţii artistice” rotunde ce reda o Distorsiune Khelm. Iar acum Viki înţelese cum de ajunseseră să fie expuse în Muzeul Regal asemenea prostii. Nu era vorba doar de Distorsiuni. În acest sezon, tema muzeului se intitula „Ştiinţa trăsnită sub toate aspectele”. Afişele făceau reclamă la expoziţii care ilustrau vrăjitoria în refugii, fenomenul combustiei spontane, videomanţia şi – să bată tobele! – Distorsiunile lui Khelm. Dar Jirlib ignoră compania în care se afla pasiunea lui. Pentru el, era destul că un muzeu se gândise, în sfârşit, s-o onoreze.

Exponatele temei curente se găseau în aripa cea nouă. Aici, tavanul era înalt şi nişte conducte cu oglinzi risipeau lumina darnică a soarelui în conuri nebuloase pe podeaua de marmură. În afară de cei patru copii, nu prea mai era lume, iar locul avea o acustică bizară: sunetele nu se întorceau în ecou, ci se amplificau. Când nu vorbeau, până şi lipăitul picioarelor se auzea tare. Era mai eficient decât plăcuţele cu „Păstraţi liniştea!”. Pentru Viki, Distorsiunile erau nişte şarlatanii incredibile. Tati se distra pe seama lor – „sunt ca religia, dar nu te înspăimântă”. Din păcate, Jirlib nu avea ochi decât pentru şarlatanii. Nu-l interesa că Gokna era atât de absorbită de exponatul combustiei interne, mai-mai să ia foc ea însăşi, nici că Viki voia să vadă tuburile incandescente cu imagini din sala videomanţiei, ci merse aţă la secţiunea Distorsiunilor. El şi Brent avură grijă ca surorile lor să-i urmeze.

Ei, asta e. În fond, pe Viki o intrigaseră întotdeauna Distorsiunile. Pe Jirlib îl fermecau de nici nu mai ştia când; acum vor avea, în sfârşit, ocazia să le vadă cu ochii lor.

La intrarea în sală, exponatele, foraminifere de diamant, se întindeau de la podea până la tavan. Oare câte tone de reziduuri se filtraseră ca să se găsească asemenea specimene perfecte? Diversele tipuri erau etichetate cu atenţie, conform teoriilor ştiinţifice cele mai pertinente, dar micile schelete de cristal fuseseră poziţionate artistic în tăviţe, în spatele unor lupe: în lumina soarelui, foraminiferele scânteiau în constelaţii de cristal ca nişte tiare cu giuvaiere bătute, brăţări şi mantii. Colecţia lui Jirlib îşi pierdea orice valoare în faţa lor. Pe masa din centru, vizitatorii interesaţi puteau examina foraminiferele la microscop. Viki se uită prin lentile. Mai văzuse foraminifere, dar acestea erau intacte şi de o varietate uluitoare. Majoritatea aveau şase secţiuni simetrice, însă unele aveau acele mici cârlige şi baghete de care se folosiseră cândva creaturile vii ca să se deplaseze în mediul lor microscopic. În lume nu mai trăia nici măcar o singură creatură cu schelet de diamant, muriseră de peste cincizeci de milioane de ani. Totuşi, în unele roci sedimentare, stratul de foraminifere de diamant era gros de zeci de metri; în est, era un combustibil mai ieftin decât cărbunele. Cele mai mari creaturi nu erau nici cât un purice, dar cândva, demult, fuseseră cele mai comune animale de pe pământ. Apoi, cu aproximativ cincizeci de milioane de ani în urmă – bum! N-au mai rămas decât scheletele lor. Unchiul Hrunkner zicea că ăsta era un lucru la care să se gândească atunci când tati venea cu idei care depăşeau orice limite raţionale.

– Hai, hai!

Jirlib petrecea ore întregi cu propria lui colecţie de foraminifere, dar azi nu acordă impozantei Expoziţii a Regelui nici treizeci de secunde; pe uşile îndepărtate scria Distorsiunile lui Khelm. Cei patru ţopăiră în

vârfurile picioarelor spre intrarea întunecată, neîndrăznind nici să şuşotească între ei. În sală, un singur con de lumină bătea pe mesele centrale. Pereţii se scufundau în umbre, luminaţi ici, colo de lămpi în culori extreme.

Cei patru avansară în linişte. Gokna scoase un mic strigăt de surpriză. Desluşi trei siluete în întuneric… mai mult înalte decât lungi, ca un adult normal. Se clătinau pe trei picioare fusiforme şi ţineau picioarele din faţă şi braţele ridicate, ca ramurile unui Revoluţionar Înălţat. Exact aşa pretindea Khelm că arătau Distorsiunile lui, iar pe întuneric promiteau mai multe detalii celui care s-ar apropia de ele.

Viki citi cuvintele care sclipeau sub fiecare siluetă şi zâmbi în barbă.

– Chestii fierbinţi, ce zici? o întrebă pe sora ei.

– Da, nici nu mi-aş fi închipuit… – răspunse sora ei, apoi citi descrierile. Fir-ar, alte afurisite de falsuri.

– Nu sunt falsuri, ci reconstrucţii recunoscute, spuse Jirlib.

Dar Gokna îi simţi dezamăgirea din glas. Se plimbară încet prin sala întunecoasă, privind atent sclipirile ceţoase. Timp de câteva minute, formele închipuiră misterul amăgitor care plutea la un pas de ei, imposibil de înţeles. Văzură toate cele cincizeci de tipuri rasiale descrise de Khelm. Însă acestea erau modele rudimentare, luate de la vreun furnizor viclean. Jirlib se întrista pe măsură ce trecea de la un exponat la altul şi citea explicaţia de sub fiecare. Descrierile erau amănunţite: „Cele mai vechi rase dinaintea noastră… creaturi care au bântuit pe teritoriul Arachnei în vremuri străvechi… Refugiile cele mai adânci ar putea conţine încă sămânţa lor, aşteptând să pună iar stăpânire pe lume.” Ultima plăcuţă explica o reconstrucţie care semăna cu o tarantulă monstruoasă, aşezată în aşa fel încât să pară că vrea să-l muşte de cap pe vizitator. Era o făcătură, şi-ar fi dat seama până şi fratele şi sora mai mică ai lui Viki. Chundra Khelm recunoştea că „situl lui pierdut” era sub straturile de foraminifere. Admiţând că Distorsiunile au existat, dispăruseră oricum de cel puţin cincizeci de milioane de ani, cu milioane de ani înainte de apariţia primelor protoarahnide.

– Cred că-i o bătaie de joc, Jirl, spuse Viki.

Măcar de data asta nu-l tachină. Nu-i plăcea când străinii îi luau în derâdere familia, chiar neintenţionat.

Jirlib se scutură, aprobând-o:

– Da, ai dreptate. Cu cât mergem mai departe, cu atât sunt mai caraghioase. Ha, ha… Se opri în faţa ultimului exponat. Se recunoaşte deschis! Uite ce scrie aici: „Dacă aţi ajuns până aici, înţelegeţi cât de prosteşti sunt pretenţiile lui Chundra Khelm. Dar ce sunt Distorsiunile, atunci? Falsuri de la un sit de săpături plasat, în mod convenabil, greşit? Sau o trăsătură naturală rară a rocilor metamorfice? Răspunsul

daţi-l dumneavoastră…”

Se întrerupse, mutându-şi atenţia spre grămada de pietre strălucitoare din mijlocul sălii, până atunci ascunse vederii de o despărţitură.

Jirlib execută un salt legănat, ţopăind spre exponatul sclipitor. Tremura de emoţie când se apleacă spre grămadă. Fiecare rocă era expusă separat. Fiecare rocă se vedea clar în toate culorile lumii solare. Păreau simple bucăţi de marmură nefinisată. Jirlib oftă, dar de admiraţie.

– Acestea sunt adevăratele Distorsiuni, cele mai bune pe care le-a găsit cineva, în afară de Chundra Khelm.

Dacă ar fi fost lustruite, unele roci ar fi arătat frumos. Aveau vârtejuri care aduceau mai mult la culoare cu cărbunele, decât cu marmura. Dacă-ţi dădeai frâu liber imaginaţiei, semănau puţin cu nişte forme regulate întinse şi deformate. Dar tot nu aduceau cu nicio creatură care să fi fost vie cândva. În capătul îndepărtat al grămezii se afla o piatră tăiată meticulos în fâşii de douăzeci şi cinci de centimetri, atât de subţiri, încât trecea lumina prin ele. Un teanc de o sută de fâşii stătea pe un cadru de oţel, cu o mică distanţă între fiecare bucată. Dacă te apropiai foarte tare şi mişcai din cap în sus şi-n jos, obţineai o vedere tridimensională a tiparului distribuit pe roci. Se ridica şi un vârtej scânteietor din pulbere de diamant, asemănător cu foraminiferele, dar cam pătat. Iar în jurul diamantului se întindea un soi de pânză de fisuri astupate cu o substanţă închisă la culoare. Era o minunăţie. Jirlib stătea cu capul lipit de cadrul de oţel, clătinându-se înainte şi înapoi, ca să vadă cum străbate lumina prin toate fâşiile.

– Asta a fost cândva o creatură vie. Sunt convins, sunt sigur, zise el. De un milion de ori mai mare decât orice foraminifere, dar bazată pe aceleaşi principii. Of, dacă am vedea cum arăta înainte de a fi ruptă…

Era acelaşi model khelmic, numai că, de data asta, real. Până şi Gokna se minuna în faţa lui; dar va mai trece puţin până se va apropia şi Viki de el. Fata se plimbă în jurul grămezii centrale, se uită la microscop, citi restul explicaţiilor. Să lăsăm batjocura şi statuile alea false la o parte – aveau în faţă cel mai grăitor exemplu de Distorsiuni. Într-un fel, Jirlib ar trebui să fie descurajat. Chiar dacă au fost vii odată, nu prezentau nici urmă de inteligenţă. Dacă Distorsiunile erau ceea ce voia Jirlib, creaţiile lor ar fi trebuit să fie uluitoare. Atunci unde sunt maşinile, unde sunt oraşele lor?

Se auzi un oftat. Viki se depărtă în linişte de Gokna şi Jirlib. Era în spatele lor, ar fi văzut-o dacă s-ar fi întors, numai că erau atât de prinşi de distorsiunea translucidă, încât nici n-o băgară în seamă. Ce-ar fi să se strecoare în sala cealaltă, la videomanţie? Atunci îl văzu pe Brent. El nu era distras de exponate. Băiatul se chircise în spatele unei

mese, într-unul dintre cele mai întunecate unghere, exact lângă uşa pe care voia ea s-o şteargă. Nici nu l-ar fi observat, dacă nu i-ar fi lucit ochii de la lămpile colorate. Din locul lui, Brent putea să pândească ambele intrări şi, în acelaşi timp, să vadă ce fac ei la mesele din mijloc.

Viki se clătină zâmbindu-i şi se deplasă spre ieşire. Brent nu se mişcă şi n-o chemă înapoi. Poate că avea chef de stat la pândă sau pur şi simplu visa cu ochii deschişi la jucăriile lui de constructor. Câtă vreme fata stătea în raza lui vizuală, nu cârâia. Viki trecu pe sub arcada înaltă şi pătrunse în sala videomanţiei.

Expoziţia începea cu picturi şi mozaicuri vechi de câteva generaţii. Ideea videomanţiei apăruse cu mult înaintea vremurilor moderne, pe baza superstiţiei că, dacă reuşeai să redai imaginea perfectă a duşmanilor tăi, atunci aveai putere deplină asupra lor. Ideea generase numeroase lucrări de artă, inventarea unor vopsele şi formule de amestecuri noi. Şi astăzi, cele mai bune tablouri erau doar o umbră a ceea ce vedea un ochi de păianjen. Videomanţia modernă susţinea că ştiinţa poate produce imaginea perfectă, împlinind astfel visuri străvechi. Tati zicea că toată povestea era caraghioasă.

Viki se plimbă printre suporturile înalte cu videotuburi. O sută de naturi moarte, neclare şi vagi… dar cele mai avansate tuburi aveau culori pe care le vedeai numai în lumină extremă şi în soare. În fiecare an videotuburile se perfecţionau. Lumea vorbea chiar despre radiopictură. Asta o fascina pe Mica Victory – la naiba cu prostia aia de control mintal.

În capătul îndepărtat al coridorului se auziră voci, sporovăială veselă. Să fie Rhapsa şi Hrunk? Viki împietri de uimire. Trecură câteva secunde… şi doi bebeluşi apărură ţopăind spre intrare. Fata îşi aminti că Jirlib glumise pe seama ideii că Rhapsa şi Hrunk o să-şi facă şi ei apariţia la muzeu. Preţ de-o clipă, crezu că avusese dreptate. Dar în sală intrară doi străini, iar bebeluşii erau mai tineri decât fratele şi sora ei mai mici.

Viki chicoti entuziasmată şi alergă spre copii. Adulţii – părinţii? – îngheţară, apoi îşi traseră odraslele şi se răsuciră, vrând să se retragă.

– Staţi! Staţi, vă rog frumos! Nu vreau decât să stăm de vorbă.

Viki începu să meargă normal şi ridică mâinile în semn de zâmbet prietenos. Ghici că Gokna şi Jirlib plecaseră din sala Distorsiunilor şi se aflau în spatele ei, privind-o şocaţi.

Părinţii se opriră şi se întoarseră lent înapoi. Şi pe Gokna, şi pe Viki se vedea clar că erau defazate. Asta se pare că le dădu curaj celor doi.

Vorbiră câteva minute, o conversaţie formală. Trenchet Suabisme era planificatoare, iar soţul ei, topograf, şi amândoi lucrau la Noua Construcţie Mondială.

– Astăzi ni s-a părut o zi potrivită pentru vizitat muzeul, dacă majoritatea celor care au liber s-au dus la munte să se joace în zăpadă. Aşa v-aţi gândit şi voi?

– Da, sigur, răspunse Gokna, deşi spunea adevărul numai despre ea şi Jirlib. Dar ne bucurăm foarte mult că v-am cunoscut pe dumneavoastră… şi pe copiii dumneavoastră. Cum îi cheamă?

Era foarte ciudat să întâlneşti străini care păreau mai familiari decât oricine altcineva, în afară de familie.

Trenchet şi Alendon simţeau la fel. Copiii se zvârcoleau şi protestau la ei în braţe, refuzând să se retragă pe spatele lui Alendon. După câteva minute, părinţii îi aşezară pe podea. Din două salturi fiecare, ajunseră în braţele lui Viki şi Gokna. Se căţărară pe ele, ciripind prostioare şi privind peste tot curioşi, cu ochii lor miopi de bebeluşi. Cel care se urcase pe Viki – o fetiţă, Alequere – nu avea nici doi ani. Parcă nici Rhapsa, nici Hrunk nu fuseseră atât de drăguţi. Bineînţeles, când ei aveau doi ani, Viki avea numai şapte şi nu ştia ce să facă pentru a atrage mai multă atenţie. Copiii aceştia nu semănau deloc cu defazaţii ursuzi pe care-i cunoscuseră până acum.

Cel mai stânjenitor lucru fu reacţia adulţilor când aflară cine sunt Viki şi fraţii ei. Trenchet Suabisme rămase o secundă cu gura căscată.

– Ar… ar fi trebuit să ne dăm seama. Cine altcineva aţi fi putut fi?… Ştii, în adolescenţă, ascultam emisiunile voastre la radio. Păreaţi foarte tineri, singurii defazaţi pe care i-am auzit vreodată. Mi-a plăcut foarte mult emisiunea.

– Da, spuse şi Alendon. Zâmbi când Alequere se furişă în buzunarul jachetei lui Viki. Când am auzit despre voi, eu şi Trenchet ne-am gândit să avem şi noi copiii noştri. Nu ne-a fost uşor; am pierdut primul cuib de bebeluşi. Dar, odată ce fac ochi, sunt grozav de drăguţi.

Bebeluşul scotea chiţăituri de încântare în timp ce mişuna prin jacheta lui Viki. În cele din urmă, reuşi să scoată afară capul, dând din mânuţele pentru mâncat.

Viki se întinse şi-o gâdilă pe mâini. Era mândră că mesajul lui tati fusese ascultat şi înţeles, dar…

– … e trist că trebuie să te fereşti de mulţime. Aş vrea să fie mai mulţi ca dumneavoastră şi copiii dumneavoastră.

Surprinzător, Trenchet chicoti.

– Vremurile se schimbă. Tot mai mulţi păianjeni speră să rămână treji în Întuneric; încep să-şi dea seama că trebuie schimbate nişte reguli. Vom avea nevoie de copii mari printre noi, ca să ne ajute să terminăm construcţia. Mai cunoaştem două cupluri în Lumea Nouă care încearcă să aibă copii defazaţi. Îl bătu pe umăr pe soţul ei. Nu vom fi singuri la nesfârşit.

Entuziasmul o cuprinse şi pe Viki. Alequere şi celălalt copilaş –

Birbop? – erau la fel de drăguţi ca Rhapsa şi Hrunk, dar aveau şi ceva diferit. Acum, în sfârşit, vor cunoaşte mulţi copii. Pentru Viki, era ca şi cum ar fi deschis o fereastră şi ar fi văzut toate culorile soarelui.

Se plimbară prin sala videomanţiei, Gokna şi Trenchet Suabisme discutând mai multe posibilităţi. Gokna susţinea cu tărie transformarea casei de pe deal în loc de întâlnire a familiilor defazate. Viki se cam îndoia că tata sau generalul vor fi de acord, deşi din motive diferite. Dar, per total… se găsea o soluţie; aşa era logic din punct de vedere strategic. Viki îi urma pe ceilalţi fără să fie prea atentă. Se amuza zgâlţâind-o pe micuţa Alequere. Era mult mai distractiv decât joaca în zăpadă.

Peste toată sporovăiala, Viki auzi ticăit distant de picioare pe marmură. Patru indivizi? Cinci? Se apropiau de aceeaşi intrare pe care venise şi Viki doar cu câteva minute în urmă. Oricine era, va avea o surpriză – şase defazaţi, de la bebeluşi la adulţi.

Patru dintre nou-veniţi erau adulţi de generaţia actuală, bine clădiţi, ca oamenii din forţele de securitate ale lui mami. Nu se opriră şi nici nu se arătară surprinşi la vederea copiilor. Purtau aceleaşi haine de serie pe care le vedea Viki în Casa de pe Deal. Şefa era o muiere aspră, din ultima generaţie, ofiţer inferior. Ar fi trebuit să se simtă uşurată; probabil că erau indivizii pe care îi văzuse Brent din autobuz. Dar nu-i recunoştea…

Şefa îi cuprinse pe toţi cu privirea, apoi făcu un gest familiar spre Trenchet Suabisme.

– Ne ocupăm noi de aici. Generalul Smith vrea să-i ducem pe toţi copiii înapoi în perimetrul de siguranţă…

– C-ce? Nu înţeleg?

Suabisme ridică braţele nedumerită.

Cei cinci străini avansară ferm, şefa dând din cap mulţumită. Dar explicaţiile ei nu aveau nicio logică:

– Două gărzi nu sunt destule pentru toţi copiii. După ce aţi plecat, am primit un pont, cică ar fi probleme.

Doi indivizi se strecurară încet între copii şi părinţii Suabisme. Viki fu împinsă brutal spre Jirlib şi Gokna. Subordonaţii lui mami nu se purtaseră niciodată aşa.

– Îmi pare rău, e o urgenţă…

Se petrecură mai multe lucruri deodată, confuze şi ilogice. Şi Trenchet, şi Alendon se puseră pe ţipat, panicaţi şi nervoşi. Cei doi zdrahoni îi împingeau departe de copii. Unul duse mâna în coşul pe care-l căra.

– Hei, ne-a scăpat unul.

Brent.

Sus de tot, ceva se mişca. Expoziţia de videomanţie era alcătuită din două suporturi de tuburi. Unul dintre ele se clătină graţios şi

neiertător, risipind şuvoaie de scântei şi pocnete de metal spart. Viki îl zări scurt pe Brent depărtându-se de vârful suportului, chiar deasupra dezastrului.

Podeaua se făcu bucăţi lângă ea când căzu suportul. Videotuburile făcură implozie, lansând zgomote de tensiune necontrolată. Suportul căzuse între Viki şi familia Suabisme, tocmai în capul străinilor. Văzu sânge scurgându-se pe marmură. Două mâini inerte ieşiră de sub suport; sub ele se zărea o armă automată.

Apoi timpul îşi reluă cursul. Viki fu apucată de mijloc şi ridicată deasupra dezastrului. Gokna şi Jirlib strigau în partea cealaltă a răpitorului. Se auzi un scârţâit înăbuşit. Gokna ţipă şi Jirlib tăcu.

– Doamnă conducător de echipă, cum rămâne cu…

– Nu contează. I-am luat pe toţi şase. Daţi-i drumul. Daţi-i drumul!

În timp ce era scoasă din sală, Viki aruncă o privire înapoi. Dar străinii îşi lăsară cei doi tovarăşi morţi în urmă şi ea nu văzu nimic în spatele suportului, unde ar fi trebuit să fie familia Suabisme.

29

Hrunkner Unnerby nu avea să uite niciodată după-amiaza aceea. De când o cunoştea pe Victory Smith, era prima oară că o vedea gata să-şi piardă controlul. Apelul veni imediat după prânz, prin microunde, Sherkaner Underhill ignorând toate priorităţile militare cu vestea răpirii. Generalul Smith îl scoase pe Sherkaner de pe linie şi-şi chemă personalul la o şedinţă de urgenţă. Hrunkner Unnerby trecu brusc din poziţia de şef de proiecte la cea de... un soi de sergent. Îi pregăti tripropulsorul pe linia de decolare. El şi personalul inferior verificară situaţia securităţii de fundal. N-avea de gând să-l lase pe general să rişte. Duşmanului îi place să provoace asemenea situaţii de urgenţă; când crezi că nu mai contează nimic altceva decât urgenţa, atunci loveşte ţinta pe care o urmăreşte el, de fapt.

Tripropulsorul îi duse de la Comandamentul Teritorial la Princeton în mai puţin de două ore. Dar aparatul de zbor nu era un centru de comandă aerian; aşa ceva depăşea bugetul actual. Aşadar, generalul petrecuse două ore numai cu o conexiune radio de mică viteză. Adică două ore fără legătură cu centrul de control de la comandament şi cu cel de la Princeton. Două ore de ascultat rapoarte fragmentare şi de a încerca să coordoneze un răspuns. Două ore frământate de chin, furie şi nesiguranţă. Aterizară la mijlocul după-amiezii, apoi le mai trebui o oră până la Casa de pe Deal.

De-abia se opri maşina lor, că Sherkaner Underhill deschise imediat portierele, îndemnându-i să se grăbească. Îl prinse pe Unnerby de braţ şi se adresă generalului pe după el:

– Mulţumesc că l-ai adus pe Hrunkner. Am nevoie de voi amândoi.

Apoi îi conduse prin foaier, trăgându-i în vizuina lui de la parter.

În decursul timpului, Unnerby îl urmărise pe Sherkaner în diferite situaţii complicate: convinsese Comandamentul Teritorial de ideile lui în toiul războiului cu ocultţii, călăuzise o expediţie prin Apogeul Întunericului, pusese tradiţii sub semnul întrebării. Nu câştiga întotdeauna, dar era întotdeauna plin de surprize şi deborda de imaginaţie. Pentru el, totul era un mare experiment şi o aventură extraordinară. Chiar dacă eşua, făcea din eşecuri experimente mai interesante. Dar astăzi... astăzi Sherkaner aflase ce e disperarea. Întinse braţele spre Smith, tremurând din cap şi din braţe mai pronunţat ca niciodată.

– Trebuie să găsim o cale de a-i aduce acasă. Trebuie. Am calculatoare şi conexiunea prin microunde cu Comandamentul Teritorial – toate resursele care îl serviseră eficient în trecut. Pot să-i aduc înapoi în siguranţă. Ştiu că pot.

Smith împietri o secundă. Apoi se apropie de el, îl prinse cu un braţ pe după umeri şi-l mângâie pe blană. Îi vorbi blând, dar ferm, ca un soldat care-şi încurajează tovarăşul când îi vorbeşte de camarazii

pierduţi:
– Nu, dragul meu. Nu poţi să faci mai mult decât atât.
Afară, după-amiaza se transforma în seară. Vântul şuiera subţire prin ferestrele întredeschise, iar ferigile se clătinau înainte şi înapoi pe pervazurile de cuarţ. Din nori şi din tufişuri se strecura doar o umbră verde-închis.
Generalul se proptea cu capul de al lui Sherkaner. Cei doi stăteau şi se uitau unul la altul. Unnerby simţea ecouri de teamă şi ruşine răsunând când într-unul, când în celălalt. Dintr-odată, Sherkaner se prăbuşi spre ea şi-o cuprinse cu braţele. Suspinul fin al lui Sherkaner se armoniză cu vântul – singurele sunete din cameră. După o clipă, Smith ridică o mână din spate şi-i făcu semn discret lui Hrunkner să plece.
Unnerby încuviinţă tacit spre ea. Covorul adânc era plin de jucării – ale lui Sherkaner şi ale copiilor – dar păşi atent şi reuşi să iasă din cameră în linişte.

Amurgul se făcu repede noapte, şi pentru că se apropia furtuna, şi pentru că soarele apusese. Unnerby nu sesiză schimbarea vremii, postul de comandă din casă avea doar nişte ferestre mici, înghesuite. Smith apăru la jumătate de oră după el. Răspunse la salutul subordonaţilor, apoi se strecură pe stinghie, lângă Hrunkner. El mişcă din mâini întrebător. Ea scutură din umeri.
– Sherk o să-şi revină, sergent. E cu absolvenţii lui, fac tot ce pot. Noi cum stăm?
Unnerby împinse un teanc de interviuri peste masă, în direcţia ei.
– Căpitanul Downing şi echipa lui sunt încă aici, dacă vreţi să vorbiţi cu ei personal, dar noi, toţi – tot personalul venit de la Comandamentul Teritorial – credem că nu au niciun amestec. Copiii au fost, pur şi simplu, prea deştepţi.
Copiii făcuseră de ruşine o întreagă echipă de securitate. Da, locuiseră cu echipa respectivă multă vreme, cunoşteau obiceiurile membrilor ei, se împrieteniseră cu ei. Şi, până acum, ameninţarea exterioară fusese o chestiune teoretică, zvonuri ocazionale. Toate au decurs în favoarea copiilor când s-au hotărât să plece la plimbare… Însă echipa de securitate fusese alcătuită de personalul generalului Victory Smith. Membrii ei erau inteligenţi, devotaţi; sufereau la fel de mult ca Sherkaner Underhill.
Smith împinse rapoartele înapoi.
– În regulă. Daram şi echipa lui să treacă înapoi la treabă. Dă-le de lucru. Ce noutăţi aduc rapoartele de căutare?
Le făcu semn celorlalţi subordonaţi să se apropie şi ea însăşi deveni foarte ocupată.
Postul de comandă de acasă avea hărţi bune, un tablou al situaţiei

reale. Graţie conexiunii prin microunde, îl dubla pe cel de la Comandamentul Teritorial. Din păcate, nu oferea avantajul special de comunicare în Princeton. Problema se va rezolva în câteva ore. În cameră era un du-te-vino. Mulţi veniseră de la Comandamentul Teritorial şi nu se implicaseră în harababura zilei. Lucru bun, pentru că prezenţa lor mai uşura disperarea şi oboseala de pe chipurile unora.

Apăreau piste. Se făceau progrese… şi încurajatoare, şi de rău augur.

Şeful operaţiunilor de contrainformaţii care se ocupa de Frăţie apăru peste o oră. Rachner Thract era nou în funcţie, un păianjen tânăr, imigrant din Ocultia. O combinaţie ciudată pentru poziţia lui. Părea foarte inteligent, mai degrabă tipicar decât auster. Poate că asta era spre bine; numai Dumnezeu ştia câtă nevoie aveau de oameni care să înţeleagă Frăţia. Ce s-a ales de valorile tradiţionale? În Marele Război, membrii Frăţiei erau schismatici minori în cadrul imperiului ocult şi susţineau în secret Concordia. Dar Victory Smith îi considera următoarea ameninţare gravă – sau poate asta era din cauză că îi suspecta în general pe tradiţionalişti.

Thract îşi lăsă pelerina de ploaie pe cuier şi deschise coşul pe care-l căra. Puse documentele în faţa şefei sale.

– Frăţia e vârâtă până-n gât în povestea asta, doamnă general.

– Oare de ce nu mă mir? rosti Smith.

Unnerby ştia cât de obosită trebuia să fie, deşi arăta odihnită, ca de obicei. Aproape ca de obicei. Era calmă, politicoasă, ca la orice şedinţă cu personalul. Punea întrebări inteligente, ca întotdeauna. Dar Unnerby sesiză la ea o diferenţă: era cam distrasă. Nu din cauza încordării, ci pentru că mintea îi fugea în altă parte şi cădea pe gânduri.

– Cu toate acestea, azi-dimineaţă implicarea Frăţiei nu era decât o posibilitate îndepărtată. Ce s-a schimbat, Rachner?

– Două interviuri şi două autopsii. Paingii omorâţi aveau o condiţie fizică de invidiat, deşi nu erau atleţi; s-au găsit urme de răni vechi în chitina lor, chiar şi o gaură de glonţ cusută.

Victory scutură din umeri.

– E clar că a fost o treabă de profesionişti. Ştim de existenţa ameninţărilor interne, de facţiunile tradiţionaliste extremiste. Poate angajează indivizi competenţi.

– Poate, dar a fost mâna Frăţiei, nu a tradiţionaliştilor locali.

– Există dovezi serioase? întrebă Unnerby, cam ruşinat de sentimentul său de uşurare.

– Hm…

Thract medită şi la întrebare, şi la cel care-o pusese. Nu se putea hotărî ce loc ocupa Unnerby, un civil căruia lumea i se adresa cu „sergent”, în ierarhia de comandă. *Obişnuieşte-te cu ideea, fiule.*

– Frăţia face mare caz de rădăcinile ei religioase, dar până acum n-a intervenit în afacerile noastre interne. S-a limitat să sponsorizeze facţiunile tradiţionaliste locale. Dar azi… azi a întrecut măsura. Răpitorii sunt profesionişti de-ai Frăţiei. S-au străduit cât au putut să nu fie depistaţi, dar n-au luat în calcul laboratorul nostru de medicină legală. De fapt, să ştiţi că s-a făcut un test inventat de unul dintre studenţii soţului dumneavoastră. Vedeţi, tipul de polen din căile respiratorii e străin; pot chiar să vă spun de la ce bază a Frăţiei au plecat cei doi. Nu erau în ţară de mai mult de două săptămâni.

Smith îl aprobă tacit.

– Dacă ar fi fost mai lungă perioada, polenul ar fi dispărut?

– Exact, absorbit de sistemul imunitar şi apoi eliminat, zic tehnicienii. Dar şi aşa, tot ne-am fi dat seama. Vedeţi, duşmanul a avut ghinion mai mare decât noi astăzi. Au lăsat în urmă doi martori vii…

Thract ezită, evident amintindu-şi că nu era o şedinţă obişnuită, că, pentru Smith, definiţia obişnuită pentru succesul unei operaţiuni putea să însemne un eşec de proporţii catastrofale.

Generalul se făcu că nu aude.

– Da, familia aceea. Cei care au venit cu copiii la muzeu.

– Întocmai, doamnă. Şi ei sunt unul dintre motivele pentru care duşmanul a dat-o în bară. Colonelul Underville – comandantul operaţiunilor interne – i-a pus pe subordonaţii lui să stea de vorbă cu ei toată după-amiaza; se dau peste cap ca să ne ajute. Aţi auzit deja ce a aflat colonelul de la ei, că unul dintre fiii dumneavoastră a dărâmat un exponat şi i-a omorât pe doi dintre răpitori.

– Şi că toţi copiii trăiau când au fost răpiţi.

– Da. Însă Underville[1] a mai aflat ceva. Acum suntem aproape siguri… Răpitorii aveau de gând să vă răpească toţi copiii. Când i-au văzut pe micuţii Suabisme, au presupus că sunt ai dumneavoastră. Ştiţi, nu sunt atât de mulţi defazaţi pe lume. Aşa că au presupus că familia Suabisme e echipa noastră de securitate.

Dumnezeule din pământul cel rece! Unnerby se uită pe ferestrele înguste. Era mai multă lumină, dar numai datorită efectului actinic al lămpilor de siguranţă. Vântul bătea mai îndrăzneţ, împrăştia stropi scânteietori pe geamuri şi îndoia ferigile. Se aştepta o furtună cu fulgere în noaptea respectivă.

Deci Frăţia a dat-o-n bară pentru că avea o părere prea bună despre securitatea din Concordia. Normal, au presupus că cineva trebuia să-i însoţească pe copii.

– Am aflat foarte multe de la cei doi civili, doamnă general. Ce poveste au inventat răpitorii când au pătruns în muzeu, nişte

---

1 *Underville* – oraş subteran, în limba engleză (n. tr.).

întorsături de frază după ce lucrurile s-au precipitat… N-au avut de gând să lase martori în urmă. Familia Suabisme e cea mai norocoasă din Princeton, chiar dacă ea nu vede lucrurile aşa. Cei doi ucişi de fiul dumneavoastră îi împingeau pe părinţii Suabisme ca să-i îndepărteze de copii. Unul avea o armă automată scoasă din toc şi arma avea siguranţele trase. Colonelul Underville crede că misiunea iniţială era să vă răpească toţi copiii şi să-i omoare pe martori. Civilii morţi şi balta de sânge apăreau în scenariul lor pentru că puteau de vina pe facţiunile noastre tradiţionaliste.

– În cazul ăsta, de ce să nu lase în urmă şi doi copii morţi? Aşa ar fi fugit mai uşor.

Victory puse întrebarea calm, dar în glasul ei se simţea răceala.

– Nu ştim, doamnă. Dar colonelul Underville crede că n-au părăsit încă ţara, poate nici Princetonul.

– Serios? Scepticismul se lupta cu speranţa. Ştiu că Belga a luat măsuri într-un timp extraordinar de scurt… şi că duşmanul a avut şi el problemele lui. În regulă. Asta va fi prima ta operaţiune de amploare din ţară, Rachner, dar vreau să lucrezi mână în mână cu Agenţia de Informaţii Interne. Şi va trebui să implici poliţia municipală şi comercială.

Clasicul anonimat al Spionajului Concordiei o să cam sufere în următoarele zile.

– Încearcă să te porţi frumos cu colegii de la municipală şi comercială. Nu s-a declarat stare de război. Ar putea face mult rău Coroanei.

– Am înţeles, doamnă general. Colonelul Underville şi cu mine am mobilizat patrule care să colaboreze cu poliţia municipală. Când se vor instala legăturile telefonice, vom avea un fel de post de comandă comun cu ei aici, în Casa de pe Deal.

– Foarte bine… Cred că ai fost tot timpul cu un pas înaintea mea, Rachner.

Thract zâmbi în timp ce se ridică în picioare.

– O să vă aducem copilaşii înapoi, doamnă.

Smith vru să-i spună ceva, dar văzu două căpşoare trăgând cu ochiul pe după tocul uşii.

– Ştiu, Rachner. Şi-ţi mulţumesc.

Thract se depărtă de masă şi în cameră se lăsă liniştea o vreme. Mezinii Underhill, poate singurii rămaşi în viaţă, intrară timizi, urmaţi de şeful echipei de pază şi de trei soldaţi. Căpitanul Downing căra o umbrelă închisă, dar se vedea limpede că Rhapsa şi Micul Hrunk nu profitaseră de ea. Jachetele lor erau ude leoarcă şi pe chitina lor neagră şi lucioasă sclipeau picuri de ploaie.

Victory nu reuşi să le zâmbească. Se uită la hainele lor ude şi la umbrelă.

– Aţi tras o fugă primprejur?

Răspunse Rhapsa, un drăcuşor împieliţat pe care Hrunkner nu-l auzise niciodată vorbind atât de sfios:

– Nu, mami. Am fost cu tati, dar acum e ocupat. Am stat cu căpitanul Downing, între el şi ceilalţi…

Se opri şi-şi lăsă capul timidă pe-o parte, spre protectorul ei.

Tânărul luă poziţia de drepţi, dar arăta ca un soldat care tocmai luptase în prima sa bătălie şi cunoscuse înfrângerea.

– Vă rog să mă iertaţi, doamnă. Eu am hotărât să nu deschid umbrela. Am vrut să pot vedea în toate direcţiile.

– Foarte bine, Daram, spuse generalul. Şi… ai făcut bine că i-ai adus aici.

Smith tăcu, uitându-se o clipă la copiii ei. Rhapsa şi Micul Hrunk o priviră şi ei, fără să facă o mişcare. Apoi, de parcă cineva ar fi răsucit un buton, cei doi începură să fugă prin cameră şi să ţipe cu glas piţigăiat. Nu se mai vedeau decât mâini şi picioare care se căţărau pe Smith, îmbrăţişând-o ca pe-un tată. Acum că bariera reţinerii se dărâmase, se puseră serios pe plâns şi pe pus întrebări. Avea vreo veste despre Gokna, Viki, Jirlib şi Brent? Ce se va întâmpla acum? Şi nu voiau să rămână singuri.

Se potoliră după câteva momente. Smith înclină din cap spre micuţi, iar Unnerby se întrebă oare la ce s-o fi gândind. Mai avea încă doi copii. Indiferent de ghinionul sau de incompetenţa din ziua respectivă, alţi doi copii fuseseră răpiţi în loc de mezinii ei. Smith ridică o mână în direcţia lui Unnerby.

– Hrunkner, vreau să te rog ceva. Găseşte familia Suabisme. Întreab-o… oferă-i ospitalitatea mea. Dacă ar vrea să aştepte în Casa de pe Deal până se termină totul… aş fi onorată.

Se aflau undeva la înălţime, într-un fel de puţ de ventilator.

– Nu, nu e un puţ de ventilator! exclamă Gokna. Alea au tot soiul de ţevi şi cabluri.

Nu se auzea niciun huruit de pale, doar şuierul constant al vântului. Viki se concentră ca să vadă ce se află exact deasupra capului ei. Desluşi o fereastră cu grilaj la vreo cincisprezece metri mai sus, prin care lumina zilei se răspândea pe zidurile de metal ale puţului. Aici, la fund, copiii stăteau în semiîntuneric, dar tot vedeau rogojinile pentru dormit, toaleta chimică, podeaua de metal. Închisoarea lor se încălzea odată cu ziua care creştea. Gokna avea dreptate. Făcuseră suficiente cercetări acasă la ei ca să ştie cum arată un subsol tehnic. Dar ce altceva să fie acest loc?

– Ia uitaţi-vă ce de cârpeli!

Arătă cu braţ spre discurile sudate pe pereţi cu stângăcie pe ici, pe colo.

– Poate că e un loc părăsit. Nu, poate e în construcţie!

– Da, aprobă Jirlib. Sudurile sunt proaspete. N-au făcut decât să acopere găurile de acces, treabă de-un ceas, nu mai mult.

Gokna încuviinţă. Nici măcar nu încercă să aibă ultimul cuvânt. Atâtea se schimbaseră de dimineaţă! Jirlib nu mai făcea pe arbitrul distant şi morocănos al disputelor dintre ei. Era mai încordat ca de obicei şi Viki ştia că se simte amarnic de vinovat. El şi Brent erau cei mai mari şi din cauza lui păţiseră ce păţiseră. Dar nu-şi arăta durerea, ci era mai răbdător decât fusese vreodată.

Iar când vorbi, surorile lui îl ascultară. Chiar dacă nu puneai la socoteală că era aproape adult, se vedea cât colo că e cel mai inteligent dintre ei.

– Cred că ştiu exact unde ne aflăm.

Îl întrerupseră bebeluşii, care începură să se agite pe spatele lui. Blana lui Jirlib nu era destul de groasă ca să stea comod în ea şi începea deja să miroase urât. Alequere şi Birbop ba întrebau de părinţi, ba te călcau pe nervi cu tăcerea lor şi atunci pişcau zdravăn spatele bietului Jirlib. Se pare că acum aveau iar chef de gălăgie. Viki întinse braţele şi-l luă pe Alequere în braţe.

– Şi unde e asta? întrebă Gokna, fără urmă de arţag în voce.

– Vezi pânzele de paingi zburători? Jirlib arătă în sus, spre peticele proaspete de mătase care fluturau în adierea care se simţea prin grilaj. Fiecare are modelul ei. Cele de aici ţin de zona Princeton, dar ţesătorii lui îşi fac cuib în cele mai înalte locuri. Casa de pe Deal nici nu-i destul de înaltă pentru ei. Eu zic că suntem tot în oraş şi undeva atât de sus, încât să fim vizibili de la kilometri distanţă. Ne aflăm fie în cartierul dealurilor, fie în zgârie-norul acela nou din centru.

Alequere începu iar să plângă. Viki o legănă cu blândeţe înainte şi înapoi. Aşa îl înveselea întotdeauna pe Micul Hrunk, dar… Miracol! Alequere se opri din plâns. Poate că era atât de obosită, încât nu mai putea scoate zgomote. Nu, după câteva secunde schiţă un zâmbet şi se răsuci în braţele ei ca să vadă peste tot. Ce copil cuminte! O mai legănă puţin, apoi rosti:

– Bine. Poate că ne-au învârtit cu maşina în cerc, dar chiar în centru să fim? Am auzit avioane, dar de ce nu se aud zgomotele străzii?

– Sunt peste tot.

Brent vorbi pentru prima oară de la răpire. Lent şi tont, ăsta era Brent. Şi singurul dintre ei care ghicise ce se întâmpla de dimineaţă. El se izolase de ceilalţi şi se ascunsese în întuneric. Era mare cât un adult; căţăratul pe suport, deasupra duşmanilor, l-ar fi putut lăsa invalid. Când au fost târâţi pe la intrarea de serviciu în muzeu, Brent şchiopătase şi nu scosese o vorbă. Nu vorbise nici în maşină, doar dăduse din mâini când Jirlib şi Gokna îl întrebaseră dacă e teafăr.

De fapt, îşi rupsese un picior din faţă şi se lovise la cel puţin încă unul, dar nu voia să-i lase să se uite la răni. Viki îl înţelese. S-ar simţi la fel de ruşinat ca Jirlib – şi mai inutil. La început, stătuse singur, chircit şi posac, apoi, după ce petrecuseră o oră în captivitate, începuse să şchiopăteze pe ici, pe colo, bătând şi lovind în metal. Din când în când, se trântea cu burta la podea, ca şi cum se prefăcea mort sau copleşit de disperare. Exact aşa stătea şi acum.

– Voi nu auziţi? întrebă el din nou. Ascultatul cu burta.

Viki nu se mai jucase jocul de ani de zile. Dar ea şi fraţii ei îl imitară, lipindu-se de podea, fără să se arcuiască deloc. Nu se simţeau prea comod şi nici nu aveau de ce să se sprijine. Alequere sări din braţele fetei. Birbop se luă după ea. Cei doi mişunară de la un copil la altul, împungându-i. În scurtă vreme începură să chicotească.

– Sst, sst! şopti Viki.

Nu făcu decât să-i întărâte. Cât se rugase ea să se mai înveselească micuţii, pentru ca acum să vrea să tacă puţin! Încercă să nu se mai gândească la ei şi să se concentreze. Hm… Nu era un sunet clar, nu pentru urechile din capul fetei, în orice caz, dar îl percepea cu burta. Un zumzet constant… şi alte vibraţii, care când veneau, când plecau. Ha! Un semn de viaţă trepidantă, pe care o simţeai în vârful picioarelor când te plimbai prin centru! Acolo! Scrâşnetul inconfundabil al frânelor puse de o maşină care opri brusc.

Jirlib chicoti.

– Cred că am rezolvat problema! S-au crezut ei deştepţi cu lada aceea închisă pentru marfă, dar noi tot am aflat unde suntem.

Viki se ridică într-o poziţie mai confortabilă şi avu un schimb de priviri cu Gokna. Jirlib era el mai inteligent, însă când venea vorba de şiretenie, nu le ajungea pe surorile sale. Gokna îi replică amabil, şi ca să fie politicoasă, dar şi pentru că un ton potrivit i-ar fi determinat pe bebeluşi să intre iar în ascunzătoare.

– Jirl, nu prea cred că voiau să ascundă ceva de noi.

Jirlib mişcă din cap spre spate – un gest în stilul „fratele ştie mai bine”. Atunci îi sesiză intonaţia.

– Gokna, ne-ar fi putut aduce aici în cinci minute. În schimb, am mers mai mult de o oră. Ce…

– Cred că au vrut să se ferească de echipele de securitate ale lui mami. Paingii ăştia au venit cu mai multe maşini; le-am schimbat de două ori, nu uita. Poate că au încercat să iasă din oraş, dar şi-au dat seama că nu vor reuşi. Viki arătă spre locul în care se aflau. Dacă au minte, cât de cât, o să ştie că am văzut mult prea multe.

Viki încerca să vorbească pe un ton jovial. Birbop şi Alequere se duseseră la Brent şi acum îi scotoceau prin buzunare.

– I-am putea identifica, Jirlib. I-am văzut şi pe şofer, şi pe doamnă în zona unde se încarcă marfă în muzeu.

Apoi îi povesti despre arma automată pe care o văzuse pe podea. O expresie de groază trecu pe faţa lui Jirlib.

– Doar nu crezi că sunt tradiţionalişti care încearcă să le facă greutăţi lui mami şi lui tati?

Şi Viki, şi Gokna făcură semn că nu cred asta. Gokna spuse:

– Cred că sunt soldaţi, Jirl, indiferent ce spun ei.

În realitate, copiii nu auziseră decât minciuni peste minciuni. Când îşi făcuseră apariţia în sala de videomanţie, răpitorii spuseseră că fac parte din trupele de securitate ale mamei. Dar când îi azvârliseră aici, vorbiseră ca tradiţionaliştii: copiii erau un exemplu foarte urât pentru păianjenii cumsecade. Nu li se va face rău, dar perversiunea părinţilor lor va fi dată în vileag. Asta ziseră, însă atât Gokna, cât şi Viki sesizaseră că le lipsea patima. Majoritatea tradiţionaliştilor de la radio scoteau foc pe gură când vorbeau; celor pe care-i mai văzuseră ele li se făcuse de-a dreptul scârbă la vederea defazaţilor. Dar răpitorii lor se purtaseră cu indiferenţă; în ciuda vorbelor aprinse, era clar că pentru ei copiii nu însemnau decât o încărcătură. Viki remarcase numai două sentimente ascunse în spatele profesionalismului lor. Şefa era cu adevărat iritată că Brent îi făcuse praf doi păianjeni... şi, din când în când, parcă regreta soarta copiilor.

Viki îl văzu pe Jirlib tresărind când îşi dădu seama de implicaţii, dar băiatul nu spuse nimic. Două hohote îi întrerupseră firul gândurilor sumbre. Lui Alequere şi Birbop nu le mai păsa de Gokna, Viki sau Jirlib. Descoperiseră funia cu care se juca Brent şi pe care-o ţinea ascunsă în jachetă. Alequere sări în spate, arcuind funia în aer. Birbop sări şi el ca s-o prindă şi alergă în cerc în jurul lui Brent, ca şi cum ar fi vrut să-l lege de picioare.

– Hei, Brent, am crezut că eşti prea mare ca să te mai joci cu funia, zise Gokna, încercând să-l tachineze cu veselie forţată.

Brent răspunse cu greu, pe ton defensiv:

– Mă plictisesc fără cuiele şi butucii mei. Cu funia poţi să te joci oriunde.

Brent era cum era, dar se pricepea de minune să facă modele din funie. Când era mai mic, se culca pe spate şi, folosindu-se de toate braţele şi picioarele, chiar şi de mâinile pentru mâncat, ţesea modele din ce în ce mai complicate – una dintre pasiunile lui prosteşti şi complicate, la care ţinea foarte mult.

Birbop luă vârful funiei de la Alequere şi fugi cu ea trei-patru metri pe perete, profitând sprinten de fiecare punct de sprijin, aşa cum numai micuţii ştiu să facă. Şerpui funia spre sora lui, provocând-o să-l tragă jos. Când fata încercă, el smulse funia înapoi şi se căţără încă un metru, doi. Aşa se juca şi Rhapsa, poate puţin mai sprintenă ca el.

– Nu aşa de sus, Birbop, o să cazi! strigă Viki.

Parcă vorbise tati. Pereţii se înălţau sus de tot deasupra

prichindelului. În vârf, la cincisprezece metri distanţă, se afla fereastra cea mică. Viki o văzu pe Gokna tresărind de surpriză în spatele ei.

– Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? o întrebă.

– P-probabil. Când era mică, Rhapsa se putea urca până sus.

Răpitorii lui nu se dovedeau aşa de inteligenţi cum se considerau. Oricine are grijă de bebeluşi ştie mai bine ce sunt capabili să facă. Însă ambii răpitori erau tineri din generaţia actuală.

– Dar dacă o să cadă…

Dacă o să cadă, n-o să fie nicio plasă de sprijin, nici măcar un covor moale. Un micuţ de doi ani are între şapte şi zece kilograme. Prichindeilor le place la nebunie să se caţere, ca şi cum îşi dau seama că, odată ce cresc şi se îngraşă, nu mai pot să urce decât scări şi să facă salturile cele mai mici. Bebeluşii cad fără să se lovească de la distanţe mult mai mari decât adulţii, dar pot să moară dacă alunecă de la o distanţă prea mare. Ei însă nu ştiu lucrul ăsta. Birbop n-avea nevoie de prea multe încurajări ca să se caţere până la fereastră. Avea toate şansele să reuşească…

Altă dată, Viki şi Gokna ar fi trecut imediat la acţiune, dar acum era viaţa altcuiva la mijloc. Cele două se priviră scurt.

– Nu… Nu ştiu ce să zic, Viki.

Şi dacă nu făceau nimic? Micuţii ar fi ucişi odată cu ei. Orice hotărau, îi pândeau consecinţe înfricoşătoare. Dintr-odată, pe Viki o cuprinse frica, cea mai mare frică din viaţa ei; se deplasă pe podea până în dreptul lui Birbop cel zâmbitor. Ridică braţele ca şi cum ar fi avut o viaţă a lor, ca să-l convingă să coboare. Apoi se forţă să le lase jos, se forţă să-i vorbească cu glas vesel, aţâţător:

– Salut, Birbop! Te crezi în stare să cari funia până la fereastra aia?

Birbop lăsă capul pe-o parte şi ridică ochii de bebeluş.

– Bineînţeles.

Şi porni imediat, mişunând de la petice sudate la îmbinările ţevilor, tot mai sus. *Îţi rămân datoare, prichindelule, chiar dacă tu nu ştii.*

Pe podea, Alequere făcea scandal că Birbop se bucura de atenţia tuturor. Trase tare de funie, lăsându-l pe fratele ei să atârne la şase metri înălţime, în trei braţe, de un pervaz îngust. Gokna o ridică de pe podea şi de lângă funie şi-o dădu în grija lui Jirlib.

Viki încercă să-şi alunge senzaţia de groază; se uita la micuţul care urca din ce în ce mai sus. Şi dacă ajungem la fereastră, ce facem? Aruncăm bileţele? Dar nu aveau cu ce să le scrie şi nu ştiau unde sunt sau în ce direcţie ar duce vântul biletele… Brusc, îşi dădu seama că un lucru putea rezolva două probleme.

– Brent, jacheta.

Scutură din mâini, făcând semn Goknei să-l ajute să şi-o dea jos.

– Asta e!

Gokna trăgea deja de mâneci şi de pantaloni. Brent tresări de

uimire, apoi pricepu imediat şi o ajută şi el. Jacheta lui era aproape la fel de mare ca a lui Jirlib, dar nu avea despicături în spate. Cei trei o întinseră între ei şi se deplasară când într-o parte, când într-alta, încercând să urmărească mişcările laterale ale curajosului căţărător Birbop. Poate, chiar dacă ar fi să cadă... Soluţia lor funcţiona întotdeauna în cărţile cu aventuri. Dar stând acolo şi plimbând jacheta, reuşita lor părea de-a dreptul imposibilă.

Alequere scâncea în continuare, încercând să scape din strânsoarea lui Jirlib. Birbop râdea de ea. Era încântat să fie în centrul atenţiei, să facă un lucru pentru care altă dată ar fi fost muştruluit. Urcase doisprezece metri. Acum avansa mai încet, nu prea avea de ce să se sprijine cu mâinile şi cu picioarele; era sub armăturile ventilatorului principal. De două ori mai-mai să scape funia în timp ce-o trecea dintr-o mână într-alta. Se agăţă de un ieşind foarte îngust şi sări lateral în sus, acoperind metrul pe care-l mai avea de parcurs, şi cu o mână apucă grătarul ferestrei. În clipa următoare, trupul lui se vedea în lumină.

Având numai doi ochi, şi aceia în faţă, micuţii trebuiau să se întoarcă din tot corpul ca să vadă în spate. Birbop se uită în jos pentru prima oară. Râsul triumfător îi îngheţă când văzu cât de sus urcase, atât de sus, încât până şi instinctele lui de bebeluş îl avertizară de pericol. Părinţii aveau motive să nu te lase să te caţeri cât de departe voiai. Braţele şi picioarele lui Birbop strânseră instinctiv grătarul.

Ceilalţi nu reuşiră să-l convingă că nimeni nu putea să-l ajute şi că trebuia să coboare singur. Viki nu se gândise că asta ar fi o problemă. Când Rhapsa şi Micul Hrunk se urcau pe înălţimi riscante, niciunul nu se temea să se dea jos.

Tocmai când părea că Birbop nu se mai putea mişca, sora lui se opri din plâns şi începu să râdă de el. După aceea, nu le fu greu să-l convingă să treacă sfoara printre gratii şi să se folosească de ea ca de-un scripete ca să-şi uşureze coborârea.

Ideea să alunece pe funie în joacă le venea celor mai mulţi bebeluşi automat; poate era o reminiscenţă animală. Birbop se lăsă în jos cuprinzând funia de coborâre cu cinci membre şi ţinând-o în loc cu alte trei pe cea de urcare. Însă după ce străbătu câţiva metri şi văzu ce uşor funcţionează scripetele, se ţinu doar în trei braţe, apoi în două. Se împingea de perete cu picioarele, zburând în jos ca o tarantulă la atac. Pe podea, Viki şi ceilalţi ţopăiau când ici, când colo, încercând zadarnic să menţină aşa-zisa plasă sub el... până când prichindelul ajunse, în sfârşit, jos.

Acum aveau o buclă de funie care se întindea de jos până la gratiile ferestrei şi înapoi. Lucea şi tremura din cauza încordării la care fusese supusă.

Gokna şi Viki se certară care dintre ele să facă următorul pas.

Câştigă Viki; avea sub patruzeci de kilograme, deci era cea mai uşoară. Trase de funie şi se clătină pe ea, în timp ce Brent şi Gokna rupeau căptuşeala de mătase a jachetei. Căptuşeala era vopsită cu buline roşii şi ultra. Şi mai bine, era alcătuită din straturi împăturite; o rupseră pe la cusături şi obţinură un fel de steag uşor ca o pană, dar cu latura de peste patru metri. Sigur îl va zări cineva.

Gokna făcu din el un pătrat uniform şi i-l dădu lui Viki.

– Crezi c-o să ţină funia?

– Sigur.

Poate. Era alunecoasă şi flexibilă, ca orice funie de joacă – ce se va întâmpla când o va întinde la maximum?

Cuvintele lui Brent o încurajară mai mult decât orice iluzii de-ale ei:

– Cred că o să ţină. Îmi place să atârn lucruri la proiectele mele. Am luat-o din laboratorul de mecanică.

Viki îşi scoase şi ea jacheta, apucă steagul improvizat cu mâinile pentru mâncat şi începu să urce. Cu ochii din spate, îi văzu pe ceilalţi cum se fac tot mai mici, alcătuind un model în jurul „plasei de siguranţă”. Halal sprijin, dacă ar fi să cadă acolo cineva aşa de greu ca ea. Se clătina, urcând peretele pas cu pas. De fapt, era uşor. Nici unui adult bine dezvoltat nu i-ar fi venit greu să urce pe verticală cu două funii de sprijin, câtă vreme rezistau. Se uita la funie şi la perete, dar în aceeaşi măsură privea la uşa de dedesubt. Ciudat, nu se gândise până atunci că i-ar putea întrerupe cineva. Dar mai avea puţin şi reuşea. Însă reuşita i-ar fi zadarnică dacă unuia dintre bandiţi îi trecea prin cap să-i verifice chiar acum. Încă doi-trei metri…

Îşi strecură degetele printre gratii şi se ridică. Nu avea unde să se cocoaţe, iar gratiile erau prea dese, nici un bebeluş nu se putea furişa printre ele – dar ce privelişte! Se aflau în vârful uneia dintre noile clădiri gigantice, înaltă de cel puţin treizeci de etaje. Cerul înnorat stătea să se prăbuşească peste ea, iar vântul mătura aerul pe la fereastră. În jos nu vedea bine din cauza umerilor clădirii, dar oraşul Princeton i se întindea în faţa ochilor ca o machetă minunată. Vedea bine o stradă, autobuze, automobile, trecători. Dacă s-ar uita în direcţia ei… Desfăşură căptuşeala şi o vârî printre gratii, gata-gata să i-o smulgă vântul. O prinse mai bine, rupând materialul cu mâinile ei ascuţite. Ce material subţire! Încet, cu grijă, trase de capete şi le legă în patru locuri. Acum vântul întinse pătratul colorat din partea aceea de clădire. Materialul fâlfâi, uneori acoperind fereastra, alteori căzând pe piatra de dedesubt.

O ultimă privire spre libertate: acolo unde pământul se întâlnea cu norii, dealurile oraşului dispăreau în beznă. Dar Viki vedea destul ca să se orienteze: un deal, mai scund ca altele, cu străzi şi clădiri în spirală. Casa de pe Deal! Îşi vedea casa!

Viki coborî de la fereastră bucuroasă nevoie mare. Până la urmă,

tot vor învinge! Împreună cu ceilalţi, trase funia lucioasă şi-o ascunse în buzunarul lui Brent. Se aşezară în întunericul tot mai des, întrebându-se când vor apărea din nou gardienii lor şi ce să facă atunci. După-amiază, se lăsă un întuneric negru ca smoala şi se porni ploaia. Totuşi, steagul fâlfâia încurajator în bătaia vântului.

Puţin după miezul nopţii, furtuna desfăcu nodurile şi steagul o luă la goană prin beznă.

30

Dreptul de Petiţie către comandor era o tradiţie convenabilă. Avea chiar o bază în faptele istorice, deşi Tomas Nau era convins că, în urmă cu secole, în Era Flagelului, singurele petiţii acceptate erau în scop de propagandă. În vremurile moderne, manipularea petiţiilor fusese metoda preferată a unchiului Alan de a-şi menţine popularitatea şi de a submina facţiunile rivale.

Era o tactică deşteaptă, câtă vreme nu repetai greşeala lui Alan de a permite asasinilor să scrie petiţii. În cei douăzeci şi patru de ani de la sosirea în sistemul Fluctuantei, Tomas Nau aprobase în jur de douăsprezece petiţii. Cea de astăzi era prima care susţinea „cât de important e timpul”.

Nau se uită peste masă la cei cinci petiţionari. Corecţie: reprezentanţi ai petiţionarilor. Pretindeau că-i susţin o sută de oameni, la numai optzeci de kilosecunde de când fuseseră anunţaţi. Nau zâmbi şi le făcu semn din mână să ia loc.

– Domnule pilot-şef Xin. Eşti senior, cred. Te rog să explici petiţia.

– Am înţeles, domnule comandor.

Xin aruncă o privire la prietena lui, Rita Liao. Amândoi erau emergenţi din lumea de acasă, din familii care contribuiau cu focalizaţi şi adepţi de peste trei sute de ani. Aşa se întărea coloana vertebrală a emergenţilor şi, teoretic, ei ar trebui să fie uşor de condus. Dar – vai! – nimic nu era uşor aici, la douăzeci de ani-lumină de civilizaţie. Xin tăcu în secunda următoare. Aruncă o privire agitată spre Kal Omo. Acesta îi răspunse cu o expresie rece, iar Nau îşi dori dintr-odată să-şi fi găsit timp ca să fie informat de sergentul lui. Cum Brughel era în hibernoterapie, nu avea pe cine să dea vina dacă trebuia să respingă petiţia.

– Aşa cum ştiţi, domnule comandor, mulţi dintre noi lucrează la analizele de sol. Şi mai mulţi sunt interesaţi, în general, de păianjenii pe care-i urmărim...

Nau îi oferi un zâmbet amabil.

– Ştiu. Vă petreceţi vremea în barul lui Benny şi ascultaţi traducerile.

– Da, domnule. Ăăă... Ne plac foarte mult „Ora copiilor” şi unele traduceri ale poveştilor. Ne ajută la analiza noastră. Şi... îşi aruncă ochii undeva departe, în gol. Nu ştiu. Păianjenii trăiesc într-o lume adevărată acolo, jos, chiar dacă nu sunt oameni. În comparaţie cu noi, par mai... – Nau fu convins că va spune reali –, adică am ajuns să-i simpatizăm pe câţiva dintre copiii lor.

Aşa cum am planificat. Traducerile în direct erau sub cenzură acum. Nu descoperiseră niciodată cauza denaturării virusului minţii, nici măcar dacă avusese legătură cu spectacolul în direct. Anne considera că riscul prezent nu era mai mare decât cel implicat de

celelalte operaţiuni ale lor. Nau se întinse spre dreapta şi atinse uşor mâna lui Qiwi. Ea îi zâmbi. Copiii păianjeni erau importanţi. Nu ar fi înţeles asta fără Qiwi Lisolet. Fata îi fusese de folos de atâtea ori! Urmărind-o, vorbindu-i, înşelând-o… Câte avea de învăţat! Copiii adevăraţi le-ar seca resursele din L1, dar trebuia găsit ceva care să le înlocuiască. Qiwi, cu planurile şi cu visurile ei, îi arătase cum.

– Tuturor ne sunt dragi micii păianjeni, domnule pilot-şef. Oare petiţia ta are legătură cu răpirea lor?

– Da, domnule. Au trecut şaptezeci de kilosecunde de la răpire. Păianjenii din Concordia îşi utilizează la maximum echipamentele de comunicare şi resursele de spionaj. Pe ei nu-i ajută cu nimic, dar deviaţii noştri află foarte multe din asta. Conexiunile prin microunde din Concordia gem de mesaje interceptate de la Frăţie. În general, încriptarea mesajelor Frăţiei e de tip algoritmic, nu pe baza unor chei aleatorii. Concordia nu poate sparge codurile, dar, pentru noi, algoritmii sunt simpli. În ultimele patruzeci de kilosecunde, noi – eu – am folosit traducătorii şi analiştii noştri. Cred că ştiu unde sunt ţinuţi copiii. Cinci analişti sunt aproape siguri că…

– Cinci analişti, trei traducători şi o parte din sistemul de spionaj de pe *Mâna Invizibilă.* Vocea lui Reynolt era puternică şi implacabilă peste cea a lui Xin. În plus, pilotul-şef Lin foloseşte aproape o treime din hardware.

Omo îi sări lui Reynolt în ajutor, de parcă ar fi cântat împreună într-un cor. Nau nu mai auzise un asemenea concert dat de Reynolt şi departamentul de securitate:

– Mai mult, asta nu s-ar putea întâmpla dacă pilotul-şef şi alţi şefi privilegiaţi n-ar folosi codurile resurselor de urgenţă.

Sergentul Omo îi fulgeră cu privirea pe petiţionari. Ei se făcură mici, emergenţii chiar mai speriaţi decât Qeng Ho. *Abuz de resurse ale comunităţii.* Păcatul capital. Nau zâmbi în barbă. Brughel i-ar fi înspăimântat şi mai tare, dar mergea şi Omo.

Comandorul ridică mâna şi făcu linişte în sală.

– Am înţeles, domnule sergent. Vreau un raport de la tine şi de la Reynolt despre orice pagube de durată care ar rezulta din… – nu va spune chiar acele cuvinte – activitatea asta.

Păstră un moment de tăcere, modelându-şi expresia feţei, de parcă ar fi vrut să ascundă bătălia care se dă în mintea unui om drept, care încearcă să împace dorinţele indivizilor cu nevoile pe termen lung ale comunităţii. Simţi cum îl strânge Qiwi de mână.

– Domnule pilot-şef, eşti conştient că nu putem să ne demascăm prezenţa?

Xin arăta de-a dreptul intimidat.

– Da, domnule comandor.

– Dintre toţi, tu ar trebui să ştii cel mai bine cât de precară e

poziţia noastră aici. După bătălie, am rămas fără focalizaţi şi fără personal suficient. După denaturarea de acum câteva gărzi, numărul focalizaţilor a scăzut şi mai mult. Nu deţinem echipament suficient, avem puţine arme şi capacităţi de transport intern. Am putea speria o facţiune de păianjeni sau ne-am putea alia cu alta, dar cu riscuri imense. Pentru noi, calea cea mai sigură e cea pe care o urmăm de la Masacrul Diem încoace: stăm la pândă şi aşteptăm. Mai sunt foarte puţini ani până la începutul Erei Informatice pe Arachna. Până la urmă, vom introduce automate umane în reţelele păianjenilor. Până la urmă, păianjenii vor avea o civilizaţie capabilă să ne ajute la repararea navelor noastre, una pe care o vom putea conduce în siguranţă. Până atunci... până atunci, nu îndrăznim să trecem la acţiune.

Nau cercetă cu privirea fiecare petiţionar în parte. Xin, Liao, Fong. Trinli stătea mai izolat, de parcă voia să arate că a încercat să-i convingă pe ceilalţi să se răzgândească. Ezr Vinh intrase în hibernoterapie, altfel sigur ar fi fost prezent. După socoteala lui Ritser Brughel, toţi erau o pacoste. Cu fiecare gardă, mica lor capsulă se îndepărta tot mai mult de normele unei comunităţi emergente. Parţial din cauza circumstanţelor disperate, parţial din cauza asimilării Qeng Ho. Chiar înfrânţi, speculanţii aveau o atitudine dăunătoare. Da, după standardele civile, oamenii ăştia aduceau numai necazuri, dar, fără ei, fără Qiwi, misiunea lor nu ar fi fost posibilă.

O vreme, nimeni nu vorbi. Din ochii Ritei Liao ţâşneau lacrimi. Gravitaţia infimă din Hammerfest nu era destulă ca să le facă să se scurgă pe obraji. Jau Xin lăsă capul în jos, a supunere:

– Am înţeles, domnule comandor. Ne retragem petiţia.

Nau încuviinţă politicos din cap. Nu se vor da pedepse şi s-a impus o idee esenţială.

Apoi Qiwi îl bătu pe mână. Îi zâmbea larg!

– De ce să nu transformăm ocazia asta într-un test al activităţilor noastre de mai târziu? Într-adevăr, nu ne putem dezvălui prezenţa, dar uite ce a făcut Jau. Pentru prima oară, folosim sistemul de spionaj al păianjenilor. Automatele lor mai au douăzeci de ani până la progresul din Era Informatică, dar computerele lor avansează mai rapid decât în Era Zorilor de pe Pământ. Până la urmă, traducătorii lui Anne tot vor insera date în sistemele lor, de ce să nu înceapă de pe-acum? Ar trebui să ne amestecăm şi să experimentăm puţin câte puţin în fiecare an.

În ochii lui Xin miji speranţa, dar în cuvintele lui se strecura neîncrederea:

– Oare sunt chiar atât de înapoiaţi? Anul trecut tocmai au lansat primul satelit. Nu au reţele universale, nu au niciun fel de reţea de localizatoare. Cu excepţia conexiunii aceleia jalnice de la Princeton la

Comandamentul Teritorial, nu au nici măcar o reţea de calculatoare. Atunci, cum să inserăm date în sistemul lor?

Exact, cum?

Qiwi însă îşi păstră zâmbetul. O făcea să arate atât de tânără, ca în primii ani când o avusese Nau.

– Ai spus că Concordia a interceptat mesaje de-ale Frăţiei în legătură cu răpirea?

– Sigur că da. Aşa am aflat ce se petrece. Dar spionajul Concordiei nu poate sparge codurile Frăţiei.

– Încearcă să spargă mesajele interceptate?

– Da. Câteva dintre computerele lor cele mai puternice – mari cât o casă – lucrează în draci la ambele capete al conexiunii Princeton – Comandamentul Teritorial. Le-ar trebui milioane de ani să afle cheia de decriptare... Of. Xin făcu ochi şi mai mari. Putem să-i ajutăm pe păianjeni fără să-şi dea seama?

Lui Nau îi căzu fisa aproape în acelaşi timp. Întrebă în aer:

– Informaţii: cum îşi generează cheile de testare?

O voce îi răspunse după o secundă:

– Alegeri pseudoaleatorii, modificate după ceea ce ştiu matematicienii lor despre algoritmii Frăţiei.

Qiwi citi ceva pe vizorul ei.

– Concordia experimentează calculul distribuit în toată conexiunea. E penibil, din moment ce nu sunt nici zece calculatoare în toată reţeaua. Dar noi avem doisprezece sateliţi spioni care trec peste liniile de vizare ale conexiunii lor prin microunde. Ne-ar fi uşor să scotocim după informaţii despre ce se întâmplă între relee. Doar aşa aveam de gând să inserăm primele noastre date. În cazul ăsta, o să facem mici modificări când păianjenii trimit chei de testare. Ajungem la câteva sute de biţi, cu tot cu cadre.

Reynolt:

– În regulă. Chiar dacă vor face investigaţii ulterioare, vor crede că e vorba de erori plauzibile. Dacă modificăm mai mult decât o singură cheie, eu zic că e prea periculos.

– O cheie va fi suficientă, dacă e în sesiunea potrivită.

Qiwi se uită la Nau.

– Tomas, ar putea funcţiona. Riscul e scăzut şi noi oricum ar trebui să experimentăm luarea de măsuri active. Ştii că păianjenii sunt tot mai atraşi de activităţile din spaţiu. Poate vom fi obligaţi să intervenim foarte intens, cât de curând.

Îl bătu pe umăr, mai linguşitoare ca altădată. Oricât de veselă se arăta Qiwi, povestea implica o miză emoţională şi pentru ea.

Dar avea dreptate. Ar putea fi momentul ideal pentru deviaţii lui Anne. Era vremea să facă pe generosul. Nau îi zâmbi şi el fetei.

– Foarte bine, doamnelor şi domnilor. M-aţi convins. Anne, ocupă-te

să se dezvăluie o cheie. Cred că domnul pilot-şef Xin îţi poate indica sesiunea esenţială. Dă acestei operaţiuni prioritate maximă temporară în următoarele patruzeci de kilosecunde şi, retroactiv, în ultimele patruzeci.

Deci Xin, Liao şi ceilalţi petiţionari scăpaseră oficial din încurcătură.

Nu se bucurară pe faţă, dar Nau le simţi entuziasmul şi recunoştinţa mizerabilă când se ridicară şi alunecară afară din încăpere.

Qiwi porni după ei, apoi se întoarse brusc şi-l sărută pe Nau pe frunte.

– Mulţumesc, Tomas.

Apoi fugi după ceilalţi.

Comandorul se răsuci către singurul vizitator rămas, Kal Omo:

– Ţine-i sub supraveghere, sergent. Mă tem că lucrurile se vor complica mai mult de acum înainte.

În timpul Marelui Război, Hrunkner Unnerby avusese perioade când nu dormise zile la rând, fiind în priză tot timpul. Noaptea asta trecuse mai grea decât toate. Numai Dumnezeu ştia cât de grea fusese pentru general şi Sherkaner. Odată liniile telefonice instalate, Unnerby îşi petrecu mai tot timpul în postul de comandă comun, aflat pe hol, puţin mai jos de sala de securitate. Lucră cu poliţia locală şi cu echipa de comunicaţii a lui Underville, încercând să afle zvonurile din oraş. Generalul era într-un continuu du-te-vino, întruchiparea agitaţiei ţinute în frâu. Dar Unnerby ştia că fosta lui şefă ajunsese cu nervii la limită. Se ocupa de prea multe, se implica în orice, important sau nu. Ce naiba, plecase de trei ore cu una dintre echipele de teren.

O dată, Unnerby merse să vadă ce face Underhill. Îl găsi pe Sherk scufundat în laboratorul de semnale, chiar sub vârful dealului. Vina îl apăsa greu, întunecând fericirea cu care geniul din el însufleţea orice problemă. Dar se străduia din toate puterile, înlocuind entuziasmul neînfrânt cu obsesia. Tasta ca un turbat în faţa calculatoarelor şi asimila tot ce găsea. Orice făcea el, lui Unnerby i se părea o prostie.

– E matematică, nu inginerie, Hrunk.

– Da, teoria numerelor, preciză doctorul în matematică, tipul cu aspect dezordonat în laboratorul căruia se aflau. Căutăm... Se aplecă în faţă, scufundat în tainele propriei sale programări. Încercăm să spargem mesajele încriptate pe care le-am interceptat.

Se referea la fragmentele de semnal detectate în zona Princeton imediat după răpire.

– Dar nici măcar nu ştim dacă sunt de la răpitori, se plânse Unnerby. Eu, dacă aş fi membru al Frăţiei, aş folosi chei aleatorii, nu o simplă încriptare cu o cheie.

Jaybert şi cum-îl-mai-chema scutură din umeri şi-şi văzu de treabă.

Sherkaner nu spuse nimic, dar arăta distrus. Mai mult de atât nu putea face.

Aşa că Unnerby se întoarse la postul de comandă comun, unde măcar aveai iluzia progresului.

Smith se întoarse la o oră după răsăritul soarelui. Răsfoi rapoartele negative cu gesturi nervoase.

– Am lăsat-o pe Belga în oraş, cu poliţia locală. Fir-ar să fie, echipamentul ei de comunicare nu e mai bun decât cel local.

Unnerby se frecă la ochi, încercând zadarnic să mascheze oboseala pe care numai un somn bun ar fi alungat-o.

– Mă tem că doamnei colonel Underville nu-i prea plac aparatele astea sofisticate.

În orice altă generaţie, Belga s-ar fi descurcat de minune. În aceasta… ei, bine, în aceasta nu era singura care nu se acomoda cu noua eră măreaţă.

Victory Smith se aşeză lângă bătrânul ei sergent.

– Dar a ţinut presa la distanţă de noi. Ce veşti ai de la Rachner?

– E în centrul de securitate din Concordia.

În realitate, tânărul maior nu se încredea în Unnerby.

– E absolut convins că e o operaţiune tipică pentru Frăţie. Nu ştiu ce să zic. E şi ea implicată, dar… ştii că funcţionarul de la muzeu e un tradiţionalist? Iar paingul care lucra în zona de încărcare de la muzeu a dispărut. Belga a aflat că şi el e tradiţionalist.

Smith vorbea calmă, gânditoare. Mai târziu, mult mai târziu, privind retrospectiv, Hrunkner îşi va aminti că, în pofida tonului potolit, în trupul generalului se încorda fiecare celulă.

Din nefericire, Hrunkner Unnerby era pierdut în propriul univers. Toată noaptea urmărise rapoarte şi se holbase în bezna răscolită de vânt. Toată noaptea se rugase adâncimilor celor mai reci ale pământului pentru Mica Victory, Gokna, Brent şi Jirlib. Vorbi amărât, mai mult pentru sine:

– I-am urmărit cum se fac mari, păianjeni adevăraţi, copii pe care oricine i-ar iubi. Au şi ei suflete.

– Ce vrei să spui?

Tonul dur al lui Victory nu sparse armura oboselii lui Hrunkner. Peste ani de zile, avea să-şi amintească această discuţie, acest moment unic, să-şi imagineze în ce fel ar fi putut să evite nenorocirea. Dar prezentul nu simţea privirea disperată a viitorului şi el mormăi în continuare:

– Nu e vina lor că au venit pe lume defazaţi.

– Adică nu e vina lor că i-au omorât concepţiile mele moderne riscante?

Nici suferinţa, nici extenuarea nu-l feriră de şuieratul tăios din

vocea lui Smith. O văzu cum tremură.

– Nu, eu am vrut să…

Dar era prea târziu şi nu-şi mai putea lua vorba înapoi.

Smith se ridică în picioare. Îl plesni cu un singur braţ lung peste cap, ca un bici.

– Ieşi afară!

Unnerby se dădu înapoi, clătinându-se. O durere ascuţită îi săgetă ochii din dreapta. Din celelalte părţi îl urmăreau ofiţeri de toate gradele, împietriţi de uimire.

Smith avansă spre el.

– Tradiţionalistule! Trădătorule! Izbi aerul cu mâinile la fiecare cuvânt, stăpânindu-se cu greu să nu-l lovească. Ani la rând te-ai prefăcut prieten cu noi, dar întotdeauna ne-ai dispreţuit şi ne-ai detestat. Destul!

Se opri în loc şi lăsă braţele jos. Hrunkner ştiu atunci că-şi învinsese furia şi că acum îi vorbea rece, calmă şi chibzuită… şi asta îl duru mai tare decât rana de la ochi.

– Strânge-ţi boarfele de moralist şi cară-te. Acum.

Nu o mai văzuse aşa decât o dată sau de două ori, în timpul războiului, când, ajunşi în situaţii fără ieşire, ea tot nu cedase. Fără argumente, fără înduplecare. Unnerby lăsă capul în jos, înăbuşindu-şi vorbele pe care ar fi vrut să le rostească cu disperare*. Îmi pare rău. N-am avut niciun gând rău. Îi iubesc pe copiii tăi.* Dar era prea târziu, cuvintele n-ar fi schimbat nimic. Hrunkner se răsuci, trecu în viteză pe lângă personalul mut de uimire şi părăsi încăperea.

Când Rachner Thract auzi că Smith revenise în clădire, sosi în fugă la postul de comandă comun. Acolo ar fi trebuit să petreacă noaptea, *dar să fiu al naibii dacă-i las pe cei de la interne şi pe poliţaii locali să se holbeze la mesajele încriptate.* Slavă Domnului, operaţiunea separată reuşise. Avea informaţii esenţiale pentru şefă.

Dădu peste Hrunkner Unnerby în drum. Bătrânul sergent renunţase la postura de zbir. Mergea clătinat pe hol, iar în dreapta capului i se lăţea o crestătură lăptoasă.

Thract îl salută din mână.

– Te simţi bine?

Dar Unnerby trecu pe lângă el ignorându-l, aşa cum l-ar fi ignorat pe un fermier un struţel fără cap. Maiorul vru să se întoarcă după bătrânul paing, apoi îşi aminti că se grăbeşte şi porni mai departe spre postul de comandă.

În sală domnea o linişte de refugiu… sau de mormânt. Funcţionarii şi analiştii stăteau nemişcaţi. Când Rachner traversă încăperea spre generalul Smith, îşi reluară imediat activităţile, amintindu-şi subit că au de lucru.

Smith răsfoia un jurnal de operaţiuni, puţin prea repede ca să înţeleagă ceva din el. Îi făcu semn să se aşeze pe stinghie, lângă ea.

– Underville a găsit dovezi ale implicării locale, dar tot nu avem probe solide.

Vorbea pe un ton obişnuit, dezminţind sau ignorând liniştea înspăimântătoare de până atunci.

– Ai noutăţi? Vreo reacţie de la „prietenii” noştri din Frăţie?

– Foarte multe reacţii, doamnă general. Până şi aspectele de suprafaţă sunt contrariante. Cam la o oră după ce s-a aflat despre răpire, Frăţia a început cu propaganda, ţintind în special statele independente mai sărace. Răspândeşte teama de „crimele de după lăsarea Întunericului”, dar mai intens ca de obicei. Susţine că răpitorii sunt nişte păianjeni cumsecade, care îşi dau seama că elementele netradiţionale au ajuns să domine în Concordia…

Se lăsă iar liniştea. Victory Smith vorbi puţin cam tăios:

– Da, ştiu ce spune Frăţia. Aşa m-aş şi aştepta să reacţioneze la răpiri.

Poate că maiorul ar fi trebuit să-i dea vestea bună mai întâi.

– Da, doamnă, deşi au reacţionat puţin prea repede. Sursele noastre obişnuite n-au mai auzit de răpiri până acum, dar se pare că ele sunt doar un semn că facţiunea Măsurile Extreme a dobândit controlul decisiv asupra Frăţiei. De fapt, cel puţin cinci Extremişti au fost executaţi ieri, „moderaţi” precum Klingtram şi Sangst şi, din nefericire, incompetenţi ca Droobi. Cei rămaşi sunt mai inteligenţi şi mai atraşi de risc decât înainte…

Smith se lăsă pe spate, uluită.

– Înţeleg…

– N-a trecut nici jumătate de oră de când am aflat, doamnă. I-am pus la treabă pe toţi analiştii din regiune. N-am depistat nicio activitate militară.

Reuşi să-i atragă atenţia pentru prima oară.

– E logic. Mai trebuie să treacă mulţi ani până când ar putea beneficia de pe urma unui război.

– Aşa este, doamnă general. Strategia principală a Frăţiei este probabil tot aceea de a aduce la sapă de lemn ţările dezvoltate înainte de lăsarea Întunericului şi apoi de a lupta împotriva oricui a rămas treaz… Doamnă, avem şi informaţii mai puţin sigure.

Simple zvonuri, numai că unul dintre agenţii lui, care lucra sub acoperire în refugii, murise pentru a le afla.

– Se pare că Pedure e şefa operaţiunilor externe ale Frăţiei. O mai ţineţi minte. Am crezut că e agent inferior. Aparent, e mai deşteaptă şi are mâinile mai pătate de sânge decât am bănuit. Probabil că ea a ordonat răpirea. S-ar putea să fie şefa Extremiştilor. În orice caz, i-a convins că dumneavoastră, dar mai ales Sherkaner Underhill, sunteţi

cheia succesului strategic din Concordia. Asasinarea dumneavoastră ar fi dificilă, iar pe soţul dumneavoastră l-aţi protejat foarte bine. Răpirea copiilor deschide…

Generalul bătu darabana pe masa de discuţii.

– Continuă, domnule maior.

Prefă-te că vorbim despre copiii altcuiva.

– Doamnă, Sherkaner Underhill şi-a spus la radio de multe ori părerile şi ce preţ mare pune pe fiecare copil. Ceea ce am auzit eu – de la agentul care-şi compromisese acoperirea ca să transmită informaţiile – este că Pedure nu vede nimic rău în răpirea copiilor, ci numai avantaje. În cel mai bun caz, spera să vă scoată toţi copiii din Concordia şi apoi să vă joace pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră o perioadă de… ani de zile, poate. Bănuieşte că nu veţi putea să vă menţineţi poziţia cu un asemenea conflict la mijloc.

– Dacă ar fi omorâţi pe rând, începu Smith, şi ni s-ar trimite bucăţi din ei… îşi pierdu vocea. Ai dreptate în legătură cu Pedure. Ea ar şti cum să ne joace pe Sherkaner şi pe mine. Bine, vreau ca tu şi Belga să…

Unul dintre telefoanele de pe birou, o linie de interior, începu să ţârâie. Victory Smith întinse două braţe lungi peste masă şi ridică receptorul.

– Smith.

Ascultă un minut, apoi fluieră încet.

– Ce-au făcut? Bine, Sherkaner, te cred. Da, Jaybert a făcut bine că i l-a dat lui Underville.

Închise telefonul, apoi i se adresă lui Thract:

– Sherkaner a găsit cheia. A descifrat mesajele radio interceptate azi-noapte. Se pare că micuţii sunt prizonieri în Turnul Pieţei, în centru.

Acum începu să sune telefonul lui Thract. Apăsă tasta Difuzor şi spuse:

– Thract la aparat.

Vocea Belgăi Underville se auzi slabă, îndepărtată:

– Serios? Păi, opreşte-i! Apoi mai tare: Thract? Ascultă-mă. Sunt ocupată până peste cap. Am primit un telefon de la tehnicienii tăi vrăjitori care mi-au spus că victimele sunt prizoniere la ultimul etaj din Turnul Pieţei. Măi, voi sigur sunteţi păianjeni adevăraţi?

Thract:

– Nu sunt tehnicienii mei. Informaţiile sunt importante, doamnă colonel, indiferent de sursa lor.

– Fir-ar, aveam deja o pistă. Poliţia municipală a depistat un steag de mătase agăţat de turnul Băncii din Princeton. Era cam la un kilometru distanţă de Turnul Pieţei. Era materialul de jachetă pe care ni l-a descris Downing.

Smith se aplecă spre microfon:

– Belga, nu era nimic prins de el? Niciun bilet?

Belga Underville ezită o clipă. Thract şi-o închipui cum încearcă să-şi ţină firea. N-o deranja să se plângă prietenilor de „tehnologia aia cretină”, dar nu când Smith era şi ea pe fir.

– Nu, doamnă general. Era cam ferfeniţit. Uitaţi, tehnicienii s-ar putea să aibă dreptate, dar Turnul Pieţei e un loc aglomerat. O să trimit o echipă la etajele inferioare, să se dea drept clienţi. Dar…

– Bine. Fără alarmă; apropiaţi-vă în linişte.

– Doamnă, cred că turnul pe care am găsit steagul e o alegere mai potrivită. E aproape gol şi…

– Bine. Verificaţi-le pe amândouă.

– Am înţeles, doamnă. Poliţiştii sunt o problemă. Au plecat de capul lor, cu sirenele pornite şi cu toată hărmălaia de rigoare.

Cu o seară înainte, Smith îi ţinuse lui Thract o predică despre puterea poliţiei locale. Însă era o putere economică şi politică.

– Au plecat deja? Întoarce-i! Îmi asum eu responsabilitatea pentru asta.

Îi făcu un semn lui Thract.

– Plecăm în centru.

31

Shynkrette patrula în „postul ei de comandă”. Să mai vorbeşti de noroc… Iniţial, misiunea de pândă şi atac fusese planificată pe o sută de zile. Cu toate astea, umflaseră ţintele la nici zece zile după infiltrare. Toată operaţiunea fusese o combinaţie incredibilă de accidente şi rateuri. Ce altceva mai era nou? Promovarea se obţinea când aveai succes în situaţii reale, iar Shynkrette trecuse prin clipe şi mai grele. Barker şi Fremm se făcuseră terci din cauza ghinionului şi a neatenţiei. Poate că greşeala cea mai gravă a fost să lase martorii în viaţă – cea mai gravă greşeală care putea fi pusă în cârca ei. Pe de altă parte, furaseră şase copii, dintre care cel puţin patru erau ţintele lor. Nu fusese mare lucru să fugă din muzeu, dar schimbul de la aeroport dăduse chix. Securitatea locală se mişcase puţin prea repede – poate tot din cauza martorilor supravieţuitori.

Spaţiul acesta de birouri încercuia Turnul Pieţei, înalt de douăzeci şi cinci de etaje. Oferea o vedere excelentă asupra activităţii din oraş, însă nu puteai privi în jos. Pe de-o parte, se aflau în capcana perfectă aici

– Cine s-a mai ascuns vreodată sus, aproape de cer? Pe de altă parte…

Shynkrette se opri în spatele sergentului ei.

– Ce zice Trivelle, Denni?

Sergentul îşi luă telefonul de pe cap.

– Holul de la parter e aglomerat ca de obicei. Are nişte vizitatori veniţi cu afaceri. Un boşorog tembel şi nişte păianjeni din ultima generaţie. Vor să închirieze spaţiu pentru birouri.

– În regulă. Se pot uita la apartamentele de la etajul al treilea. Dacă vor să vadă şi altele, să mai vină o dată mâine.

Mâine, cu voia Adâncurilor, Shynkrette şi echipa ei vor fi demult plecaţi. Ar fi plecat azi-noapte, dacă n-ar fi venit furtuna. Echipa de Operaţiuni Speciale a Frăţiei ştia să folosească elicopterele într-un fel la care militarii Concordiei nici nu visau… Dacă se vor dovedi norocoşi şi competenţi încă o zi-două, echipa ei se va întoarce acasă cu premiul. Cartea doctrinelor Frăţiei făcea mare caz de asasinate şi decapitări. Cu operaţiunea asta, Onorata Pedure scria un nou capitol, experimental. Măiculiţă, ce putea face Pedure cu copiii ăia! Shynkrette nici nu voia să se gândească la asta. Intrase în cercul intim al Pedurei după Marele Război şi, în consecinţă, se îmbogăţise. Dar prefera oricând să facă treaba ordonată de Pedure pe teren decât să stea cu ea în camerele de tortură ale Frăţiei. Lucrurile puteau foarte uşor să… ia o altă întorsătură… în camerele alea. Şi moartea venea foarte lent acolo.

Shynkrette se plimbă dintr-o încăpere într-alta, scrutând străzile cu o lupă… Drace, un convoi de poliţie cu luminile de urgenţă aprinse.

Recunoscu dispozitivele speciale de pe camioane. Era echipa de „armament greu” a poliţiei. Marea lor reuşită era să-i sperie pe infractori ca să se predea. Luminile – sirenele vor porni şi ele imediat – făceau parte din recuzita de intimidare. De data asta, poliţia făcuse o mare greşeală. Shynkrette o luase deja la fugă prin cercul de birouri, trăgându-şi mica armă de pe spate.

– Sergent! Mergem sus.

Surprins, Denni înălţă capul.

– Trivelle spune că aude sirene, dar nu crede că vin în direcţia asta.

O coincidenţă? Voia poliţia să sperie pe altcineva cu armele? Shynkrette oscilă, într-un rar moment de nehotărâre. Denni ridică o mână şi continuă:

– Dar mai spune că trei dintre bătrâni au părăsit turul comercial. Poate s-au dus la toaletă.

Gata cu nehotărârea; Shynkrette îi făcu semn sergentului să se ridice în picioare.

– Spune-i lui Trivelle să se evapore. Dacă poate. Trecem la Alternativa Cinci.

Întotdeauna exista un Plan Alternativ, aşa se glumea în cadrul Operaţiunilor Speciale. Avuseseră o garanţie. Era foarte probabil că puteau părăsi clădirea, amestecându-se apoi în marea de civili. Caporalul Trivelle avea şanse mai puţine, dar el nu ştia prea multe, aşa că nu conta. Nu vor da chix cu misiunea. Dacă se îngrijeau de un ultim aspect, putea chiar trece drept o reuşită.

În timp ce goneau în sus, pe scările centrale, Denni îşi trase şi el arma şi un cuţit. Succesul Alternativei Cinci presupunea un ocol de câteva minute, timp destul ca să-i omoare pe copii. Timp destul ca să iasă o treabă murdară. Pedure credea că aşa va cădea capul cuiva din Concordia. Lui Shynkrette i se părea o nebunie, dar ea nu cunoştea toate amănuntele. La sfârşitul războiului, contribuise la măcelărirea indivizilor adormiţi dintr-un refugiu. Nimic mai urât decât aşa ceva, dar stocurile furate finanţaseră revenirea Frăţiei.

Ce naiba, probabil le făcea copiilor un serviciu: ratau întâlnirea cu Onorata Pedure.

Brent stătuse toată dimineaţa lipit de podeaua de metal. Arăta la fel de descurajat ca Viki şi Gokna. Jirlib măcar avea ocupaţie, îi alina pe bebeluşi. Micuţii îşi manifestau nemulţumirea cât puteau de zgomotos şi nu voiau să aibă de-a face cu cele două surori. Nimeni nu mâncase nimic de ieri după-masă.

Nici măcar nu mai aveau ce să pună la cale. Când se crăpă de ziuă, înţeleseră că steagul lor salvator dispăruse. Mai făcură o încercare, dar de data asta zbură după nici jumătate de oră. După aceea, Gokna şi Viki petrecură trei ore ţesând funia în modele complicate printre

cioturile ţevilor de deasupra singurei intrări din încăpere. Brent le ajutase foarte mult, era maestrul nodurilor şi-al modelelor. Oricine voia să intre pe acolo cu intenţii rele avea să aibă o surpriză foarte neplăcută. Dar dacă vizitatorii lor veneau înarmaţi, la ce le mai folosea? La întrebarea aceea, Brent se retrase din discuţie şi se trânti cu burta pe podeaua rece.

Deasupra lor, o dâră luminoasă îngustă se târa centimetru cu centimetru pe pereţii înalţi ai închisorii. Trebuie să fie aproape ora prânzului.

– Aud sirene, zise Brent dintr-odată, după o oră de tăcere. Întindeţi-vă pe jos şi ascultaţi.

Gokna şi Viki se conformară. Jirlib le ceru bebeluşilor să facă linişte, dar îşi bătu gura degeaba.

– Le aud şi eu.

– Sunt sirenele poliţiei, Viki. Auzi cum fac, bum, bum?

Gokna sări şi o luă la goană spre uşă.

Viki rămase încă un minut la podea.

– Linişte, Gokna!

Şi bebeluşii se potoliră. Se auziră şi alte sunete: huruitul palelor undeva mai jos în clădire, zgomotele străzii… dar şi răpăitul sacadat al multor picioare urcând scările.

– Sunt aproape, spuse Brent.

– V-vin după noi…

– Da. Brent făcu o pauză în stilul lui tâmpit. Aud şi alţi paşi, mai slabi sau mai îndepărtaţi.

Nu conta. Viki fugi spre uşă şi se urcă pe perete, după Gokna. Punea la cale un plan vrednic de milă, dar nu aveau ce altceva să facă. Mai devreme, Jirlib susţinuse că, fiind mai mare, el trebuia să se clatine în jos. Da, dar ea nu era decât o singură ţintă şi cineva trebuia să-i ferească pe prichindei de gloanţe. Aşa că Viki şi Gokna stăteau pe perete la un metru şi jumătate deasupra uşii, de-o parte şi de alta a ei, agăţate de modelul complicat ţesut din funia lui Brent.

Acesta se ridică şi fugi în partea dreaptă a uşii. Jirlib se dădu şi el la o parte cât putu de mult. Îi strânse pe copii în braţe şi nu mai încercă să-i potolească. Însă ei tăcură brusc. Poate înţelegeau ce se întâmplă. Poate aşa le spunea instinctul.

Viki simţi paşii iuţi prin perete. Doi păianjeni. Unul îi şopti ceva celuilalt. Nu auzi cuvintele, dar o recunoscu pe şefa răpitorilor. O cheie se răsuci în uşă. În stânga ei, pe podea, Jirlib îi aşeză pe micuţi în spatele său. Cei doi stătură cuminţi, fără să facă o mişcare, iar Jirlib se întoarse spre uşă, pregătit de atac. Viki şi Gokna se ghemuiră mai jos pe perete. Răsuciseră de funie cât de tare le stătuse în puteri. Se priviră încă o dată, ultima oară. Din cauza lor intraseră ceilalţi în bucluc. Ele riscaseră viaţa unui martor nevinovat, încercând să scape.

Acum venise vremea lor să se sacrifice.

Uşa se deschise lin, metal frecându-se de metal. Brent se încordă, gata să sară.

– Vă rog, nu-mi faceţi rău, se milogi el, cu glasul lui monoton şi trist.

Brent nu ştia să se prefacă sub nicio formă, însă vorbi cu tonul cuiva gata să leşine de frică.

– N-o să vă facem niciun rău. Vrem să vă mutăm într-un loc mai bun şi să vă dăm de mâncare. Ieşiţi afară. Şefa părea bine intenţionată. Ieşiţi afară, repetă ea puţin mai aspru.

Oare chiar îşi imagina că-i poate înhăţa fără să-şi şifoneze jacheta? Linişte… Apoi Viki auzi un oftat de iritare. Lucrurile se precipitară.

Gokna şi Viki plonjară cu toată puterea. Nu erau mai sus de un metru şi jumătate. Fără funie, şi-ar fi zdrobit capetele de podea. Dar elasticul le smulse înapoi, cu capul în jos, şi le împinse prin uşa deschisă.

Gloanţele ţâşniră dintr-o parte, căutându-l pe Brent.

Viki zări un cap şi braţe şi un fel de armă. Se izbi cu spatele de şefa răpitorilor şi o trânti la podea. Arma zbură cât colo. Însă celălalt păianjen stătea la câţiva metri în spate. Gokna îl lovi în umerii tari şi se prinse de el. Păianjenul reuşi s-o împingă la o parte. Arma scuipă foc o singură dată, spulberând-o pe Gokna. Peretele se umplu de sânge şi fărâme din corpul ei.

Atunci Brent se năpusti asupra criminalului.

Şefa răpitorilor ţâşni de sub Viki, izbind-o de partea de sus a uşii. Lumea din jur se întunecă şi se clătină. Viki auzi alte focuri de armă şi voci venind de undeva, departe.

32

Viki nu fusese rănită prea tare. Sângerase puţin pe dinăuntru, dar doctorii opriră imediat hemoragia. Jirlib încasase multe crestături şi avea câteva braţe răsucite. Bietul Brent suferea cel mai mult.

După ce maiorul acela ciudat, Thract, termină cu întrebările, Viki şi Jirlib îl vizitară pe fratele lor la infirmeria din casă. Tati era deja acolo, cocoţat lângă pat. Trecuseră aproape trei ore de la eliberarea lor; tati nu-şi revenise încă.

Brent zăcea în aşternuturi adânci, cu o sticlă de apă la îndemână. Lăsă capul pe-o parte când îi văzu intrând şi încercă să le zâmbească.

– Sunt bine.

Două picioare rupte şi vreo două găuri de gloanţe.

Jirlib îl bătu frăţeşte pe umăr.

– Unde-i mami? întrebă Viki.

Tati clătină din cap nesigur.

– E în casă. A promis că vine să vă vadă diseară. S-au întâmplat foarte multe. Ştii că nu v-au răpit nişte nebuni, nu?

Viki încuviinţă. Prin casă mişunau mai mulţi păianjeni din trupele de securitate decât înainte, iar soldaţii în uniformă se vedeau şi afară. Subordonaţii maiorului Thract le puseseră nenumărate întrebări despre răpitori, despre stilul lor, despre cum se purtau unii cu alţii şi cum vorbeau. Încercaseră chiar s-o hipnotizeze pe Viki, ca să scoată de la ea ultima fărâmă de amintire. Fata i-ar fi putut scuti de deranj. Ea şi Gokna încercaseră ani la rând să se hipnotizeze una pe alta, fără să reuşească.

Niciun răpitor nu supravieţuise; Thract bănuia că cel puţin unul dintre ei îşi luase viaţa ca să nu fie prins.

– Generalul trebuie să descopere cine a stat în spatele răpirii şi în ce fel va schimba ea modul în care Concordia îşi tratează duşmanii.

– Frăţia a fost, zise Viki fără să clipească.

Nu avea nicio dovadă, în afară de aerul de soldaţi al răpitorilor. Dar citea ziarele, la fel ca toată lumea, iar tati spunea destule despre riscurile cuceririi Întunericului.

Underhill înălţă din umeri la bănuiala ei.

– Probabil. Cel mai important lucru pentru familia noastră e că lucrurile s-au schimbat.

– Da. Viki se emoţionă. Tati! Sigur că s-au schimbat. Cum să mai fie la fel?

Jirlib lăsă capul în jos până când şi-l propti de stinghia lui Brent.

Underhill parcă se adunase pe dinăuntru.

– Copii, îmi pare aşa de rău. N-am vrut să suferiţi. N-am vrut să…

– Tati, Gokna şi cu mine ne-am furişat din casă. Taci, Jirlib. Ştiu că eşti cel mai mare, dar întotdeauna reuşeam să te îmbrobodim.

Avea dreptate Viki. Surorile apelau uneori la mândria fratelui lor,

alteori la pasiunile lui de intelectual – expoziţia cu Distorsiuni –, alteori pur şi simplu profitau de afecţiunea lui pentru ele. Iar Brent avea şi el slăbiciunile lui.

– Gokna şi cu mine suntem de vină. Fără ambuscada lui Brent de la muzeu, am fi fost morţi cu toţii acum.

Underhill făcu un gest de contrazicere.

– Of, mică Victory, fără tine şi Gokna, salvatorii voştri ar fi ajuns cu un minut prea târziu. Aţi fi murit toţi. Gokna…

– Dar Gokna e moartă!

Dintr-odată, armura care-i ţinea sentimentele în frâu se sparse şi Viki se lăsă copleşită de ele. Ţipă în loc să vorbească şi fugi din infirmerie. O luă la goană pe hol spre scările centrale, ocolindu-i pe soldaţi şi pe locuitorii obişnuiţi ai casei. Câţiva întinseră braţele spre ea s-o prindă, dar o voce strigă din spate şi o lăsară să treacă.

Fugi tot mai sus, pe lângă laboratoare şi clase, pe lângă atriumul în care se jucau, unde îl cunoscuseră pe Hrunkner Unnerby.

În vârful casei era micul pod triunghiular pe care ea şi Gokna îl ceruseră pentru ele, se rugaseră să-l primească şi plănuiseră cum să-l aranjeze. Unora le plac adâncurile, altora – înălţimile. Tati întotdeauna tindea spre înălţimi, iar fetelor lui le plăcea să privească în jos de pe stinghii. Nu era cel mai înalt loc din Princeton, dar lor le fusese suficient.

Viki năvăli în pod şi trânti uşa. În prima clipă, ameţi din cauza urcuşului neîntrerupt. Apoi… Privi în jur şi îngheţă. Văzu căsuţa paingilor zburători, ajunsă enormă în ultimii cinci ani. Pe măsură ce iernile se făceau tot mai reci, îşi pierdea farmecul; nu mai puteau pretinde că micile creaturi sunt păianjeni când le mijeau aripile. Mişunau cu zecile printre cutiile cu mâncare. Aripile lor în nuanţe închise şi albastre arătau ca un model pe pereţii casei. Ea şi Gokna se certaseră întruna care dintre ele să fie stăpâna casei.

Se certaseră pentru orice. Acolo, lângă perete, stătea casa pentru păpuşi din rachetă pe care Gokna o adusese de jos. Fusese a ei, dar şi pentru ea se ciondăniseră.

Urmele Goknei erau pretutindeni. Ea n-o să mai vină aici niciodată. N-o să mai stea de poveşti, n-o să se mai ia la harţă. Viki vru să se întoarcă şi să fugă din pod. Parcă îi scobise cineva o parte din corp, îi smulsese braţele şi picioarele. Viki se ghemui şi începu să tremure.

Taţii şi mamele nu sunt acelaşi soi de păianjeni. Din câte îşi dădeau seama copiii, lucrul era valabil şi pentru familiile normale. Tati stătea acasă tot timpul. El era cel care avea o răbdare nemărginită, cel de la care obţineau favoruri în plus. Dar Sherkaner Underhill avea şi el firea lui, sigur nu una obişnuită: considera fiecare regulă a naturii şi a culturii drept un obstacol pe care să-l studieze şi cu care să

experimenteze. În orice faptă a lui se ascundeau umorul şi inteligenţa.

Mamele – a lor, în orice caz – nu erau prin preajmă tot timpul şi nu te puteai baza că-ţi îndeplinesc orice rugăminte copilărească. Generalul Victory Smith stătea destul de des cu copiii ei, o zi din zece la Princeton şi mult mai multe când mergeau ei în vizită la Comandamentul Teritorial. Era prezentă când trebuiau stabilite reguli, cele pe care până şi Sherkaner Underhill ezita să le încalce. Şi era prezentă de câte ori făceai câte-o boacănă mare, mare de tot.

Nu ştia cât trecuse de când stătea adunată şi până când auzi pe scări paşi venind spre camera ei. Sigur nu se făcuse jumătate de oră; în spatele ferestrelor, după-amiaza se vedea încă rece şi frumoasă.

Cineva bătu încet la uşă.

– Junioaro? Putem sta de vorbă?

Mami.

O străbătu o senzaţie ciudată: o primi bucuroasă. Tati putea ierta, întotdeauna ierta… dar mami va înţelege prin ce clipe groaznice a trecut.

Viki deschise uşa şi se dădu în spate cu capul plecat.

– Am crezut că ai de lucru până diseară.

Atunci observă că Victory Smith purta uniformă, jacheta aceea neagră ca smoala cu mâneci şi petliţele ultraviolet cu roşu. Nu-l mai văzuse pe general în uniformă în Princeton; şi la Comandamentul Teritorial o îmbrăca doar la ocazii, când dădea raportul anumitor superiori.

Generalul păşi încet în cameră.

– Am… Am hotărât că am ceva mai important de făcut.

Îi făcu semn micii Victory să se aşeze lângă ea. Viki se supuse, simţind că se calmează pentru prima oară de când începuse toată nenorocirea. Generalul o cuprinse uşor cu două braţe pe după umeri.

– S-au făcut… greşeli grave. Ştii că şi tatăl tău, şi eu suntem de acord în privinţa asta.

– Da, da!

– N-o putem aduce înapoi pe Gokna. Dar ne putem aminti de ea, o putem iubi şi putem corecta greşelile care au dus la întâmplarea asta groaznică.

– Da!

– Tatăl tău… Eu… am considerat că trebuie să vă ţinem deoparte de problemele mai serioase, măcar până mai creşteţi. Acum însă îmi dau seama că v-am expus unui risc enorm.

– Nu! Mami, nu înţelegi? Eu, eu şi… şi Gokna am fost cele care au încălcat regulile. L-am dus de nas pe căpitanul Downing. Pur şi simplu n-am crezut că se pot întâmpla lucrurile de care ne-aţi prevenit tati şi cu tine.

Generalul o bătu uşor pe umeri. Era fie surprinsă, fie brusc

supărată, Viki nu-şi dădu seama. Mami păstră câteva clipe lungi de tăcere, apoi continuă:

– Ai dreptate. Sherkaner şi cu mine am greşit… dar aţi greşit şi voi două. Niciuna dintre voi nu a vrut să facă rău… dar acum ştii că intenţia nu e suficientă. Totuşi, gândeşte-te, Victory. Odată ce ai văzut că lucrurile au luat o întorsătură periculoasă, te-ai purtat extraordinar, mai bine decât mulţi păianjeni cu pregătire profesională. Ai salvat viaţa copiilor Suabisme…

– Am riscat-o pe a micului Birbop ca să…

Smith scutură din umeri nervoasă.

– Da. Iată o lecţie dură pentru tine, fiica mea. Mi-am petrecut toată viaţa încercând să mă obişnuiesc cu o asemenea lecţie.

Generalul tăcu din nou, lăsând impresia că mintea îi rătăceşte undeva, cândva. Lui Viki îi trecu prin cap că şi mami greşeşte; n-o spunea doar din politeţe. Copiii îl admirau pe general de când se ştiau pe lume. Nu vorbea despre serviciu, dar ei ştiau destule ca să-şi dea seama că mama lor era eroina multor romane de aventuri. Acum Viki începu să priceapă ce însemna asta. Veni mai aproape de mama ei.

– Viki, în clipele de tensiune maximă, tu şi Gokna aţi făcut ce trebuia. Toţi patru aţi făcut ce trebuia. Am plătit un preţ teribil, dar dacă nu învăţăm… dacă nu învăţaţi din asta, atunci înseamnă că, într-adevăr, am greşit foarte mult.

Atunci înseamnă că Gokna a murit degeaba.

– Schimbările exterioare nu sunt prea mari. O să vă iau profesori de artă militară, poate chiar de instruire fizică. Dar tu şi fraţii tăi mai mici mai aveţi multe cărţi de citit. Programul vostru va rămâne aproximativ acelaşi. Schimbarea majoră se va petrece în mintea voastră, în felul în care vă tratăm noi. Pe lângă învăţătură, există riscuri imense şi foarte serioase cu care va trebui să vă obişnuiţi. Să sperăm că nu vor fi prea dese, aşa cum s-a întâmplat cu grozăviile din dimineaţa asta, dar primejdiile viitoare sunt mult mai mari. Îmi pare rău, trăim vremuri mai riscante decât oricând.

– Dar şi posibilităţile sunt mai multe.

Tati spunea asta mereu. Ce părere avea generalul, acum?

– E-adevărat. Şi tocmai din acest motiv am făcut amândoi ce am făcut. Dar e nevoie de mai mult decât speranţă şi optimism ca să obţii ceea ce doreşte Sherkaner. Până atunci, vor trece ani din ce în ce mai primejdioşi. Ce s-a întâmplat azi n-a fost decât începutul. E posibil ca vremurile cumplite să vină când voi fi foarte bătrână. Iar tatăl vostru e mai în vârstă ca mine cu jumătate de generaţie…

Am spus că voi patru v-aţi descurcat bine. Mai mult, aţi format o echipă. Te-ai gândit vreodată că toată familia ta e o echipă? Avem un avantaj special faţă de majoritatea celorlalţi: nu suntem toţi din aceeaşi generaţie, nici măcar din două generaţii. Suntem fiecare din

alta, de la Micul Hrunk la tatăl vostru. Suntem devotaţi unul altuia. Şi cred că suntem foarte talentaţi.

Viki îi zâmbi mamei sale.

– Niciunul dintre noi nu-i la fel de deştept ca tati.

Victory râse.

– Păi, da. Sherkaner e unic.

Fata se puse pe analizat:

– De fapt, cu excepţia lui Jirlib, niciunul dintre noi nu e de aceeaşi clasă ca studenţii lui tati. Pe de altă parte, eu şi G-Gokna semănăm cu tine, mami. Putem... Pot să fac planuri cu păianjeni şi lucruri. Cred că Rhapsa şi Micul Hrunk o să fie undeva pe la mijloc, când mai cresc. Iar Brent nu e prost, îi mergea mintea într-un fel neaşteptat. Nu se înţelege cu alţii, dar e, de la natură, cel mai suspicios dintre noi. Întotdeauna ne păzeşte spatele.

Generalul zâmbi.

– O să se descurce. Acum aţi mai rămas cinci, Viki. Şapte, dacă ne socoteşti pe mine şi pe Sherkaner. O echipă. Aprecierile tale sunt corecte. Ceea ce nu ştii e cum staţi voi în comparaţie cu restul lumii. Dă-mi voie să-ţi spun părerea mea obiectivă, profesională: puteţi fi cei mai buni. Am vrut să amânăm câteva lucruri până peste câţiva ani, dar ne-am răzgândit. Dacă e să vină vremurile de care mă tem eu, vreau ca voi cinci să ştiţi ce se întâmplă. La nevoie, vreau să fiţi în stare să faceţi ce trebuie atunci când toţi ceilalţi sunt disperaţi.

Mica Victory era destul de mare ca să ştie ce înseamnă jurământul şi ierarhia militară.

– Toţi ceilalţi? Eu...

Arătă spre petliţele de pe umerii mamei.

– Da. Trăiesc fiind devotată Coroanei. Vreau să spun că poate vor veni momente când – pe termen scurt – a servi Coroana înseamnă a face lucruri neştiute în lanţul de conducere ierarhic. Smith îi zâmbi copilei sale. Unele romane de aventuri spun adevărul, Viki. Conducătoarea Agenţiei de Informaţii din Concordia are autoritatea ei specială... Vai de mine, am amânat destul alte întâlniri. O să stăm din nou de vorbă, foarte curând, noi toţi.

După plecarea generalului, Viki se plimbă prin dormitorul ei din vârful dealului. Era tot ameţită, dar n-o mai treceau fiori de groază. Avea la ce să se gândească şi la ce să spere. Ea şi Gokna se jucaseră întotdeauna de-a spionii. Dar mami nu vorbea despre munca ei şi se ridica atât de sus în comparaţie cu un militar obişnuit, încât i se părea un vis prostesc să încerce să-i calce pe urme. Spionaj industrial, poate cu firme ca aceea înfiinţată de Hrunkner Unnerby, suna mai realist. Acum...

Viki se jucă puţin cu căsuţa Goknei. Ea şi sora ei nu vor mai avea cum să se certe pentru planurile de viitor. Echipa mamei suferise

prima pierdere. Cu toate astea, ştia că e o echipă: Jirlib, Brent, Rhapsa, Micul Hrunk, Viki, Victory şi Sherkaner. Vor învăţa să dea tot ce e mai bun din ei. *Iar la sfârşit, atât va fi destul.*

33

Pentru Ezr Vinh, anii treceau repede, şi nu doar pentru că făcea de gardă un sfert dintr-un ciclu. De la ambuscadă şi masacru se scursese aproximativ o treime din viaţa lui. În sinea lui, îşi promisese că va petrece aceşti ani cu nemărginită răbdare, fără a renunţa nicio clipă să lupte pentru distrugerea lui Tomas Nau şi să recucerească ceea ce mai rămăsese. Ani care, crezuse el, se vor scurge într-o suferinţă nesfârşită.

Da… îşi jucase rolul cu nemărginită răbdare. Şi avusese parte de chinuri… şi de ruşine. Totuşi, teama lui era, de cele mai multe ori, o senzaţie distantă. Şi, cu toate că nu ştia toate amănuntele, numai gândul că lucra pentru Pham Nuwen îi dădea siguranţa că, până la urmă, ei vor triumfa. Dar cea mai mare surpriză, permanent prilej de introspecţie tulburătoare, era că anii trecuţi îi aduseseră cele mai multe satisfacţii. Oare de ce?

Comandorul Nau folosea cu multă chibzuinţă automatele medicale rămase, şi punea de gardă „funcţiile” critice, ca traducătorii, în majoritatea timpului. Trixia trecuse de patruzeci de ani. Ezr o vedea în fiecare zi când era de gardă, iar micile schimbări de pe faţa ei îi sfâşiau inima.

Trixia suferea însă şi alte schimbări care îl făceau să creadă că prezenţa lui şi timpul scurs i-o aduceau cumva înapoi.

Când venea devreme în cămăruţa ei din Mansarda din Hammerfest, ea tot îl ignora. O dată însă, ajunse cu o sută de secunde întârziere. Trixia stătea cu faţa la uşă.

– Ai întârziat, îi spuse pe tonul cu care şi-ar fi exprimat Anne Reynolt nerăbdarea.

Toată lumea ştia că focalizaţii erau obsedaţi de punctualitate. Trixia îi remarcase absenţa.

Ezr mai observă un amănunt: Trixia începea să se ocupe de înfăţişarea ei. Avea părul periat pe spate, aproape ordonat, când venea el pentru sesiunile de lucru comune. Acum, de cele mai multe ori, nu mai conversau despre un singur lucru… cel puţin dacă era atent când alegea subiectele.

Astăzi, Ezr intră în cămăruţa ei la timp, dar cu dulciuri de contrabandă – două prăjiturele din barul lui Benny.

– Pentru tine.

Îi întinse o prăjitură. Mirosul umplu camera. Trixia se holbă la mâna lui ca şi cum ar fi studiat un gest nepoliticos. Pe urmă dădu din mână a lehamite.

– Trebuia să aduci traducerile Curente-plus-unu.

Of… Lăsă prăjitura în spaţiul de lucru din preajma ei.

– Le-am adus.

Se aşeză la locul său obişnuit de lângă uşă, cu faţa la ea. Astăzi, lista nu era prea lungă. Focalizarea făcea miracole, dar fără o umbră de simţ practic, grupele de specialişti se pierdeau analizând numai ce-i interesa pe ei. Ezr şi ceilalţi citeau rezumatele activităţii focalizate şi încercau să descopere dacă specialiştii descoperiseră, în afară de fixaţiile lor, elemente care să atragă atenţia şi altora. Acestea se raportau mai sus, lui Nau, şi se returnau cu solicitări de analize suplimentare.

Astăzi, Trixia răspunse cerinţelor fără probleme, deşi protestase enervată la câteva dintre ele:

– Pierdere de timp.

– Am vorbit cu Rita Liao. Programatorii ei sunt extrem de încântaţi de ceea ce le-ai dat. Au programat o suită de aplicaţii financiare şi software de reţea care vor rula perfect pe noile microprocesoare ale păianjenilor.

Trixia încuviinţă în tăcere.

– Da, da. Vorbesc cu ei în fiecare zi.

Traducătorii se înţelegeau de minune cu programatorii de coduri simple şi cu deviaţii financiari/juridici. Asta, bănuia Ezr, pentru că traducătorii nu cunoşteau domeniile respective şi, invers, nici programatorii nu aveau habar de traducere.

– Rita vrea să înfiinţeze o companie la sol, ca să vândă programele. Ar trebui să le depăşească pe toate cele locale şi vrem să saturăm piaţa cu ele.

– Da, da. I-am găsit deja o denumire: Prosperity Software Incorporated. Dar e cam devreme.

Ezr discută mai mult cu ea despre acest subiect, încercând să obţină o estimare realistă pentru Rita Liao. Trixia colabora cu deviaţii care lucrau la strategia de inserare, deci opinia lor comună era, probabil, foarte pertinentă. În ciuda cunoştinţelor şi a planificării perfecte, să faci toată treaba într-o reţea de calculatoare depindea de cât de avansată era reţeaua. Vor mai trece măcar cinci ani până la dezvoltarea unei pieţe de software şi puţin mai mulţi până când păianjenii îşi vor lansa reţeaua publică. Până atunci, nu aveai cum să devii un jucător principal pe piaţă. Chiar şi acum, singurele manipulări consecvente vizau reţeaua militară a Concordiei.

Ezr atinse prea repede ultimul punct de pe listă. Poate părea minor, dar, din lunga lui experienţă, ştia că naşte probleme.

– Un subiect nou, Trixia, dar ţine, de fapt, de traducere: culoarea „selin”. Am observat că foloseşti încă acest termen la descrierea scenelor vizuale. Fiziologul…

– Kakto.

Trixia miji ochii. Când interacţionau deviaţii, în mod normal fie se năştea între ei o legătură telepatică, fie se detestau din tot sufletul, cu

ostilitatea întâlnită de obicei numai la eroii din romanele de dragoste pentru intelectuali. Norm Kakto şi Trixia oscilau între cele două stări.

– Da. Ăăă… deci, dr. Kakto mi-a ţinut o predică lungă despre natura văzului şi spectrul electromagnetic şi m-a asigurat că această culoare, selin, nu corespunde unei reprezentări logice.

Trixia se încruntă şi, preţ de-o clipă, arătă mult mai bătrână decât îi plăcea lui Ezr s-o vadă.

– Cuvântul există. L-am ales eu. Contextul trimitea…

Se încruntă mai tare. De multe ori, ceea ce părea o greşeală de traducere se dovedea a fi, dacă nu o redare corectă, cel puţin un indiciu al unui aspect nerecunoscut din realitatea păianjenilor. Dar traducătorii focalizaţi, chiar şi Trixia, se puteau înşela. În primele ei texte, când ea şi colegii ei încă tatonau un peisaj lingvistic necunoscut, apăreau sute de traduceri superficiale; mare parte din ele fuseseră abandonate ulterior.

Problema era că deviaţii nu renunţau prea uşor la fixaţiile lor.

Trixia mai avea puţin şi se enerva. Nu dădea semne de iritare maximă. Se încrunta deseori, dar nu ca acum. Şi, chiar dacă tăcea, lucra neîncetat pe tastatură. De data asta însă, analiza venită ca răspuns se împrăştie de pe vizorul ei pe pereţi. Începu să respire mai repede în timp ce răsucea critica în minte pe toate părţile, pe reţeaua ataşată. Nu avea niciun contraargument.

Ezr o atinse pe umăr.

– O întrebare complementară, Trixia. Am discutat mai mult cu Kakto despre culoarea asta, selin.

De fapt, Ezr îi tocase nervii lui Kakto. De cele mai multe ori, numai aşa reuşeai să lucrezi cu un specialist deviat: insistă pe specialitatea lui şi pe problema în cauză şi pune-i aceeaşi întrebare în mai multe feluri. Fără o oarecare pricepere şi puţin noroc, discuţia se încheia imediat. Ezr nu era expert în această tehnică nici după şapte ani de gardă, dar până la urmă îl determinase pe Norm Kakto să vină cu alternative.

– Ne-am întrebat dacă nu cumva păianjenii au un asemenea surplus de metode vizuale încât creierul lor e obligat la acces multiplu… ştii, o fracţiune de secundă într-un regim spectral, următoarea în altul. Poate că văd… nu ştiu… un fel de efect de undă.

Kakto respinsese ideea ca absurdă, spunând că, şi dacă creierul păianjenilor îşi temporiza simţul vizual, percepţia ar fi tot continuă la nivel conştient.

În timp ce Ezr vorbea, Trixia nu făcu nicio mişcare, doar tastă. Ochii ei, de obicei în permanentă agitaţie, se fixară îndelung… în ochii lui Ezr. El nu spunea banalităţi, ci un lucru care ţinea de centrul focalizării ei. Apoi întoarse privirea, apelă softul de recunoaştere vocală şi apăsă tastele mai nervoasă. După câteva secunde, îşi plimbă

ochii prin cameră, urmărind fantome vizibile numai în vizorul ei.

– Sigur că da! exclamă ea brusc. Asta-i explicaţia. Nu m-am gândit la ea înainte… contextul m-a făcut să aleg cuvântul, dar…

Pe pereţi se răspândeau date şi poziţii, vizibile pentru amândoi. Ezr încercă să ţină ritmul cu ele, dar vizorul lui nu avea acces la reţeaua Hammerfest; trebuia să urmărească gesturile vagi ale Trixiei ca să ştie de unde citează.

Ezr se pomeni că zâmbeşte larg. Trixia se purta aproape normal, deşi îşi manifesta frenetic triumful.

– Uite! Cu excepţia unui singur caz de suprasolicitare dureroasă, fiecare utilizare a cuvântului „selin” implică aer curat, umiditate redusă şi un interval larg de luminozitate intensă. În acele situaţii, culoarea… vetmoot3… – trecu la jargonul intern, limbajul inaccesibil al traducătorilor focalizaţi – se schimbă stilul limbajului. Aveam nevoie de un cuvânt special şi „selin” e foarte potrivit.

Ezr asculta şi urmărea. Îşi imagina percepţia mintală a Trixiei, noile conexiuni care, fără îndoială, îmbunătăţeau traducerile ulterioare. Da, părea adevărat. Emergenţii nu se puteau plânge de culoarea „selin”.

În ansamblu, sesiunea se dovedi reuşită. Apoi Trixia îi făcu o surpriză extraordinară. Fără să se oprească din vorbit, ridică o mână de pe tastatură şi o întinse lateral, spre prăjitură. O scoase din suport şi rămase uimită văzând spuma şi simţind aroma, ca şi cum şi-ar fi dat seama dintr-odată ce era prăjitura şi ce plăcere îţi făcea s-o mănânci. O vârî pe toată în gură, iar glazura subţire i se împrăştie în stropi coloraţi pe buze. Ezr crezu că se îneacă, dar Trixia râse de bucurie, mestecă, înghiţi şi apoi scoase un oftat de mulţumire. După atâţia ani, era prima dată când o vedea fericită şi din alt motiv, în afară de preocuparea ei focalizată. Câteva secunde nici nu mai tastă.

– Deci. Mai departe?

Ezr se dezmetici cu greu.

– Da, ăăă…

Nu mai era nimic de discutat pe listă. Dar ce bucurie! Delicatesa făcuse un miracol.

– Încă un l-lucru, Trixia. Ceva ce ar trebui să ştii. *Poate că, în sfârşit, vei înţelege.* Nu eşti o maşină. Eşti o fiinţă umană.

Dar cuvintele nu avură niciun impact. Poate nici nu le auzise. Degetele îi fugeau din nou pe taste şi privea imaginile din vizor, pe care el nu le vedea. Ezr aşteptă puţin, dar şi dramul de atenţie pe care i-l acordase Trixia dispăru. Oftă şi se retrase în pragul cămăruţei.

Apoi, după zece-cincisprezece secunde, Trixia ridică ochii subit. Avea o expresie nouă pe figură, de data asta una de mirare.

– Serios? Nu sunt o maşină?

– Nu. Eşti o fiinţă.

– Aha.

Acelaşi dezinteres. Se răsuci la loc spre tastatură, şuşotind prin conexiunea vocală către familia ei de deviaţi invizibili. Ezr se furişă afară în tăcere. În primii ani, ar fi fost dărâmat sau cel puţin şocat să fie ignorat atât de brutal. Dar… aşa ceva era normal la un deviat. Iar el penetrase zidul acestei normalităţi. Se târî înapoi pe coridoarele înguste. De obicei, pasajele subţiri, în care de-abia îţi încăpeau umerii, îl călcau pe nervi. Tot la doi metri dădeai peste o uşă, la dreapta, sus, la stânga, jos. Dacă se crea panică? Dacă se impunea evacuarea? Astăzi, însă… auzi ecouri şi-şi dădu seama că fluieră.

Anne Reynolt îl interceptă când intră în coridorul vertical principal din Hammerfest. Arătă cu degetul spre cutia din spatele lui.

– O iau eu.

Drace! Avusese de gând să-i lase Trixiei şi a doua prăjitură. Îi dădu cutia lui Reynolt.

– A mers bine. O să vezi în raportul meu…

– Întocmai. Vreau să ascult raportul chiar acum.

Reynolt arătă spre gaura de o sută de metri. Apucă un suport de perete, se răsuci cu capul în jos şi-şi dădu drumul. Ezr o urmă. Când treceau pe lângă deschizăturile din cheson, lumina Fluctuantei sclipea printr-un strat fin de cristal de diamant. Apoi ajunseră iar la lumina artificială, pătrunzând tot mai adânc în Diamantul Unu. Mozaicul gravat arăta la fel de proaspăt ca în ziua în care fusese făcut, dar pe ici, pe colo se vedeau urme de mâini şi picioare pe lucrătură. Nu mai existau prea mulţi deviaţi necalificaţi ca să întreţină perfecţiunea emergentă. Ajunşi la capăt, cotiră, tot în coborâre, dar plutind pe lângă birouri şi laboratoare aglomerate – toate bine cunoscute lui Ezr acum. Clinica pentru deviaţi. Nu intrase în ea decât o dată. Era bine păzită, atent supravegheată, dar nu de nepătruns. Pham mergea regulat acolo, fiind bun prieten cu Trud Silipan. Dar Ezr o evita. Acolo se furau suflete.

Biroul lui Reynolt se afla dintotdeauna în acelaşi loc, la capătul tunelului cu laboratoare, în spatele unei uşi simple. „Directorul Resurselor Umane” se aşeză pe scaun şi deschise cutia luată de la Ezr.

Vinh se prefăcu că nu e tulburat. Aruncă o privire prin birou. Nimic nou: aceiaşi pereţi zgrunţuroşi, aceleaşi containere şi acelaşi echipament aparent mobil alcătuiau mobilierul. Chiar dacă n-ar fi aflat, Ezr ar fi ghicit demult că Reynolt era şi ea focalizată. O deviată miraculoasă, centrată pe oameni, dar tot o deviată.

Femeia nu se arătă mirată de conţinutul cutiei. Când mirosi delicatesa, avu expresia unui tehnician bacteriolog care examinează fermenţii din sedimente.

– Foarte aromată. Dulciurile şi mâncarea nesănătoasă nu se află pe

lista de alimente permise, domnule Vinh.

– Îmi pare rău. Am vrut să-i duc un cadou… o recompensă. Nu o fac prea des.

– Aşa este. De fapt, n-ai mai făcut-o niciodată. Îl fulgeră din priviri, apoi întoarse capul. Au trecut treizeci de ani, domnule Vinh. Şapte ani din viaţa ta i-ai petrecut de gardă. Ştii că deviaţii nu răspund la astfel de „recompense"; sistemul motivaţional se include în aria lor de focalizare şi e ataşat, în plan secundar, proprietarilor lor. Nu… Cred că tot mai urmăreşti în secret să trezeşti dragostea în dr. Bonsol.

– Cu un desert dulce?

Reynolt îi zâmbi scurt, maliţios. Sarcasmul lui nu l-ar fi atins pe un deviat oarecare. N-o afectă pe Reynolt, dar femeia totuşi îl sesiză.

– Cu mirosul, poate. Îmi închipui că ai fost la cursuri de neurologie Qeng Ho… ai aflat câte ceva despre procesele olfactive care au acces independent la centrii superiori. Hm?

Ochii femeii îl fixară cum fixează acul gândacii într-un insectar.

Exact aşa se spunea la cursurile de neurologie. Iar Trixia nu mirosise o prăjitură de când fusese deviată. Preţ de-o clipă, zidurile din jurul sinelui Trixiei se transformaseră în voaluri transparente. În aceeaşi clipă, el reuşise să-l atingă.

Ezr scutură din umeri. Reynolt era atât de tranşantă! Dacă s-ar fi deranjat vreodată să-l cerceteze, l-ar fi citit până în străfunduri. Probabil că era suficient de inteligentă încât să-l citească şi pe Pham Nuwen. Pe cei doi îi salva numai faptul că nu reprezentau preocuparea ei principală*. Dacă Ritser Brughel ar avea un spion pe jumătate la fel de eficient, Pham şi cu mine am fi fost deja morţi.*

Reynolt întoarse capul de la el şi urmări fantome în vizor.

– Comportamentul tău deplasat nu a provocat nicio pagubă. Focalizarea presupune rezistenţă, în mai multe feluri. Poate ai impresia că observi schimbări la dr. Bonsol, dar gândeşte-te: în ultimii câţiva ani, toţi traducătorii cei mai buni au început să simtă emoţii sintetice. Dacă le afectează performanţele, îi ducem la clinică pentru mici reglaje… Dar, dacă mai încerci vreodată s-o manipulezi pe dr. Bonsol, îţi voi interzice s-o mai vezi.

O ameninţare neîndoielnic eficientă, şi totuşi Ezr încercă să râdă.

– Cum, fără ameninţări cu moartea?

– Iată evaluarea mea, domnule Vinh: cunoştinţele tale despre civilizaţia Erei Zorilor te fac extrem de valoros. Eşti o interfaţă eficientă între cel puţin patru dintre grupurile mele şi ştiu că domnul comandor îţi ascultă sfaturile. Dar să nu comiţi greşeli: mă descurc şi fără tine în departamentul de traduceri. Dacă mai încerci să mă duci de nas, nu o vei mai vedea pe dr. Bonsol până la încheierea misiunii.

Cincisprezece ani? Douăzeci?

Ezr o privi lung, sesizându-i fermitatea din voce. Ce creatură

implacabilă era! Se întrebă, nu pentru prima oară, ce fel de om fusese înainte. Nu era singurul care-şi punea întrebarea. Trud Silipan îi încânta pe clienţii lui Benny cu speculaţiile lui. Clica Xevalle fusese cândva a doua ca putere în spaţiul emergent; Trud susţinea că Reynolt deţinuse un rang înalt. Cândva, e posibil să fi fost un monstru mai atroce decât Tomas Nau. Cel puţin o parte din clică fusese pedepsită, zdrobită de propriii oameni. Anne Reynolt decăzuse mult, de la un Satan notoriu la unealta lui Satan.

Că era mai bună, că era mai rea decât înainte, pentru Ezr reprezenta un pericol.

În noaptea aceea, singur pe întuneric, Ezr îi descrise întâlnirea lui Pham Nuwen.

– Am senzaţia că, dacă Reynolt se transferă vreodată în sectorul operaţiunilor lui Brughel, o să ne prindă în câteva kilosecunde.

Chicotitul lui Nuwen sună ca un bâzâit distorsionat în urechea lui Ezr.

– Transferul nu se va întâmpla niciodată. E singura care ţine în frâu operaţiunile deviaţilor. A condus patru sute de tipuri de focalizaţi de interfaţă înainte de ambuscadă. Şi acum *bâzzz bâzzz...*

– Mai spune o dată.

– Am zis că acum se sprijină pe ajutor necalificat.

Bâzâitul, care nu era o voce, întrerupea câteodată conversaţia. Ezr trebuia să-l roage pe Nuwen să-şi repete vorbele de două-trei ori. Dar era mult mai bine decât vorbitul prin semnale de la început. Acum, când Ezr pretindea că se culcă, avea un singur localizator de un milimetru înfipt adânc în ureche. Auzea mai mult bâzâituri şi şuierături, dar, cu destul antrenament, ghicea cuvintele din spatele lor. Localizatoarele erau împrăştiate în toată camera lui, în tot habitatul Hammerfest. Deveniseră instrumentele principale ale lui Nau şi Brughel.

– Totuşi, poate că n-ar fi trebuit să încerc trucul cu delicatesa.

– ... Poate. Eu n-aş fi încercat nimic făţiş. *Dar Pham Nuwen nu era îndrăgostit de Trixia Bonsol.* Am mai vorbit despre asta. Deviaţii lui Brughel sunt mai puternici decât orice dispozitiv de siguranţă pe care ni l-am imaginat noi, Qeng Ho. Adulmecă întruna şi ştiu să citească indivizi... – Ezr nu înţelese cuvântul, „naiv”? „inocent”?, şi nu avu chef să-i ceară să-l repete – ca tine. Recunoaşte. Ştiu sigur că n-ai înghiţit povestea cu masacrul Diem. Ştiu că le eşti ostil. Ştiu că pui sau ai vrea să pui ceva la cale. Sentimentele tale pentru Bonsol sunt o acoperire, o minciună mai uşor de ascuns decât una mai zdravănă. Ca mine, cu Zamle Eng al meu.

– Da... *Dar cred c-o s-o las mai moale o vreme.* Deci nu crezi că Reynolt e o ameninţare serioasă?

Ezr nu auzi decât bâzâituri şi şuierături; poate că Pham tăcea. Apoi:

– Vinh, eu cred exact opusul. Pe termen lung, e cea mai gravă ameninţare cu care ne vom lupta.

– Dar nu e la departamentul de securitate.

– Nu, dar îi întreţine pe spionii lui Brughel, le ciupeşte bietele creieraşe când încep s-o ia pe arătură. Phuong şi Hom se ocupă numai de cazurile uşoare; Trud pretinde că le ştie pe toate, dar nu face decât să-i respecte indicaţiile. În plus, Reynolt are opt programatori care scormonesc prin codul flotei noastre. Trei buchisesc încă la localizatoare. Până l-a urmă o să-şi dea seama că i-am tras pe sfoară… *bzzz mormăieli…* Doamne! Câtă putere are Nau!

Pham nu se mai auzi şi rămase doar zgomotul de fond.

Ezr scoase mâna de sub pătură şi-şi duse un deget în ureche, înfigând localizatorul mai adânc.

– Ce-ai spus? Mai eşti acolo?

– *Bzzz…* Da. Despre Reynolt: e primejdioasă. Într-un fel sau altul, trebuie înlăturată.

– S-o omorâm?

Cuvintele i se opriră lui Ezr în gât. Îi detesta din suflet pe Nau, pe Brughel şi sistemul de focalizare, dar nu şi pe Anne Reynolt. Aşa limitată în acţiune cum era, se îngrijea de sclavi. Indiferent ce fusese înainte, acum era doar o unealtă.

– Sper că nu! Poate… dacă Nau ar muşca momeala cu localizatoarele, dacă ar începe să le folosească în Hammerfest, atunci am avea aceeaşi siguranţă şi acolo ca şi aici. Dacă asta se întâmplă înainte ca deviaţii ei să-şi dea seama că e o cursă…

– Dar întârzierea nici nu urmăreşte altceva decât să-i dea timp lui Reynolt să studieze localizatoarele.

– Da… Nau nu-i tâmpit. Nu te îngrijora. Ţin lucrurile sub ochi. Dacă Reynolt se apropie prea mult, o să… mă ocup eu de ea.

Ezr încercă să-şi imagineze ce i-ar putea face Pham lui Reynolt, dar pe urmă îşi scoase gândul din minte. Chiar după două sute de ani, în familia Vinh tot mai exista afecţiune pentru amintirea lui Pham Nuwen. Ezr îşi aminti fotografiile din cabinetul tatălui său, poveştile auzite de la mătuşa lui. Nu toate se găseau în arhivele Qeng Ho. Asta însemna că nu erau adevărate sau că reprezentau doar amintiri intime, ce credeau străbunica Sura şi copiii ei despre Pham Nuwen. L-au iubit nu doar pentru că a întemeiat civilizaţia Qeng Ho modernă sau pentru că era străbunicul familiilor Vinh. Însă unele poveşti îi scoteau în evidenţă o faţă dură.

Ezr deschise ochii şi scrută în linişte bezna. Licăriri nocturne discrete luminau uniforma care plutea în sac şi prăjiturica neatinsă de pe birou. Realitatea.

– Ce poţi face cu localizatoarele, Pham?

Linişte. Pârâituri vagi.

– Ce pot face? Păi, Vinh, nu pot ucide cu ele... nu direct. Dar folosesc şi la altceva decât la conexiunea asta audio mizerabilă. E nevoie de antrenament; trebuie să vezi unele trucuri. – Pauză lungă. – La dracu, trebuie să le înveţi. Ar putea exista perioade când sunt inaccesibil şi ele sunt singurele care-ţi salvează acoperirea. Ar trebui să discutăm faţă în faţă...

– Hă? Faţă-n faţă? Cum?

De zeci, poate de mii de ori complotaseră el şi Pham Nuwen ca în noaptea asta, ca doi prizonieri bătând anonimi în zidurile temniţei. În public, se întâlneau mai rar decât în gărzile anterioare. Nuwen zicea că Ezr nu ştia să-şi controleze privirea şi limbajul trupului, că spionii îl vor ghici. Acum...

– Aici, în habitat, Brughel şi deviaţii lui depind de localizatoare. În spaţiile dintre balon şi carcasă sunt camere nefuncţionale. Dacă ne întâlnim acolo din întâmplare, n-o să aibă cu ce contrazice ceea ce le vâr eu sub nas prin localizatoare. Problema e, sunt convins, că spionii se bazează în principal pe statistici. Cândva, am condus departamentul de securitate al unei flote, am fost un soi de Ritser, dar puţin mai blând. Aveam programe care evidenţiau comportamentul suspect: cine nu era vizibil şi când, conversaţii ieşite din comun, avarii la echipamente. A funcţionat foarte bine, chiar dacă nu i-am prins pe răufăcători în flagrant delict. Deviaţii plus computerele ar trebui să fie de o mie de ori mai buni. Fac pariu că au statistici vechi de la începutul lui L1. Pentru ei, comportamentele inofensive se tot adună şi, într-o bună zi, Ritser Brughel dă peste dovezi indirecte. Şi atunci suntem morţi.

Pe Dumnezeul Comerţului!

– Dar am putea scăpa cu aproape orice!

Oricând depindeau emergenţii de localizatoarele Qeng Ho.

– Poate. O dată. Struneşte-te.

Cu tot bâzâitul, Ezr auzi râsul lui Pham.

– Când ne putem întâlni?

– Într-un moment în care efectul asupra analiştilor deviaţi ai lui Ritser e minim. Să vedem... Ies din gardă în mai puţin de două sute de kilosecunde. O să fiu la jumătatea gărzii următoare data viitoare când eşti şi tu de serviciu. O să aranjez să ne vedem imediat după aceea.

Ezr oftă. *Încă un an şi jumătate.*

Dar întâlnirea lor nu era atât de îndepărtată ca altele. O să reziste.

34

La început, barul lui Benny fusese ilegal, dovada clară a unei reţele extinse de tranzacţii pe piaţa neagră – infracţiuni majore, după standardele emergente; în limba nesă a civilizaţiei Qeng Ho, expresia „piaţă neagră” exista, dar numai pentru a denota „comerţ pe care trebuie să-l desfăşori pe ascuns pentru că îi ofensează pe Clienţii locali”. În comunitatea mică din jurul conglomeratului n-aveai cum să faci comerţ sau să dai mită în secret. În primii ani, numai implicarea lui Qiwi Lisolet protejase barul. Acum... Benny Wen zâmbi în barbă în timp ce stivuia băuturile şi mâncarea în suport. Se ocupa singur de bar tot timpul de câte ori era de gardă. Şi, mare noroc, tatăl lui se putea descurca şi el când Benny şi Gonle intrau în hibernoterapie. Hunte Wen rămăsese acelaşi tip aiurit şi de treabă, care nu-şi recâştigase competenţa în fizică. Dar ajunsese să-i placă să se îngrijească de bar. Când se ocupa de el singur, se petreceau ciudăţenii, uneori rateuri caraghioase, alteori îmbunătăţiri nemaipomenite. Odată se milogise la rafinărie şi primise lac parfumat. Mirosul nu deranja în cantităţi mici, dar, odată lacul întins pe pereţii barului, împrăştiase o duhoare groaznică. O vreme, centrul de socializare al habitatului se mutase în salonul cel mai mare. Altă dată, cu patru ani obiectivi în urmă, Hunte folosise biletele de plată adunate într-o gardă şi tatăl lui Qiwi inventase un soi de viţă rezistentă în imponderabilitate, cu ecosistemul corespunzător, cu care se decoraseră pereţii barului şi mobila. Locul se transformase într-un parc splendid.

Plantele şi florile au rămas, deşi Hunte intrase de doi ani în hibernoterapie.

Benny se deplasă de la tejghea în sus, într-un circuit lung prin pădurea de verdeaţă. Împărţi băutură şi mâncare clienţilor, primind în schimb bilete de plată. Benny aşeză un balon-pahar de bere „Gheaţă & Diamant” şi un recipient cu mâncare în faţa lui Trud Silipan. Silipan îi strecură o promisiune-de-favoruri, cu obişnuita lui expresie infatuată. Îşi zise, evident, că promisiunea nu valora nimic, plătea numai pentru că aşa era convenabil.

Benny se rezumă să zâmbească şi-şi văzu de ceilalţi clienţi. Cine era el, să facă scandal? Pe deasupra, Trud Silipan avea dreptate, într-un fel. Dar, de la primele gărzi, foarte puţine servicii fuseseră respinse categoric. Că încercase să scape de ele, da, se mai întâmplase. Singurele favoruri pe care le putea oferi Trud erau gărzile cu focalizaţii, însă el se fofila întruna când trebuia să-şi respecte obligaţiile, zicând ba că n-a găsit specialiştii potriviţi, ba că nu petrecea destul timp cu deviaţii ca să primească răspunsurile potrivite. Dar până şi el îşi spăla obrazul destul de des, ca atunci când îl pusese pe Ali să conceapă viţa. Căci în spatele farsei cu favorurile

toată lumea ştia că stă Tomas Nau, care, în propriul interes sau din dragoste pentru Qiwi, declarase ferm că economia subterană Qeng Ho se află sub protecţia lui.

– Salut, Benny! Aici, sus! Jau Xin îi făcu semn de la masa de sus, cea a „societăţii de dezbateri”. Gardă după gardă, în jurul ei se adunau aceiaşi oameni. De obicei, gărzile se mai suprapuneau cât de cât, suficient ca, deşi clienţii erau mereu diferiţi, ei să stea tot acolo şi să dezbată „cum se va termina”. De gardă acum erau Xin şi, desigur, Rita Liao, cinci sau şase feţe familiare şi – aha! – cineva care chiar se pricepea la ce făcea:

– Ezr! Am crezut că mai sunt patru sute de kilosecunde până apari.

Drace, cât ar fi vrut să stea şi să asculte liniştit!

– Salut, Benny!

Ezr afişă zâmbetul său larg. Ciudat, când nu vedeai pe cineva o vreme, schimbările de demult îţi săreau în ochi imediat. Ca Benny, Ezr era încă tânăr. Dar nu mai era niciunul copil. Lui Ezr îi apăruseră încreţituri foarte discrete în dreptul ochilor. Şi, când vorbea, o făcea cu o încredere pe care n-o afişase pe vremea când fuseseră amândoi în echipajul lui Jimmy Diem.

– Nimic solid pentru mine, Benny. Stomacul meu încă protestează că a fost dezgheţat. S-a petrecut o schimbare de patru zile în program.

Arătă spre displayul cu graficul de gărzi, pe peretele de lângă tejghea. Era actualizat, evident, mascat de o grămadă de alte modificări minore.

– Se pare că Anne Reynolt are nevoie de mine.

Rita Liao zâmbi.

– Asta e în sine un motiv de întâlnire la Societatea de Dezbateri.

Benny le împărţi baloanele-pahar şi mâncarea care plutea în suportul din spatele lui. Înclină din cap spre Ezr.

– Îţi aduc ceva care să-ţi aline carcasa proaspăt decongelată.

Ezr îl urmări pe Benny Wen cum se întoarce la tejghea şi la preparatele culinare. Probabil că-i va da ceva care să nu-i deranjeze stomacul. Cine-ar fi zis că va sfârşi aşa? Cine-ar fi zis asta despre oricine altcineva? Măcar Benny rămăsese comerciant, deşi la scară dureros de mică. Şi eu… ce sunt? Un conspirator cu o acoperire atât de bună, încât uneori îl păcălea pe el însuşi. Ezr stătea lângă trei Qeng Ho şi patru emergenţi. Cu unii emergenţi se înţelegea mai bine decât cu ai lui. Nu era de mirare că lui Tomas Nau îi mergea ca pe roate. Îi cooptase pe toţi la un loc, chiar atunci când credeau că urmează calea comercianţilor. Nau le ciuntise minţile cu sclavia lui numită focalizare. Poate că aşa era cel mai bine, pentru că prietenii lui Ezr erau protejaţi de ororile lui Nau şi Brughel, iar Nau şi Brughel scăpau de grija că ar mai exista Qeng Ho care să comploteze împotriva lor.

– De ce-ai ieşit mai devreme din congelator, Ezr?

Vinh scutură din umeri.

– Habar n-am. Mă duc pe Hammerfest în câteva kilosecunde.

Orice-ar fi, sper să nu-mi dea peste cap întâlnirea cu Pham.

Trud Silipan se ridică prin spaţiile din podea şi se aşeză pe un scaun liber.

– Nu-i cine ştie ce, un conflict între traducători şi deviaţii-specialişti în ştiinţele exacte. L-am aplanat azi, ceva mai devreme.

– Şi de ce-a schimbat Reynolt programul lui Ezr?

Silipan îşi dădu ochii peste cap.

– Ei, doar o ştiţi pe Reynolt. Nu te supăra, Ezr, dar ea crede că, tu fiind specialist în Era Zorilor, nu ne putem descurca şi fără tine.

Cum să nu, gândi Ezr, amintindu-şi de ultima lui întâlnire cu directorul Departamentului de Resurse Umane.

– Pun rămăşag că are legătură cu Golful Calorica, spuse Rita. Copiii sunt acolo acum, ştii.

Când vorbea despre „copii”, se referea la păianjenii de la vechea „Oră de ştiinţă”.

– Nu mai sunt copii, o corectă Xin blând. Junioara Victory e o fe… o tânără adultă.

Liao scutură nervoasă din umeri.

– Rhapsa şi Micul Hrunk tot în categoria copii se includ. S-au mutat toţi la Calorica.

Urmă o pauză penibilă. Aventurile anumitor păianjeni erau pentru unii o adevărată dramă; pe măsură ce treceau anii, detaliile se acumulau cu uşurinţă. Şi alte familii erau urmărite de fanii păianjenilor, dar familia Underhill era cea mai populară. Rita era de departe cel mai mare fan al ei şi uneori se manifesta prea pe faţă.

Trud neglija acţiunile jalnice din planul secundar.

– Nu, Calorica e o cacealma.

Xin râse.

– Hei, Trud, există o rampă de lansare la sud de Calorica. Păianjenii lansează sateliţi.

– Nu, nu, am vrut să spun că povestea cu cavoritul e o făcătură. De-asta l-au scos pe Ezr mai iute din congelator. Observă reacţia lui Ezr şi rânji larg. Recunoşti cuvântul.

– Da, e…

Trud vorbi peste el, neinteresat de clasicele banalităţi:

– Încă o referinţă excentrică de-a traducătorilor, mai obscură decât restul. Deci, acum un an, nişte păianjeni foloseau minele abandonate de pe platoul înalt de la sud de Calorica, încercând să găsească o diferenţă între masa gravitaţională şi masa inerţială. Asta te face să te întrebi cât de deştepte sunt creaturile astea, la urma urmei.

– Nu poţi spune că e o idee stupidă, interveni Ezr, până nu faci

experimente ca s-o dovedeşti.

Îşi aminti de proiect. Se implicaseră în el mai ales savanţii oculţi. Rapoartele lor fuseseră mai degrabă inaccesibile. Traducătorii lor nu stăpâneau limba ocultă la fel de bine ca limbile vorbite în Concordia. Xopi Reung şi alţi doi deviaţi ar fi vorbit-o fluent, dar muriseră când li se denaturase virusul minţii.

Trud făcu un gest de ignorare.

– Stupid e că păianjenii au găsit, până la urmă, o diferenţă. Şi s-au lăudat cu prostia lor, au pretins că au descoperit antigravitaţia pe platformele înalte.

Ezr aruncă o privire către Jau Xin.

– Ai auzit de lucrurile astea?

– Cred că da… Jau îşi luă o mină gânditoare. Cică povestea fusese ţinută la secret până atunci. Reynolt m-a pus să lucrez cu deviaţii de vreo două ori. Au vrut să afle detalii despre anomaliile orbitale din sateliţii noştri spioni. Înălţă din umeri. Bineînţeles că există anomalii. Aşa obţii hărţile de densitate din primul strat de sol.

– Păianjenii care au făcut descoperirea, continuă Trud, nu s-au bucurat de faimă decât aproximativ o megasecundă, până când şi-au dat seama că nu au cum s-o multiplice. Au retractat acum câteva kilosecunde. Chicoti. Ce idioţi! Într-o civilizaţie umană, pretenţia lor n-ar fi rezistat nicio zi.

– Păianjenii nu sunt proşti, rosti Rita.

– Şi nici incompetenţi, completă Ezr. Da, majoritatea societăţilor umane ar privi raportul unei asemenea descoperiri cu mult scepticism. Dar oamenii au o experienţă ştiinţifică de opt mii de ani. Chiar şi o civilizaţie prăbuşită, dacă ar fi destul de avansată să studieze astfel de probleme, ar avea ruine de biblioteci care să conţină moştenire umană.

– Da, aşa-i. Orice fac păianjenii, o fac prima oară.

– Dar e adevărat, Trud! Ştim că sunt la început. Nu avem decât un singur exemplu asemănător: cum ne-am ridicat noi pe Bătrânul Pământ. Şi sunt atâtea locuri pe care oamenii începuturilor le-au înţeles greşit.

– În fond, le facem o favoare că-i cucerim, interveni şi Ario Dinh, un Qeng Ho.

Rostise afirmaţia cu infatuarea morală a unui emergent. Ezr mişcă din cap şovăitor.

– Da, strămoşii noştri din Era Zorilor au avut mare noroc că au scăpat din capcana unei planete unice. Iar geniile păianjenilor nu sunt cu nimic superioare vechilor oameni. Gândiţi-vă la individul ăsta, Underhill. Studenţii lui au pus pe roate o grămadă de invenţii, dar…

– Dar e plin de superstiţii, îl completă Trud.

– Exact. Nu are noţiunea de limite ale proiectării software şi de

limitele pe care asta le impune hardware-ului. Crede că până la nemurire şi calculatoare cu puteri dumnezeieşti mai e un pas, că mai trebuie să progreseze foarte puţin. E o bibliotecă ambulantă de visuri destrămate.

– Vedeţi?! Iată adevăratul motiv pentru care eşti favoritul lui Reynolt. Ştii în ce fantezii ar crede păianjenii. Când va veni momentul să-i cucerim, asta va fi foarte important.

– Când va veni momentul…

Jau Xin zâmbi cu colţul gurii. La peretele îndepărtat, lângă graficul de gărzi, Benny avea o fereastră de făcut pariuri despre când se va termina totul. Să ghicească momentul când vor ieşi din ascunzătoare, când va lua sfârşit Exilul – iată eternul subiect de dezbatere din bar.

– Sunt peste treizeci de ani de când a răsărit soarele. Eu stau mult pe-afară, ştiţi, aproape la fel de mult ca şi Qiwi Lisolet şi echipajele ei. Soarele a început să scadă. Mai sunt doar câţiva ani până se va întuneca din nou. Şi păianjenii au un termen-limită. Pun prinsoare că intră în Era Informatică în nici zece ani.

– Nu ne e suficient ca să-i cucerim fără violenţă, remarcă Ario.

– Nu. Dar la sfârşit, alte lucruri ar putea să ne forţeze mâna. Păianjenii au iniţiat un program spaţial. În zece ani, operaţiunile noastre – prezenţa noastră aici, în punctul L1 – ar putea fi imposibil de ascuns.

Trud:

– Şi ce dacă? Dacă fac pe îngâmfaţii, le venim de hac.

Jau:

– Şi ne tăiem craca de sub picioare, omule.

– Aţi luat-o pe arătură amândoi, spuse Ario. Fac prinsoare că nu mai avem nici zece bombe. Le-am folosit pe toate unii împotriva celorlalţi cu ceva timp în urmă…

– Avem arme cu energie direcţionată.

– Da, dacă am fi pe orbită apropiată. Ascultaţi-mă pe mine, am putea merge la bluf, dar…

– Am putea arunca epavele noastre în capul ticăloşilor.

Ezr făcu un schimb de priviri cu Rita Liao. Ultima afirmaţie o făcu să spumege. Ea şi Jau, şi majoritatea celor de la masă considerau păianjenii fiinţe. Acesta era triumful Trixiei. Emergenţii, cel puţin cei din afara cercului lui Nau, nu se împăcau cu ideea de megagenocid. În orice caz, Jau Xin avea dreptate: indiferent dacă emergenţii aveau sau nu arme de foc, ţelul aşteptării era de a crea un Client care să repună misiunea pe picioare. Distrugerea păianjenilor avea sens numai pentru smintiţi ca Ritser Brughel.

Ezr se lăsă pe spate, renunţând să mai intervină în ceartă. Văzuse numele lui Pham pe graficul de gărzi; peste câteva zile aveau să se întâlnească faţă în faţă. *Ia-o încet, ai răbdare, nu-i nicio grabă.* În

regulă. Spera ca Societatea de Dezbateri să treacă la un subiect mai interesant, deşi chiar aiurelile de acum erau un fond familiar agreabil. Nu pentru prima oară, îşi dădea seama că avea un fel de familie, o familie care se certa la nesfârşit pe marginea aceloraşi probleme. Se înţelegea cu emergenţii şi ei se înţelegeau cu el. Un trai aproape normal... Se uită prin pânza de liane care umplea spaţiul din jur. Florile chiar aveau un miros vag, dar nici nu se compara cu putoarea de lac încercată de Hunte mai demult. Ah! Se deschise o vedere clară printre flori şi frunze, spre locul lui Benny de pe podeaua barului. Ezr îi făcu semn. Poate că stomacul lui va suporta mâncare normală, până la urmă. Atunci zări nişte pantaloni în carouri şi o bluză cu modele fractalice.

Qiwi.

Ea şi Benny erau adânciţi în negocieri. Benny arătă spre porţiunea mizerabilă de tapet care se întindea pe peretele din partea de jos a barului. Qiwi încuviinţă, consultând o listă. Atunci probabil că simţi privirea lui Ezr. Se răsuci şi salută grupul făcând semn din mână. E atât de frumoasă! Ezr întoarse capul, întristat brusc. Odinioară, Qiwi fusese puştoaica neobrăzată care-l scotea din pepeni. Odinioară, Qiwi se purtase ca o trădătoare, abuzându-i pe deviaţi. Şi, odinioară, el o lovise în mod repetat... îşi aminti furia, ce bine se simţise să-i răzbune pe Jimmy Diem şi pe Trixia Bonsol. Dar Qiwi nu era o trădătoare; Qiwi era o victimă fără să ştie. Dacă Pham nu se înşela în legătură cu spălarea creierului – şi nu se înşela –, grozăvia se potrivea perfect cu celelalte piese ale tabloului de ansamblu şi atunci Qiwi era o victimă peste puterea de imaginaţie a unui om. Lovind-o, Ezr aflase un lucru despre el însuşi. Aflase că bunul-simţ al lui Ezr Vinh era, probabil, de suprafaţă. Că autocunoaşterea o putea ţine ascunsă mai tot timpul. Că ar fi capabil să facă bine, deşi în adâncul sufletului e un nemernic... Însă când o vedea pe Qiwi şi când îl vedea şi ea pe el... atunci era imposibil să-şi uite fapta mârşavă.

– Salut, Qiwi! Rita îi observase salutul. Ai un minut liber? Vreau să ne lămureşti în legătură cu un lucru.

Qiwi zâmbi larg.

– Vin imediat.

Se întoarse din nou spre Benny. El încuviinţă tăcut şi-i dădu un teanc de bilete de favoruri. După aceea, fata se împinse în sus, prin perdeaua de viţă. Trăgea plasa lui Benny, plină cu bere şi gustări. De fapt, făcea treaba lui Benny. Aşa proceda ea. Se implica în afacerile ilegale, cu şmecherii care asigurau un trai confortabil. Ca Benny, nu ezita să dea o mână de ajutor, să muncească. Şi, în acelaşi timp, trăgea cu urechea pentru comandor; aducea un dram de dulceaţă regimului impus de Nau, lucru pe care emergenţi ca Jau Xin nu-l recunoşteau conştient. Dar se vedea în ochii lor că o admirau.

Qiwi îi zâmbi lui Ezr.

– Bună, Ezr. Benny s-a gândit că mai vrei.

Trase containerul şi-l lipi de masă în faţa lui. Ezr încuviinţă în tăcere, incapabil s-o privească în ochi.

Rita începuse deja să pălăvrăgească; poate că nu observase nimeni stinghereala lui.

– Nu vrem să aflăm veşti din interior, Qiwi, dar care-i ultima estimare a datei finale?

Qiwi zâmbi.

– Părerea mea? Doisprezece ani în exterior. Progresul păianjenilor cu zborurile spaţiale s-ar putea să ne devanseze forţat acţiunile.

– Da. Rita îi aruncă o privire lui Jau. Ne întrebam şi noi. Să zicem că nu reuşim să aflăm totul din reţeaua lor de calculatoare. Să zicem că trebuie să ţinem partea cuiva, să ajutăm o putere împotriva alteia. Pe cine am susţine?

35

Diamantul Unu avea peste două sute de metri lungime şi cam tot atât în lăţime, fiind de departe cea mai mare dintre stâncile conglomeratului. În timp, în cristalul aflat exact dedesubtul habitatului Hammerfest se săpase un labirint de peşteri. În straturile superioare se găseau laboratoarele şi birourile. Sub ele, încăperile private ale lui Tomas. Iar sub ele, cea mai nouă adăugire la arhitectura inversată: un vid lenticular, lat de peste două sute de metri. Crearea lui uzase majoritatea excavatoarelor termice, dar Qiwi nu obiectase. În parte, fusese ideea ei.

Siluetele lor umane se pierdeau în spaţiul imens.

– Nu-i aşa că-i impresionant? întrebă Qiwi, zâmbindu-i lui Tomas.

Nau se uita direct în sus, copleşit de uimire. Asta nu se întâmpla des. Nu observase încă, dar îşi pierduse echilibrul şi aluneca lent înapoi.

– Eu… Da. Nici simulările din vizoare nu l-au arătat la valoarea lui.

Qiwi râse şi-l împinse din spate.

– Recunosc: nu am luminat simulările.

Arcuri actinice zăceau îngropate în crestăturile anecoide din tavan. Lămpile transformau cerul într-o gemă sclipitoare. Reglându-le intensitatea, obţineai aproape orice efect luminos, întotdeauna cu nuanţe de curcubeu.

În dreapta lui Qiwi, tata se holba şi el, dar nu extaziat, şi nu în sus. Ali Lin stătea în mâini. Ignora urmele de gravitaţie în timp ce împungea suprafaţa cu textură pietroasă lăsată de excavatoare în podeaua de diamant.

– Nu e nimic viu aici, absolut nimic, constată el, încruntat.

– Va fi cel mai mare parc construit vreodată, tată. O suprafaţă virgină pe care s-o prelucrezi.

Trăsăturile tatei se îmblânziră. *O să lucrăm la el împreună, tata. Poţi să mă înveţi lucruri noi.* Parcul ar trebuie să fie destul de mare pentru animale adevărate, chiar pentru pisoii zburători. Pisoii erau mai degrabă vis decât amintire, din vremurile petrecute de mama, tata şi Qiwi în habitatul punct-de-plecare de pe Triland.

– Sunt atât de bucuros că m-ai împins de la spate, Qiwi, spuse Tomas. Eu n-am vrut decât să îmbunătăţim mijloacele de siguranţă, dar tu mi-ai oferit un miracol.

Oftă şi-i zâmbi fetei. O mângâie pe spate, deasupra şoldurilor.

– O să fie un parc uriaş, Tomas, şi după standardele Qeng Ho. Nu cel mai mare, dar…

– Dar cel mai reuşit, probabil.

Nau se aplecă peste Qiwi şi-l bătu pe Ali pe umăr.

– Da.

Da, va fi cel mai reuşit. Tata e cel mai priceput peisagist. De

cincisprezece ani încoace, era focalizat pe specialitatea lui. În fiecare an, crease noi miracole. Bonzaii şi microparcurile sale le depăşiseră deja pe cele mai frumoase din Namqem. Până şi biologii emergenţi focalizaţi erau la fel de buni ca maeştrii Qeng Ho, acum că aveau acces la biblioteca vie a flotei.

Iar la finalul Exilului, când vei fi, în sfârşit, liber, vei afla ce splendori ai creat.

Nau îşi plimbă privirea înaintea şi înapoia peşterii goale, scânteietoare. Probabil că-şi imagina viitoarele peisaje – savane, păduri tropicale răcoroase, lunci în munţi. Nici Ali, cu priceperea lui magică, nu putea realiza mai mult de un ecosistem o dată, dar existau variante…

– Ce-ai zice de un lac? întrebă Qiwi surâzând.

– Ce?

– Cod „apă-ud”, în biblioteca mea de proiecte.

Qiwi îşi reglă vizorul conform proiectului.

– Aăă… nu mi-ai zis nimic de asta!

Peste suprafaţa de diamant se suprapuse una dintre pădurile lui Ali, dar în mijlocul peşterii apăru un lac care se întindea şi se întindea, până la munţi insulari ridicaţi, în aparenţă, la distanţă de kilometri. O barcă tocmai părăsea locul de ancorare de la poalele unui deal.

– Doamne, e moşia unchiului meu din North Paw, spuse Tomas, după câteva clipe de linişte. Am petrecut multe veri acolo.

– Ştiu. Am luat-o din biografia ta.

– E superb, Qiwi, chiar dacă imposibil.

– Nu-i imposibil. Avem o grămadă de apă deasupra; peştera va fi un bun loc de stocare pentru o parte din ea. Arătă cu mâna în depărtare, unde lacul se întindea nemărginit. Săpăm puţin în zona opusă a peşterii şi abatem lacul pe lângă perete. Găsim noi destul tapet pentru imagini realiste.

Aici se putea să se înşele. Tapetul video din epave fusese foarte avariat de vid. Nu-i nimic. Lui Tomas îi plăcea să poarte vizor, iar pentru cei ce nu participau la imagini, se putea picta decorul îndepărtat.

– Nu la asta m-am referit. Nu putem avea un lac adevărat, nu în mediu microgravitaţional. La orice cutremur, cât de mic, s-ar inunda pereţii.

Qiwi zâmbi larg.

– În asta constă surpriza. Pot s-o fac, Tomas! Avem mii de servovalve pe epave, mai multe decât sunt necesare. Le aşezăm pe fundul lacului şi le operăm printr-o reţea de localizatoare. Ar fi uşor să amortizezi valurile, să ţii lacul sub control.

Tomas râse.

– Ţie chiar îţi place să stabilizezi ce e menit să fie instabil, nu-i aşa,

Qiwi? Păi… ai făcut-o cu conglomeratul, de ce să n-o faci şi cu lacul?

Fata înălţă din umeri.

– Sigur că pot. Dacă e restricţionat malul, îmi ajung şi localizatoarele emergente singure.

Tomas se răsuci s-o privească. Nu mai vedea splendori în faţa ochilor. Revenise în lumea searbădă a peşterii de diamant. Dar văzuse minunea şi îi plăcuse.

– O să fie extraordinar… spuse el. Resurse nenumărate şi o grămadă de muncă.

Muncă depusă de nedeviaţi, adică. Nici Tomas Nau nu-i considera pe focalizaţi oameni.

– N-o să întrerupă activităţile esenţiale. Valvele sunt o nimica toată. Localizatoarele prisosesc. Iar oamenii îmi datorează o căruţă de favoruri.

După o vreme, Nau îi conduse pe femeia lui şi pe deviat afară din peşteră. Qiwi îl surprindea încă o dată, de data asta mai spectaculos. La dracu'! Încă un motiv pentru care aveau nevoie de localizatoare în Hammerfest. Oamenii lui Reynolt încă nu terminaseră cu evaluarea lor; cât de greu putea fi? *Las-o pe mai târziu.* Qiwi zicea că lacul se putea controla şi cu localizatoare emergente.

Urcară împreună prin straturile inferioare, răspunzând la saluturile diverşilor tehnicieni, şi emergenţi, şi foşti Qeng Ho. Îl lăsară pe Ali Lin în parcul-grădină, atelierul lui. Tatăl lui Qiwi nu era închis în celulele-fagure din Mansardă. Specialitatea lui necesita spaţii deschise şi fiinţe vii. Cel puţin aşa îi prezentase Tomas Nau situaţia lui Qiwi. O explicaţie plauzibilă, însemnând că fata nu avea acces permanent la activităţile obişnuite ale focalizaţilor şi, în consecinţă, se amâna inevitabila clipă în care va înţelege adevărul.

– Trebuie să mergi în habitat, Qiwi?

– Da, mă aşteaptă nişte comisioane. Şi nişte prieteni.

Fata trebuia să se ocupe de comerţul ei, să colecţioneze favoruri.

– Bine.

O purtă într-un sărut prelung, pe toată lungimea holului cu birouri. Ce mai contează…

– Te-ai descurcat excelent, iubito!

– Mulţumesc.

Îi surâse, beată de fericire. Trecuse de treizeci de ani, şi tot avea nevoie de aprobarea lui.

– Ne vedem diseară.

Qiwi urcă prin tunelul central, ridicând o mână după cealaltă, din ce în ce mai repede, trecând ca fulgerul pe lângă celelalte persoane. Încă se antrena zilnic, într-o centrifugă de gravitaţie 2 *g,* încă exersa artele marţiale mortale. Atât mai rămăsese din influenţa mamei sale,

cel puţin aparent. Fără îndoială, mare parte din energia care o stimula era un efort idealizat depus pentru a face pe plac mamei sale dispărute.

Nau privi în sus, nepăsător la afluxul de indivizi care coborau pe lângă el; se vor da la o parte din faţa lui. Urmări silueta lui Qiwi micşorându-se pe măsură ce înainta prin tunel.

După Anne Reynolt, Qiwi era cel mai preţios bun al său. Pe Reynolt o moştenise; însă Qiwi reprezenta un triumf personal, o persoană nefocalizată, genială, care lucrase pentru el cu abnegaţie toţi anii aceştia. S-o aibă în proprietatea lui, s-o manipuleze – iată o provocare niciodată plictisitoare. Plus că exista întotdeauna o umbră de primejdie. Fata avea forţa şi repeziciunea necesare cel puţin pentru a ucide cu propriile mâini. Nu înţelese asta în anii trecuţi, dar atunci nici nu-şi dădea seama cât de preţioasă era posesiunea lui.

Da, un triumf, dar Tomas Nau era suficient de realist ca să ştie că avusese şi mare noroc. O posedase pe Qiwi pentru prima oară la vârsta şi la momentul potrivite, când era destul de matură ca să fi asimilat în profunzime experienţa Qeng Ho, dar şi destul de tânără ca să fie marcată de Masacrul Diem. În primii zece ani de Exil, îl prinsese cu minciuna doar de trei ori.

Un rânjet scurt îi schimonosi buzele. Qiwi credea că ea îl schimbă pe el, că îi demonstrase cât de eficiente sunt metodele libertăţii. Ei, bine, avea dreptate. La început, când permisese economia ilegală, o făcuse jucându-se cu fata, dintr-o slăbiciune trecătoare. Dar economia ilegală funcţiona. Până şi textele Qeng Ho susţineau că pieţele libere ar trebui să-şi piardă rostul într-un mediu atât de restrâns şi limitat ca acesta. Totuşi, an după an, speculanţii veneau cu îmbunătăţiri – chiar pentru operaţiuni pe care Nau le-ar fi solicitat oricum. Aşa că acum, când Qiwi îl asigurase că oamenii îi cereau favoruri, că vor lucra din greu ca să construiască parcul acela imens – *ce mama naibii, chiar vreau parcul ăla! –,* Tomas Nau nu râsese pe la spate. Qiwi avea dreptate: oamenii – inclusiv emergenţii – aveau să lucreze mai cu sârg la parc mai degrabă pentru că îi erau datori lui Qiwi, decât pentru că Tomas Nau era comandor şi avea puterea să-i elimine.

Qiwi se vedea măruntă de tot în capătul tunelului. Se întoarse spre el şi-i trimise un salut. Nau îi făcu şi el din mână, iar ea dispăru în jos, spre un alt tunel, care ducea la taxiuri.

Comandorul rămase încă un minut, cu privirea în sus şi cu zâmbetul pe faţă. Qiwi îl învăţase puterea libertăţii conduse. De la unchiul Alan şi clica Nauli moştenise puterea asupra sclavilor focalizaţi. Iar Steaua Fluctuantă…? Cu cât aflau mai multe despre ea şi despre planeta ei, cu atât i se întărea convingerea că ascundea miracole, nu neapărat comorile la care se aşteptau, ci altele, mult mai impresionante. Biologia, fizica, orbita galactică îndepărtată a

sistemului stelar... implicaţiile lor depăşeau, pur şi simplu, capacitatea de înţelegere a analiştilor, stimulându-i intuiţia.

Iar peste câţiva ani, păianjenii îi vor pune la dispoziţie o ecologie industrială cu ajutorul căreia o să le valorifice pe toate.

Niciodată în istoria Omenirii nu mai existase un loc sau un timp care să ofere omului o asemenea ocazie. Acum douăzeci şi cinci de ani, un Tomas Nau mai tânăr tremura în faţa incertitudinii. Însă anii trecuseră şi, pas cu pas, înfruntase greutăţile şi le înfrânsese. Pe Arachna creşteau seminţele unei dinastii mai puternice decât oricare alta. Da, va mai trece mult până atunci, un secol, dacă nu două, dar la sfârşit el de-abia va ieşi din evul mediu Qeng Ho. Ar putea să elimine clicile emergente. În acest capăt al Spaţiului Uman se va întinde cel mai mare imperiu din istorie. Legenda lui Pham Nuwen va păli în faţa strălucirii lui Tomas Nau.

Şi Qiwi? Aruncă o ultimă privire după ea. Spera să reziste până la sfârşitul Exilului. Mai erau multe lucruri cu care putea să-l ajute când cucereau lumea păianjenilor. Dar masca lui se subţia. Spălarea creierului nu era perfectă; Qiwi recupera mai rapid decât în primii ani. Fără a distruge porţiuni largi din ţesutul cerebral, Anne nu putea elimina ceea ce numea „ponderea neuronală reziduală”. Şi, bineînţeles, apăreau contradicţii pentru care amnezia de hibernoterapie nu avea o justificare plauzibilă. Până la urmă, cu toată manipularea lui abilă... Cum să-i explice de ce nu şi-a respectat promisiunea de dezrobire a deviaţilor? Cum să-i explice măsurile luate împotriva păianjenilor sau programele de înmulţire umană care vor fi necesare? Nu. Inevitabil, dar regretabil, va trebui să scape de ea. Dar şi aşa, tot se va folosi de ea. Ar fi posibil să aibă copii. Căci, într-o zi, comandorul va avea nevoie de moştenitori.

Qiwi apăru în barul lui Benny peste două mii de secunde. La bar era chiar Benny în garda asta. Excelent. Era barmanul ei preferat. Se târguiră o vreme pentru nevoile lui.

– Doamne, Benny! Mai vrei tapet? Să ştii că şi alte proiecte au nevoie de el.

De exemplu, un anumit parc de sub Hammerfest.

Benny scutură din umeri.

– Convinge-l pe comandor să permită imaginile consensuale şi n-o să mai am nevoie de tapet. Asta de-aici se distruge. Vezi?

Arătă spre podea, de unde imaginea Arachnei era nelipsită. Qiwi observă semnele unei furtuni care va cădea peste Princeton în câteva kilosecunde; driverele de display sigur funcţionau încă. Dar se vedeau şi distorsiunile şi petele colorate.

– Bine, mai putem să rupem câte ceva de pe *Mâna Invizibilă,* dar o să te coste.

Ritser Brughel o să facă o criză de nervi cu spume, deşi nu folosea tapetul. Ritser considera *Mâna* feuda personală. Qiwi se uită la lista scrisă de mână a lui Benny, la celelalte articole de pe ea. Mâncarea preparată provenea din laboratorul de bacteriologie şi din culturi – Gonle Fong se va ocupa de ele. Aha, volatile şi materii prime. Ca de obicei, Benny negocia pe şest pentru ele, încercând s-o ocolească pe Gonle şi să trateze direct cu operaţiunile miniere de pe conglomerat. Pentru doi prieteni foarte buni, tratau concurenţa în afaceri foarte serios.

Qiwi prinse o mişcare cu colţul ochiului. Ridică privirea. Sus, pe tavan, trupa lui Xin se adunase în locul obişnuit. Ezr! Gura i se lăţi într-un zâmbet involuntar. Ezr întorsese privirea de la ceilalţi şi se uita în direcţia ei. Îi făcu semn cu mâna. El se întristă şi întoarse capul. Pe Qiwi o copleşi o durere veche. Se bucura involuntar de câte ori îl vedea, chiar şi acum, de parcă vedea un prieten vechi căruia avea o grămadă să-i povestească. Însă el îi întorcea spatele de fiecare dată. Qiwi nu voise să-i facă rău Trixiei Bonsol; îl ajuta pe Tomas pentru că era un om bun, care se străduia să-i ducă la capătul Exilului.

Se întrebă dacă Ezr o va lăsa vreodată să se apropie de el ca să se explice. Mai trebuia să treacă mulţi ani până la sfârşitul Exilului, când vor avea la dispoziţie o întreagă civilizaţie care să-i ajute şi Trixia îi va fi dată înapoi – atunci, fără îndoială, o va ierta.

Spaţiul dintre învelişul exterior al habitatului şi baloanele locuibile era un tampon împotriva exploziilor. De-a lungul anilor, Gonle Fong utilizase spaţiul pentru culturile ei clandestine; o pierdere de presiune ar fi distrus din trufele sau experimentele ei cu florile canberrane. Acum, culturile ei ocupau numai o parte din spaţiul nefolosit. Pham se întâlni cu Ezr Vinh departe de parcele. Aici, aerul era calm şi rece şi numai lumina slabă a Fluctuantei se strecura prin peretele exterior.

Pham îşi fixă piciorul pe un suport din perete şi aşteptă în linişte. La începutul gărzii, se asigurase că spaţiul gemea de localizatoare împrăştiate pe ici, pe colo, pe pereţi. Câteva pluteau întotdeauna în jurul lui, deşi nici dacă lumina ar fi fost mai puternică n-ar fi părut mai mari decât firele de praf. Aşadar, ferit de semiîntuneric, Pham controla singur acest post de comandă. Vedea şi auzea de oriunde voia, în clipa asta, din golul dintre baloane. Cineva se apropia cu prudenţă. Vedea şi în spate – aproape la fel de bine ca prin vizoarele Qeng Ho. Era tânărul Vinh, care avansa agitat şi pe furiş.

Câţi ani să aibă Vinh acum, treizeci? Nu mai era un copil. Dar îşi păstrase trăsăturile încruntate, mina sobră… exact ca Sura. Nu e o persoană de încredere, o, nu! Dar să sperăm că e una de care te poţi folosi.

Îl văzu cu ochiul liber cotind pe lângă balonul interior. Pham ridică mâna şi băiatul rămase pe loc, cu respiraţia tăiată. În ciuda prudenţei, era să treacă de Pham fără să-l observe plutind în intrândul peretelui.

– Aăă… Salut, şopti Vinh.

Pham ieşi din intrând ca să fie mai vizibil în lumina Fluctuantei.

– Ne vedem, în sfârşit, îi spuse băiatului, zâmbindu-i pieziş.

– D-da. Aşa este.

Ezr se întoarse, îl privi lung, apoi – pentru Dumnezeu! – îi făcu o plecăciune. Trăsăturile împrumutate de la Sura se lăţiră într-un zâmbet sfios.

– E ciudat să văd pe dumneavoastră, nu pe Pham Trinli.

– Nu-i nicio diferenţă vizibilă.

– Vai, domnule, nici nu ştiţi! Când sunteţi Pham Trinli, orice lucru e altfel. Aici, chiar în semiobscuritate, sunteţi alt om. Dacă Nau sau Reynolt v-ar vedea numai zece secunde, şi-ar da seama imediat de adevăr.

Tânărul avea o imaginaţie debordantă.

– Păi, singurele lucruri pe care o să le vadă în următoarele două mii de secunde sunt minciunile cu care-i alimentează localizatoarele mele. Să sperăm că va fi destul ca să te pregătesc…

– Da! Puteţi vedea cu localizatoarele, puteţi să le şi daţi comenzi?

– Mulţumită exerciţiului.

Îi arătă băiatului unde să fixeze particulele localizatoare în jurul

orbitei ochiului şi cum să le angreneze pe cele vecine.

– Să nu faci asta în public. Fasciculul sintetizat e foarte îngust, dar tot poate fi observat.

Vinh privea fix, ca orbii.

– Am senzaţia că mă pişcă ceva în fundul ochilor.

– Localizatoarele îţi excită direct nervul optic. La început o să vezi ciudăţenii. Comenzile se învaţă cu exerciţii simple, dar ca să dai sens excitării optice… ei, cred că e ca şi cum înveţi să vezi din nou.

Pham bănuia că era ca şi cum un orb ar învăţa să vadă cu proteză vizuală. Unii reuşeau, alţii rămâneau orbi. Nu-i spuse asta lui Vinh. În schimb, îi arătă câteva tipare de testare, cu care să exerseze.

Pham se întrebase de multe ori cât să-i arate tânărului Vinh din interfaţa de comandă. Ezr însă ştia deja destule ca să-l trădeze. Altă soluţie n-ar fi avut, decât să-l omoare. *Atâtea indicii am lansat, toate trimiţând la povestea cu Zamle Eng şi el tot şi-a dat seama de adevăr. Mă rog ca numai experienţa şi cunoştinţele moştenite de la marea lui familie să-l fi ajutat.* Pham îl ţinuse departe de adevăr ani de zile, căutând semnele unui contracomplot, încercând să-i măsoare abilităţile. Descoperise un adolescent mânat de instincte şi nesigur, maturizându-se într-o eră a tiraniei şi, cu toate acestea, păstrând o urmă de decenţă.

Când va sosi ceasul, când, în sfârşit, Pham va acţiona împotriva lui Nau şi Brughel, va avea nevoie de ajutor ca să tragă sforile. Ar trebui să-l înveţe pe băiat nişte şmecherii… dar uneori, noaptea, Pham scrâşnea din dinţi când se gândea câtă putere îi dă unui Vinh pe mână.

Ezr învăţă rapid setul de comenzi. Acum n-ar fi trebuit să aibă probleme să asimileze metodele pe care i le prezenta Pham. Viziunea perfectă venea cu timpul, dar…

– Da, ştiu că nu vezi decât sclipiri. Continuă să încerci tiparele de testare. După câteva megasecunde, o să fii la fel de bun ca mine.

Aproape la fel de bun.

Simpla asigurare îl calmă pe băiat.

– Bine, o să exersez întruna, numai în camera mea, cum aţi spus. Am impresia… nu ştiu exact, parcă am realizat mai multe acum decât în ani de zile.

Mai aveau la dispoziţie o sută de secunde. Nu puteau renunţa la acoperirea care-i ferea de spioni. Nu-i nimic. Poartă-te natural în faţa băiatului. Spune-i platitudini.

– Ai făcut multe în trecut. Împreună, am aflat nenumărate date despre operaţiunea Hammerfest.

– Da, dar acum va fi altceva… Cum se va schimba situaţia după ce vom câştiga, domnule?

– După aceea? *Ce să nu spun?* Va fi… extraordinar. Vom avea

tehnologie Qeng Ho şi o civilizaţie planetară aproape capabilă să o folosească. Doar atât, şi tot va însemna cea mai puternică poziţie comercială deţinută vreodată de un Qeng Ho. Dar noi nu ne vom rezuma la atât. Dacă vom avea timp, vom avea propulsie cu statoreactoare Bussard care profită de avantajul celor învăţate din fizica Fluctuantei. Ştii cât de divers e ADN-ul pe Arachna. Numai atât, şi tot e o comoară, o cutie cu surprize care ar putea energiza…

– Şi toţi focalizaţii vor fi eliberaţi.

– Da, da. Desigur. Nu-ţi face griji, Vinh, o s-o luăm pe Trixia înapoi.

O promisiune riscantă, dar pe care Pham intenţiona s-o respecte. Dacă Trixia Bonsol ar fi liberă, poate că Vinh ar asculta de glasul raţiunii în alte privinţe. Poate.

Pham sesiză că băiatul îl privea neobişnuit; lăsase liniştea să alunece în implicaţii nedorite.

– Bine. Cred că am terminat. Exersează limbajul de input şi tiparele de testare vizuală. Timpul nostru s-a terminat. *Mulţumesc, Lord al Comerţului!* Primul pleci tu, exact pe unde ai venit. Dacă te ia careva la întrebări, ai ajuns aproape de ecluza taxiurilor, apoi te-ai hotărât să te întorci în salon ca să iei dejunul.

– În regulă.

Vinh ezită, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva. Se răzgândi şi pluti înapoi, cotind pe lângă balonul interior.

Pham se uită la cronometrul pe care-l vedea în fundul ochilor. Peste douăzeci de secunde, va pleca în direcţia opusă. Localizatoarele transmiseseră spionilor lui Brughel minciuni bine gândite în ultimele două mii de secunde. Mai târziu, Pham va verifica dacă se potrivesc cu cele petrecute într-adevăr în restul habitatului. Va trebui să le mai cârpească pe ici, pe colo, fără îndoială. Întâlnirea lor ar fi fost uşoară dacă duşmanul ar fi avut analişti obişnuiţi. Din cauza deviaţilor, asigurarea spatelui devenea un exerciţiu paranoic.

Zece secunde. Pe semiîntuneric, scrută locul din care tocmai plecase Ezr Vinh. Pham Nuwen avea experienţa unei vieţi de diplomaţie şi decepţie. *De ce dracu' n-am fost mai blând cu băiatul?* Stafia Surei Vinh îl pândea de foarte aproape. Şi râdea.

– Ştii, trebuie neapărat să montăm localizatoare pe Hammerfest.

Cererea devenise un ritual la începutul şedinţelor de informare ţinute cu Brughel. Astăzi poate că Ritser se pregătea de o surpriză.

– Oamenii lui Anne n-au terminat evaluarea lor.

Vicecomandorul se aplecă în faţă. De-a lungul anilor, se schimbase mai mult decât oricine. În prezent, făcea de gardă cincizeci la sută dintr-un ciclu, dar profita la maximum de îngrijirea medicală şi de sala de gimnastică din Hammerfest. Părea chiar mai sănătos decât în primii ani. Iar, în timp, învăţase să-şi satisfacă… nevoile… fără să mai

lase în urmă un şir interminabil de deviaţi morţi. Se transformase într-un comandor de nădejde.

– Aţi văzuse cel mai recent raport al lui Reynolt, domnule?

– Da. Zice că îi mai trebuie cinci ani.

Căutarea breşelor de securitate din localizatoarele speculanţilor era o activitate care friza imposibilul. În primii ani, Tomas fusese mai optimist. La urma urmei, cei care scotoceau în sistemul de securitate Qeng Ho nu aveau sprijinul deviaţilor. Dar era greu să scotoceşti în străfundurile software-ului Qeng Ho vechi de opt mii de ani. În fiecare an, deviaţii lui Anne amânau termenul-limită cu încă unul sau doi ani. Cel mai recent raport…

– Încă cinci ani, domnule. E ca şi cum ar fi spus „niciodată”. Ştim amândoi cât de improbabil e ca aceste dispozitive să fie periculoase. Deviaţii mei le folosesc de doisprezece ani în habitat şi pe epave. Nu sunt specialişti programatori, dar, ascultaţi-mă pe mine, nu s-a găsit nimic suspect în localizatoare, ca, de altfel, în nici un alt echipament Qeng Ho. Sunt extrem de utile, domnule. Nimic nu le scapă. Nefolosirea lor implică riscuri.

– De exemplu?

Nau sesiză tresărirea celuilalt, care nu mai fusese încurajat în ultima vreme.

– Aăă… Păi, ceea ce pierdem dacă nu le folosim. Haideţi să ne uităm la informaţiile curente.

Urmă un discurs nu prea relevant despre cele mai noi probleme de securitate: încercările lui Gonle Fong de a obţine automate pentru fermele ei de pe piaţa neagră; afecţiunea perversă pe care oamenii de toate categoriile o manifestau pentru păianjeni – un sentiment dezirabil, dar şi un risc potenţial când va veni timpul să acţioneze; ce grad atinsese paranoia lui Anne.

– Ştiu că o ţineţi sub supraveghere, domnule, dar eu cred c-o ia razna. Nu e doar obsesia asta cu trapele din sistem. E tot mai posesivă cu deviaţii „ei”.

– Poate că am exagerat când am reglat-o.

Bănuielile lui Anne – sabotarea unor deviaţi – nu aveau temei şi veneau în contradicţie cu obişnuita ei precizie analitică.

– Dar ce legătură are asta cu activarea localizatoarelor în Hammerfest?

– Cu ajutorul lor, spionii mei ar putea face analize constante, de mare fineţe… ar corela traficul de reţea cu ceea ce se întâmplă într-adevăr. S-a iscat un… scandal cum că sistemul nostru de securitate e cel mai slab acolo unde ar trebui să fie cel mai tare.

– Hmm…

Nau îl fixă pe Brughel cu privirea. În copilărie, comandorul învăţase o regulă esenţială: orice faci, nu te minţi pe tine. Ştia din istorie că

autoamăgirea distrusese personalităţi ca Helmun Dire şi Pham Nuwen. Să fie sincer: voia cu adevărat lacul pe care i-l arătase Qiwi sub Hammerfest. Cu el ar fi scăpat de mizeria asta, ar fi transformat-o într-o creaţie splendidă, pe care Qeng Ho rar o întreceau chiar în sistemele civilizate. Nu era o scuză pentru breşele de securitate, dar poate că sacrificiul lui înrăutăţea situaţia. *Priveşte lucrurile din alt unghi: cine insistă cu localizatoarele?*

Ritser Brughel era extrem de încântat de ele. Nu trebuie subestimat. Qiwi provocase dilema, indirect.

– Cum e cu Qiwi Lisolet, Ritser? Ce spun analiştii tăi despre ea?

Ochii lui Ritser sclipiră. Încă o ura pe Qiwi şi-ar fi vrut s-o omoare.

– Amândoi ştim cât de repede îşi dă seama de adevăr. Supravegherea atentă e mai importantă ca niciodată. Deocamdată e curată, absolut curată. Nu vă iubeşte, dar admiraţia ei pentru dumneavoastră atinge forţa dragostei. E o capodoperă, domnule.

Qiwi înţelegea din ce în ce mai multe după fiecare altă gardă. Dar creierul îi fusese spălat foarte recent, iar extinderea ariei de acoperire a localizatoarelor ar ţine-o şi mai strâns sub supraveghere. Nau se mai gândi puţin, apoi încuviinţă:

– În regulă, domnule vicecomandor, hai să aducem localizatoare pe Hammerfest.

Bineînţeles, localizatoarele Qeng Ho se aflau deja pe Hammerfest. Particulele cât firele de praf se risipeau în curenţii de aer, se lipeau de haine, de păr şi de chiar de piele. Erau omniprezente în spaţiile locuite din jurul conglomeratului.

În ciuda omniprezenţei, fără energie, localizatoarele se reduceau la simple bucăţi de metal. Acum oamenii lui Anne reprogramau cablurile de pe Hammerfest şi le extindeau până în peşterile proaspăt săpate sub habitat. Acum, de zece ori pe secundă, microundele pulsau în fiecare spaţiu deschis. Energia era mult sub pragul la care ar fi putut cauza avarii biologice, atât de scăzută, încât nu interfera cu alte utilităţi. Localizatoarele Qeng Ho nu aveau nevoie de putere prea mare, doar atât cât să-şi acţioneze senzorii discreţi şi să comunice cu vecinii cei mai apropiaţi. La zece kilosecunde după activarea impulsurilor de microunde, Ritser raportă că reţeaua se stabilizase şi că furniza date sigure. Milioane de procesoare, împrăştiate pe un diametru de patru sute de metri, fiecare puţin mai puternic decât un calculator din Era Zorilor. În principiu, alcătuiau cea mai puternică reţea de calculatoare din punctul L1.

În patru zile, Qiwi termină excavarea peşterii şi plasă servovalvele. Tatăl ei procesa deja solul pe înălţimi. Apa rămânea la urmă, dar venea şi ea.

Când terminară, Nau se întrebă cum se descurcaseră fără

localizatoare în toată vremea asta. Ritser Brughel avusese perfectă dreptate. Înainte, nici nu avuseseră un sistem de securitate în Hammerfest. Înainte, habitatul Qeng Ho fusese un loc mai sigur pentru operaţiunile de securitate. Nau îi supraveghea pe Brughel şi pe spionii lui baleind mai multe zile la rând tot Hammerfestul, apoi navele şi norul de depozite. Încălcă tradiţia şi operă localizatoarele timp de o sută de kilosecunde în depozitul de arsenal din L1-A. Parcă luminai cu reflectorul spaţii întunecoase. Descoperiră şi eliminară zeci de erori de securitate… şi dădură peste nu una, ci mai multe urme de activitate subversivă. În ansamblu, experienţa era un mijloc excelent de întărire a încrederii, ca atunci când verifici o casă după paraziţi, nu găseşti niciunul, dar constaţi unde trebuie să pui otravă şi obstacole împotriva posibilelor infestări viitoare.

Acum, Tomas Nau îşi cunoştea propriul domeniu mai bine decât orice comandor din istoria emergentă. Cu ajutorul localizatoarelor, spionii lui Brughel îi comunicau poziţia şi starea emoţională, chiar cea cognitivă, a oricărei persoane din Hammerfest. După un timp, îşi dădu seama că de mult ar fi trebuit să facă unele experimente.

Ezr Vinh. Se putea face mai mult în privinţa lui. Îi studie încă o dată biografia. La următoarea şedinţă informativă era pregătit. Era timpul standard de şedinţe pentru Vinh. Numai ei doi, dar speculantul se obişnuise deja cu interacţiunea. Vinh apăru în biroul lui Nau ca să discute rezumatul ultimelor zece zile, progresul pe care-l făceau grupurile de deviaţi în înţelegerea lumii păianjenilor.

Tomas îl lăsă pe speculant să peroreze. Asculta, încuviinţa tacit, punea întrebări rezonabile… şi urmărea analiza care-i rula pe vizor. Doamne! Localizatoarele din aer, cele de pe scaunul lui Vinh, până şi cele de pe pielea lui raportau *Mâinii Invizibile,* unde programele analizau rezultatele şi le transmiteau înapoi în vizorul lui Nau, marcând pielea lui Vinh în culori care indicau reacţia galvanică, temperatura pielii, transpiraţia. Graficele standard din jurul feţei arătau pulsul şi alte date interne. O fereastră inserată arăta ce vedea Vinh din locul lui de pe partea cealaltă a biroului şi marca fiecare mişcare a ochilor săi cu dungi roşii. Doi dintre spionii lui Brughel se ocupau de interviu, iar analiza lor se scurgea în partea de sus a vizorului lui Nau. *Subiectul e relaxat în proporţie de zece la sută din nivelul intermediar de interviu. Subiectul e încrezător, dar precaut, fără să manifeste condescendenţă faţă de comandor. În acest moment, subiectul nu încearcă să-şi suprime niciun gând explicit.*

Cam atât ar fi ghicit şi Nau, dar fără bogăţia de amănunte suplimentare, superioare celui mai eficient interogatoriu instrumentat moderat, din moment ce subiectul nu le vedea.

– Deci strategia politică e mult mai clară acum, trase concluzia Vinh, complet neavizat de natura duală a interviului. Pedure şi Frăţia

au avansat în tehnica rachetelor şi a armelor nucleare, dar sunt sistematic în urma Concordiei în ce priveşte tehnica de calcul şi reţelele.

Nau înălţă din umeri.

– Frăţia e o dictatură strictă. Nu mi-ai spus tu că tiraniile din Era Zorilor nu făceau faţă reţelelor de calculatoare?

– Ba da. *Subiectul reacţionează, suprimându-şi un sentiment probabil de ironie.* Parţial. Ştim că Frăţia pune la cale o primă lovitură după dispariţia soarelui, deci asta justifică de ce au cheltuit exagerat pe armament. În Concordia, Sherkaner Underhill este atât de entuziasmat de automate, încât Pedure nu poate ţine pasul cu el. Ca să fiu sincer, cred că ne apropiem de marea confruntare, domnule comandor. *Subiectul a făcut o afirmaţie sinceră.* Civilizaţia păianjenilor a descoperit legea inversului pătratului abia acum două generaţii; în consecinţă, au rămas în urmă cu matematica faţă de Era Zorilor. Dar Frăţia a făcut mari progrese în tehnica rachetelor. Dacă vor manifesta cel puţin a zecea parte din curiozitatea lui Sherkaner Underhill, în nici zece ani ne vor detecta.

– Înainte de a deţine noi controlul reţelelor lor?

– Da, domnule.

Asta spusese Jau Xin, judecând după deviaţii lui piloţi. Păcat. Dar măcar se întrezărea capătul Exilului… Până atunci:

Subiectul a lăsat garda jos. Nau zâmbi în barbă. Era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să-l scuture pe conducătorul de flotă Vinh. *Cine ştie, poate reuşesc chiar să-l manipulez.* În orice caz, reacţia lui va fi interesantă. Nau se lăsă pe spate în scaun, prefăcându-se că admiră bonzaiul care plutea deasupra mesei.

– Am avut ani întregi la dispoziţie pentru a-i studia pe Qeng Ho, domnule Vinh. Nu-mi fac iluzii. Voi înţelegeţi căile diferite ale civilizaţiei mai bine decât orice grup sedentar.

– Da, domnule.

Subiectul e tot calm, dar comentariul naşte aprobarea sinceră.

Nau lăsă capul pe-o parte.

– Faci parte din ramura Vinh; dacă e să înţeleagă situaţia vreun Qeng Ho, tu eşti acela. Vezi, unul dintre eroii mei personali a fost dintotdeauna Pham Nuwen.

– Aţi… mai menţionat asta.

Cuvintele ieşiră serbede din gura lui Vinh. Pe vizorul lui Nau, faţa lui îşi schimbă culoarea, pulsul se acceleră şi Ezr începu să transpire. Undeva, pe *Mâna Invizibilă,* spionii analizară şi raportară: *Subiectul este extrem de furios pe comandor.*

– Sincer, domnule Vinh, nu încerc să-ţi insult tradiţiile. Ştii că emergenţii dispreţuiesc cultura Qeng Ho în mare parte, dar cu Pham Nuwen e altceva. Vezi… eu ştiu adevărul despre Pham Nuwen.

Culorile de diagnostic se estompau, indicând revenirea la normal, ca şi bătăile inimii lui Vinh. Pupilele dilatate şi privirea se potriveau cu furia înăbuşită. Nau percepu o neconcordanţă pasageră; după reacţia lui Vinh, comandorul ar fi zis că se teme puţin. *Poate că am ce învăţa de la automate.* Acum comandorul era sincer dezorientat.

– Ce s-a întâmplat, domnule Vinh? Hai să fim cinstiţi, măcar de data asta. Zâmbi. N-o să-i spun lui Ritser, iar tu nu vei bârfi cu Xin, Liao sau cu Qiwi a mea.

Pulsul o luă razna, nu încăpea îndoială. Speculantul era tulburat de Qiwi Lisolet, chiar dacă nu voia s-o recunoască.

Semnele furiei scăzură. Vinh îşi linse buzele – poate un indiciu de nervozitate. Dar pictogramele din partea de sus a vizorului spuneau: subiectul este curios.

– Eu nu văd nicio asemănare între viaţa lui Pham Nuwen şi valorile emergente, rosti Vinh. Da, nu s-a născut speculant, dar numai datorită lui am ajuns ceea ce suntem astăzi. Uitaţi-vă în arhivele Qeng Ho, viaţa lui…

– O, dar m-am uitat. Sunt cam confuze, nu crezi?

– A fost un mare călător. Mă îndoiesc că i-a păsat vreodată de istorici.

– Domnule Vinh, pentru Pham Nuwen, istoria avea aceeaşi valoare ca pentru oricare alt gigant. Cred – ştiu – că arhivele voastre Qeng Ho au fost „plivite” cu grijă, probabil de propria ta familie. Dar, vezi tu, o personalitate ca el i-a atras pe alţi istorici, din lumile pe care le-a schimbat, din alte culturi exploratoare ale spaţiului. Şi poveştile lor străbat erele, iar eu am colecţionat tot ce a ajuns în acest capăt al Spaţiului Uman. Nuwen e un om cu care am căutat întotdeauna să rivalizez. Nu e un comerciant linguşitor. Este întemeietorul Ordinii, un cuceritor. Da, s-a folosit de metodele voastre comerciale, de înşelăciune şi mită. Dar nu s-a dat niciodată la o parte de la ameninţări şi violenţă când a fost necesar.

– Eu…

Diagnosticul coloră obrazul lui Vinh într-o combinaţie rară de furie, uimire şi îndoială, exact amestecul pe care l-ar fi bănuit şi Nau.

– Pot s-o dovedesc, domnule Vinh. Rosti o comandă în aer. Tocmai am transferat o parte din arhivele noastre în domeniul tău personal. Aruncă o privire. Sunt păreri simple, nerafinate, ne-Qeng Ho despre acest om. Douăsprezece atrocităţi. Citeşte adevărata poveste a modului în care a pus el capăt Pogromului strentmannian, despre cum a fost trădat la Brisgo Gap. După aceea, hai să stăm din nou de vorbă.

Uluitor. Nau nu intenţionase să vorbească atât de direct, dar efectele obţinute erau atât de interesante! Cei doi mai schimbară câteva propoziţii de circumstanţă şi întâlnirea se încheie. Când Vinh se apropie de uşă, conturul mâinilor sale pâlpâi roşiatic, semnul unui

tremur invizibil.

Nau rămase câteva clipe în linişte după plecarea speculantului. Se uita în depărtare, dar în realitate citea de pe vizor. Raportul spionilor era o cascadă de pictograme colorate pe fondul Diamantului Unu. Va citi raportul cu atenţie… mai târziu. Mai întâi, să-şi pună ordine în propriile gânduri. Diagnosticele localizatoarelor erau incredibile. Fără ele, ştia că n-ar fi sesizat agitaţia lui Vinh*. Mai important, fără diagnostice, n-aş fi putut conduce conversaţia, ratând subiectele care l-au iritat pe Vinh.* Ca atare, da, manipularea activă era posibilă; nu era o simplă tehnică de spionaj. Iar acum ştia că imaginea despre sine a lui Ezr Vinh era, în mare măsură, strâns legată de basmele Qeng Ho. Ar putea fi oare băiatul influenţat de o viziune diferită a acestor poveşti? Până acum, n-ar fi zis că e posibil. Cu instrumentele astea noi, cine ştie…

– Ar trebui să ne mai întâlnim o dată faţă în faţă.

– … Bine. Pham, eu nu cred minciunile pe care mi le-a turnat Nau.

– Păi, fiecare are ocazia să-şi scrie versiunea despre trecut. Ideea de bază e că vreau să-ţi arăt cum să te porţi la un astfel de interviu-ambuscadă.

– Îmi pare rău. Am avut câteva secunde când am crezut că ne-a prins.

Pham nu-l auzi bine. Ezr Vinh făcuse mari progrese la comunicarea lor secretă, destul de mari ca să-i sesizeze tonul şocat.

– Totuşi, te-ai descurcat bine. Te-ai descurca şi mai bine cu puţin antrenament.

Mai vorbiră câteva momente, punând la punct data şi acoperirea viitoarei întâlniri. Apoi legătura firavă se rupse şi Pham se concentră pe evenimentele zilei respective.

La naiba! De-abia evitase un dezastru… sau îl evitase temporar. Pluti prin camera întunecată, dar privirea lui zbură până la Diamantul Unu şi Hammerfest. Localizatoarele erau peste tot acolo şi funcţionau, deşi unităţile RMN din clinica de focalizare prăjea instantaneu orice dispozitiv de acest fel. Aducerea localizatoarelor operaţionale pe Hammerfest era evenimentul pe care-l aştepta de ani de zile, dar… Dacă nu aş fi intervenit în diagnosticele lui Vinh, am fi pierdut totul. Pham ştiuse cum va folosi comandorul noile sale jucării; activităţi similare, chiar dacă nu atât de intense, se petreceau în habitat de ani de zile. Dar ceea ce nu bănuise era că Nau va fi aşa de inspirat în alegerea cuvintelor. Timp de zece secunde, băiatul fusese convins că Nau aflase totul. Pham măsluise rapoartele spionilor despre reacţia lui, iar Vinh însuşi se descurcase binişor, dar…

Habar n-am avut câte ştie Tomas Nau despre mine. De-a lungul anilor, comandorul susţinuse întruna ce mare admirator al „giganţilor istoriei” era el şi întotdeauna îl includea pe Pham printre ei. O încercare transparentă de a stabili puncte comune cu Qeng Ho. Acum, Pham nu mai era chiar atât de convins. Cât timp Tomas Nau îşi făcuse de lucru „citindu-l” pe Ezr Vinh, Pham rulase diagnostice similare pentru comandor. Tomas Nau admira într-adevăr ideea de personalitate istorică a lui Pham Nuwen! Monstrul credea că el şi Nuwen se asemănau. *M-a numit „Întemeietorul Ordinii”.* Afirmaţia avea o rezonanţă stranie. Deşi Pham nu se gândise niciodată să folosească expresia, exact asta ar fi vrut să fie. *Dar nu semănăm deloc. Tomas Nau ucide şi iar ucide pentru el. Eu nu am vrut decât să pun capăt omorurilor, barbarismului. Suntem diferiţi!* Îşi alungă absurditatea din minte. Lucrul cu adevărat uluitor era că Nau ştia atât de multe din povestea adevărată. În ultimele zece kilosecunde, Pham îl urmărise pe Vinh citind-o. Chiar acum picura treptat întreaga bază

de date din domeniul lui Vinh în memoria distribuită din reţeaua localizatoarelor. În următoarea megasecundă, avea s-o studieze în întregime.

Cele văzute până acum păreau… interesante. În parte, chiar adevărate. Însă, adevăr sau minciună, nu era mitologia impunătoare lăsată de Sura Vinh în istoria Qeng Ho. Nu era minciuna care acoperea trădarea ei finală. Şi cum va reacţiona Ezr? Pham fusese deja prea deschis cu băiatul. Vinh nu arăta deloc flexibilitate când venea vorba de focalizare; plângea întruna de mila deviaţilor. Ciudat. În decursul vieţii sale, Pham îi minţise cu dezinvoltură pe nebuni, ticăloşi şi chiar pe Qeng Ho… dar îl extenua să-i cânte lui Vinh în strună. Băiatul pur şi simplu nu înţelegea miracolul focalizării.

Iar în arhiva lui Nau existau lucruri care aveau să îngreuneze intenţia lui Pham de a-şi ascunde adevăratele scopuri de băiat.

Pham se scufundă încă o dată în versiunea lui Nau, citi poveste după poveste, înjură minciunile care-l transformau într-un monstru… se înfioră când citi adevărul, chiar dacă la un moment dat dăduse totul din el. Ce senzaţie ciudată, să se revadă aşa cum era! Cuvintele din discursuri i se ridicau din gât şi îi ieşeau pe gură; trezeau amintiri: anii de glorie, când aproape fiecare destinaţie îl punea în legătură cu alţi comercianţi care înţelegeau ce puteau face din cultura comercială interstelară. Radioul i-o luase înainte şi-i transmisese mesajul, cu rezultate foarte bune. La nici o mie de ani de când micul prinţ Pham fusese dat pe mâna comercianţilor călători, planul vieţii sale îl apropia de succes. Ideea unei civilizaţii Qeng Ho veritabile se răspândise în tot Spaţiul Uman, din lumi din Zona Îndepărtată, pe care poate nici nu le cunoştea, până în inima Spaţiului Uman, brăzdată iar şi iar, chiar pe Bătrânul Pământ; toţi îi auziseră mesajul, toţi aflaseră despre viziunea lui despre o organizaţie suficient de rezistentă şi de puternică pentru a opri roata destinului. Da, mulţi împărtăşiseră viziunea limitată a Surei. Existaseră acele „minţi practice”, interesate numai de bogăţii imense, în beneficiul personal şi al propriilor familii. Dar Pham crezuse atunci – *şi, Doamne, vreau să cred şi acum* – că majoritatea se încredeau într-un scop măreţ, cel propovăduit de Pham.

În cei o mie de ani de timp obiectiv, Pham răspândise mesajul: planul unei întâlniri mai spectaculoase decât oricare alta de până atunci, într-un loc şi într-un timp în care noii Qeng Ho vor declara Pacea în Spaţiul Uman, vor accepta să servească o cauză ca aceea. Sura Vinh fusese cea care stabilise locul:

Namqem.

Da, Namqem se afla aproape de nucleul Spaţiului Uman, dar era centrul activităţilor Qeng Ho. Comercianţii care puteau participa, cu siguranţă ajungeau acolo destul de uşor; nu le trebuia nici o mie de ani. Acestea erau motivele invocate de Sura. Şi tot timpul îşi afişa

zâmbetul suspicios, ca şi cum îi făcea pe plac bietului Pham. Însă el chiar credea că şansa lui era Namqem.

La sfârşit, se mai ivise un motiv ca să fie de acord cu Namqem. Sura călătorise foarte puţin; fusese dintotdeauna centrul planurilor lui Pham, în atâtea decenii şi secole la rând. În ciuda hibernoterapiei şi a celei mai bune tehnologii medicale din Spaţiul Uman, Sura Vinh împlinise o vârstă imposibilă, cinci sute, şase sute de ani? În secolul care precedase întâlnirea, mesajele ei o făceau să pară extrem de bătrână. Dacă nu ţineau întâlnirea la Namqem, Sura poate că n-ar fi apucat să vadă reuşita pentru care se zbătuse Pham, să constate câtă dreptate avea el. *A fost singura în care am avut încredere oarbă. Mi-am făcut-o cu mâna mea.*

Pham se îneacă în furia trecutului, amintindu-şi…

Întâlnirea întâlnirilor. Într-un fel, metoda şi mitologia inventate de Pham şi Sura erau dedicate acestui moment unic. Aşadar, nu era de mirare că sosirile erau temporizate cu cea mai mare precizie. În loc să vină pe rând, în decurs de un deceniu sau două, cinci mii de statoreactoare Bussard din peste trei sute de lumi se apropiau de sistemul Namqem, programate să ajungă la o megasecundă unul de altul.

Unele părăsiseră portul cu peste un secol în urmă, venind de pe Canberra sau Torma. Soseau nave de pe Strentmann şi Kielle, din lumi ale căror etnii deveniseră specii diferite. Altele, lansate de la distanţe imense, auziseră despre întâlnire prin radio. Trei nave plecaseră de pe Bătrânul Pământ. Nu toţi participanţii se încadrau în categoria comercianţilor veritabili; unele misiuni guvernamentale sperau să găsească soluţii în mesajul lui Pham. Cam pe o treime din lumile de origine ale vizitatorilor civilizaţia s-ar fi prăbuşit în timpul necesar călătoriei dus-întors.

O întâlnire de asemenea proporţii nu se putea muta sau amâna. Nici Iadul, dacă s-ar fi deschis, n-ar fi anulat-o. Cu toate acestea, la câteva decenii distanţă de port, Pham ştiuse că Iadul avea să se deschidă pentru locuitorii de pe Namqem.

Comandantul navei portdrapel a lui Pham avea doar patruzeci de ani. Văzuse cam zece lumi şi ar fi trebuit să fie mai înţelept. Dar se născuse pe Namqem.

– Sunt civilizaţi dinainte ca dumneavoastră să ieşiţi din Beznă, domnule. Ştiu cum să pună lucrurile pe roate. Cum se poate întâmpla aşa ceva?

Se uita la analiza venită cu cea mai recentă transmisie a Surei şi nu-i venea să creadă.

– Stai jos, Sammy. Pham trase cu piciorul un scaun din perete şi-i făcu semn să se aşeze. Am citit şi eu rapoartele. Simptomele sunt

clasice. În ultimul deceniu, rata blocajelor de sistem a crescut constant în tot Namqemul. Uite-aici, treizeci la sută din călătoriile celor care fac naveta pentru afaceri între sateliţii exteriori sunt blocate în orice moment.

Partea hardware funcţiona, dar sistemul era atât de complex, încât vehiculele nu puteau primi semnalul de cale liberă.

Sammy Park făcea parte dintre cei mai buni oameni ai lui Pham. Înţelegea motivele de la baza convingerilor sintetice ale noilor Qeng Ho şi îmbrăţişa aceste convingeri. Ar fi un succesor demn al lui Pham şi-al Surei, mai potrivit poate decât cei mai mari copii ai lor, care deseori se purtau la fel de precaut ca mama lor. Dar Sammy era foarte nedumerit.

– Conducerea de pe Namqem înţelege sigur pericolul, nu? Ştie tot ce a învăţat Omenirea despre stabilitate şi deţine automate mai bune decât ale noastre! Peste câteva zeci de megasecunde, sigur vom auzi că s-a reoptimizat, nu?

Pham scutură din umeri, nerecunoscându-şi propria uimire. *Atâta vreme, Namqem a fost un loc atât de bun!* Zise cu glas tare:

– Poate. Dar ştim că treizeci de ani au lucrat să pună treaba la punct. Arătă spre raportul Surei. Totuşi, problemele se agravează. Văzu expresia de pe chipul lui Park şi-şi îmblânzi vocea. Sammy, pe Namqem e pace şi libertate de patru mii de ani. Nicio altă civilizaţie Client din Spaţiul Uman nu se mai bucură de asta. Dar asta-i ideea. Fără ajutor, nu va trăi aşa la nesfârşit.

Sammy îşi adună umerii.

– Au evitat dezastrele ucigătoare. N-au suferit de pe urma bolilor sau a războaielor nucleare. Guvernarea e tot flexibilă şi deschisă. Nu sunt de vină decât nenorocitele astea de probleme tehnice.

– Sunt simptome tehnice. Sammy, guvernarea înţelege problemele foarte bine, sunt convins.

Şi nu pot face absolut nimic. Îi veni în minte cinismul lui Gunnar Larson. Conversaţia de acum se îndrepta şi ea spre o fundătură. Dar Pham Nuwen avusese la dispoziţie o viaţă întreagă ca să se gândească la probleme.

– De la flexibilitate se trage viaţa şi moartea guvernării. Acceptă presiunile de optimizare de secole întregi. Genialitatea, libertatea şi cunoştinţele din trecut i-au conferit siguranţă, dar, în cele din urmă, optimizările i-au dus la limita fragilităţii. Sateliţii megalopolis au facilitat cea mai amplă reţea din Spaţiul Uman, dar sunt şi puncte de blocaj…

– Dar noi, adică cei de pe Namqem, ştiam asta. Au existat întotdeauna marje de siguranţă.

Namqem reprezenta triumful automatelor distribuite, perfecţionate cu fiecare deceniu. În fiecare deceniu, guvernarea flexibilă răspundea

la presiunile de optimizare a alocării resurselor, iar marjele de siguranţă se micşorau. Spirala descendentă era mult mai subtilă decât pesimismul lui Karl Marx sau Han Su din Era Zorilor şi numai vag legată de viziunile lui Mancur Olson. Guvernanţii nu apelau la conducerea directă, întreprinderea liberă şi planificarea individuală erau mult mai eficiente. Dar, dacă eviţi capcanele clasice întinse de corupţie, planificare centralizată şi invenţii excentrice, totuşi…

– Până la urmă, vor apărea eşecuri. Guvernarea va trebui să acţioneze direct.

Dacă evitai toate celelalte ameninţări, până la urmă te înecai în complexitatea propriilor reuşite.

– Da, ştiu.

Sammy întoarse capul şi Pham îşi sincroniză vizorul ca să vadă la ce priveşte tânărul: Tarelsk şi Maresk, cei mai mari sateliţi. Două miliarde de oameni pe fiecare. Două discuri scânteind de luminile oraşelor, în timp ce alunecau pe suprafaţa lumii-mamă, la rândul ei cel mai mare parc din Spaţiul Uman. Când va veni sfârşitul pe Namqem, prăbuşirea va fi una abruptă, rapidă. Sistemul solar Namqem nu era pustiit în mod natural, precum coloniile asteroide pure din primele zile ale Erei Spaţiale… dar sateliţii lui megalopolis necesitau tehnologie înaltă ca să susţină miliardele de locuitori. Eşecurile grave s-ar transforma imediat într-un război la scara întregului sistem. Acest tip de calamitate spulberase nu doar o singură planetă din Spaţiul Uman. Sammy urmări scena – paşnică, splendidă, depăşită de ani de zile – apoi spuse:

– Ştiu. Asta le tot spui oamenilor de ani întregi, de când sunt eu printre Qeng Ho. Şi le-o spuneai şi cu secole înainte. Îmi pare rău, Pham. Întotdeauna am crezut… Pur şi simplu nu m-am gândit vreodată că locul meu natal va dispărea atât de curând.

– Mă întreb…

Pham îşi plimbă privirea pe puntea de comandă a navei sale portdrapel şi, prin ferestrele mai mici, la punţile de comandă ale celorlalte treizeci de nave din flota sa. Acum, la mijlocul drumului, numai trei-patru oameni se aflau pe punte. Era cea mai plictisitoare muncă din univers. Dar flota Nuwen făcea parte dintre cele mai mari care veneau la întâlnire. Peste o mie de Qeng Ho dormeau în calele navelor. Plecaseră de pe Terneu cu un secol în urmă şi zburau în formaţie strânsă, ca să nu interfereze cu câmpurile statoreactoarelor. Puntea de comandă cea mai îndepărtată era la nici patru mii de secunde-lumină de nava portdrapel.

– Mai avem douăzeci de ani până la Namqem. O grămadă de timp, dacă vrem să-l petrecem făcând de gardă. Poate că… avem ocazia să dovedim că lucrurile despre care am tot vorbit sunt reale. Pe Namqem va fi haos când vom ajunge. Dar noi suntem un ajutor venit din afara

capcanei lor planetare, şi venim în număr suficient de mare ca să ne deosebim de alţii.

Stăteau pe puntea de comandă din nava lui Sammy, *Privirea Îndepărtată.* Era destul de aglomerată, cinci dintre cele treizeci de posturi fiind ocupate. Sammy se uită de la post la post, apoi la Pham Nuwen. O umbră de speranţă trecu peste chipul său.

– Da… întregul motiv al întâlnirii poate fi ilustrat. Rula programe de temporizare, fascinat de idee. Dacă folosim rezervele suplimentare, putem menţine aproximativ o sută de oameni de gardă în fiecare navă, tot drumul până la Namqem. E destul să studiem situaţia şi să venim cu un plan de acţiune. Ce naiba, după douăzeci de ani, ar trebui să ne putem coordona şi cu celelalte flote!

Vorbea comandantul din Sammy Park. Se cufundă în calculele sale, cântărind posibilităţile.

– Da. Flota de pe Bătrânul Pământ e la nici un sfert de an-lumină de noi. Jumătate din participanţi sunt, şi ei, la mai puţin de şase ani-lumină şi, bineînţeles, distanţa scade. Cum e cu Sura şi cu Qeng Ho din sistem?

Sura prinsese rădăcini în decursul secolelor, dar „Sura şi ceilalţi aveau propriile resurse. Va supravieţui.” Ea înţelegea roata destinului, deşi nu credea că poate fi oprită. Se mutase pe Tarelsk cu un secol în urmă; „habitatul” ei era un hârb de palat pe centura de asteroizi. Îşi va da seama de ce era pe cale să facă Pham. Frontul de undă al analizei ei era probabil îndreptat în direcţia lor chiar acum. Poate exista într-adevăr un Dumnezeu al Comerţului. O *Mână Invizibilă* exista sigur. Întâlnirea de la Namqem va însemna mai mult decât îşi închipuise el vreodată.

An după an, flota flotelor se apropia de Namqem. Cinci mii de fire luminoase, licurici vizibili de-a lungul anilor-lumină – mii de ani-lumină, dacă foloseai telescoape avansate. An după an, dârele lăsate la decelerare se subţiau până când ajungeau să semene cu un puf vizibil din spatele ferestrelor altor nave, pe cale de a sosi şi ele.

Cinci mii de nave; peste un milion de fiinţe umane. Navele aveau maşini care ar fi fost în stare să distrugă lumi. Navele aveau biblioteci şi reţele de calculatoare… La un loc, ele nu erau nici cât un smoc de puf, în comparaţie cu forţa şi resursele unei civilizaţii ca Namqemul. Cum ar putea un smoc de puf să salveze un colos în prăbuşire? Pham îşi predică răspunsul la această întrebare în persoană şi în reţeaua Qeng Ho. Civilizaţiile locale sunt toate capcane izolate. Un dezastru oarecare le-ar nimici, dar un mic ajutor din afară le-ar putea conduce spre siguranţă. În cazurile mai complicate, ca pe Namqem, lume zdrobită de generaţii la rând de optimizare inteligentă, şi dezastrele depindeau de natura de sistem închis a civilizaţiilor sedentare.

Guvernarea avea prea puţine variante şi prea multe datorii, iar în cele din urmă va fi măturată de barbarism. O perspectivă exterioară, automate noi, Qeng Ho puteau oferi astfel de elemente. Asta, pretindea Pham, va fi diferenţa. Acum va avea ocazia să-şi demonstreze valabilitatea opiniilor, nu doar s-o susţină. Douăzeci de ani nu era o perioadă prea lungă pentru a se pregăti.

În douăzeci de ani, declinul cândva lent al Namqemului depăşise stadiul de neajuns, de recesiune economică. Guvernarea căzuse deja de trei ori, de fiecare dată înlocuită cu un regim aşa-zis „mai eficient”, de fiecare dată deschizând calea spre soluţii sociale şi tehnice mai radicale, idei ineficiente pe sute de alte lumi. Şi, la fiecare pas înapoi, planurile flotei care se apropia se conturau tot mai clar.

Oamenii mureau. La un miliard de kilometri de Namqem, flotele vedeau cum începe primul război de pe Namqem. Îl vedeau cu ochiul liber: explozii de gigatone, distrugerea unei guvernări concurente care se izolase cu două treimi din industria automatizată a planetelor exterioare. După detonare, nu mai rămăsese decât o treime, dar deţinea controlul ferm al regimurilor megalopolitane.

Comandantul navei portdrapel, Sammy Park, raportă la o şedinţă:

– Alqin încearcă evacuarea pe suprafaţa planetară. Maresk e la un pas de inaniţie; conducta din sistemul exterior se va goli cu câteva zile înainte de sosirea noastră.

– Ciotul de guvern Tarelsk îşi imaginează că tot mai conduce un concern viabil. Iată analiza noastră…

Noul vorbitor era fluent în nesă; avuseseră douăzeci de ani să-şi sincronizeze limba comună. Comandantul de flotă era un bărbat… tânăr… de pe Bătrânul Pământ. În opt mii de ani, Bătrânul Pământ se depopulase de patru ori. Fără existenţa lumilor-fiice, rasa umană ar fi dispărut demult. Cei ce locuiau acum pe Pământ erau ciudaţi. Niciunul dintre ei nu mai călătorise atât de departe de centrul Spaţiului Uman. Acum însă, când flotele se apropiau de sistemul Namqem, navele Bătrânului Pământ se aflau la nici zece secunde-lumină de nava portdrapel a lui Pham.

Participaseră, la fel ca oricare altele, la iniţierea a ceea ce numeau Salvare.

Sammy aşteptă politicos, ca să fie sigur că noul vorbitor şi-a terminat discursul. Apoi dădu aprobator din cap şi spuse:

– Tarelsk va fi, probabil, locul primelor decese în masă, deşi nu cunoaştem cu precizie cauza lor.

Pham stătea în aceeaşi sală de şedinţe ca Sammy. Profită de poziţia lui să intervină înainte să se încheie perioada alocată vorbitorului:

– Prezintă-ne rezumatul situaţiei Surei, Sammy.

– Comercianta Vinh se află încă pe centura principală de asteroizi. E la aproximativ două mii de secunde-lumină de locul în care suntem noi acum.

Va mai trece o vreme până când Sura se va implica personal.

– A furnizat numeroase informaţii de fond utile, dar şi-a pierdut habitatul şi multe dintre nave.

Sura deţinea mai multe moşii pe centură; fără îndoială, pe moment era în siguranţă.

– Ne recomandă să mutăm locul întâlnirii la Brisgo Gap.

Secundele se scurseră greu, în aşteptarea comentariilor mai îndepărtate. Douăzeci de secunde. Nimic de la flota Bătrânului Pământ; probabil tăcea din politeţe. Patruzeci de secunde. Luă cuvântul comandantul de flotă strentmannian, o femeie, cum era de aşteptat:

– N-am auzit de locul acesta. Brisgo Gap? Ridică braţul în semn că nu renunţa la perioada alocată. Bine, am înţeles. Unde de densitate în centura de asteroizi. Râse cu tristeţe. Cred că locul nu va fi subiect de controverse. Foarte bine, am putea alege un punct longitudinal apropiat de posesiunile comerciantei Vinh şi să ne întâlnim cu toţii acolo… după ce încheiem operaţiunea de Salvare.

Străbătuseră, unii zeci, alţii sute de ani-lumină. Iar acum, Grandioasa Întâlnire se va ţine în neant. Atât cât îi permisese decalajul temporal, Pham încercase s-o convingă pe Sura să schimbe propunerea. A te întâlni în mijlocul pustiului însemna a-ţi recunoaşte eşecul. Când veni rândul navei *Privirea Îndepărtată,* Pham luă cuvântul:

– Desigur, comercianta Vinh a avut dreptate când a ales pentru întâlnire un colţ îndepărtat din sistemul Namqem. Dar am avut la dispoziţie ani întregi să punem la punct Salvarea. Avem cinci mii de nave. Am elaborat strategii pentru fiecare dintre populaţiile megalopolisurilor şi pentru cele mutate deja pe Namqem. Sunt de acord cu comandantul de flotă Tansolet. Propun să ne ducem la capăt planul înainte de a ne întâlni la Brisgo nu-mai-ştiu-cum.

38

Se dădea un război. Trei populaţii megalopolitane separate se aflau în pericol. Două mii de nave îşi foloseau resursele pentru a înăbuşi manevrele militare îndoielnice desfăşurate în haos. Resursele de landere ale două mii de nave fuseseră trimise chiar pe Namqem. Planeta era un parc migălos îngrijit de câteva mii de ani – acum avea să devină casă pentru miliarde de oameni. O parte din populaţia megalopolitană se afla deja pe planetă.

Peste două mii de nave se îndreptau spre Maresk. Regimul de acolo era aproape inexistent... dar locuitorii aveau să moară de foame peste câteva megasecunde. În mare parte, Maresk ar putea fi salvat printr-o combinaţie de subtilitate şi forţă brută de transportat încărcături.

Tarelsk avea încă un guvern activ, dar în toată istoria sistemului Namqem nu mai existase unul ca el. Era precum ceva ridicat din vremurile întunecate ale altor lumi, unde conducătorii vorbeau despre reconciliere, dar nu se codeau să omoare oamenii cu milioanele. Guvernul Tarelsk dovedea o nebunie nemăsurată.

Unul dintre analiştii lui Sammy spuse:

– Înfrângerea lor va fi aproape ca o cucerire armată.

– Aproape? Pham ridică privirea de la graficele de distanţă; fiecare membru al echipajului purta salopete presurizate şi glugi. Pe dracu, chiar e o cucerire armată!

În cel mai bun caz, misiunea Qeng Ho consta din trei atacuri coordonate. Dacă reuşeau, nu aşa avea să-şi amintească lumea de ele. Dacă reuşeau, fiecare operaţiune va fi un mic miracol, salvarea localnicilor care nu se puteau salva singuri. Istoria nu cunoştea decât zece războaie interstelare întinse pe mai mult de doi ani-lumină. Pham se întrebă ce şi-ar fi zis tatăl lui dacă ar fi ştiut ce avea să realizeze într-o zi fiul pe care îl abandonase.

Se întoarse la graficele de distanţă. Nu ajungeau pe Tarelsk mai repede de cincizeci de kilosecunde.

– Care-s noutăţile?

– Aşa cum era de aşteptat, guvernul Tarelsk nu ne acceptă argumentele. Ne consideră invadatori, nu salvatori. Şi nu transmit locuitorilor cuvintele noastre.

– Dar cu siguranţă că oamenii ştiu, nu?

– Nu neapărat. Am avut trei survolări reuşite.

Roboţii fuseseră lansaţi cu patru megasecunde înainte, săgeţi de recunoaştere care atingeau aproximativ o zecime din viteza luminii.

– N-am reuşit să vedem ce se petrece decât vreme de o milisecundă, dar ce-am remarcat corespunde cu datele de la spionii Surei. Credem că guvernul a optat pentru impunerea universală a legii.

Pham scoase un fluierat uşor. Acum orice sistem de calcul înglobat, orice morişcă de copil, devenea utilitate guvernamentală. Era forma cea mai drastică de control social inventată vreodată.

– Deci acum trebuie să controleze totul.

Ideea era extrem de atrăgătoare pentru o minte autoritaristă… Singura problemă era că niciun despot nu avea resursele necesare pentru a planifica fiecare amănunt din comportamentul societăţii lui. Nici măcar bombele de nimicire a planetelor nu aveau aşa o reputaţie cumplită de distrugătoare de civilizaţii. Conducătorii de pe Tarelsk regresaseră într-adevăr. Pham se lăsă în scaun.

– Bine. Asta face lucrurile mai uşoare şi mai riscante. O să alegem cursul cel mai scurt; indivizii ăştia o să-i omoare pe toţi, dacă sunt lăsaţi de capul lor. Urmaţi graficul de lansare numărul nouă.

Adică val după val de dispozitive fără echipaj. Primele vor fi bombe electromagnetice cu ţintă foarte precisă, care vor încerca să elimine automatele de pe Tarelsk. La scurtă vreme, se vor lansa excavatoare care vor inunda zonele urbane de pe satelit cu automate Qeng Ho. Dacă planurile lui Pham se dovedeau eficiente, automatele de pe Tarelsk aveau să se confrunte cu un sistem nou, necunoscut şi de necontrolat de către conducătorii care impuneau legea universală.

Flota lui Pham execută un zbor la joasă altitudine deasupra Namqemului. Manevra aceasta îi ferea de focul direct câteva mii de secunde. În sine, era un soi de inovaţie. Sistemelor civilizate nu le convenea ca rachetele nucleare mari – cu atât mai puţin propulsia cu rachete – să opereze în centrul zonelor urbane. Amenzile grele, chiar ostracizarea sau confiscarea – erau preţul plătit pentru astfel de infracţiuni. Măcar o dată te simţeai bine să arăţi degetul guvernului. Cele treizeci de nave ale lui Pham începuseră de câteva kilosecunde decelerarea cu jeturile la maximum, la peste 1 *g.* Străbătură latitudinile nordice mediane la mai puţin de două sute de kilometri – avansând cu aproximativ două sute de kilometri pe secundă. Păduri, deşerturi migălos întreţinute, oraşe temporare, care găzduiau refugiaţi de pe Alqin, toate se întrezăriră câteva clipe. Apoi ţâşniră, cu traiectoria foarte uşor curbată de masa planetară. Parcă era un desen de copil, o planetă trecând iute ca fulgerul prin faţa lor.

La numai câţiva kilometri în faţă, spaţiul sclipea de lumini orbitoare şi numai câteva dintre ele erau foc defensiv. Iată adevăratul motiv pentru care zborul la viteză mare într-o regiune urbană ar fi fost o nebunie. Spaţiul de lângă Namqem fusese cândva o scenă ordonată de utilizare optimă. Se vorbise chiar de construirea unor turnuri orbitale. Împotriva acestei optimizări protestase guvernarea, dar şi aşa spaţiul inferior gemea de mii de vehicule şi sateliţi. În vremurile prospere, microcoliziunile produseseră atâtea deşeuri, încât

colectarea lor devenise industria principală din vecinătatea planetei.

Comerţul acela organizat se încheiase cu multe megasecunde înainte. Armada Qeng Ho nu precipitase haosul, dar îl scormonea cu flăcările bombelor şi câmpurile de statoreactoare care se întindeau pe sute de kilometri. Câmpurile lui Pham măturau milioane de tone de deşeuri, transportoare şi vehicule militare ale guvernării... Îşi anunţaseră venirea; poate că nu existau victime nevinovate. În urma lor, rămaseră doar învălmăşeala şi pârjolul de pe orice câmp de luptă.

Tarelsk se întindea exact în faţă. Milioanele de lumini din zilele lui glorioase fuseseră stinse, fie printr-un ordin de la guvern, fie de bombele lui Pham. Dar satelitul nu murise. Pagubele erau cât se poate de uşoare. În nici cincizeci de secunde, navele lui Pham aveau să-şi stingă jeturile. Urmau momentele cele mai riscante ale aventurii, pentru ei personal. Fără jeturi nu puteau activa câmpurile statoreactoarelor, iar fără câmpuri, orice fărâmă de deşeu cu viteză mare putea provoca avarii.

– Patruzeci de secunde până la stingere.

Jeturile deja scădeau, ca să nu ardă suprafaţa Tarelskului.

Pham scană rapoartele de la celelalte flote: landerele asolizaseră pe Namqem, cele două mii de nave porniseră să salveze satelitul Maresk de la foamete. Maresk plutea ca un monstru din adâncul apelor în căutare de mâncare. Multe din cele două mii de nave reuşiseră să andocheze. Restul pluteau deasupra solului. Dincolo de limbul satelitului se zărea ultimul cargobot din exteriorul sistemului. Grăsanul cel molâu fusese lansat cu nişte megasecunde în urmă, când fermele de la graniţe încă mai aveau automate funcţionale. Cargobotul, deşi mare cât o navă, nu avea structura suspendată a statoreactorului Bussard. Ducea zece milioane de tone de cereale la bord, cantitate suficientă să întreţină satelitul Maresk o vreme.

– Douăzeci de secunde până la stingere.

Pham urmări priveliştea satelitului câteva secunde în plus. Norii de nave mai mici furnicau în jurul vizitatorilor Qeng Ho, dar nu se luptau. Localnicii de aici nu-şi pierduseră minţile, ca populaţia de pe Tarelsk.

Pictograme argintii, fragmente de gheaţă, dansară în partea de sus a vizorului lui Pham. Era un mesaj de la agenţii lui Sura de pe Maresk: *Sabotaj depistat în navele andocate. Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi!*

Maresk dispăru din vedere. Pentru o clipă, Pham se uită peste puntea *Privirii Îndepărtate,* la imaginea neprelucrată a Namqemului. Lumina zilei se răspândea pe două treimi din suprafaţă. Maresk era ascuns în spatele planetei.

Şi atunci marginile atmosferei Namqem se aprinseră în vâlvătaia unui soare, un soare nou, născut undeva în spatele planetei. Peste două secunde, încă o explozie de lumină, apoi încă una.

Cu o clipă înainte, echipajul de pe puntea *Privirii Îndepărtate* se

concentrase strict pe numărătoarea inversă până la stingerea jeturilor, pregătindu-se de primejdiile care puteau să apară după ce nu mai beneficiau de protecţia câmpurilor statoreactoarelor. Acum însă, lucrurile se precipitară şi echipajul îşi îndreptă atenţia spre izbucnirile luminoase din jurul limbului.

– Multigigatone detonate în jurul lui Maresk. Analistul încerca să-şi controleze vocea. Flotele noastre de la suprafaţă... Dumnezeule! Au dispărut!

Au dispărut, împreună cu miliardele de locuitori ai megalopolisului.

Sammy Park împietri. Pham îşi dădu seama că ar putea fi necesar să preia comanda punţii. Dar Sammy se aplecă în faţă, forţându-şi centura, şi strigă ascuţit:

– Tran, Lang, înapoi la staţiile voastre. Ocupaţi-vă de flota noastră!

O altă voce;

– Jeturile se sting... acum.

Pham simţi uşurinţa familiară când jetul principal al *Privirii Îndepărtate* se stinse complet. Vizorul îi arătă că toate cele treizeci de nave ale lui se stinseseră într-o sută de milisecunde de la momentul prevăzut. Tarelsk plutea la nici patru kilometri în faţă, atât de aproape, încât nu mai semăna cu un satelit sau cu o planetă, ci cu un peisaj care îi învăluia treptat. Înainte de venirea oamenilor, Tarelsk fusese un alt satelit mort, cu cratere, puţin mai mare decât Luna originală. Asemenea Lunii, economia transportului îi aduseseră măreţie. În lumina planetei Namqem, Tarelsk era un peisaj pastelat, cu munţi plutitori artificiali. Dar, spre deosebire de vechea Lună, nu cunoscuse catastrofa provocată de mâna omului... până acum.

– Viteza de apropiere: cincizeci de metri pe secundă. Interval: trei mii cinci sute de metri.

Decelerarea se încheia atât de târziu pentru ca partea cealaltă să nu-i atace fără să se rănească. *Dar acest guvern nebun tocmai a ucis un miliard de oameni.*

– Sammy! Du-ne jos! Asolizează oriunde, acum.

– Ăăă...

Sammy îi prinse privirea şi înţelese, dar prea târziu.

Toate sistemele se opriră, vizorul lui Pham rămase curat, netulburat. Pentru prima oară în viaţă, Pham simţi cum se zguduie fizic nava. Un milion de tone de fuzelaj şi scuturi absorbiră şi amortizară zguduitura, dar ceva se ciocnise de ei. Cercetă puntea cu privirea. Răsună un cor de voci şi rapoarte, fără filtrare sau analiză.

– Atac cu proiectile, pentru Dumnezeu!

Displayurile se aprinseră pe rând – tapetul de rezervă. Perspectiva se schimbă, privirile li se deplasară lin de-a lungul peisajului de pe Tarelsk, apoi către cer. *Privirea Îndepărtată* se răsucea cu câteva grade pe secundă. Câţiva analişti juniori îşi desfăcură centurile de

siguranţă.

Sammy strigă din partea cealaltă a punţii:

– Manevre de recuperare! Contactaţi auxiliarele!

Pe singurul perete-fereastră funcţional apăru priveliştea de pe Tarelsk, rampele, turnurile şi cupolele clare de deasupra terenului agricol. Satelitul era atât de întins, încât ar fi supravieţuit fără agricultura din afara sistemului. Iar ei se îndreptau spre el cu… cincisprezece metri pe secundă? Fără vizor, nu vedea viteza.

– Cât de repede, Sammy?

Căpitanul navei portdrapel scutură din cap.

– Nu ştiu. Bomba ne-a lovit dinspre satelit, aproape în centru. Nu cred că depăşim douăzeci de metri pe secundă.

Dar nu aveau cum să încetinească epava rotitoare în care se transformase *Privirea Îndepărtată.*

Echipajul lui Sammy se dădea peste cap ca să contacteze restul navei, să reia legătura cu cele treizeci de nave. Pham stătea, asculta şi privea. Cele treizeci de nave fuseseră toate atacate. *Privirea* nu era nici cea mai avariată, nici cea mai norocoasă. Pe măsură ce curgeau rapoartele, imaginea navei lor se răsucea întruna… şi peisajul se desluşea tot mai clar. Pham zări dezastrele provocate de explozii. Idioţii îşi distruseseră o parte din propriile ferme. În faţă, pe cale să cadă… Doamne… se afla vechiul turn de birouri cumpărat de el şi Sura în primul secol.

În general, ciocnirile dintre nave variau de la mici izbituri, la un milimetru pe secundă, care interesau numai poliţia portuară, la explozii de proporţii, orbitoare, care nimiceau planetoizi şi spulberau navele. Întâlnirea dintre *Privirea Îndepărtată* şi Tarelsk se situa undeva la mijloc. O navă de milioane de tone, străpungând cupole de presurizare şi clădiri cu multe etaje, dar la viteza cu care aleargă un om într-un câmp gravitaţional de 1 *g.*

Un milion de tone nu se opresc uşor. Ciocnirea se prelungi într-o cascadă tumultuoasă de furie devastatoare. Clădirile oraşului se zdrobiră mai uşor decât metalul fuzelajului şi nucleul de propulsie, dar nava şi oraşul din jur se făcură o ruină.

Nu durase mai mult de douăzeci de secunde, dar, la sfârşit, Pham şi ceilalţi atârnau în centuri pe suprafaţa de gravitaţie 2 *g* de pe Tarelsk. Luminiţe pâlpâiau din pereţii îndoiţi, iar displayurile arătau numai prostii. Pham se eliberă şi alunecă în jos, ca să calce pe tavan. Lângă grătarul ventilatorului praful se ridica în vârtejuri, dar costumul lui presurizat se etanşeiza. Puntea absorbea vidul. Pe canalul de comandă, îl auzi pe Sammy evaluând pagubele. Cinci mii de oameni fuseseră la bordul *Privirii Îndepărtate…* până nu demult.

– Am pierdut toată încărcătura din faţă, domnule comandant. Ne vor trebui kilosecunde să scoatem cadavrele. Am…

Pham urcă pe perete până la trapă şi o întredeschise. O pală de vânt nervos se rătăci înăuntru.

– Echipajele de asolizare, Sammy. Sunt în regulă?

– Da, domnule. Dar…

– Adună-le. Pe ceilalţi poţi să-i laşi aici, ca echipă de salvare, dar noi ieşim.

Şi începem să facem pe grozavii.

În următoarele kilosecunde se instală confuzia. Se întâmplau prea multe deodată. După atâţia ani de planificare, nimeni nu se gândise că operaţiunea se va încheia cu o bătălie la sol. Nici militarii Qeng Ho nu erau luptători în adevăratul sens al cuvântului. Pham Nuwen văzuse mai mult sânge şi moarte pe Canberra medievală decât văzuseră ei în toată viaţa lor.

Dar nici bătălia nu era una veritabilă. Nebunii de la guvernare nici măcar nu preveniseră districtele de coliziunile iminente. Acţionând cu de la sine putere, mulţi oameni coborâseră de la nivelurile superioare, dar tot muriseră cu milioanele în ciocnirea prelungă şi lentă. Echipele lui Pham porniră în jos, spre al doilea nivel de supertramvaie. Pham intrase în legătură cu celelalte echipaje. Locuitorii de pe Tarelsk ar mai fi avut doar câţiva ani până să atingă vârful de tehnologie şi educaţie din Spaţiul Uman. Ei înţelegeau proporţiile dezastrului; în mare parte, ei înţelegeau ceea ce guvernanţii lor nebuni nu reuşeau să priceapă. Dar erau neputincioşi în faţa sistemelor pe care ultimul lot de conducători le folosiseră împotriva lor.

Pham auzea în căşti discuţiile echipajului de asolizare al altei nave, la treizeci de kilometri distanţă. Dăduseră peste dispozitivele de impunere a legii universale.

– Totul funcţionează aici, domnule… împotriva noastră. Am pierdut cincisprezece oameni la staţia de tramvai.

– Nu te pot ajuta, Dav. Ai bombele electromagnetice. Foloseşte-le, apoi inundă nucleele utilităţilor cu automatele noastre.

Grupul lui Sammy se tot depărta de al lui Pham. Urcaseră prin aceleaşi crăpături din fuzelaj, dar la fiecare cotitură Sammy o lua în direcţie opusă. La început, nu avu importanţă. Încă se putea comunica prin pereţi destul de uşor, iar separarea îi transforma în ţinte dispersate… dar, la dracu, Sammy era deja la doi kilometri în jos, spre est, de el. Grupul lui Pham era acum înconjurat de localnici, iar unii susţineau că sunt manageri de utilităţi şi că ştiu să le arate unde să caute ca să anuleze priorităţile.

– Aşteaptă, Sammy!

Conexiunea de câmp suporta numai imagini video proaste, aşa că Pham nu vedea ce făcea echipa lui Sammy. Dar se îndepărta în continuare. După un moment, auzi:

– Pham! Am scotocit prin dărâmăturile unui campus universitar. E o explozie şi…

Pe vizorul lui Pham apăru imaginea nemişcată a unui gazon de parc, şi cel puţin doisprezece localnici fugeau spre cameră, niciunul în costum presurizat. Dar sus, lângă tavan, se înălţau vârtejuri de praf şi hârtii. Pe canalul audio se auzea şuierul ascuţit al unei scurgeri substanţiale.

Se formă a doua imagine: oamenii lui Sammy lucrând cu echipament de reparaţii industriale. Mulţimea uriaşă venea de nicăieri, unii erau copii, probabil că locul era un turn inversat. Sammy îi vorbi din nou:

– Asta e familia mea, Pham!

Pham îşi aduse aminte că membrii de pe Tarelsk ai familiei lui Park fuseseră universitari. Fir-ar!

– Nu te lăsa distras. Locul ăsta are o suprafaţă mai mare decât toate oraşele de pe o planetă medie. Nicio şansă să fi asolizat lângă…

– Ba da. Sammy se auzea cu întreruperi… nu ţi-am spus, mi s-a părut o chestiune minoră. M-am asigurat că *Privirea Îndepărtată* va asoliza lângă Politehnică.

Drace şi iar drace!

– Ascultă, Pham, îi putem salva! Dar mai mult… ne aşteptau… Sunt aici şi oameni de-ai Surei. Au planurile utilităţilor centrale… şi câteva din schimbările de software făcute de noul regim. Pham, ei cred că ştiu unde se ascund smintiţii ăia!

Poate era bine că Sammy avea propriul program de lucru; ca luptători la sol, Qeng Ho erau un dezastru. Dar, cu ajutorul planurilor utilităţilor centrale, ştiau unde se află guvernanţii şi reţeaua lor de control.

Peste zece kilosecunde, Pham avea stabilită comunicarea cu scrântiţii care se numeau guvernatori: şase indivizi cu ochi roşii, panicaţi. Liderul lor purta o uniformă de îngrijitor de parc. Reprezentau sfârşitul civilizaţiei.

– Nu puteţi face altceva decât să înrăutăţiţi lucrurile, li se adresă Pham.

– Prostii. Tarelskul e al nostru. V-am eliminat pe voi şi pe gurmanzii de pe Maresk. Avem resurse mai mult decât suficiente pentru ca Tarelsk să fie autonom. Odată voi plecaţi, noi vom instaura o nouă ordine.

Apoi imaginea se tulbură şi se pierdu treptat; să fi fost întreruperea deliberată sau din vina sistemului de comunicare? Pham nu află niciodată.

Nu conta. Conversaţia durase destul ca să identifice nodurile intermediare. Iar forţele lui Pham Nuwen aveau hardware şi software

din afara sistemului Namqem. Cu echipamentul lor şi cu ajutorul localnicilor, nebunii de guvernanţi mai rezistau doar câteva kilosecunde.

Când cedaseră, începuseră operaţiunea de Salvare. Cea mai grea.

39

Grandioasa întâlnire Qeng Ho se desfăşură după douăzeci de megasecunde. Sistemul solar Namqem era încă zonă calamitată. Alqin era pustiu, populaţia lui se refugiase pe Namqem, dar nu suferea de foame. Maresk, satelitul cel mai mic, era o epavă radioactivă; avea să fie necesare secole întregi pentru reconstruirea lui. Aproape un miliard de oameni muriseră acolo. Dar ultimul transport cu hrană fusese salvat, automatele agricole din sistemul exterior fuseseră repornite şi cele două miliarde de supravieţuitori de pe Tarelsk aveau ce mânca. Eficienţa automatelor de pe Namqem, zdrobite, se redusese la cel mult zece procente din cea originală. Supravieţuitorii sistemului Namqem vor trăi ca să reconstruiască. Nu vor dispărea, nu va urma o eră întunecată. Nepoţii lor se vor mira când vor afla despre teroarea vremurilor de acum.

Însă tot nu exista un loc civilizat de desfăşurare pentru Grandioasa Întâlnire. Pham şi Sura ţineau la hotărârea originală. Întâlnirea se va ţine la Brisgo Gap, locul cel mai pustiu din sistemul de mijloc. Măcar acolo nu îi păştea distrugerea şi nici nu aveau de rezolvat probleme locale. De la Brisgo Gap, lumea Namqemului şi cei trei sateliţi ai ei apăreau ca un disc verde-albăstrui, însoţit de trei puncte luminoase.

Sura Vinh îşi folosi ultimele resurse de pe centura de asteroizi pentru habitatul pentru Grandioasa Întâlnire. Pham sperase s-o impresioneze reuşita Planului Qeng Ho.

– Am salvat civilizaţia, Sura. Acum sigur mă crezi. Putem fi mai mult decât comercianţi care acţionează pe furiş.

Dar Sura Vinh era de-acum bătrână. În zorii civilizaţiei, ştiinţa medicală promisese nemurirea. În primele milenii, se făcuseră mari progrese. Se atingeau două sute de ani de viaţă, chiar trei sute. După aceea, fiecare pas înainte pierdea din spectaculos şi costa mai mult. Aşa că Omenirea renunţă la încă unul din visele ei naive. Hibernoterapia amâna moartea cu mii de ani, dar, în ciuda îngrijirii medicale superioare, nu te puteai aştepta să treci de cinci sute de ani în timp real.

Asta era limita maximă a omului. Şi, ca s-o atingi, plăteai un preţ teribil.

Scaunul mobil al Surei aducea mai degrabă cu un salon mobil de spital decât cu o piesă de mobilier. Ea ridică braţele scuturate de convulsii, slăbite şi în imponderabilitate.

– Nu, Pham.

Avea ochii limpezi şi verzi ca întotdeauna, îşi făcuse transplant sau erau artificiali. În glasul ei, evident mai sintetic, tot se strecura dulceaţa familiară:

– Întâlnirea trebuie să decidă, ai uitat? Nu am fost niciodată de acord unul cu planurile celuilalt. Rostul adunării e să supunem la vot.

Asta spunea Sura de secole întregi, de când a înţeles că Pham nu va renunţa la visul lui pentru nimic în lume. *Of Sura, nu vreau să te rănesc, dar viziunea mea trebuie s-o înfrângă explicit pe a ta, aşa să fie.*

Habitatul tractat de Sura în mijlocul lui Brisgo Gap era enorm, chiar după standardele proprietăţilor deţinute de ea înaintea dezastrului. Navele flotelor supravieţuitoare puteau amara la el, căci siguranţa oferită de ea se întindea la două milioane de kilometri de Brisgo Gap.

Structura centrală a habitatului era o sală de şedinţe în imponderabilitate. Poate cea mai mare din istorie, prea vastă pentru uz practic. Cu megasecunde înainte de începerea şedinţei, lumea socializa la cea mai mare adunare a comercianţilor organizată până atunci şi, probabil, de atunci încolo. Pham profita de orice secundă petrecută în afara graficelor de salvare ca să participe la ea. Îşi înmulţea zilnic numărul contactelor, interacţiona mai mult decât reuşise s-o facă în ultima sută de ani. Cumva trebuia să-i convingă pe cei suspicioşi. Şi câţi avea de convins! În principiu, erau de bun simţ, dar foarte prudenţi şi inteligenţi. Mulţi dintre ei descindeau din el. Admiraţia, chiar afecţiunea lor, părea sinceră, dar nu era sigur pe câţi îi convinsese cu adevărat. Pham constată că era mai nervos decât fusese în luptă sau în relaţiile comerciale solicitante. Nu-i nimic, îşi zise. Aşteptase acest moment toată viaţa. Normal că se agita, când până la testul final mai era atât de puţin.

Ultimele megasecunde însemnară o rearanjare frenetică a graficelor. Sistemul solar Namqem nu avea încă automate acceptabile. Doar peste aproximativ un deceniu, timp în care va fi necesar ajutorul extern pentru ca situaţia să nu deraieze, se va putea spune sigur că nu vor mai răsări oportunişti. Pham însă voia ca la întâlnire să vină oamenii lui. Iar Sura nu se jucă cu dorinţa lui. Împreună, concepură un plan care să-i aducă pe oamenii lui Pham în habitat, dar, în acelaşi timp, să nu supună la riscuri guvernarea de pe Namqem.

În cele din urmă, sosi clipa lui Pham. Unica, monumentala lui ocazie de a pune lucrurile pe roate. Se uită dincolo de cortina de la intrare, cuprinzând sala cu ochii. Sura tocmai terminase prezentarea lui Pham şi părăsea podiumul vorbitorilor. Răsunară aplauze din toate colţurile.

– Doamne…, murmură Pham.

În spatele lui, Sura îl întrebă:

– Domnul e emoţionat?

– Absolut.

O singură dată mai fusese la fel de înspăimântat… când, copil fiind, păşise pe puntea unei nave spaţiale şi se confruntase cu comercianţii Qeng Ho pentru prima oară. Se întoarse spre comandantul navei sale

portdrapel. Sammy surâdea. De la salvarea celor de pe Tarelsk, părea cel mai fericit om. Păcat. Probabil nu va mai călători niciodată, nu cu flota lui Pham, în orice caz. Oamenii salvaţi de echipajul lui chiar erau familia sa. Şi stră-stră-strănepoata aceea dulcică a sa, Jun, deşi fată de treabă, avea alte păreri despre cum ar trebui să-şi trăiască Sammy viaţa. Sammy întinse mâna:

– S-succes, domnule.

Apoi Pham dădu cortina la o parte. În drum spre podium, trecu pe lângă Sura. Nu aveau timp să stea de vorbă, să audă nimic. *Mâna* ei firavă îi atinse obrazul. Se ridică pe podium în ropote de aplauze. Fii calm. Mai avea cel puţin douăzeci de secunde până trebuia să spună ceva. Nouăsprezece, optsprezece... Sala Mare avea şapte sute de metri lăţime, construită în stilul tradiţional al străvechiului auditoriu. Publicul era o sferă aproape completă a Omenirii, aşezaţi, de voie, de-a lungul suprafeţei interioare a sălii, cu faţa la podiumul discret. Pham mişcă ochii în toate părţile, sus şi jos şi unde se uita el, acolo întorceau şi ceilalţi privirea. Corecţie: un şir de scaune, aproape o sută de mii la număr, rămaseră libere pentru acei Qeng Ho morţi în dezastrul de pe Maresk. Sura insistase asupra lor, în onoarea decedaţilor. Pham fusese de acord, însă ştia că acesta era modul în care Sura voia să amintească tuturor că propunerea lui Pham ar fi putut cere un preţ terifiant.

Ajuns pe podium, Pham ridică braţele. Unde arunca ochii, vedea Qeng Ho răspunzându-i. După o secundă, aplauzele se înteţiră. Nu distingea feţe prin vizorul clar. De la distanţă, ghicea oamenii după cum erau aşezaţi. Zări şi femei în mulţime. În câteva locuri, foarte puţine. În cele mai multe, tot atâtea la număr cât bărbaţii. În altele, femeile alcătuiau majoritatea covârşitoare. Poate că ar fi trebuit să apeleze la ele mai insistent; de când cu planeta Strentmann, constatase că au viziuni din cele mai ample. Dar încă nu se debarasase de prejudecăţile Canberrei medievale şi nu ştia niciodată cum să le conducă.

Răsuci mâinile cu palmele în faţă şi aşteptă să se potolească ovaţiile. Cuvintele discursului îi pluteau argintii în faţa ochilor. Petrecuse ani de zile ca să-l conceapă şi megasecunde întregi ca să retuşeze orice nuanţă, orice vorbă.

Dintr-odată, nu mai avu nevoie de micile pictograme argintii. Ochii săi trecură dincolo de ele, la omenirea din jur şi cuvintele îi ieşiră pe gură fără efort.

– Poporul meu!

Mulţimea se liniştise. Un milion de feţe îl cercetau de sus până jos.

– Îmi auziţi vocea acum, cu un decalaj de nicio secundă. La această întâlnire, îi auzim pe dragii noştri Qeng Ho, chiar şi pe aceia de pe îndepărtatul Pământ, în mai puţin de o secundă. Căci aceasta este

prima şi, poate, ultima dată când vedem ce suntem noi toţi. Şi putem hotărî ce vom deveni.

Poporul meu, felicitări! Am străbătut sute de ani-lumină şi am salvat o civilizaţie de la dispariţie. Am făcut aceasta în ciuda unei trădări cumplite.

Se opri şi cuprinse dintr-un gest solemn şirul de scaune goale.

– La Namqem, am oprit roata istoriei. Pe o mie de lumi, Omenirea a luptat şi a luptat, chiar a dispărut din vina ei. Singurele lucruri care ne salvează rasa sunt timpul şi distanţa, iar până acum acest fapt n-a făcut decât să condamne omenirea la a-şi repeta eşecurile.

Vechile adevăruri sunt încă valabile: fără o civilizaţie de sprijin, nicio adunare izolată de nave şi oameni nu poate reconstrui nucleul tehnologiei. Dar, în acelaşi timp, fără ajutor din afară, nicio civilizaţie sedentară nu poate rezista prea mult.

Încă o pauză. Un surâs vag străbătu chipul lui Pham.

– Aşadar, speranţa există. Împreună, cele două jumătăţi ale Omenirii, aşa cum a ajuns ea, pot face ca întregul să trăiască pentru totdeauna.

Se uită în jur şi lăsă vizorul să amplifice mai multe feţe. Îl ascultau. Oare, la final, vor fi de acord cu el?

– Întregul poate dăinui o veşnicie... dacă vom face din Qeng Ho altceva decât simpli vânzători pentru Clienţi.

Pham nu-şi mai amintea discursul în totalitate; ideile şi apelurile stăruitoare prinseseră demult rădăcini în mintea lui. Îşi amintea însă feţele, expresia optimistă de pe multe din ele, prudenţa de pe altele.

La sfârşit, a amintit publicului că urma să-şi dea votul, să decidă ultima oară asupra celor cerute de el:

– Aşadar, fără ajutorul vostru vom da greş, neîndoielnic, distruşi de aceeaşi roată care zdrobeşte civilizaţiile Clienţilor noştri. Dar, dacă priviţi o singură clipă dincolo de aspectul comercial al momentului, atunci niciun vis nu vi se va părea imposibil de realizat.

Dacă sala s-ar fi aflat pe o navă în acceleraţie sau pe o suprafaţă planetară, Pham s-ar fi împiedicat la coborârea de pe podium. În starea în care se afla, Sammy Park a trebuit să-l prindă când a trecut de cortina de la intrare.

Deasupra capetelor, în spatele cortinei, ropotele de aplauze se înteţeau.

Sura rămăsese în antecameră, dar Pham văzu feţe noi: Ratko, Butra, Qo. Primii lui copii, acum mai bătrâni ca el.

– Sura!

Scaunul scoase un pufăit slab şi Sura traversă plutind spaţiul dintre ei.

– Nu vrei să mă feliciţi pentru discursul meu? o întrebă Pham şi-i

zâmbi larg, încă ameţit.

Întinse mâinile şi le cuprinse pe ale ei cu blândeţe. Era atât de plăpândă, de trecută. *Of Sura! Acesta ar trebui să fie triumful nostru.* Nu se va mai bucura de el. Bătrână cum era, îl va considera o înfrângere. Nu va apuca să vadă rezultatul strădaniilor lor.

Aplauzele se auzeau tot mai puternice. Sura ridică ochii.

– Da. În toate faptele tale, te-ai descurcat mai bine decât m-am aşteptat. Dar tu întotdeauna te-ai descurcat mai bine decât se aştepta oricine.

Vocea ei sintetică reuşi să sune tristă şi mândră în acelaşi timp. Îi făcu semn lui Pham să se retragă din antecameră din cauza zgomotului. El o urmă, iar sunetele se stinseră treptat în spatele lui.

– Dar ştii cât noroc ai avut, nu? adăugă Sura. N-ai fi avut nicio şansă dacă Namqemul n-ar fi fost distrus chiar la sosirea flotei flotelor.

Pham scutură din umeri.

– Aşa-i, am avut noroc. Dar s-a dovedit că am dreptate, Sura! Ştim amândoi că un colaps de asemenea proporţii e cumplit… dar i-am salvat.

Costumul profesional matlasat purtat de Sura nu-i putea ascunde membrele uscate. Dar mintea şi voinţa ei se păstraseră neschimbate, susţinute de unitatea medicală din scaun. Scutură din cap cu forţa şi naturaleţea femeii care fusese cândva.

– I-ai salvat? Da, prezenţa ta le-a îmbunătăţit situaţia, dar au murit cu miliardele. Fii cinstit, Pham. O mie de ani ne-au trebuit ca să aranjăm întâlnirea asta. Nu e genul de lucru pe care să-l organizezi de câte ori se duce de râpă o civilizaţie. Dar, fără să fi murit cei de pe Maresk unul câte unul, nici cele cinci mii de nave alte tale n-ar fi fost de-ajuns. Sistemul s-ar fi aflat la limita capacităţii de susţinere, pândit de pericolele mai grave ale viitorului.

Pham se gândise la toate astea; se împotrivise locului de întâlnire cu megasecunde înainte de a avea loc.

– Dar Namqem e cea mai dificilă operaţiune de salvare cu care ne-am putea confrunta, Sura. O civilizaţie veche, cu tradiţie, care exploatează fiecare dintre resursele sistemului solar. Ne-ar fi fost mult mai uşor dacă am fi avut de-a face cu o lume ameninţată de bioflagel sau chiar cu o religie totalitaristă.

Sura scutura din cap. Ignora şi acum faptele prezentate de Pham.

– Nu. În mai multe cazuri, poţi îmbunătăţi lucrurile, dar de cele mai multe ori se va repeta situaţia de pe Canberra – o mică transformare în bine, scrisă cu sânge de comerciant. Ai dreptate: fără flota flotelor, civilizaţia din sistemul Namqem ar fi murit. Dar ar fi rămas supravieţuitori pe lumea Namqem, poate că ar fi rezistat unele oraşe mari de pe centura de asteroizi. S-ar fi repetat vechea poveste şi, într-o zi, acolo s-ar fi născut altă civilizaţie, chiar dacă prin colonizare. Ai

construit o punte peste abis şi te bucuri, pe bună dreptate, de recunoştinţa a miliarde de oameni… dar reconstrucţia sistemului va cere ani de zile de administrare temeinică. Poate că noi, cei de aici – răsuci mâna în direcţia Sălii Mari –, suntem capabili de asta; poate că nu. Ştiu însă că n-o putem face pentru tot universul şi pentru eternitate.

Sura făcu un gest şi scaunul se opri pufăind. Se întoarse şi-şi puse mâinile pe umerii lui Pham. Dintr-odată, pe el îl cuprinse o senzaţie neştiută, o amintire chinestezică, aceea că se uită în ochii ei şi-i simte mâinile pe umeri, o amintire ce dăinuia dinainte de a fi ei parteneri, dinainte de a fi iubiţi, o amintire din primele lor zile pe *Revenirea:* Sura Vinh, tânăra femeie serioasă. Au existat unele momente când se supăra foc pe micul Pham. Au existat altele, când întindea braţele şi-l prindea de umeri, încercând să-l facă să stea pe loc măcar cât să-i bage în cap ceea ce mintea lui de barbar ignora.

– Fiule, oare nu înţelegi? Suntem răspândiţi în tot Spaţiul Uman, dar nu putem conduce toate civilizaţiile. Ar fi nevoie de o rasă de sclavi iubitori pentru asta. Noi, Qeng Ho, nu vom fi niciodată aşa ceva.

Pham se obligă să se uite în ochii Surei. Ea susţinuse aceste lucruri de la bun început şi nu dăduse niciodată înapoi. *Ar fi trebuit să ştiu că vom ajunge aici într-o bună zi.* Iar acum ea va pierde şi el nu va avea cum s-o ajute.

– Îmi pare rău, Sura. Când va veni rândul discursului tău, poţi să-ţi spui părerea în faţa unui milion de oameni. Mulţi te vor crede. Şi atunci vor vota. Şi…

Şi, din cât văzuse în Sala Mare, din cât citise în ochii ei… Pham ştiu pentru prima oară că avea să învingă.

Sura se întoarse şi vorbi cu glas artificial blând:

– Nu. Nu voi ţine un astfel de discurs. Alegeri? Ciudat, să depinzi de ele acum… Am auzit noi cum ai pus capăt Pogromului Strentmannian.

Schimbarea de subiect era absurdă, dar remarca atinse un punct dureros.

– Am rămas cu o navă, Sura. Tu ce-ai fi făcut?

Le-am salvat nenorocita de civilizaţie, partea din ea care nu era monstruoasă.

Sura ridică braţul.

– Regret… Pham, eşti prea norocos, prea bun. Parcă vorbea de una singură. De aproape o mie de ani, noi doi am muncit pentru această întâlnire. A fost o impostură perpetuă, dar, de-a lungul timpului, am creat o cultură comercială care ar putea dura cât visele tale optimiste. Şi am fost mereu convinsă că, la sfârşit, când ne vom aduna toţi, faţă în faţă, la o Grandioasă Întâlnire, bunul-simţ va domina. Sura scutură

din cap şi surâse vag. Dar nu mi-am închipuit că norocul îţi va pune la dispoziţie catastrofa de pe Namqem exact la momentul potrivit; nici că o vei evita cu pricepere de maestru. Pham, dacă mergem pe drumul tău, e foarte posibil ca peste zece ani să ne trezim cu un alt dezastru pe Namqem. Peste câteva secole, Qeng Ho se vor fragmenta în zeci de facţiuni conflictuale, care toate se vor considera „guvernări interstelare". Iar visul nostru comun se va destrăma. Ai dreptate, Pham. Ai putea câştiga alegerile… de aceea nu vor avea loc niciun fel de alegeri, cel puţin nu cele la care te gândeşti tu.

Pham Nuwen nu desluşi imediat înţelesul cuvintelor. Mai fusese trădat de nenumărate ori. Învăţase să simtă trădarea înainte de a vedea vreodată o navă spaţială. Dar*… Sura?* Sura, singura în care se încrezuse întotdeauna, salvatoarea lui, iubita lui, cel mai bun prieten al lui, cea cu care făcea planuri de-o viaţă. Şi acum…

Îşi plimbă privirea prin cameră, făcând, în mintea lui, o schimbare de raţionament mai profundă decât oricare alta din viaţa lui. În afară de Sura, mai erau şi asistenţii ei, şase la număr. Şi Ratko, Butra şi Qo. Dintre asistenţii lui, numai Sammy Park era prezent. Sammy stătea puţin mai retras. Părea bolnav.

Într-un sfârşit, se uită la Sura.

– Nu înţeleg… indiferent ce joc faci, nu ai cum schimba alegerile. M-a auzit un milion de oameni.

Ea oftă.

– Te-au auzit şi ai câştiga detaşat dacă alegerile ar fi cinstite. Dar mulţi dintre cei care crezi că te-au susţinut… sunt, de fapt, de partea mea.

Sura şovăi. Pham se uită la copiii lui. Ratko îl evită, dar Butra şi Qo îl săgetară din priviri.

– N-am vrut să te rănim, tată, spuse Ratko, reuşind, în cele din urmă, să se uite în ochii lui. Te iubim. Toată cacealmaua asta cu întâlnirea era menită să-ţi demonstreze că Qeng Ho nu sunt aşa cum ai vrut tu să fie. Dar lucrurile n-au decurs aşa cum ne-am aşteptat…

Nu vorbele lui Ratko contau, ci privirea copiilor. Aceeaşi expresie neîndurătoare a fraţilor şi surorilor lui, într-o dimineaţă, pe Canberra. Toată dragostea aceea de-a lungul anilor… o cacealma?

Pham se uită la Sura.

– Şi cum îţi propui să câştigi? Cu moartea accidentală a jumătate de milion de oameni? Sau prin asasinarea selectivă a treizeci de mii de adepţi înrăiţi ai lui Nuwen? Nu-ţi va merge, Sura. Sunt prea mulţi oameni buni aici. Poate vei câştiga astăzi, dar lumea va rămâne şi, mai devreme sau mai târziu, te vei pomeni cu un război civil.

Sura scutură din cap.

– Nu omorâm pe nimeni, Pham. Şi nici nu vom răspândi vestea, cel puţin nu pretutindeni. Oamenii din sală îşi vor aminti de discursul tău,

dar înregistrările lor... majoritatea folosesc aparatură militară. Ospitalitatea noastră gratuită, mai ţii minte? La urmă, discursul tău va fi rafinat pentru a deveni mai... sigur. În următoarele douăzeci de kilosecunde, te vei întâlni cu opoziţia într-o şedinţă specială. La finalul ei, vei anunţa un compromis: Qeng Ho va depune un efort mult mai mare pentru serviciile noastre de informaţii prin reţea, care ajută la reconstruirea civilizaţiilor. Dar îţi vei retrage conceptul de guvernare interstelară, convins de argumentele celorlalţi.

O păcăleală.

– Ai putea înscena asta. Dar mai târziu tot va trebui să ucizi nenumăraţi oameni.

– Nu. Îţi vei anunţa noul ideal, o expediţie în capătul îndepărtat al Spaţiului Uman. Va reieşi clar că o faci din amărăciune, dar ne vei dori numai bine. Flota ta îndepărtată este aproape gata, Pham, la aproximativ douăzeci de grade înapoi, de-a lungul spaţiului Brisgo Gap. Am echipat-o cu tot ce trebuie. Automatele tale sunt neobişnuit de eficiente, mult mai scumpe decât ar fi profitabil. Nu ai nevoie de gardă continuă, iar prima trezire va fi peste câteva secole.

Pham îşi plimbă privirea de la unul la altul. Trădarea Surei ar merge, însă numai dacă majoritatea comandanţilor de flotă care credea el că-l susţineau erau ca Ratko, Butra şi Qo. Şi numai dacă răspândiseră minciuni credibile printre oamenii lor.

– De când... de când plănuieşti asta, Sura?

– De când erai tânăr, Pham. Aproape toată viaţa mea. Dar m-am rugat să nu ajungem aici.

Pham încuviinţă în tăcere, împietrit. Dacă plănuise trădarea de atâta vreme, nu vor exista greşeli grosolane. Nu conta.

– Flota mea aşteaptă, zici? Strâmbă din buze. Iar cei incorigibili vor alcătui echipajul ei. Câţi sunt? Treizeci de mii?

– Mult mai puţini, Pham. I-am studiat foarte atent pe adepţii tăi înveteraţi.

Dacă avea de ales, cine prefera să plece pentru totdeauna într-o călătorie fără întoarcere? Fusese o dovadă de mare precauţie să-i ţină pe suporteri departe de încăperea aceasta. Pe toţi, în afară de Sammy.

– Sammy?

Comandantul navei sale portdrapel se uită în ochii lui, dar buzele îi tremurau.

– Domnule, îmi pare f-f-foarte rău. Jun vrea să duc o altfel de viaţă. Noi... suntem Qeng Ho, dar nu putem veni cu dumneavoastră.

Pham încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Aha.

Sura pluti mai aproape de el. Pham îşi dădu seama că, dacă s-ar fi împins, ar fi apucat probabil mânerul scaunului şi i-ar fi tras un pumn

exact în pieptul sfrijit de sub costumul matlasat. *Şi mi-aş rupe mâna din cauza efortului.* Sura purta o maşinărie în loc de inimă de câteva secole.

– Fiule? Pham? A fost un vis frumos şi, de-a lungul vremii, el ne-a făcut să fim ce suntem acum. Dar n-a fost decât un vis. Un vis destrămat.

Pham se întoarse cu spatele fără să-i răspundă. Apăruseră deja gărzi la uşă, aşteptând să-l escorteze. Nu se uită la copiii lui. Se frecă de Sammy fără o vorbă. Undeva, în adâncul inimii sale reci, îi dori numai bine comandantului său. Fără îndoială, Sammy credea minciunile despre flota lui îndepărtată. Spera să nu descopere niciodată că erau minciuni. Cine ar plăti pentru flota descrisă de Sura? Nu speculanţi şireţi ca ea, nici copiii ei cu chip de piatră, nici ceilalţi care complotaseră cu ei. Mult mai ieftină şi mai sigură e o flotă cu sicrie adevărate. Tatăl meu ar fi înţeles. Cei mai siguri duşmani sunt cei care dorm la nesfârşit.

Atunci Pham se trezi pe un coridor lung, înconjurat de gărzi – nişte străini. Avea în minte ultima imagine a Surei. Văzuse lacrimi în ochii bătrânei. Cea din urmă prefăcătorie.

O cabină îngustă, întunecată, potrivită pentru un ofiţer junior într-un habitat mic. Jachete de lucru pluteau în sacul-dulap. Plăcuţa de pe rever şopti şi numele îi pluti în faţa ochilor: Pham Trinli.

De câte ori se lăsa copleşit de furie, amintirile erau mai vii decât imaginile de pe vizor, iar revenirea în prezent, un fel de batjocură. „Flota îndepărtată” a Surei nu fusese un depozit de sicrie. Nici acum, la două mii de ani de la trădare, nu-şi putea explica de ce. Probabil mai fuseseră şi alţi trădători, puternici şi cu conştiinţă, care insistaseră ca Pham şi cei ce refuzau să-l trădeze să nu fie ucişi. „Flota” conţinea nişte barje reechipate, cu spaţiu numai pentru refugiaţi şi rezervoarele de hibernoterapie. Dar fiecare navă a „flotei” avea o altă traiectorie. Peste o mie de ani, erau împrăştiate de-a lungul şi de-a latul Spaţiului Uman.

Nu fuseseră omorâţi, dar Pham îşi învăţase lecţia. Porni în călătoria lungă şi tăcută înapoi. Sura nu mai era în viaţă. Dar mai existau acei Qeng Ho creaţi de ei, care îl trădaseră. Nu renunţase la visul lui.

… Şi ar fi murit cu el pe Triland, dacă nu l-ar fi scos Sammy de acolo. Soarta şi timpul îi oferiseră a doua şansă: promisiunea focalizării.

Pham se scutură de amintirile trecutului şi-şi reglă localizatoarele de la tâmplă şi din ureche. Avea de lucru până peste cap. Ar fi trebuit să rişte mai multe întâlniri faţă în faţă cu Vinh. Cu exerciţii serioase, băiatul ar învăţa să reziste la şocuri ca interviul ăla stupid cu Nau fără să dezvăluie nimic. Da, asta era partea uşoară. Cel mai greu era să nu

afle ce anume urmărea Pham cu adevărat.

Pham se răsuci în sacul de dormit şi-şi permise să sforăie uşor. Imaginile din spatele ochilor se schimbară cu cele pe care le furniza lui Reynolt şi spionilor. Îi păcălise din nou. În viitor...? Dacă nu mai apăreau surprize neplăcute, în viitor, Anne Reynolt rămânea cea mai serioasă ameninţare.

40

Hrunkner Unnerby zbură la Golful Calorica în Prima Zi de Întuneric. În decursul timpului, mai fusese acolo de câteva ori. Ce naiba, venise imediat ce trecuseră anii de mijloc ai Strălucirii, când fundul gropii era încă un cazan fierbând. În anii următori, munţii adăpostiseră un orăşel de ingineri constructori. În perioada de mijloc a Strălucirii, condiţiile erau infernale şi la altitudine mare, dar muncitorii erau foarte bine plătiţi; facilităţile de lansare de mai sus, de pe platou, erau finanţate cu bani de la Coroană şi din comerţ, iar după ce Hrunk instalase dispozitive de răcire eficiente, traiul în ele deveni confortabil. Bogătaşii nu începuseră să apară până prin Anii Palizi, stabilindu-se, cum procedau de cinci generaţii, în peretele căldării.

Dintre toate vizitele lui Hrunk, aceasta îi dădea cea mai stranie senzaţie. Prima Zi pe Întuneric. Limita era mai degrabă în mintea lui, nu în altă parte, şi asta o făcea mai importantă.

Unnerby venise cu un zbor comercial din Equatoria de Sus, dar nu avea clasa turist. Equatoria de Sus era doar la opt sute de kilometri distanţă, dar era cel mai îndepărtat loc accesibil în Prima Zi de Întuneric. Unnerby şi cele două asistente ale sale, de fapt, gărzile de corp, aşteptară până când ceilalţi pasageri avansară pe intervalul de pânză. Apoi îşi îmbrăcară hanoracele şi pantalonii mulaţi încălziţi şi luară cele două coşuri – motivul pentru care zburau. Chiar lângă trapa de ieşire, lui Hrunkner îi alunecă un braţ de pe pânză şi unul dintre coşuri căzu la picioarele însoţitorului de zbor. Învelişul pentru toate anotimpurile crăpă şi se întredeschise, dezvăluind conţinutul: pulbere de culoarea ardeziei, împachetată cu grijă în săculeţi de plastic.

Hrunkner coborî de pe pânză şi legă coşul. Uluit, însoţitorul începu să râdă.

– Am auzit eu că produsul cel mai exportat din Ecuatoria Superioară e praful de la munte… dar nu m-am aşteptat să ia cineva asta în serios.

Unnerby ridică din umeri, stânjenit. Uneori, stânjeneala era cea mai bună acoperire. Îşi puse coşul pe umăr şi vru să-şi închidă nasturii de la hanorac.

– Ăăă… îîî…

Însoţitorul de zbor vru să mai spună ceva, dar se dădu înapoi şi le făcu o plecăciune de rămas-bun. Cei trei tropăiră pe scară, spre pistă. Brusc, îşi dădură seama ce anume voise acesta să spună. Cu o oră în urmă, când ei plecaseră din Ecuatoria Superioară, temperatura era cu optzeci de grade sub punctul de îngheţ şi vântul depăşise treizeci de kilometri pe oră. Avuseseră nevoie de măşti încălzite numai ca să meargă de la terminalul aeroportului până la avion.

Aici…

– Fir-ar să fie, locul ăsta e un furnal!

Brun Soulac, agentul de securitate cu grad inferior, puse coşul jos şi-şi scoase hanoracul.

Agentul mai înalt în grad râse, deşi dăduse dovadă de aceeaşi lipsă de înţelepciune.

– La ce te aşteptai, Brun? Suntem în Golful Calorica.

– Da, dar e Prima Zi de Întuneric!

Şi alţi pasageri fuseseră la fel de neinspiraţi. Alcătuiau o paradă caraghioasă ţopăind şi dând jos hanorace, măşti şi pantaloni. Unnerby observă că, ori de câte ori Brun avea mâinile şi picioarele ocupate să-şi dea jos hainele de vreme rea, Aria Undergate avea mâinile libere şi se uita atent în jur. La fel, Brun intra în alertă când Aria îşi scotea hainele. Ca prin minune, pistoalele lor de serviciu nu se vedeau niciodată în toată agitaţia. Puteau face pe idioatele, dar erau la fel de isteţe ca orice soldat pe care-l văzuse Hrunkner în război.

Misiunea din Ecuatoria Superioară fusese ea discretă şi nu implicase tehnologie înaltă, dar echipa de la Agenţia de Informaţii din aeroport era foarte eficientă. Săculeţii cu pulbere de rocă fură încărcaţi în maşini blindate; mai impresionant, maiorul de serviciu nici măcar nu glumise pe seama operaţiunii absurde.

După ce stătură înăuntru treizeci de minute, Hrunk şi gărzile lui de corp, care nu mai erau acum atât de importante, ieşiră în stradă.

– Cum vine asta, „neimportante”? Aria flutură din braţe a mirare exagerată. Neimportant a fost să transportăm... chestia aia de la un capăt de continent la altul.

Niciuna dintre cele două nu cunoştea importanţa pulberii de rocă şi nu se sfiiseră să-şi arate dispreţul pentru ea. Erau agente bune, dar nu se purtau aşa cum era Hrunk obişnuit.

– Acum avem de păzit ceva important. Aria împunse cu braţul în direcţia lui Unnerby. Vorbise şi pe ton de glumă, dar şi serios. De ce nu ne-ai făcut viaţa mai uşoară şi nu te-ai dus cu subordonaţii maiorului?

Hrunkner zâmbi.

– Mai am o oră şi ceva până mă întâlnesc cu şefa. Timp destul să merg pe jos. Nu eşti curioasă, Aria?

Câţi păianjeni reuşesc să vadă Calorica în Prima Zi de Întuneric?

Aria şi Brun se încruntară, ca ofiţerii de grad inferior enervaţi de un comportament stupid, pe care nu-l pot corecta. Unnerby se simţise şi el la fel de multe ori în viaţă, deşi, în mod normal, nu-şi manifestase dezacordul pe faţă. Frăţia îşi demonstrase în mai multe rânduri dorinţa de a se manifesta violent pe teritoriile altora. *Dar am împlinit şaptezeci şi cinci de ani şi sunt atâtea lucruri de care să-mi fie frică.* O luă în faţă binişor, spre luminile de la malul apei. Gărzile de corp cu care era obişnuit Unnerby, cele care-l însoţeau când mergea în

străinătate, l-ar fi încadrat. Aria şi Brun erau de împrumut, nu atât de bine informate. După o clipă, fugiră ca să-l ajungă din urmă. Însă Aria vorbea la micul ei telefon. Unnerby zâmbi în barbă. Nu, fetele astea nu erau deloc proaste. *Mă întreb dacă o să-i observ pe agenţii pe care-i sună.*

Golful Calorica era o minune a lumii de la începuturi, unul dintre cele trei situri vulcanice cunoscute. Celelalte două zăceau sub gheaţă şi ocean. Golful era de fapt craterul, vasul spart al vulcanului, şi apele oceanului îi înecau groapa din mijloc.

În primii ani de Soare Nou, acolo se deschidea iadul iadurilor, deşi nimeni nu cerceta locul în mod direct atunci. Pereţii curbaţi şi abrupţi ai vasului atrăgeau lumina soarelui şi temperatura depăşea punctul de topire al plumbului. Acest fapt provoca – sau înlesnea – scurgeri rapide de lavă şi o serie de explozii, lăsând alte cratere în pereţi, până când soarele scădea în intensitate, la mijlocul perioadei de Strălucire. Dar şi în anii aceia, doar cei mai nesăbuiţi exploratori se aventurau dincolo de marginea de platou a craterului.

Dar, pe măsură ce soarele intra în Anii Palizi ai ciclului său, un alt vizitator îşi făcea apariţia. Dacă teritoriile nordice şi sudice aveau parte de ierni tot mai aspre, acum în vârful craterului era plăcut şi cald. Pe măsură ce lumea se răcea, părţile inferioare ale vasului deveneau, treptat, mai întâi accesibile, apoi un paradis. În ultimele cinci generaţii, Golful Caloric ajunsese staţiunea cea mai exclusivistă din Anii Palizi, locul în care păianjenii atât de avuţi, încât nu trebuiau să economisească şi să muncească pentru a se pregăti de Întuneric, veneau să se distreze. În toiul Marelui Război, când Unnerby bătea zăpezile pe Frontul de Est, şi chiar mai târziu, când războiul se dădea mai mult în tuneluri, chiar şi atunci îşi amintea că văzuse gravuri descriind traiul fără griji din perioada de mijloc a Strălucirii, dus de trândavii bogaţi în fundul vasului din Calorica.

Într-un fel, la începutul Întunericului, Calorica semăna cu lumea pe care ingineria modernă şi energia atomică o creau pentru întreaga rasă a păianjenilor, pentru toţii anii de Întuneric. Unnerby se îndreptă spre muzica şi luminile din faţă, întrebându-se ce-o să-i mai vadă ochii.

Locul gemea de mulţime. Râsete, muzică de cimpoi şi certuri ocazionale. Păianjenii arătau atât de ciudat, din atâtea puncte de vedere, încât Unnerby nu observă lucrurile cele mai importante de la bun început.

Lăsă mulţimea să-i înghiontească ba la stânga, ba la dreapta, ca pe nişte particule în suspensie. Îşi închipuia cât de iritate trebuiau să fie Aria şi Brun de gloata asta de străini obscuri. Dar se distrau cât

puteau, amestecându-se în vacarm şi numai ocazional venind la un braţ distanţă de Unnerby. În doar câteva minute, cei trei fuseseră târâţi la marginea apei. Unii fluturau beţişoare de tămâie, dar aici, în fundul craterului, mirosea mai puternic a pucioasă împrăştiată de briza caldă. De partea cealaltă a apei, în mijlocul golfului, roci topite sclipeau roşii, infraroşii şi galbene. Aburii pluteau în sus, ca o cunună, în jurul mulţimii centrale. Aceasta era singura întindere de apă care nu dădea nimănui motive de îngrijorare legate de gheaţa de la fund şi de monştri, deşi o erupţie vulcanică i-ar fi ucis pe toţi.

– Fir-ar!

Brun îşi ieşi din rol şi-l trase pe Unnerby de la marginea pieţei.

– Uită-te în apă. Cineva se îneacă.

Unnerby cercetă iute locul indicat.

– Nu se îneacă. Se… pe Întuneric, se joacă în apă!

Siluetele pe jumătate vârâte în apă purtau un fel de flotoare ca să nu se înece. Cei trei se holbară la ele, şi Hrunk observă că nu erau singurii, deşi majoritatea privitorilor încercau să-şi ascundă uimirea. De ce oare s-ar juca cineva de-a înecul? Poate în scopuri militare: în vremuri mai calde, şi Frăţia, şi Concordia aveau vase de război.

La vreo zece metri în jos pe palisada de piatră, alt petrecăreţ sări în apă. Dintr-odată, marginea apei împrumută aspectul unei margini de stâncă periculoasă. Unnerby se trase înapoi, departe de ţipetele de încântare şi de groază care veneau din apă. El şi gărzile sale de corp traversară piaţa spre copacii decoraţi de lumină. Acolo, în aer liber, vedeau mai bine cerul şi pereţii căldării.

Era pe la mijlocul după-amiezii, dar, în afară de luminile în culori reci din arbori şi de culorile aprinse din centrul craterului, domnea întunericul. Soarele se uita la ei de sus, o pată vagă pe cer, un disc roşiatic murdar de pete negre.

Prima Zi de Întuneric. Data varia de la o religie şi de la o naţiune la alta. Soarele Nou se ivea printr-o explozie orbitoare, deşi nimeni nu trăia s-o vadă. Dar sfârşitul luminii, acela era o estompare treptată, care ţinea aproape toată perioada Strălucirii. În ultimii trei ani, soarele fusese un astru palid, care de-abia îţi încălzea spinarea la amiază, mic cât să te uiţi la el cu ochiul liber. În ultimul an, se vedeau stele toată ziua. Dar nici acela nu era începutul oficial al Întunericului, deşi însemna că nu mai creşteau plantele, că ai face bine să-ţi duci proviziile de hrană în refugiu, că fermele de tuberculi şi larve erau singurele care te vor hrăni până venea vremea să te retragi sub pământ.

Aşadar, în trecerea aceea gradată spre uitare, ce anume marca primul momentul, sau măcar prima zi de Întuneric? Unnerby se uită direct în soare. Avea culoarea unei sobe călduţe, atât de slab, încât nu emana niciun pic de căldură. Mai mic nu se va face. Lumea se va răci

pur şi simplu din ce în ce mai tare, rămasă doar cu stelele şi cu discul acela roşiatic. De acum înainte, aerul va fi prea rece pentru a putea fi respirat. În generaţiile trecute, momentul însemna ultima şansă a unui tată de a se ocupa de viitorul copiilor. În generaţiile trecute, însemna vremea faptelor înălţătoare, a trădării şi a laşităţii, când cei mai nepregătiţi se confruntau cu Întunericul şi frigul.

Aici, astăzi… Hrunk îşi îndreptă atenţia la mulţimea din piaţa dintre el şi copaci. Erau unii paingi bătrâni şi mulţi din generaţia actuală, care-şi ridicau braţele spre soare şi apoi le coborau pentru a îmbrăţişa pământul şi promisiunea somnului îndelungat.

Însă aerul era blând ca într-o seară de vară din Anii Mijlocii. Iar pământul era cald, de parcă soarele Anilor Mijlocii tocmai apusese şi lăsase arşiţa după-amiezii să se strecoare printre păianjeni. Cei mai mulţi nu se gândeau la plecarea luminii. Râdeau şi cântau şi purtau haine lucioase scumpe, de parcă viitorul n-ar fi existat. Poate că aşa erau bogaţii dintotdeauna…

Luminile reci din arbori probabil că se aprindeau de la centrala nucleară principală construită de firmele lui Unnerby, cu aproape cinci ani în urmă, pe înălţimile de deasupra căldării. Ele transformau pădurea din fundul vasului într-un lan sclipitor. Cineva adusese zâne de pădure leneşe şi le eliberase cu zecile de mii. Aripile lor scânteiau albastre şi verzi şi un albastru luminos, în vreme ce ele se prindeau în vârtejuri de afecţiune cu mulţimea de sub copaci.

În pădure, oamenii dansau în grup şi cei mai mici se căţărau în pomi ca să se joace cu zânele. Ritmul muzicii se înteţea pe măsură ce Hrunk şi gărzile sale avansară spre mijlocul crângului şi începură să urce o pantă lină care-i ducea la moşiile din fundul craterului. Hrunk se obişnuise deja cu defazaţii. Deşi în gând tot perversiuni le spunea, recunoştea că erau necesari. Îi plăcea şi-i respecta pe mulţi dintre ei. Aria şi Brun îl încadrau şi-i croiau drum fără să facă vâlvă. Amândouă erau defazate, cam de douăzeci de ani, puţin mai tinere decât Mica Victory. Păianjeni de nădejde, la fel ca aceia alături de care luptase el. Da, puţin câte puţin, Hrunkner Unnerby îşi înfrângea repulsia faţă de defazaţi. *Dar… n-am mai văzut atâţia la un loc.*

– Hei, bătrâne, vino să dansezi cu noi!

Două tinere doamne şi un domn îl asaltară. Aria şi Brun îl scăpară de ei, prefăcându-se întruna că şi ele sunt mari dansatoare. În spaţiul umbros din spatele unui copac, Unnerby surprinse un năpârlit de cincisprezece ani. Parcă prindeau viaţă imaginile gravate ale păcatului şi lenei. Da, aerul era cald şi plăcut, dar duhnea a pucioasă. Da, pământul era cald, dar nu de la soare; căldura venea din interiorul pământului şi cobora mai jos şi mai jos, ca dintr-un cadavru în putrefacţie. Orice refugiu săpat aici ar fi fost o capcană mortală, atât de fierbinte, încât locuitorilor le-ar fi putrezit carnea în carcase.

Unnerby nu-şi dădu seama cum reuşiseră Aria şi Brun să-l scoată atât de repede în partea cealaltă a pădurii. Erau şi aici mulţimi printre copaci, dar vacarmul se potolise. Păianjenii dansau fără să-şi rupă hainele.

Aici, zânele pădurii se simţeau în siguranţă ca să aterizeze pe jachetele lor, să stea şi să-şi fluture aripile dantelate şi colorate cu înfumurare leneşă. În orice altă parte, aceste creaturi îşi pierduseră demult aripile. Acum cinci ani, Unnerby se plimbase pe străzile din Princeton după un ger aspru, zdrobind cu vârfurile bocancilor mii de petale, aripile zânelor pădurii, care săpau adânc să-şi depună ouţele. Cele mai leneşe mai aveau câteva sezoane de viaţă, dar erau condamnate… sau ar fi trebuit să fie.

Cei trei urcau întruna, pe primele pante din peretele craterului. În faţa lor, vilele din Anii Palizi Târzii se întindeau într-un cerc de lumină în jurul peretelui. Desigur, niciuna nu avea mai mult de zece ani, dar majoritatea erau construite în stilul parasolar-şi-bagatelă al ultimei generaţii. Clădirile erau noi, dar banii şi familiile, bătrâne. Aproape fiecare moşie se întindea radial, până la peretele craterului. Vilele din primii Ani Palizi, de la jumătatea peretelui, aveau tentă închisă, cu arhitectura deschisă inutilizabilă. Unnerby vedea deja sclipirea zăpezii pe cele aflate mai aproape de vârf. Reşedinţa lui Sherkaner era undeva sus, printre cei destul de bogaţi pentru a-şi proteja moşia, dar prea zgârciţi ca să-şi ridice o casă în fundul craterului. Sherkaner ştia că nici Golful Calorica nu avea cum scăpa de Întuneric… decât cu ajutorul puterii nucleare.

Între luminile din pădurea de la fund şi cercul de moşii se întindea umbra. Zânele pădurii îşi luară zborul în jos, cu aripile scânteind. Nu mai mirosea a sulf decât foarte slab, aerul era curat şi tare. Deasupra lor, pe cerul negru, numai stelele şi discul amărât al soarelui. Era adevărat Întunericul. Unnerby stătu o clipă şi se uită, ignorând luminile de dedesubt. Încercă să râdă.

– Ce-aţi prefera, măi, fetelor, să respingeţi acţiuni inamice sau să mai treceţi o dată prin gloată?

Aria Undergate răspunse cu seriozitate:

– Eu aş alege gloata, normal. Dar… a fost o experienţă stranie.

– Vrei să spui înspăimântătoare, rosti Brun de-a dreptul neliniştită.

– Da. Dar n-ai observat? Mulţi dintre paingii ăia erau şi ei speriaţi. Nu ştiu, parcă toţi sunt… suntem nişte zâne de pădure leneşe. Când ridici ochii şi vezi Întunericul, când vezi că a murit soarele… te simţi îngrozitor de mic.

– Da…

Unnerby nu ştia ce să mai spună. Cele două tinere erau defazate. Sigur că nu fuseseră îndoctrinate cu tradiţii toată viaţa. Cu toate acestea, aveau aceeaşi presimţire lăuntrică precum Hrunkner.

Interesant.

– Haideţi. Staţia de funicular trebuie să fie prin preajmă.

41

Majoritatea vilelor de la nivelul intermediar erau enorme, din piatră şi lemn greu, întinse până în peşterile naturale din perete. Hrunkner se aşteptase la un soi de „Casă de pe Deal de la Sud”, dar locuinţa lui Underhill fu o dezamăgire. Parcă era o pensiune a unei vile adevărate. Pe interior, spaţiul era împărţit cu echipele de securitate, de două ori mai multe, acum că şefa venise acasă. Unnerby fu informat că preţioasa lui marfă sosise deja şi că va fi chemat în curând. Aria şi Brun primiră hârtiile de confirmare că-l aduseseră aici, iar el fu condus într-un hol nu foarte larg. Îşi petrecu după-amiaza citind reviste de ştiri foarte vechi.

– Domnule sergent? Generalul Smith stătea în prag. Îmi pare rău că am întârziat.

Purta uniformă de intendenţă fără însemne, cum obişnuise Strut Greenval. Era tot slabă şi delicată, ca întotdeauna, poate puţin mai dură în gesturi. Hrunkner o urmă prin departamentul de securitate, apoi pe nişte scări de lemn în spirală.

– Am avut noroc de data asta, să fim, Sherk şi eu, la un pas de marea ta descoperire.

– Da, doamnă. Rachner Thract a stabilit ruta.

Scările urcau în spirale neîntrerupte între zidurile de jad. Din când în când, se zăreau pe lateral uşi închise şi câte-o cameră întunecată.

– Unde sunt copiii?

Întrebarea îi scăpă lui Hrunkner fără să-şi dea seama.

Smith ezită, căutând cu siguranţă o umbră de reproş în cuvintele lui.

– Junioara s-a înrolat anul trecut.

Auzise şi el. N-o mai văzuse de atâta vreme pe Mica Victory. Oare îi place milităria? De mică fusese îndrăzneaţă, dar şi puţin excentrică, la fel ca Sherkaner. Unde-or fi Rhapsa şi Micul Hrunk?

Scările ieşeau din perete. Această porţiune a vilei existase probabil în primii Ani Palizi. Dar, unde înainte fuseseră curţi deschise şi terase, acum cuarţ lucios, în trei straturi, îi despărţea de Întuneric. Estompa culorile îndepărtate, dar oferea o privelişte goală, dezolantă. Luminile oraşului scânteiau pe fundul craterului, în jurul lacului roşu incandescent din mijloc. Deasupra apei atârna o ceaţă rece, cu sclipiri palide, în ciuda luminii de dedesubt. Generalul ascunse priveliştea cu ecrane protectoare în timp ce urcară spre ceea ce era, probabil, cuibul fostului proprietar.

Îl pofti într-o sală mare, bine luminată.

– Hrunk!

Sherkaner Underhill sări dintre pernele exagerat de umflate care alcătuiau mobilierul încăperii. Sigur rămăseseră de la fostul proprietar. Unnerby nu şi-l imagina pe general sau pe Underhill alegând un

asemenea decor.

Underhill tropăi greoi prin cameră, entuziasmat în ciuda lipsei de agilitate. Ducea de lesă o insectă-ghid. Creatura îi arătă drumul, aducându-l răbdătoare spre uşă.

– Mă tem că pe Rhapsa şi Micul Hrunk i-ai ratat cu două zile. Nu mai sunt puştii pe care-i ştii tu; au şaptesprezece ani! Dar generalul nu a fost de acord cu atmosfera de aici şi i-a expediat înapoi la Princeton.

Cu ochii din spate, Hrunkner îl văzu pe general cum îl străfulgeră pe soţul ei cu privirea fără să comenteze.

În schimb, trecu de la o fereastră la alta şi trase jaluzelele, alungând întunericul. Odinioară, camera fusese un chioşc deschis; acum, numai ferestre peste tot. Se făcură comozi. Sherkaner nu mai contenea cu noutăţile despre copii. Generalul tăcea. Când Sherk se lansă în cele mai noi aventuri ale lui Jirlib şi Brent, interveni:

– Sunt convinsă că pe domnul sergent nu îl interesează chiar atât de mult ce fac copiii noştri.

– O, dar nu... începu Unnerby, apoi văzu înfăţişarea încordată a generalului. Dar, desigur, avem multe altele de discutat, nu?

Sherk ezită, apoi se aplecă să mângâie blana de pe carapacea insectei sale călăuzitoare. Era o creatură mare, de vreo treizeci de kilograme, dar părea blândă şi inteligentă. După o clipă, începu să toarcă.

– Aş vrea să fiţi toţi la fel de uşor de mulţumit ca Mobiy. Dar, da, chiar avem multe de discutat.

Întinse mâna sub o masă filigranată – părea o piesă din Dinastia Treppen, originală, un obiect care supravieţuise timp de patru generaţii în refugiile unei familii bogate – şi scoase unul dintre sacii de plastic aduşi de Hrunk din Ecuatoria Superioară. Îl aşeză pe masă cu o bufnitură, împrăştiind fire de praf pe lemnul lustruit.

– Sunt uluit, Hrunk! Pulberea ta de rocă magică! De unde-ai ştiut? Faci un mic ocol şi dai peste secretul care le-a scăpat agenţilor noştri externi.

– Stai, stai. Vorbeşti de parcă cineva nu şi-a făcu datoria cum se cuvine.

Unii păianjeni puteau cădea într-o lumină proastă dacă nu îndrepta lucrurile.

– Informaţia a venit pe canale externe, dar Rachner Thract a colaborat cu mine sută la sută. Mi-a dat cei doi agenţi cu care am venit. Mai important, agenţii lui din Ecuatoria Superioară au fost cei care... Ştii povestea? Patru din păianjenii lui Thract au mers pe platou şi au adus pulberea din rafinăria interioară a Frăţiei.

Smith încuviinţă înclinând din cap.

– Aşa este. Nu-ţi face probleme. Îmi asum vina că ne-a scăpat. Am

avut încredere prea mare în superioritatea noastră tehnică.

Sherkaner chicotea şi împungea săculeţul cu degetul.

– Într-adevăr.

Lumina era mult mai bună decât la vama din aeroport. Dar nici în aceste condiţii pulberea nu părea altceva decât praf de culoarea ardeziei – ardezie din înălţimile ecuatoriale, pentru cine se pricepea la mineralogie.

– Dar tot nu înţeleg cum ai dat peste ea, cum de ţi-a trecut prin cap posibilitatea.

Unnerby se lăsă pe spate. Pernele erau mult mai comode decât pânza din compartimentul de clasa a treia.

– Păi, mai ţii minte expediţia aceea comună, Concordia-Frăţie, de acum cinci ani, în centrul platoului? Doi fizicieni de-ai lor pretindeau că gravitaţia o ia razna acolo.

– Da. S-au gândit că puţurile de mină sunt locul, potrivit pentru a stabili o limită mai joasă pentru principiul echivalenţei; însă au descoperit diferenţe mari, în funcţie de momentul din zi. Aşa cum spui, s-au pomenit cu răspunsuri bizare, dar şi-au retras afirmaţiile după recalibrare.

– Aşa s-a întâmplat… Dar, când am construit centrala energetică pentru Undergate-ul de Vest, am dat peste fizicienii din Concordia care au fost în expediţia aceea. Triga Deepdug[2] e un inginer excelent, deşi e fizician; am ajuns s-o cunosc foarte bine. În orice caz, ea a susţinut că metoda experimentală din expediţie era în regulă, dar că ea a fost dată la o parte de la evenimentele ulterioare… Aşa că am început să mă întreb ce-i cu operaţiunea aceea minieră din groapa deschisă, începută de Frăţie pe platou la un an după expediţie. E în centrul sitului de fizică. Au fost nevoiţi să construiască opt sute de kilometri de cale ferată până acolo.

– Au găsit cupru, interveni Smith. Au dat lovitura, n-a fost o minciună.

Unnerby îi zâmbi generalului.

– Sigur. Altfel aţi fi tăbărât peste ei imediat. Totuşi… mina de cupru e o operaţiune secundară. Iar prietena mea fizician ştie meserie. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am zis mai des că ar fi frumos să văd ce se petrece acolo. Arătă spre săculeţul cu pulbere de rocă. E din al treilea nivel al rafinăriei. Minerii Frăţiei au fost nevoiţi să filtreze sute de tone de ardezie ecuatorială ca să obţină cantitatea din săculeţul ăsta. Eu zic că o mai filtrează de o sută de ori ca să obţină produsul finit.

Smith aprobă tacit.

– Şi fac pariu că îl ţin în seifuri mai solide decât cele în care-şi ţin

2 *Deepdug* – Săpături-Adânci (n. tr.).

oculţii pietrele lor sfinte.

– Normal. Echipa lui Thract nu a reuşit să ajungă aproape de el. Hrunkner lovi săculeţul cu vârful mâinii. Sper să fie destul ca să poţi dovedi că am găsit ceva de valoare.

– A, este. Este, cum să nu!

Unnerby se holbă la Sherkaner.

– N-ai avut nici patru ore la dispoziţie!

– Doar mă ştii, Hrunk. O fi aici staţiune de vacanţă, dar eu am pasiunile mele. (Şi un laborator în care să se ocupe de ele, fără îndoială.) În lumină potrivită, pulberea ta cântăreşte cu aproximativ unu la sută mai puţin decât în altă situaţie… Felicitări, sergent, ai descoperit antigravitaţia.

– Păi…

Triga Deepdug fusese convinsă, dar Unnerby n-o prea crezuse.

– Bine, domnule Analiză-la-Minut, cum funcţionează?

– Habar n-am! Sherkaner vibra de bucurie. Ai descoperit ceva absolut necunoscut. Păi, nici măcar… îşi căută cuvintele, dar nu le găsi şi, până la urmă, spuse: E cu cântec. Am măcinat o mostră şi mai fin… ştii, nimic nu pluteşte la suprafaţă; nu poţi distila „fracţiunea antigravitaţie”. Cred că e vorba de un efect de grup. Nu pot face mai multe în laboratorul meu de aici. O să zbor la Princeton mâine-dimineaţă la prima oră. În afară de greutatea magică, am mai descoperit o ciudăţenie. Ardezia asta de pe înălţimi a conţinut întotdeauna foraminifere de diamant, dar în pulberea asta cele mai mici foraminifere – hexeni de o milionime de inci – sunt îmbogăţite cu un factor de o mie. Vreau să caut probe ale câmpurilor clasice în pulbere. Poate că particulele de foraminifere au un rol. Poate că…

Sherkaner Underhill se lansă în zeci de speculaţii şi planuri pentru zeci de teste menite să afle adevărul. Vorbind, parcă se scutura de ani. Tremura, dar renunţase la lesa insectei-călăuză şi glasul îi răsuna de bucurie. Entuziasmul său stătea la temelia lumii noi construite de studenţii lui, de Unnerby şi de Victory Smith. În timp ce Sherkaner vorbea, Victory se ridică şi merse să se aşeze lângă el. Îl cuprinse cu braţele pe după umeri şi-l strânse tare, şifonându-l.

Unnerby se pomeni că-i zâmbeşte lui Sherkaner, captivat de cuvintele sale.

– Mai ţii minte necazul în care ai intrat din cauza „Orei copiilor”? Când ai spus că „tot cerul poate fi refugiul nostru”? Sherk, cu pulberea asta, cine mai are nevoie de rachete? Putem trimite nave în spaţiu. Putem afla, în sfârşit, de ce au apărut luminile acelea pe care le-am văzut pe Întuneric! Poate descoperim alte lumi.

– Da, începu Sherkaner, dar… Se opri, dintr-odată slăbit, ca şi cum, reflectând la entuziasmul său, îşi aminti de toate obstacolele ridicate între vis şi realitate. Dar… ăăă… tot mai trebuie să ne confruntăm cu

Onorata Pedure şi cu Frăţia.

Hrunkner se gândi la plimbarea lui prin pădurea din fundul craterului. *Şi mai trebuie să învăţăm să trăim pe Întuneric.*

Sherkaner se pomeni iar bătrân. Se întinse s-o mângâie pe Mobiy şi prinse lesa cu două mâini.

– Da, mai sunt multe probleme. Ridică din umeri, conştientizându-şi vârsta şi distanţa dintre vis şi realitate. Dar nu pot face nimic pentru salvarea lumii până nu mă întorc la Princeton. În seara asta mi se iveşte cea mai bună ocazie să văd cum reacţionează păianjenii la Întuneric. Ce părere ai despre Prima Zi, Hrunk?

Căzu brusc de sus, de pe culmile speranţei, până la pământ, unde dădu peste limitele păianjenilor.

– A fost... înfricoşător, Sherk. Am renunţat la reguli una câte una şi am văzut ce a rămas aici, jos, în după-masa asta. Chiar dacă... chiar dacă o învingem pe Onorata Pedure, nu sunt sigur că ne vom alege cu ceva.

Sherkaner îi oferi obişnuitul zâmbet larg.

– Nu-i chiar aşa de rău, Hrunk. Se ridică încet şi Mobiy îl conduse la uşă. Majoritatea celor rămaşi în Calorica sunt nişte boşorogi bogaţi şi cam prostovani... risipa e de aşteptat. Dar avem ceva de învăţat dacă-i studiem. Făcu semn către general. Mă duc să fac o plimbare în jurul peretelui, la fund, draga mea. Tinerii de acolo s-ar putea să aibă nişte idei interesante.

Smith se sculă de pe pernă şi-o ocoli pe Mobiy ca să-şi îmbrăţişeze soţul.

– Iei cu tine obişnuita echipă de securitate, da? Fără şmecherii?

– Bineînţeles.

Hrunkner avu impresia că Smith vorbea foarte serios, că, de doisprezece ani încoace, Sherkaner şi copiii Underhill acceptau protecţia fără să protesteze.

Uşile de jad se închiseră lin în spatele lui Sherkaner. Unnerby şi Generalul rămaseră singuri. Smith se întoarse pe stinghia ei şi liniştea se prelungi. Câţi ani trecuseră de când vorbise cu generalul altfel decât într-o cameră plină de militari? Schimbau frecvent mesaje electronice. Unnerby nu făcea parte oficial din personalul lui Smith, dar programul centralei nucleare era cel mai important aspect civil din planul generalului şi el îi lua sfatul drept ordin, mergând din oraş în oraş, conform orarului ei, străduindu-se din toate puterile să construiască după indicaţiile specialiştilor ei şi să respecte termenele-limită, dar şi să-i mulţumească pe contractori. În fiecare zi, vorbea la telefon cu subordonaţii ei. De câteva ori pe an, se întâlneau la şedinţele cu personalul.

După răpire... bariera dintre ei devenise un zid gros, de fortăreaţă. Bariera existase şi înainte, se ridicase treptat, an după an, odată cu

creşterea copiilor; dar, înainte de moartea Goknei, reuşeau întotdeauna să treacă de ea. Acum nu-i venea deloc la îndemână să stea singur cu generalul.

Liniştea se prelungea. Cei doi se priveau şi se făceau că nu se văd. Aerul era stătut şi rece, ca şi cum încăperea n-ar fi fost aerisită demult. Hrunkner se obligă să admire mesele şi dulapurile baroce, pictate în zeci de nuanţe lăcuite. Fiecare piesă de lemn arăta veche de câteva generaţii. Pernele şi ţesătura lor brodată reflectau stilul pretenţios al Generaţiei 58. Dar se vedea că în cameră lucra Sherk. Stinghia din dreapta lui stătea lângă o masă încărcată de aparate şi hârtii.

Recunoscu scrisul tremurat al lui Underhill într-un titlu: „Videomanţia pentru steganografia cu încărcătură de date.”

Brusc, generalul sparse tăcerea apăsătoare.

– Te-ai descurcat bine, sergent.

Smith se ridică, traversă camera şi se aşeză pe stinghia din faţa biroului lui Sherk.

– Ne-a scăpat pur şi simplu descoperirea făcută de Frăţie. Şi n-am fi avut nicio idee dacă n-ai fi ridicat problema în faţa lui Thract.

– Rachner s-a ocupat de operaţiune, doamnă. E un ofiţer priceput.

– Da… M-aş bucura să-mi dai voie să urmăresc problema împreună cu el.

– Sigur.

Informaţii confidenţiale, bla, bla, bla.

Iarăşi linişte, iarăşi nimic de spus. Într-un sfârşit, Hrunkner arătă spre pernele caraghioase, dintre care cea mai mică valora cât salariul de sergent pe un an. În afară de biroul lui Sherk, nu se vedeau alte urme de-ale familiei Underhill acolo.

– Nu veniţi des pe-aici, nu?

– Nu, veni răspunsul imediat. Sherk a vrut să vadă cum trăiesc oamenii pe Întuneric şi asta a fost cea mai bună ocazie, înainte de a ne retrage şi noi. În afară de asta, mi s-a părut un loc sigur pentru copiii noştri mai mici.

Îl privi provocator.

Cum să facă să nu işte o ceartă?

– Da, păi, mă bucur că i-aţi trimis acasă, în Princeton. Sunt… sunt copii buni, doamnă, dar ăsta nu-i un loc potrivit pentru ei. Am trăit cele mai tulburătoare senzaţii în fundul craterului. Păianjenii se temeau, ca aceia din poveştile cu cei care nu se pregătesc de venirea Întunericului şi rămân singuri când se lasă. Nu au niciun scop, şi Întunericul s-a lăsat.

Smith se ridică mai sus pe stinghie.

– Avem de înfrânt milioane de ani de evoluţie; uneori, e mai greu decât fizica nucleară şi lupta cu Onorata Pedure. Dar lumea se va

obişnui.

Asta ar fi spus Sherkaner Underhill, zâmbind şi nepăsător la agitaţia din jur. Dar Smith părea mai degrabă un soldat în tranşee, repetând asigurările date de Înaltul Comandament despre punctele slabe ale inamicului. Îşi aminti cu câtă atenţie trăsese jaluzelele la fiecare fereastră.

– Vă simţiţi la fel ca mine, nu?

Pentru o clipă, crezu că generalul o să explodeze. Smith însă rămase tăcută. Într-un sfârşit, rosti:

– Ai dreptate, sergent. Aşa cum am spus, trebuie să ne luptăm cu instinctele. Scutură din umeri. Pe Sherkaner nu-l deranjează deloc. Sau, mai degrabă, ştie ce e teama şi îl fascinează, e un alt mister extraordinar. În fiecare zi, coboară pe fundul craterului şi-l studiază. Se amestecă printre oameni, cu gărzile de corp după el şi cu insecta-călăuză. Nu crezi până nu-l vezi. Ar fi stat acolo toată ziua dacă n-ai fi venit tu, cu misterul tău seducător.

Unnerby zâmbi.

– Ăsta-i Sherk. (Poate ăsta era un subiect sigur.) Aţi văzut cum s-a luminat când am vorbit despre „pulberea magică”? De-abia aştept să văd ce face cu ea. Ce se întâmplă când oferi un miracol unui făcător de miracole?

Smith nu-şi găsi cuvintele.

– O să vedem ce e cu praful acela de rocă, fără îndoială. Până la urmă. Dar… fir-ar să fie, Hrunkner, meriţi să ştii şi tu. Lucrezi cu Sherkaner de când te cunosc. Ai observat că i s-a agravat tremuratul? Adevărul e că nu îmbătrâneşte fără complicaţii, ca majoritatea celor din generaţia ta.

– Am observat că e slăbit, dar uitaţi câte rezultate se obţin la Princeton. Munceşte mai mult ca niciodată.

– Da. Indirect. În timp, a strâns un număr tot mai mare de studenţi geniali. Acum are cu sutele, împrăştiaţi în reţeaua informatică.

– Dar lucrările alea de „Tom Lurksalot”[3]? Am crezut că Sherk şi studenţii lui fac pe timizii.

– Alea? Nu. Sunt numai studenţii lui… care fac pe timizii. Se joacă anonim prin reţea; transformă asumarea meritelor într-o ghicitoare. E o… prostioară.

Prostioară sau nu, era extrem de productivă. În ultimii câţiva ani, „Tom Lurksalot” venise cu nişte realizări uluitoare în toate domeniile, de la nucleonică la informatică şi standarde industriale.

– E greu de crezut, spuse Hrunk. Astăzi mi s-a părut normal – mintal, vreau să zic. Ideile îi curgeau din gură cu repeziciunea obişnuită.

---

3 *Lurks a lot; to lurk* – a sta ascuns; a lot – mult (n. tr.).

Are idei trăsnite cu carul, când e în formă, îşi aminti el, zâmbind în barbă. Nestatornicie, numele tău e Underhill.

Generalul oftă şi rosti cu glas moale, distant, de parcă vorbea despre un personaj dintr-o carte, nu despre drama ei personală:

– Sherk a avut mii de idei trăsnite şi sute de idei învingătoare. Dar… lucrurile s-au schimbat. Dragul meu soţ n-a mai venit cu nimic nou de trei ani. Se ocupă de videomanţie acum, ştiai? E plin de entuziasmul de altădată, dar…

Smith nu reuşi să-şi ducă fraza până la capăt. De patruzeci de ani, Victory Smith şi Sherkaner Underhill formau o echipă. El venea cu o avalanşă de idei, iar ea le selecta pe cele mai bune şi i le dădea înapoi. Sherk obişnuia să descrie procesul mai colorat, pe vremea când credea că inteligenţa artificială era un semn al viitorului: „Eu sunt generatorul de idei, iar Victory selectorul de pleavă; suntem o entitate mai inteligentă decât orice umblă pe zece picioare.” Cei doi transformaseră lumea.

Acum… şi ce dacă echipa lor îşi pierduse jumătatea genială? Fantezia sclipitoare a lui Sherk îl menţinuse pe general pe drumul cel bun şi invers. Fără Sherk, Victory rămânea cu bunurile ei cele mai preţioase: curajul, forţa, persistenţa. Era destul?

Victory nu mai spuse nimic o vreme. Iar Hrunkner ar fi vrut să meargă la ea şi s-o cuprindă cu braţele pe după umeri, dar sergenţii, chiar cei bătrâni, nu se purtau aşa cu generalii.

42

Trecuseră anii şi pericolul crescuse. Mai implacabilă decât orice individ cunoscut de Pham, Anne Reynolt cerceta şi cerceta. Pe cât posibil, el evitase manipularea deviaţilor. Chiar aranjase ca operaţiunile lui să continue cât timp stătea în hibernoterapie; era riscant, dar evita corelaţiile evidente. Nu-i fusese de folos. Acum Reynolt avea bănuieli serioase. Detectorii lui Pham îi arătau că cercetările ei se intensificau şi se apropiau de un singur suspect, cel mai probabil, Pham Nuwen. Anne trebuia eliminată. Ziua de vizitare pentru noul „birou” al lui Nau putea fi cel mai nimerit prilej.

North Paw era numele ales de Tomas Nau. Lumea – mai ales acei Qeng Ho care îl construiseră – îi spunea Parcul Lacului. Toate persoanele de gardă aveau ocazia să vadă rezultatul final.

Ultimii oameni din mulţime încă îşi făceau loc înăuntru când Nau apăru pe terasa cabanei sale de lemn. Purta o jachetă lucioasă şi pantaloni verzi presurizaţi.

– Ţineţi-vă picioarele pe pământ. Qiwi a mea a inventat o etichetă cu totul deosebită pentru North Paw.

Zâmbi şi mulţimea hohoti. Pe Diamantul Unu, gravitaţia era mai mult o sugestie decât o lege a fizicii. „Pământul” din jurul cabanei era pâslă fixatoare cu textură prelucrată. Deci toţi umblau cu picioarele pe pământ, dar ideea de verticalitate nu era decât un consens vag. Lângă Nau, pe terasă, Qiwi chicotea văzând cum sutele de oameni din faţa lor se clătinau la stânga şi la dreapta ca beţivii. O pisicuţă cu blană neagră stătea încolăcită pe bluza ei de dantelă.

Nau ridică mâinile.

– Dragii mei, prietenii mei. În această după-amiază, vă rog să vă bucuraţi şi să admiraţi ceea ce aţi construit aici. Gândiţi-vă. Acum treizeci şi opt de ani, eram gata să ne distrugem prin luptă şi trădare. Pentru unii dintre voi, nu e un timp îndelungat, doar zece sau doisprezece ani de gardă. Mai ţineţi minte că atunci v-am spus că vremurile seamănă cu Anii Flagelului de pe Balacrea. Ne-am distrus majoritatea resurselor cu care am venit aici, ne-am distrus capacitatea de a călători prin spaţiu. Pentru a supravieţui, am spus atunci, trebuie să lăsăm la o parte animozităţile şi să muncim împreună, indiferent de istoriile noastre diferite… Ei, dragi prieteni, aşa am făcut. Nu am scăpat de pericolul fizic; destinul nostru încă depinde de păianjeni. Dar uitaţi-vă în jur şi veţi vedea că ne-am vindecat. Voi aţi construit acest parc din piatră seacă, aer şi zăpadă. North Paw – Parcul Lacului – nu e mare, dar e o operă de artă. Priviţi-l. Întrece orice produs creat de civilizaţie. Sunt mândru de voi.

Nau întinse mâna şi-o cuprinse pe Qiwi pe după umeri; pisica se mută în curbura cotului ei. Cândva, relaţia dintre Nau şi Lisolet fusese un zvon scârbos. Acum Pham văzu oamenii zâmbind la vederea lor.

– Este mai mult decât un parc, mai mult decât sanctuarul unui comandor. Ceea ce vedeţi aici este dovada noutăţii din univers, o îmbinare a tot ce au mai bun de oferit Qeng Ho şi emergenţii. Persoanele focalizate emergente – Pham sesiză că tot nu le spunea sclavi pe faţă – au elaborat planul detaliat al parcului. Comerţul şi activităţile individuale Qeng Ho l-au transformat în realitate. Iar eu, personal, am învăţat ceva: pe Balacrea, Frenk şi Gaspr, noi, comandorii, conducem pentru binele comunităţii, dar o facem prin îndrumare personală şi, deseori, prin forţa legii. Aici, lucrând cu voi, foşti Qeng Ho, am descoperit o altă cale. Ştiu că munca la parcul meu s-a realizat ca răsplată pentru biletul acela roz de plată pe care l-aţi ascuns de mine atâta vreme.

Ridică mâna şi câteva bilete fluturară în aer. Râsete străbătură din nou mulţimea.

– Aşadar, gândiţi-vă ce pot realiza îndrumările comandorului combinate cu eficienţa Qeng Ho, odată ce ne-am încheiat misiunea.

Se înclină în faţa aplauzelor entuziaste. Qiwi se strecură în faţa lui, ca să stea la balustradă, şi aplauzele se înteţiră. Pisica, sătulă în sfârşit de vacarm şi de ghionturi, sări din braţele lui Qiwi şi plonjă în aer, spre mulţime. Desfăcu aripi neîmblănite şi-şi încetini zborul ascendent, apoi se întoarse înapoi şi zbură în cerc deasupra stăpânei.

– Luaţi aminte, se adresă Qiwi mulţimii, Miraow are voie să zboare aici. Dar are aripi! Pisica se prefăcu că plonjează spre ea, apoi zbură în pădurea care creştea pe terenul cabanei lui Nau. Acum vă invit în aripa laterală a casei comandorului, pentru gustări.

Unii vizitatori erau deja acolo. Ceilalţi se târau spre mesele demontabile care se înclinau uşor în jos, aparent fiind încărcate de mâncare. Pham se lăsă purtat de mulţime, salutând pe oricine voia să stea de vorbă cu el. Era important să ştie cât mai mulţi că era prezent aici. Între timp, spionii din spatele ochilor săi îi construiau imaginea tactică a parcului şi a pădurii.

La masă apăreau contradicţii culturale, dar barul lui Benny stabilise deja o etichetă pentru a merge după mâncare. În câteva momente, majoritatea oamenilor îşi umpluseră containerele şi sticlele cu gustări şi se răspândiseră în aer liber. Pham se duse în spatele lui Benny şi-i trase una peste spate.

– Benny! Mâncarea e bună! Dar credeam că tu vei fi furnizorul…

Benny înghiţi în sec, tuşind.

– Normal că e bună. Şi normal că eu sunt furnizorul… şi Gonle. Mişcă din cap spre fosta funcţionară de la intendenţă de lângă el. De fapt, tatăl lui Qiwi a cultivat noutăţi găsite în biblioteci. Le avem de jumătate de an, dar le-am ţinut pentru petrecere.

Pham se dădu mare:

– Eu am muncit în exterior. Cineva trebuia să supravegheze forarea

suplimentară şi apa topită pentru lacul comandorului.

Gonle Fong afişă zâmbetul ei de mercenar. Mai mult decât oricare Qeng Ho – într-un fel, mai mult decât Qiwi – Fong înghiţea minciuna despre „viziunea comună” a lui Nau.

– Toată lumea s-a ales cu ceva din asta. Comandorul îmi susţine oficial fermele acum. Şi am automate adevărate.

– Sunt mai bune decât o tastatură? o întrebă Pham viclean.

– Poţi să fii convins. Iar astăzi, răspund de servicii.

Fong ridică mâna teatral şi o tavă cu mâncare pluti cuminte deasupra lor. Se roti sub degetele ei şi ţopăi ascultătoare când ea luă algele condimentate. Apoi se deplasă în dreptul lui Benny şi pe urmă al lui Pham. Spionii minusculi ai acestuia studiară tava din toate direcţiile. Se deplasa pe mici jeturi de gaz, fără zgomot. Un ansamblu simplu, dar graţios şi inteligent. Benny observă şi el acelaşi lucru:

– E comandată de o persoană focalizată? întrebă el trist.

– Păi… da. Comandorul a considerat că merită, având în vedere evenimentul.

Pham cercetă şi tăvile celelalte. Baleiau în cercuri largi, de pe mese cu mâncare, alegând numai musafirii neserviţi. Deşteaptă chestie. Sclavii erau ascunşi şi lumea putea pretinde ceea ce declara Nau deseori: focalizarea a ridicat civilizaţia la un nivel superior. *Dar Nau are dreptate! Naiba să-l ia.*

Pham îi adresă lui Gonle un comentariu potrivit de sarcastic, cuvinte care arătau că „boşorogul Trinli” era foarte impresionat, dar se încăpăţâna să n-o recunoască. Ieşi din mijlocul mulţimii, aparent preocupat de mâncare. Hm… Ritser Brughel era în hibernoterapie tocmai acum – încă o mişcare deşteaptă de-a lui Nau. Mulţi oameni acceptau o parte din „viziunea” lui Nau, dar Ritser Brughel îi demoraliza şi pe cei absolut convinşi de ea. Dar dacă Brughel nu era de gardă, iar Nau şi Reynolt puseseră deviaţii robotizaţi să facă pe chelnerii… lui Pham i se oferea un prilej mai bun decât sperase. *Dar unde-i Reynolt?* Femeia putea fi extrem de greu de localizat; uneori dispărea de pe lista de monitorizare a lui Brughel kilosecunde întregi. Pham îşi concentră atenţia pe împrejurimi. Milioane de particule erau împrăştiate prin parc. Cele care stabilizau lacul şi operau ventilatoarele erau ocupate, dar tot rămânea o imensă putere de procesare. Nu avea cum să manipuleze toate perspectivele şi imaginile. În vreme ce mintea lui se plimba înainte şi înapoi prin parc, constată că se clatină. A, acolo! Nu vedea bine, dar înăuntrul cabanei lui Nau întrezări părul roşcat al lui Reynolt şi pielea ei rozalie. Aşa cum era de aşteptat, femeia nu lua parte la festivităţi. Stătea cocoşată deasupra unui pad de date emergent, cu ochii ascunşi sub vizorul negru. Arăta la fel ca întotdeauna, încordată, agitată, întotdeauna gata să facă o descoperire cumplită. *Şi, probabil, aşa şi e.*

Cineva îl pocni peste umăr, la fel de tare cum îl pocnise el pe Benny mai înainte.

– Pham, amice, ce părere ai?

Pham şterse imaginile interioare şi se uită la atacator. Trud Silipan se ferchezuise pentru petrecere. Nu mai văzuse uniformă ca a lui, decât poate la evenimente istorice emergente: mătase albastră, cu franjuri şi volănaşe, imitând nişte zdrenţe pătate. Era uniforma Primilor Urmaşi, îi spusese Trud cândva. Pham îşi manifestă uimirea voit exagerat:

– Ce părere am despre ce? Uniforma sau spectacolul?

– Spectacolul, spectacolul! Sunt în uniformă numai pentru că e un eveniment major. Ai auzit discursul comandorului. Dă-i drumul, mai uită-te în jur. Admiră Parcul Lacului şi spune-mi ce crezi.

Imaginile interioare i-l arătară lui Pham pe Ezr Vinh apropiindu-se de ei din spate. Drace!

– Păi…

– Da, ce părere ai, militar Trinli?

Vinh avansă până ajunse cu faţa la ei. Se uită o clipă direct în ochii lui Pham.

– Dintre toţi Qeng Ho de aici, tu eşti cel mai în vârstă şi ai călătorit cel mai mult. Dintre noi, ai cea mai vastă experienţă. Cum e North Paw în comparaţie cu parcurile grandioase Qeng Ho?

Vinh dădu vorbelor sale un sens dublu care-i scăpă lui Trud Silipan, dar Pham simţi că-l arde furia. *Şi din cauza ta trebuie s-o omor pe Reynolt, ticălos mic.* Poveştile „adevărate” ale lui Nau îl afectaseră pe băiat. De cel puţin un an, era clar că desluşise tâlcul celor petrecute la Brisgo Gap. Şi îşi dădea seama ce urmărea Pham cu focalizarea. Îi tot cerea garanţii şi asigurări care ţinteau clar anumite aspecte.

Localizatoarele pictară imagini fals colorate pe faţa lui Ezr Vinh, indicară tensiunea şi temperatura pielii; Oare dacă un spion inteligent se uita la aceste imagini îşi dădea seama că băiatul se juca? Poate. Ura lui faţă de Nau şi Brughel era încă mai puternică decât sentimentele împotriva lui Pham Nuwen; Pham îl mai putea folosi. Dar se dovedea încă o dată un motiv s-o îndepărteze pe Reynolt.

Gândurile îi trecură lui Pham prin minte chiar în timp ce scotea un rânjet infatuat.

– Dacă priveşti lucrurile din punctul ăsta de vedere, spuse el, ai perfectă dreptate, băiete. Învăţatul din cărţi nu se compară cu a călători ani-lumină şi a vedea cu propriii ochi.

Întoarse capul şi se uită în josul cărării, dincolo de cabană, spre locul de ancorare şi lac. *Prefă-te că gândeşti profund.* Petrecuse megasecunde la rând colindând invizibil prin parcul ăsta; ar fi trebuit să-i vină uşor să-şi joace rolul. Însă aşa cum stătea acolo, auzea vântul cum bate dinspre copaci. Era umed, puţin rece şi aducea un

miros zăbovitor, care amintea de o mie de kilometri de pădure întinsă în spatele lui. Soarele se ivi călduţ printre grămezile de nori înalţi. Şi el era artificial. Cel adevărat nu strălucea nici cât o lună normală. Dar sistemele de iluminare înglobate în cerul de diamant imitau orice efect vizual. Numai curcubeiele estompate şi tremurate care se arcuiau în depărtare sugerau artificialitatea…

La poala dealului se întindea lacul. Triumful lui Qiwi. Apa era reală, adâncă de treizeci de metri pe alocuri. Reţeaua de servovalve şi localizatoare a lui Qiwi îl stabiliza, suprafaţa netedă reflectând norii şi albastrul de deasupra. Cabana comandorului se înălţa deasupra amarajului de la capătul unui golf care se extindea. La câţiva kilometri distanţă – de fapt, la nici două sute de metri – din ceaţă se ridicau două insule stâncoase care păzeau malul opus.

Era un loc splendid, binecuvântat de Dumnezeu.

– E un tresartnis, spuse Pham, dar rosti cuvântul ca pe-o insultă.

Silipan se încruntă.

– Ce…

– E în jargonul peisagiştilor. Înseamnă…

– A, da. Am mai auzit termenul: un parc sau un bonzai care tinde spre dimensiuni maxime. Trud pufăi, defensiv. Păi, chiar e imens; comandorul a insistat. Priviţi! Un parc enorm, cu microgravitaţie, care imită perfect o suprafaţă planetară. Încalcă multe reguli estetice, dar a şti când să încalce regulile e marca unui adevărat comandor.

Pham scutură din umeri şi continuă să mestece gustările lui Gonle. Se răsuci alene şi se uită la pădure. Creasta dealului se potrivea cu peretele peşterii, un truc standard al peisagiştilor. Copacii aveau zece sau douăzeci de metri, muşchiul închis scânteind rece pe trunchiuri. Îi crescuse Ali Lin pe sârmă, în corturi-incubatoare, pe suprafaţa Diamantului Unu. Anul trecut fuseseră nişte puieţi de trei centimetri. Azi, graţie mâinilor magice ale lui Ali, păreau bătrâni de câteva secole. Pe ici, pe colo, printre nuanţele de albastru şi verde, zăreai cenuşiul buştenilor putrezi din generaţiile de păduri mai „bătrâne”. Existau peisagişti care atingeau perfecţiunea dintr-un singur unghi de vedere. Dar ochii ascunşi ai lui Pham cercetau pădurea din toate direcţiile. Parcul comandorului era perfect la toate nivelurile. Fiecare metru cub reflecta desăvârşirea celor mai reuşite bonzaiuri de pe Namqem.

– Deci, spuse Silipan, vezi că am motive să fiu mândru! Viziunea a fost a comandorului Nau, dar eu am lucrat la automatele care au ghidat implementarea.

Pham simţi cum creşte furia în Ezr Vinh. Fără îndoială că şi-o putea reţine, dar un spion abil ar sesiza-o imediat. Îl împunse discret în umăr şi începu să râdă răguşit, în stilul arhicunoscut Trinli.

– Ai auzit, Ezr? Trud, vrei să zici că focalizaţii pe care îi supraveghezi au lucrat la automate.

„Supraveghezi” era prea mult spus. Silipan era mai degrabă un îngrijitor, dar cuvântul ar fi fost o insultă de neiertat pentru el.

– Păi, da, deviaţii. Nu aşa am zis?

Rita Liao venea spre ei, părăsind mulţimea din jurul meselor. Căra mâncare pentru două persoane.

– L-a văzut careva pe Jau? Locul ăsta e atât de mare, că oricine se pierde în el.

– Nu l-am văzut, îi răspunse Pham.

– Tehnicianul de zbor? Cred că s-a dus în partea opusă a cabanei, spuse un emergent al cărui nume Pham nu-l ştia.

Nau şi Qiwi aranjaseră o intersectare a gărzilor pentru petrecerea cu uşile deschise, aşa că mai vedeai şi feţe străine.

– Rahat. Ar trebui să sar în tavan şi să arunc o privire.

Dar, şi în aceste circumstanţe mai puţin stricte, Rita Liao se dovedi o adevărată Adeptă a Emergenţei. Rămase cu picioarele lipite de solul care te trăgea în jos şi se întoarse ca să studieze mulţimea.

– Qiwi! strigă ea. Nu l-ai văzut pe Jau al meu?

Qiwi părăsi grupul din jurul lui Tomas Nau şi-şi târî picioarele pe aleea care ducea spre ei.

– Ba da.

Pham văzu că Ezr se retrage şi pleacă spre alt grup.

– Jau n-a crezut că debarcaderul e real, aşa că i-am propus să meargă şi să vadă cu ochii lui.

– E real? Şi barca?

– Sigur. Veniţi jos. O să vă arăt.

Cei cinci porniră pe alee. Silipan mergea ţanţoş în ţoalele de mătase, făcând semne celorlalţi.

– Ia uitaţi ce-am făcut aici!

Pham îşi puse localizatoarele interioare să studieze stâncile din jurul debarcaderului, tufişurile care se aplecau spre apă. Vegetaţia balacreană era frumoasă într-un fel care se potrivea cu aerul rece. Intrarea în tunelul cu utilităţi era ascunsă în stânca din spatele frunzelor albastre-verzui. *Aceasta ar putea fi cea mai mare şansă a mea.* Pham se duse la Qiwi şi-i puse întrebări care să amintească de prezenţa lui mai târziu.

– Chiar poţi să navighezi cu ea?

– Vezi şi singur.

Rita Liao se zgribuli prea sonor.

– E destul de frig ca să fie real. E frumos la North Paw, dar nu poţi să-ţi reglezi aparatele pe tropice?

– Nu, răspunse Silipan. Se grăbi să meargă în faţa lor şi să le ţină o prelegere. E prea real pentru aşa ceva. Ali Lin a urmărit tocmai realismul şi detaliul.

Acum, că se afla şi Qiwi printre ei, vorbea despre deviaţi ca despre

fiinţe umane.

Aleea cotea şi se întorcea înapoi – curbe realiste care îi conduseră pe faţa stâncoasă a peretelui portului. Majoritatea invitaţilor îi urmară, curioşi să vadă locul de ancoraj.

– Apa arată extrem de netedă, comentă cineva.

– Da, spuse Qiwi. Cel mai greu e să obţii valuri. Se ocupă de asta nişte prieteni de-ai tatălui meu. Dacă putem forma suprafaţa apei la scară redusă şi în timp, şi...

Se auzi un hohot de râs când trei pisoi înaripaţi zburară iute deasupra capetelor. Felinele atinseră apa razant, apoi ţâşniră spre cer ca nişte rachete gata de atac.

– Pun rămăşag că nu au din astea la adevăratul North Paw!

Qiwi râse.

– Nu au. Aceasta e contribuţia mea! Îi zâmbi lui Pham. Mai ţii minte pisoii pe care-i aveam în habitatul din pre-Zbor? Când eram mică... Se uită în jur, căutând o anumită faţă printre celelalte. Când eram mică, am primit unul drept animal de companie.

Tot mai trăia în ea fetiţa care-şi amintea alte vremuri. Pham ignoră nostalgia din glasul ei. Vorbi de sus, cu superioritate:

– Pisoii zburători n-au nicio semnificaţie reală. Dacă ai fi vrut un simbol grăitor, ar fi trebuit să produci nişte porci zburători.

– Porci? Trud se împiedică, mai-mai să cadă. A, da, „nobilul porc zburător”.

– Da, spiritul programării. Toate habitatele măreţe au porci zburători.

– Da, sigur... Numai să-mi dai o umbrelă! Scutură din cap şi auzi râsete în spate. Mitul porcilor zburători n-a prins niciodată pe Balacrea.

Qiwi zâmbi la micul joc de teatru.

– Poate ar trebui... Nu cred că aş putea convinge pisoii să scormonească prin gunoaiele plutitoare.

În mai puţin de două sute de secunde, mulţimea se aliniase pe marginea apei. Pham se depărtă de Qiwi, Trud şi Rita. Se mişca de parcă urmărea locul din care se vedea cel mai bine. De fapt, se apropia de ascunzişul frunzelor albastre-verzui. Cu puţin noroc, oamenii vor avea parte de agitaţie în următoarele minute. Precis o să cadă unul mai prostănac. Începu o ultimă sesiune de baleiere în reţeaua localizatoarelor...

Rita Liao nu era prostănacă, dar, văzând unde era Jau Xin, se pierdu cu firea.

– Jau, ce naiba faci...

Dădu tava cu mâncare şi băutură cuiva din spatele ei şi o luă la goană pe debarcader. Barca alunecase liberă şi plutea lin în golf. Şi

ambarcaţiunea era tot din lemn închis la culoare, ca debarcaderul şi cabana, dar lemnul ei era gudronat deasupra liniei de plutire, lăcuit şi pictat pe copastie şi la prova. Pe singurul catarg flutura o pânză balacreană. Jau Xin râdea către mulţime din mijlocul bărcii.

– Jau Xin, vino imediat înapoi! E barca lui Nau. O să...

Rita începu să fugă în josul debarcaderului. Îşi dădu seama de greşeală şi încercă să se oprească. Când picioarele ei nu mai atinseră solul, se deplasa cu câţiva centimetri pe secundă. Se depărtă de platformă plutind şi se răsuci, stânjenită şi furioasă foc. Dacă nu o prindea nimeni, ar fi plutit deasupra capului soţului ei aventurier şi s-ar fi trezit în lac peste câteva sute de secunde.

E timpul să trec la acţiune. Programele lui îi spuneau că nimeni din mulţime nu se uita la el. Sondările în securitatea lui Nau arătau că niciun spion nu era cu ochii pe el în clipa respectivă şi o zări scurt pe Reynolt trudind în continuare la cine ştie ce sarcină apăsătoare în cabană. Anulă localizatoarele o secundă şi păşi printre frunze. Numai puţin să „maseze" înregistrarea digitală şi va dovedi că a fost acolo tot timpul. Îşi putea termina treaba şi reveni fără să fie observat. Era extrem de periculos, chiar dacă spionii lui Brughel nu intrau în alertă. *Dar uciderea lui Reynolt e necesară.*

Pham pipăi cu degetul suprafaţa stâncii, încetinit din cauză că trebuia să se ascundă în spatele tufelor. Măiestria lui Lin triumfa şi acolo. Stânca ar fi putut fi diamant brut, dar Ali adusese roci din grămezile de minerale de pe suprafaţa conglomeratului din L1. Erau decolorate, ca roase de infiltraţii o mie de ani. Roca era artă în acuarelă, la fel de bine realizată ca operele pictate pe hârtie sau digitale. Ali Lin fusese un peisagist de primă clasă înainte de expediţia spre Fluctuantă. Exact din acest motiv fusese ales de Sammy Park. Dar, de când îl focalizaseră, se perfecţionase, ajunsese la gradul de desăvârşire al unui om concentrat pe o singură dragoste. Ceea ce creaseră el şi prietenii săi era subtil şi profund... şi dovedea, mai mult decât orice altceva, forţa pe care o dădea focalizarea culturii care o deţinea. *E just să utilizezi focalizarea.*

Mai erau câţiva metri de urcat până la intrarea în tunel. Pham reperă şase localizatoare în dreptul ei, redând contururile uşii.

O fracţiune din atenţia lui zbură spre mulţime. Nimeni nu se uita în direcţia lui. Petrecăreţii mai sprinteni se căţăraseră pe debarcader şi formaseră un lanţ viu care se întindea la şase sau şapte metri în aer, un spectacol de acrobaţie umană. Bărbaţii şi femeile erau orientaţi în zeci de direcţii, poziţia imponderabilă clasică într-o asemenea activitate. Alunga iluzia de adâncime şi unii emergenţi întoarseră capetele, gemând. Una era să-ţi imaginezi apa netedă şi joasă şi alta era s-o vezi dintr-odată ca pe-o stâncă sau un tavan. Te apuca imediat

greaţa.

Dar cel din vârful lanţului întinse mâna şi apucă glezna Ritei. Lanţul se retrase şi-o aduse pe sol. Pham bătu în palmă şi auzi discuţiile de la faţa locului. Jau Xin începea să se ruşineze. Îşi ceru scuze de la soţie.

– Dar Qiwi a zis că se poate. Şi, nu uita, sunt pilot.

– Şef de piloţi, Jau. Nu-i acelaşi lucru.

– Dar aproape. Sunt în stare să fac nişte lucruri cum trebuie, fără să mă corecteze un deviat.

Jau se aşeză în dreptul catargului. Ciupi puţin pânza. Barca porni în jurul debarcaderului. Stătea dreaptă pe apă; probabil că absorbţia o menţinea la suprafaţă. Însă dâra din spatele ei se ridică la jumătate de metru, răsucindu-se şi împletindu-se, aşa cum face apa din cauza tensiunii superficiale. Mulţimea aplaudă – inclusiv Rita – şi Jau învârti barca, încercând s-o aducă înapoi la locul de ancoraj.

Pham se lipi de intrarea în tunel. Localizatoarele lui deschiseseră deja trapa. În parc, doamne-ajută, totul putea fi controlat de localizatoare. Uşa se deschise fără zgomot. După ce trecu prin ea, o închise la loc fără probleme.

Avea la dispoziţie aproximativ două sute de secunde.

Avansă rapid prin tunelul îngust. Aici nu existau iluzii. Pereţii erau din cristalul curat al Diamantului Unu. Grăbi ritmul. Hărţile care i se desfăşurau înaintea ochilor îi confirmau cele văzute anterior. Tomas Nau voia ca Parcul Lacului să fie sediul lui principal; după această petrecere, vizitele străinilor aveau să fie strict limitate. Comandorul folosise ultimele excavatoare termice ca să taie aceste tuneluri înguste. Mulţumită lor, avea acces direct la resursele vitale de pe Hammerfest.

Spionii minusculi ai lui Pham îi arătară că mai avea treizeci de metri până la noua intrare în clinica focalizaţilor. Nau şi Reynolt erau la petrecere. Tehnicienii RMN, tot acolo sau în hibernoterapie. Va avea destul timp pentru sabotaj în clinică. Pham se răsuci cu capul înainte şi se opri proptindu-se cu mâinile de perete.

Sabotaj? Fii sincer. Crimă. Nu, o execuţie. Sau o acţiune mortală asupra inamicului. Pham omorâse destui în bătălii, şi nu întotdeauna pentru că se ciocnise cu alte nave. Nici acum nu e altfel. Şi ce dacă Reynolt era un robot focalizat, sclava lui Nau? Cândva, răul din ea se manifestase intenţionat. Pham aflase destule despre clica Xevalle ca să ştie că nu cei care îi veniseră de hac inventaseră poveşti pe seama ticăloşiilor ei. Cândva, Anne fusese ca Ritser Brughel, deşi mai eficientă, fără îndoială. Aparent, cei doi puteau fi gemeni: piele palidă, păr roşu, ochi reci, săgetători. Pham încercă să le surprindă chipurile şi să le amplifice în minte. Într-o zi, va răsturna regimul Nau/Brughel. Într-o zi, Pham va invada *Mâna Invizibilă* şi va pune capăt ororilor lui Brughel. *Ceea ce îi fac eu lui Anne tot oroare se numeşte.*

Pham realiză că plutea în faţa intrării clinicii, cu degetele pregătite să tasteze. Cât timp am pierdut? Cronometrul de la marginea vizorului arătă două secunde irosite.

Tastă nervos cu degetele. Uşa se deschise şi el intră în camera liniştită. Clinica era foarte bine luminată, dar el nu mai văzu nimic. Se mişcă prudent, ca şi cum ar fi orbit dintr-odată. Imaginile reveneau treptat, cu ajutorul localizatoarelor din tunel şi al celor pe care le scutură de pe haine, răspândite în jur. Merse repede la masa de comandă RMN, încercând să ignore absenţa imaginilor din colţuri şi spaţiile moarte. Clinica era unul dintre locurile în care localizatoarele nu supravieţuiau prea mult. Când se activau magneţii cei mari, prăjeau partea electronică din ele. Trud începuse să le aspire pe toate, periodic, după ce o particulă accelerată de magneţi îi crestase urechea.

Dar Pham Nuwen nu avea de gând să acţioneze magneţii, iar spionii lui vor supravieţui şi-şi vor face treaba cât îşi va instala el capcana. Se plimbă prin încăpere, inventariind rapid echipamentul. Ca de obicei, clinica era un labirint de cabine ordonate. Comunicarea prin radio nu era o opţiune. Cabluri optice şi legături laser scurte conectau automatele la magneţi. Cabluri supraconductoare şerpuiau în zone pe care nu le vedea încă. Ah! Localizatoarele plutiră lângă cabina controlerelor. Arăta exact cum o lăsase Trud când fusese aici ultima dată. În fiecare gardă, Pham petrecea multe kilosecunde cu Trud, în clinică. Nu se arătase niciodată interesat de cum funcţionează echipamentele de focalizare, dar lui Trud îi plăcea să se laude şi Pham afla tot mai multe.

Focalizarea putea omorî cu uşurinţă. Pham pluti deasupra bobinelor de aliniere. Pe interior, unitatea RMN nu avea nici cincizeci de centimetri în lăţime, nu era destul de mare să scaneze tot corpul. Dar era concepută numai pentru cap şi nu se limita la redarea de imagini. Grupul de modulatori de înaltă frecvenţă făcea ca unitatea să se deosebească de obişnuitele generatoare de imagini. Prin comanda programelor – programe de care se ocupa Anne Reynolt, deşi Trud susţinea altceva – modulatorii reglau şi stimulau virusul din capul persoanei focalizate. Secreţia de substanţe psihoactive putea fi dirijată milimetru cub cu milimetru cub. Chiar dacă reglarea era perfectă, tot trebuia reluată la câteva megasecunde, altfel deviatul devenea catatonic sau hiperactiv. Micile erori cauzau disfuncţii – cam un sfert din ce făcea Trud trebuia refăcut. Cele moderate distrugeau memoria. Cele grave provocau atacuri masive şi victima murea chiar mai rapid decât Xopi Reung.

Pe Anne Reynolt o aştepta un astfel de atac cerebral când îi venea rândul să se regleze.

Lipsise din Parcul Lacului aproximativ o sută de secunde. Jau Xin

plimba grupuri mici cu barca. În sfârşit, cineva căzuse în apă. *Foarte bine. Mai câştig timp.*

Pham scoase capacul controlerului. Văzu interfeţele supraconductoarelor. Se defectau rareori, dar fără avertizare. Slăbeşte comutatorul, reglează programele s-o recunoască pe Reynolt data viitoare când foloseşte aparatul pentru ea…

De când intrase în clinică, localizatoarele active pe care le adusese cu el se împrăştiaseră prin ea. Pham avea impresia că se răspândesc tot mai departe în beznă, dezvăluind treptat interiorul. Setase imaginile la prioritate redusă ca să vadă bine comutatoarele supraconductoarelor, ca şi cum s-ar fi uitat la ele cu microscopul.

O umbră de mişcare. Întrezări un crac de pantalon într-una dintre imaginile din fundal. Cineva se ascundea în golul din spatele cabinelor. Pham se orientă după localizatoare şi plonjă spre spaţiul liber de deasupra lor.

– Opreşte-te şi nu mişca!

O voce de femeie.

Anne Reynolt se ridică dintre cabine. Nu avea cum să ajungă la ea. Îndreptă spre el un indicator, ca şi cum ar fi fost o armă.

Reynolt se echilibră proptindu-se de tavan şi flutură indicatorul spre el.

– Mişcă o mână după alta şi treci la perete.

Preţ de-o clipă, Pham cochetă cu gândul unui atac frontal. Indicatorul nu era neapărat o armă, dar, chiar dacă ghida un tun, ce mai conta? Jocul se încheiase. Singura opţiune era violenţa rapidă şi copleşitoare, aici şi cu localizatoarele de pe Hammerfest. *Poate că nu…* Supus, se retrase la perete.

Reynolt ieşi din spatele cabinelor. Piciorul i se agăţă de un obstacol din perete. Indicatorul nici nu mişcă.

– Deci, domnule Pham Trinli. Mă bucur că aflu adevărul, până la urmă.

Cu mâna liberă, îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Vizorul era degajat şi vedea bine cu ambii ochi. Se purta ciudat. Era palidă şi distantă, ca de obicei, dar, în loc de nerăbdare şi pasivitate, pe chipul său se citeau triumf şi aroganţă conştientă. Şi… un zâmbet vag, dar un zâmbet.

– M-ai lucrat pe la spate, Anne, nu-i aşa?

Aruncă o privire, una mai lungă, în cabana lui Nau, la ceea ce crezuse că era Anne Reynolt. În realitate, se uita la un tapet aruncat la întâmplare pe un pat. Femeia orbise ochii care se puteau apropia foarte mult şi-l păcălise cu o imagine.

Anne încuviinţă.

– Da, deşi n-am ştiut că erai tu. Mi-am dat seama de multă vreme că cineva îmi manipula sistemele. La început, l-am bănuit pe Ritser

sau pe Kal Omo că face jocuri politice. Tu erai varianta din exterior, tipul care se afla prea des în mijlocul lucrurilor. Mai întâi ai fost un prost bătrân, apoi un bătrân proprietar de sclavi care făcea pe prostul. Acum văd că eşti mult mai mult, domnule Trinli. Chiar ai crezut că poţi păcăli la nesfârşit sistemele comandorului?

– Am…

Vederea lui Pham ieşi din cameră şi se opri în Parcul Lacului. Petrecerea continua. Tomas Nau şi Qiwi urcaseră şi ei în barcă. Pham mări chipul lui Nau: nu purta vizor. Nu supraveghea o ambuscadă. *Nu ştie!*

– Mi-a fost foarte teamă că nu voi putea trişa sistemele… mai ales pe tine, la nesfârşit.

Reynolt încuviinţă.

– Am bănuit că oricine era mă urmărea pe mine. Eu sunt componenta critică. Aruncă o privire la cutia controlerului, descoperită. Ai ştiut că urma să mă reglez în megasecunda următoare, nu?

– Da.

Şi ai mare nevoie sa fii reglată. Lui Pham i se trezi speranţa. Femeia se purta ca un personaj dintr-un roman de aventuri prost. Nu-i spusese şefului ce punea la cale. Probabil nu avea niciun plan de rezervă. Iar acum stătea aici şi plutea, şi vorbea! Ţine-o de vorbă.

– Mi-am zis că aş putea slăbi comutatoarele SC. Când foloseai unitatea, s-ar fi blocat şi…

– Şi mi-ar fi explodat capilarele? Foarte crud, mortal de-a dreptul, domnule Trinli. Dar nu eşti suficient de inteligent ca să încerci reprogramarea reală, nu-i aşa?

– Nu. *Cât de decalibrată e? Ţinteşte la sentimente.* În plus, te voiam moartă. Tu, Nau şi Brughel sunteţi singurii monştri de aici. Deocamdată, eşti singura la care pot ajunge.

Zâmbetul lui Anne se lăţi.

– Eşti nebun.

– Nu, tu eşti nebună. Odinioară, ai fost şi tu comandor, ca ei. Necazul e că ai pierdut. Sau nu mai ţii minte? Clica Xevalle?

Zâmbetul arogant dispăru, înlocuit de obişnuita încruntare indiferentă, apoi apăru din nou.

– Ba ţin minte foarte bine. Ai dreptate, am pierdut… dar fuse cu un secol înainte de Xevalle, când mă luptam cu toţi comandorii. Avansă puţin în cameră. Indicatorul nu-şi schimbă nicio clipă direcţia. Emergenţii invadaseră Frenkul. Eram studentă la literatură universală la Universitatea Arnham. Am învăţat să fiu şi altceva. Ne-am luptat cu ei ani de zile. Aveau tehnologie, aveau focalizarea. La început, noi am avut superioritatea numerică. Am pierdut o dată, încă o dată, dar i-am făcut să plătească pentru fiecare victorie. Spre sfârşit, eram mai bine

înarmaţi, dar foarte puţini. Cu toate astea, am luptat mai departe.

Avea o privire… veselă. Pham auzea varianta cealaltă a istoriei planetei Frenk.

– Eşti… eşti Orcul de pe Frenk!

Zâmbetul lui Anne se lăţi în timp ce ea se apropia de el, trupul ei subţire renunţând la poziţia adunată din imponderabilitate.

– Da. Înţelepţi, comandorii au decis că e mai bine să rescrie istoria. Orcul de pe Frenk sună mai bine decât Anne de Arnham. Salvarea frenkilor din ghearele unei specii mutante e o istorie mai frumoasă decât masacrul şi focalizarea.

Doamne! Partea raţională din el îi aminti de ce se afla aici. Se urcă pe perete cu ajutorul picioarelor, pregătindu-se să izbească cu ele.

Reynolt se opri. Coborî indicatorul, ţintindu-i genunchii.

– Nici să nu încerci, domnule Trinli. Indicatorul comandă un program din controlerul RMN. Dacă ai fi avut un moment în plus, ai fi văzut granulele de nichel pe care le-am pus în zona de ţintire a magneţilor. E o armă improvizată, dar numai bună să-ţi taie picioarele… şi tot ai fi dus la interogatoriu.

Pham îşi orientă vederea spre unitatea RMN. Da, erau acolo granulele. Dacă primeau un impuls magnetic, se transformau în alice. Dar programul, dacă era în controler… Ochi minusculi baleiară interfaţa supraconductoarelor. Avea destule localizatoare încât să comunice prin legătura optică şi să şteargă programul indicatorului. *Încă nu ştie ce pot face eu cu localizatoarele.* Speranţa prindea aripi.

Mişcă degetele pe palme, plasând dispozitivele la locul lor. Poate Reynolt va crede că e o reacţie nervoasă.

– Interogatoriu? Îi mai eşti loială lui Nau?

– Bineînţeles. Cum s-ar putea altfel?

– Dar lucrezi pe la spatele lui.

– Numai ca să-l slujesc mai bine. Dacă asta s-ar fi dovedit a fi lucrătura lui Brughel în locul tău, aş fi vrut să am un caz complet înainte de a merge cu el la comand…

Pham plonjă de la perete. Auzi declicul inutil al indicatorului şi apoi o izbi. Cei doi se loviră de cabine. Reynolt se bătea în tăcere, pocnindu-l cu genunchiul, încercând să-l muşte de gât. Dar Pham o prinse de braţe şi, când alunecară pe lângă cutia magneţilor, se răsuci şi-o pocni cu capul de capac.

Reynolt se înmuie. Pham se opri, gata s-o lovească a doua oară.

Gândeşte. La North Paw, petrecerea era în toi, o adevărată idilă pastorală. Cronometrul îi arăta că plecase din port de două sute cincizeci de secunde. *Mai pot salva situaţia!* Trebuia să facă schimbări. Lovitura la cap se va vedea la autopsie… Dar – miracol! – hainele ei nu indicau semne de luptă. Trebuia neapărat să facă schimbări. Se duse la unitatea RMN şi aruncă granulele de nichel într-

un coş de siguranţă… Se putea ţine de planul original. Să zicem că Reynolt a încercat să recalibreze controlerele şi a avut un accident?

Pham îi aşeză cu atenţie corpul pe poziţie. O ţinea strâns, urmărind orice semn de revenire.

Monstrul. Orcul de pe Frenk. Anne Reynolt nu era niciuna, nici alta. Era o femeie înaltă şi suplă, o fiinţă umană, la fel ca Pham Nuwen şi descendenţii îndepărtaţi ai Pământului.

Acum, legendele cioplite în zidurile Hammerfestului aveau înţeles. Ani la rând, Anne Reynolt luptase împotriva focalizării, oamenii ei fiind împinşi tot mai înapoi, până la ultima redută din munţi. Anne de Arnham. Acum nu mai rămânea decât mitul unui monstru prefăcut… şi monştrii adevăraţi, ca Ritser Brughel, descendenţii frenkilor supravieţuitori, cuceriţii şi focalizaţii.

Dar Anne de Arnham nu murise. Geniul ei fusese focalizat. Iar acum reprezenta un pericol mortal pentru Pham Nuwen şi toate eforturile lui. Aşadar, trebuia să moară…

… Trei sute de secunde. *Trezeşte-te.* Pham tastă instrucţiuni. Blocate. Încă o dată. Odată ce va slăbi conectoarele SC, programul îi va fi suficient. Un lucru simplu, o succesiune codată de impulsuri de înaltă frecvenţă care vor transforma virusul din capul lui Anne în făbricuţe ce îi vor inunda creierul cu vasoconstrictoare, provocând milioane de anevrisme. Rapid. Mortal. Iar Trud susţinuse de atâtea ori că nicio operaţiune de-ai lor nu presupunea durere fizică.

Inconştientă, Anne se relaxă; parcă dormea. Fără semne, fără vânătăi. Mai avea chiar lanţul de argint la gât, nu se rupsese în luptă, deşi fusese tras de pe bluză. De capătul lui atârna un giuvaier al amintirilor. Pham nu se putu abţine. Se întinse peste umărul ei şi strânse piatra verzuie. Apăsarea fu suficientă să activeze amintiri. Piatra se limpezi şi Pham se uită pe versantul unui munte. Privea, se pare, de pe cupola unui plutitor blindat. În jurul versantului se aflau şase asemenea vehicule, dragoni coborâţi din cer pentru a-şi îndrepta tunurile energetice către clădiri aflate deja în ruină şi spre intrarea într-o peşteră. În faţa armelor stătea o singură siluetă, o tânără roşcată. Trud spunea că giuvaierele amintirilor conţineau clipe de mare fericire sau de triumf definitiv. Poate că emergentul care imortalizase imaginea aceea aşa o considera. Fata din fotografie – Anne Reynolt, fără îndoială – pierduse o bătălie. Indiferent ce anume apăra ea în peşteră, avea să-i fie luat. Cu toate acestea, stătea dreaptă şi se uita la cel care realiza imaginea. Într-o clipă, avea să fie dată la o parte sau spulberată… dar nu se preda.

Pham dădu drumul giuvaierului şi rămase vreme destul de lungă cu privirea în gol. Apoi, încet, cu grijă, tastă în palmă o secvenţă lungă de comandă. Un truc mult mai complicat. Modifică meniul de medicamente… ezită… secundele treceau… apoi tastă intensitatea.

Reynolt îşi va pierde din memoria recentă, treizeci sau patruzeci de megasecunde. *Şi pe urmă vei începe să mă încolţeşti din nou.*

Comandă „execută”. Cablurile SC din spatele dulapului scârţâiră şi se separară, trimiţând curenţi precişi şi de mare putere în magneţii RMN. Trecu o secundă. Imaginile sale interioare se spulberară. Reynolt i se zvârcoli în braţe. O ţinu strâns, ferindu-i capul de laturile cabinei.

Spasmele încetară în câteva secunde; începu să respire mai uşor, mai încet. Pham se îndepărtă de ea. *Scoate-o dintre magneţi.* Bine. Îi atinse părul, i-l dădu la o parte de pe faţă. Pe Canberra nu existase aşa un păr roşu… dar Anne Reynolt îi amintea de cineva de pe planeta lui natală, într-o anumită dimineaţă.

Fugi orbeşte din clinică, înapoi prin tunel, şi reveni la petrecerea de pe malul lacului.

43

Petrecerea cu uşile deschise de la North Paw era punctul culminant al gărzii, al tuturor gărzilor de până atunci. Nu avea să se mai întâmple un eveniment atât de spectaculos până la sfârşitul Exilului. Până şi specialiştii Qeng Ho care lucraseră la parc se mirau câte se obţinuseră din resurse atât de limitate. Poate că nu degeaba tot insista Nau pe sistemele focalizate şi iniţiativa Qeng Ho.

Cheful se prelungi kilosecunde bune după nebunia lui Jau. Cel puţin trei oameni căzură în apă. O vreme, deasupra lacului pendulară picături late de un metru. Comandorul îşi invită musafirii să se întoarcă la cabană şi să lase apa să se liniştească. Favorurile a sute de oameni fuseseră cheltuite pe rezervele pentru petrecere, iar bufonii – inclusiv, cel mai spectaculos, Pham Trinli – se îmbătară crunt.

În final, invitaţii plecară şi uşile din munte se închiseră în urma lor. Ezr era convins că fusese prima şi ultima când gloata călcase pe domeniul comandorului. Gloata dăduse viaţă petrecerii, iar Qiwi se bucurase de fiecare clipă, dar Tomas Nau devenise iritat spre sfârşitul ei. Ticălosul era un tip deştept. Cu preţul unei singure după-amieze enervante, comandorul câştigase mai multă bunăvoinţă decât până atunci. Câteva decenii de tiranie nu-i făceau pe Qeng Ho să-şi uite moştenirea... dar Nau transformase situaţia lor într-o nontiranie ambiguă. *Focalizarea înseamnă sclavie.* Însă comandorul promisese că-i va elibera pe deviaţi la sfârşitul Exilului. Ezr n-ar trebui să-i deteste pe Qeng Ho pentru că tolerau situaţia. Multe societăţi, altfel libere, acceptau sclavia temporară. *În orice caz, promisiunea lui Nau e o minciună.*

Anne Reynolt fu găsită inconştientă la patru kilosecunde după petrecere. A doua zi, nu mai încetară zvonurile şi panica: Reynolt era o legumă, ziceau unii, şi anunţurile nişte minciuni de încurajare. Ritser Brughel nu fusese în hibernare, pretindeau alţii, ci pusese la cale o lovitură. Ezr avea teoria lui. *După atâţia ani, Pham Nuwen a trecut, în sfârşit, la fapte.*

La douăzeci de kilosecunde după începerea zilei de muncă, două echipe de cercetare ajunseră în impas din cauza deviaţilor; o criză minoră, pe care Anne Reynolt ar fi rezolvat-o în câteva secunde. Phuong şi Silipan o suciră pe toate feţele şase kilosecunde, apoi anunţară că deviaţii implicaţi vor fi anulaţi pentru restul zilei. Nu, nu erau traducători, dar Trixia lucra cu unul dintre ei, un fel de geolog. Ezr încercă să meargă pe Hammerfest.

– Nu apari pe listă, amice.

Se postase o gardă la portul taxiurilor, unul dintre bătăuşii lui Omo.

– Nu se poate ajunge pe Hammerfest.

– Până când?

– Habar n-am. Ce-ar fi să citeşti anunţurile?

Aşa că Ezr se retrase în barul lui Benny, împreună cu încă şase oameni. Îşi croi drum jos, la masa unde stătea Jau şi Rita. Şi Pham era acolo, suferind de mahmureală.
Jau Xin avea propria poveste tristă:
– Reynolt trebuia să-mi dea înapoi piloţii. Nu era mare lucru, dar antrenamentul a decurs ca naiba fără ei.
– De ce te plângi? Îţi funcţionează echipamentele, nu? Noi am încercat să analizăm cum se pregătesc păianjenii pentru zborul spaţial şi ne-am pomenit că nu mai avem deviaţi. Mă pricep eu cât de cât la chimie şi inginerie, dar în niciun caz nu fac faţă la…
Pham scoase un geamăt sonor. Îşi proptea capul în mâini.
– Termină cu abureala. Tărăşenia asta mă face să pun la îndoială „superioritatea” emergentă. O persoană cade lată şi vi se dărâmă toată casa. Unde vă e superioritatea?
Rita Liao avea un temperament blând, dar îi aruncă lui Pham o privire încărcată de venin.
– Voi, Qeng Ho, ne-aţi omorât superioritatea, ai uitat? Când am venit aici, aveam de zece ori mai mulţi oameni în clinică, destui cât să ne menţină sistemele la capacitatea de funcţionare de acasă.
Se lăsă o linişte stânjenitoare. Pham o fulgeră din ochi pe Rita, dar nu se mai certă. Scutură din umeri, cum făcea de obicei: o încasase, dar nu voia să bată în retragere sau să-şi ceară scuze.
O voce de la masa vecină sparse tăcerea:
– Hei, Trud!
Silipan stătea şi se uita în sus la ei. Purta încă uniforma emergentă, dar pe zdrenţele de mătase apăruseră pete proaspete, şi nu erau tuşe artistice.
Se porni gălăgia. Oamenii puneau întrebări şi-l invitau pe Trud să vină să stea de vorbă cu ei. Trud se urcă printre lujeri spre masa lui Jau. Nu era destul loc, aşa că suprapuseră încă o masă. Ezr stătea acum ochi în ochi cu Silipan, deşi acesta întorcea mereu capul. Mulţimea de la mesele vecine se înghesui mai aproape, căutând sprijin printre lujeri.
– Când ai de gând să ne scoţi din impas, Trud? Am deviaţi rezervaţi care aşteaptă răspunsuri.
– Păi, atunci de ce staţi pe-aici, când…
– Nu prea avem ce face cu hardware-ul şi…
– Dumnezeule Atotputernic al Comerţului, daţi-i tipului o şansă! tună Pham, scos din pepeni. Era o întorsătură tipică Trinli, acelaşi atac agresiv, dar orientat în direcţia care-l ajuta pe el să iasă cu faţa curată. Pe lângă asta, constată Ezr, potoli mulţimea.
Silipan îi aruncă lui Pham o privire plină de recunoştinţă. Îşi pierduse din infatuarea caracteristică. Avea cearcăne sub ochi şi-i tremură mâna când ridică băutura adusă de Benny.

– Cum se simte, Trud? întrebă Jau cu glas domol, compătimitor. Am auzit… am auzit că-i o legumă.

– Nu, nu. Trud scutură din cap şi zâmbi vag. Reynolt ar trebui să-şi revină complet, poate doar să sufere de amnezie un an. O să fie cam haos până o punem pe picioare. Îmi pare rău de blocajul ăsta. L-aş fi rezolvat până acum – începea să-şi recapete încrederea –, dar mi s-a dat o sarcină mai importantă.

– Ce s-a întâmplat cu ea, în realitate?

Benny apăru cu masa, tentacule de crevete, antreul lui cel mai reuşit. Flămând, Silipan începu să mănânce, ignorând întrebarea. Niciodată nu avusese un public mai atent, nu se auzea nici musca în aşteptarea părerilor sale. Ezr ştia că Trud remarcase suspansul, dar voia să-şi savureze postura de mare specialist. În acelaşi timp, era prea obosit ca să judece obiectiv. Uniforma lui, cândva perfectă, puţea. De-abia reuşea să-şi ducă furculiţa la gură. După câteva minute, întoarse o privire înceţoşată spre cel care-i pusese întrebarea.

– Ce s-a întâmplat? Nu ştim sigur. Cam de-un an încoace, Anne dădea rateuri. Era tot focalizată, dar nu destul de bine reglată. Fuse o chestiune de amănunt, numai un profesionist o putea observa. Era să-mi scape şi mie. Părea preocupată de un proiect secundar… ştiţi cât de obsedaţi pot ajunge deviaţii. Numai că Reynolt se calibrează singură, deci n-am prea avut ce face. Credeţi-mă, fuse foarte deranjant. Aveam de gând să-i raportez comandorului când…

Trud ezită; înfumurarea lui putea avea consecinţe periculoase.

– În orice caz, se pare că a încercat să ajusteze nişte circuite de control din unitatea RMN. Poate că ştia de problema ei. Nu sunt sigur. Avea casca de protecţie pe cap şi rula diagnostice. S-ar părea că s-a produs o avarie în software-ul de control; lucrăm la reproducerea lui. A primit un impuls chiar în faţă. Am găsit o bucată de scalp în cabină în spatele comenzilor, unde au apucat-o spasmele. Din fericire, producţia de drog stimulată era alfa-retrox. A suferit o comoţie şi a încasat o supradoză de retrox… Cum v-am zis, se poate recupera. Peste patruzeci de zile, afectuoasa noastră Reynolt se va întoarce în mijlocul nostru.

Râse fără tragere de inimă.

– Însă fără memoria recentă.

– Normal. Deviaţii nu sunt hardware, nu au backup.

Cei din jurul mesei începură să-şi mormăie neliniştea, dar Rita Liao fu cea care îi dădu glas:

– E prea convenabil. Parcă a vrut cineva s-o scoată din funcţiune.

Şovăi. Mai devreme, tot ea lansase zvonurile despre Ritser Brughel. Arătau cât de mult întreceau emergenţii măsura, dacă ajungeau să-şi vâre nasul în conflictele dintre comandori.

– A verificat comandorul Nau starea de hibernoterapie a

vicecomandorului?

– Şi a agenţilor lui, adăugă o voce din spatele lui Ezr.

Trud trânti furculiţa pe masă. Vorbi nervos, piţigăiat:

– Ce credeţi?! Comandorul examinează toate variantele… foarte meticulos. Inspiră adânc, înţelegând că faima cerea un preţ prea mare. Puteţi fi convinşi că domnul comandor ia lucrurile în serios. Dar, uitaţi ce este, fluxul de retrox a fost o supradoză masivă, nelocalizată, aşa cum se întâmplă la orice accident. Amnezia e o cârpeală. Orice sabotor ar fi un prost să facă aşa ceva. Reynolt ar fi putut muri şi moartea ei ar fi părut un accident.

Se făcu linişte. Trud îi săgetă pe toţi din priviri. Luă furculiţa, o puse înapoi. Se uită la tentaculele de creveţi pe jumătate mâncate.

– Doamne, cât sunt de obosit! Trebuie să mă întorc la lucru peste… fir-ar, peste cincisprezece kilosecunde.

Rita îl bătu prieteneşte pe braţ.

– Mă bucur că ai venit aici şi ne-ai spus adevărul.

Lumea începu să murmure aprobatoare.

– Bil şi cu mine o să ne ocupăm de spectacol o vreme. Totul depinde de noi.

Trud se uită pe rând la toţi, căutând alinare. În glasul lui se simţeau îngâmfare şi tremur în acelaşi timp.

Se întâlniră mai târziu, în aceeaşi zi, în spaţiul-tampon din spatele învelişului exterior al habitatului. Întâlnirea fusese stabilită cu multă vreme înainte de petrecerea din Parcul Lacului. Ezr o aşteptase cu nerăbdare şi teamă, pentru că voia să-i ceară lui Pham să spună clar ce urmărea cu focalizarea. *Am şi eu micul meu discurs, am şi eu ameninţări de lansat. Oare vor fi îndeajuns?*

Ezr trecu fără zgomot pe lângă răsadurile lui Fong. Lumina puternică şi mirosul legumelor trebyun se risipiră treptat în spatele lui. Întunericul era prea dens pentru ochii fără vizor. Cu opt ani înainte, la prima întâlnire cu Nuwen, mai străbătea lumina slabă a soarelui. Acum nu se vedea nimic prin carcasa de plastic.

Între timp, Ezr învăţase să vadă şi altfel… Trimise un semnal localizatorului de pe tâmplă. Apăru o imagine înceţoşată, în nuanţe de galben, aşa cum vezi când apeşi mai tare pe tâmplă. Dar nu erau tipare aleatorii. Ezr repetase îndelung exerciţiile lui Pham. Acum lumina galbenă dezvăluia pereţii curbaţi ai membranelor balonului şi carcasa exterioară. Uneori, vedea distorsionat. Alteori, perspectiva venea de sub el sau din spatele capului. Dar, cu comenzi potrivite şi multă concentrare, vedea ceea ce alţii n-ar fi putut. *Pham încă se descurcă mai bine.* De-a lungul anilor, îi mai oferise indicii. Nuwen folosea localizatoarele ca pe propriul imperiu.

Pham Nuwen era sus, în spatele unui suport de perete, invizibil;

numai localizatoarelor din spatele lui îi marcau prezenţa. Ezr străbătu ultimii metri care-i despărţeau; imaginile se deformară când celălalt schimbă aşezarea servitorilor săi minusculi.

– Spune repede.

Pham făcu un pas ca să stea cu faţa la el. Din cauza nuanţelor galbene, avea obrajii supţi şi părea tras la faţă. Doar nu renunţase la personajul Trinli? Nu, era mai degrabă mahmureala pe care o afişase şi în bar, însă nu doar atât.

– Mi-ai... Mi-ai promis două mii de secunde.

– Da, dar lucrurile s-au schimbat. Sau n-ai observat?

– Am observat foarte multe. Cred că e timpul să vorbim, în sfârşit, despre ele. Nau te admiră sincer... ştiai, nu?

– Nau minte de îngheaţă apele.

– Da. Dar poveştile pe care mi le-a arătat... sunt adevărate, în mare parte. Pham, lucrăm împreună de câteva gărzi. M-am gândit la ce spuneau mătuşa şi unchii mei despre tine. Am trecut de faza când te adoram ca pe-un erou. Îmi dau seama cât de mult... admiri... focalizarea. Mi-ai făcut multe promisiuni, dar întotdeauna bine mascate. Vrei să-l înfrângi pe Nau şi să recuperezi ce am pierdut... dar, mai mult decât orice, te interesează focalizarea, nu-i aşa?

Cinci secunde de tăcere. *La întrebarea mea directă oare ce va răspunde?* În cele din urmă, Pham vorbi cu glas răguşit:

– Focalizarea e cheia construirii unei civilizaţii durabile... în tot Spaţiul Uman.

– Focalizarea e sclavie, Pham, rosti Ezr calm. Sigur că ştii asta şi, în adâncul inimii, o deteşti. Zamle Eng... l-ai ales drept acoperire, pentru că inima ta striga către tine de durere.

Pham îi aruncă o privire feroce. Buzele i se strâmbară.

– Eşti un prost, Ezr Vinh. Ai citit poveştile de la Nau şi tot nu înţelegi. Am fost cândva trădat de un Vinh. A doua oară nu se va întâmpla. Crezi că te voi lăsa în viaţă dacă mi te împotriveşti?

Pham se apropie mai mult de el. Brusc, Ezr nu mai văzu nimic; pierdu orice contact cu localizatoarele. Ridică mâinile, cu palmele în sus.

– Nu ştiu. Dar sunt un Vinh, descendentul direct al Surei – şi al tău. Suntem o familie cu secrete mascate de alte secrete. Într-o zi, mi s-ar fi spus adevărul despre Brisgo Gap. Dar şi în copilărie am auzit câte ceva, mici aluzii. Familia nu te-a uitat. Avem şi un motto pe care nu-l spunem decât între noi: „Îi datorăm totul lui Nuwen; să nu fii aspru cu el.” Deci, şi dacă mă omori, trebuie să vorbesc cu tine. Ezr miji ochii în bezna tăcută; nici măcar nu ştia unde stă celălalt. Iar după ziua de ieri... Cred că mă vei asculta. Cred că nu am de ce să mă tem.

– După ziua de ieri? întrebă Pham supărat, din apropiere. Măi, Vinh, mic şarpe ce eşti, ce ştii tu despre ziua de ieri?

Ezr se uită în direcţia vocii. Sesiză ceva neobişnuit în ea, o ură peste limitele raţiunii. Ce s-a întâmplat, de fapt, cu Reynolt? Lucrurile nu mergeau deloc bine, dar nu avea la îndemână decât cuvintele deja plănuite.

– N-ai omorât-o. Cred ce spune Trud. Ar fi fost uşor s-o omori şi să pară un accident. Deci cred că ştiu când mint poveştile lui Nau şi când spun adevărul.

Ezr întinse braţele. Îi căzură pe umerii lui Pham. Scrută întunericul, încercând să vadă ceva.

– Pham! Toată viaţa ta ai avut un scop. Acesta şi geniul tău au făcut din noi ceea ce suntem. Dar tu ai vrut mai mult. Ce anume, nu reiese clar din istoria Qeng Ho, dar mi-am dat seama din înregistrările lui Nau. Ai avut un vis minunat, Pham. Focalizarea ţi l-ar putea împlini… dar preţul e prea mare.

Linişte, după aceea un sunet de animal rănit. Braţele lui Ezr fură date subit la o parte. Două mâini îl prinseră de gât şi-l strânseră ca-n menghină. Şocat, Ezr începu să-şi piardă cunoştinţa…

Apoi strânsoarea slăbi. În jurul lui sclipiră luminiţe albe, scoţând zeci de pocnete uşoare. Respiră sacadat, ameţit, încercând să înţeleagă ce se petrecea. Pham distrugea condensatoarele din localizatoare! Pâlpâirile dezvăluiră pe rând mişcările lui Pham, una după alta, în alb şi negru. Ochii îi luceau ca ai unui nebun. Nu-l mai văzuse aşa niciodată.

Luminile se îndepărtară, localizatoarele mureau treptat. Cuvintele lui Ezr se auziră ca nişte croncănituri terifiante:

– Pham. Acoperirea noastră. Fără localizatoare…

Ultimele scânteieri dezvăluiră rânjetul maliţios de pe buzele celuilalt.

– Fără localizatoare, murim! Poţi să mori, Vinh, nu-mi mai pasă!

Ezr îl auzi cum se răsuceşte şi-şi ia avânt. Rămaseră doar bezna şi liniştea… şi moartea, peste numai câteva kilosecunde. Căci, oricât se strădui, nu zări nici urmă de localizatoare.

Ce faci când ţi se destramă visurile? Pham plutea în bezna camerei sale şi medita la întrebare când curios, când indiferent. O frântură de conştiinţă îi atrăgea atenţia că făcuse o gaură în reţeaua localizatoarelor.

Reţeaua era solidă. Avaria nu va fi raportată automat spionilor emergenţi. Însă, fără o revizuire meticuloasă, până la urmă tot va ajunge la urechile lor. Ştia că Ezr Vinh încerca disperat să dreagă stricăciunea. Surprinzător, nu înrăutăţise lucrurile, dar nu avea nicio şansă s-o acopere la nivelurile superioare. Peste câteva sute de secunde, cel mult, Kal Omo îl va alerta pe Brughel… iar şarada va lua sfârşit. Nu mai avea importanţă.

Ce faci când ţi se destramă visurile?

Orice om are parte de visuri destrămate. Toată lumea îmbătrâneşte. Începutul se arată promiţător, viaţa pare luminoasă. Speranţele se sting pe măsură ce se scurg anii.

Dar nu şi visul lui Pham. Şi l-a urmărit pe o întindere de cinci sute de ani-lumină şi de trei mii de ani de timp obiectiv. Era un vis despre o singură Omenire, în care dreptatea să nu fie o pâlpâire efemeră, ci o flacără neîntreruptă în tot Spaţiul Uman. Visa o civilizaţie în care continentele nu ardeau şi regii netrebnici nu-şi dădeau copiii. Când Sammy îl salvase din azilul de la Lowcinder, Pham era pe moarte, dar nu şi visul lui. Visul ardea cu vâlvătăi în mintea lui şi-l consuma.

Aici găsise cheia care să-l transforme în realitate: focalizarea, automatele suficient de elaborate şi de inteligente care să conducă o civilizaţie interstelară. Ar da naştere „sclavilor iubitori", posibilitate pe care Sura o luase în derâdere. Şi ce dacă era sclavie? Existau atâtea alte nedreptăţi pe care focalizarea le-ar elimina pentru totdeauna!

Poate.

Uitase de Egil Manrhi, ajuns mai degrabă maşinărie de scanat decât un om. La fel, uitase de Trixia Bonsol şi de ceilalţi, închişi ani de zile în cămăruţele lor. Dar ieri fusese obligat s-o privească pe Anne Reynolt, singură împotriva forţei focalizării, luptând toată viaţa ca să-i reziste. Detaliile fuseseră o mare surpriză pentru Pham, dar se tot amăgea cu gândul că nu acesta era preţul de plătit pentru visul lui. Anne era femeia care ar fi devenit Cindi Ducanh.

Iar azi, Ezr Vinh şi micul lui discurs: „Preţul e prea mare!". Ezr Vinh.

Pham şi-ar vedea visul împlinit… dacă renunţa la motivul lui.

Demult, un Vinh intervenise între el şi reuşita lui finală.

Să moară şarpele Vinh. Să moară toţi. Să mor şi eu.

Pham se făcu mic. Îşi dădu seama că plânge. În afară de clipele de prefăcătorie, nu mai plânsese de… nici nu mai ştia… poate din primele zile ale vieţii sale, când urcase la bordul Revenirii.

Aşadar, ce faci când ţi se destramă visurile?

Când ţi se destramă visurile, te dai bătut.

Şi atunci ce rămânea? Vreme lungă, mintea lui Pham se goli de gânduri. Apoi, încă o dată, deveni conştient de imaginile de pe reţeaua de localizatoare, care pâlpâiau în jurul lui: jos, pe conglomerat, sclavii focalizaţi, îngrămădiţi cu sutele în celulele-fagure din Hammerfest, Anne Reynolt, dormind şi ea într-o cameră cât o coajă de nucă.

Meritau o soartă mai bună. Meritau să li se întâmple altceva decât ce plănuia Tomas Nau pentru ei. Anne merita altă viaţă.

Pătrunse în reţea, îl atinse blând pe Ezr Vinh şi-l dădu deoparte. Pornind de la încercările băiatului, începu să cârpească reţeaua. Trebuia să se ocupe de amănunte: vânătăile de pe gâtul lui, cele zece

mii de localizatoare lipsă din interspaţiul habitatului. Le putea rezolva, iar pe termen lung…

Anne Reynolt îşi va reveni din suferinţa pe care i-o provocase. Atunci se va relua şi jocul de-a şoarecele şi pisica, dar de data asta, el va trebui să-i protejeze pe ea şi pe toţi ceilalţi sclavi. Va fi mult mai greu decât înainte. Însă cu ajutorul lui Ezr Vinh, dacă ar lucra în echipă… Mintea lui Pham ţesea planuri şi planuri. Nu se comparau cu dorinţa lui de a opri roata istoriei, dar simţea o plăcere ieşită din comun în a face un lucru pe deplin justificat.

Înainte de a adormi, îşi aminti de Gunnar Larson, de ironia bătrânului, de sfatul lui, acela de a înţelege limitele lumii naturale şi de a le accepta. *Poate că avea dreptate.* Ciudat. Atâţia ani zăcuse în camera lui, treaz, scrâşnind din dinţi, urzind şi visând la posibilităţile deschise de focalizare. Acum, că renunţase la ele, avea alte planuri de pus la punct, alte pericole de înfrânt… dar, după atâta vreme, îl cuprinse, în sfârşit… pacea.

În noaptea aceea o visă pe Sura. Şi nu mai simţi durere.

PARTEA A TREIA

Dacă nu curge, pică. Gonle Fong trăise toată viaţa după acest principiu. Misiunea Steaua Fluctuantă fusese una cu slabe şanse de reuşită, o aventură care-i atrăgea mai mult pe savanţi. Însă Gonle descoperise unde pică. Apoi urmase ambuscada emergentă şi şansele, oricum puţine, se transformaseră în robie şi exil. O închisoare condusă de criminali. Dar şi aici, dacă nu curge, pică. De douăzeci de ani aduna ce pica şi prospera, chiar dacă numai după standardele închisorii ăsteia.

Acum se schimba situaţia. Jau Xin lipsea de peste patru zile, cel puţin de când începuse garda ei actuală. Iniţial, se zvonise că el şi Rita fuseseră mutaţi neoficial în ramura C a arborelui de gărzi şi că erau încă în hibernoterapie. Asta dădea peste cap înţelegerile ei cu Rita, pe lângă faptul că era un lucru absolut ieşit din comun. Pe urmă, Trinli raportă că lipsesc doi deviaţi piloţi din Mansarda habitatului Hammerfest. Deci. Rita poate că stătea încă la gheaţă, dar Jau Xin şi deviaţii se aflau… în altă parte. De aici, alte zvonuri: Jau plecase într-o expediţie pe soarele mort, Jau coborâse pe lumea păianjenilor. Trud Silipan se plimba ţanţoş prin barul lui Benny, posesor al unui secret pe care, pentru prima oară, nu-l împărtăşea nimănui. Asta dovedea, mai mult decât orice, că se petreceau fapte neobişnuite.

Gonle coordonase pariurile făcute pe seama speculaţiilor, dar şi ea suferea de febra fraierilor. Nu fusese deloc dezamăgită când şefii luaseră hotărârea să le dezvăluie tuturor secretul.

Tomas Nau invită câţiva subordonaţi neînsemnaţi pe moşia lui pentru o scurtă informare. Era prima dată că Gonle vizita Parcul Lacului de la petrecere. Nau făcuse mare caz de ospitalitatea lui atunci. După aceea, parcul fusese izolat; sincer vorbind, poate din cauza întâmplării cu Anne Reynolt.

În timp ce Gonle şi ceilalţi subordonaţi aleşi îşi târâiau picioarele pe cărarea spre cabana lui Nau, ea îşi exprimă părerea despre peisaj:

– Deci până la urmă au reuşit să obţină ploaia.

Era mai degrabă o ceaţă risipită de vânt, atât de fină, încât îi umezea părul şi genele, atât de fină, încât nici nu mai conta lipsa gravitaţiei reale.

Pham Trinli râse cu cinism:

– Fac prinsoare că aşa se adună deşeurile. Pe vremea mea, am văzut nenumărate aşa-zise parcuri cu gravitaţie, de obicei construite de un Client cu mai mulţi bani decât raţiune. Dacă vrei să ai cer şi pământ, începe să se adune murdărie. În curând, vei avea un cer plin de gunoaie.

Mergând alături de el, Trud Silipan spuse:

– Mie cerul mi se pare destul de curat.

Trinli ridică ochii în ceaţă. Norii, joşi şi cenuşii, se deplasau rapid

dinspre malul opus al lacului. Unele imagini erau reale, altele, tapet, dar nici nu se vedea unde se despart unele de altele. Un peisaj nu prea atrăgător, după standardele lui Gonle Fong şi totuşi, rece şi curat.

– Da, rosti Trinli după o clipă. Trebuie s-o recunosc, Trud. Ali Lin al tău e un geniu.

Silipan se înfoie imediat.

– Nu doar el. Coordonarea contează. O echipă de deviaţi se ocupă de parc. E tot mai frumos, cu fiecare an. Într-o zi o să reuşim să facem valuri cu aspect natural.

Gonle se uită la Ezr Vinh şi-şi dădu ochii peste cap. Niciunul dintre cei doi bufoni nu voia să admită cât de importantă era colaborarea, una foarte profitabilă, pentru parc. Deşi subordonaţii nu mai erau bineveniţi în el, furnizau în continuare hrana, lemnul prelucrat, plantele vii şi designul programelor.

Ceaţa se ridica în vârtejuri mici în jurul cabanei şi iluzia gravitaţiei fu pusă la grea încercare când vizitatorii se clătinară pe pantofii lor cu tălpi agăţătoare. Apoi intrară în cabană, unde se încălziră la falşii buşteni arzând în şemineul uriaş al lui Nau. Comandorul le făcu semn să se aşeze la o masă de conferinţe, alături de el, Brughel şi Reynolt. Alte trei siluete se desluşeau lângă ferestre, pe fondul gri luminos din spate. Una era Qiwi.

– Bună, Jau, salută Ezr. Bine-ai venit… înapoi.

Celelalte două erau Jau şi Rita. Tomas aprinse luminile din cameră. Căldura şi lumina nu se deosebeau cu nimic de cele din orice habitat civilizat, dar, ţinând cont de frigul şi apăsarea întreţinute cu atâta efort în exterior, îţi dădeau un sentiment de siguranţă.

Comandorul îi pofti să ia loc, apoi se aşeză şi el. Nau era întruchiparea conducătorului mărinimos şi luminat. *Dar pe mine nu mă păcăleşte nicio clipă,* îşi zise Gonle. Înaintea acestei misiuni, în decursul unei cariere lungi, avusese de-a face cu diverse culturi comerciale de pe trei lumi. Clienţii reflectau toate trăsăturile umanităţii, iar guvernele lor variau şi mai mult: tiranii, democraţii, demarhii. Întotdeauna găsea o cale să încheie afaceri cu ei. Şeful cel mare, Nau, era un ticălos, dar unul deştept, care înţelegea că trebuie să încheie afaceri. Qiwi se îngrijise de asta cu ani în urmă. Păcat că el deţinea poziţia dominantă. Asta nu făcea parte din mediul de afaceri Qeng Ho standard. O băgai pe mânecă dacă nu puteai fugi de băieţii răi. Pe termen lung, nici asta nu mai conta.

Comandorul înclină din cap spre fiecare dintre participanţi.

– Vă mulţumesc că aţi venit personal. Trebuie să ştiţi că această şedinţă este prezentată în direct pe reţeaua locală, dar sper că le veţi spune prietenilor ceea ce aţi văzut cu ochii voştri. Zâmbi larg. Sunt sigur că vor avea ce discuta la bar. Am pentru voi veşti extraordinar

de bune, dar şi o mare provocare. Vedeţi, şeful de piloţi Xin tocmai s-a întors de pe orbita Arachnei. Făcu o pauză. *Fac pariu că în bar s-a lăsat o linişte de mormânt.* Şi ceea ce a descoperit acolo e... interesant. Jau, te rog. Prezintă-ţi misiunea.

Xin se ridică în picioare puţin prea repede. Rita îl prinse de mână şi el se aşeză pe podea, cu faţa la participanţi. Gonle încercă zadarnic să atragă atenţia Ritei, dar aceasta era concentrată pe Jau. *Pun rămăşag că au ţinut-o la gheaţă până când i s-a întors bărbatul; numai aşa au reuşit s-o facă să-şi ţină gura.* Pe faţa Ritei se citi uşurare extremă. Indiferent de veste, nu putea fi rea.

– Am înţeles, domnule comandor. Conform instrucţiunilor dumneavoastră, am fost adus de gardă mai devreme, ca să studiez Arachna îndeaproape.

În timp ce el vorbea, Qiwi îi dădu un vizor de calitate Qeng Ho. Gonle îi suflă în ureche o ofertă de cumpărare; cealaltă zâmbi larg şi-i şopti: „Curând!”. Şefii cei mari nu le dădeau voie subordonaţilor să aibă asemenea echipamente. Poate se va schimba şi asta, în cele din urmă. Vizorul avu nevoie de o secundă ca să se sincronizeze cu imaginea consensuală. Spaţiul de deasupra mesei văluri şi se transformă într-o vedere de pe conglomeratul din L1. În depărtare, dincolo de podea, se zărea discul planetei păianjenilor.

– Piloţii mei şi cu mine am luat ultima navetă funcţională.

O dâră aurie se arcui pornind de pe conglomerat; naveta acceleră până la jumătatea ei, de unde începu să încetinească. Participanţii urmăriră naveta; deasupra, discul Arachnei creştea. Planeta arăta îngheţată şi moartă, ca la venirea oamenilor. Exista însă o mare diferenţă: în emisfera nordică licăreau luminile oraşelor.

Vocea lui Pham Trinli se auzi ţipătoare, neîncrezătoare:

– Pun pariu că v-au văzut!

– Ne-au trimis semnale ping. Arată radarele defensive şi sateliţii naturali, comandă Xin vizorului.

Un nor de puncte negre şi verzi apăru în jurul planetei. La sol dansau arcuri de lumină fulgerătoare, baleiajul radarelor de rachete ale păianjenilor.

– O să fie o problemă în viitor.

Anne Reynolt interveni peste şeful de piloţi.

– Oamenii mei care se ocupă de reţea au detectat toate dovezile solide. A meritat riscul.

– Ha! Trebuie să fi fost al naibii de important!

– O, Pham, a fost. A fost.

Jau se deplasă în lateralul imaginii consensuale şi introduse mâna adânc în ceaţa sateliţilor, marcând un punct albastru cu o etichetă pe care scria SATELITUL 543 DE RECUNOAŞTERE LA SOL AL FRĂŢIEI, apoi parametrii orbitali. Se uită în direcţia lui Pham şi zâmbi, aşteptând

parcă o reacţie. Numerele nu însemnau nimic pentru Gonle. Se aplecă într-o parte şi privi spre Trinli, ocolind cu privirea pe la marginea displayului. Boşorogul prefăcut arăta la fel de mirat ca şi ceilalţi, deloc încântat de zâmbetul lui Xin şi de chicotele lui Silipan.

Trinli miji ochii la display.

– Bine, deci poziţia ta concordă cu a Satelitului 543.

Lângă el, Ezr Vinh trase aer în piept, şocat. Trinli se încruntă mai tare.

– Lansare: cu şapte sute de kilosecunde în urmă, amplificator chimic, ciclu sincron, altitudine… începu să gâlgâie. Altitudine: doisprezece mii de kilometri afurisiţi! Trebuie să fie o greşeală.

Zâmbetul lui Jau se lăţi.

– Nicio greşeală. De asta m-am dus acolo jos, să verific.

Gonle pricepu în sfârşit. Lucrând la Furnizare şi Servicii, se ocupa mai mult de afaceri şi inventare. Dar expedierea era un aspect major al preţului, iar ea era Qeng Ho. Arachna era o planetă terestroidă, cu ziua de 90 de kilosecunde. Altitudinea ar fi trebuit să fie mult mai mare de doisprezece mii de kilometri. Chiar pentru o persoană atehnică, satelitul era o imposibilitate magică.

– Se menţine pe orbită? întrebă ea. Rachete mici?

– Nu. Şi rachetele nucleare ar avea probleme să staţioneze zile la rând.

– Cavorit, şopti Ezr, uluit.

Unde mai auzise Gonle cuvântul ăsta?

Jau încuviinţă:

– Exact. Lansă o comandă displayului, care afişă imagini din navetă. Mi-a fost mai greu să mă uit de aproape, mai ales că nu voiam să mi se vadă jetul principal. Am prăjit camerele satelitului şi am executat concordanţa instantanee a orbitelor de dedesubt… Se poate vedea acum, în centrul indicatorului meu. Viteza de apropiere scade de la cincizeci de metri pe secundă, până în clipa în care stăm pe loc unul faţă de celălalt. E la aproximativ cinci metri deasupra noastră.

Se vedea ceva în indicator, un obiect în formă de cutie, negru, care cădea spre ei ca un yoyo. Încetini, trecu la un metru sau doi pe sub ei, apoi o luă înapoi în sus. Vârful nu era negru, ci un model neregulat de nuanţe de gri.

– Bine. Opreşte imaginea. Acum ar trebui să vedeţi foarte bine. Arhitectură simplă, probabil girostabilizare. Carcasa poliedrică e pentru evitarea radarului. În afară de orbita imposibilă, obiectul acesta este un satelit tipic de nivel tehnologic scăzut, nedetectabil de radar… Satelitul glisă din nou în sus, dar îl blocară dispozitivele de prindere. În momentul acesta l-am luat la bordul navetei… şi am lăsat în locul lui o explozie credibilă.

– Frumos zbor, amice, îl felicită Pham Trinli pe cel aproape la fel de

bun ca el.

– Ha. A fost mai greu decât pare. Deviaţii mei mai aveau puţin şi intrau într-o stare de panică incontrolabilă. Prea multe neconcordanţe de dinamică.

Silipan interveni voios:

– Asta se va schimba. Reprogramăm toţi piloţii pentru manevrele cu cavorit.

Jau şterse imaginile şi se încruntă către Silipan.

– Dac-o dai în bară, rămânem fără piloţi.

Gonle se plictisi de pălăvrăgeala fără rost.

– Satelitul. L-aţi adus aici? Cum au reuşit păianjenii să-l construiască?

Observă că Nau îi zâmbeşte larg.

– Cred că domnişoara Fong a identificat chestiunea cea mai arzătoare. Mai ţineţi minte poveştile despre anomaliile gravitaţionale de pe platou? În două cuvinte, sunt adevărate. Armata Frăţiei a descoperit un fel de… ei îi spun antigravitaţie. Lucrează la ea de zece ani. Nu ne-am dat seama, pentru că i-a scăpat şi spionajului Concordiei, iar informaţiile noastre despre Frăţie au venit întotdeauna cu întârziere. Micul satelit avea opt tone, două dintre ele fiind blindajul de cavorit. Păianjenii Frăţiei se folosesc de acest element remarcabil numai pentru a creşte masa totală a rachetelor. V-am pregătit o demonstraţie…

Rosti comenzile în aer:

– Opreşte şemineul şi ventilaţia.

În cameră se făcu linişte. La perete, Qiwi închise o fereastră înaltă care prinsese umezeală de la lac. Soarele artificial pândea prin spărturile din nori şi pe apă scânteiau dâre de lumină. Gonle se întrebă dacă deviaţii lui Nau erau atât de pricepuţi încât să-i modifice lumea în funcţie de aceste momente. Probabil că da.

Comandorul scoase o cutie mică din cămaşă. O deschise şi ridică un obiect în lumina slabă a soarelui: un pătrat mic, o placă cu puncte luminoase, asemănătoare cu mica, însă irizaţiile se coordonau.

– Iată o placă din învelişul de protecţie al satelitului. Am găsit şi un strat de LED-uri de putere mică, dar l-am dat la o parte. Din punct de vedere chimic, restul e format din fragmente de diamant în răşină epoxidică. Priviţi.

Aşeză placa pătrată pe masă şi o lumină cu o lanternă de mână. Toţi ochii îl urmăreau… În clipa următoare, micul pătrat cu reflexe irizante se ridică. La început, pluti ca orice obiect în mediu microgravitaţional, ca o hârtie suflată de un curent de aer. Dar aerul din cameră nu se mişca. În secundele următoare, placa se mişcă mai repede, se rostogoli şi alunecă… în sus. Se lovi de tavan cu un pocnet uşor şi rămase lipită de el.

Linişteea totală domni pentru câteva secunde.

– Doamnelor şi domnilor, am venit pe Steaua Fluctuantă în speranţa că vom găsi o comoară. Până acum am învăţat lucruri noi din astrofizică şi am îmbunătăţit propulsia statoreactoarelor. Biologia lumii păianjenilor este şi ea o comoară, suficientă pentru a ne finanţa venirea. Însă, când am plecat, ne-am aşteptat la mai mult. Ne-am aşteptat să găsim rămăşiţele unei rase călătoare printre stele… Ei, bine, după patruzeci de ani, se pare că am dat lovitura. O lovitură spectaculoasă.

Poate era mai bine că Nau nu programase o şedinţă cu toată lumea. Participanţii începură să vorbească deodată. Numai Dumnezeu ştia ce era în bar. Până la urmă, Ezr Vinh veni cu o întrebare:

– Credeţi că păianjenii au construit materialul?

– Nu. Frăţia a săpat mii de tone de minereu inferior ca să obţină vrăjitoria asta.

– Ştim de ani de zile că păianjenii au evoluat aici, interveni Trinli, că nu au avut niciodată tehnologie superioară.

– Întocmai. Arheologii lor nu au dovezi solide ale prezenţei altor rase vizitatoare. Dar acest… material este un artefact, chiar dacă numai noi îl considerăm aşa. Automatele lui Anne l-au studiat câteva zile. E o matrice de procesare coordonată.

– Am crezut că e rafinat din minereul local.

– Da. Cu atât mai incredibilă e concluzia. Timp de patruzeci de ani, am crezut că particulele de diamant de pe Arachna sunt rezultatul prăbuşirilor cauzate de gravitaţie sau al scheletelor biologice. Acum se pare că sunt procesoare de fosile. Şi cel puţin o parte din ele îşi confirmă menirea când stau la un loc. La fel ca localizatoarele, dar mult mai mici şi cu un scop special… acela de a manipula legile fizicii într-un fel pe care noi nu-l înţelegem.

Trinli arăta de parcă ar fi încasat un pumn în gură, de parcă s-ar fi scos din el decenii întregi de stil bombastic.

– Nanotehnologie, rosti el. Visul.

– Poftim? Da, Visul Pierdut. Până acum. Comandorul ridică ochii spre placa din tavan. Dacă a mai venit cineva aici, a făcut-o acum milioane sau miliarde de ani. Mă îndoiesc că o să găsim corturi sau gropi de gunoi… dar urmele tehnologiei sunt peste tot.

Vinh:

– Am căutat exploratori spaţiali, dar eram prea mici şi nu le-am văzut decât gleznele. Îşi luă cu greu ochii de pe tavan. Poate că şi ele… Arătă spre fereastră şi Gonle înţelese că se referă la diamantele uriaşe din punctul L1. Poate că şi ele sunt artefacte.

Brughel se aplecă în faţă pe scaun.

– Prostii. Nu sunt decât nişte roci de diamant.

Dar în privirea agresivă pe care o aruncă în jurul mesei se ghici

nesiguranţa.

Nau stătu puţin pe gânduri, chicoti şi-i făcu semn omului său să tacă.

– Toţi începem să fantazăm ca în Era Zorilor. Faptele demonstrate sunt extraordinare, nu mai e nevoie să le înflorim cu superstiţii. Cu ceea ce avem deja, expediţia noastră poate fi cea mai importantă din istoria omenirii.

Şi cea mai profitabilă. Gonle se foi pe scaun şi încercă să inventarieze toate lucrurile pe care le puteau face cu materialul irizant lipit de tavan. *Cum îl poţi vinde cel mai bine? Câte secole de monopol poţi stoarce din el?*

Însă comandorul revenise la chestiuni mai practice.

– Asta e vestea cea grozavă. Pe termen lung, întrece orice vis îndrăzneţ de-al nostru. Pe termen scurt... ei, ne dă peste cap programul. Qiwi?

– Da. Aşa cum ştiţi, păianjenii mai au cinci ani până să obţină o reţea informatică planetară solidă, prin intermediul căreia să acţionăm noi.

Una destul de avansată, pe care s-o putem folosi. Până astăzi, Gonle Fong îşi închipuia că reţeaua era cea mai mare comoară rezultată în anii exilului. La naiba cu micile progrese în propulsia statoreactoarelor, la naiba cu biologia. Acolo jos se afla o lume complet industrializată, cu o cultură garantat diferită de alte pieţe. Dacă ar controla-o, dacă ar avea chiar o poziţie comercială dominantă, ar egala legendele comerţului Qeng Ho. Pentru Gonle, faptul se înţelegea de la sine. Şi pentru Nau, desigur. Şi pentru Qiwi, deşi acum ea se lansase într-un discurs idealist:

– Până acum, am crezut că tot cinci ani mai trebuie să treacă până să aibă nevoie de ajutorul nostru. Ne-am zis că, până atunci, nu va începe războiul Frăţie-Concordia. Reţeaua Frăţiei nu e cine ştie ce, dar are minele de cavorit. Deocamdată, sateliţii lor de cavorit nu pot fi depistaţi cu radarul, dar e un avantaj temporar. Foarte curând, flota lor de rachete va fi perfecţionată. Politic vorbind, îi vedem subjugând statele mai mici, instigându-le să lupte împotriva Concordiei. Nu mai putem aştepta cinci ani ca să luăm frâiele în mână.

– Sunt şi alte motive pentru devansarea termenului limită, spuse Jau. Din cauza cavoritului, operaţiunile noastre nu vor mai fi secrete multă vreme. Nu peste mult, păianjenii vor zbura în spaţiu. În funcţie de cât de-ăsta au – îndreptă degetul mare spre tavan – ar putea manevra mai uşor decât noi.

Rita era tot mai supărată.

– Vrei să spui că există posibilitatea să câştige gloata lui Pedure? Dacă trebuie să ne devansăm programul, atunci e vremea să terminăm cu precauţiile. Trebuie să acţionăm cu forţă militară, de

partea Concordiei.

Comandorul înclină din cap solemn în direcţia lui Liao.

– Te aud, Rita. Acolo jos trăiesc fiinţe pe care toţi am ajuns să le respectăm, chiar să le... Făcu un gest de alungare a unor potenţiale sentimente mai profunde, ca să se concentreze pe realitatea dură. Dar, în calitate de comandor al vostru, trebuie să ţin seama de priorităţi: prioritatea mea principală e supravieţuirea voastră şi a tuturor oamenilor din mica noastră capsulă. Nu vă lăsaţi păcăliţi de splendoarea construită de voi aici. Adevărul este că puterea noastră militară e foarte redusă.

Apusul împrumutase lacului o nuanţă aurie şi camera se încălzea sub razele piezişe ale soarelui.

– De fapt, continuă Nau, suntem ca nişte naufragiaţi, nimeni n-a ajuns mai departe de Omenire decât noi. A doua noastră prioritate, strâns legată de prima, e supravieţuirea civilizaţiei industriale avansate a păianjenilor, implicit a populaţiei şi culturii lor. Trebuie să acţionăm cu prudenţă maximă. Nu putem trece la fapte din simplă afecţiune... Să ştiţi că şi eu ascult traducerile. Cred că păianjeni ca Victory Smith şi Sherkaner Underhill m-ar înţelege.

– Dar ne pot ajuta!

– Posibil. Aş apela imediat la ei dacă am avea informaţii mai sigure şi am reuşi să le penetrăm reţeaua. Dar, dacă ne dezvăluim prezenţa fără să fie necesar, s-ar putea uni toţi împotriva noastră sau am provoca-o pe Onorata Pedure să-i atace imediat. Trebuie să-i salvăm pe ei, nu să ne sacrificăm pe noi.

Rita gesticulă nervoasă. În dreapta lui Nau, dar ferit de umbre, Ritser Brughel o străfulgeră din priviri. Comandorul mai tânăr nu înţelegea că regulile vechi, emergente, trebuiau schimbate. Ideea că o persoană îndrăznea să răspundă îl înfuria cumplit. Slavă cerului că nu e el la conducere. Nau era un tip dur, calm şi nemilos, în ciuda cuvintelor frumoase, dar puteai încheia afaceri cu el.

Nimeni nu susţinu poziţia Ritei, aşa că ea mai făcu o încercare:

– Ştim că Sherkaner Underhill e un geniu. El ar înţelege. Ne-ar putea ajuta.

Tomas Nau oftă.

– Da, Underhill. Îi datorăm multe. Fără el, am mai avea douăzeci de ani până la reuşită, nu cinci. Dar mă tem că... Se uită în jos, la masă, la Ezr Vinh. Tu ştii mai multe decât oricine despre Underhill şi tehnologia Erei Zorilor, Ezr. Ce părere ai?

Gonle mai să pufnească în râs. Vinh urmărise discuţia ca un spectator la un meci de tenis; acum primise o minge direct între ochi.

– Aăă... Da. Underhill e remarcabil. Seamănă cu von Neumann, Einstein, Minsky, Zhang – geniile Erei Zorilor adunate într-un singur trup. Ori asta, ori e un geniu în alegerea absolvenţilor geniali. Vinh

zâmbi trist. Îmi pare rău, Rita. Pentru tine şi pentru mine, Exilul înseamnă doar zece sau cincisprezece ani. Underhill l-a trăit în întregime, secundă cu secundă. După standardul păianjenilor şi cel uman din perioada pretehnologică e bătrân. Mă tem că îl paşte senilitatea. S-a bucurat de toate realizările tehnice, dar acum a ajuns la capătul puterilor… Flexibilitatea lui s-a transformat în sentimentalism superstiţios. Dacă e să renunţăm la avantajul aşteptării, propun să contactăm guvernul Concordiei şi să jucăm cu cărţile pe faţă.

Vinh ar fi continuat, dar comandorul interveni:

– Rita, ne străduim să obţinem cel mai sigur rezultat pentru toată lumea, te asigur. Dacă asta înseamnă să ne lăsăm la mila păianjenilor, atunci aşa să fie.

Nau aruncă un ochi spre dreapta. Gonle înţelese că mesajul era îndreptat spre Brughel, în aceeaşi măsură ca spre toată lumea. Comandorul făcu o pauză, dar nimeni nu mai avu nimic de spus. Continuă pe un ton profesional:

– Deci programul nostru se devansează brusc. A fost un lucru impus, dar pe mine mă incită provocarea. Un zâmbet îi trecu pe faţa luminată de apusul soarelui artificial. În orice caz, Exilul nostru va lua sfârşit peste un an. Ne putem permite, de fapt suntem obligaţi să ne folosim resursele. De acum înainte şi până când am salvat lumea păianjenilor, aproape toată lumea face de gardă.

Uau.

– Distileria de volatile va avea ciclu de funcţionare neîntreruptă. Toate capetele din jurul mesei se ridicară. Nu uitaţi, dacă mai avem nevoie de ea peste un an, înseamnă că am pierdut. Ne aşteaptă multă muncă de planificare, pe noi, oamenii. Trebuie să profităm de potenţialul nostru întreg. Economia „subterană” va avea acces la tot, în afară de automatele de securitate vitale.

Excelent! Gonle îi zâmbi larg lui Qiwi Lisolet, care îi zâmbi şi ea. Deci la asta se referise când îi spusese „curând”! Nau mai vorbi câteva secunde, nu atât pentru a face planuri, cât pentru a anula diverse reguli stupide care încetiniseră activităţile în decursul timpului. *Poate lansez o piaţă de comerţ la termen.*

Şedinţa se încheie într-o atmosferă incredibil de exaltată. În drum spre ieşire, Gonle o îmbrăţişă pe Qiwi.

– Ai reuşit, fetiţo! îi şopti ea.

Qiwi nu făcu decât să zâmbească, dar de mult nu se mai luminase aşa la obraz.

După aceea, cei patru subordonaţi vizitatori urcară dealul înapoi, printre cele din urmă umbre aruncate de soare. Gonle aruncă o ultimă privire în spate înainte de a intra în pădure. *Apăsător, parcul ăsta. Dar splendid, şi am pus şi eu mâna la construirea lui.* Soarele mai aruncă o

rază înainte de a se pierde în spatele norilor îndepărtaţi. Era fie o manevră intenţionată de-a comandorului, fie rezultatul întâmplător al automatelor din parc. În orice, era un semn bun. Gonle ştia că, mai târziu, când imaginaţia şi comerţul abil deveneau mai degrabă un risc decât o alternativă, Nau ar putea încerca să strângă la loc laţul la gâtul libertăţii subit acordate acum. Dar Gonle era Qeng Ho. În anii trecuţi, ea, Qiwi, Benny şi alte zeci de persoane ciuntiseră titlul de „tirani" al emergenţilor, până când aproape fiecare emergent fusese „corupt" de comerţul ilegal. Nau învăţase că a câştiga înseamnă a face afaceri. După ce se vor deschide pieţele păianjenilor, îşi va da seama că nu obţinea niciun avantaj dacă strângea iar lanţul la gâtul libertăţii.

A doua întâlnire a lui Nau avu loc mai târziu, în aceeaşi zi, la bordul *Mâinii Invizibile.* Aici puteau vorbi fără să-i audă urechi nevinovate.

– Am primit raportul lui Kal Omo, domnule comandor. De la spioni. I-ai păcălit aproape pe toţi.

– Aproape?

– Păi, ştiţi cum e Vinh… dar n-a pătruns tot ce-aţi spus. Iar Jau Xin pare… dubios.

Nau se uită întrebător la Anne Reynolt.

– De Xin chiar avem nevoie, domnule comandor, răspunse ea imediat. E singurul şef de piloţi pe care-l mai avem. Am fi pierdut naveta dacă n-ar fi fost el. Piloţii deviaţi s-au blocat când au văzut orbita de cavorit. Toate legile s-au schimbat brusc şi n-au mai putut controla situaţia.

– Bine, e un sceptic pe ascuns.

Nu aveau ce face. Xin fusese de prea multe ori în centrul activităţilor. Probabil că suspecta adevărul din spatele Masacrului Diem.

– Deci nu-l putem congela şi nici păcăli şi vom avea nevoie de el pentru etapa cea mai sângeroasă a operaţiunii. Totuşi… Cred că Rita Liao e o pârghie bună. Ritser, ocupă-te să afle Jau că siguranţa ei depinde de calitatea serviciilor sale.

Ritser zâmbi scurt şi-şi notă ceva.

Nau scană raportul lui Omo pentru sine.

– Da, ne-am descurcat foarte bine. Dar e o treabă uşoară să spui oamenilor ceea ce vor să creadă. Aparent, nimeni nu şi-a dat seama de toate consecinţele devansării programului cu cinci ani. Deocamdată, nu avem cum să preluăm paşnic reţeaua şi ne trebuie o industrie ecologică intactă pe planetă… dar nu trebuie să implicăm toată planeta. În clipa de faţă – Nau se uită la cele mai recente informări de la deviaţii lui Reynolt – şapte naţiuni de păianjeni deţin armament nuclear. Patru au arsenale substanţiale şi trei au sisteme

de livrare.
Reynolt înălţă din umeri.
– Deci organizăm un război.
– Unul foarte limitat, care nu afectează sistemul financiar şi e controlat de noi.
Un exerciţiu de management al dezastrelor.
– Şi Frăţia?
– Vrem să supravieţuiască, bineînţeles, dar să fie destul de slăbită încât să pretindem controlul total. O să le facilităm mai multe ocazii norocoase.
Reynolt încuviinţă, dând din cap.
– Da. Putem să modelăm situaţia. Ţara Sudului are proiectile cu rază lungă de acţiune, dar altfel e înapoiată; majoritatea locuitorilor ei vor hiberna pe Întuneric. Le e foarte frică de ce le vor face puterile superioare. Onorata Pedure are planuri să profite de asta. Ne putem asigura că reuşeşte…
Anne Reynolt continuă, detaliind ce fraude şi ponturi false mai puteau fi strecurate, în ce oraşe puteau ucide populaţia în siguranţă, cum puteau să salveze locurile din Concordia în care se găseau resurse pe care Frăţia nu le avea încă. Crimele aveau să fie comise de reprezentanţii lor, foarte bine, având în vedere starea deplorabilă a propriilor sisteme de arme…
Brughel o urmărea năucit, cu admiraţie şi teamă, aşa cum făcea întotdeauna când Anne vorbea în felul acesta. Pasivă, calmă, dar la fel de încăpăţânată ca el.
Anne fusese o femeie tânără când emergenţii veniseră pe Frenk. Dacă istoria ar fi să fie scrisă de înfrânţi, numele ei ar fi ajuns o legendă. După predarea armatei de pe planetă, scursurile de partizani ai lui Anne se luptaseră ani la rând, şi nu pentru că se plictiseau. Nau văzuse estimările spionilor: din cauza lui Reynolt, se triplase costul invaziei. Ea iniţiase de fapt revolta populară, căreia nu-i lipsise mult să înfrângă forţa expediţionară emergentă. Şi când, în cele din urmă, luptase pentru o cauză pierdută… de inamici ca ea era bine să te debarasezi cât mai repede. Nau însă remarcase că acest inamic era special, aproape unic. Focalizarea abilităţilor superioare, orientate spre coordonarea oamenilor, era, în mod normal, un eşec. Prin însăşi natura ei, focalizarea elimina sentimentele necesare pentru conducerea oamenilor. Totuşi… Reynolt era tânără, avea o minte strălucitoare, total dedicată principiilor. Rezistenţa ei fanatică nu se deosebea de loialitatea deviaţilor faţă de preocuparea lor. Dacă o putea focaliza cu folos?
Planul de viitor al unchiului Alan reuşise. Singura specialitate a lui Anne Reynolt era literatura veche, dar focalizarea captase abilităţile scoase la iveală de cariera ei accidentală: arta războiului, a supunerii,

a conducerii. Alan îşi ţinuse descoperirea secretă, dar o folosise pe această deviată specială decenii la rând. Dibăcia lui Anne îl ajutase pe unchiul Alan să ocupe poziţia de comandor dominant al regimului de acasă. Reynolt fusese un cadou foarte special pentru un nepot extrem de favorizat…

Şi, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată în faţa lui Brughel, câteodată, când se uita în ochii ei albaştri-deschişi, pe Tomas îl trecea un fior rece. O sută de ani din viaţa ei, Anne Reynolt muncise pentru a anula şi a suprima tot ce era important pentru sinele ei nefocalizat. Dacă ar vrea să-i facă rău, l-ar putea nimici! Dar asta era frumuseţea focalizării, motivul pentru care emergenţa va predomina: puteai profita de capacităţile subiectului fără să ai nevoie de umanitatea lui. Şi, dacă era îngrijit cu atenţie, interesul şi devotamentul deviatului se concentrau strict pe domeniul şi proprietarul său.

– În regulă, Anne, pune-ţi oamenii la treabă. Ai un an la dispoziţie. Probabil că vom avea nevoie de o navă mare pe orbită joasă în ultimele kilosecunde.

– Ştiţi, spuse Ritser, cred că evenimentele de la sol sunt în favoarea noastră. În Frăţie, unul sau doi păianjeni sunt la conducere. Ştim pe cine să tragem la răspundere când dăm ordine. În Concordia asta nenorocită…

– Ai dreptate. Sunt prea multe centre de putere autonome în Concordia, regalitatea lor nesuverană e mai stupidă decât democraţia. Nau scutură din umeri. Mergem la noroc. Trebuie să luăm ceea ce ştim că putem controla. Fără cavorit, am mai avea cinci ani de acalmie. La capătul lor, Concordia ar avea o reţea bine pusă la punct şi noi am pune mâna pe tot fără să scoatem armele – scopul pe care-l tot afişez în public.

Ritser se aplecă în faţă.

– Şi aceasta va fi cea mai mare problemă a noastră. Odată ce oamenii noştri îşi dau seama că avem de gând să-i prăjim pe păianjeni şi că prietenii lor speciali sunt felul principal…

– Bineînţeles. Dar, dacă lucrăm atent, rezultatul final va părea o tragedie inevitabilă, care ar fi fost şi mai cumplită fără eforturile noastre.

– Va fi mai complicat decât povestea cu Diem. Aş vrea să nu le fi dat speculanţilor acces sporit la resurse.

– E inevitabil, Ritser. Avem nevoie de geniul lor logistic. Dar nu le voi permite procesarea totală a reţelei. O să-i folosim pe deviaţii noştri specialişti în securitate, o să-i supraveghem intens. La nevoie, se pot întâmpla accidente fatale.

Nau se uită la Anne.

– Şi, apropo de accidente… ai mai făcut progrese cu teoria ta despre sabotaj?

Trecuse un an de la presupusul accident suferit de Anne în clinica RMN. Un an, şi nici urmă de activităţi inamice. Bineînţeles, nici înainte de eveniment nu existaseră dovezi solide.

Însă Anne Reynolt era de neclintit.

– Cineva ne manipulează sistemele, domnule comandor, şi localizatoarele, şi deviaţii. Dovada se observă în tiparele generale; nu pot explica în cuvinte. Dar individul e tot mai agresiv… sunt foarte aproape să-l prind, la fel de aproape cum a fost el când m-a prins pe mine.

Anne nu înghiţise nicio clipă explicaţia idioată a accidentului. Dar ea fusese sigur dereglată, chiar dacă atât de subtil, încât îi scăpase şi ei. *Oare cât de paranoică ar trebui să fiu?* Anne îl eliminase pe Ritser de pe lista suspecţilor.

– Individul? El? Un bărbat?

– Cunoaşteţi lista suspecţilor. Pham Trinli e tot pe primul loc. De-a lungul anilor, mi-a secat tehnicienii de informaţii. Şi el e cel care ne-a pus la dispoziţie secretul localizatoarelor Qeng Ho.

– Dar ai avut la dispoziţie douăzeci de ani ca să le studiezi.

Anne se încruntă.

– Comportamentul de ansamblu e extrem de complex şi apar chestiuni de strat fizic. Mai daţi-mi trei sau patru ani.

Nau se uită la Ritser.

– Ce zici?

Vicecomandorul zâmbi larg.

– Am mai discutat problema, domnule. Trinli e folositor şi îl avem la mână. E un nemernic, dar e nemernicul nostru.

Într-adevăr, Trinli avea multe de câştigat cu emergenţii, şi de pierdut şi mai mult, dacă Qeng Ho îi aflau trecutul trădător. Gardă după gardă, bătrânul trecuse toate testele lui Nau şi devenise tot mai util. Judecând retrospectiv, individul avea mintea la fel de ascuţită ca întotdeauna. Bineînţeles, asta era cea mai solidă probă împotriva lui. *Căcat. Dracu’ să-l ia.*

– În regulă. Ritser, vreau ca tu şi Anne să aranjaţi în aşa fel lucrurile, încât să putem retrage instantaneu sprijinul acordat lui Trinli şi Vinh. Pe Jau Xin trebuie să-l lăsăm în viaţă în orice caz, dar îl putem şantaja cu Rita Liao.

– Cum rămâne cu Qiwi Lisolet, domnule?

Pe faţa lui Ritser nu se citea nimic, dar Nau ştia că aşa îşi masca el rânjetul.

– A, sunt convins că-şi va da seama de adevăr; vom fi nevoiţi să-i mai spălăm creierul de câteva ori înainte de punctul culminant. Cu puţin noroc, s-ar putea dovedi utilă până la sfârşit. În regulă. Acestea sunt cazurile speciale, dar oricine poate ghici adevărul, dacă avem ghinion. Supravegherea şi suprimarea instantanee sunt priorităţi de

prim rang. Mişcă din cap spre vicecomandor. Vom avea mult de muncit anul viitor. Speculanţii sunt competenţi şi dedicaţi. Avem nevoie de ei activi până trecem la acţiune, dar şi după aceea. Singurul lor moment de respiro va fi în timpul preluării propriu-zise. E mai înţelept ca atunci să fie simpli observatori.

– Şi atunci le băgăm pe gât povestea cu eforturile noastre nobile depuse pentru limitarea genocidului. Ritser zâmbi, incitat de provocare. Îmi place ideea.

Puseseră la cale planul de ansamblu. Anne şi deviaţii ei strategi urmau să se ocupe de detalii. Ritser avea dreptate: avea să fie mai complicat decât minciuna cu crimele lui Diem. Pe de altă parte, dacă reuşea să ţină ascunsă frauda până la preluare… ar fi fost destul. Odată ce ar deţine controlul Arachnei, i-ar putea alege pe cei mai buni şi dintre păianjeni, şi dintre Qeng Ho. Iar de restul s-ar debarasa. Perspectiva se întrezărea răcoroasă ca o oază la capătul acestei călătorii lungi, lungi.

45

Întunericul coborî asupra lor încă o dată. Hrunkner simţea povara valorilor tradiţionale pe umeri. Pentru tradiţionalişti – şi, în adâncul sufletului, dintotdeauna fusese unul – exista un moment al naşterii şi unul al morţii; realitatea se derula în cicluri. Şi cel mai lung era al soarelui.

Hrunkner văzuse răsărind şi apunând doi sori. Era un paing bătrân. Ultima oară când se lăsase Întunericul, fusese tânăr. Pe atunci se desfăşura un război şi avea mari îndoieli că ţara lui va supravieţui. Acum? Se dădeau războaie mici pe tot globul. Dar cel mai mare nu începuse încă. Dacă ar începe, ar fi parţial responsabil. Şi dacă nu… păi, dacă nu, tot i-ar plăcea să creadă că era parţial responsabil şi pentru asta.

În orice caz, ciclurile erau date peste cap pentru totdeauna. Hrunkner îl salută din cap pe caporalul care-i deschise uşa. Păşi pe dalele îngheţate. Purta bocanci, jachetă şi mâneci. Gerul îi muşca vârfurile mâinilor şi îi ardea căile respiratorii, în ciuda măştii încălzite. Dealurile aliniate din Princeton ţineau la distanţă ninsoarea abundentă. Ele şi punctul de acostare de pe râul adânc – iată motivele pentru care oraşul revenise la viaţă după fiecare epocă de beznă. Acum era, teoretic, o după-amiază de vară, însă trebuia să te uiţi bine pe cer ca să găseşti discul pipernicit care fusese cândva soarele. Blândeţea Anilor Palizi dispăruse, trecuseră şi Primii Ani de Întuneric. Mai era puţin până la colapsul termic, când furtunile vor da ocol lumii, sugând şi ultimul strop de apă din aer, deschizând calea unor anotimpuri mult mai reci şi liniştii atotstăpânitoare.

Mai demult, lumea, în afară de armată, s-ar fi retras deja în refugii. Chiar în generaţia lui Hrunkner, în timpul Marelui Război, numai luptătorii înrăiţi continuau să se bată pe Întuneric. De data asta… soldaţii umblau peste tot. Hrunkner avea propria escortă militară. Până şi păianjenii de la securitate, din jurul casei Underhill, purtau uniformă zilele astea. Dar nu erau simpli paznici care-o păzeau de scormonitorii de la final de ciclu solar. Princeton gemea de lume. Locuinţele noi, dotate pentru Întuneric, erau ticsite. Oraşul nu fusese niciodată mai aglomerat.

Starea de spirit? Teamă până la limita panicii, entuziasm exagerat, deseori amândouă în aceeaşi fiinţă. Afacerile înfloreau. Cu numai două zile în urmă, Prosperity Software cumpărase majoritatea acţiunilor Băncii Princeton. Fără îndoială că achiziţia umflase stocurile financiare ale firmei şi-o lansase într-o afacere despre care angajaţii lor habar n-aveau. Era o nebunie – un act nesocotit, în spiritul vremurilor.

Gărzile lui Hrunkner fură nevoite să-şi croiască drum spre intrarea casei Underhill împingând mulţimea la o parte. Reporterii, cu micile lor

camere în patru culori atârnate de baloane de heliu, încălcaseră proprietatea privată. Nu aveau de unde să ştie cine e Hrunkner, dar văzură gărzile şi direcţia în care se îndreptau.

– Domnule, ne puteţi spune…

– A ameninţat Ţara Sudului un atac anticipat?

Reporterul smuci de sfoara balonului, trăgând camera jos, până ajunse în dreptul ochilor lui Hrunkner.

Unnerby ridică braţele din faţă într-un gest larg.

– De unde să ştiu eu? Nu sunt decât un amărât de sergent.

Era într-adevăr sergent, deşi gradul îşi pierduse semnificaţia pentru el. Unnerby făcea parte dintre păianjenii fără grad care-i puneau pe birocraţii militari să joace după cum le cântau ei. În tinereţe, fusese conştient de asta. Erau la fel de distanţi ca regele. Acum… acum Hrunkner era atât de ocupat, că până şi vizitele la prieteni trebuia să le cronometreze, din cauza programului aglomerat pe care-l avea de respectat.

Replica lui îi blocă pe reporteri, aşa că grupul lui trecu de ei şi urcă treptele. Totuşi, poate nu dăduse răspunsul potrivit. În spatele lui, reporterii se adunară la loc. Până mâine, numele lui se va afla pe lista lor. Of, unde sunt vremurile când toţi considerau Casa de pe Deal doar o anexă a Universităţii? De-a lungul anilor, acoperirea se destrămase. Presa credea că ştie totul despre Sherkaner.

Dincolo de uşile de sticlă armată nu mai existau intruşi. Era linişte şi mult prea cald pentru jachetă şi pantaloni mulaţi. În timp ce se dezbrăca, Hrunkner îl văzu pe Underhill cu insecta lui călăuză stând într-un colţ, ascuns de reporteri. Mai demult, Sherk ar fi ieşit să-l întâmpine. Nici când ajunsese renumit datorită emisiunii de la radio nu-l deranjase să iasă afară. Acum însă, trupele de securitate ale lui Smith impuneau alte reguli.

– Aşadar, Sherk, am venit.

Întotdeauna vin când mă chemi. Decenii la rând, fiecare idee nouă îi păruse mai trăsnită decât ultima – şi totuşi schimbau lumea. Însă Sherkaner se schimbase şi el. Generalul îl avertizase prima oară pe Hrunkner cu cinci ani în urmă, la Calorica. După aceea, se răspândiseră diverse zvonuri. Sherkaner se retrăsese din activitatea de cercetare. Aparent, studiul antigravitaţiei nu avusese succes şi Frăţia lansa sateliţi plutitori în numele cerului!

– Mulţumesc, Hrunk. Zâmbi scurt, agitat. Junioara mi-a spus că vii în oraş şi…

– Mica Victory? E aici?

– Da! Undeva în clădire. O s-o vezi.

Sherk îi conduse, pe el şi pe gărzile lui, pe holul principal, vorbindu-i despre Mica Victory şi despre ceilalţi copii, despre cercetările lui Jirlib şi antrenamentele mezinului. Hrunkner încercă să-şi închipuie cum

arătau princhindeii. Trecuseră şaptesprezece ani de la răpire… de când îi văzuse ultima oară.

Pe coridor circula o adevărată caravană. În faţă, insecta îl călăuzea pe Sherkaner, care, la rândul lui, îl îndruma pe Hrunkner, care le arăta drumul gărzilor. Underhill avansa abătându-se uşor spre stânga, dar Mobiy îl corecta, trăgând încet de sfoară. Disbadizia nu era o afecţiune neurologică la fel ca tremurul său, era o boală a terminaţiilor nervoase. Norocul Întunericului îl transformase într-o victimă târzie a Marelui Război. Arăta şi vorbea ca un păianjen mai bătrân cu o generaţie.

Sherkaner se opri în dreptul unui lift pe care Unnerby nu şi-l amintea din vizitele anterioare.

– Ia priveşte, Hrunk… Apasă nouă, Mobiy.

Insecta îşi întinse unul dintre picioarele lungi şi păroase. Vârful lui ezită o secundă, apoi apăsă fanta „9” de pe uşa liftului.

– Se zice că nu le poţi învăţa numerele pe insecte. Eu şi Mobiy lucrăm la asta.

Hrunkner îşi lăsă gărzile la lift. Numai ei doi şi Mobiy urcară. Sherkaner se relaxă şi se opri din tremurat. O mângâie pe Mobiy pe spate, dar nu mai ţinea atât de strâns de sfoară.

– Ceea ce urmează rămâne între noi, sergent.

Unnerby îşi ascuţi privirea.

– Gărzile mele sunt antrenate să ţină un secret, Sherk. Au văzut lucruri care…

Underhill ridică o mână. Lumina din tavan se reflectă în ochii lui sclipind a geniu.

– De data asta… e altceva. Un lucru pe care am vrut să ţi-l arăt de multă vreme, şi acum situaţia e atât de disperată…

Liftul încetini, se opri şi se deschiseră uşile. Sherkaner îi dusese până în vârful dealului.

– Aici mi-am mutat biroul. A fost camera Junioarei, dar acum, că a fost detaşată, mi-a cedat-o mie, drăguţa de ea!

Holul nu existase înainte; fusese cărarea pe care Hrunkner şi-o amintea deasupra părculeţului pentru copii. Acum era îngrădită cu sticlă groasă, destul de puternică pentru a menţine presiunea şi după ce cădeau straturi masive de zăpadă.

Se auzi bâzâit de motoare şi uşile se dădură la o parte. Sherkaner îi făcu semn prietenului său să intre. Oraşul se desluşea în spatele ferestrelor înalte. Mica Victory avusese o cameră pe cinste. Acum găzduia haosul lui Sherkaner. Hrunkner văzu într-un colţ racheta-casă de păpuşi şi stinghia pe care se odihnea Mobiy. Dar camera era dominată de cutii cu procesoare şi displayuri de cea mai bună calitate, pe care leneveau peisaje din Mountroyal, în culori mai aprinse decât văzuse Hrunkner vreodată în afara naturii. Totuşi, erau suprarealiste:

vâlcele împădurite, umbroase, dar cu nuanţe seline domoale; deasupra unui aisberg bătea viforniţa, totul în culorile lavei. Grafică excentrică… prostia aia de videomanţie. Hrunkner se opri şi arătă spre culori.

– Sunt impresionante, dar nu prea calibrate, Sherk.

– Ba sunt calibrate foarte bine, dar înţelesul lor adânc nu a fost revelat. Sherk se urcă pe o consolă-stinghie şi se uită la imagini. He-he… culorile sunt brute; după o vreme, te obişnuieşti… Hrunkner, te-ai gândit că ne confruntăm cu probleme mai grave decât ar fi normal?

– De unde să ştiu? Totul e nou. Hrunkner se lăsă pe burtă. Da, lucrurile alunecă pe panta nenorocirii. Ţara Sudului e un coşmar pe care nu ni l-am închipuit. Deţin arme nucleare, vreo două sute, şi sisteme de lansare. Au ajuns la faliment încercând să ţină pasul cu naţiunile avansate.

– Au ajuns la faliment numai ca să ne omoare pe noi, ceilalţi?

Cu treizeci şi cinci de ani în urmă, Sherk prevăzuse ce se va întâmpla, măcar în linii generale. Acum punea întrebări prosteşti.

– Nu, îi răspunse Unnerby, de parcă se pregătea să-i ţină o prelegere. Cel puţin, nu asta au urmărit la început. Au încercat să-şi creeze o bază industrial-agricolă viabilă pe Întuneric. Nu le-a mers. Au destule resurse pentru două oraşe, una sau două divizii militare. În clipa asta, Ţara Sudului e cuprinsă de gerul care va îngheţa restul lumii peste cinci ani. La Polul Sud se anunţă deja uraganele uscate.

Sudiştii nu prea au condiţii de trai în general; în toiul Anilor Fierbinţi nu pot face agricultură decât două-trei sezoane. Dar continentul e extrem de bogat în minerale. În ultimele cinci generaţii, sudiştii au fost exploataţi de corporaţiile miniere nordice, tot mai avide cu fiecare ciclu. Însă în generaţia actuală a existat un stat suveran care s-a temut foarte tare de Nord şi de viitorul Întuneric.

– Au cheltuit atât de mult încercând să facă saltul la dispozitivele nucleare, încât nici măcar nu şi-au aprovizionat toate adăposturile.

– Iar Frăţia otrăveşte orice vad comercial.

– Bineînţeles.

Pedure era un geniu. Asasinate, panică, şantaj. Când venea vorba de făcut rău, Pedure era maestră. Aşa că guvernul Ţării Sudului credea că Concordia era cea care plănuia să-i atace pe neaşteptate pe Întuneric.

– Reţelele de ştiri au înţeles bine, Sherk. Sudiştii s-ar putea să ne bombardeze.

Hrunkner se uită dincolo de displayurile în culori ţipătoare ale lui Sherkaner. De acolo vedea panorama completă a oraşului Princeton. Unele clădiri, cum era şi Casa de pe Deal, urmau să fie locuibile şi după ce aerul avea să se rarefieze. Puteau menţine presiunea şi aveau alimentare la curent. Cea mai mare parte a oraşului se

retrăsese imediat sub suprafaţa pământului. Febra construcţiilor durase cincisprezece ani în oraşele Concordiei, dar acum va supravieţui toată civilizaţia şi va rămâne trează cât va ţine bezna. Însă era prea aproape de suprafaţă; va muri repede în caz de război nuclear. Fabricile la ridicarea cărora contribuise Hrunkner făcuseră miracole... *Deci acum suntem mai aproape de pericol decât înainte.* Era nevoie de mai multe miracole. Hrunkner şi milioane de păianjeni se luptau cu nevoile imposibil de împlinit. În ultimele treizeci de zile, Unnerby dormise, în medie, trei ore pe noapte. Ca să ajungă la Underhill şi să stea de vorbă cu el, anulase o şedinţă de planificare şi o inspecţie. *Am venit aici din devotament... sau în speranţa că Sherk ne poate salva pe toţi încă o dată?*

Underhill îşi împreună braţele în forma unui mic templu în faţa capului.

– Te-ai gândit... Te-ai gândit vreodată că alta e cauza necazurilor noastre?

– Pe naiba, Sherk. Cum vine asta?

Sherkaner îşi căută echilibrul pe stinghie şi vorbi repede, cu glas scăzut.

– De exemplu, fiinţe de pe altă lume. Sunt aici de dinainte de a răsări Noul Soare. Tu şi cu mine i-am văzut în Întuneric, Hrunkner. Mai ţii minte luminile de pe cer?

Se puse pe pălăvrăgit, altfel decât o făcea Sherkaner cel de altădată. Underhill cel de demult se lansa în speculaţii aiurite cu o privire şmecheră sau cu râsete provocatoare. Cel de acum vorbea în grabă, de parcă cineva avea de gând să-l oprească dintr-un minut într-altul... sau să-l contrazică? Vorbea ca un păianjen disperat, ţinând cu dinţii de imaginaţia lui.

Se pare că-şi dădea seama că nu-l asculta nimeni.

– Nu mă crezi, Hrunk, nu-i aşa?

Hrunkner se făcu mic pe stinghie. Oare pe ce se baza tâmpenia asta înspăimântătoare? Alte lumi, viaţa pe alte lumi, iată una dintre cele mai vechi şi mai excentrice idei de-ale lui Sherkaner. Acum ieşea la suprafaţă, după ce ani de zile stătuse, în mod justificat, bine ascunsă. Îl cunoştea pe general; nici Victory nu s-ar fi arătat mai impresionată decât el. Lumea stătea cu un picior în groapă. Nu era timp să-i facă pe plac bietului Sherkaner. Victory nu s-ar fi lăsat nici ea distrasă de grozăvia asta.

– Seamănă cu videomanţia, nu-i aşa, Sherk?

Toată viaţa ta ai făcut miracole. Dar acum, disperat, ai vrea să se petreacă mai repede ca oricând. Şi nu ţi-au mai rămas decât superstiţiile.

– Nu, Hrunk, nu. Videomanţia e un instrument, o acoperire, ca să nu-şi dea seama cei veniţi de pe altă lume. Hai să-ţi arăt!

Sherkaner tastă câteva comenzi. Imaginile pâlpâiră, culorile scăzură în intensitate. Peisajul trecu de la vară la iarnă.

– O să dureze puţin. Rata de transmisie e scăzută, iar configurarea canalului este un proces de calcul complicat.

Underhill înclină capul spre displayurile mici pe care Hrunkner nu le vedea. Tastă nerăbdător pe consolă.

– Tu meriţi să afli despre asta mai mult decât oricine altcineva. Ai făcut atâtea pentru noi; ai fi făcut şi mai multe, dacă te-am fi cooptat mai repede. Dar Generalul...

Culorile se schimbau, peisajele se topeau într-un haos de rezoluţie slabă. Trecură câteva secunde. Iar Sherkaner scoase un strigăt de uimire şi de tristeţe.

Imaginea finală putea fi recunoscută, deşi lăţimea de bandă era mai slabă decât iniţial. Părea să fie un flux vizual emis de o cameră în opt culori. Se uitau la o cameră din biroul lui Victory Smith de la Comandamentul Teritorial. Se vedea bine, dar nu ca o imagine naturală, nici ca pe displayurile de videomanţie.

Însă imaginea era reală: generalul Smith se uita la ei de la birou, înconjurată de munţi de hârtii. Îi făcu semn unui aghiotant să iasă din cameră şi privi lung la Underhill şi Unnerby.

– Sherkaner... l-ai adus pe Hrunkner Unnerby în biroul tău, spuse ea pe un ton aspru, iritat.

– Da, l-am...

– Am crezut că ne-am lămurit. Poţi să te joci cât vrei cu jucăriile tale, dar nu ai voie să-i deranjezi pe cei care au, într-adevăr, de lucru.

Hrunkner nu-l mai auzise pe general vorbind atât de aspru şi de sarcastic cu Underhill. Chiar dacă era necesar, ar fi preferat să nu fie de faţă.

Underhill se pregătea să protesteze. Se răsuci pe stinghie şi flutură din braţe rugător.

– Da, dragă.

Generalul încuviinţă şi făcu un semn către Hrunkner.

– Îmi cer scuze pentru această neplăcere, sergent. Dacă ai nevoie de ajutor ca să-ţi respecţi programul...

– Mulţumesc, doamnă. Poate voi avea. Voi suna la aeroport şi vă voi contacta.

– În regulă.

Generalul dispăru de pe display.

Sherkaner lăsă capul jos până când atinse cu el consola. Îşi ţinea braţele şi picioarele sub el, nemişcate. Insecta călăuzitoare se apropie şi trase de sfoară, întrebătoare. Unnerby veni şi el mai aproape.

– Sherk? întrebă el şoptit. Te simţi bine?

Celălalt răspunse cu întârziere, ridicând capul.

– O să-mi revin. Iartă-mă, Hrunk.

– Eu… ăăă… trebuie să plec. Mai am o şedinţă…

Nu era adevărat. Ratase deja şedinţa şi inspecţia.

Era adevărat însă că mai avea o groază de probleme care aşteptau după el. Cu ajutorul lui Smith, poate va reuşi să plece din Princeton destul de repede ca să le rezolve la timp.

Underhill coborî greoi de pe stinghie şi o lăsă pe Mobiy să-l călăuzească în urma sergentului. Când se deschiseră uşile masive, Sherkaner întinse o singură mână, trăgându-l uşor de mânecă pe Hrunkner. Alte trăsnăi?

– Să nu te dai bătut niciodată, Hrunk. Întotdeauna există o soluţie, ca de obicei; vei vedea.

Unnerby încuviinţă în tăcere, mormăi o scuză şi ieşi. În timp ce se îndrepta spre lift pe coridorul cu pereţi de sticlă, Sherkaner rămase cu Mobiy în uşa biroului. Mai demult, ar fi coborât cu el până în holul de jos. Dar Hrunk îşi dădu seama că se schimbase ceva în relaţia lor. Înainte ca uşile liftului să se închidă, bătrânul lui prieten îi făcu un semn cu mâna.

Apoi Unnerby dispăru în liftul care cobora. Se lăsă copleşit de mânie şi tristeţe. Ciudat cum se amestecă cele două sentimente. Auzise poveştile despre Sherkaner şi nu le dăduse crezare. La fel ca el, voise ca anumite lucruri să fie adevărate şi ignorase semnele contrare. Spre deosebire de el, nu putea trece cu vederea realitatea dură. Aşa că această ultimă situaţie de criză trebuia învinsă sau acceptată fără Sherkaner Underhill…

Unnerby se sili să-l uite. O să vină alte vremuri, când o să-şi amintească lucrurile frumoase, nu după-amiaza aceasta. Deocamdată… dacă ar putea rechiziţiona un avion în Princeton, ar reuşi să ajungă la Comandamentul Teritorial la timp să discute cu directorii lui adjuncţi.

Când ajunse la nivelul vechiului parc pentru copii, liftul încetini. Unnerby crezuse că e liftul personal al lui Sherkaner. Cine să fie? Uşile culisară…

– Nu se poate! Sergentul Unnerby! Pot să intru?

O tânără domnişoară locotenent, în uniformă de intendenţă. Victory Smith cu ani de zile în urmă. La fel de luminoasă, la fel de graţioasă şi de precisă în mişcări. Unnerby nu reuşi decât să se holbeze la apariţie.

Apariţia păşi în lift şi el se dădu înapoi involuntar, şocat. Atunci domnişoara renunţă o secundă la atitudinea militară şi-şi aplecă ruşinoasă capul.

– Unchiule Hrunkner, nu mă recunoşti? Sunt Viki, am crescut mare.

Bineînţeles! Unnerby râse uşor.

– Nu… N-o să-ţi mai spun niciodată Mica Victory.

Viki îl cuprinse afectuos de umeri cu două braţe.

– Ba da. Tu ai voie. Nu ştiu de ce, dar nu cred că o să-ţi dau ordine vreodată. Mi-a zis tati că vii azi… L-ai văzut? Ai un minut să stăm de vorbă?

Liftul se apropia de parter.

– Da… Da, l-am văzut. Uite, din păcate, sunt cam grăbit, trebuie să mă întorc la Comandamentul Teritorial.

După nenorocirea de sus, pur şi simplu nu ştia ce să-i spună lui Viki.

– Nu-i nimic. Şi eu sunt în întârziere. Hai să mergem împreună la aeroport. Fata mişcă din corp a zâmbet. O să avem pază dublă.

Locotenenţii se ocupă de escortele de siguranţă, dar numai rareori sunt ei cei escortaţi. Grupul tinerei Victory era cam cât jumătate din cel al lui Unnerby, dar, după cum arătau gărzile, mai competent. Câţiva soldaţi erau cu siguranţă veterani combatanţi. Tipul de pe stinghia cea mai de sus, din spatele şoferului, era unul din cei mai mari soldaţi pe care-i văzuse Unnerby. Când intrară în maşină, îl salută pe Hrunk în stil familiar, deloc milităreşte. Era Brent!

– Deci, ce-a vrut să-ţi spună tati?

Viki rosti întrebarea pe un ton dezinvolt, dar Hrunkner îi simţi agitaţia din voce. Fata nu era tipul de ofiţer de informaţii perfect, impenetrabil. Poate că era un defect, dar el o ştia de când avusese ochi de prichindel. Cu atât mai greu îi veni să-i spună adevărul.

– Probabil că ştii, Viki. Nu mai e cum a fost. Are capul plin de monştri şi videomanţie. A trebuit să intervină generalul ca să-i închidă gura.

Tânăra Victory tăcu, dar îşi adună braţele, iritată. O clipă, lui Unnerby i se păru că e supărată pe el, dar apoi o auzi şoptind:

– Cum s-a prostit, bietul de el…

Oftă. Maşina avansă şi ei lăsară câteva momente de linişte.

La suprafaţă, traficul nu era aglomerat, se circula mai mult între cartierele fără legături între ele. Felinarele de stradă risipeau pete albastre şi ultraviolete şi sclipeau pe gheaţa de pe marginea canalelor şi de pe laturile clădirilor. Cele din case făceau să lucească promoroaca şi scânteiau verzi când cădeau pe smocurile de muşchi din gheaţă. Pe pereţi creşteau nenumăraţi viermi de cristal, rădăcinile lor scormonind întruna după câte-o fărâmă de căldură. Aici, în Princeton, natura putea supravieţui până în perioada de Întuneric absolut. În jurul şi dedesubtul lor, oraşul se întindea tot mai cald. În spatele zidurilor şi sub pământ, nicicând nu fusese agitaţia mai mare. Clădirile mai noi din cartierul de afaceri scânteiau prin mii de ferestre, emanând putere, împrăştiind panglici late de lumină pe construcţiile vechi… Cu toate acestea, un atac nuclear, chiar minor, ar ucide toată suflarea.

Viki îl atinse pe Unnerby pe umăr.

– Îmi pare rău… pentru tati.

Ea sigur ştia mai bine cât de mult se prăbuşise Sherkaner.

– De când e aşa? Îmi aduc aminte că l-am mai auzit speculând despre monştri cosmici, dar nu mi s-a părut serios niciodată.

Fata scutură din umeri, evident deranjată de întrebare.

– A început să se joace cu videomanţia după răpire.

Atât de devreme? Unnerby îşi aduse aminte disperarea bietului paing când îşi dăduse seama că ştiinţa şi logica nu-i puteau salva copii.

– Am înţeles, Viki. Mama ta are dreptate. Important e ca aiurelile astea să nu stea în calea nimănui. Tatăl tău şi-a atras dragostea şi admiraţia multora… *inclusiv a mea, şi o mai are.* Nimeni nu-l va crede, dar mă tem că se vor găsi câţiva care să-l ajute, poate să devieze resurse, să facă experimentele pe care le sugerează el. Nu ne permitem aşa ceva, nu acum.

– Normal.

Viki şovăi. Vârfurile mâinilor i se crispară. Dacă Unnerby n-ar fi cunoscut-o de copil, nici n-ar fi sesizat. Îi ascundea ceva şi era stânjenită din cauza asta. Mica Victory fusese o mare mincinoasă, cu excepţia momentelor când se simţise vinovată de ceva.

– Generalul îi face pe plac şi acum, nu-i aşa?

– … Da, dar nu prea mult. Nişte lăţime de bandă, timp de procesare.

Timp de procesare pentru ce? Pentru maşinăriile de birou sau pentru suprareţelele Serviciului de Informaţii? Poate că nu avea importanţă; dacă Sherkaner stătea într-un con de umbră, era numai pentru că generalul nu-i dădea voie să intervină în proiectele critice. *Dar mă rog pentru sărmana doamnă.* Pentru Victory Smith, să-l piardă pe Underhill era ca şi cum i-ar fi tăiat cineva picioarele drepte de la şold.

– Înţeleg.

Indiferent ce resurse risipea Sherkaner, Hrunkner Unnerby nu avea ce face. Poate cel mai înţelept era să respecte vechea zicală: înainte soldat, înainte. Se uită la uniforma tinerei Victory. Tăbliţa cu numele era pe partea invizibilă a gulerului. O chema Victory Smith (aşa ar atrage atenţia ofiţerilor superiori!) sau Victory Underhill sau cum?

– Deci, domnişoară locotenent, cum e viaţa ca militar?

Viki zâmbi, evident uşurată de schimbarea subiectului.

– E o mare provocare, domnule sergent. Îi scăpă o exprimare formală. De fapt, niciodată n-am fost mai încântată. Instruirea de bază a fost… hmm, ştii la fel de bine ca mine. Să ştii că sergenţii ca tine fac din ea o „experienţă fermecătoare”. Dar eu am avut un avantaj. În perioada instrucţiei mele, toţi recruţii erau mai bătrâni ca mine, fiind

născuţi la timpul potrivit. He-he! Nu mi-a fost greu să mă descurc, în comparaţie cu ei. Acum… se vede că nu suntem la prima mutare în interes de serviciu. Arătă spre maşină şi spre gărzile din jur. Brent e sergent-major, lucrăm împreună. Rhapsa şi Micul Hrunk o să meargă şi ei la şcoala de ofiţeri, dar deocamdată sunt înscrişi la juniori. Poate ne întâlnim cu ei la aeroport.

– Toţi lucraţi împreună?

Unnerby încercă să-şi ascundă uimirea din glas.

– Da. Suntem o echipă. Când generalul vrea o inspecţie rapidă şi caută pe cineva în care să aibă încredere absolută, la noi apelează.

Toţi copiii care au supravieţuit, în afară de Jirlib. Pentru o clipă, Unnerby se întristă mai tare. Oare ce părere au Statul Major şi ofiţerii de rang mediu când văd ceata de rude a lui Smith vârându-şi ochii în afacerile lor strict secrete? Dar… Hrunkner Unnerby fusese şi el implicat cândva în activitatea de spionaj. Bătrânul Strut Greenval jucase şi el după propriile reguli. Regele acorda anumite prerogative şefului agenţiei de spionaj. Mulţi angajaţi de nivel mediu de-ai agenţiei credeau că e o tradiţie stupidă, dar, dacă Victory Smith considera că are nevoie de o echipă de Inspectori Generali alcătuită din familia ei… înseamnă că aşa era.

Pe aeroportul din Princeton domnea haosul. Mai multe zboruri, mai multe curse speciale, mai multe construcţii. Haos sau nu, generalul Smith ţinea situaţia sub control; un avion cu reacţie îi fusese deja pus la dispoziţie. Maşinile lui Viki primiră aprobarea să intre în sectorul militar din aeroport. Avansară prudent pe rutele afectate, sub aripile avioanelor-taxi. Drumurile secundare erau distruse de lucrările de construcţii, apărea câte o groapă cât un crater tot la treizeci de metri. Până la sfârşitul anului, toate operaţiunile urmau să se desfăşoare fără expunere la exterior. În cele din urmă, clădirile vor trebui să susţină noi tipuri de aparate de zbor şi activităţi desfăşurate în condiţii de îngheţ.

Viki îl lăsă pe Hrunkner lângă avionul său. Nu-i spusese unde trebuia să ajungă în seara aceea. Lui Unnerby îi plăcu lucrul ăsta. În ciuda situaţiei sale ciudate, Viki ştia să-şi ţină gura.

Ea îl urmă în frigul de afară. Nu bătea vântul, aşa că riscă şi ieşi fără mască. Te ardea în piept de câte ori inspirai. Era atât de rece, încât din extremităţile neprotejate ale lui Hrunkner se ridicau nori îngheţaţi.

Poate că Viki era prea puternică şi prea tânără ca să observe. Mărşăluiră cei aproximativ treizeci de metri până la avion vorbind întruna. Dacă n-ar fi fost semnele rele ale vizitei, întâlnirea cu ea ar fi fost o bucurie. Chiar defazată, era o încântare, bucăţică ruptă din mama ei, poate nu atât de dură, fiindcă moştenise ce avea Sherkaner

mai bun în el. La naiba, poate era o bucurie pentru ochi tocmai pentru că era defazată! La gândul ăsta, Hrunkner mai că se opri în mijlocul pistei. Da, Viki îşi petrecuse viaţa mereu în contratimp, privind lucrurile din alt unghi de vedere. Într-un fel, când se uita la ea, viitorul nu mai părea atât de negru.

Viki se dădu la o parte când ajunseră la adăpostul de la baza avionului. Îşi îndreptă ţinuta şi-l salută ţeapănă. Unnerby îi răspunse la fel. Atunci îi văzu plăcuţa cu numele.

– Ce nume interesant, domnişoară locotenent. Nu-i o profesiune, niciun refugiu de altădată. De unde…?

– Păi, niciunul dintre părinţii mei nu e fierar[4]. Şi nimeni nu ştie din care anume refugiu „de sub deal” se trage tata. Dar ia priveşte în spate…

Viki arătă cu mâna. În spatele lor, pista se întindea pe sute de metri, teren plat şi lucrări de construcţie peste tot, până la terminal. Ea însă arăta mai sus de şesurile netede ca fundul apelor. Luminile Princetonului se arcuiau la orizont, de la turnurile scânteietoare la dealurile suburbane.

– Priveşte cam cinci grade spre dreapta de la turnul radio. Se vede şi de aici.

Arăta spre Casa de pe Deal. Era cea mai luminată clădire în direcţia aceea, un turn de lumină în toate culorile permise de fluorescenţa modernă.

– Tati a ştiut cum s-o proiecteze. N-a trebuit să-i facem nicio modificare. Şi după ce îngheaţă aerul, lumina tot se va zări pe deal. Ştii ce zice el: putem coborî şi străbate adâncurile sau putem urca şi explora înălţimile. Mă bucur că am crescut acolo şi vreau să mă cheme după locul acela.

Ridică plăcuţa ca să sclipească în luminile avionului. LOCOTENENT VICTORY LIGHTHILL[5].

– Nu te îngrijora, domnule sergent. Ceea ce aţi început tu, tati şi mami o să reziste o veşnicie.

---

4 *Smith* – fierar (n. tr.).

5 *Lighthill* – deal luminat (n. tr.).

Belga Underville se cam săturase de Comandamentul Teritorial. Petrecea acolo zece la sută din timp şi ar fi stat şi mai mult, dacă n-ar fi devenit o utilizatoare avidă a telecomunicaţiilor. Colonelul Underville conducea Agenţia de Informaţii Interne din anul 60//15, adică mai mult de jumătate din ultima perioadă de Strălucire. În vremurile moderne, a spune că sfârşitul Strălucirii marca începutul celor mai sângeroase războaie însemna a rosti o banalitate. Se aşteptase la rău, dar nu la atât de rău.

Underville ajunse la şedinţă devreme. Era destul de agitată; nu voia s-o contrazică pe şefă, dar exact asta făcea prin petiţia ei. Rachner Thract sosise deja şi-şi punea la punct treburile. În spatele lui, pe perete, se proiectau fotografii de recunoaştere neclare, în zece culori. Se pare că mai descoperise alte locuri de lansare de-ale sudiştilor, alte dovezi ale ajutorului dat de Frăţie „potenţialelor victime ale trădătorilor din Concordia”. Thract o salută politicos când ea şi aghiotanţii ei se aşezară. Dintotdeauna existaseră frecuşuri între Agenţia de Informaţii Externe şi cea de Informaţii Interne. Prima juca după reguli inacceptabil de aspre pentru operaţiunile interne, dar întotdeauna găsea scuze ca să-şi bage nasul în ele. În ultimii ani, relaţia dintre Underville şi Thract fusese deosebit de tensionată. De când Thract dăduse greş în Ţara Sudului, era mult mai uşor de manipulat. *Până şi sfârşitul lumii are avantaje pe termen scurt,* îşi zise Belga cu amărăciune.

Underville se uită peste ordinea de zi. Of, ce ţi-e şi cu smintelile astea care-ţi zăpăcesc mintea! Sau nu?

– Ce părere ai despre sperietorile astea de la mare altitudine, Rachner?

Nu era o întrebare menită să susţină un punct de vedere; când era vorba de apărarea aeriană, Thract ar fi trebuit să se simtă ca la el acasă.

Scutură brusc din mâini, respingând întrebarea.

– După atâta scandal, Apărarea Aeriană pretinde că sunt doar trei obiective reperate. „Obiective reperate” pe dracu’! Nici acum, când am aflat despre capacităţile antigravitaţionale ale Frăţiei, tot nu-s capabili să-i depisteze pe paingii ăia. Şeful AA susţine că Frăţia are o zonă de lansare despre care eu nu ştiu. Ştii că şefa o să mă pună s-o găsesc… La dracu’!

Underville nu-şi dădu seama dacă Thract îşi rezumase răspunsul într-un singur cuvânt sau dacă tocmai sesizase o neregulă în notiţe. În orice caz, el nu-i mai spuse nimic.

Începură să apară şi ceilalţi: Dugway[6], comandantul Apărării

---

6 *Dugway* – tunel (n. tr.).

Aeriene (aşezându-se pe o stinghie departe de Rachner Thract), comandantul Atacului cu Proiectile, directorul Relaţiilor Publice. Intră şi şefa, urmată îndeaproape de ministrul de finanţe al regelui.

Generalul Smith declară şedinţa deschisă şi îi ură ministrului un bun-venit formal. Pe hârtie, ministrul Nizhnimor era singurul ei superior, cu excepţia regelui. În realitate, Amberdon Nizhnimor era prietenă veche cu Smith.

Sperietorile fură primele pe ordinea de zi şi discuţiile decurseră cum prevăzuse Thract. Apărarea Aeriană efectuase teste suplimentare asupra celor trei obiective reperate. Ultima analiză făcută de computerele lui Dugway confirma că erau sateliţi de-ai Frăţiei, trimişi fie în recunoaştere, fie să testeze proiectile antigravitaţionale de manevră. În orice caz, niciunul nu fusese văzut de două ori. Şi niciunul nu fusese lansat din zonele cunoscute ale Frăţiei. Comandantul Apărării Aeriene susţinu cu tărie necesitatea informaţiilor competente de la sol din teritoriul Frăţiei. Dacă inamicul avea lansatoare mobile, trebuia neapărat să afle despre ele. Underville crezu că lui Thract o să-i sară din nou ţandăra din cauza sugestiei că subordonaţii lui o dăduseră iar în bară, dar colonelul întâmpină cu politeţe rezervată sarcasmul comandantului AA şi ordinele previzibile ale generalului Smith. Thract ştia că asta era cea mai mică problemă a lui; adevăratul lui duşman era ultimul punct de pe ordinea de zi.

Mai departe, şeful Relaţiilor Publice:

– Îmi pare rău, dar nu putem organiza un plebiscit pe tema războiului, şi cu atât mai puţin nu ne putem aştepta să se voteze în favoarea războiului. Lumea e mai speriată ca niciodată, dar timpul face din plebiscit o soluţie absolut neviabilă.

Belga încuviinţă tacit; nu avea nevoie de un agent de presă, ştia şi ea atâta lucru. În sine, guvernul regelui era o afacere autocrată. Dar, de cel puţin nouăsprezece generaţii încoace, de la Tratatul Concordiei, puterea lui civilă fusese mult restrânsă. Coroana deţinea proprietatea exclusivă asupra moşiilor ei străvechi, precum Comandamentul Teritorial, şi avea putere de impozitare limitată, dar îşi pierduse dreptul exclusiv de a tipări monedă, dreptul de expropriere, dreptul de a-şi obliga supuşii la serviciu militar. Pe timp de pace, Tratatul se respecta. Tribunalele funcţionau în baza unui sistem de taxe, iar forţele poliţieneşti locale ştiau că nu puteau să întreacă măsura, altfel ar fi avut de înfruntat putere de foc serioasă. Pe timp de război… ei, asta urmărea plebiscitul, să suspende Tratatul o vreme. Aşa se procedase în Marele Război, dar cu mare greutate. De data asta, lucrurile avansau atât de repede, încât numai menţionarea unui plebiscit putea grăbi războiul. Iar un schimb major de rachete nucleare s-ar termina în mai puţin de o zi.

Generalul Smith toleră platitudinile cu multă răbdare. Apoi veni rândul Belgăi. Trecu în revistă obişnuitele ameninţări de ordin intern. Situaţia era sub control, mai mult sau mai puţin. Existau minorităţi importante care detestau modernizarea. Unele ieşiseră deja din peisaj şi dormitau în refugii. Altele îşi săpaseră redute adânci, dar nu ca să hiberneze în ele; acestea reprezentau o problemă, dacă se înrăutăţeau lucrurile. Hrunkner Unnerby făcuse noi miracole inginereşti. Până şi cele mai vechi oraşe din nord-est aveau curent şi, la fel de important, spaţii de locuit climatizate.

– Dar, desigur, nimic nu e trainic. Cel mai mic atac nuclear ar ucide majoritatea populaţiei, iar restul nu ar avea resurse ca să reziste în perioada de hibernare.

În realitate, cele mai multe resurse fuseseră utilizate pentru construirea centralelor energetice şi a fermelor subterane.

Generalul Smith făcu un gest pentru a-i invita pe ceilalţi să vorbească.

– Aveţi comentarii?

Câţiva avură. Şeful Relaţiilor Publice sugeră să se cumpere acţiuni de la întreprinderile solide; îşi făcea deja planuri pentru după sfârşitul lumii, nepricopsitul ăla încăpăţânat. Şefa încuviinţă în tăcere şi le ceru Belgăi şi nepricopsitului să studieze posibilitatea. Apoi cercetă copia raportului primit de la Agenţia de Informaţii Interne.

– Doamnă? Belga Underville ridică mâna. Aş dori să mai atrag atenţia asupra unui element.

– Desigur.

Underville îşi frecă nervoasă de gură mâinile pentru mâncat. Era pusă pe fapte mari. Fir-ar! Dacă n-ar fi aici ministrul de finanţe…

– Eu… Doamnă, în trecut, aţi fost foarte… ăăă… generoasă cu administrarea operaţiunilor subordonaţilor dumneavoastră. Ne dădeaţi o însărcinare şi ne lăsaţi s-o ducem la îndeplinire. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Recent, însă, şi, foarte probabil, fără ştiinţa dumneavoastră, unii angajaţi din personalul dumneavoastră intern au început să facă vizite neprogramate – de fapt, raiduri nocturne – în zonele aflate în responsabilitatea mea.

Generalul încuviinţă.

– Echipa Lighthill.

– Întocmai, doamnă.

Propriii tăi copii, care se bagă peste tot, de parcă ar fi inspectorii generali ai regelui. Veneau cu cereri trăsnite, lipsite de raţiune, opreau proiecte eficiente, îi înlăturau pe subordonaţii ei cei mai buni. Mai mult decât orice, colonelul bănuia că soţul excentric al generalului se bucura încă de influenţă. Belga se ghemui pe stinghie. Nu mai avea nimic de spus. Victory Smith o cunoştea destul de bine ca să vadă că era supărată.

– În cadrul acestor inspecţii, a găsit Lighthill ceva demn de semnalat?

– Într-un singur caz, doamnă.

O problemă destul de gravă, pe care Belga era convinsă că ar fi eliminat-o singură în zece zile. Underville constată că cei din jurul mesei erau surprinşi de plângerea ei. Doi înclinară din cap aprobator – ştiuse de sprijinul lor. Thract bătea darabana nervos pe masă; parcă se pregătea să sară la bătaie. Nu era de mirare că fusese luat la ochi de către echipa de favorizaţi ai generalului, *dar, doamne, te rog dă-i mintea să-şi ţină gura.* Thract se găsea deja într-o situaţie atât de precară, încât sprijinul lui ar fi ajutat-o cât nicovala de oţel pe un căţărător în cursă.

Şefa înclină din cap şi aşteptă politicoasă alte comentarii.

– Doamnă colonel Underville, înţeleg că acest aspect afectează moralul subordonaţilor dumneavoastră. Dar ne aşteaptă vremuri grele, mult mai periculoase decât un război declarat. Am nevoie de asistenţi speciali, care acţionează foarte repede şi pe care îi înţeleg perfect. Echipa Lighthill lucrează direct pentru mine. Vă rog să-mi spuneţi dacă membrii ei au un comportament deplasat, dar vă rog să le respectaţi autoritatea de împuterniciţi.

Vorbea cu regret sincer în glas, dar şi cu fermitate. Smith schimba o politică de comportament veche de câteva decenii. Belga avu senzaţia neplăcută că şefa ştia ce ravagii făceau odraslele ei.

Până acum, ministrul de finanţe se arătase cam plictisit. Nizhnimor era erou de război; străbătuse Întunericul cu Sherkaner Underhill. Nu-ţi venea să crezi când o vedeai. Amberdon Nizhnimor îşi petrecuse deceniile generaţiei actuale avansând în celălalt sector al serviciului regal, în calitate de politician de curte şi arbitru. Se îmbrăca şi se mişca de parcă era o babă şleampătă; era un personaj din desenele animate, caricatura unui ministru de finanţe. Mare, dezlânată, moale. Acum se aplecă în faţă. Avea o voce hârâită, inofensivă ca înfăţişarea ei.

– Mă tem că problemele acestea nu ţin de competenţa mea. Dar pot să vă dau un sfat. Deşi nu putem organiza un plebiscit, războiul a început. Din punctul de vedere al guvernului, suntem în război. Ierarhia normală e suspendată. Dată fiind situaţia extraordinară, este important să vă daţi seama că şi eu şi, mai important, regele avem încredere absolută în modul de a conduce al generalului Smith. Ştiţi cu toţii că şeful agenţiei de informaţii se bucură de avantaje speciale. Nu este o tradiţie învechită, doamnelor şi domnilor. Este politica regală şi trebuie s-o acceptaţi cu toţii.

Uau! Cică ministrul de finanţe e moale… Lumea din jurul mesei dădu sobru din cap şi nimeni nu mai avu nimic de spus, nici măcar Belga Underville. Ciudat, dar ea chiar se simţea mai bine că fusese

pusă la punct. Poate că lucrurile se duc pe apa sâmbetei, dar ea nu trebuia să se îngrijoreze cine stătea cocoţat pe stinghia conducătorului.

După o clipă, generalul Smith se întoarse la ordinea de zi.

– Mai avem un punct de discutat. Cea mai gravă problemă cu care ne confruntăm. Domnule colonel Thract, vă rog să ne prezentaţi situaţia din Ţara Sudului.

Vorbise politicos, aproape compătimitor. Bietul Thract era foarte emoţionat, însă reuşi să manifeste o oarecare fermitate. Sări de pe stinghie şi merse repede la podium.

– Doamnă ministru, doamnă general. Înclină din cap spre Nizhnimor şi Smith. Credem că situaţia s-a stabilizat cât de cât în ultimele cincisprezece ore.

Prezentă imaginile pe care Belga văzuse că le studia înainte de şedinţă. Ţara Sudului era în general bântuită de furtuni, dar zonele de lansare se aflau sus, în Munţii Uscaţi, foarte vizibile. Thract bătu în imagini, analizând situaţia stocurilor.

– Rachetele cu rază lungă de acţiune din Ţara Sudului zboară cu combustibil lichid, sunt foarte fragile. Parlamentul a manifestat tendinţe extraordinar de belicoase în ultimele zile – „Ultimatumul pentru Supravieţuire prin Colaborare”, de exemplu – dar noi nu credem că sudiştii au pregătite de lansare mai mult de o zecime din rachete. Le va lua trei sau patru zile ca să-şi umple rezervoarele.

Belga:

– Mi se pare o prostie din partea lor.

Thract încuviinţă.

– Dar, nu uitaţi, din cauza sistemului lor parlamentar sunt mai puţin decişi decât noi sau Frăţia. Sudiştii au fost amăgiţi că fie pornesc un război acum, fie vor fi ucişi în somn. Ultimatumul poate să fi fost lansat la un moment nepotrivit, dar a fost încercarea unor parlamentari de a prezenta perspectiva unui război atât de înfricoşător, încât colegii lor să dea înapoi.

Comandantul Apărării Aeriene:

– Deci socotiţi că nu ne vor ataca până nu se aprovizionează cu tot combustibilul?

– Da. Momentul decisiv va fi şedinţa parlamentului de la Southmost, peste patru zile. Atunci vor discuta răspunsul nostru – dacă vom da unul – la ultimatumul lor.

Nepricopsitul de la Relaţii Publice întrebă:

– De ce să nu le respectăm cerinţele? Nu pretind teritorii. Suntem atât de puternici, încât, dacă le-am ceda, nici măcar nu ne-am pierde din prestigiu.

Murmure de indignare dădură ocol mesei. Generalul Smith răspunse mult prea amabil la întrebare.

– Din păcate, nu e o chestiune de prestigiu. Ultimatumul ne cere să ne slăbim câteva din forţele militare. Mă îndoiesc că, procedând noi aşa, sudiştii s-ar simţi mai siguri în refugiile lor, dar noi am deveni mai vulnerabili în cazul unui atac din partea Frăţiei.

Chezny Neudep, comandantul Atacului cu Proiectile, interveni:

– Aşa este. Sudiştii sunt acum simple marionete pentru Frăţie. Pedure şi vampirii ei probabil că sar în sus de bucurie. Indiferent cum se încheie conflictul, ei vor câştiga.

– Nu neapărat, spuse ministrul Nizhnimor. Îi cunosc pe cei mai de frunte sudişti; nu sunt răi, nici nebuni, nici incompetenţi. Am ajuns la o chestiune de încredere. Regele vrea să meargă la Southmost la următoarea şedinţă a parlamentului lor şi să rămână acolo cât durează sesiunea parlamentară. E greu de imaginat o dovadă de încredere mai mare din partea noastră şi cred că sudiştii o vor accepta, indiferent ce urmăreşte Pedure.

Pentru asta există regi. Totuşi, oferta ministrului veni ca un şoc; până şi „Moartea bătrână” de Neudep păru luat prin surprindere.

– Doamnă, ştiu că regelui îi stă în putere să procedeze aşa, dar nu sunt de acord că e o problemă de încredere. Desigur, în Ţara Sudului trăiesc mulţi păianjeni onorabili. Am avut simpatizanţi la toate nivelurile de conducere. Colonelul Thract ne-a spus că am avut – ca să mă exprim direct – spioni în poziţii solide acolo. Dacă n-ar fi fost aşa, nu cred că generalul Smith ar fi încurajat vreodată progresul tehnic al sudiştilor… Dar în mai puţin de un an se pare că ne-am pierdut orice avantaj. Acum eu văd în ei un stat infiltrat de Frăţie. Chiar dacă parlamentarii sunt, în majoritate, onorabili, nu mai contează. Neudep întinse două braţe în direcţia lui Thract. Analiza dumneavoastră, domnule colonel?

Sosi clipa recunoaşterii. În ultimul timp, fiecare şedinţă de stat major avusese parte de câte una şi de fiecare dată tot Thract fusese cel vizat.

Colonelul se înclină uşor către „Moartea bătrână”.

– Domnule, evaluarea dumneavoastră este corectă, în mare, deşi eu nu văd decât puţine urme de infiltrare cu rachete a forţelor sudiste. Au avut un guvern prietenos, pot să jur că a fost „instrumentat” de agenţii Concordiei. Membrii Frăţiei au fost activi, dar le-am pus beţe în roate. Apoi, pas cu pas, am pierdut teren. La început, din cauza supravegherii de mântuială, pe urmă s-au întâmplat accidente fatale, după aceea nu am fost destul de rapizi încât să împiedicăm asasinatele. Recent, au început acuzele false… Inamicul nostru e inteligent.

– Deci Onorata Pedure e un geniu pe care nu-l putem întrece? întrebă comandantul Apărării Aeriene cu glas picurând de sarcasm.

Thract nu replică imediat. Îşi răsucea mâinile pentru mâncat

înainte şi înapoi. La şedinţele anterioare, acesta era momentul când contraataca cu statistici şi proiecte noi. Acum… ceva se rupse în el. Belga Underville îl considera un inamic birocrat de la răpirea copiilor generalului, dar îi părea rău pentru el. Când, în cele din urmă, se hotărî să vorbească, Thract scoase mai mult un chiţăit de durere.

– Nu! Nu ştiţi că… am avut prieteni care au murit? Pe alţii i-am pierdut pentru că nu am mai avut încredere în ei. Multă vreme am fost convins că am în propria mea organizaţie un agent al Frăţiei. Am dat informaţii esenţiale la tot mai puţine persoane, nu le-am transmis nici măcar superiorului… înclină din cap spre general. Până la urmă, s-au scurs de la noi secrete pe care nu le cunoşteam decât eu şi pe care le-am transmis cu dispozitivele mele de încriptare personale.

Se lăsă liniştea în vreme ce publicul rumega consecinţele evidente ale celor susţinute de Thract. Atenţia lui se întoarse spre sine, de parcă nu i-ar fi păsat că alţii îl considerau Tartorul Trădătorilor. Continuă pe un ton mai calm:

– Dacă poate cineva să fie paranoic şi să se afle peste tot, să ştiţi că eu am reuşit. Am folosit căi de comunicare diferite, coduri diferite. Am folosit trucuri cu modificări infinitezimale… Ascultaţi-mă pe mine, inamicul nostru e mai mult decât o singură „Onorată Pedure”. Într-un fel, ştiinţa noastră inteligentă lucrează împotriva noastră.

– Prostii! strigă comandantul AA. În departamentul meu se aplică ceea ce numiţi dumneavoastră „ştiinţă inteligentă” mai mult decât în oricare altul şi suntem pe deplin satisfăcuţi de rezultate. Pe mâini competente, calculatoarele, reţelele şi sateliţii de recunoaştere sunt nişte instrumente incredibil de puternice. Uitaţi-vă numai ce a făcut analiza noastră amănunţită cu obiectivele neidentificate prin radar. Bineînţeles, poţi abuza de reţele. Dar suntem lideri mondiali în tehnologie. Indiferent ce alte coduri sunt sparte, noi avem o tehnologie de criptare robustă… Sau vreţi să spuneţi că duşmanul ne poate sparge codurile?

Thract se clătină încet pe podium.

– Nu, asta a fost prima mea bănuială serioasă, dar ne-am infiltrat în institutul de criptologie al Frăţiei şi am reuşit să rămânem acolo în siguranţă până nu demult. Dacă sunt sigur de ceva, atunci de codurile noastre sunt. Făcu un gest prin care-i cuprinse pe toţi participanţii la şedinţă. Chiar nu înţelegeţi, nu-i aşa? Vă spun eu, a pătruns o forţă în reţelele noastre, una care ni se opune sistematic. Indiferent ce facem, ştie mai multe şi îi susţine pe inamicii noştri…

Scena deveni jalnică, un soi de colaps penibil. Thract nu mai avea la dispoziţie decât născociri ca să-şi explice eşecurile. Poate că Pedure chiar era extrem de inteligentă; mai degrabă era Thract Tatăl Trădătorilor.

Belga se uita la general atentă numai pe jumătate. Se bucura de

încrederea absolută a regelui. Fără îndoială că va supravieţui prăbuşirii lui Thract, pur şi simplu renegându-l.

Smith făcu semn sergentului de gardă de la uşă.

– Ajută-l pe colonelul Thract să meargă la biroul ofiţerilor. Domnule colonel, voi veni să stăm de vorbă în câteva minute. Consideraţi-vă încă în serviciu.

Din cauza stresului, Thract avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă spusele generalului. Fu condus la uşă, dar nu pentru a fi arestat, nici măcar pentru a fi luat la interogatoriu de subalterni.

– Da, doamnă.

Încercă să-şi îndrepte ţinuta şi-l urmă pe sergent afară din încăpere.

În cameră se lăsă o linişte profundă. Belga era sigură că se studiau unii pe alţii şi aveau gânduri negre. În cele din urmă, generalul Smith spuse:

– Dragi prieteni, colonelul are dreptate. Fără îndoială că suntem infestaţi cu agenţi ai Frăţiei foarte bine mascaţi. Dar sunt eficienţi în prea multe dintre departamentele noastre. Există o breşă sistematică în securitatea noastră, iar noi habar nu avem despre ce e vorba… Acum înţelegeţi raţiunea pentru care există echipa Lighthill.

47

Trecuseră patruzeci de ani de la reaprinderea Stelei Fluctuante. Ritser Brughel nu făcuse de gardă permanent, dar Exilul tot îi consumase nişte ani din viaţă. Acum, Exilul se apropia de sfârşit. Nu mai erau ani de aşteptat, ci zile. În mai puţin de patru zile, va ajunge al doilea stăpân al lumii.

Brughel atârna deasupra deviatului care opera landerul de la distanţă şi urmărea în tăcere datele transmise de micul aparat. Cu câteva secunde mai devreme, landerul ieşise din starea de inactivitate şi-şi întinse aripile late de un metru. La patruzeci de kilometri altitudine, plutiseră lent, ca o fantomă, deasupra unui nesfârşit covor de lumini, conduşi de o reţea de pânză lucioasă care se refăcea la infinit. Deviatul numea locul Greater Kingston South. Un megalopolis al păianjenilor. Deşi rece şi pe cale să îngheţe, Arachna nu era pustie. Megalopolisurile ei semănau cu cele de pe Frenk. Alcătuiau o civilizaţie reală, încununată de patruzeci de ani de progres susţinut. Tehnologia nu se apropia de cele mai înalte standarde ale oamenilor, dar, sub îndrumarea deviaţilor, ar fi putut avansa în zece-douăzeci de ani. *Timp de patruzeci de ani, n-am avut de ales şi am fost stăpânul a numai câteva zeci de oameni, dar în curând voi fi stăpânul a zeci de milioane.* Pe deasupra… dacă lumea păianjenilor deţinea într-adevăr indiciile unei tehnologii superioare… într-o zi, el şi Tomas Nau se vor întoarce pe Frenk şi Balacrea ca să conducă şi acolo.

În trei secunde, imaginea se fragmentă în douăsprezece copii, apoi în alte douăsprezece.

– Ce…

– Landerul s-a separat, domnule vicecomandor. Explicaţia veni glacială, aproape batjocoritoare. Aproape două sute de unităţi mobile… O să le introducem în Southmost.

Reynolt întoarse capul de la display şi-l privi în ochi.

– Ce ciudat, sunteţi interesat subit de amănunte operaţionale, domnule vicecomandor.

Tupeul femeii trezi în Brughel un fior de ură veche, dar îi trecu repede, nu-i afectă respiraţia, cu atât mai puţin vederea. Ridică din umeri pe post de replică. *Acum pot să-i fac faţă lui Reynolt.* Poate că Tomas Nau avea dreptate şi el se maturiza.

– Vreau să văd cum arată creaturile alea.

Cunoaşte-ţi sclavii. În curând, vor prăji păianjeni cu milioanele, dar trebuia să înveţe să-i tolereze pe cei care vor fi lăsaţi în viaţă.

Spionii se arcuiră în jos, fără zgomot, traversând o strâmtoare îngheţată. Câţiva încă se învârteau şi Ritser întrezări nori, partea de sus a unui… uragan? Două sute de granule cât degetul arătător. În următoarea mie de secunde coborâră toate, multe se scufundară în

zăpadă, puţine aterizară pe deşertul stâncos. Dar câteva ajunseră în zone mai interesante.

O parte dintre ele nimeriră pe un fel de şosea scăldată de iluminatul stradal. Pe o imagine se vedeau nişte ruine îndepărtate, scufundate în zăpadă. Vehicule închise hurducăiau prin preajmă. Deviatul lui Reynolt răsfiră spionii pe şosea. Încercă să-i agaţe de un vehicul. Unul câte unul, încetară să mai transmită, zdrobiţi. Ritser se uită pe fereastra care le afişa numărul.

– Ar fi bine să meargă, Anne. Nu mai avem decât un singur multilander.

Reynolt nu catadicsi să-i răspundă. Ritser se trase în jos, ca să-l bată pe umăr pe specialistul ei.

– O să poţi vârî unul înăuntru?

În mod normal, n-ar fi trebuit să primească răspuns; o minte focalizată într-o buclă de control nu poate fi atinsă. Dar, după un moment, deviatul încuviinţă.

– Sonda 132 se descurcă bine. Am trei sute de secunde pe linkul de mare amplificare. Suntem la numai câţiva metri de partea aceasta a trapei. Ăsta o să intre…

Tipul se aplecă mai mult asupra comenzilor. Se clătina înainte şi înapoi ca un disperat care se joacă de-a coordonarea mână-ochi şi, de fapt, chiar asta făcea. Una dintre imagini fluctua în sus şi în jos în timp ce el plimba spionul prin trafic.

Brughel se întoarse spre Reynolt.

– Ce enervant e decalajul ăsta temporal. Cum să te aştepţi să…

– Controlul ăsta de la distanţă nici nu e cel mai rău lucru. Melin – operatorul deviat – e foarte bun la coordonarea întârziată. Problema noastră o reprezintă operaţiunile din reţelele păianjenilor. Putem absorbi date, dar foarte curând vom interacţiona în timp real. Un timp de întoarcere de zece secunde este mai lung decât pauzele din reţea.

În timp ce vorbea Reynolt, o dungă sclipitoare zbură prin dreptul camerei. Servindu-se de intuiţia deviată, Melin lipise spionul de lateralul vehiculului. Imaginea se învârti nebuneşte câteva secunde până când deviatul sincroniză rotaţia cu imaginea. Se deschise o uşă în peretele din faţă şi vehiculul intră. Trecură treizeci de secunde. Pereţii culisară în sus. Să fie un lift? Dar, dacă datele despre proporţii erau corecte, atunci respectiva încăpere trebuia să fie mai lată decât un teren de racquetball.

În secundele următoare, Brughel se lăsă captivat de imagine. De ani de zile nu primiseră decât informaţii la mâna a doua, prin intermediul traducerilor făcute de focalizaţii lui Reynolt. Mare pare din ele erau poveşti de adormit copiii; prea sunau drăgălaş. Lor le trebuiau imaginile adevărate. Microsateliţii de recunoaştere optică transmiteau câteva, dar la o rezoluţie extrem de proastă. Ritser se

gândea, de câţiva ani încoace, că atunci când păianjenii vor reinventa, în sfârşit, tehnologia video de înaltă rezoluţie, o să le vadă mai bine planeta. Însă fiziologiile lor vizuale se deosebeau prea mult. În prezent, aproximativ cinci la sută din comunicaţiile militare de pe Arachna se rezumau la ceea ce Trixia Bonsol numea „videomanţie” de înaltă rezoluţie. Oamenii nu înţelegeau nimic din ea fără o interpretare detaliată. Brughel ar fi suspectat că e o acoperire pentru mesaje ascunse, numai că traducătorii dovediseră spionilor lui Kal că nu erau decât imagini nevinovate – foarte impresionante, dacă erai păianjen.

Acum însă, peste câteva secunde, va vedea cum arată monştrii în ochii unui om.

Nu se zărea nicio mişcare. Dacă era un lift, atunci cobora foarte adânc. Logic, dacă ţineai cont de vremea de la polul sud.

– O să pierdem semnalul?

Reynolt nu răspunse imediat.

– Nu ştiu. Melin încearcă să introducă relee în puţul liftului. Mie mi-e frică să nu fim descoperiţi. Chiar dacă funcţionează declanşatoarele de topire…

Brughel râse.

– Cui îi pasă? Nu-ţi dai seama, Reynolt? În nici patru zile o să punem laba pe ei.

– Concordia a început să intre în panică. Tocmai au concediat un director. Am procese-verbale de la şedinţe care arată că Victory Smith suspectează corupţie în reţele.

– Şefa spionajului?

Vestea îl blocă pe Brughel. Probabil că era foarte recentă. Totuşi:

– Nu mai au nici patru zile la dispoziţie. Ce pot face?

Reynolt îi aruncă obişnuita privire glacială.

– Ar putea partiţiona reţeaua, ar putea chiar renunţa s-o mai folosească. Asta ne-ar opri şi pe noi.

– Şi ar pierde războiul cu Frăţia.

– Da. Dacă nu le aduc dovezi concrete ale prezenţei „monştrilor din spaţiul cosmic”.

Absolut improbabil. Femeia era obsedată. Ritser zâmbi spre chipul ei încruntat. *Bineînţeles. Doar aşa te-am modelat.*

Uşile liftului se deschiseseră. Camera transmitea acum cadru cu cadru, la rezoluţie slabă. Drace!

– Asta e! strigă Melin triumfător.

– A introdus releul.

Imaginea se limpezi dintr-odată. Când spionul se târî dintre uşi, Melin îi răsuci ochii în jos, către nişte trepte extraordinar de abrupte, mai degrabă o scară. Ce-o fi fost zona respectivă, un spaţiu de încărcare? Deocamdată, camera se ascunse prin colţuri şi-i studia pe păianjeni. Judecând după proporţii, Ritser constată că monştrii aveau

dimensiunea bănuită. Un adult îi ajungea până la coapse. Creaturile se lăsau la pământ într-o poziţie joasă, aşa cum văzuse în cărţile din bibliotecă înainte de Reaprindere. Semănau foarte puţin cu imaginile sugerate de traducătorii deviaţi. Oare purtau haine? Nu ca oamenii. Monştrii erau înveliţi în ceva care arăta ca nişte fâşii de pânză cu nasturi. Majoritatea cărau coşuri uriaşe de o parte şi de alta a corpului. Se mişcau sacadat, grotesc, lovind cu picioarele ca nişte lame în stânga şi-n dreapta. Se adunaseră într-o mulţime chitinoasă complet neagră, cu excepţia culorilor neasortate ale hainelor. Pe capete le luceau nişte pietre preţioase netede. Ochi de păianjen. În ce priveşte gura lor, traducătorii găsiseră cuvântul potrivit: bot, o gaură cu colţi, înconjurată de nişte gheare mici – cum le ziceau Bonsol şi ai ei, mâini pentru mâncat? – în permanentă agitaţie.

Adunaţi la un loc, păianjenii întruchipau un coşmar mai apăsător decât îşi închipuise Brughel: zdrobeşti în stânga, zdrobeşti în dreapta, şi tot nu se mai termină cu ei. Ritser inspiră adânc. Un singur gând îl alina: dacă toate mergeau bine, peste mai puţin de patru zile monştrii aveau să fie morţi.

Pentru prima oară după patruzeci de ani, o navă spaţială urma să survoleze sistemul Fluctuantei. Avea să fie un salt foarte scurt, sub două milioane de kilometri, nici măcar o reandocare, după standarde civilizate. Atât puteau reuşi să parcurgă navele supravieţuitoare.

Jau Xin supraveghease pregătirile de zbor ale *Mâinii Invizibile.* Nava fusese de la bun început feuda portabilă a lui Ritser Brughel, dar Jau ştia că era şi singura care rămăsese întreagă în decursul timpului.

În zilele premergătoare îmbarcării „pasagerilor”, Jau golise distileria din L1 de hidrogen. Doar câteva mii de tone, o picătură faţă de capacitatea de milioane a rezervoarelor statoreactorului, dar suficiente să-i transporte peste prăpastia dintre L1 şi lumea păianjenilor.

Jau şi Pham Trinli făcură o inspecţie finală a gurii de aprindere. Era întotdeauna ciudat să te uiţi la spaţiul îngust de doi metri. Focul iadului arsese în el decenii la rând, făcând nava Qeng Ho să zboare cu treizeci la sută din viteza luminii. Suprafaţa internă era foarte netedă. Singura dovadă a flăcărilor din trecut era modelul fractalic din aur şi argint care scânteia în lumina lanternelor de pe costumele lor. Microreţeaua de procesoare din spatele pereţilor era cea care ghida câmpurile, dar, dacă se găurea gura de aprindere, nici cele mai rapide procesoare din lume nu i-ar fi salvat. Mare tipicar, Trinli făcu mare caz de inspecţia lui lasermetrică, apoi nu-i conveniră rezultatele ei.

– O fisură de nouăzeci de microni la babord, dar, ce dracu! Nu se văd gropi noi. Poţi să-ţi cioplești numele în pereţi, în zborul ăsta n-are nicio importanţă. Cât de repede vrei să zbori, două sute de

kilosecunde la o fracţiune de *g*?

– Îhî. O să începem cu un avânt prelung, lin, dar frânele le vom acţiona la o mie de secunde, la puţin peste 1 *g.*

Nu aveau să frâneze până când ajungeau deasupra oceanului. Altfel cerul Arachnei ar arde mai tare decât soarele şi ar fi văzuţi de fiecare păianjen din partea mai apropiată a planetei.

Trinli făcu un gest de dispreţ.

– Nu-ţi face probleme. De multe ori am riscat mai mult cu zborul în cadrul sistemului.

Se târâră afară din partea de la prova a gurii de alimentare; suprafaţa netedă se lăţea spre proiectoarele de câmp. Trinli inventa întruna poveşti. Cele mai multe puteau fi adevărate, dar trăite de aventurierii cunoscuţi de bătrân. Trinli se pricepea cât de cât la sistemele de propulsie. Tragedia era că nu aveau pe nimeni care să ştie mai multe despre ele. Toţi inginerii de zbor Qeng Ho fuseseră ucişi în bătălie, iar ultimul inginer deviat al comandorului murise din cauza virusului denaturat.

Ieşiră pe la prova *Mâinii* şi urcară pe o fibră de ancorare înapoi la taxi. Trinli se opri şi se întoarse.

– Te invidiez, băiete. Ia uită-te la nava ta! Un milion de tone de greutate proprie! N-o să ajungi prea departe, dar vei duce *Mâna* la comoara şi la Clienţii pentru care a zburat cincizeci de ani-lumină.

Jau îi urmări gestul larg. În timp, îşi dăduse seama că aerele lui Trinli erau o acoperire… dar uneori te impresionau. *Mâna Invizibilă* arăta demnă să călătorească în spaţiu, metru după metru de fuzelaj curbat pierzându-se în depărtare, proiectată pentru viteze şi medii la limita realizărilor umane. Iar în spatele inelelor de la pupa, la 1,5 milioane de kilometri, discul Arachnei se ivea palid, amărât. *Primul contact, iar eu voi fi şeful piloţilor.* Jau ar fi trebuit să fie mândru…

În ultima zi înainte de plecare, Jau nu-şi mai văzu capul de treabă, ocupat cu verificările şi aprovizionările finale. Aveau să fie peste o sută de focalizaţi, plus personalul. Jau nu aflase ce specialişti urmau să fie printre ei, dar era clar că Nau şi Brughel voiau să manipuleze intens reţelele păianjenilor, fără întârzierea de zece secunde a operaţiunilor din L1. Logic. Pentru a-i salva pe păianjeni de ei înşişi, se impuneau nişte înşelătorii incredibile, poate chiar preluarea unor întregi sisteme de armament strategic.

Jau ieşea din schimb când Kal Omo apăru în micul său birou din vecinătatea punţii.

– Încă o însărcinare, domnule şef de piloţi. Omo rânji deloc binevoitor. Poţi să zici că faci ore suplimentare.

Luară un taxi până la conglomerat, dar nu merseră pe Hammerfest. În jurul arcului Diamantului Unu era intrarea în L1-A. Alte

două taxiuri erau deja andocate lângă ecluza arsenalului.

– Ai studiat armamentul de pe *Mâna Invizibilă,* domnule şef de piloţi?

– Da. Xin studiase totul de pe navă, în afară de apartamentul lui Brughel. Dar sigur că un Qeng Ho e mai obişnuit cu…

Omo scutură din cap.

– Asta nu-i muncă de speculant, nici măcar pentru domnul Trinli.

Le luă ceva timp să treacă de securitatea ecluzei principale, dar, odată intraţi, drumul spre zona armelor era liber. Aici îi întâmpină zgomotul maşinilor de montare şi prelucrare. Ovoidele turtite aliniate de-a lungul pereţilor erau marcate cu însemnele armelor – vechile simboluri Qeng Ho pentru proiectile şi arme cu energie direcţionată. Lumea specula de ani de zile pe marginea cantităţii de armament rămase în L1-A. Acum Jau o vedea cu ochii lui.

Omo îl conduse în josul unei linii de avans, pe lângă nişte dulapuri nemarcate. În L1-A nu existau imagini consensuale. Era unul dintre puţinele locuri din L1 în care nu se foloseau localizatoarele Qeng Ho. Automatele de aici erau simple şi asigurate împotriva greşelilor de manipulare. Trecură pe lângă Rei Ciret. Garda supraveghea un grup de focalizaţi care construiau o rampă de lansare.

– O să mutăm majoritatea armelor pe *Mâna Invizibilă,* domnule Xin. De-a lungul anilor, am încropit din piese separate cât de multe am putut. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, dar, fără un loc de stocare, nu prea avem cu ce ne lăuda. Arătă spre nişte obiecte care păreau unităţi de propulsie Qeng Ho cuplate la proiectilele tactice emergente. Numără-le. Optsprezece proiectile de rază scurtă. În dulapuri se află măruntaiele a douăsprezece arme laser.

– Nu… Nu înţeleg, domnule sergent. Sunteţi militar. Aveţi propriii specialişti. Ce nevoie aveţi de un…

– De un pilot care să se preocupe de aşa ceva? Omo îi rânji, tot neprietenos. Pentru a salva civilizaţia păianjenilor, e foarte posibil să fim obligaţi să folosim aceste proiectile de pe *Mâna Invizibilă,* de pe orbită joasă. Succesiunea de montare şi angajare va fi foarte importantă pentru piloţii dumneavoastră.

Xin încuviinţă. Mai trecuse prin asta. Criza actuală de la polul sud era cea mai probabilă cauză pentru un război ce putea distruge planeta. După ce vor sosi pe planetă, se vor afla deasupra locului respectiv tot la cinci mii trei sute de secunde, cu acoperire aproape constantă de la vehiculele mai mici. Tomas Nau anunţase deja armele cu laser. În ce priveşte bombele… poate că-i foloseau la înşelătorie.

Sergentul continuă turul, precizând limitele fiecărui dispozitiv încropit. Majoritatea armelor erau proiectile cumulative, transformate de focalizaţii lui Omo în bombe primitive…

– … şi vom avea aproape toţi deviaţii conectaţi la bordul *Mâinii.* Vor

furniza date de control al tirului pentru manevrele dumneavoastră; poate va trebui să facem modificări de orbită substanţiale, în funcţie de ţinte.

Omo vorbea cu entuziasmul unui artilerist şi-i tăie repede lui Jau orice posibilitate de retragere. De un an de zile, Jau urmărea pregătirile cu teamă crescândă; unele detalii nu puteau fi ascunse de el. Dar pentru fiecare posibilă trădare existase o explicaţie plauzibilă. Ţinuse cu dinţii de ele, pentru că îi creau senzaţia unei fărâme de bun-simţ; datorită acelor „explicaţii” fusese el în stare să râdă împreună cu Rita, să facă amândoi planuri de viitor, să-şi închipuie cum va fi pe lumea păianjenilor şi cum vor arăta copiii lor.

Probabil că i se citi oroarea pe faţă. Omo puse capăt avalanşei de revelaţii criminale şi se întoarse către el.

– De ce…? întrebă Jau.

– De ce trebuie să-ţi desluşesc fiecare amănunt?

Omo îl împunse cu degetul în piept, depărtându-l de linia de avans şi împingându-l în perete. Îl mai împunse o dată. Trăsăturile lui aspre întruchipau indignarea. Era indignarea justificată a autorităţii emergente, care marcase copilăria lui Jau pe Balacrea.

– N-ar trebui să fie necesar, nu? Dar eşti la fel ca mulţi, prea mulţi indivizi din capsula noastră. Te-ai stricat pe dinăuntru, ai devenit un fel de speculant. Pe ceilalţi îi mai putem lăsa în pace o vreme, dar, când *Mâna* ajunge pe orbita inferioară, avem nevoie de supunerea ta imediată. Omo îl mai împunse o dată. Acum ai priceput?

– D-da. Da!

Of Rita. Niciodată nu vom scăpa de emergenţă.

Peste o sută de focalizaţi părăseau Mansarda din Hammerfest. Genial cum era, Trud Silipan programase transferul tuturor simultan. Îndreptându-se spre cămăruţa Trixiei, Ezr înotă prin şuvoiul de oameni. Focalizaţii erau conduşi în grupuri de patru şi cinci, mai întâi prin holurile înguste pe care ieşeau din odăiţele lor, apoi pe coridoarele auxiliare şi, în cele din urmă, pe cele principale. Îngrijitorii se purtau blând cu ei, dar era o manevră dificilă.

Ezr se trase la o parte într-o nişă utilitară, un turbion la coada şuvoiului. Pe lângă el alunecau oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile, specialişti Qeng Ho şi trilandezi focalizaţi imediat după ambuscadă, ca Trixia. Câţiva erau prieteni cu focalizaţii pe care-i îndrumau. Veniseră gardă după gardă să-i viziteze pe cei pierduţi. La început fuseseră atât de mulţi! Însă anii trecuseră şi speranţa se pregătea să moară. Poate într-o zi… Nau le promisese eliberarea. Între timp, deviaţilor părea că nu le pasă de nimic; în cel mai bun caz, vizitele îi iritau. Numai rareori se găsea câte un prost de vizitator care să nu se dea bătut.

Ezr nu mai văzuse niciodată atâţia deviaţi în mişcare. Ventilaţia de pe coridoare nu era la fel de bună ca în cămăruţele lor, aşa că mirosea puternic a transpiraţie. Anne se îngrijea de sănătatea sclavilor comandorului, dar asta nu însemna că-i ţinea curaţi şi dichisiţi.

Bil Phuong atârna de perete într-o curea de sprijin, la confluenţa fluxurilor de deviaţi, îndrumându-i pe îngrijitorii echipelor sale. Majoritatea focalizaţilor aveau o specialitate comună. Vinh prinse frânturi de conversaţie iritată. Oare le păsa de ce se va întâmpla cu lumea păianjenilor? Nu, vorbeau nedesluşit, nervoşi, în jargonul lor tehnic. O femeie mai în vârstă, unul dintre hackerii protocoalelor de reţea, îl îmbrânci pe îngrijitor şi chiar i se adresă direct:

– Atunci când? îl întrebă cu glas piţigăiat. Când ne întoarcem înapoi la muncă?

O altă femeie strigă: „Da, interfaţa stivei e perimată!” şi se apropie ameninţător de îngrijitorul de pe partea cealaltă. Separaţi de aparate, bieţii focalizaţi îşi pierdeau complet minţile. Toată echipa începu să ţipe la îngrijitor. Deveni centrul unui grup crescând din interiorul şuvoiului. Brusc, Ezr îşi dădu seama că se putea stârni un fel de revoltă a sclavilor – a sclavilor ţinuţi departe de muncă! Şi îngrijitorul emergent pricepu asta. Se dădu la o parte şi trase de coardele de şocuri electrice, amorţindu-i pe doi dintre cei mai zgomotoşi deviaţi. Aceştia fură cuprinşi de spasme, apoi căzură leşinaţi. Fără instigatori, plângerilor celorlalţi se rezumară la o simplă iritare.

Bil Phuong veni să-i calmeze pe ultimii deviaţi agresivi. Îi aruncă îngrijitorului o privire aprigă.

– Acum trebuie să reglez încă doi.

Celălalt îşi şterse sângele de pe obraz şi-l fulgeră din ochi.

– Spune-i asta lui Trud.

Luă coardele şi-i trase pe cei doi deviaţi inconştienţi pe deasupra capetelor celorlalţi. Mulţimea îşi continuă drumul şi, peste câteva secunde, Vinh reuşi să facă un salt nestingherit spre capătul coridorului.

Traducătorii nu mergeau pe *Mâna Invizibilă.* Ar fi trebuit să fie linişte în sectorul lor din Mansardă. Dar când ajunse Ezr acolo, găsi uşile cămăruţelor deschise şi pe traducători înghesuindu-se în coridorul îngust. Îşi croi drum cu greu printre deviaţii care viermuiau şi strigau. Nici urmă de Trixia. După ce străbătu câţiva metri pe hol, dădu peste Rita Liao, care venea din direcţia opusă.

– Rita! Unde sunt îngrijitorii?

Liao ridică amândouă mâinile, iritată.

– Ocupaţi cu altceva, bineînţeles! Şi acum un idiot a deschis uşile traducătorilor!

Trud se întrecuse pe sine, deşi, foarte probabil, asta era doar o problemă întâmplătoare. Ca o ironie, traducătorii, care nu trebuiau să meargă nicăieri, nu avură nevoie de îndemnuri speciale ca să iasă din odăile lor şi acum strigau după indicaţii.

– Vrem să mergem pe Arachna! Vrem să vedem de aproape!

Unde era Trixia? Strigătele se auzeau mai tare dintr-un colţ de sus. Ezr merse într-acolo şi o găsi printre colegi. Arăta foarte dezorientată; nu era obişnuită cu lumea din afara cămăruţei. Dar păru că-l recunoaşte.

– Tăceţi! Tăceţi! ţipă ea şi hărmălaia se potoli. Se uită vag în direcţia lui Ezr. Numărul patru, când mergem pe Arachna?

Numărul patru?

– Ăăă… curând, Trixia. Nu în excursia asta, nu cu *Mâna Invizibilă.*

– De ce nu? Nu-mi place întârzierea!

– Deocamdată, comandorul vostru vrea să-i staţi la îndemână.

În realitate, povestea oficială era alta: pe orbita joasă a Arachnei nu era nevoie decât de funcţii de reţea de nivel inferior. Pham şi Ezr aflaseră o explicaţie mai sumbră: Nau voia ca pe *Mână* să se afle cât mai puţini oameni atunci când îşi îndeplinea misiunea ei reală.

– O să mergeţi când veţi fi în siguranţă, Trixia. Îţi promit.

Întinse mâna spre ea. Trixia nu se retrase, dar se ţinu bine de un suport de perete, rezistând oricărui efort de a fi trasă în cămăruţa ei.

Ezr se uită peste umăr, la Rita Liao.

– Ce-am putea face?

– Să aşteptăm. Rita duse mâna la ureche şi ascultă. Phuong şi Silipan o să vină să-i vâre înapoi în vizuinile lor imediat ce-i duc pe

ceilalţi pe *Mână.*

Doamne, asta o să dureze. Între timp, douăzeci de traducători vor circula nestingheriţi în labirintul din Mansardă. Ezr o bătu uşor pe Trixia pe braţ.

– Hai să mergem în camera ta, Trixia. Aăă… Uite, cu cât stai mai mult afară, cu atât pierzi mai mult contactul cu colegii. Fac pariu că ţi-ai uitat vizorul. L-ai putea folosi ca să pui întrebări prin reţeaua flotei.

Probabil că Trixia nu-şi luase vizorul pentru că era deconectat. Dar el nu încerca decât să facă nişte zgomot care să pară a avea logică.

Trixia sărea de la un suport la altul, indecisă. Dintr-odată, se împinse pe lângă el şi se năpusti spre ramificaţia descendentă care ducea spre camera ei. Ezr se luă după ea.

Încăperea reacţionă la prezenţa ei, se aprinseră obişnuitele lumini slabe. Trixia îşi montă vizorul, iar Ezr îl sincroniză pe al lui. Conexiunile nu erau complet închise. Desluşi imaginile şi fragmentele de text obişnuite; nu erau transmise imediat de la sol, ci cu o mică întârziere. Ochii Trixiei fulgerau de la un display la altul. Lucra pe vechea ei tastatură, dar uitase să contacteze serviciul de informaţii al flotei. Simpla vedere a spaţiului de lucru o ajutase să-şi revină la preocuparea focalizată. Apăru o nouă fereastră de text. Pictogramele fără sens se schimbau cu asemenea viteză, încât probabil redau vorbirea păianjenilor, o emisiune radio sau, ţinând cont de actuala stare de lucruri de pe Arachna, un mesaj militar interceptat.

– Nu pot să suport decalajul temporal. Nu-i cinstit.

Alte clipe lungi de linişte. Trixia afişă un alt fragment de text. Imaginile de lângă el pâlpâiră în mai multe culori, într-unul dintre formatele video ale păianjenilor. Nu semăna cu o imagine adevărată, dar Ezr recunoscu tiparul; îl văzuse deseori în camera Trixiei. Se transmiteau ştirile pe care le traducea ea zilnic.

– Se înşală. Generalul Smith va merge la Southmost în locul regelui.

Nu se relaxase, dar acum era încordată din cauză că o absorbea preocuparea ei focalizată.

Peste câteva secunde, Rita Liao vârî capul în cămăruţă. Ezr se întoarse şi-i văzu expresia de uimire calmă de pe faţă.

– Eşti un vrăjitor, Ezr. Cum ai reuşit să-i potoleşti pe toţi?

– Păi… Cred că Trixia are încredere în mine.

De fapt, Ezr îşi manifesta o modestă speranţă lăuntrică.

Rita scoase capul şi-şi plimbă privirea în susul şi în josul coridorului.

– Da. Ştii, după ce ai pus-o la treabă, ceilalţi s-au întors cu toţii liniştiţi în camerele lor. Traducătorii deviaţi se controlează mai bine decât militarii. Nu trebuie decât să-l convingi pe membrul alfa şi restul îl urmează automat. Zâmbi larg. Dar nu e prima oară când se întâmplă aşa, când traducătorii controlează deviaţii care procesează

datele mecanic. Ei sunt componentele-cheie, fără discuţie.

– Trixia e om!

Toţi focalizaţii sunt oameni, stăpână afurisită de sclavi ce eşti!

– Ştiu, Ezr. Iartă-mă. Te înţeleg, zău... Trixia şi ceilalţi traducători sunt altfel. Trebuie să fii o persoană specială ca să traduci din alte limbi. Dintre toţi... Dintre toţi focalizaţii, ei seamănă cel mai mult cu oamenii... Uite, o să verific eu că s-a calmat situaţia şi-l anunţ pe Bill Phuong că e în regulă.

– Bine, răspunse Ezr cu glas ţeapăn.

Rita se retrase şi uşa camerei se închise. După o clipă, se auziră şi celelalte uşi de pe coridor închizându-se.

Trixia se cocoşase deasupra tastaturii, ignorând complet schimbul de păreri. Ezr o urmări câteva clipe, gândindu-se la viitorul ei, la cum o va salva, în cele din urmă. Nici după patruzeci de ani de tras cu urechea, traducătorii nu puteau traduce comunicaţiile vocale cu păianjenii în timp real. Tomas Nau n-ar avea niciun avantaj dacă i-ar duce pe traducători pe Arachna... încă. Odată ce lumea lor va fi cucerită, Trixia şi ceilalţi vor fi glasul cuceritorilor.

Dar asemenea timpuri nu vor veni. Planul lui Pham şi Ezr decurgea conform graficului. Cu excepţia câtorva sisteme vechi, a câtorva backupuri electromecanice, localizatoarele Qeng Ho deţineau controlul absolut. Pham şi Ezr se apropiau, în sfârşit, de faza sabotajului adevărat, mai ales de mişcarea decisivă, întreruperea alimentării habitatului Hammerfest.

Comutatorul era aproape o conexiune pur mecanică, imun la orice şmecherie subtilă. Dar Pham voia să utilizeze localizatoarele şi altfel. Pilitură adevărată. În ultimele megasecunde, ridicaseră straturi de pilitură lângă comutator şi sabotaseră în acelaşi mod alte sisteme mai vechi şi *Mâna Invizibilă.* Ultimele câteva secunde însemnau un risc imens. Şmecheria va ţine o singură dată, când Nau şi banda lui erau absorbiţi de cucerirea Arachnei.

Dacă sabotajul va reuşi – când va reuşi – localizatoarele Qeng Ho vor prelua conducerea. *Şi atunci va veni vremea noastră.*

49

Hrunkner Unnerby petrecea foarte multă vreme la Comandamentul Teritorial; acolo se afla baza operaţiunilor lui de construcţie. Cam de zece ori pe an vizita sanctuarul interior al Agenţiei de Informaţii din Concordia. Comunica zilnic cu generalul Smith prin e-mail; o vedea la şedinţele Statului Major. Întâlnirea lor de la Calorica, de acum cinci ani, nu fusese cordială, dar măcar reprezentase o ocazie de a-şi împărtăşi temerile unul în faţa celuilalt. Însă Hrunkner nu mai intrase în biroul generalului de şaptesprezece ani… de la moartea Goknei…

Generalul avea un aghiotant nou, un tânăr defazat. Hrunkner nici nu-l observă. Pătrunse în cabinetul liniştit al generalului. Era la fel de mare cum şi-l amintea, cu nişe de un etaj şi stinghii izolate. Deocamdată, stătea singur. Încăperea aparţinuse generalului Strut Greenval, premergătorul lui Smith. Era, de fapt, cabinetul tainic al şefului spionajului de două generaţii. Ocupanţii lui anteriori nu l-ar mai recunoaşte. Conţinea mai multe dispozitive de comunicaţii şi calculatoare decât biroul lui Sherk din Princeton. Într-o parte domneau displayurile, afişând imagini complicate de videomanţie. Tocmai se primeau date de la camerele superioare: Cascada Regală secase de doi ani. Se vedea până în vârful văii. Dealurile despuiate se răceau; înălţimile se ascundeau sub straturi de dioxid de carbon îngheţat. Dar în vecinătate… din clădiri şiroiau nuanţe ce treceau de spectrului roşului, dezvăluite de gazele de eşapament scurse în trafic. Pentru o clipă, Hrunkner nu făcu decât să se holbeze la ele, gândindu-se cum ar fi arătat această scenă pentru generaţia anterioară, la cinci ani după lăsarea Întunericului. Biroul ar fi fost demult abandonat. Subordonaţii lui Greenval s-ar fi vârât în mica lor peşteră-post de comandă, respirând aer stătut, ascultând ultimele mesaje radio, întrebându-se dacă Hrunk şi Sherk vor supravieţui în refugiul lor sub formă de submarin. Încă două-trei zile şi Greenval şi-ar fi încheiat operaţiunile, iar Marele Război ar fi dormit somnul gheţii.

Dar această generaţie merge mai departe, spre cel mai cumplit război din toate timpurile.

În spatele lui, îl văzu pe general păşind în birou fără zgomot.

– Te rog să iei loc, domnule sergent.

Smith îi arătă stinghia din faţa mesei sale de lucru.

Unnerby uită de privelişte şi se aşeză. Masa în formă de U a lui Smith gemea sub rapoarte scoase la imprimantă şi cinci sau şase displayuri mici, dintre care trei aprinse. Două afişau desene abstracte, asemănătoare cu cele în care se cufunda Sherk. *Deci tot îi mai face pe plac.*

Generalul zâmbea ţeapăn, forţat, deci sincer.

– Îţi spun sergent. Ce aiurea! Dar… îţi mulţumesc că ai venit.

– Desigur, doamnă.

De ce m-a chemat aici? Poate că planul lui nebunesc pentru zona nord-est avea o şansă. Poate…

– Aţi văzut propunerile mele de excavare, doamnă general? Cu explozii nucleare, am putea excava peşteri protejate, şi încă rapid. Marnele din nord-est ar fi locul ideal. Daţi-mi bombele şi, peste o sută de zile, aş putea proteja culturile şi locuitorii de acolo.

Cuvintele îi ieşeau singure pe gură. Planul lui presupunea cheltuieli imense, imposibil de acoperit de Coroană sau prin finanţare independentă. Generalul ar fi trebuit să-şi asume puteri extraordinare, indiferent de clauzele Tratatului. Nici atunci lucrurile nu s-ar încheia cu bine. Dar, dacă va veni războiul – când va veni –, ar salva milioane de vieţi.

Amabilă, Victory Smith ridică un braţ.

– Hrunk, nu avem la dispoziţie o sută de zile. Mă aştept ca situaţia să se lămurească, într-un fel sau altul, în mai puţin de trei. Arătă spre unul dintre displayurile mai mici. Tocmai am primit vestea că Onorata Pedure se află la Southmost şi dirijează lucrurile în persoană.

– S-o ia dracu! Dacă îi determină pe sudişti să atace, o să se prăjească şi ea.

– De aceea suntem, probabil, în siguranţă până pleacă.

– Am auzit multe zvonuri, doamnă. Spionajul nostru extern s-a dus pe apa sâmbetei? Thract a fost dat afară?

Poveştile se răspândeau cu nemiluita. Se suspecta foarte serios infiltrarea unor agenţi ai Frăţiei în spionajul lor. Până şi transmisiile de rutină se încriptau la maximum. Deşi inamicul nu reuşise nimic cu ameninţările directe, putea câştiga din cauza panicii şi a confuziei generalizate.

Smith scutură nervos din cap.

– Da. Ne-au fost date peste cap manevrele din Sud. Dar mai avem bunuri acolo, păianjeni care depind de mine… pe care i-am dezamăgit.

Rosti ultimele cuvinte mai mult în şoaptă, iar Hrunk se îndoi că-i fuseseră adresate lui. Generalul tăcu o vreme, apoi îşi îndreptă ţinuta.

– Eşti un fel de expert în clădirea subterană din Southmost, nu-i aşa, sergent?

– Eu am proiectat-o şi am supravegheat construirea ei.

Asta fusese pe vremea când între Ţara Sudului şi Concordia existaseră cele mai cordiale relaţii de prietenie.

Generalul se foi pe stinghie. Îi tremurau braţele.

– Sergent… nu pot să te sufăr nici acum. Cred că ştii lucrul ăsta.

Hrunk lăsă capul în jos. *Ştiu. Of, şi încă ce bine ştiu.*

– Dar, când e vorba de lucruri obişnuite, am încredere în tine. Şi, pe Refugiul Refugiilor, acum am nevoie de tine! N-ar avea rost să-ţi dau ordin… dar vrei să mă ajuţi cu chestiunea din Ţara Sudului?

Mai e nevoie să întrebi? Hrunkner ridică braţele.

– Sigur că da.

Evident, generalul nu se aştepta la un răspuns atât de prompt. Se bâlbâi puţin:

– Înţelegi? Vei fi supus pericolelor, servindu-mă pe mine personal.

– Da. Da. Întotdeauna am vrut să fiu de ajutor.

Întotdeauna am vrut să-mi îndrept greşeala.

Generalul îl fixă din priviri.

– Mulţumesc, sergent. Bătu uşor în masă. Tim Downing – noul ei aghiotant? – o să-ţi prezinte detaliile mai târziu. Pe scurt, Pedure s-a dus în Ţara Sudului dintr-un singur motiv: încă nu s-a luat o decizie acolo. Nu i-a prins în capcana ei pe toţi păianjenii-cheie. Unii parlamentari mi-au cerut să merg şi să discut cu ei.

– Dar… regele e cel care ar trebui să meargă.

– Corect. Aparent, în această perioadă de Întuneric, se încalcă mai multe tradiţii.

– Nu puteţi merge acolo, doamnă.

În mintea lui, un gând râse pe înfundate la ideea încălcării etichetei.

– Nu eşti singurul care mi-a dat acelaşi sfat… Ultimul lucru pe care mi l-a spus Strut Greenval, la nici două sute de metri de locul în care stăm noi acum, a fost ceva asemănător.

Smith făcu o pauză, copleşită de amintiri.

– Ciudat, reluă ea. Strut şi-a dat seama de multe. A ştiut că voi ajunge în funcţia asta. A ştiut că voi fi tentată să merg pe teren. În primele decenii de Strălucire, au existat mai multe ocazii când ştiu că aş fi putut rezolva probleme – chiar salva vieţi – dacă aş fi ieşit pe teren şi aş fi făcut eu însămi exact ce ar fi trebuit. Dar sfatul generalului a sunat mai degrabă ca un ordin şi l-am respectat şi am trăit pentru a lupta mai departe.

Smith râse, apoi reveni în prezent.

– Iar acum sunt o doamnă cam bătrână, ghemuită într-o pânză de amăgiri. A venit, în sfârşit, vremea, să încalc regulile lui Strut.

– Doamnă, sfatul generalului e mai potrivit acum ca niciodată. Locul dumneavoastră e aici.

– Eu… eu sunt de vină că s-a ajuns la dezastrul ăsta. A fost decizia mea, o decizie necesară. Dar, dacă mă duc la Southmost acum, am şansa să salvez vieţi.

– Şi, dacă daţi greş, veţi muri şi noi vom pierde sigur!

– Nu. Dacă mor, situaţia va deveni mai sângeroasă, dar tot vom domina. Smith stinse monitoarele. Plecăm peste trei ore, din Zona de Lansare Patru. Să fii acolo.

Hrunkner mai că ţipă din cauza frustrării:

– Măcar luaţi-vă măsuri de protecţie speciale. Tânăra Victory şi…

– Echipa Lighthill? Un zâmbet vag apăru pe buzele generalului. E cunoscută pretutindeni, nu?

Hrunkner nu-şi putu reţine zâmbetul nici el.

– D-da. Nimeni nu ştie exact ce urmăresc… dar sunt la fel de ţăcăniţi cum am fost noi întotdeauna.

Circulau zvonuri despre echipă. Unele bune, altele rele.

– Nu-i urăşti cu adevărat, Hrunk, nu-i aşa? rosti Smith întrebătoare. Echipa Lighthill are de rezolvat alte treburi, mai importante, în următoarele şaptezeci şi cinci de ore… Sherkaner şi cu mine am dat naştere situaţiei prezente, făcând alegeri conştiente de-a lungul anilor. Ştiam ce riscuri ne aşteaptă. Acum e vremea să plătim.

Era prima oară că-l pomenea pe Sherkaner de când intrase Unnerby în cameră. Colaborarea care-i ajutase pe cei doi să ajungă până aici se destrămase, iar Smith rămăsese singură.

Întrebarea nu-şi avea rostul, dar Hrunkner simţi că trebuie s-o pună:

– Aţi vorbit cu Sherk despre asta? El ce face?

Generalul nu răspunse imediat, dar plecă privirea.

– Tot ce-i stă în puteri, sergent. Tot ce-i stă în puteri.

Noaptea era senină şi după standardele Paradisului. Obret Nethering mergea prudent în jurul turnului din vârful insulei, verificând echipamentele pentru sesiunea de noapte. Pantalonii şi jacheta încălzită nu erau greoaie, dar, dacă i se spărgea masca sau se rupea cablul pe care-l târa după el… Nu îşi minţise asistenţii când le spusese că îţi poate îngheţa un braţ, un picior sau un plămân în câteva minute. Întunericul domnea de cinci ani. Oare în Marele Război mai existaseră păianjeni treji după atâţia ani de beznă?

Nethering luă o pauză; la urma urmei, era în avans faţă de program. Stătu în frig şi se uită la specialitatea lui: cerul. Acum douăzeci de ani, când de-abia începuse un trai nou la Princeton, voise să se facă geolog. Geologia era mama ştiinţelor, iar în generaţia actuală avea cea mai mare importanţă, datorită megaexcavaţiilor şi mineritului intens. Astronomia, în schimb, era domeniul excentricilor marginalizaţi. Păianjenii raţionali ar trebui să fie orientaţi de la natură spre adâncuri, să se preocupe de siguranţa maximă a refugiilor în care vor supravieţui la coborârea Întunericului. Ce era de văzut pe cer? Soarele, evident, sursa vieţii şi a tuturor problemelor. În afară de asta, nimic nu se schimba. Stelele sclipeau la fel, mărunte, fără să semene vreun pic cu soarele sau cu orice altceva de care ar putea un păianjen să se simtă legat.

Dar, când ajunsese în anul al doilea, Nethering îl cunoscuse pe Sherkaner Underhill şi viaţa lui – şi nu doar a lui – luase o întorsătură cu totul nouă. Erau zece mii de studenţi în anul al doilea, însă

Underhill ştia cum să-i impresioneze pe unii. Sau poate era invers: Underhill era o sursă febrilă de idei atât de trăsnite, încât unii studenţi se adunau în jurul lui ca zânele de pădure în jurul flăcărilor. Underhill susţinea că matematica şi fizica sufereau pentru că nimeni nu înţelegea simplitatea rotirii planetei lor în jurul soarelui sau mişcările interne ale stelelor. Dacă ar fi existat o singură altă planetă pe care să-ţi exerciţi jocul minţii… calculul s-ar fi inventat cu zece generaţii în urmă, nu cu două. Iar explozia de tehnologie din generaţia actuală s-ar fi extins mai paşnic în ciclurile multiple de Strălucire/ Întuneric.

Bineînţeles, Underhill nu era original în afirmaţiile lui despre ştiinţă. Cu cinci generaţii în urmă, odată cu inventarea lunetei, astronomia stelelor binare revoluţionase capacitatea de înţelegere a păianjenilor. Dar Underhill combina ideile vechi într-un mod extraordinar. Tânărul Nethering se depărtase tot mai mult de geologia sigură şi raţională, până când se îndrăgostise de Pustiul de Deasupra. Cu cât înţelegeai mai bine cum e cu stelele, cu atât înţelegeai mai mult din univers. Iar astăzi, dacă ştiai unde să te uiţi pe cer şi cu ce instrumente, vedeai toate culorile. Aici, pe Insula Paradisului, stelele în infraroşu îndepărtat se zăreau mai clar decât oriunde. Graţie lunetelor complexe care se construiau în prezent şi aerului calm de deasupra, uneori i se părea că vede capătul universului.

Hă? În partea de jos a orizontului, la nord-est, panglica îngustă a aurorei se extindea spre sud. Deasupra Mării Nordului exista permanent o buclă magnetică, dar, cum bezna domnea de cinci ani, aurora era un fenomen foarte rar. Mai jos, în Oraşul Paradisului, turiştii, câţi or mai fi fost, probabil că scoteau *o*-uri şi *a*-uri de încântare. Pentru Obret Nethering, spectacolul însemna un inconvenient neaşteptat. Îl mai urmări puţin şi începu să-şi pună întrebări. Lumina era extrem de coerentă, mai ales în capătul nordic, unde se îngusta până devenea un punct. Hm… Dacă rata sesiunea de noaptea asta, puteau foarte bine să pornească luneta în albastru îndepărtat şi s-o studieze îndeaproape. Soarta şi surprizele ei…

Nethering se depărtă de parapet şi porni spre scări. Auzi tropote şi bufnituri, de parcă ar fi urcat o sută de războinici, dar mai degrabă era Shepry Tripper, încălţat cu cei patru bocanci de alpinism. În clipa următoare, asistentul lui năvăli în spaţiul deschis. Shepry nu avea decât cincisprezece ani şi era cât se poate de defazat. Mai demult, lui Nethering nici nu i-ar fi trecut prin cap să stea de vorbă, cu atât mai puţin să lucreze cu un asemenea monstru. Dar la Princeton suferise încă o schimbare. Acum… Shepry tot copil era şi nu ştia multe lucruri. Dar manifesta un entuziasm de invidiat. Nethering se întrebă câţi ani de cercetare se iroseau la sfârşitul Anilor Palizi, din cauză că cei mai tineri cercetători erau deja între două vârste, îşi făceau o familie şi nu mai aveau chef să lucreze.

– Doctor Nethering! Domnule!

Vocea lui Shepry se auzi înăbuşită prin mască. Băiatul respira greu, pierzând timpul pe care încercase să-l scurteze gonind pe scări.

– Mare necaz. Am pierdut legătura radio cu North Point – la cinci mile distanţă, în capătul celălalt al interferometrului. Nu se aud decât pârâituri pe toate benzile.

Adio planurilor din noaptea asta.

– L-ai chemat pe Sam? Ce…

Se opri, meditând la cuvintele băiatului: *pârâituri pe toate benzile.* În spatele lui, ciudata auroră se deplasa constant spre sud. Iritarea se transformă în teamă. Obret Nethering ştia că lumea se clatină la marginea prăpastiei războiului. Toată lumea ştia. Civilizaţia ar fi distrusă în câteva ore dacă începeau să cadă bombele. Nici locurile izolate, ca Insula Paradisului, nu era în siguranţă. *Şi lumina aceea?* Se estompă, punctul strălucitor dispăru. O bombă explodată în magnetosferă seamănă cu aurora, dar nu poate fi atât de asimetrică şi nici nu-i trebuie atât să se ridice. Hm… Sau poate că vreun fizician deştept construise o armă mai subtilă decât o bombă. Curiozitatea şi groaza se învârteau în capul lui Nethering.

Se răsuci şi-l târî pe Shepry înapoi spre scări. *Las-o moale.* De câte ori îi dăduse sfatul ăsta băiatului?

– Păşeşte cu grijă şi vezi să nu ţi se agaţe cablul de alimentare. Reţeaua de radare e aprinsă în noaptea asta?

– D-da. Bocancii lui Shepry tropăiau pe trepte în spatele lui. Dar jurnalul nu va indica decât zgomote.

– Poate.

Devierea microundelor din dârele de ionizare era unul dintre proiectele minore de care se ocupau Nethering şi Tripper. Aproape toate reflexiile puteau fi puse pe seama prostiilor transmise de sateliţi, dar o dată pe an vedeau câte un lucru inexplicabil, un mister din Deşertul de Deasupra. Se apucase de scris un articol pe tema asta. Atunci afurisiţii de critici – omniprezentul T. Lurksalot – îşi derulaseră propriile programe şi nu-i acceptaseră concluziile. În noaptea asta avea să folosească reţeaua de antene în alt scop. Vârful ascuţit al fasciculului neobişnuit… Dacă era un obiect?

– Shepry, mai suntem conectaţi la reţea?

Aveau o conexiune de mare viteză prin fibră optică, întinsă peste oceanul de gheaţă; intenţionase să utilizeze supercomputerele de pe continent ca să-şi ghideze activitatea din noaptea asta. Acum…

– Mă duc să verific.

Nethering râse.

– S-ar putea să avem ceva interesant de arătat celor din Princeton.

Afişă jurnalul radar şi începu să-l scaneze. Cine vorbea cu ei în noaptea asta, Natura sau Războiul? Indiferent de răspuns, mesajul era

important.

În zilele acestea, zborul îl făcea pe Hrunkner să se simtă foarte bătrân. Îşi aminti de vremurile când motoarele cu piston învârteau elicea de lemn şi aripile erau din lemn învelit în pânză.

Avionul cu reacţie al lui Victory Smith nu erau unul obişnuit. Zburau la aproximativ treizeci de mii de metri altitudine, îndreptându-se spre sud cu de trei ori viteza sunetului. Cele două motoare aproape că nu se auzeau, doar un sunet înalt, abia perceptibil, îţi înfiora măruntaiele. Afară, lumina soarelui şi a stelelor era suficientă pentru a desluşi culorile în norii de dedesubt, care acopereau lumea strat peste strat. De la altitudinea aceea, şi cel mai înalt nor părea un smoc îndesat. Pe ici, pe colo, se deschideau genuni în cer şi în ele sclipeau gheaţa şi zăpada. Peste câteva minute aveau să ajungă la Strâmtoarea Sudului şi să iasă din spaţiul aerian al Concordiei. Ofiţerul responsabil cu comunicaţiile de zbor le spuse că sunt înconjuraţi de o escadrilă de nave de luptă şi că vor sta pe poziţie până vor ateriza pe aeroportul ambasadei din Southmost. Singura dovadă a prezenţei acestor nave pe care o observă Unnerby era licărirea ocazională de deasupra lor. Ca orice lucru important din ziua de azi, se deplasau prea repede şi prea departe ca să fie remarcaţi de muritorii de rând.

Avionul personal al generalului era, de fapt, un bombardier supersonic de recunoaştere, aparat care se demodase odată cu apariţia sateliţilor.

– Practic, Apărarea Aeriană ni l-a făcut cadou, precizase Smith când se urcaseră la bord. N-o să mai valoreze nimic când aerul începe să îngheţe.

Atunci se va dezvolta o nouă industrie a transporturilor. Vehicule cu traiectorie balistică? Plutitoare antigravitaţionale? Poate nu mai avea importanţă. Dacă nu reuşeau să-şi îndeplinească misiunea actuală, s-ar putea să nu mai existe niciun fel de industrie, ci doar o luptă interminabilă printre ruine.

Centrul fuzelajului era plin cu straturi peste straturi de echipamente de calcul şi comunicaţii. Unnerby văzuse capsulele laser şi cu microunde când urcaseră în avion. Legătura stabilită de tehnicienii de zbor cu reţeaua militară a Concordiei era atât de sigură, de parcă s-ar fi aflat la Comandamentul Teritorial. Nu existau însoţitori de zbor. Unnerby şi generalul Smith erau protejaţi de centuri pe stinghii care deveniseră extrem de tari după primele două ore. Totuşi, Hrunkner stătea mai confortabil decât soldaţii care atârnau de plase în spatele avionului. O formaţie din zece gărzi, atât luase cu ea generalul.

Victory Smith avea treabă şi tăcea. Aghiotantul ei, Tim Downing, îi cărase la bord toate calculatoarele: lăzi grele şi incomode, care erau fie foarte puternice, fie foarte bine protejate, fie foarte vechi. De trei

ore stătea înconjurată de şase monitoare, ale căror pâlpâiri i se reflectau în ochi. Hrunkner se întrebă ce vedea. Reţelele ei militare, combinate cu toate cele deschise, probabil că-i ofereau o perspectivă aproape divină.

Pe displayul său, Unnerby urmărea cel mai recent raport primit despre construcţia subterană din Southmost. În parte, erau minciuni, dar el cunoştea planurile originale destul de bine ca să-şi dea seama de adevăr. Se obligă să le citească a *n*-a oară. Ciudat; în tinereţe, pe timpul Marelui Război, se putea concentra aşa cum o făcea acum generalul. Dar astăzi mintea nu-i stătea la citit, ci zbura spre o situaţie şi o catastrofă din care nu vedea cale de scăpare.

Ajunseră deasupra strâmtorii; de la altitudinea lor, marea de gheaţă spartă arăta ca un mozaic de crăpături foarte elaborat.

Unul dintre tehnicienii de comunicaţii scoase un strigăt:

– Uau! Aţi văzut?

Hrunkner nu văzuse absolut nimic.

– Da! Dar tot sunt mai sus. Ia uită-te.

– Da, domnule.

Pe stinghiile din faţa lui Unnerby, tehnicienii se aplecau peste displayuri, tastând de zor. În jurul lor pâlpâiau luminiţe, dar el nu reuşi să citească de pe ecrane, iar formatul displayului îi era străin.

În spatele lui, văzu că Victory Smith ridicase privirea şi privea intens. Echipamentul ei nu era conectat cu al tehnicienilor. Halal perspectivă divină!

În clipa următoare, generalul ridică mâna şi făcu semn unui tehnician. Acesta îi răspunse:

– Se pare că cineva a lansat o bombă nucleară, doamnă.

– Hmm…

Displayul lui Unnerby nici măcar nu pâlpâise.

– A fost foarte, foarte departe, probabil deasupra Mării Nordului. O să vă afişez într-o fereastră secundară.

– Una şi pentru sergentul Unnerby, te rog.

– Am înţeles, doamnă.

Raportul din Southmost din faţa lui Hrunkner fu înlocuit de o hartă a Coastei Nordice. Contururi colorate se extindeau concentric în jurul punctului aflat la o mie două sute de kilometri nord-est de Insula Paradisului. Da, vechiul depozit de realimentare cu combustibil al Ocultilor, un rest inutil de munte submarin, dacă nu aveai prevăzute forţe peste gheţuri. Da, era foarte departe, la capătul celălalt al lumii faţă de poziţia lor actuală.

– O singură bombă? întrebă Smith.

– Da, la altitudine foarte mare. Un atac cu impuls electromagnetic… numai că nu avea mai mult de o megatonă. Construim o hartă pe baza sateliţilor şi a analizei de la sol de pe

Coasta de Nord şi din Princeton.

Imaginea se umplu de legende, indicatori bibliografici ai zonelor de reţea care contribuiseră la analiză. Ha! Exista chiar un raport al unui martor ocular de pe Insula Paradisului – un universitar, conform codului.

– Ce-am pierdut?

– Nicio pierdere militară, doamnă. Doi sateliţi comerciali sunt deconectaţi, dar numai temporar. Nici nu se poate numi atac.

Dar cum, atunci? *Un test? O avertizare?*

Unnerby nu-şi putu dezlipi ochii de pe display.

Jau Xin mai fusese aici cu aproximativ un an în urmă, dar cu o navetă pentru şase persoane care se furişase înăuntru şi afară în mai puţin de o zi. Astăzi, coordona pilotarea *Mâinii Invizibile,* o navă de mii de tone.

Aceasta era adevărata sosire a cuceritorilor, chiar dacă fuseseră prostiţi să creadă că veneau în calitate de salvatori. Lângă Jau, Ritser Brughel stătea în locul care aparţinuse cândva unui căpitan speculant. Vicecomandorul lătra întruna ordine neimportante, de parcă încerca să-i coordoneze el pe piloţi. Ajunseseră deasupra polului nord al Arachnei, ocoliseră atmosfera, decelerând într-o singură etapă de ardere, aproape o mie de secunde la o valoare de peste 1 *g.* Decelerarea se petrecuse deasupra oceanului, departe de centrele populate ale păianjenilor, dar trebuia să fi produs o strălucire extraordinară pentru puţinii care o sesizaseră. Jau o văzu reflectându-se în gheaţa şi zăpada de dedesubt.

Brughel urmărea cum se derulează în faţa lor pustiul de gheaţă. Trăsăturile i se ascuţiră din cauza unui sentiment intens. Dezgust, la vederea unei imensităţi absolut inutile? Triumf, pentru că sosea pe o lume pe care o va conduce şi el? Poate amândouă. Iar aici, pe punte, în glasul lui, uneori chiar în vorbele sale, se prelingeau şi triumful, şi pornirea violentă. Poate că Tomas Nau era nevoit să menţină înşelătoria în L1, dar aici Brughel îşi dădea drumul. Jau văzuse coridoarele care conduceau la apartamentul lui Brughel. Pereţii aveau o nuanţă permanentă de roz, senzuală într-un fel scârbos, agresiv. Nicio şedinţă nu se ţinea acolo. Pe drumul din L1 încoace, îl auzise pe Ritser lăudându-se caporalului Anlang cu trataţia specială pe care o va scoate din congelator pentru a sărbători victoria apropiată. *Lasă, nu te mai gândi. Ştii deja prea multe.*

Auzea vocile piloţilor confirmând ceea ce vedea el pe display. Se uită în sus, la Brughel, şi-i vorbi cu formalitatea pe care celălalt o aprecia atât de mult.

– Faza de ardere s-a încheiat, domnule. Suntem pe orbita polară, la o sută cincizeci de kilometri altitudine.

Dacă mai coborau mult, le trebuiau rachete pentru zăpadă.

– Am fost vizibili pe o distanţă de mii de kilometri, domnule.

Xin se prefăcu îngrijorat. Făcea pe prostul de când plecaseră din L1. Era un joc periculos, dar până acum îl protejase. *Poate, poate că voi găsi o cale să evit genocidul.*

Brughel îi rânji cu superioritate.

– Normal că am fost văzuţi, domnule Xin. Asta e şi ideea, să ne vadă păianjenii şi pe urmă să deformăm informaţiile pe care le interpretează. Deschise canalul de comunicare cu puntea pe care erau deviaţii. Domnule Phuong! Ne-ai mascat sosirea?

Bil Phuong se auzi vorbind de pe puntea respectivă. Locul fusese o casă de nebuni când îl verificase Jau ultima oară, dar Phuong nu păru îngrijorat:

– Ţinem situaţia sub control, domnule vicecomandor. Am pus trei echipe să sintetizeze rapoartele de la sateliţi. Cei din L1 mi-au spus că arată bine.

Probabil că se referea la echipa Ritei, cu care comunica. Ea trebuia să intre în hibernare dintr-un moment într-altul, pentru ceea ce Nau numea o pauză de odihnă înainte de munca grea. Jau aflase cu o zi în urmă că „odihna” începea odată cu crimele.

Phuong continuă:

– Trebuie să vă previn, domnule. Păianjenii îşi vor da seama de adevăr, în cele din urmă. Nu putem sta ascunşi mai multe de o sută de kilosecunde, nici atât, dacă se găseşte vreun păianjen să facă pe grozavul.

– Mulţumesc, domnule Phuong. Va fi mai mult decât suficient.

Brughel îi zâmbi afabil lui Jau.

O parte din priveliştea lor de ansamblu dispăru, înlocuită de Tomas Nau, aflat în L1. Comandorul stătea cu Ezr Vinh şi Pham Trinli în cabana din Parcul Lacului.

Soarele scânteia în apa din spatele lor. Urma o conversaţie publică, deschisă tuturor Adepţilor emergenţi şi Qeng Ho. Nau cercetă cu privirea puntea *Mâinii* şi se opri asupra lui Brughel.

– Felicitări, Ritser. Te-ai plasat bine. Rita îmi spune că te-ai sincronizat deja cu reţelele de la sol. Avem şi noi veşti bune. Şefa spionajului din Concordia e în vizită la Southmost. Omologul ei din Frăţie e deja aici. În afară de accidente neprevăzute, ar trebui să fie linişte o vreme.

Nau părea atât de sincer şi de bine intenţionat. Uimitor era că Ritser Brughel suna la fel de calm:

– Am înţeles, domnule. Mă pregătesc să fac anunţul şi să preiau reţeaua în… Făcu o pauză, ca şi cum îşi verifica programul. În cincizeci şi una de kilosecunde.

Bineînţeles, Nau nu răspunse imediat. Semnalul de pe *Mână*

trebuia redirecţionat spre un releu, apoi traversa cinci secunde-lumină până la L1. Orice răspuns întârzia încă cel puţin cinci secunde.

Fix după zece secunde, Nau zâmbi.

– Excelent. Vom stabili ritmul aici astfel încât toată lumea să fie aptă când începe munca. Vă doresc noroc tuturor acolo jos, Ritser. Depindem de tine.

Urmară câteva replici în acelaşi dans al minciunilor, apoi Nau dispăru. Brughel confirmă că toate comunicaţiile erau locale.

– Codurile de start trebuie să sosească din clipă în clipă, domnule Phuong. Zâmbi larg. Încă douăzeci de secunde şi începem să prăjim păianjeni.

Shepry Tripper se holba la displayul radarului.

– E… E aşa cum aţi spus. Optzeci şi opt de minute şi uite că vine iar din nord!

Băiatul se pricepea foarte bine la matematică şi lucra cu Nethering cam de un an. Înţelegea cu siguranţă principiile de zbor ale sateliţilor. Dar, ca pe majoritatea păianjenilor, tot îl nedumerea ideea că „arunci o piatră în cer şi ea nu mai coboară”. Puştiul chicotea de încântare când un satelit de comunicaţii apărea leneş la orizont la momentul şi azimutul prezis de calculele matematice.

Ceea ce făcuse Nethering în noaptea asta fusese o anticipare de alt ordin. Era la fel de şocat ca asistentul lui – şi mult mai speriat. Nu prinseseră decât două sau trei azimuturi în capătul îngust al aurorei. Obiectul decelerase, cu toate că ieşise bine din atmosferă. Zona de Apărare Aeriană din Princeton nu fusese impresionată de raportul lui. Nethering avea o relaţie veche cu cei de acolo, dar de data asta îl trataseră ca pe-un străin. Primise de la ei un răspuns automat, prin care îi mulţumeau pentru informaţii şi îl asigurau că problema intrase în atenţia lor. Reţeaua mondială gemea de zvonuri despre o bombă la mare altitudine. Dar el nu credea că fusese o bombă. Când se îndepărtase în direcţia sud, se aflase pe orbită joasă… şi acum se întorcea înapoi dinspre nord, exact conform programului.

– Credeţi că de data asta o s-o vedem, domnule? O să treacă pe deasupra noastră.

– Nu ştiu. Nu avem o lunetă care să se rotească suficient de repede ca s-o localizeze deasupra.

Nethering se îndreptă spre scări.

– Poate ne ajută cea de douăzeci şi cinci de centimetri.

– Da!

Shepry ţopăi în jurul lui…

– Închide-ţi masca! Atenţie la cabluri!

… şi se evaporă, tropăind pe scări.

Dar puştiul avea dreptate! Nu trecură nici două minute şi obiectul

ajunse exact deasupra capetelor lor, apoi, peste alte două minute, dispăru. Ha! Poate nici nu mai aveau timp pentru lunetă. Nethering se opri şi luă un ocular de câmp larg. Apoi urcă scările în goană după Tripper.

Sus de tot, simţi vântul ascuţit ca nişte colţi de tarantulă prin pantalonii încălziţi. Soarele avea să răsară peste aproximativ şaptezeci de minute; da, lumina foarte slab şi oricum, până atunci, perioada sa de observare se va încheia. Nu-i nimic, de data asta nu conta. Soarta îşi făcea de cap deasupra pământului cel rece şi drag în noaptea asta.

Mai era un minut până să apară din nou misteriosul obiect. Acum trebuia să fie deasupra orizontului, alunecând spre sud, în direcţia lor. Nethering ocoli zidul curbat al cupolei principale şi se uită spre nord. Îl auzi pe Shepry cum se lupta cu luneta de douăzeci şi cinci de centimetri – cea mică, pe care o arătau turiştilor – în dulapul cu instrumente din faţa lui. Ar trebui să-i dea o mână de ajutor, dar nu avea timp.

În jos, la orizont, constelaţiile străluceau cu limpezime de cristal. Tocmai această limpezime făcea din insulă un paradis. Acum ar trebui să se ridice lent pe cer o pată de lumină solară reflectată. Va fi foarte estompată, căci soarele mort era un biet disc şters. Nethering se holbă şi se tot holbă, mijind ochii după cea mai vagă pâlpâire… Nimic. Poate că ar fi trebuit să rămână lângă radar, poate că în clipa asta ratau şansa de a primi date cu adevărat importante. Shepry reuşise să scoată luneta din dulap şi se străduia s-o alinieze.

– Ajutaţi-mă, domnule!

Amândoi se înşelaseră. Soarta o fi zburând cu aripi de înger, dar de înger nestatornic. Obret se întoarse spre Shepry, cam ruşinat că-l neglijase. Bineînţeles, supraveghea cerul în continuare, fâşia aceea vecină cu zenitul, unde trebuia să licărească o pată discretă. O masă neagră trecu în fugă peste Roiul Hoţului. O masă neagră. Ceva… uriaş.

Lăsând la o parte demnitatea, Nethering se lăsă pe o parte şi apropie ocularul de ochii săi inferiori. Altceva nu avea la dispoziţie în noaptea asta… Se întoarse încet, urmărind fâşia de cer aşa cum îi spunea intuiţia, rugându-se să apară din nou ţinta.

– Domnule? Ce vedeţi?

– Shepry, uită-te în sus… Uită-te.

Puştiul tăcu o secundă.

– Vai!

Obret Nethering nu-l asculta. Prinsese obiectul în câmpul vizual al lunetei şi se concentra să nu-l scape, să îl privească şi să nu uite. Nu zări lumină, ci o siluetă care traversa în goană panglica de roiuri stelare din galaxie. Avea aproape un sfert de grad în lăţime. Dispăru

din nou când ajunse în spaţiul dintre roiuri… apoi se ivi pentru încă o secundă. Nethering aproape că-i ghici forma: un cilindru turtit, orientat în jos, mai dezvoltat în centrul navei.

În centrul navei.

Dâra lăsată de el traversă constelaţiile singuratice până la orizontul sudic. Nethering încercă zadarnic să-l urmărească până la sfârşit. Dacă nu s-ar fi intersectat cu Roiul Hoţului, nu l-ar fi văzut deloc. Mulţumesc, Soartă!

Lăsă jos ocularul şi se ridică.

– O să mai urmărim cerul câteva minute. Cine ştie ce resturi mai zboară împreună cu obiectul ăla?

– Vă rog, domnule, lăsaţi-mă să cobor şi să anunţ evenimentul prin reţea! se rugă puştiul. La peste o sută cincizeci de kilometri şi atât de mare, încât i-am surprins forma. Probabil că are un kilometru în lungime!

– Bine. Du-te.

Shepry dispăru pe scări. Trecură trei minute. Patru. Orizontul sudic fu străbătut de o licărire, probabil un satelit S de comunicaţii la joasă altitudine. Nethering îşi puse ocularul în buzunar şi coborî încet pe trepte. De data asta, Apărarea Aeriană trebuia să-l asculte. O mare parte din banii pe contractele sale veneau de la Agenţia de Informaţii din Concordia; ştia de sateliţii plutitori pe care Frăţia începuse nu demult să-i lanseze. *Ăsta nu e nici de-al nostru, nici de-al Frăţiei. Iar războiul nostru va fi o încăierare de maidan în urma sosirii lui.* Lumea fusese la un pas de războiul nuclear. Acum… ce? Îşi aminti de peroraţiile bătrânului Underhill pe marginea „refugiilor din cer”. Dar îngerii vin din pământ, niciodată din cerul pustiu.

Shepry îl întâmpină la baza scărilor.

– Nu-i de bine, domnule. Nu pot să…

– A căzut legătura cu continentul?

– Nu. Merge. Dar Apărarea Aeriană m-a dat la o parte cum a făcut şi prima oară.

– Poate au aflat deja.

Shepry scutură agitat din mâini.

– Poate. Dar să ştiţi că se petrec lucruri ciudate. De câteva zile, e plin de postări cretine. Ştiţi, chestia aia cu sfârşitul lumii, tot soiul de poante. M-am distrat; chiar am dat şi eu nişte răspunsuri cu născociri de-ale mele. Dar în noaptea asta, smintiţii au sărit calul.

Shepry se opri, rămas parcă fără termeni de jargon. Arăta brusc foarte tânăr şi nesigur.

– Nu-i… nu-i normal, domnule. Am găsit două postări care descriu exact ce-am văzut noi. Te-ai aştepta la aşa ceva, dacă tocmai s-ar fi întâmplat ceva în mijlocul oceanului. Dar postările astea sunt pline de aiureli.

Hmm… Nethering traversă încăperea şi se aşeză pe vechea lui stinghie, lângă consolele de comandă. Shepry se foia înainte şi înapoi, aşteptând să ia o hotărâre. *Când am venit prima oară la observator, mecanismele acopereau trei pereţi, era plin de instrumente şi de leviere, toate analogice.* Acum majoritatea echipamentelor erau mici, digitale, precise. Uneori glumea cu Shepry, întrebându-l dacă merită să aibă încredere în obiecte al căror interior nu se vede. Puştiul nu înţelesese niciodată lipsa lui de încredere în calculatoare. O înţelese în noaptea asta.

– Ştii, Shepry, poate că ar trebui să dăm nişte telefoane.

51

Hrunkner mai trecuse printr-un uragan, în Marele Război. Dar acela fusese la sol – mai mult în subteran – şi nu-şi mai amintea decât de vântul necontenit şi de zăpada fină care se ridica în vârtejuri, se aduna în nămeţi şi se strecura în fiecare crăpătură.

De data asta, era în aer, coborând de la doisprezece kilometri. În lumina palidă a soarelui, uraganul făcea vârtejuri întinse pe sute de kilometri, iar vântul care bătea cu o sută de kilometri pe oră nici nu se mai simţea. Un uragan uscat nu egala niciodată furia furtunilor din Anii Strălucirii. Dar cel de acum avea să dureze ani de zile şi să se întindă fără limite, asemenea unui ochi de gheaţă. Echilibrul termic al planetei se oprise pe un fel de platou, energia de cristalizare a apei. Dincolo de el, temperaturile aveau să scadă constant până la nivelul următor, mult mai rece, unde aerul începea să se răcească sub punctul de rouă.

Avionul lor aluneca în jos spre plafonul de nori, zguduindu-se şi răsucindu-se prin zone de turbulenţe invizibile. Unul dintre piloţi spuse că presiunea aerului era acum mai scăzută decât la cincisprezece mii de metri, deasupra strâmtorii. Hrunkner înălţă capul spre un hublou şi se uită drept înainte. În ochiul uraganului, gheaţa şi zăpada se amestecau licărind în lumina soarelui. Se vedeau şi alte lumini, roşul aprins al industriei din Ţara Sudului imediat sub suprafaţă.

Foarte departe, înainte, un şir de munţi cu creste neregulate spărgeau norii. Hrunkner zări culori şi structuri pe care nu le mai văzuse de când străbătuse Întunericul cu Sherkaner.

Ambasada Concordiei din Southmost avea propriul aeroport, o proprietate de şase pe zece pe şase kilometri, în imediata vecinătate a centrului. Nici ea nu era decât o porţiune din enclava pe care interesele coloniale o menţinuseră în generaţiile anterioare. Restul imperiului era când un obstacol în calea relaţiilor de prietenie dintre cele două naţiuni, când izvor de avânt economic pentru ambele. Pentru Unnerby, nu era decât o fâşie de gheaţă foarte scurtă, mâzgălită de ulei. Bombardierul lor transformat reuşi cea mai incitantă aterizare din cariera lui Hrunkner, patinând pe lângă un şir interminabil de depozite înceţoşate de zăpadă.

Pilotul generalului era fie bun, fie foarte norocos. Se opriră la doar treizeci de metri de nămeţii care marcau clar capătul pistei. În câteva minute, apărură vehicule în formă de gândaci care-i tractară într-un hangar. Niciun păianjen nu circula pe-afară. Acum, că deviaseră de la rută, pământul scânteia de dioxid de carbon îngheţat.

În hangarul adânc, sclipeau multe lumini şi, odată uşile lui închise, echipajele de la sol veniră în fugă cu scări. Nişte păianjeni îmbrăcaţi frumos aşteptau la baza scărilor, probabil ambasadorul şi şeful

gărzilor de la ambasadă. Întrucât se aflau încă pe teritoriul Concordiei, sudiştii nu prea aveau cum să-şi facă apariţia... Atunci remarcă Hrunkner însemnele de pe jachetele celor două VIP-uri. Cineva nerăbdător nu respecta limitele diplomaţiei inteligente.

Se deschise trapa din mijlocul avionului; aerul îngheţat pătrunse în cabină prin deschiderea circulară. Smith îşi strânsese deja echipamentul şi cobora spre treaptă. Hrunkner mai rămase puţin pe stinghia lui. Îl chemă prin semne pe unul dintre tehnicienii de spionaj.

– Au mai căzut şi alte bombe?

– Nu, domnule, niciuna. Ni s-a confirmat pe toată reţeaua. A fost o explozie izolată, de câteva megatone.

Clubul Subofiţerilor de la Comandamentul Teritorial ieşea puţin din comun. Comandamentul era la o zi de drum cu maşina de orice distracţie, iar postul avea un buget gras faţă de alte locuri izolate. Un subofiţer angajat aici era, probabil, tehnician cu pregătire universitară, iar mulţi dintre soldaţi lucrau la Centrul de Comandă şi Control, situat la câteva etaje sub club. Aşa că, pe lângă obişnuitele jocuri de masă, aparate de gimnastică şi bar, se găseau şi o colecţie de cărţi bune, şi jocuri conectate la reţea, care puteau fi folosite şi ca staţii de studiu.

Victory Lighthill se făcu mică în semiobscuritatea din spatele barului şi urmări panorama de reclame de pe peretele opus. Cel mai neobişnuit lucru din club era că avea voie să intre în el. Lighthill era locotenent junior, beleaua şi duşmanul natural al multor subofiţeri. Totuşi, tradiţia spunea că, dacă un ofiţer era superior în grad şi era invitat de un subofiţer, atunci prezenţa respectivului ofiţer era tolerată.

Tolerată, dar, în cazul lui Lighthill, nu şi binevenită. Reputaţia echipei sale şi relaţia specială a acesteia cu şefa Agenţiei de Informaţii îi stânjeneau pe păianjeni. Dar, hei, restul echipei era formată din subofiţeri! Chiar acum erau împrăştiaţi prin bar, fiecare cu un coş greu. Măcar o dată, ceilalţi subofiţeri stăteau de vorbă cu ei, chiar socializau. Până şi cei care nu ţineau de Agenţia de Informaţii ştiau că situaţia nu e deloc grozavă şi că misterioasa echipă Lighthill precis ştie date din interiorul agenţiei.

– Smith e aici, la Southmost, spuse un sergent major care stătea la bar. Cine altcineva să fie?

Mişcă din cap în direcţia unuia dintre caporalii lui Lighthill şi aşteptă o reacţie. Caporalul Suabisme scutură din umeri şi nu răspunse, făcând pe neştiutorul şi, după standardele tradiţionaliste, arătând mult prea tânăr.

– N-am de unde să ştiu, domnule sergent. Chiar nu am de unde.

Sergentul făcu un gest batjocoritor.

– Serios? Şi atunci cum de voi, toţi lingăii lui Lighthill, căraţi bagaje? Aş zice că aşteptaţi să săriţi într-un avion.

Era genul de testare care de obicei o determina pe Viki să acţioneze, fie să-l retragă pe caporalul Suabisme, fie, la nevoie, să închidă gura sergentului. Dar, în clubul subofiţerilor, Lighthill nu avea nicio autoritate. Pe deasupra, venise aici pentru ca echipa ei să stea în umbră. Dar în clipa următoare, sergentul-major îşi dădu seama că tânărul caporal nu avea de gând să-i scape nimic; se întoarse la amicii lui de la bar.

Viki oftă. Se ghemui până când ajunse cu vârful ochilor puţin deasupra barului. Localul se aglomera, şuieratul scuipatului în scuipătoare era un fel de muzică în fundal. Se vorbea puţin, se râdea şi mai puţin. Subofiţerii ieşiţi de la serviciu ar trebui să fie mai dinamici, dar paingii ăştia aveau mintea plină de alte lucruri. Centrul atenţiei era televizorul. Cooperativa subofiţerilor cumpărase cel mai nou aparat cu format variabil. În semiobscuritatea din spatele barului, Viki zâmbi involuntar. Dacă lumea ar mai supravieţui câţiva ani, astfel de aparate ar fi la fel de bune ca acelea de videomanţie folosite de tatăl ei.

Televizorul transmitea de pe un site comercial de ştiri. O fereastră reda o imagine neprelucrată preluată de o cameră din aeroportul ambasadei din Southmost: avionul care rula pe pistă era de un tip pe care Lighthill îl văzuse numai de două ori până atunci. Ca multe altele, era secret şi învechit în acelaşi timp. Presa nu comentă cine ştie ce pe marginea lui. În fereastra principală, o editorialistă se felicita pentru că dăduse lovitura şi făcea speculaţii referitoare la pasagerii din aeronavă.

– ... nu e regele însuşi, în ciuda celor spuse de concurenţii noştri. Colegii noştri care urmăresc palatul şi aeroporturile din Princeton ar fi sesizat orice mişcare în familia regală. Aşadar, oare cine soseşte acum la Southmost?

Reportera se opri şi camerele se apropiară de ea, înconjurându-i partea din faţă a corpului. Imaginea se extinse şi cuprinse toate displayurile apropiate. Manevra dădu senzaţia de conversaţie intimă.

– Am aflat că emisarul este comandantul Serviciului de Informaţii al regelui, Victory Smith.

Camerele se dădură puţin înapoi.

– Aşadar, ofiţerilor de informaţii ai regelui le spunem: nu vă puteţi ascunde de presă. Mai bine acordaţi-ne acces nelimitat. Lăsaţi lumea să afle ce progrese a făcut Smith cu sudiştii.

Altă cameră, din interiorul unui hangar: avionul lui mami fusese tras până în hambarul gol, şi uşile tocmai se închideau. Scena semăna cu o dioramă construită din jucării: avionul cu design futurist, vehiculele de remorcare pufăind pe podeaua hangarului imens. Nu se

vedeau păianjeni. *Doar nu trebuie să presurizeze hangarul?* Nici în inima uraganului uscat presiunea nu putea fi atât de scăzută. După o clipă, dintr-un camion coborâră soldaţi. Împinseră o scară până la marginea avionului. În Clubul Subofiţerilor se făcu linişte.

Un soldat urcă până la trapa din mijloc a aparatului de zbor. O crăpă şi… imaginile transmise de cameră dispărură, înlocuite de sigiliul regal.

Se auzi un râs, apoi aplauze şi huiduieli.

– Bravo generalului! strigă cineva.

Păianjenii din club ar fi dat orice ca să ştie ce se petrece la Southmost, dar nu suportau agenţiile de ştiri. Considerau relatările deschise şi prompte drept un afront personal.

Victory se uită la membrii echipei sale. Cei mai mulţi se uitaseră la televizor, dar prea puţin interesaţi. Ştiau ce se întâmplă şi, aşa cum speculase sergentul-major Gură-Spartă, se aşteptau să înceapă ostilităţile foarte curând. Din nefericire, televiziunea nu-i putea ajuta. În spatele încăperii, departe de bar şi de televizor, câţiva jucători înrăiţi, printre care şi trei membri din echipa Lighthill, mişunau pe lângă jocurile mecanice. Brent era aici de când începuseră să hoinărească. Se ghemuise sub displayul unui joc. Casca îi acoperea capul aproape complet. Dacă te uitai la el, n-ai fi zis că lumea stă să se prăbuşească.

Viki sări de pe stinghie şi se îndreptă fără zgomot înapoi spre jocurile mecanice.

În toţi cei treizeci şi cinci de ani de existenţă, barul nu trăise un moment mai impresionant. *Dar, cine ştie, poate după asta vom merge mai departe, ne vom apuca serios de afaceri.* Se întâmplaseră lucruri ciudate. Barul lui Benny fusese centrul activităţilor de socializare ale straniei comunităţi din punctul L1. Foarte curând, această comunitate avea să includă o nouă rasă, prima rasă nonumană deţinătoare de înaltă tehnologie întâlnită de oameni. Se putea foarte bine ca barul să devină nucleul acestei combinaţii splendide.

Benny Wen plutea de la o masă la alta, îndrumându-şi ajutoarele şi salutându-şi clienţii. Însă din când în când, mintea i-o lua razna într-un viitor fabulos şi-şi închipuia cum va fi să-i servească pe păianjeni.

– Aripa de jos nu mai are bere, Benny, auzi vocea lui Hunte în ureche.

– Roag-o pe Gonle, papa. A promis c-o să rezolve toate cererile.

Se uită în jur şi o zări scurt pe Fong într-un tunel de flori şi lujeri, în aripa estică a barului.

Benny nu auzi replica tatălui său. Vorbea deja cu grupul de emergenţi şi Qeng Ho din jurul mesei pe care tocmai o pregătise.

– Bine aţi venit, bine aţi venit! Lara! Nu te-am mai văzut de-un car

de gărzi.
Bucuria de a se mândri cu barul şi de a se întâlni cu prieteni vechi îi încălzeau sufletul.
După câteva clipe de pălăvrăgit, se depărtă de masă şi merse la alta, apoi la alta, urmărind tot timpul dacă erau serviţi clienţii. Deşi papa şi Gonle erau şi ei de serviciu, de-abia reuşeau să-şi coordoneze ajutoarele.
– E aici, Benny, auzi glasul lui Gonle în ureche.
– A venit! strigă el. Mă întâlnesc cu ea la masa din faţă!
Se deplasă de lângă mese spre spaţiul central gol. Existau aripi pentru clienţi în toate cele şase puncte cardinale. Comandorul le dăduse voie, ba chiar îi încurajase să dărâme pereţii şi să folosească spaţiul în care înainte se ţineau şedinţele. Barul era acum cel mai mare spaţiu nedecomandat din habitat. După Parcul Lacului, era cel mai mare spaţiu locuibil din L1. Astăzi, la apogeul pregătirilor grăbite pentru Salvarea Păianjenilor, aproape trei sferturi din emergenţi şi Qeng Ho făceau de gardă simultan. Şi, pentru scurtă vreme înainte de ultimul tur de forţă, toată lumea se adunase la bar. Toată treaba era, în aceeaşi măsură, o reuniune, o acţiune de salvare şi un început.
Centrul barului era un icosaedru din displayuri, un cort făcut din videotapetul cel mai bun care le rămăsese. Era primitiv şi, pentru că aparţinea tuturor, le dădea o senzaţie de intimitate. Clienţii se uitau din toate părţile la peisajele comune. Benny traversă rapid spaţiul gol, ratând la mustaţă un colţ cu displayuri. Privind în exteriorul lui, zări sute de clienţi, zeci de mese cuibărite printre lujeri şi flori. Apucă un lujer, se căţără şi se opri graţios la o masă din aripa superioară, la marginea spaţiului central gol. „Masa de onoare”, cum o numise Nau.
– Qiwi! Ia loc, te rog, şi fii bine-venită!
Zbură peste masă şi ajunse lângă ea.
Qiwi Lisolet îi zâmbi şovăitoare. Acum avea cu cinci sau şase ani mai mult decât el, dar părea foarte tânără, foarte nesigură pe ea. Ţinea ceva aproape de umăr: unul dintre pisoii de la North Paw, primul pe care-l vedea Benny în afara parcului. Qiwi aruncă o privire prin bar, parcă surprinsă de atâta lume.
– Deci toată lumea e aici.
– Da! Ne bucurăm foarte mult că ai venit. Ne poţi da lămuriri din interior despre ce se întâmplă.
Un ambasador al bunăvoinţei comandorului. Aşa arăta Qiwi astăzi, fără costum presurizat, ci într-o rochie de dantelă care vălurea lin când se mişca. Nici la petrecerea din Parcul Lacului nu fusese atât de frumoasă.
Qiwi se aşeză la masă cu reţinere. Benny se aşeză şi el puţin, din politeţe. Îi dădu o baghetă de comandă.
– Asta mi-a dat Gonle; îmi pare rău, altceva mai bun nu avem.

Arătă spre display şi opţiunile de conectare. Iar asta îţi dă control vocal în tot barul. Te rog s-o foloseşti. Tu ştii ce se petrece mai bine decât oricine de aici.

După o clipă, Qiwi luă bagheta. Cu cealaltă mână, ţinea strâns pisoiul. Creatura îşi răsuci aripile într-o poziţie mai comodă, dar nu protestă. De ani de zile, Qiwi era cea mai populară din cercul intim al comandorului. Nu era chiar o ambasadoare, mai degrabă o prinţesă. Aşa i-o descrisese odată Benny lui Gonle Fong. Gonle rânjise cu cinism când auzise cuvântul, apoi îl aprobase. Toţi aveau încredere în Qiwi; ea mai slăbea lanţul tiraniei... Dar existaseră perioade când părea pierdută. Ca astăzi. Benny se lăsă pe spate în scaun. Să se mai agite şi ceilalţi puţin. Simţea că fata avea mai multă nevoie de el.

Qiwi ridică privirea, surâzând ca mai demult.

– Da, pot să conduc spectacolul. Tomas mi-a arătat cum. Luă mâna de pe pisoi şi-l bătu pe braţ. Nu te teme, Benny. Salvarea e riscantă, dar o să ieşim la liman.

Se jucă cu bagheta şi displayul din bar sclipi în culorile premergătoare unui anunţ, lumina reflectându-se pe lujerii înfloriţi. Când vorbi, vocea ei se auzi dintr-o mie de microboxe sincronizate astfel încât să pară că e lângă fiecare client.

– Bună ziua tuturor. Bine aţi venit la spectacol.

Avea un glas fericit şi încrezător – glasul lui Qiwi, aşa cum o ştiau toţi.

Displayul se separa în imagini multiple: faţa lui Qiwi, Arachna văzută de pe *Mâna Invizibilă,* comandorul Nau lucrând în cabana din North Paw, planuri ale orbitei *Mâinii* şi configuraţia militară a diferitelor naţiuni de păianjeni.

– Aşa cum ştiţi, vechea noastră prietenă Victory Smith tocmai a sosit în Ţara Sudului. Peste câteva minute va ajunge la parlamentul sudiştilor, iar noi vom avea parte de un spectacol unic – imagini transmise în direct de o cameră de la sol. În sfârşit, după atâţia ani, vom vedea în direct ce se întâmplă.

Pe displayul central, faţa lui Qiwi se lumină într-un surâs.

– Gândiţi-vă că acum gustaţi din savoarea lucrurilor care vor veni, începutul vieţii noastre cu locuitorii de pe Arachna. Dar, înainte de a ajunge acolo, ştiţi că trebuie să împiedicăm un război şi, în cele din urmă, să ne dezvăluim prezenţa.

Se uită la displayuri şi avu o ezitare în glas, parcă şocată subit de proporţiile colosale a ceea ce intenţionau să facă.

– Am plănuit să ne dezvăluim prezenţa în aproximativ patruzeci de kilosecunde, când manipularea reţelei pe orbită joasă e pregătită, când orbita *Mâinii* e deasupra capitalelor Frăţiei şi Concordiei. Cred că ştiţi cât de dificil va fi. Păianjenii, care sperăm să ne devină prieteni, se clatină pe un teren extrem de periculos; aproape nicio civilizaţie nu

poate spera să supravieţuiască pe un asemenea teren. Dar ştiu că v-aţi pregătit foarte bine pentru ziua aceasta. Când va veni vremea anunţului şi a contactului, ştiu că vom reuşi.

Deocamdată, priviţi spectacolul. În curând vom fi foarte ocupaţi.

Destul de ciudat, dar Rachner Thract îşi păstrase gradul de colonel, deşi colegii lui n-ar fi avut încredere în el nici să le cureţe latrinele. Generalul Smith îl tratase cu blândeţe. Nu puteau dovedi că era trădător şi nici Smith nu voia să-l ia la un interogatoriu dur. În consecinţă, colonelul Rachner Thract, înainte angajat al serviciului care nu trebuia menţionat, se pomeni cu un salariu şi cu diurnă ca şi cum ar fi fost activ… dar fără nimic de făcut.

Trecuseră patru zile de la şedinţa îngrozitoare de la Comandamentul Teritorial, dar Thract se urmărise căzând în dizgraţie de aproape un an. Când, în cele din urmă, se întâmplase, simţise o uşurare imensă, cu excepţia amănuntului nefericit că supravieţuise – o stafie în viaţă.

Ofiţerii de demult, mai ales ocultţii, s-ar fi decapitat după o asemenea ruşine. Rachner Thract era pe jumătate ocult, dar nu îşi tăiase capul cu o lamă. În schimb, îşi amorţise creierul cu şampanie cinci zile la rând, umblând creanga prin Fâşia Calorica. Un idiot perfect. Calorica era singurul loc din lume unde era prea cald să cadă în comă alcoolică.

Aşadar, auzise şi el că cineva – Smith, trebuia să fie Smith – zbura la Southmost şi încerca să recupereze ceea ce pierduse Thract. Pe măsură ce treceau orele până la sosirea lui Smith în Southmost, îşi găsi mângâierea în băutură. Se uita la ştiri prin cârciumi. Stătea, le urmărea şi se ruga ca Victory Smith să reuşească acolo unde eforturile lui dăduseră greş. Însă ştia că nici ea nu va reuşi. Nu-l credea nimeni, nici măcar el însuşi, Rachner Thract, nu se credea pe sine, pentru că nu ştia cum şi de ce. De un lucru era însă convins: cineva susţinea Frăţia. Nici Frăţia nu ştia de asta, dar sprijinul exista şi transforma fiecare avantaj tehnologic al Concordiei în avantajul ei.

Pe ecranele multiple, care transmiteau direct din Southmost, Smith trecu de Uşile Măreţe ale Sălii Parlamentului. Până şi aici, în cel mai deşucheat local de pe Fâşie, clientela făcu linişte. Thract îşi propti capul de bar şi simţi cum încep să-i lucească ochii.

Atunci îi sună telefonul. Îl scoase din jachetă, îl duse la cap, se holbă la el neîncrezător şi dezinteresat. *Probabil ca e stricat.* Sau cineva îi trimitea un avertisment. Nimic important nu avea cum să iasă din rahatul ăsta de telefon nesigur.

Se pregătea să-l arunce pe podea, când dama de pe stinghia vecină îi trase una peste spate.

– Militar puturos! Ieşi afară!

Thract alunecă de pe stinghie, nesigur dacă se pregătea să respecte cererea damei sau să apere onoarea lui Smith şi a celor care încercau să menţină pacea.

Până la urmă, administratorul localului găsi soluţia; Thract se

pomeni în stradă şi nu mai avea cum să vadă la televizor ce avea de gând să facă generalul lui. Iar telefonul lui suna în continuare. Apăsă „Accept” şi mârâi neinteligibil în microfon.

– Domnule colonel Thract, dumneavoastră sunteţi?

Cuvintele se auzeau sacadat şi stâlcit, dar vocea era vag familiară.

– Domnule colonel? E sigură comunicarea la capătul dumneavoastră al firului?

Thract înjură cu voce tare:

– Sigur pe dracu’ să-l ia!

– Atunci avem o şansă. Nici ei nu se pot amesteca în toate conversaţiile din lume.

Ei. Cuvântul accentuat străbătu ceaţa mahmurelii. Duse telefonul la gură şi rosti vorbele cu o curiozitate aproape reală:

– Cine e la aparat?

– Iertaţi-mă. Sunt Obret Nethering. Vă implor, nu închideţi. Probabil că nu vă mai amintiţi de mine. Acum cincisprezece ani, am ţinut un scurt curs despre teledetecţie. La Princeton. Aţi participat şi dumneavoastră.

– A, îmi aduc aminte. Un curs bunicel.

– Serios? Bine, foarte bine! Atunci vă daţi seama că nu sunt un ţicnit. Domnule, ştiu cât de ocupat trebuie să fiţi acum, dar vă rog din suflet să-mi acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră. Vă rog.

Thract conştientiză dintr-odată că mergea pe stradă, printre clădiri. Fâşia Calorica înconjura fundul căldării vulcanice, poate cel mai cald loc de pe suprafaţa planetei. Dar nu era decât o amintire ştearsă a vremurilor când Calorica fusese terenul de joacă al magnaţilor. Barurile şi hotelurile se ruinau. Nici măcar nu mai ningea. Troienele de zăpadă adunate pe aleea din spatele lui zăceau acolo de doi ani, mânjite de voma şi dârele de urină lăsate de beţivani. *Centrul meu de comandă cu înaltă tehnologie.*

Thract se lăsă pe vine, ferindu-se de vânt.

– Păi, cred că pot să vă acord câteva minute.

– Vai, vă mulţumesc! Sunteţi ultima mea speranţă. Mi s-au blocat toate apelurile spre profesorul Underhill. Nu-i de mirare, acum înţeleg…

Thract îl şi vedea pe paing cum îşi adună gândurile şi încearcă să nu se lungească.

– Sunt astronom pe Insula Paradisului, domnule colonel. Azi-noapte am văzut…

O navă spaţială mare cât un oraş, luminând cerul cu propulsia ei… ignorată de Apărarea Aeriană şi de toate reţelele. Descrierile lui Nethering erau scurte şi precise şi nu depăşiră un minut. Astronomul continuă:

– Nu sunt un ţicnit, vă rog să mă credeţi. Asta am văzut! Sigur există sute de martori oculari, dar se pare că nava a fost invizibilă pentru Apărarea Aeriană. Domnule colonel, trebuie să mă credeţi.

Tonul lui Nethering deveni plângăcios când îşi dădu seama că niciun păianjen cu mintea întreagă n-ar crede aşa o poveste.

– Păi, te cred, spuse Rachner încet.

Era o născocire paranoică… şi explica totul.

– Ce-aţi spus, domnule colonel? Îmi pare rău, nu vă pot transmite probe solide. Ne-au tăiat linia telefonică terestră acum jumătate de oră. Mă folosesc de radioul unui amator ca să comu… – câteva silabe se auziră stâlcite – atât am vrut eu să vă spun. Poate că e vorba de o conspiraţie strict secretă a Apărării Aeriene. Dacă nu-mi puteţi spune nimic, voi înţelege. Dar a trebuit să încerc să vă găsesc. Nava aia a fost atât de mare şi…

Pentru o clipă, Thract crezu că observatorul se oprise, copleşit. Dar liniştea se prelungi mai multe secunde, apoi o voce artificială se smiorcăi în difuzorul mic:

– Mesaj 305. Eroare de reţea. Vă rugăm să reluaţi apelul mai târziu.

Rachner vârî cu grijă telefonul înapoi în jachetă. Îi îngheţaseră gura şi mâinile pentru mâncat, dar nu numai din cauza aerului rece. Demult, specialiştii lui în informaţii de reţea făcuseră un studiu despre spionarea automată. Teoretic, cu un calculator puternic, era posibil să monitorizezi fiecare comunicaţie liberă ca să găseşti cuvinte-cheie, şi să declanşezi răspunsuri de siguranţă. Teoretic. Practic, dezvoltarea calculatoarelor necesare rămânea mereu în urma reţelelor publice actuale. Acum însă, cineva avea puterea necesară.

Un complot bine protejat al Apărării Aeriene? Improbabil. În ultimul an, Rachner Thract urmărise cum misterele şi eşecurile năvăleau din toate direcţiile. Chiar dacă spionajul Concordiei şi Pedure şi toate agenţiile de spionaj din lume ar fi colaborat, tot n-ar fi putut născoci minciunile impecabile suspectate de Thract. Nu. Indiferent cu ce se confruntau, era mai mare decât lumea, un rău cumplit, cum nu găseai printre păianjeni.

Acum, în sfârşit, avea ceva concret. Mintea lui ar fi trebuit să intre în alertă; în schimb, căzu pradă confuziei şi panicii. *Fir-ar să fie de şampanie!* Dacă urmau să lupte cu o forţă străină atât de abilă şi de vicleană… ce mai conta că Obret Nethering şi Rachner Thract cunoşteau adevărul? Ce puteau face ei? Dar lui Nethering îi dăduseră voie să vorbească mai mult de un minut. Rostise o serie de cuvinte-cheie înainte de a se întrerupe legătura. Or fi străinii mai tari decât păianjenii, dar nu erau zei.

Ideea îl făcu să se oprească în loc. Deci nu erau zei. Vestea despre nava lor probabil că se răspândea în toată lumea civilizată, încetinită şi sugrumată de contacte directe între indivizi fără acces la putere.

Dar secretul nu poate fi ţinut ascuns decât două-trei ore. Şi asta însemna că… dacă se urmărea o înşelăciune, atunci trebuia consumată în următoarele ore. Chiar acum, şefa îşi risca viaţa la Southmost, încercând să-i scape dintr-un dezastru care era, de fapt, o cursă. *Dacă aş reuşi să ajung la ea, la Belga, la oricine din conducere…*

Telefoanele şi mesajele prin reţea n-ar ajuta la nimic. Îi trebuia un contact direct. Thract avansa în zigzag pe trotuarul pustiu. După colţ era o staţie de autobuz. Cât o fi până la următoarea cursă? Mai avea elicopterul lui particular, jucărie de bogătaş… dar sărea în ochi imediat. Străinii l-ar ataca şi l-ar nimici. Îşi alungă temerile. Acum, elicopterul era singura lui speranţă. De la heliport ajungea în orice loc pe o rază de trei sute de kilometri. Ce se găsea în perimetrul respectiv? Încercă să cotească şi alunecă. Grand Boulevard se întindea pe sub şirul infinit de lumini tricrome, de la Fâşie prin pădurea Calorica. Pădurea era demult moartă, bineînţeles. Nu mai avea nici frunze care să sporuleze, solul era prea cald. Mijlocul ei fusese curăţat şi transformat în heliport. De acolo putea zbura la… Trecu cu privirea dincolo de căldare. Luminile se făcură scântei mici. Cândva, demult, escaladaseră pereţii căldării, spre vilele din Anii Palizi. Dar cei cu adevărat bogaţi îşi abandonaseră palatele. Numai câteva erau locuite, inaccesibile pe dedesubt.

Dar Sherkaner Underhill era acolo, sus, întors de la Princeton. Cel puţin aşa se anunţase la ultimele ştiri pe care le văzuse Thract, în ziua în care cariera lui se încheiase. Ştia ce se spunea despre Underhill, cum că bietul paing îşi pierduse minţile. Nu-i nimic. Thract trebuia să găsească o cale de a pătrunde în Comandamentul Teritorial, poate prin fiica şefei, o cale care să nu se intersecteze cu reţeaua.

Autobuzul opri în spatele lui după un minut. Sări în el, singurul pasager, deşi era la jumătatea dimineţii.

– Aveţi noroc. Şoferul zâmbi larg. Următorul vine numai la trei ceasuri după prânz.

Treizeci de kilometri pe oră, cincizeci. Autobuzul hurducăia în jos, pe Grand Boulevard, spre heliportul din Pădurea Moartă. Ajung la uşa lui în zece minute.

Dintr-odată, îşi dădu seama că era plin de vomă întărită pe gură şi pe mâinile pentru mâncat şi că uniforma era numai pete. Se frecă pe cap, dar nu avea ce face. Un nebun merge în vizită la un bătrân senil. Poate aşa trebuia. Poate era ultima lor şansă.

Cu zece ani înainte, în vremuri mai prietenoase, Hrunkner Unnerby fusese consultantul sudiştilor pentru proiectul Noul Southmost Subteran. Aşa că, în mod ciudat, după ce părăsiră ambasada Concordiei şi intrară pe teritoriul Ţării Sudului, peisajul deveni familiar.

Era plin de lifturi. Sudiştii îşi doriseră o Sală a Parlamentului care să reziste unui atac nuclear. Hrunkner îi avertizase că tehnologia militară viitoare ar face din scopul lor unul imposibil de realizat, dar ei nu-l ascultaseră, ci irosiseră o cantitate mare de resurse care ar fi sprijinit agricultura din Epoca Întunericului.

Liftul principal era atât de mare, încât încăpeau în el şi reporterii, care se urcară imediat. Presa din Ţara Sudului era o clasă privilegiată, protejată explicit printr-o lege parlamentară, chiar pe proprietatea guvernului! Generalul se descurca foarte bine cu mulţimea. Poate că învăţase de la Sherkaner să se poarte cu jurnaliştii. Subordonaţii ei îşi adunaseră siluetele masive şi se retrăseseră inofensivi în fundal. Smith făcu remarce generale, apoi ignoră întrebările politicoasă, lăsând poliţia să-i ţină pe reporteri la distanţă.

La trei sute de metri sub pământ, liftul începu să avanseze lateral, pe o şină electrică. Prin ferestrele înalte ale liftului se vedeau peşteri industriale bine luminate.

Sudiştii făcuseră foarte multe şi pe Arcul Coastei, dar nu aveau destule ferme subterane ca să-şi susţină realizările.

Cei doi Reprezentativi Aleşi care o întâmpinaseră pe Smith la aeroport deţinuseră cândva mare putere în Ţara Sudului. Dar vremurile se schimbaseră: avuseseră loc asasinate, acte de corupţie – toate vicleniile cunoscute ale Pedurei; recent, Frăţia avusese un noroc neaşteptat. Cei doi erau, cel puţin în public, singurii susţinători ai Concordiei. Acum erau consideraţi lingăii unui rege străin. Stăteau aproape de general, unul dintre ei destul de aproape ca să-i vorbească în spatele unui paravan. Dacă avea noroc, numai generalul şi Hrunkner îl auzeau. *Nu te baza pe asta,* îşi zise Unnerby.

– Nu vreau să par lipsit de respect, doamnă, dar am sperat să vină regele dumneavoastră în persoană.

Politicienii purtau jachete şi pantaloni croiţi cu gust şi aveau aerul că sunt jigniţi spiritualiceşte.

Generalul încuviinţă, liniştindu-i:

– Înţeleg, domnule. Am venit să mă asigur că se vor face lucrurile care trebuie şi că se vor face în siguranţă. Mi se va permite să mă adresez parlamentului?

În situaţia de faţă, Hrunkner bănui că nu exista un „cerc restrâns” căruia să i se adreseze, dacă nu puneai la socoteală grupul controlat de Pedure. Dar un vot parlamentar ar schimba mult situaţia, întrucât forţele strategice erau încă devotate parlamentului.

– D-da. Am aranjat. Dar lucrurile au mers prea departe. Sudistul scutură din mâna cu ceas. N-aş zice că am scăpat de pericolul ca liftul să fie sabotat şi...

– Ne-au lăsat să ajungem până aici. Dacă mă voi putea adresa parlamentului, cred că se va ajunge la o înţelegere.

Generalul Smith îi zâmbi sudistului – un zâmbet mai degrabă conspirativ.

Peste un sfert de oră, liftul îi lăsă pe esplanada principală. Trei părţi şi acoperişul pur şi simplu se ridicară. Iată un stil de decor nemaiîntâlnit de Hrunkner. Inginerul din el nu rezistă: se opri şi se holbă în sus, la luminile orbitoare şi la beznă, încercând să descopere mecanismul care genera un asemenea efect impresionant, nezgomotos.

Apoi năvala poliţiştilor, a politicienilor şi a reporterilor îi trase de pe esplanadă…

… şi urcară scările spre Sala Parlamentului.

În vârful lor, gărzile sudiste îi separară, în sfârşit, de reporteri şi de apărătorii lui Smith. Trecură printre uşile de lemn de cinci tone… şi pătrunseră în sală. Sala fusese dintotdeauna subterană, în generaţiile anterioare se înghesuise deasupra refugiului local. Primii conducători fuseseră mai degrabă nişte bandiţi (sau luptători pentru libertate, depinde cine făcea propaganda) ale căror trupe mişunau în ţinutul muntos.

Hrunkner ajutase la proiectarea sălii. Era unul dintre puţinele proiecte la care lucrase el şi în care un ideal de proiect măreţ generase o construcţie uluitoare. Poate că nu era rezistentă la bombe, dar arăta superb.

Sala era un bol puţin adânc, cu niveluri legate prin scări uşor curbate, fiecare nivel lat, cu şiruri de birouri şi stinghii. Pereţii de piatră se curbau într-o arcadă enormă cu tuburi fluorescente şi alte corpuri de iluminat. La un loc, luminile aveau intensitatea şi puritatea unei zile din Anii Medii, suficiente să scoată în evidenţă culorile din perete. Covoare adânci şi moi, ca pielea-tatălui, acopereau scările, intervalele şi avanscena. Pe lemnul lustruit de la fiecare nivel atârnau tablouri în mii de culori, lucrate de pictori care ştiau cum să exploateze fiecare iluzie. Pentru o ţară săracă, se cheltuise imens pe acest loc. Însă parlamentul era mândria lor, o invenţie care pusese capăt banditismului şi dependenţei, şi adusese pace. Până acum.

Uşile se închiseră în spatele lor. Sunetul trezi ecouri din cupolă şi din pereţii îndepărtaţi. Înăuntru se vor afla Aleşii, musafirii lor şi – sus de tot Hrunkner observă ciorchine de lentile – noile camere. Dacă te uitai la mesele curbate, aproape fiecare stinghie era ocupată. Unnerby simţi cum îl privesc ochii a cinci sute de Aleşi.

Smith, Unnerby şi Tim Downing coborâră treptele care duceau la avanscenă. Aleşii tăceau, privindu-i. Emanau respect, ostilitate şi speranţă. Poate că Smith avea şansa de a menţine pacea.

Pentru această zi triumfală, Tomas Nau programase vremea cea mai senină în North Paw, o după-amiază caldă, care să ţină toată

vara. Ali Lin se cam bosumflase, dar făcuse schimbările necesare. Acum Ali smulgea buruienile în grădina din spatele cabinetului lui Nau, absolut calm. Ce dacă se dădeau peste cap tiparele parcului? Următoarea lui sarcină va fi să le repare.

Iar sarcina mea e să conduc totul, îşi zise Nau. Vizavi de el, la masă, stăteau Vinh şi Trinli, ocupaţi cu supravegherea locului, aşa cum le ceruse el. Trinli era esenţial pentru povestea de acoperire, singurul speculant de care Tomas era sigur că va susţine minciunile. Vinh… ei, când vor veni clipele critice, îl va elimina cu o scuză credibilă, dar ceea ce va vedea el va confirma spusele lui Trinli. Cam periculos, dar, dacă se iveau surprize… ei, se vor ocupa de ele Kal şi oamenii lui.

Ritser era prezent într-o imagine plată, arătându-l aşezat în scaunul căpitanului la bordul *Mâinii.* Nicio vorbă scoasă de el nu va ajunge la urechi nevinovate.

– Da, domnule comandor! Imediat vom afişa imaginea. Avem un robospion funcţional în Sala Parlamentului. Hei, Reynolt, Melin al tău a făcut şi el ceva bine.

Anne se afla în Mansarda din Hammerfest. O vedea numai Tomas în vizorul său, restul o auzeau. În clipa aceea, atenţia ei era distribuită cel puţin în trei direcţii. Rula o analiză a deviaţilor, citea o traducere de-a Trixiei Bonsol pe peretele de deasupra ei şi urmărea fluxul de date de pe *Mână*. Situaţia deviaţilor era la fel de complicată ca întotdeauna. Nu-i replică lui Ritser.

– Anne? Când apar imaginile transmise de robospionii lui Ritser, trimite-le direct în barul lui Benny. Trixia poate face traducerea simultană, dar vrem şi noi să auzim ceva.

Tomas mai văzuse transmisiunile robospionilor. Lasă-i pe oamenii din bar să vadă cum arată şi cum se mişcă păianjenii îndeaproape – un ajutor subtil în sprijinul minciunilor de după cucerire.

Anne nu-şi luă ochii de la muncă.

– Am înţeles, domnule. Mă ocup să audă şi Vinh şi Trinli ce auziţi dumneavoastră.

– Întocmai.

– Foarte bine. Vreau doar să vă spun… inamicii noştri interni au accelerat ritmul. Descopăr că s-au amestecat în toate automatele. *Urmăriţi-l pe Trinli.* Fac pariu că stă acolo şi se joacă cu localizatoarele lui.

Anne ridică ochii o fracţiune de secundă, surprinzând expresia întrebătoare a lui Nau. Ridică din umeri.

– Încă nu sunt convinsă că el e. Dar sunt foarte aproape. Fiţi pregătit.

Trecu o secundă. Se auzi din nou vocea lui Anne, de data asta de către toată lumea, aici şi în habitatul speculanţilor.

– În regulă. Iată transmisia video în direct de la Sala Parlamentului din Southmost. Asta ar vedea şi ar auzi un om.

Nau se uită la stânga, unde vizorul îi arăta ce vedea Qiwi din habitat. Imaginile principale de pe displayurile lui Benny pâlpâiră. La început, nu se desluşea nimic pe ele. O învălmăşeală de nuanţe roşii, verzi şi albastru actinic. Se uitau la un fel de groapă. În pereţi erau tăiate scări de piatră. Pe stâncă creşteau muşchi sau piei păroase. Păianjenii se înghesuiau ca nişte gândaci negri.

Ritser Brughel ridică ochii de la imaginea din Sala Parlamentului şi scutură din cap îngrozit.

– Parcă e o viziune a Iadului în ochii unui profet frenk.

Nau încuviinţă tacit. Din cauza decalajului de zece secunde, pălăvrăgeala trebuia evitată. Dar Brughel avea dreptate; priveliştea atâtor păianjeni la un loc era mai urâtă decât transmisiile video anterioare. Traducerile drăgălaşe, umanizate ale deviaţilor îţi creau o imagine incorectă a păianjenilor. *Mă întreb ce anume nu reuşim să aflăm din minţile lor.* Afişă o imagine separată, sintetizată de traducători dintr-un ciclu de ştiri de pe Arachna; groapa abruptă deveni un amfiteatru, petele oribile de culoare erau mozaicurile din covor (care nu mai semăna cu o freză ţepoasă). Lemnăria sclipea peste tot de lustru (fără pete şi găuri). Iar creaturile însele erau mai calme şi făceau gesturi aproape de înţeles.

Pe ambele displayuri, trei figuri îşi făcură apariţia la uşile parlamentului. Coborâră scările de piatră. Aerul se umplu de şuierături şi păcănituri, sunetele scoase în realitate de păianjeni.

Cei trei dispărură în fundul gropii. Apărură în momentul următor, urcând pe partea opusă. Ritser chicoti.

– Aia mijlocie din faţă trebuie să fie spioana şefă, pe care Trixia Bonsol a botezat-o Victory Smith.

Un detaliu din traducerea deviaţilor se potrivea cu realitatea: creatura purta îmbrăcăminte neagră ca smoala, dar semăna mai degrabă cu o haină tricotată strâns din petice decât cu o uniformă.

– Fiinţa păroasă din spatele lui Smith… trebuie să fie inginerul, „Hrunkner Unnerby”. Ciudate nume pentru nişte monştri.

Grupul urcă pe un arc de piatră. Un al patrulea păianjen, aflat deja pe structura precară, se căţără pe vârful ei ascuţit.

Nau întoarse privirea de la sala păianjenilor la mulţimea din bar. Toţi tăceau, urmărind transmisia şocaţi. Până şi ajutoarele lui Benny stăteau nemişcate, captivate de imaginile din lumea păianjenilor.

– Purtătorul de cuvânt al parlamentului face prezentările, rosti un deviat. „Se va face linişte în Parlament. Am onoarea să…”

Pe lângă vorbele inteligibile, robospionul transmitea realitatea din fundal: şuierături, păcănituri, gesturi făcute cu picioarele din faţă, care se terminau ca un vârf de spadă. Creaturile semănau, în fond, cu

statuile descoperite de Qeng Ho la Comandamentul Teritorial. Dar când se mişcau, o făceau cu graţie de prădător, unele gesturi foarte lente, altele foarte rapide. Foarte ciudat însă era că, în ciuda imaginilor clare, nu li se vedeau bine ochii. De-a latul crestelor canelate de pe cap aveau pete sticloase netede, bulbucate pe alocuri, cu extensii care ar fi putut fi punctele pentru văzul în infraroşu. Partea din faţă a corpului păianjenilor era o maşinărie de mâncat hidoasă. Mandibulele-lame şi membrele ajutătoare ca nişte gheare se agitau întruna. Însă capul aproape că nu se mişca pe torace.

Purtătorul de cuvânt coborî din vârful structurii arcuite şi în locul lui se urcă generalul Smith. Cei doi reuşiră cu greu să se strecoare unul pe lângă celălalt. Odată ajunsă în vârf, Smith lăsă o clipă de linişte. Mişcă picioarele din faţă într-o mică spirală, vrând parcă să încurajeze fiinţele naive să se apropie de gura ei. Apoi începu să şuiere şi să păcăne. Pe imaginea „tradusă” apăru explicaţia: ZÂMBEŞTE AMABILĂ AUDIENŢEI.

– Doamnelor şi domnilor parlamentari…

Vocea răsună puternică şi frumoasă – era a Trixiei Bonsol. Nau îl surprinse pe Ezr Vinh tresărind uşor. Liniile lui de diagnostic se ridicară la intensitatea obişnuită. *Mă voi putea folosi de el suficient timp,* gândi Nau.

– Am venit aici să vă vorbesc în numele regelui meu, în calitate de împuternicit cu puteri depline. Am venit aici în speranţa că vă pot oferi destule ca să vă câştig încrederea.

– Doamnelor şi domnilor parlamentari…

Rang după rang, Aleşii se uitară la Victory Smith. Se bucura de toată atenţia lor, iar Hrunkner îi simţi personalitatea vibrândă, puternică, aşa cum fusese întotdeauna.

– Am venit aici să vă vorbesc în numele regelui meu, în calitate de împuternicit cu puteri depline. Am venit aici în speranţa că vă pot oferi destule ca să vă câştig încrederea. Am ajuns într-un moment al istoriei în care putem fie pierde tot ce am câştigat, fie valorifica eforturile trecutului şi crea un paradis fără margini. Iată cele două variante ale situaţiei. Cea optimistă depinde de încrederea pe care o avem unii într-alţii.

Partizanii Frăţiei, răsfiraţi, huiduiră batjocoritor. Unnerby se întrebă dacă respectivii îşi cumpăraseră deja bilete de plecare din Ţara Sudului. Sigur ar trebui să-şi dea seama că orice alt final decât cel sperat de ei le-ar aduce moartea şi lor, şi ţării pe care o trădau, odată ce bombele începeau să cadă.

Generalul îi spusese că Pedure era şi ea aici. Oare… În timp ce Smith vorbea, Unnerby se uită în toate direcţiile, mai atent la umbre şi la sergenţii înarmaţi. Acolo. Pedure stătea pe avanscenă, la nici

treizeci de metri de Smith. După atâţia ani, arăta mai încrezătoare ca niciodată. *Mai aşteaptă puţin, dragă, Onorată Pedure. Poate că generalul meu îţi va face o surpriză.*

– Am o propunere. E simplă, dar solidă, şi se poate aplica foarte repede. Îi făcu semn lui Tim Downing să dea cardurile de date secretarului purtătorului de cuvânt. Cred că ştiţi care este poziţia mea în cadrul structurii forţelor din Concordia. Şi cei mai suspicioşi dintre dumneavoastră vă pot asigura că, atâta vreme cât eu sunt aici, Concordia va trebui să dea dovadă de moderaţia pe care a promis-o public. Sunt autorizată să ofer continuarea acestei stări de lucruri. Dumneavoastră, parlamentarii din Ţara Sudului, alegeţi oricare trei păianjeni din Concordia – inclusiv eu, inclusiv regele – care să locuiască indefinit aici, la ambasada noastră din Southmost.

Era cea mai primitivă strategie de menţinere a păcii, deşi mai generoasă decât oricare alta din trecut, pentru că oferea ostatici. Şi, lucru rar în istorie, avea caracter practic. Ambasada Concordiei era destul de întinsă ca să găzduiască un orăşel şi, graţie comunicaţiilor moderne, activităţile importante ale ostaticilor nu ar fi fost afectate. Dacă parlamentul nu era corupt în totalitate, aşa s-ar pune o piedică în calea dezastrului care se apropia cu repeziciune.

Aleşii tăcură, chiar şi amicii Pedurei. Şocaţi? Se confruntau cu singurele opţiuni pe care le aveau? Ascultau indicaţiile şefului? Ceva se întâmpla. În umbrele din spatele lui Smith, Hrunkner o văzu pe Pedure vorbind agitată cu un asistent de-al ei.

Când se termină discursul lui Victory Smith, barul lui Benny răsună de aplauze. La începutul lui, fuseseră împietriţi de uimire văzând cum arată, de fapt, păianjenii. Dar cuvintele discursului se potriviră perfect cu personalitatea lui Victory Smith şi cu ea erau obişnuiţi majoritatea oamenilor. Cu restul va mai dura până să se înveţe, dar…

Rita Liao îl prinse pe Benny de mânecă în timp ce plutea cu băuturi pentru cei din tavan.

– N-ar trebuit s-o laşi pe Qiwi singură acolo, în faţă, Benny. Şi de aici poate să stea de vorbă cu lumea.

– Păi… bine.

Comandorul fusese cel care sugerase ca rândul din faţă să fie izolat, dar acum, că lucrurile mergeau ca unse, nu mai avea importanţă. Benny împărţi băuturile ascultând cu jumătate de ureche la speculaţiile fericite.

– … cu discursul ăsta şi intervenţia noastră, ar trebui să fie în siguranţă ca în habitatele din Triland…

– … hei, am putea ajunge la sol în mai puţin de patru megasecunde. După toţi anii ăştia…

– În spaţiu, la sol, cui îi pasă? Vom avea resursele necesare să

renunţăm la interdicţia naşterilor…

Da, interdicţia naşterilor. Versiunea noastră, umană, a tabuului defazaţilor. Poate că, în sfârşit, pot s-o rog pe Gonle… Benny îşi alungă iute gândul. Soarta îl tenta să acţioneze prea repede. Totuşi, de mult nu mai simţise atâta fericire. Evită mesele plonjând prin deschiderea centrală şi făcu un ocol scurt în direcţia lui Qiwi.

Ea aprobă sugestia Ritei.

– Mi-ar plăcea.

Zâmbi nesigur, fără să-şi ia ochii de la displayuri. Generalul Smith cobora de pe platforma vorbitorilor.

– Qiwi! Lucrurile decurg exact cum a plănuit comandorul. Toată lumea vrea să te felicite!

Qiwi atinse pisoiul din braţe cu blândeţe, dar şi deosebit de protectoare. Se uită la Benny şi afişă brusc o expresie nedumerită.

– Da, treaba merge ca pe roate.

Se ridică şi-l urmă pe Benny la masa Ritei.

– Trebuie să vorbesc cu el, caporal. Acum.

Rachner Thract se trase în sus în timp ce vorbea, încercând să se impună cu greutatea celor cincisprezece ani de când era colonel.

Şi, preţ de-o clipă, tânărul caporal se făcu mic în faţa privirii sale săgetătoare. Apoi probabil că observă urmele de vomă de pe gura lui Thract şi starea jalnică a uniformei sale. Se scutură, privindu-l prudent şi aspru.

– Îmi pare rău, domnule, nu sunteţi pe listă.

Rachner simţi cum i se moleşesc umerii.

– Caporal, dă-i un telefon. Spune-i că-l caută Rachner într-o chestiune… de viaţă şi de moarte.

Nici nu rosti bine cuvintele, că îi şi păru rău. Rostise un adevăr absolut. Tânărul se uită fix la el – oare să-l dea afară? Apoi pe faţă îi apăru o expresie de milă amestecată cu dezgust; deschise o linie de comunicare şi vorbi cu cineva din interior.

Trecu un minut. Trecură două. Rachner măsura boxa pentru vizitatori. Măcar nu stătea în vânt. Îi îngheţaseră vârfurile de la două mâini urcând scările de pe platforma de aterizare a elicopterului lui Underhill. Dar… gardă externă? Boxă pentru vizitatori? Nu se aşteptase la atâtea măsuri de siguranţă. Poate nu era chiar atât de rău că-şi pierduse slujba. Trezise în ceilalţi nevoia de protecţie.

– Rachner, tu eşti?

Din aparatul de comunicaţii al santinelei se auzi o voce firavă, plângăcioasă. Underhill.

– Da, domnule. Vă rog, trebuie să vă vorbesc.

– Arăţi… arăţi groaznic, colonele. Îmi pare rău, eu…

Vocea se pierdu. Auzi bolboroseli în fundal. Cineva spuse:

– Discursul a mers bine… suficient timp acum.
Apoi Underhill reveni pe un ton mult mai săltăreţ.
– Colonele, urc în câteva minute.

– Un discurs excelent. Nu i-ar fi reuşit mai bine nici dacă i l-am fi redactat noi anterior.

În imaginea de pe *Mână,* Ritser perora în continuare, foarte mulţumit de sine. Nau nu făcea decât să dea din cap şi să zâmbească. Propunerea de pace a lui Smith era destul de solidă pentru a da o pauză acţiunilor armate. Le-ar da timp oamenilor să-şi anunţe prezenţa şi să le propună colaborarea. Asta era povestea oficială, un plan riscat, care i-ar lăsa pe comandori într-o poziţie secundară. De fapt, peste şapte kilosecunde, deviaţii lui Anne aveau să iniţieze un atac perfid din partea armatei lui Smith. „Contraatacul” Frăţiei ar completa distrugerea planificată. *Iar noi vom interveni şi vom culege roadele.*

Nau îşi îndreptă privirea spre strălucirea după-amiezei din North Paw, dar vizorul îi era blocat de Trinli şi Vinh, aşezaţi în carne şi oase la doi metri de el. Trinli avea o expresie uşor amuzată, dar degetele lui nu se opreau din treabă: supraveghea muniţia nucleară de pe teritoriul Frăţiei. Vinh? Vinh părea agitat; conform diagnosticelor care pluteau în jurul feţei sale, ştia că se pune ceva la cale, dar nu şi ce anume. Venise timpul să fie trimis la plimbare cu câteva comisioane scurte. Când se va întoarce, evenimentele vor fi în mişcare… iar Trinli va confirma varianta comandorului.

– Domnule, avem o urgenţă, auzi Nau vocea lui Anne Reynolt în ureche.

– Spune despre ce-i vorba, spuse el calm, fără să-şi întoarcă privirea de la lac.

Însă îl străbătu un fior de gheaţă – vocea lui Anne, marcată de panică, nu fusese niciodată atât de aspră.

– Sabotorul nostru a grăbit ritmul. Nu se mai fereşte decât foarte puţin. Pune mâna pe tot ce apucă. Peste câteva mii de secunde ne va putea opri deviaţii… Sunt nouăzeci la sută sigură că e Trinli, domnule.

Dar Trinli stă aici, în faţa mea! Şi am nevoie de el ca să-mi confirme minciunile de după atac.

– Nu ştiu, Anne, rosti Nau cu glas tare.

Poate că Reynolt se panica. Era posibil, deşi îi monitorizase medicamentele şi reglajele RMN mai strict ca niciodată.

Anne scutură din umeri şi nu răspunse – gestul tipic de nepăsare al unui deviat. Îşi făcuse datoria cu prisosinţă, iar Nau nu avea decât să-i ignore sfatul şi să se ducă dracului.

Nu de asta avea el nevoie acum, când se apropia punctul culminant al eforturilor depuse timp de patruzeci de ani. *Exact motivul pentru care inamicul ar alege acest moment ca să treacă la atac.*

Kal Omo stătea fix în spatele lui Nau şi avea o conexiune privată cu Reynolt. Din celelalte trei gărzi, numai Rei Ciret era în cameră. Nau

oftă.

– Bine, Anne, spuse el, apoi îi făcu semn lui Omo să-şi aducă restul echipei înăuntru. *Îi băgăm pe ăştia doi la congelat şi ne ocupăm de ei mai târziu.*

Nau nu-şi avertizase ţintele în niciun fel, totuşi, cu colţul ochiului, văzu că Trinli face un gest rapid de aruncare. Kal Omo scoase un ţipăt din gât.

Nau se retrase sub masă. Un obiect lovi lemnul gros de deasupra lui. Un pistol electromagnetic începu să scuipe şi se auzi încă un ţipăt.

– Scapă!

Nau alunecă pe sub masă şi sări spre tavan, de partea cealaltă a mesei. În aer, Rei Ciret îl lovea pe Ezr Vinh.

– Îmi pare rău, domnule! Ăsta a sărit pe mine.

Împinse la o parte trupul sângerând; Vinh îi câştigase lui Trinli secunda în care scăpase.

– O să-l prindă Marli şi Tung!

Cei doi asta încercau. Traseră în sus, pe panta dealului, spre pădure. Dar Trinli era mult înaintea lor, sărind din copac în copac. Apoi dispăru, iar Marli şi Tung se năpustiră disperaţi în pădure după el.

– Staţi! răcni Nau în difuzoarele din cabană.

Învăţaţi cu supunerea de-o viaţă, se opriră din urmărirea sălbatică. Coborâră dealul, atenţi la orice ameninţare. Pe faţa lor se citeau şocul şi furia.

– Veniţi înăuntru. Păziţi cabana, continuă comandorul mai încet.

Indicaţia o dădea de obicei sergentul, dar Kal Omo era… Nau pluti înapoi la masa de şedinţe, uitând de eticheta gravitaţiei consensuale. Un obiect ascuţit şi lucios străpunsese marginea mesei exact în locul din care plonjase el ca să se ascundă. O lamă similară îi intrase lui Omo în gât; capătul îi ieşea din trahee. Omo nu se mai convulsiona. Sângele plutea în jurul lui, scurgându-se foarte lent spre podea. Pistolul sergentului era pe jumătate scos din toc.

Omo era un subordonat util. *Mai am timp să-l duc în congelator?* Nau se mai gândi o secundă la tactică şi temporizare… în defavoarea lui Omo.

Gărzile atârnau în jurul ferestrelor cabanei, dar privirea le aluneca întruna spre sergentul lor. Mintea lui Nau răsucea lanţurile consecinţelor.

– Ciret, leagă-l pe Vinh. Marli, găseşte-l pe Ali Lin.

Vinh gemu când gărzile îl trântiră pe un scaun. Nau veni la masă ca să se uite la el mai atent. Lama îl tăiase la umăr. Sângera, dar nu exagerat. Vinh va trăi… cât va fi suficient.

– Futu-i, ce repede s-a mişcat Trinli ăla, bolborosi Tung, detensionat. În toţi anii ăştia a făcut pe moşneagul şi acum – *bum!* – i-a luat piuitul sergentului. I-a venit de hac şi-a şters-o fără probleme.

– N-ar fi dispărut aşa uşor dacă nu s-ar fi băgat ăsta. Ciret împunse capul lui Vinh cu botul armei. Amândoi s-au mişcat iute.

Prea iute. Nau îşi scoase vizorul şi îl studie o clipă. Vizoare Qeng Ho, ghidate de informaţii din reţeaua de localizatoare. Le zdrobi în mână şi scotoci după telefonul cu fibră pe care Reynolt insistase să-l aibă ca rezervă.

– Anne, mă auzi? Ai văzut ce s-a întâmplat?

– Da. Trinli s-a mişcat în clipa în care i-aţi făcut semn lui Kal Omo.

– Ştia. A auzit ce mi-ai spus mie.

Dar-ar ciuma-n el! Cum de-a fost în stare să depisteze Anne sabotajul, dar să nu observe că Trinli le spărsese reţeaua de comunicarea?

– … Da. N-am ghicit decât parţial ce vrea să facă.

Deci localizatoarele erau armele personale ale lui Trinli. O capcană întinsă peste milenii întregi. *Cu cine mă lupt?*

– Anne. Vreau să tai alimentarea localizatoarelor.

Însă localizatoarele susţineau dracu ştie câte sisteme critice. Menţineau lacul stabil.

– Lasă-le în funcţiune numai în North Paw. Pune-i pe deviaţii tăi să le urmărească direct.

– Am înţeles. O să fie cam greu, dar ne vom descurca. Cum rămâne cu operaţiunea de la sol?

– Ia legătura cu Ritser. Lucrurile sunt prea complicate pentru subtilităţi. Trebuie să devansăm graficul de la sol.

O auzi pe Anne dând indicaţii oamenilor ei, dar trebui să-şi ia adio de la vizualizarea ordinelor şi de la procesarea executată de focalizaţi pentru fiecare proiect. Lupta ca un orb. Puteau pierde chiar în timp ce se clătinau din cauza şocului.

Peste o sută de secunde, Anne îl contactă din nou.

– Ritser a înţeles. Oamenii mei îl ajută să pună la punct un atac simplu. Putem aranja rezultatele în detaliu mai târziu.

Vorbea ca de obicei, calmă, dar nerăbdătoare. Anne Reynolt purtase bătălii mai grele, câştigase de nenumărate ori când nu avusese nicio şansă. O, dacă toţi duşmanii ar putea fi folosiţi ca ea…

– Foarte bine. L-ai localizat pe Trinli? Fac pariu că-i în tuneluri.

Dacă nu se întoarce pentru a doua ambuscadă.

– Da, cred că da. Geofoanele vechi înregistrează mişcare.

Echipament emergent.

– Bine. Între timp, încropeşte o voce artificială ca să îi ţină pe clienţii lui Benny mulţumiţi.

– Am înţeles, veni răspunsul prompt. Am şi făcut-o.

Nau se întoarse la gărzile lui şi la Ezr Vinh. Îşi crease un răgaz foarte scurt, dar suficient să-i dea ordine noi lui Ritser şi să afle câte ceva despre inamic.

Vinh îşi recăpătase cunoştinţa. Ochii îi sclipeau din cauza durerii – şi a urii. Nau îi zâmbi. Îi făcu semn lui Ciret să-i răsucească umărul rănit.

– Am nevoie de nişte răspunsuri, Ezr.

Speculantul ţipă.

Pham străbătea coridorul de diamant din ce în ce mai repede, ghidat de imagini verzi care se murdăreau şi oscilau... până când se estompară şi-l lăsară în beznă. Alunecă orbeşte câteva secunde, dar nu încetini. Se bătu pe tâmple, încercând să reseteze localizatoarele din coridor. Erau la locul lor. Ştia că prin toată lungimea tunelului pluteau cu miile. Anne probabil că tăiase alimentarea, cel puţin în tunel.

Femeia asta e incredibilă! Ani de zile, Pham evitase manipularea directă a sistemului deviaţilor. Dar Anne tot îl depistase. Creierul spălat o mai încetinise, dar în ultimul an strânsese laţul tot mai tare, până când... *Am fost atât de aproape de a dezactiva oprirea alimentării, iar acum am pierdut totul.* Aproape totul. Ezr murise ca să-i dea lui o şansă în plus.

Tunelul cotea undeva mai în faţă. Întinse mâna prin întuneric, atinse pereţii uşor, apoi mai tare, oprindu-se şi răsucindu-se cu picioarele în faţă. Execută manevra cu o fracţiune de secundă prea târziu. Se lovi cu picioarele, genunchii şi mâinile de suprafaţa nevăzută, ca şi cum ar fi căzut zdravăn pe pământ, numai că ricoşă şi se izbi de alt perete.

Îşi reveni şi merse pe bâjbâite până la cotitură. De acolo se ramificau patru coridoare. Pipăi în jurul deschizăturilor şi porni pe a doua, dar în mare linişte de data asta. Anne nu fusese sigură până în urmă cu câteva secunde. Rezervele ascunse de el în tunel ar trebui să fie la locul lor.

După câţiva metri, atinse cu degetele o geantă de pânză agăţată de perete. Ura! Plasarea ei acolo fusese deosebit de riscantă, dar aşa erau toate manevrele de final de joc, iar aceasta meritase. Deschise geanta şi scoase lanterna circulară. O lumină galbenă pâlpâi în jurul mâinii lui. Pham apucă restul echipamentului. Lumina urma calea mâinilor sale. Curcubeie şi umbre se învălmăşeau înainte şi înapoi. Într-unul dintre pachete avea nişte bile mici. Aruncă una într-un tunel lateral. Bila alunecă lin o secundă, apoi se auziră o bufnitură şi mai multe bang-uri – o capcană pentru urechile deviaţilor lui Anne.

Deci acoperirea noastră a fost compromisă cu câteva kilosecunde prea repede. Dar se întâmplă des să dai rateuri când trebuie să-ţi pui planurile în aplicare. Dacă lucrurile ar fi decurs normal, n-ar fi avut nevoie de geantă, dar tocmai de-asta o plantase acolo. Îi inventarie conţinutul: masca, receptorul de amplificare, trusa medicală,

lansatorul de săgeţi.

Nau şi ai lui aveau câteva şanse. Ar putea gaza tunelurile sau scoate aerul din ele, deşi ultima variantă ar distruge multe echipamente valoroase. Ar putea încerca să-l vâneze. Ar fi distractiv; gogomanii lui Nau ar afla cât de periculoase deveniseră tunelurile lor… Pham simţi cum îl copleşeşte vechiul entuziasm, agitaţia care-l apuca de câte ori se apropia clipa când fapta înlocuia planul şi gândul. Îşi îndesă lucrurile în buzunare în timp ce contura un plan de moment. *Ezr, vom câştiga, îţi promit. O să câştigăm în ciuda lui Anne… şi pentru ea.*

Tăcut ca ceaţa, porni prin tunel, reglând lanterna atât cât să vadă ramificaţiile din faţă. Era timpul să-i facă o vizită lui Anne.

Mâna Invizibilă atârna la o sută cincizeci de kilometri deasupra lumii păianjenilor. Stătea atât de jos, încât numai locuitorii de pe o fâşie de pământ îngustă o vedeau direct, dar, când va sosi momentul, va trece exact deasupra ţintelor prestabilite. Indiferent ce minciuni li se turnau Ritei şi celorlalţi din L1, la bordul *Mâinii* păianjenii erau numiţi ţinte.

Jau Xin stătea pe scaunul şefului de piloţi – mai demult, când Qeng Ho stăpâniseră nava, fusese al ofiţerului comandant – şi monitoriza curba cenuşie a orizontului. Avea trei piloţi deviaţi, dar numai unul supraveghea propriu-zis zborul. Ceilalţi erau conectaţi la sistemul de luptă al lui Bil Phuong şi comparau opţiuni. Jau încercă să ignore cuvintele pe care le auzea de pe scaunul căpitanului de lângă el. Ritser Brughel era încântat că-i transmite şefului său din Hammerfest relatări continue ale evenimentelor de la sol.

Brughel îşi încheie analiza perversă şi, din fericire, câteva secunde îşi ţinu gura. Brusc, începu să înjure.

– Domnule! Ce… Phuong! răcni el. Se trage la North Paw. Omo a căzut şi… la naiba, nu mai am conexiune în vizor. Phuong!

Xin se răsuci în scaun şi-l văzu pe Brughel maltratând consola. Bărbatul, palid de obicei, se înroşise tot. Vicecomandorul ascultă pe canalul privat pentru câteva secunde.

– Dar comandorul a scăpat? Bine, acum dă-mi-o pe Reynolt. Dă-mi-o pe Reynolt!

Se vede că Anne nu era disponibilă imediat. Trecură o sută de secunde. Două sute. Brughel fumega şi pufăia. Până şi gorilele lui se retraseră. Jau se întoarse spre displayurile lui, dar nu reuşi să se concentreze asupra lor. *Asta nu făcea parte din scenariul lui Tomas Nau.*

– Curvo! Unde-ai umblat? Ce…

Brughel tăcu din nou. Mormăia din când în când, dar nu-i întrerupse monologul. Când vorbi, păru mai degrabă gânditor decât

furios:

– Înţeleg. Spune-i comandorului că poate conta pe mine.

Conversaţia la distanţă se mai prelungi cu un schimb de replici şi Jau începu să bănuiască ce va urma. Nu se putu abţine şi aruncă o privire piezişă spre vicecomandor. Brughel se uita fix la el.

– Şef de piloţi Xin! Poziţia noastră actuală?

– La sud, deasupra oceanului, aproximativ o mie şase sute de kilometri de Southmost.

Brughel se uită deasupra capului, preluând o imagine mai precisă în vizor.

– Aşa, şi văd că, în drum spre nord, vom survola câmpurile de proiectile ale Concordiei.

Lui Xin i se ridică un nod în gât. *Momentul era inevitabil, dar am crezut că voi avea mai mult timp…*

– Vom zbura la câteva sute de kilometri est de ele, domnule.

Brughel făcu un gest dispreţuitor.

– Jetul principal va corecta eroarea asta… Phuong, ne urmăreşti? Da, devansăm cu şapte kilosecunde. Şi? Poate ne vor observa, dar va fi prea târziu. Oamenii tăi au generat o nouă succesiune de operaţiuni? Normal că presupune mai multă implicare directă. Reynolt îţi pune la dispoziţie toţi deviaţii liberi. Sincronizează-i cât de bine poţi… Bine.

Brughel se relaxă în scaunul de căpitan Qeng Ho şi zâmbi.

– Singurul dezavantaj în toată tărăşenia asta e că nu mai apucăm s-o scoatem pe Pedure din Southmost. Am priceput noi cum e cu ea; cred că ar fi fost un vicerege nativ nemaipomenit. Dar, ştii, personal, nu mă dau în vânt după niciunul dintre ei. Observă că Jau îl asculta cu oroare nedisimulată. Grijă mare, domnule şef de piloţi, grijă mare! Ai stat prea mult cu prietenii tăi Qeng Ho. Indiferent ce au încercat nu demult, a eşuat. Ţi-e clar? Comandorul a supravieţuit şi tot mai are la dispoziţie resursele lui. Sesiză o schimbare în vizor şi se uită dincolo de Jau. Sincronizează-ţi piloţii cu deviaţii lui Bil Phuong. Vei primi cifrele în câteva secunde. N-o să tragem cu nicio armă deasupra Southmostului. În schimb, vei localiza şi declanşa proiectilele cu rază scurtă de acţiune pe care le are Frăţia departe de coastă – atacul mârşav al Concordiei, cum am planificat deja. Treaba ta propriu-zisă începe în două sute de secunde. Oamenii tăi vor anihila câmpurile de proiectile din Concordia.

Asta însemna că vor folosi puţinele rachete şi armele cu fascicule energetice rămase. Dar erau destule împotriva defensivei antirachete a păianjenilor… iar după aceea, mii de bombe ale Frăţiei vor nimici oraşele de pe jumătate de planetă.

– Eu…

Xin se înecă, îngrozit. Dacă nu respecta ordinul, Rita murea.

Brughel avea s-o omoare mai întâi pe ea, apoi pe el. Dar, dacă-l respecta… *Ştiu prea multe.*

Brughel îl străfulgeră din ochi. Avea o privire pe care Jau n-o mai văzuse la el niciodată… o privire de gheaţă, cercetătoare, ca a lui Nau. Vicecomandorul înclină din cap şi vorbi potolit:

– N-ai de ce să te temi dacă urmezi ordinele. Ei, poate te spălăm pe creier, pierzi o nimica toată. Dar avem nevoie de tine, Jau. Tu şi Rita ne puteţi servi mulţi ani la rând… o viaţă frumoasă. Dacă respecţi ordinele acum.

Înainte ca lucrurile să scape de sub control, Anne Reynolt fusese în Mansardă. Pham bănui că tot acolo o va găsi şi acum, plantată în camera grupurilor, cu Trud, şi conectată cât de bine putea, străduindu-se să-şi protejeze şi să-şi conducă oamenii… dar şi să le folosească geniul combinat ca să îndeplinească voia lui Nau.

Pham zbură în sus prin beznă, trecând prin tuneluri care până la urmă se îngustară la nici optzeci de centimetri lăţime. Fuseseră excavate automat de-a lungul deceniilor, începute când Hammerfestul prindea rădăcini în Diamantul Unu. Cândva, în al treilea deceniu de Exil, Pham penetrase programele de arhitectură emergente şi, pur şi simplu, făcuse o parte din tuneluri pierdute; adăugase alte conexiuni în dreptul lor. Punea prinsoare că nici Anne Reynolt nu ştia toate locurile în care putea ajunge.

La fiecare cotitură, încetinea apăsând uşor pereţii cu mâinile şi aprindea scurt lanterna. Caută, caută. Chiar fără alimentare exterioară, condensatoarele localizatoarelor reuşeau un ultim calcul scurt. Cu ajutorul receptorului de amplificare putea obţine indicii. Ştia că se află sus, în turnul Hammerfestului, pe partea din clădire unde se afla camera grupurilor.

Însă localizatoarele din apropiere erau aproape epuizate. Coti alunecând pe lângă locul pe care îl credea cel mai probabil. Pe pereţi scânteiau curcubeie neatinse. Încă puţin, câţiva metri! Acolo! Un cerc se contura vag în diamant. Pluti spre el şi tastă uşor codul de control spre suprafaţă. Auzi un declic. Cercul se lumină, dezvăluind un depozit în spatele lui. Pham se strecură prin deschizătură. Văzu rafturi cu provizii alimentare şi articole de toaletă.

Le ocoli, aproape că ajunse în capătul celălalt al depozitului, când cineva deschise o uşă. Pham plonjă în lateralul ei şi, când musafirul nepoftit păşi înăuntru, întinse mâna încet şi-i smulse vizorul. Era Trud Silipan.

– Pham! Silipan fu mai degrabă uluit decât speriat. Ce dracu? Ştii că Anne a făcut o criză din cauza ta? A înnebunit, zice că l-ai ucis pe Kal Omo şi ai preluat puterea în North Paw.

Îşi înghiţi restul vorbelor când îşi dădu seama că Pham nu avea ce

căuta acolo.

Pham îi zâmbi larg şi închise uşa în spatele lui.

– O, dar e adevărat, Trud. Am venit să-mi recuperez flota.

– Să-ţi recuperezi… flota. Trud rămase cu gura căscată, înfricoşat şi nedumerit. Futu-i, Pham. Ce naiba faci? Arăţi ciudat.

Puţină adrenalină, puţină libertate. Uimitor cât te schimbă. Silipan se făcu mic în faţa zâmbetului tot mai larg de pe faţa lui Pham.

– Eşti dus, omule. Ştii că n-ai cum câştiga. Eşti prins în capcană. Renunţă. Poate reuşim să zicem că ai suferit… un atac de nebunie temporară.

Pham scutură din cap.

– Sunt aici ca să câştig, Trud. Ridică lansatorul de săgeţi. Iar tu o să mă ajuţi. O să mergem în camera grupurilor şi o să dezactivezi maşinile care susţin deviaţii…

Silipan lovi nervos arma lui Nuwen.

– Imposibil. E mare nevoie de ei pentru sprijinul operaţiunilor de la sol.

– Pentru sprijinul programului de exterminare al lui Nau? Atunci cu atât mai bine îi dezactivezi acum. O să aibă un efect interesant şi asupra lacului comandorului.

Pham îşi închipui cum emergentul punea în balanţă riscurile în minte: Pham Trinli, bătrânul lui prieten de pahar şi frate în lăudăroşenie, înarmat cu un lansator de săgeţi de eficienţă îndoielnică, împotriva puterii mortale a comandorului.

– Nici vorbă, Pham. Tu te-ai băgat în asta şi acum te-ai blocat.

Vizorul pe care-l Nuwen îl ţinea în dreapta scotea zgomote înăbuşite, furioase. Se auzi un chiţăit final, apoi se deschise brusc uşa depozitului.

– Ce-i cu tine, Silipan? Ţi-am zis că ne trebuie…

Anne Reynolt alunecă în cameră. Pricepu imediat ce se întâmplă, dar nu avea pe ce să pună mâna ca să se retragă.

Nuwen acţionă la fel de rapid ca ea. Întoarse mâna, trase cu lansatorul şi Reynolt se convulsionă. În clipa următoare, o bufnitură îi zgudui trupul. Pham se răsuci spre Silipan, zâmbind larg:

– Săgeţi explozive, nu ştiai? Intră în tine şi *bum!,* îţi fac maţele hamburger.

Trud se făcu galben ca ceara.

– Păi… ăăă…

Se uită lung la trupul fostei şefe/sclave şi mai că îi veni să verse.

Pham îl atinse cu lansatorul pe piept. Împietrit de groază, Trud plecă ochii spre ţeava armei.

– Trud, prietene, ce-i cu mutra asta? Eşti un emergent bun. Reynolt n-a fost decât o deviată, o bucată de mobilă. Arătă spre trupul care se scutura tot mai slab, cuprins de moliciunea morţii. Hai să dăm gunoiul

ăsta la o parte şi pe urmă să-mi arăţi cum să-i deconectăm pe deviaţi.

Rânji şi se dădu înapoi ca să apuce cadavrul. Trud tremura vizibil când se îndreptă spre uşă.

În clipa când Silipan se întoarse cu spatele, Pham slăbi strânsoarea. *Doamne, parcă n-am tras cu o săgeată tranchilizantă, ci cu una adevărată.* Iar bufnitura parcă n-a fost de la un simplu aparat de făcut zgomote.

Nu mai făcuse şmecheria asta de jumătate de viaţă; dacă o dăduse-n bară? Pentru prima oară de când trecuse la fapte, panica se împleti cu adrenalina. Duse mâna la gâtul lui Anne şi simţi pulsul puternic, constant. Era amorţită ca lumea, dar atât.

Afişă din nou rânjetul lui de prădător şi-l urmă pe Trud în camera deviaţilor.

54

Agenţiile de ştiri râseră la urmă, deci mai bine. Şi ce dacă securitatea Concordiei oprise transmisia când mami coborâse din avion? În câteva minute, intră pe teritoriul sudist, iar serviciile de ştiri locale se dovediră nerăbdătoare să-i arate pe Victory Smith şi pe cei din anturajul ei. O perioadă, camerele se apropiară de ea atât de mult, încât îi văzu mâinile pentru mâncat. Mami părea calmă şi autoritară ca de obicei… dar, preţ de câteva clipe, Victory Lighthill se simţi mai mult copil decât locotenent în serviciul de informaţii. Era la fel de rău ca în dimineaţa în care murise Gokna. *Mami, de ce îţi asumi un risc atât de mare?* Însă Viki ştia şi singură de ce. Generalul nu mai era esenţial pentru Marea Pândă pe care ea şi tati o iniţiaseră; acum îi putea ajuta pe aceia pe care îi pusese în mare pericol.

Clubul Subofiţerilor gemea de păianjeni care, în mod normal, ar fi dormit sau s-ar fi distrat în alt fel. Era cel mai apropiat loc în care puteau afla ce se petrece „la serviciu”. Iar „serviciul” devenise, măcar acum, cel mai important lucru pentru un păianjen.

Victory se plimbă printre jocurile mecanice şi le făcu semn discret colegilor că totul e în regulă. În cele din urmă, sări pe o stinghie lângă Brent. Fratele ei nu-şi scosese casca. Îşi mişca mâinile întruna pe consolă. Viki îl bătu pe umăr.

– Mami începe să vorbească dintr-o clipă într-alta, îi şopti ea.

– Ştiu, spuse Brent. Creatura numărul nouă ne vede operaţiunile, dar încă nu s-a prins. Crede că e o problemă locală.

Lui Viki îi veni să-i smulgă casca de pe cap. Fir-ar să fie! Aş putea la fel de bine să fiu surdă şi oarbă. În schimb, îşi scoase telefonul din jachetă şi formă un număr.

– Bună, tati. Mami şi-a început discursul.

Discursul fu scurt. Şi bun. Blocă ameninţarea din sud. *Şi ce dacă?* Excursia în Ţara Sudului tot era un risc prea mare. Pe displayurile din bar, Viki îl văzu pe general înmânându-i oferta formală lui Tim, pentru a o preda parlamentului. Poate că acest final era o soluţie. Poate că drumul până acolo meritase. Trecură câteva minute. Camerele din Sala Parlamentului se mişcau înainte şi înapoi, surprinzând agitaţia crescândă. Mami coborâse de pe platformă cu unchiul Hrunk. Un paing zbârlit, în haine negre, se apropie de ei. Pedure. Începu o ceartă…

Dintr-odată, nimic nu mai avu importanţă. Brent se frecă de ea.

– Veşti proaste, îi spuse, dar tot fără să-şi scoată casca. I-am pierdut pe toţi. Şi pe vechiul nostru prieten.

Lighthill sări de pe stinghia de joc şi făcu semn echipei. Parcă ar fi scos un fluierat strident. Membrii ei se ridicară în picioare, îşi aşezară coşurile pe spate şi se îndreptară spre ieşire. Brent îşi smulse casca şi

o şterse afară cu un pas înaintea lui Lighthill.

În spatele lor, Viki văzu priviri curioase, dar majoritatea clienţilor erau prea atraşi de televizor ca să le dea atenţie.

Echipa ei coborâse deja două etaje când începură să urle alarmele de atac.

– Ce vrei să spui, nu mai avem sprijinul deviaţilor? A fost tăiată conexiunea? Găsise cumva Trinli toate conexiunile?

– N-nu, domnule. Cel puţin, nu cred.

Caporalul Marli, deşi competent, nu era Kal Omo.

– Mai putem trimite semnale ping, dar canalele de control nu răspund. Domnule… e ca şi cum cineva i-a deconectat pe deviaţi.

– Hmm… Da.

Asta era fie o nouă surpriză de-a lui Trinli, fie mai exista un trădător în Mansardă. În orice caz… Nau se uită la Ezr Vinh, aflat de partea cealaltă a camerei. Ochii îi luceau de durere. În spatele lor se ascundeau secrete importante, dar Vinh era la fel de rezistent ca toţi speculanţii pe care-i interogaseră el şi Ritser până când îşi dăduseră sfârşitul. Îi va lua timp sau o metodă specială ca să scoată adevărul de la el. Timp nu aveau. Se întoarse spre Marli.

– Mai pot vorbi cu Ritser?

– Cred că da. Mai avem conexiunea cu staţia laser din exterior.

Bătu uşor pe consolă. Nau îşi înăbuşi impulsul de a se lua de stângăcia lui. Dar fără sprijinul deviaţilor, toţi erau stângaci. *Am putea la fel de bine sa fim Qeng Ho.*

Marli zâmbi dintr-odată.

– Conexiunea cu *Mâna Invizibilă* este încă activă, domnule! Tocmai v-am stabilit legătura cu microfonul de la rever.

– Foarte bine… Ritser! Nu ştiu câte ai aflat, dar…

Îi povesti pe scurt dezastrul, încheind cu:

– Nu voi putea fi contactat în următoarele sute de secunde; evacuez totul în L1-A. Problema de bază: fără deviaţi, mai poţi duce la bun sfârşit operaţiunea de la sol?

Cel puţin zece secunde trebuiau să treacă până primea un răspuns. Nau se uită la garda care supravieţuise.

– Ciret, ia-i pe Tung şi pe deviaţi. Ne mutăm în L1-A.

Din depozitul de armament aveau putere de viaţă şi de moarte asupra tuturor celor din L1, fără automate care să intervină. Nau deschise dulapul din spatele lui şi apăsă pe o telecomandă. O secţiune din podea se dădu la o parte, dezvelind un chepeng. Tunelul de sub el ducea exact la depozitul de armament, direct prin Diamantul Unu. Nu fusese dotat niciodată cu localizatoare sau intersectat de trasee perpendiculare. Încuietorile de la ambele capete reacţionau numai la amprenta degetului său mare. Atinse cititorul de amprente. Cum

putuse Trinli să-l saboteze? Nau îşi alungă panica şi apăsă încă o dată cu degetul. Tot roşu. Încă o dată. Becul clipi în sfârşit verde şi trapa se roti în poziţia deschis. Probabil că software-ul se corela cu tensiunea lui şi trăgea concluzia că era constrâns. Am putea fi blocaţi în capătul celălalt. Apăsă cu degetul pentru încuietoarea îndepărtată. Cedă şi ea, dar numai după două încercări.

Ciret şi Tung reveniră, împingându-l pe Ali Lin în faţa lor.

– Încălcaţi regulile, îi mustră bătrânul. Ar trebui să călcăm, uite-aşa, să atingem podeaua cu tălpile.

Ali Lin era nervos şi dezorientat. Deviaţilor nu le plăcea să fie distraşi de la preocuparea lor. Foarte probabil, smulsul buruienilor din grădina comandorului fusese pentru Ali o sarcină la fel de importantă ca delicata împreunare a genelor. Acum se pomenea obligat să intre în cabană, unde constata că se încălca eticheta falsei gravitaţii din parcul său.

– Stai cuminte şi taci din gură. Ciret, dezleagă-l pe Vinh. Îl luăm şi pe el.

Ali rămase nemişcat, cu picioarele lipite de podeaua care-l trăgea spre ea. Dar nu-şi ţinu gura. Se uită dincolo de Nau cu expresia pierdută tipică şi continuă să se plângă:

– Distrugi totul, nu-ţi dai seama?

Dintr-odată, răsună vocea lui Brughel:

– Domnule, aici situaţia e sub control. Deviaţii de pe *Mână* sunt încă online. Nu vom avea nevoie de serviciile cu defazaj mare decât după căderea bombelor. Phuong zice că, pe termen scurt, ne e mai bine fără L1. Înainte de a se bloca, unităţile lui Reynolt au început s-o ia razna. Iată graficul de atac. Southmost o să ardă în şapte sute de secunde. Curând după aceea, *Mâna* va survola câmpurile de antirachete ale Concordiei. O să le distrugem chiar noi…

Răspunsul lui Brughel se transforma într-un raport – soarta convorbirilor la distanţă. Lin tăcuse. Nau simţi rece la spate, căldura soarelui scădea. Un nor? Se răsuci… şi văzu, pentru prima oară, un deviat care nu privea în gol. Tung îl ocoli pe Lin ca să se uite pe fereastra care dădea spre lac.

– Drace! şopti garda.

– Ritser! Au apărut alte probleme. Te contactez eu.

Vocea de pe *Mâna Invizibilă* trăncăni mai departe, dar n-o ascultă nimeni.

Ca în mitul balacrean al ondinelor, apele lacului din North Paw se adunaseră treptat, ridicându-se şi revărsându-se peste malul proiectat cu grijă de Ali

Lin. „Lumina soarelui” tremura prin milioane de tone de apă care se înălţa în talazuri. Chiar fără comenzi, lacul ar fi trebuit să rămână pe loc. Dar inamicul lăsase servovalvele din matcă deschise… şi apa

începuse să oscileze până când atinsese dimensiuni catastrofale.

Nau plonjă spre trapa tunelului. Se ţinu bine şi acţionă acoperirea masivă de siguranţă. Zidul de apă atinse cabana. Clădirea gemu şi ferestrele se sparseră în faţa unui munte lichid care avansa cu peste un metru pe secundă.

Zidul de apă se risipi într-o mie de braţe care căutau să-şi facă loc prin peretele spart, mişunând reci în jurul lui Nau, îndepărtându-l de trapă. Ţipete, urlete, înecate rapid. Nau fu înghiţit de apă. Nu se auzea decât huruitul cabanei sale care se transforma într-o ruină. Întrezări pentru ultima oară biroul său, masa din lemn noduros, şemineul de marmură. Apoi tsunamiul cel lent răbufni prin peretele opus şi Nau fu ridicat tot mai sus, prins în vârtejuri.

Tot sub apă, plămânii îi ardeau. Îngheţa de frig. Se răsuci, încercând să desluşească ceva dincolo de contururile vagi. Cea mai clară imagine era în jos: verdele pădurii din spatele cabanei. Înotă în jos, căutând aerul.

Reuşi să se elibereze, trimiţând panglici de apă în faţă, plonjând în spaţiul deschis. O secundă sau două pluti singur, alunecând repede, ca să nu-l ajungă marea zburătoare. Aerul se umplu de un zgomot pe care nu şi-l imaginase niciodată, un huruit unsuros, vuietul a milioane de tone de apă răsucindu-se, împrăştiindu-se, căzând. Talazul izbise tavanul peşterii, iar acum marea cobora, iar el se afla sub ea. În pădurea de dedesubt, fluturii se opriseră din cântat. Se adunau în roiuri masive, în galeriile cele mai mari. Dar în depărtare, ceva se mişca. Nişte punctuleţe ţopăiau în aer lângă marea terorizantă. Pisoii înaripaţi! Nu le era deloc frică – dar Nau ştia de la Qiwi că erau o veche rasă aeriană. Unul plonjă în apă, dispăru, apoi ieşi iar la suprafaţă. Afurisitele de pisici erau suficient de agile încât să supravieţuiască.

Se întoarse din nou şi se uită înapoi prin apă, în lumina soarelui din parc. Sclipea aurie peste ruine, peste siluete omeneşti prinse ca insectele în chihlimbar. Dădeau din mâini înotând spre el, unii mai slăbiţi, alţii hotărâţi, cu forţă. Marli ieşi la aer. În clipa următoare, Tung sparse zidul de apă, urmat de Ciret cu Ali Lin în braţe. *Bun băiat!*

Mai era o siluetă, Ezr Vinh. Speculantul ieşi din apă pe jumătate, cam la zece metri distanţă de restul. Ameţit, gata să se înece, era totuşi mai treaz decât în timpul interogatoriului. Se uită în jos, la vârfurile copacilor spre care alunecau şi scoase un sunet care putea fi luat drept râs.

– Eşti prins în capcană, comandorule. Pham Nuwen e mai deştept ca tine.

– Cine?

Speculantul miji ochii spre el şi-şi dădu seama că lăsase să-i scape o informaţie pe care până atunci o protejase din toate puterile. Nau îi

făcu semn lui Marli.

– Adu-l aici.

Dar Marli nu avea în ce să se împingă pentru un impuls. Vinh sări în apă şi se trase în jos – se îneca, dar scăpa de ei.

Marli se întoarse, trase cu pistolul în pădure şi se lansă în spate, spre cascada de apă. Nau văzu silueta lui Vinh luminată de soare, zbătându-se neputincioasă, la câţiva metri sub apă.

Vârfurile copacilor se frecară unele de altele în jurul lor. Marli se uită disperat în stânga şi-n dreapta.

– Trebuie să ne dăm la o parte, domnule!

– Atunci omoară-l.

Nau se agăţa deja de vârfurile copacilor. Deasupra lui, Marli trase câteva serii scurte. Proiectilul zburător era conceput să sfârtece carnea; în apă, nu avea bătaie suficientă. Dar Marli avu noroc. O ceaţă roşie se ridică în jurul picioarelor speculantului.

Dar nu mai era timp. Nau avansa din creangă în creangă, prin spaţiile libere de sub coroana pădurii. Auzea de peste tot cum trosnesc ramuri în timp ce apa năvălea prin galerii şi avene, un zgomot care invocă focul şi umezeala deopotrivă. Zidul de apă se sfărâmă în milioane de degete fractalice, răsucindu-se, înfăşurându-se, unindu-se. Atinse marginea unui roi de fluturi. Un tril de o forţă nemaipomenită, cum Nau nu mai auzise niciodată, brăzdă aer şi apă, apoi roiul fu înghiţit.

Marli ţâşni în faţa comandorului şi se întoarse spre el.

– Apa e între noi şi intrarea generală, domnule.

Prinşi în capcană, exact cum spusese speculantul.

Cei patru se deplasară de-a lungul ierburilor, paralel cu zidul parcului. Deasupra lor, acoperişul de apă se lăsa tot mai jos. Trecuse de coroanele copacilor şi cobora în continuare. Soarele strălucea din toate direcţiile, prin zeci de metri de apă. Lacul fusese enorm. În parc existau precis goluri de aer, dar ei nu avură norocul să dea peste unul. Spaţiul lor era o peşteră cam îngustă, înconjurată de apă din patru părţi.

Pe Ali Lin trebuiră să-l târască din creangă în creangă. Părea fascinat de spiritul apei şi habar nu avea de pericol.

Poate…

– Ali! strigă Nau cu asprime.

Ali Lin se întoarse către el. Dar nu se încruntă din cauza întreruperii; surâdea.

– Parcul meu! E distrus… Dar acum mă gândesc la ceva mai frumos, ceva ce nimeni n-a mai făcut. Putem crea un adevărat lac în microgravitaţie, cu bule şi stropi care apar şi dispar, pe rând. Există animale şi plante care ar putea…

– Ali. Da! Da, o să construieşti un parc mai frumos, îţi promit. Acum

trebuie să ştiu dacă există vreo cale de a ieşi din parc… fără să ne înecăm mai întâi.

Slavă cerului că deviatul vedea şi o parte pozitivă. În ultimele sute de secunde, fusese privat de preocupările lui centrale în mod repetat. Devotamentul deviaţilor era de neclintit, dar, dacă aveau impresia că intervii între ei şi specialitatea lor… După o clipă, Ali scutură din umeri şi spuse:

– Bineînţeles. Există un canal de derivaţie după bolovanul acela. Nu l-am sudat niciodată.

Marli plonjă şi căută bolovanul. Un canal, aici? Fără vizor, Nau nu avea de unde să ştie. Dar existau cu zecile în parc, doar prin ele aduceau gheaţa şi apa de la suprafaţă.

– Deviatul are dreptate, domnule! Şi codul de deschidere funcţionează.

Nau şi ceilalţi ocoliră pietroiul şi se uitară în groapa descoperită de Marli. Între timp, zidurile peşterii lor de aer – ai bulei lor – începură să se mişte. Încă treizeci de secunde, şi peste ea avea să treacă apa. Marli se uită la Nau şi-şi mai pierdu din entuziasm.

– Domnule, acolo vom fi feriţi de apă, dar…

– Dar nu avem unde să mergem. Corect. Ştiu.

Canalul se termina cu o trapă sigilată, iar în spatele ei – vid. O fundătură.

O stalactită lichidă, uşor ondulată, picură pe fruntea lui Nau. Comandorul se lăsă pe vine lângă Marli. Muntele de apă se retrăgea şi, pentru o clipă, tavanul peşterii se ridică. *Pas cu pas, am pierdut totul. Incredibil.* Şi, dintr-odată, Nau îşi dădu seama că informaţia care-i scăpase lui Ezr Vinh era adevărată. Pham Trinli nu era Zamle Eng; fusese o minciună convenabilă, croită special pentru el. În toţi anii aceştia, eroul său – aşadar, cel mai mare duşman al său – fusese lângă el. Trinli era Pham Nuwen. Pentru prima oară din copilărie, pe Nau îl cuprinse o teamă paralizantă.

Dar Pham Nuwen avusese şi el defectele lui, slăbiciunile lor morale permanente*. Am studiat cariera omului toată viaţa şi mi-am însuşit părţile ei bune. Îi cunosc slăbiciunile, mai bine ca orice. Şi ştiu cum să mă folosesc de ele.* Se uită la ceilalţi şi făcu o socoteală: un bătrân pe care îl iubea Qiwi, câteva dispozitive de comunicaţie, arme şi soldaţi. Suficient.

– Ali, nu există o cutie de conexiune în capătul celălalt al canalelor? Ali!

Deviatul, care studia tavanul ondulat, coborî privirea.

– Da, da. A trebuit să ne coordonăm foarte bine când am adus gheaţa.

Nau îi făcu semn lui Marli să coboare în canal.

– E în regulă. O să meargă.

Unul câte unul, se strecurară prin deschizătura îngustă. În jurul lor, fundul bulei se despică. Apa se ridica la jumătate de metru deasupra pământului şi creştea. Tung şi Ali Lin coborâră în canal sub un şuvoi de apă. Ciret se strecură ultimul şi trânti trapa în spatele lor. Pătrunseră câteva zeci de litri de apă. De partea cealaltă a trapei, auziră cum se adună apa în şuvoaie.

Nau se răsuci spre Marli, care-şi aprinse laserul de comunicaţii pe post de lumină difuză.

– Hai să mergem până la cutia de conexiune, caporal. Ali Lin mă va ajuta să lansez un apel.

Pham Nuwen fusese la un pas de victorie, dar Nau încă mai avea raţiunea şi abilitatea de a-i atrage şi manipula pe alţii. În timp ce avansau prin canal, se gândi ce i-ar putea spune lui Qiwi Lin Lisolet.

Generalul Smith coborî de pe stinghia vorbitorilor. Informaţiile de pe cardurile lui Tim Downing fuseseră distribuite Aleşilor, iar acum cinci sute de capete meditau asupra propunerii. Hrunkner Unnerby stătea în umbră, în spatele stinghiei, şi se minuna. Smith mai făcuse un miracol. Într-o lume dreaptă, ar avea efect, fără îndoială. Cu ce-ar mai putea contraataca Pedure?

Smith se dădu înapoi până ajunse în dreptul lui.

– Vino cu mine, sergent. Am văzut pe cineva cu care vreau să stau de vorbă de foarte multă vreme.

Urma să se voteze mai târziu, în cursul zilei.

Înainte de asta, se putea ca unii să vrea să-i pună generalului întrebări. Era timp suficient pentru manevre politice. Hrunkner şi Downing îl urmară pe general până în capătul opus al avanscenei, blocând ieşirea. Un păianjen scorţos, cu pantaloni extravaganţi, se îndrepta spre ei. Pedure. Anii nu fuseseră prea blânzi cu ea. Ori poate erau adevărate poveştile despre tentativele de asasinat. Vru s-o ocolească pe Victory Smith, dar generalul i se aşeză în faţă şi îi zâmbi:

– Bună ziua, ucigaşă de copii. Mă bucur să te cunosc în persoană.

Pedure şuieră.

– Da. Şi dacă nu te dai la o parte, voi fi încântată să te omor şi pe tine.

Cuvintele nu fură rostite prea accentuat, dar briceagul din mâna ei spunea destule.

Smith întinse braţele în lateral, o mişcare amplă, care să atragă atenţia întregii săli.

– În faţa acestei adunări, Onorată Pedure? Nu prea cred. Eşti…

Smith ezită, duse două mâini la cap şi păru că ascultă. Îi sunase telefonul?

Pedure stătea şi se holba la ea, plină de suspiciune. Era o femeie mică, cu chitina roasă şi gesturi prea iuţi. O privelişte absolut

nedemnă de încredere. Probabil că era atât de obişnuită să omoare de la distanţă, încât uitase de mult ce înseamnă farmec personal şi dezinvoltura în exprimare. Aici nu era în elementul ei, trebuia să se implice direct. Asta îl făcu pe Unnerby o idee mai încrezător.

Jacheta Pedurei începu să bâzâie. Ascunse briceagul şi scoase telefonul. În clipa aceea, cele două comandante ale agenţiilor de spionaj arătau ca două prietene vechi puse pe depănat amintiri.

– Nu!

Pedure începu să tremure; nu vorbea, ţipa. Apucă telefonul cu mâinile pentru mâncat şi mai că şi-l îndesă în gură.

– Nu aici! Nu acum!

Faptul că se dădeau în spectacol nu părea s-o deranjeze.

Generalul Smith se întoarse spre Unnerby.

– Planurile tuturor s-au dus de râpă, sergent. Trei proiectile lansate pe gheaţă se îndreaptă spre noi. Avem la dispoziţie aproximativ şapte minute.

În prima clipă, privirea lui Unnerby căzu pe cupola de deasupra lor. Se aflau la trei sute de metri sub pământ, protejaţi împotriva armelor nucleare tactice, însă el ştia că Frăţia făcuse mari progrese. O lansare triplă ar fi, foarte probabil, un atac de penetrare la mare adâncime. *Totuşi... Am contribuit la proiectarea acestui loc.* Existau scări în apropiere, duceau în zone mult mai adânci. O atinse pe Smith pe un braţ.

– Doamnă general, vă rog. Urmaţi-mă.

Porniră înapoi, de-a latul avanscenei.

Răi sau buni, Unnerby întâlnise curajul şi laşitatea printre toţi. Pedure… ei, bine, pe Onorata Pedure mai că o apucaseră spasmele de panică. Se răsucea în toate părţile în salturi mici, răcnind la telefon în limba ocultţilor. Se opri brusc şi se întoarse spre Smith. Teroarea se confrunta cu uimirea.

– Proiectilele. Sunt ale tale! Tu…

Scoase un urlet şi se năpusti spre spatele lui Smith, cu briceagul pe post de extensie a braţelor ei celor mai lungi.

Unnerby se strecură între ele înainte ca Smith să se întoarcă. Îi trase una Pedurei cu umerii lui tari şi-o trimise zburând prin aer. În jurul lor se creă confuzie. Subordonaţii Pedurei se ridicară învălmăşindu-se de la podea şi fură întâmpinaţi de soldaţii lui Smith, care coborâră legănându-se din galeria invitaţilor. Şocul se răspândi în toată sala când păianjenii ridicară privirea de pe documente şi văzură cine se bate. Atunci răsună un ţipăt de undeva din spate de tot:

– Priviţi! Ştirile de pe reţea! Concordia ne-a atacat cu bombe!

Unnerby îi conduse pe general şi pe soldaţii lui spre o intrare laterală. Coborâră scările în goană către puţurile ascunse care duceau la centrul de siguranţă. Mai aveau de trăit şapte minute? Poate. Dintr-

odată, Hrunkner îşi simţi inima uşoară. Ceea ce le rămânea era atât de simplu, aşa cum fusese alături de Victory, cu ani în urmă. Viaţa şi moartea, o mână de soldaţi de nădejde şi câteva minute ca să ia o hotărâre.

55

Belga Underville, ofiţer superior, venise la Centrul de Comandă şi Control. Asta nu însemna prea mult; ea ţinea de spionajul intern. Ceea ce se întâmpla aici i-ar fi putut schimba meseria pentru totdeauna, dar ea nu aparţinea de această ierarhie, făcea doar legătura cu apărarea civilă şi forţele administrative ale regelui.

Belga se uita la Elno Coldhaven[7], proaspătul şef al spionajului extern, ofiţerul comandant al centrului. Coldhaven era la curent cu cascada de eşecuri care puseseră capăt carierei predecesorului său. Ştia că Rachner Thract nu era prost şi, probabil, nici trădător. Elno îndeplinea acum aceeaşi funcţie, iar şefa era plecată din ţară. Opera fără o reţea de siguranţă. Nu o dată, în ultimele zile, o luase pe Underville deoparte şi-i ceruse sfatul, cu toată sinceritatea. Ea bănuia că acesta era motivul pentru care şefa îi ceruse să rămână aici, în loc să se întoarcă în Princeton.

Centrul se afla la doi kilometri sub promontoriul Comandamentului Teritorial, dedesubtul fostului Refugiu Regal. Cu un deceniu în urmă, fusese imens, adăpostise zeci de tehnicieni şi monitoarele caraghioase, cu tub catodic, ale vremii. În spatele lor fuseseră sălile de şedinţe cu pereţi de sticlă şi punţi de supraveghere pentru ofiţerii care conduceau şedinţele. Însă an după an, sistemele de calcul şi reţelele se perfecţionau. Acum Agenţia de Informaţii a Concordiei avea spioni şi echipamente superioare, iar Centrul de Comandă şi Control ocupa o singură sală de conferinţe. O sală de conferinţe tăcută, stranie, cu stinghii orientate spre exterior. Aerul era proaspăt, trăgea un curent uşor; luminile puternice nu lăsau nicio umbră. Existau monitoare de date, dar acum cele mai simple aveau douăsprezece culori. Mai existau încă tehnicieni, dar fiecare dintre ei se ocupa de o mie de noduri distribuite în tot continentul şi în sistemul de recunoaştere din spaţiul vecin. Indirect, fiecare avea sute de specialişti disponibili pentru interpretare. Opt tehnicieni, patru ofiţeri superiori şi un comandant.

Pe ecranul central se vedea şefa în timp ce era prezentată parlamentului. Acelaşi lucru vedea şi restul lumii, spionajul extern hotărâse să nu încerce să strecoare echipamente video speciale în Sala Parlamentului. Unul dintre tehnicieni lucra cu cadre fixe preluate din imagine. Afişă un montaj din douăsprezece cadre şi se jucă cu lumina. Un personaj cu înfăţişare scorţoasă apăru pe ecran. Nu se vedeau bine detaliile îmbrăcămintei negre. Lângă Belga, generalul Coldhaven şopti:

– Bine. Asta-i o identificare pozitivă. Bătrâna Pedure în persoană. Nu poate să-şi joace rolul prea bine, câtă vreme şi ea e în pericol.

---

7 *Coldhaven* – adăpost friguros (n. tr.).

Underville nu-l ascultă foarte atentă. Se întâmplau prea multe… Discursul generalului o şocase mai mult decât apariţia Pedurei. Când Smith le oferise sudiştilor să ia ostatici, câţiva tehnicieni ridicaseră capetele şi le împietriseră mâinile de mâncat. „Dumnezeule”, îl auzi ea mormăind pe Elno Coldhaven.

– Da, şopti şi ea. Dar, dacă o acceptă, s-ar putea să scăpăm de război.

– Dacă îl aleg pe rege ca ostatic. Însă dacă îl cer pe generalul Smith…

Dacă Smith trebuia să rămână la Southmost, lucrurile s-ar complica foarte tare, mai ales pentru Elno Coldhaven. Acesta nu reuşi să-şi mascheze tulburarea. *Deci şi pentru ele o noutate.*

– O să ne descurcăm, rosti Kred Dugway, comandantul Apărării Aeriene.

Dugway era singurul general prezent, în afară de Coldhaven. Fost superior al acestuia, fusese printre cei care-l criticaseră cel mai aspru pe bietul Thract. Şi încă se credea şeful lui Elno.

Generalul Smith coborâse de pe stinghia vorbitorilor. Îi înmână propunerea formală lui Tim Downing. Camera o urmări coborând de pe platformă.

– Se îndreaptă spre Pedure!

Dugway chicoti.

– Ei, asta o să fie extrem de interesant.

– Drace!

Camera se întoarse la maiorul Downing, care distribuia copii ale propunerii generalului.

– Nu poţi să mi-o arăţi pe şefă? Mai are conexiune audio?

– Nu, domnule, îmi pare rău.

Pe monitoarele Apărării Aeriene pâlpâiră culorile de atenţionare. Tehnicianul se aplecă şi şuieră ceva prin conexiunea audio. Apoi rosti:

– Domnule, nu înţeleg ce se întâmplă, dar…

Dugway împunse cu o mână harta cu situaţia tactică din Southland.

– Alea sunt bombe!

Da. Până şi Belga recunoscu codurile. Cruciuliţe marcau zonele de lansare estimate. O lansare triplă. Nu din Southland, din submarine sub gheaţă. Ar putea fi… Nu puteau fi decât ale Frăţiei. Concordia şi Frăţia erau singurele naţiuni cu dispozitive de lansare a proiectilelor din tuneluri de gheaţă.

Acum apărură pe ecran primele estimări ale ţintelor. Trei cercuri marcau vecinătatea polului sudic.

Coldhaven făcu un gest ferm către tehnicienii de control al atacurilor.

– Daţi strălucire maximă.

Pe ecranul principal, camerele panoramau încă Sala Parlamentului, absorbind reacţiile la discursul generalului Smith.

O tehniciană se ridică de pe stinghia ei.

– Domnule! Rachetele acelea sunt ale noastre. Sunt din zona Şapte, de pe Icedug şi Crawlunder!

– Ce-ai zis? sări Generalul Coldhaven, tăind vorba fostului său şef.

– Rapoarte automate chiar de pe nave. Încerc să iau legătura cu căpitanii lor, domnule… încă ne descifrăm încriptările.

Dugway se repezi la raport.

– Şi până nu vorbim direct cu ei, eu nu cred nimic. Îi cunosc pe comandanţii ăia. Acolo se întâmplă ceva ciudat.

– Bombele şi ţintele sunt adevărate, domnule!

Tehniciana bătu în cruciuliţe şi cercuri.

Dugway:

– N-ai altceva decât nişte lumini frumoase!

– E pe toată reţeaua de siguranţă, domnule, direct de la sateliţii noştri de detecţie.

Coldhaven le făcu amândurora semn să tacă.

– Situaţia seamănă cu problemele de care s-a lovit predecesorul meu.

Dugway îl fulgeră din priviri pe fostul său protejat… apoi, treptat, înţelese.

– Da…

– Nu numai noi am auzit, mormăi Coldhaven. Pe reţelele radio analogice circulă nişte zvonuri.

Mai existau păianjeni care le foloseau; Underville avea agenţi la ţară care se opuneau modernizării. Surpriza era că la Comandamentul Teritorial se luau în serios aceste comunicaţii. Coldhaven văzu expresia de pe faţa Belgăi.

– Soţia mea lucrează la muzeul tehnic. Îşi lumină înfăţişarea cu un zâmbet. Zice că prietenele ei vechi din reţeaua radio nu sunt ţicnite. Şi acum vedem şi noi imposibilul. În trecut, când apăreau neconcordanţe, puteam da vina pe tâmpenia altuia. Acum…

Timpul de sosire pe cercurile care se micşorau treptat scăzuse sub trei minute. Sateliţii indicau toţi aceeaşi ţintă: Southmost.

Underville avu o scurtă şovăială. Paranoicul de Thract… să fi spus adevărul?

– Poate că lansarea e artificială. Orice vedem…

– Cel puţin orice vedem pe reţea…

– … ar putea fi o minciună.

Ăsta era coşmarul teribil al tehnofobilor.

Dugway pricepu cum stăteau lucrurile, în cele din urmă. Încrederea lui, consolidată timp de douăzeci de ani, se destrăma.

– Dar încriptarea, dubla verificare… ce putem face, Elno?

Coldhaven se pierdu cu firea. Teoria lui era acceptată şi asta îi conducea la dezastru.

– Putem… putem opri sistemele. Putem disocia comanda şi comunicaţiile de reţea. Am văzut asta într-un joc de-a războiul… numai că şi asta era pe reţea!

Belga îi puse două mâini pe umeri.

– Eu zic s-o faci. Putem folosi reţeaua radio analogică de la muzeu. Am şi eu subordonaţi, curieri. Va dura mai mult…

Prea mult, dar măcar vor afla cu ce se confruntă.

Mai erau şi alţii pe reţea – Nizhnimor, regele însuşi – şi acum nu îi mai venea nimănui să se încreadă în nimic. Dugway era de faţă, dar Elno Coldhaven era comandantul CCC. Elno ezită, dar nu ţinu cont de părerea fostului său şef. Îşi chemă sergentul-şef.

– Reţea coruptă. Vreau să duci mesajul la muzeu personal.

– Să trăiţi!

Tehnicianul urmărise conversaţia şi nu părea atât de şocat ca superiorii lui. Cercurile din jurul ţintelor indicau două minute până la impact. Pe ecranul principal, pe care se transmitea de la Sala Parlamentului, se vedea că acolo domneşte haosul. Preţ de-o clipă, Underville se înfioră de groază la vederea scenelor. Bieţii păianjeni. Înainte, războiul fusese un nor ameninţător la orizont; acum Aleşii din Ţara Sudului se pomeniseră centrul unei explozii care se va petrece peste două minute. Unii împietriseră cu ochii în sus, unde vor exploda megatonele. Alţii goneau în jos pe scările acoperite de covoare, căutând o cale de a ieşi, de a coborî mai adânc. Iar undeva, în spatele imaginilor, generalul Smith se confrunta cu aceeaşi soartă.

Printr-o minune, sergentul avea copii listate cu Planul Reţea Coruptă. Le înmână tehnicienilor şi iniţie procedurile de deschidere a uşilor blindate din CCC.

Însă uşile se deschideau deja. Belga înţepeni. Nimic nu trebuia să intre până la terminarea schimbului sau până când Coldhaven dădea codul de deschidere. O gardă CCC intră mergând cam confuză, cu arma într-o poziţie nelalocul ei.

– Am văzut că aveţi permisiunea, doamnă, dar nimeni nu are voie…

Un glas vag cunoscut îl întrerupse din spate:

– Prostii. Avem permisiunea şi ai văzut că uşile s-au deschis. Te rog să te dai la o parte.

Un tânăr locotenent păşi în cameră. Uniformă neagră simplă, ţinută zveltă, impunătoare. Lăsa impresia că Victory Smith nu numai că scăpase din Southmost, dar se întorcea întinerită, aşa cum o văzuse Underville prima oară. După locotenent veneau un caporal uriaş şi o echipă de soldaţi. Majoritatea intruşilor aveau arme scurte de atac.

Generalul Dugway şuieră mânios la tânărul locotenent. Ce naiv…

Atacul era unul mortal, mai mult ca sigur. Dar de ce nu trăgeau? Elno Coldhaven se dădu înapoi ocolindu-şi biroul şi căută cu mâinile un sertar invizibil. Belga se aşeză între el şi intruşi şi spuse:

– Eşti fata lui Smith.

Locotenentul înţepeni într-un salut.

– Da, doamnă. Victory Lighthill şi echipa ei. Suntem împuterniciţi de generalul Smith să facem inspecţii după cum considerăm noi necesar. Cu tot respectul, doamnă, pentru asta am venit aici.

Lighthill îl ocoli pe comandantul Apărării Aeriene; bătrânul Dugway spumega de furie, dar nu-şi găsea cuvintele. În spatele Belgăi, ferit de ea, Elno Coldhaven tasta coduri de comandă.

Lighthill ghici ce se petrece.

– Vă rog să vă depărtaţi de consolă, domnule general Coldhaven.

Caporalul enorm ridică arma în direcţia lui. Underville îl recunoscu: băiatul retardat al lui Smith.

Elno Coldhaven se retrase în spatele biroului cu mâinile ridicate în aer, înţelegând că nu era vorba de nicio „inspecţie”. Cei doi tehnicieni mai apropiaţi de uşă ţâşniră pe lângă intruşi. Dar soldaţii erau foarte rapizi. Se întoarseră, năvăliră asupra lor şi-i traseră înapoi în CCC.

Uşile blindate se închiseră încet.

Coldhaven mai făcu o încercare, cea mai jalnică dintre toate:

– Locotenent, automatele noastre de semnal sunt foarte corupte. Trebuie să scoatem din reţea Centrul de Comandă şi Control.

Lighthill se apropie de displayuri. Se mai vedea Sala Parlamentului, dar în spatele camerei nu se afla nimeni: se deplasă la întâmplare şi, în final, se centră pe tavan. Pe celelalte ecrane, luminile cele mai puternice se aprinseră, interogări către Centrul de Comandă, anunţuri de lansare făcute de forţele de atac nuclear ale regelui. Venea sfârşitul lumii.

În cele din urmă, Lighthill spuse:

– Ştiu, domnule. Am venit tocmai ca să vă împiedicăm să faceţi acest lucru.

Soldaţii ei se împrăştiară în toată încăperea, care acum deveni aglomerată. Niciun tehnician sau ofiţer nu le scăpa din ochi. Caporalul masiv deschise un coş şi începu să monteze aparatură suplimentară… monitoare de jocuri?

Dugway îşi recăpătă vocea:

– Am bănuit că există un spion sub acoperire. Am fost convins că e Rachner Thract. Ce proşti am fost!

În toată vremea asta, Victory Smith lucra pentru Pedure şi Frăţie.

O trădătoare în mijlocul lor. Explica totul, dar… Belga se uită la displayuri. Rapoartele lansărilor executate de Concordia veneau din toate direcţiile.

– Cât e real din toate astea, locotenente? E o minciună totul, chiar

şi atacul asupra Southmostului?

O clipă, Underville crezu că Lighthill nu-i va răspunde. Cercurile din jurul Southmostului ajunseseră nişte puncte. Imaginea cupolei din Sala Parlamentului mai rezistă o secundă. Apoi Belga avu impresia că piatra se umflă şi năvăleşte în jos, luminată din spate… şi ecranul se stinse. Victory Lighthill tresări şi, când, în sfârşit, îi răspunse, o făcu pe un ton calm, categoric:

– Nu. Atacul a fost real.

– Eşti sigur că o să mă vadă?

Marli ridică privirea de pe instrumentele lui,

– Da, domnule. Şi am semnal de liber pentru discuţie de la vizorul ei.

Tu urmezi, comandorule. Cel mai mare spectacol din viaţa ta.

– Qiwi! Eşti acolo?

– Da, mă…

O auzi cum inspiră adânc. O auzi. Nu primea nicio imagine; situaţia era disperată în realitate, nu o minciună.

– Tată!

Nau legăna capul şi umerii lui Ali Lin în braţe. Rănile deviatului erau cât nişte găuri mari, iar sângele se scurgea şuvoi prin bandajele improvizate. *Futu-i, sper că nu-i mort.* Trebuia să dea impresia de realitate; Marli se străduise din toate puterile.

– Vinh a fost, Qiwi. El şi Trinli au sărit pe noi şi l-au ucis pe Kal Omo. L-ar fi omorât şi pe Ali dacă… dacă nu i-aş fi lăsat să scape.

Cuvintele i se încălecau, alimentate de furie şi teamă sinceră şi inspirate de necesităţi tactice. Atacul sălbatic al trădătorilor, chiar în clipele critice, când o întreagă civilizaţie stătea pe marginea prăpastiei. Dezastrul de la North Paw.

– Am văzut cum se îneacă doi pisoi, Qiwi. Îmi pare rău, nu ne-am putut apropia să-i salvăm…

Cu multă măiestrie, se prefăcu că-şi pierde vocea.

O auzi cum se sufocă şi scoate sunetele ei caracteristice pentru momentele de groază absolută. Drace, nu cumva să-i declanşeze o cascadă de amintiri! Îşi înăbuşi teama şi spuse:

– Qiwi, mai avem o şansă. Au apărut trădătorii în bar?

A reuşit Pham Nuwen să ajungă la bar?

– Nu. Dar ştim că s-a întâmplat ceva foarte grav. Nu mai primim imagini din North Paw şi se pare că pe Arachna a început războiul. Asta e o conexiune privată, dar toţi m-au văzut când am ieşit din bar.

– În regulă. În regulă. E bine, Qiwi. Oricine lucrează cu Vinh şi Trinli e confuz încă. Avem o şansă, noi doi…

– Dar sunt convinsă că ne putem încrede în…

Qiwi renunţă să protesteze şi nu-i dădu de furcă.

Bine. Atât de curând după o sesiune de spălare a creierului, era cam nesigură pe ea.

– Bine, spuse ea. Dar eu pot fi de ajutor. Unde v-aţi ascuns? Într-unul dintre canale?

– Da, suntem prinşi sub trapa exterioară. Dar, dacă reuşim să ieşim, putem salva situaţia. L1-A…

– Care dintre canale?

– Păi…

Nau se uită la trapă. Văzu un număr în lumina dată de arma lui Marli.

– S-şapte-patru-cinci. Are vreo…

– Ştiu unde e. Ne vedem în două sute de secunde. Nu-ţi face griji, Tomas.

Doamne! Qiwi se recuperase incredibil de bine. Nau aşteptă un moment, apoi se uită întrebător la Marli.

– Legătura s-a întrerupt, domnule.

– Nu-i nimic. Realiniaz-o. Vezi dacă reuşeşti să-l prinzi pe Brughel.

Asta putea fi ultima şansă de a verifica starea operaţiunii de la sol înainte de a se încheia totul, într-un fel sau altul.

Mâna Invizibilă trecuse de orizontul Southmostului când căzură bombele. Cu toate acestea, displayurile lui Jau afişară sclipiri fulgerătoare în atmosfera superioară, iar sateliţii lor de urmărire transmiseră o analiză detaliată a dezastrului. Toate cele trei bombe îşi loviseră ţinta.

Dar Ritser Brughel nu era pe deplin mulţumit.

– Temporizarea n-a fost bună. N-au penetrat cum trebuia.

Vocea lui Phuong se auzi prin canalul public al punţii:

– Da, domnule. Depindeau de cunoştinţele militare de înalt nivel… cele din L1.

– Bine, bine. O să ne descurcăm şi aşa. Xin!

– Da, domnule?

Jau ridică privirea de pe consolă.

– Oamenii tăi sunt pregătiţi să atace câmpurile de antirachete?

– Da, domnule. Etapa de ardere care tocmai s-a încheiat ne va aduce deasupra majorităţii lor. O să distrugem o bună parte din forţele Concordiei.

– Domnule şef de piloţi, vreau să te ocupi personal…

Consola lui Brughel se trezi la viaţă. Ritser nu primi imagini, dar asculta. După un moment, spuse:

– Am înţeles, domnule. Recuperăm noi. Care e situaţia dumneavoastră?

Ce se întâmplă acolo sus? Ce se întâmplă cu Rita? Jau se obligă să se concentreze la planul de situaţie şi să nu asculte conversaţia. De fapt, îşi exploata deviaţii la maximum. Nu mai era vorba de subtilitate acum. N-aveau cum să ascundă operaţiunea de reţelele păianjenilor. Câmpurile de antirachete ale Concordiei se întindeau pe o fâşie din continentul nordic şi nu urmau decât aproximativ traiectoria *Mâinii Invizibile.* Piloţii lui Jau coordonau doisprezece deviaţi militari. Laserele cârpite ale *Mâinii* puteau doborî rampele de lansare de la suprafaţă, dar numai dacă aveau un timp de aşteptare de cincizeci de milisecunde. Dacă ar lovi totul, ar reuşi un dans miraculos al puterii de

foc. Câteva dintre ţintele cele mai adânci, zone ofensive, aveau să fie atinse de bombe excavatoare. Acestea fuseseră deja lansate şi desenau arcuri în jos, în spatele lor.

Jau se străduise din toate puterile ca lucrurile să iasă bine. *N-am avut de ales.* Tot la câteva secunde, mantra aceasta urca până în conştiinţa lui, ca răspuns la gândul *Nu sunt un măcelar,* la fel de persistent.

Dar acum… acum s-ar putea să existe o cale sigură de a se eschiva de la ordinele terifiante ale lui Brughel. *Fii sincer, tot un măcelar eşti.* Dar nu vei omorî sute, ci milioane de fiinţe.

Fără detaliile geografice şi strategice din L1, se puteau comite oricâte mici erori. O dovedea atacul asupra Southmostului. Degetele lui Jau alunecară pe taste, trimiţând sfaturi de ultimă oră oamenilor săi. Greşeala era subtilă, dar avea să genereze o serie de abateri aleatorii în asaltul asupra antirachetelor. Multe atacuri nu-şi vor nimeri ţinta. Concordia avea o şansă împotriva bombelor Frăţiei.

Rachner Thract patrula înainte şi înapoi în boxa vizitatorilor. Cât îi va lua lui Underhill să apară? Poate că paingul se răzgândise sau uitase de el. Santinela părea iritată şi ea. Vorbea în mare şoaptă pe o linie de comunicaţii.

În cele din urmă, auzi bâzâit de motoare ascunse. În clipa următoare, uşile vechi de lemn culisară lateral. Ieşi o insectă călăuzitoare, urmată îndeaproape de Sherkaner Underhill. Santinela veni în fugă din spatele boxei sale.

– Domnule, pot să vă spun ceva? Primesc…

– Da, dar mai întâi lasă-mă să vorbesc cu domnul colonel.

Underhill părea să se încovoie sub greutatea hanoracului şi devia în lateral cu fiecare pas. Santinela se foi în post, neştiind ce să facă. Răbdătoare, insecta îl ajută pe Underhill să meargă drept spre Thract.

Sherkaner ajunse la boxa vizitatorilor.

– Am câteva minute libere, domnule colonel. Îmi pare rău că ţi-ai pierdut slujba. Vreau să…

– Nu asta contează acum, domnule! Trebuie să vă spun ceva.

Era un miracol că ajunsese la Underhill. *Acum, dacă l-aş convinge înainte ca santinela să-şi ia inima în dinţi şi să intervină…*

– Automatele noastre de comandă sunt corupte, domnule. Am dovezi!

Underhill ridică braţele a protest, dar Rachner turui mai departe. Era ultima lui şansă.

– Pare o nebunie, dar aşa se explică totul. Există un…

Lumea explodă în jurul lor. Culori peste culori.

Durere mai mare decât arsurile celui mai fierbinte soare din închipuirea lui Thract. Pentru o clipă, numai durerea avu culoare,

absorbind conştienţa, teama, uimirea.

Apoi îşi reveni. Era în agonie, dar treaz. Zăcea în zăpadă şi resturi. Ochii lui... îl dureau ochii. Imaginile de Infern persistente îi ardeau ochii din faţă şi nu vedea nimic altceva cu ei. Imaginile erau siluete într-o fâşie de beznă cruntă: santinela şi Sherkaner Underhill.

Underhill! Thract se ridică în picioare şi împinse la o parte scândurile căzute peste el. Alte dureri îl asaltară. Nu-şi mai simţea spatele. *Aşa păţeşti dacă treci prin pereţi.* Făcu doi-trei paşi tremuraţi şi constată că nu avea nimic rupt.

– Domnule! Domnule profesor Underhill?

Parcă vorbea de la mare distanţă. Întoarse capul spre stânga şi spre dreapta, ca un copil cu ochi de bebeluş. Nu avea de ales; în ochii anteriori îi ardeau imaginile remanenente. Pe pantă, de-a lungul zidului curbat al căldării, se întindea un şir de gropi fumegânde. Dezastrul atingea proporţii greu de închipuit. Nu rămăsese în picioare niciuna dintre clădirile anexe ale lui Underhill şi focul înghiţea tot ce era inflamabil. Rachner făcu un pas spre locul unde stătuse santinela. Acolo însă dădu peste marginea unui crater abrupt, aburind. Panta de deasupra explodase. Thract mai văzuse ceva asemănător, dar în urma unui accident oribil, un depozit de muniţie izbit de artileria penetrantă. *Ce ne-a lovit? Ce ţinea Underhill dedesubt?* Întrebările i se formau în ungherele îndepărtate ale minţii, dar nu avea răspunsuri la ele, ci nenumărate alte griji mai urgente.

Auzi un şuierat de animal la picioarele lui. Întoarse capul. Era insecta lui Underhill. Stătea cu mâinile în poziţie de luptă, dar avea trupul contorsionat. Îi crăpase probabil carapacea. Când încercă s-o ocolească, insecta ţipă mai ascuţit şi încercă zadarnic să se extragă de sub scânduri.

– Mobiy! E-n regulă. E-n regulă, Mobiy.

Underhill! Vorbea înăbuşit, dar înăbuşite se auzeau toate sunetele. Când Thract ocoli insecta călăuzitoare, ea reuşi să iasă de sub scânduri şi-l urmă în direcţia de unde venea glasul lui Underhill. Şuiera, dar nu ameninţător. Mai degrabă scâncea.

Thract merse pe la marginea craterului, pe lângă mormane de resturi aruncate în aer. Laturile de sticlă alunecau deja, se prăbuşeau spre interior. Totuşi, nici urmă de Underhill.

Insecta o luă înaintea lui Rachner. Acolo, chiar în faţa ei: un singur braţ de păianjen ieşea ascuţit din învălmăşeală. Mobiy ţipă şi începu să sape. Thract o ajută imediat, aruncă scânduri, împinse la o parte praful cald. Cald? Fierbinte ca fundul căldării! Era groaznic să zaci îngropat în pământ fierbinte. Thract se puse mai zelos pe săpat.

Underhill era îngropat de la mijloc în jos. Capul îi ieşea treizeci de centimetri la suprafaţă. În câteva secunde, îi eliberară umerii. Pământul se clătină, alunecând odată cu marginea craterului. Thract

întinse braţele, şi le încolăci în jurul mâinilor lui Underhill… şi trase. Doi centimetri, trei… şi căzură amândoi pe pământ solid, exact când mormântul profesorului alunecă în groapă.

Insecta se târa în jurul lor şi nu mai voia să-i dea drumul stăpânului. Underhill o mângâie drăgăstos. Apoi se întoarse, clătină din cap prosteşte, aşa cum făcuse şi Thract. Suprafeţele cristaline ale ochilor săi se umpluseră de băşici. Sherkaner Underhill îl ferise pe Thract de explozie; toată partea de sus a capului bătrânului paing fusese expusă direct.

Underhill se uită spre groapă.

– Jaybert? Nizhnimor? şopti el neîncrezător.

Se ridică în picioare şi porni spre gaură. Şi Thract, şi insecta îl ţinură. La început, îi lăsă pe amândoi să-l conducă înapoi în vârful dărâmăturilor. Nu puteai fi sigur din cauza hainelor sale grele, dar se pare că avea cel puţin două picioare rupte.

– Victory? Brent? Mă auziţi? Am pierdut…

Se răsuci şi se holbă în groapă. De data asta, Rachner fu nevoit să-l reţină cu forţa. Paingul ba delira, ba îşi revenea. *Gândeşte!* Se uită şi el în groapă. Platforma elicopterului era înclinată, dar pământul de deasupra o ferise de dărâmăturile zburătoare. Elicopterul era tot acolo, aparent întreg.

– Domnule profesor! Am un telefon în elicopter. Haideţi, îl putem suna pe general de acolo.

Minciuna era cam subţire, dar Underhill era mai mult în delir decât raţional. Se clătină, gata să se prăbuşească, apoi avu un moment de pseudoluciditate:

– Un elicopter? Da… Ştiu eu ce trebuie făcut cu el.

– Bine. Haideţi să coborâm.

Thract porni spre scări, dar Underhill tot ezită.

– N-o putem lăsa pe Mobiy. Pe Nizhnimor şi pe ceilalţi, da. Sigur sunt morţi. Dar Mobiy…

Mobiy e pe moarte. Thract nu vorbi cu glas tare. Insecta se oprise din târât. Mişca greoi din braţe spre Underhill.

– E un animal, domnule, şopti Rachner.

Profesorul chicoti.

– E o chestiune de mărime, colonele.

Aşa că Thract îşi scoase jacheta şi improviză o legătură pentru insectă. Creatura cântărea cam patruzeci de kilograme şi atârna greu. Dar coborau, iar Sherkaner Underhill îl urmă fără alte pretenţii. Numai din când în când avea nevoie de ajutor ca să nu cadă de pe trepte. *Ce altceva mai bun ai avea de făcut acum, colonele?* Inamicul din umbră lovise, în sfârşit. Thract străbătu cu privirea de partea cealaltă a căldării, la modelul închipuit de ruinele fumegânde. Probabil că se repeta şi pe platou, nimicind apărarea strategică a regelui. Înaltul

Comandament fusese bombardat, fără îndoială. *Indiferent pentru ce anume am venit, acum e prea târziu.*

57

Taxiul plutea deasupra haosului din L1. Dedesubtul lor, gura canalului S745 stătea deschisă, scuipând aer şi particule de gheaţă. Dacă n-ar fi fost Qiwi, ar fi zăcut încă prizonieri sub trapă. Niciun deviat bine coordonat n-ar fi reuşit să aterizeze precum Qiwi, nici să deschidă trapa mai repede ca ea.

Nau îl aşeză pe Ali Lin pe scaunul din faţă, lângă Qiwi. Femeia întoarse ochii de la comenzi şi se strâmbă de durere:

– Tati? Tati?

Îi verifică pulsul şi se mai linişti.

– Cred c-o să reziste, Qiwi. Sunt automate medicale în L1-A şi…

Qiwi se trase înapoi în scaun.

– Depozitul…

Dar nu-şi luă ochii de la tatăl ei. Alunecă lin din starea de şoc şi începu să gândească. Brusc, întoarse capul şi încuviinţă:

– Bine.

Taxiul ţâşni pe micile jeturi reactive. Nau şi oamenii lui căutară imediat să se sprijine cu mâinile de suporturi. Qiwi forţa automatele leneşe ale taxiului.

– Ce s-a întâmplat, Tomas? Avem vreo şansă?

– Cred că da. Dacă ajungem în L1-A.

Îi povesti despre trădare, spunându-i adevărul, în afară de ce păţise Ali Lin.

Qiwi întoarse lin taxiul în poziţie de frânare. Mai avea puţin şi plângea.

– Se repetă masacrul Diem, nu-i aşa? Şi, de data asta, dacă nu-i oprim, o să murim cu toţii. Şi noi, şi păianjenii.

Bingo. Dacă n-ar fi spălat-o pe creier recent, fata ar fi făcut analogii riscante. Încă două-trei zile şi ar fi avut sute de nepotriviri de pus cap la cap; ar fi înţeles tot. Dar, în următoarele kilosecunde, analogia cu Diem era în favoarea lui.

– Da! Însă acum avem posibilitatea să-i oprim, Qiwi.

Taxiul coborî iute pe Diamantul Unu. Soarele semăna cu un satelit roşiatic; razele lui scânteiau pe ici, pe colo, pe rămăşiţele zăpezii furate de ei. Hammerfestul dispăruse după colţ. Foarte probabil, Pham Nuwen era prizonier în Mansardă. Individul era un geniu, dar nu învinsese decât pe jumătate. Dezactivase serviciile deviaţilor, dar nu oprise operaţiunea de pe Arachna şi nu îi contactase pe aliaţi.

Iar în acest joc, o jumătate de victorie nu însemna nimic. *Peste câteva sute de secunde, voi avea putere de foc în L1-A.* Strategia se va cristaliza în distrugere sigură, iar Pham Nuwen, din cauza slăbiciunii lui morale, îi va pune lui victoria în palme.

Ezr nu leşinase nicio clipă; dacă şi-ar fi pierdut cunoştinţa, nu s-ar

mai fi trezit. O vreme însă, se concentră numai asupra lui, asupra frigului care-l amorţea şi a durerii din umăr, care-i cobora până în braţ.

Nevoia de a trage aer în plămâni îl copleşi. Trebuia să fie aer undeva; parcul era plin de locuri respirabile. Dar unde se aflau? Se răsuci în direcţia din care bătea cel mai tare soarele artificial. Vagi sclipiri de raţiune îi amintiră că din partea aceea venise apa. Acum trebuia să se scurgă. *Înoată spre strălucire.* Mişcă din picioare cu mare greutate, cât îl ţinură puterile, şi se ajută de braţul sănătos.

Apă. Mai multă apă. O veşnicie de apă. Scânteind roşu în soare.

Ţâşni la suprafaţă, tuşind şi vomitând şi, în sfârşit, respirând. În jur, marea şi iar marea. Se zvârcolea şi se înălţa fără să-şi atingă marginile. Parcă trăia o poveste cu săbii şi piraţi de pe Canberra, pe care o urmărise în copilărie; era un marinar prins într-un vârtej etern. Se uită sus, tot mai sus. Apa se curba deasupra capului său. Peisajul marin era o bulă lată cam de cinci metri.

Odată cu orientarea, începu să-şi recapete şi judecata. Se răsuci şi se uită în jos şi în spate. Nici picior de urmăritori. Poate că nu conta. Apa din jur era pătată de sângele lui; îl putea gusta. Frigul îi încetinise scurgerea şi mai scăzuse din durerea care-i paraliza picioarele şi braţul sănătos.

Se uită prin apă, încercând să aprecieze la ce distanţă era bula lui de suprafaţa exterioară. Apa din partea cu soare părea puţin adâncă, dar… Se uită în jos şi înapoi, spre pădure. Văzu resturi de copaci prin lichidul tulbure. Apa nu era nicăieri mai adâncă de doisprezece metri. *Am scăpat de ocean.* Bula făcea şi ea parte dintr-un strop liber care plutea leneş pe cerul din North Paw.

Alunecând graţie unei combinaţii dintre microgravitaţie şi ciocnirea mării de tavanul peşterii, Ezr privi amorţit cum pământul urca spre el şi-l înconjura. Va ajunge în albia lacului, chiar lângă docul cabanei.

Când se petrecu, ciocnirea fu un vis lent, nu atinse niciun metru pe secundă. Dar apa bătea cu repeziciune, stropea şi lovea. Ezr mişcă din picioare şi din fund şi sări în sus, împărţind spaţiul cu stropi agresivi şi învârtindu-se odată cu ei. Auzi un pocnet, un ropot de aplauze mecanice, absurde. Învelişul de piatră al digului era la mai puţin de un metru distanţă. Întinse braţele şi aproape că reuşi să se oprească din învârtit. Apoi atinse piatra cu umărul rănit şi leşină de durere.

Se trezi după câteva secunde. Când îşi reveni, văzu că stătea la cinci metri deasupra albiei. Lângă el, piatra digului era acoperită de o dâră de muşchi şi pete – vechiul nivel al apei. Iar ropotul de aplauze… Privi dincolo de albie. Le zări, erau cu sutele: servovalvele stabilizatoare, continuând sabotajul care pusese apa în mişcare.

Ezr se căţără pe piatra dură a digului. Numai câţiva metri până sus, până la cabană… până unde fusese cabana. Recunoscu fundaţia.

Cioturile de zid rezistaseră. Dar un milion de tone de apă, chiar în mişcare lentă, fuseseră destul ca să dărâme clădirea. Pe ici, pe colo, dărâmăturile se balansau, agăţate de ruinele mai adânci.

Ezr avansă de la o ruină la alta, folosindu-se de mâna sănătoasă ca să se caţere pe ele. Apa se lăsase într-un strat adânc, care îmbrăţişa pădurea şi urca pe zidurile mai îndepărtate ale peşterii. Nici acum nu se liniştise. Stropi de apă de zece metri pluteau şi acum pe cer. În cele din urmă, poate că apa avea să se retragă în bazin, dar bijuteria lui Ali Lin era distrusă.

Ezr simţi că ameţeşte şi că i se tulbură vederea; durerea scăzuse. Undeva, acolo, în pădurea înecată, Tomas Nau era prins în capcană cu ceata lui de haiduci.

Ezr îşi aminti sentimentul de triumf care-l încercase când îi văzuse că se scufundă printre copacii de sub apă. *Pham a învins.* Dar nu acesta fusese planul lor iniţial. Nau îi ghicise cumva, aproape că-i omorâse pe amândoi. Poate că nu e deloc prins în capcană. Dacă Nau ar putea ieşi din peşteră, l-ar găsi pe Pham sau ar ajunge în L1-A.

Însă teama se retrăgea. Panglici roşi lipicioase pluteau în jurul lui. Înclină capul şi se uită la umăr. Pistolul electromagnetic al lui Marli îi zdrobise umărul, deschizând o arteră. Rana anterioară din umăr şi tortura creaseră accidental un garou, dar îmi pierd tot sângele. Logic, începu să se alarmeze, deşi nu voia decât să lase mâinile jos şi să se odihnească puţin. *Şi atunci vei muri şi Tomas Nau va învinge.*

Se forţă să meargă mai departe. Dacă ar putea opri sângerarea… nici vorbă, n-avea cum să-şi scoată jacheta. Renunţă la soluţiile imposibile. Disperarea i se furişa în minte. *Ce pot face în secundele care mi-au rămas?* Porni de-a latul ruinelor şi nu mai văzu decât pământul, la câţiva centimetri de faţa lui. Dacă ar găsi biroul lui Nau, măcar un set de comunicaţii. *Cel puţin l-aş preveni pe Pham.* Nici urmă de dispozitive, numai resturi şi iar resturi. Lemnul fin produs de Fong, cel cu fibra în spirală, se destrămase.

Un braţ alb şi gol ieşi de sub un dulap zdrobit. Mintea lui Ezr împietri de groază şi mister. *Pe cine a lăsat în urmă?* Pe Omo, da. Dar braţul era dezvelit, lucios, stors de sânge. Atinse mâna la încheietură. Aceasta tresări, îi alunecă printre degete. A, nu era deloc un cadavru, ci una dintre jachetele presurizate preferate de Nau. Îi veni o idee. *Poate ca să opresc sângerarea.* Trase de mânecă. O simţi cum alunecă, se blochează, apoi pluteşte liberă. Îşi pierdu echilibrul şi rămase cu jacheta în mână. Parcă dansa cu ea. Mâneca stângă se despică până la degete. Îşi vârî braţul în ea şi jacheta se închise de la degete la umăr. O trase peste spate şi înveli partea dreaptă în jurul braţului rănit. Acum putea să sângere până la moarte, nu se va mai vedea nicio picătură. *Strânge materialul.* Ridică din umeri până când materialul se strânse. Mai tare, un adevărat garou. Îşi plimbă mâna

stângă peste dreapta învelită, apăsând carnea de dedesubt până simţi agonia durerii. Dar materialul presurizat reacţionă şi se întări. Ţipă, iar ţipătul veni de foarte departe. Îşi pierdu cunoştinţa, dar se trezi repede.

Acum braţul său drept era imobilizat, cu mâneca presurizată la tensiune maximă. O modă cam excentrică, dar îi va salva viaţa.

Bău apa care se scurgea şi încercă să gândească.

Un mieunat plângăcios se auzi în spate. Pisoiul înaripat îşi făcu apariţia şi i se aşeză pe piept şi pe braţul sănătos. Ezr întinse mâna şi-l simţi cum tremură.

– Şi tu ai dat de belea? îl întrebă el, cu glas răguşit.

Pisoiul se holbă la el cu ochi mari şi negri, apoi se cuibări mai adânc în spaţiul dintre piept şi braţul stâng. Ciudat. În mod normal, un pisic bolnav fuge şi se ascunde; Ali avusese o grămadă de probleme cu ei, deşi purtau plăcuţe. Pisoiul ăsta era ud leoarcă, dar părea vioi. Oare nu cumva…

– … ai venit să mă mângâi, micuţule?

Îl simţi cum toarce, îşi apropie trupul cald. Zâmbi; simplul fapt că avea pe cineva care să-l asculte îi dădea puteri.

Fâlfâit de aripi. Încă doi pisoi. Trei. Atârnară deasupra lui şi mieunară nervoşi, de parcă l-ar fi luat la rost: „Ce-ai făcut cu parcul nostru?” sau „Când ai de gând să ne serveşti masa?”. Se răsuciră în jurul lui, dar nu-l goniră pe micuţ din braţele sale. Apoi cel mai mare, un motan cu urechi ciuntite, îşi luă zborul dintr-odată şi se cocoţă pe cea mai înaltă ruină. De sus, îi aruncă lui Ezr o privire fioroasă şi începu să-şi cureţe aripile. Afurisita de creatură nici măcar nu era udă.

Cea mai înaltă ruină… un tub de diamant lat de aproape doi metri, cu capac de metal. Ezr îşi dădu seama la ce se uită: un cap de tunel din biroul lui Nau, foarte probabil o rută directă la L1-A. Pluti pe deal, până la stâlpul cu capac metalic. Motanul se făcu mic, şi nu voi să se dea la o parte. Pisoii erau posesivi chiar şi acum.

Ledurile de control de pe trapă erau verzi.

Ezr se uită la motanul dolofan.

– Ştii că stai pe cheia soluţiei universale, nu-i aşa, amice?

Îl dădu jos de pe jachetă pe fratele lui mai mic şi-i goni pe amândoi. Trapa alunecă înapoi şi se deschise, blocându-se. Oare prostuţii o să vină după el? Le făcu semn de rămas-bun.

– Indiferent ce credeţi voi, sigur nu vreţi să veniţi cu mine. Ştiţi ce tare doare când te împuşcă?

În camera grupurilor din Mansardă nu mai încăpeai de scaune; nu aveai loc să te mişti nici pe la margine. În clipa când Silipan tăie legăturile de comunicare ale deviaţilor, locul se transformă într-o casă de nebuni. Trud se îndepărtă de braţele întinse şi se retrase în zona

de control de lângă tavan.

– Nu le place, dar deloc nu le place să-i iei de la muncă.

Era mai rău decât îşi închipuise Pham. Dacă deviaţii n-ar fi fost legaţi, i-ar fi atacat. Se uită la emergent.

– Trebuia făcută treaba asta. Aici e miezul puterii lui Nau şi acum nu mai are acces la el. Preluăm puterea peste tot în L1, Trud.

Silipan avea o privire lipsită de expresie. Suferise prea multe şocuri.

– Peste tot în L1? Imposibil... Ne-ai omorât pe toţi, Pham. M-ai omorât pe mine.

Începu să se agite; fără îndoială, îşi închipuia ce-o să-i facă Nau şi Brughel.

Pham îl prinse cu mâna liberă.

– Nu. Am de gând să câştig. Dacă reuşesc, vei supravieţui. La fel şi păianjenii.

– Ce? Trud îşi muşcă buza. Da, acum că i-ai blocat pe deviaţi, l-ai încetinit pe Ritser. Poate că păianjenii ăia blestemaţi mai au o şansă. Privi în gol, apoi întoarse capul brusc spre Pham. Ce eşti tu?

Pham răspunse calm, ridicând vocea numai cât să fie auzit printre protestele deviaţilor:

– În clipa asta, singura ta speranţă.

Scoase vizorul pe care i-l confiscase şi i-l înmână.

Trud îndreptă cu grijă materialul îndoit şi îl puse la ochi. După un minut, spuse:

– Mai avem vizoare. Îţi aduc şi ţie unul, dacă vrei.

Pham îi oferi surâsul viclean pe care Silipan nu-l mai văzuse de două sute de secunde.

– Nu-mi trebuie. Am ceva mai bun.

– Aha, rosti Trud cu glas scăzut.

– Acum vreau să faci o evaluare a pagubelor. Poţi să-ţi pui oamenii la treabă dacă Nau e deconectat?

Silipan scutură nervos din umeri.

– Ştii că-i impos... Se uită iar la Pham. Poate, poate, nişte lucruri mărunte. Facem calcule offline. Aş putea încerca să-i păcălesc pe deviaţii de la controlul numeric...

– Bun băiat. Calmează-i şi vezi dacă vrea să ne ajute careva.

Se despărţiră. Silipan coborî la deviaţi, le vorbi potolit, strânse voma celor care se enervaseră prea tare. Ţipetele însă se înteţiră:

– Am nevoie de actualizări!

– Unde sunt traducerile răspunsului de la Frăţie?

– Dobitocilor, aţi pierdut comunicarea!

Pham traversă tavanul în diagonală, privind în jos, la rândurile de focalizaţi aşezaţi, şi ascultându-le plângerile. Pe peretele îndepărtat, Anne şi celălalt asistent al ei atârnau nemişcaţi de suporturile de

pâslă. Ar trebui să fie în siguranţă, ignorând complet evenimentele. *Acum se dă bătălia ta finală, la un secol sau două după ce-ai crezut că ai pierdut totul.*

Vederea din spatele ochilor lui Pham oscila. Reuşise să repornească impulsurile de microunde.

Avea la îndemână cam o sută de mii de localizatoare funcţionale. Era o metalumină intensă care-i prelungea vederea în Mansardă, spre orice loc în care înviase un nor de localizatoare care găseau o cale să comunice cu el.

Care-i situaţia? Care-i situaţia? Pham scană rapoartele despre deviaţii din camera grupurilor şi din alte părţi. Numai câţiva rămăseseră închişi în tunelurile înguste, specialişti de care nu era nevoie pentru operaţiile curente. Pe mulţi dintre ei îi apucaseră pandaliile când li se blocase fluxul de muncă. Pham intră în sistemul de control şi deschise câteva comunicări primite. Trebuia să ştie anumite lucruri şi îi mai calma şi pe deviaţi. Trud ridică privirea agitat; ştia când se umblă la sistemul lui.

Pham trecu dincolo de Mansardă, căutând sclipiri de localizatoare pe suprafaţa conglomeratului. Acolo! Una sau două imagini izolate, de rezoluţie slabă, monocrome. Întrezări un taxi coborând pe stânca golaşă, lângă Hammerfest. Drace, canalul S745. Dacă Nau se descurca cu încuietoarea aia imposibilă, nu încăpea îndoială unde va merge după aceea.

Pe Pham îl încercă spaima copleşitoare că se lupta cu un adversar de neoprit. *Ah, parcă aş fi din nou tânăr!* Mai avea cam trei sute de secunde înainte ca Nau să ajungă în L1-A. N-avea rost să mai ascundă nimic. Lansă comanda de activare a tuturor localizatoarelor, chiar şi a celor fără alimentare. Condensatoarele lor aveau destulă sarcină pentru câteva zeci de pachete fiecare. Dacă le folosea cu cap, obţinea acces la un număr impresionant de echipamente I/O.

În spatele ochilor săi, imaginile se formau puţin câte puţin.

Pham alunecă precaut pe lângă trei pereţi, ferindu-se de focalizaţi, evitând câte-o tastatură răsturnată sau un balon-pahar. Dar fluxul de date intrate avea un efect liniştitor. Sectorul traducătorilor se calmase, vorbeau mai mult între ei. Se duse la Trixia Bonsol. Femeia stătea aplecată pe tastatură, extrem de concentrată. Pham se conectă la fluxul de date venite de pe *Mâna Invizibilă.* Ar trebui să conţină veşti bune: Ritser şi ai lui vârâţi în rahat până-n gât, tocmai când se pregăteau să comită un genocid…

Îi trebui o clipă să se orienteze spre fluxul multiplex. Texte pentru traducători, date de traiectorie, coduri de lansare. *Coduri de lansare?* Brughel mergea înainte cu atacul mârşav al lui Nau! Operaţiunea decurgea cam prost; Concordia avea să rămână cu o bună parte din armament. Se lansau câteva zeci de rachete balistice pe secundă.

Pham se lăsă câteva clipe absorbit de grozăvia atacului. Nau conspirase să ucidă jumătate din populaţia unei planete. Ritser făcea tot ce-i stătea în puteri să-i omoare pe păianjeni. Răsfoi ultimele sute de secunde din jurnalul Trixiei Bonsol. Traducerea, nişte trăsnăi metaforice, o luase razna când Trixia se oprise forţat din treabă: pagini întregi de aiureli, fragmente fără sens, o învălmăşeală de fişiere fără data ultimei accesări. Printre ele, surprinse un fragment care avea înţeles:

Cel mai plăcut pe lume e în anii Soarelui Palid. Iată un clişeu riscant. Este adevărat, atunci vremea e mai puţin schimbătoare, pretutindeni toate se scurg alene şi în mai toate regiunile vara nu te mistuie arşiţa şi iarna nu îngheţi de ger cumplit. E vremea ideală pentru aventuri romantice. Vremea care îndeamnă fiinţele superioare să se odihnească, să amâne lucrurile de pe o zi pe alta. E ultima şansă de a te pregăti pentru sfârşitul lumii.

Printr-un noroc chior, Sherkaner Underhill alese cele mai frumoase zile din an pentru prima lui călătorie la Comandamentul Teritorial.

Era, în mod evident, una dintre traducerile Trixiei, descrierile acelea „umanizate” care îl scoteau din pepeni pe Ritser Brughel. Dar „prima călătorie la Comandamentul Teritorial” a lui Sherkaner? Asta a fost înainte de ultima Eră Întunecată. Ciudat că pe Tomas Nau îl interesau asemenea retrospective.

– E dat totul peste cap acum.

– Poftim?

Mintea lui Pham reveni în camera grupurilor din Mansardă, printre vocile enervante ale deviaţilor. Fusese Trixia Bonsol cea care tocmai vorbise. Avea o privire nedefinită, iar degetele ei alergau pe taste.

Pham oftă.

– Ai dreptate, îi spuse el.

Indiferent la ce se referea comentariul, se potrivea perfect.

Sinteza de pe reţeaua nealimentată era completă: Pham vedea în L1-A. Dacă îmbunătăţea conectivitatea, ajungea la jeturile electrice de lângă L1-A. Nu era cine ştie ce putere de procesare acolo, dar zonele acelea erau pe grila de alimentare a jeturilor… şi, mai important, *poate reuşim să folosim jeturile!* Dacă ar putea orienta câteva spre comandor…

– Trud! ai reuşit să faci ceva cu deviaţii de la controlul numeric?

Elicopterul lui Rachner Thract se ridică lin de pe platforma înclinată. Turbina şi rotorul bâzâiau cu un sunet sănătos. Întorcând capul la stânga şi la dreapta, Thract reuşi să se orienteze pe teren. O luă spre est, de-a lungul zidului căldării. În faţa lor se înşirau cratere, un şir de dezastre care dispărea deasupra vârfului zidului opus. Dedesubt, în oraş, ardeau luminile de urgenţă; vehicule se îndreptau spre craterele care fuseseră apartamente şi vile.

Pe stinghia de lângă el, Underhill se bălăbănea, trăgând de coşurile de pe spinarea insectei. Animalul încerca să-l ajute, dar era rănit mult mai grav decât stăpânul lui.

– Trebuie să văd, Rachner. Mă ajuţi să iau pachetul de la Mobiy?

– Imediat, domnule. Vreau să ajungem la heliport.

Underhill avansă câţiva centimetri în sus pe stinghie.

– Treci pe pilot automat, colonele. Te rog, ajută-mă.

Elicopterul lui Thract conţinea zeci de procesoare înglobate, conectate chiar ele la controlul traficului aerian şi reţelele de informaţii. Cândva fusese foarte mândru de acest aparat de zbor. Nu mai activase pilotul automat de la ultima şedinţă de la Comandamentul Teritorial.

– Domnule… nu am încredere în automatică.

Underhill râse amabil, apoi îl apucă o tuse lichidă.

– E-n ordine, Rach. Te rog, trebuie să văd ce se întâmplă. Ajută-mă cu Mobiy.

Bine! Pe întunericul Întunericului, ce mai contează acum! Rachner apăsă patru comenzi. Elicopterul se clătină scurt şi trecu pe control automat. Apoi Thract se întoarse la pasagerii lui şi trase repede fermoarul genţii de pe spatele rupt al lui Mobiy.

Underhill duse mâna în geantă şi scoase un aparat din ea cu atâta grijă, de parcă ar fi fost una dintre bijuteriile Coroanei. Rachner întoarse capul ca să vadă mai bine. Ce… o cască pentru jocuri, fir-ar ea să fie de afurisită!

– O, pare în regulă, spuse Underhill calm.

Îşi aşeză casca pe ochi, apoi se strâmbă. Rachner văzu de ce; ochii paingului erau plini de băşici. Dar Underhill nu renunţă. Ţinu dispozitivul puţin deasupra capului şi îl aprinse.

O ploaie de scântei căzu în jurul capului său. Rachner se dădu înapoi din reflex. Carlinga elicopterului se umplu dintr-odată de milioane de culori în schimbare, aprinse şi seline. Îşi aminti de zvonurile despre pasiunile excentrice ale lui Underhill, de videomanţie. Deci se adevereau; casca asta trebuie să fi costat o mică avere.

Underhill mormăi ceva pentru sine, orientând casca ba încoace, ba încolo, încercând să vadă în jurul punctelor moarte din ochii lui arşi.

Nu prea era nimic de văzut, doar întrepătrunderea unor culori splendide, puterea hipnotică a calculatoarelor în serviciul ignoranţilor. Însă Underhill se arătă mulţumit. Se holba întruna, mângâind insecta cu o mână.

– A… înţeleg, şopti el.

Turbinele elicopterului începură să se învârtă nebuneşte, ca zânele în dansul prevestitor de moarte, depăşind cu mult limita admisă. Puterea era ca o vrajă şi avea să le ardă într-o oră sau două. De aceea nicio comandă manuală nu permitea asemenea performanţe.

– Ce dracu'…

Thract îşi pierdu vocea când viteza turbinelor ajunse la elicea de deasupra. Elicopterul lui o luă razna, înălţându-se sus, tot mai sus, deasupra marginilor căldării.

Turbinele se potoliră scurt când elicopterul pluti la o sută cincizeci de metri, apoi la trei sute de metri deasupra platoului. Rachner întrezări ţinuturile joase.

Şirul de dezastre de la Calorica făcea parte dintr-o reţea. Spre sud şi spre vest se înălţau sute de coloane de fum. *Câmpurile de antirachete.* Dar nemernicii rataseră! Val după val de rachete de interceptare ţâşneau din silozuri şi traversau platoul. Sute de proiectile, rapide ca rachetele cu rază scurtă, numai că silozurile erau la zeci de kilometri distanţă. Jeturile rachetelor acelea împingeau sarcini utile către rachete de interceptare de rază lungă la mii de kilometri distanţă şi la zeci de kilometri în sus. Era oribil, cum nu fusese nici la şedinţa aceea regizată de la statul major, pusă la cale de Apărarea Aeriană… şi însemna că Frăţia tocmai lansase toate proiectilele pe care le avea.

Sherkaner Underhill nu băga nimic de seamă. Mişca din cap înainte şi înapoi, sub spectacolul de lumini din cască.

– Trebuie să se reconecteze. Trebuie.

Mâinile sale se mişcau spasmodic pe comenzi. Trecură secunde.

– E dat totul peste cap acum, suspină el.

Trud îi părăsi pe deviaţii de la controlul numeric şi i se alătură lui Pham Trinli, lângă traducători.

– Cu cei numerici mă descurc, Pham. Adică obţin răspunsuri. Dar cu comenzile…

Trinli nu făcu decât să încuviinţeze tacit, ignorând comentariul.

Trinli arată atât de diferit. Îl cunosc de ani de zile de gardă, iar acum e altă persoană. Bătrânul Pham Trinli era zgomotos şi arogant, un fanfaron cu care puteai să te cerţi şi să glumeşti. Pham cel de acum era tăcut, dar acţiona dur, ca lama de cuţit. *O să ne omoare pe toţi.* Miji ochii involuntar spre locul în care trupul lui Anne Reynolt atârna precum carnea de cârlig. Şi dacă ar fi conceput un plan ca să-l

trădeze pe Pham, tot nu s-ar fi salvat. Nau şi Brughel erau comandori, iar Trud ştia că trecuse de limita clemenţei.

– … o şansă, Trud. Glasul lui Pham îi alungă frica. Poate că reuşim să împingem lucrurile mai departe, să-i păcălim pe deviaţi să…

Silipan scutură din umeri. Nu că ar fi contat, dar:

– Dacă faci asta, comandorul o să-ţi ia gâtul imediat. Primesc cincizeci de cereri de serviciu pe secundă de la Nau şi Brughel.

Pham se frecă la tâmple şi privi în gol.

– Da, înţeleg ce spui. Bine. Cum stăm? Habitatul…

– Camerele din bar arată o mulţime de oameni nedumeriţi. Dacă au noroc, rămân unde sunt.

Şi după aceea comandorul nu va avea motiv să se răzbune pe ei.

Un deviat – Bonsol – le întrerupse discuţia cu iritarea tipică a focalizaţilor:

– Sunt milioane de oameni la sol. O să înceapă să moară în câteva secunde.

Comentariul îl distrase pe Pham. Până şi noul Pham Trinli era un amator când trebuia să lucreze cu deviaţii.

– Da, zise el, mai mult pentru sine decât pentru Silipan sau Bonsol. Dar măcar păianjenii au o şansă. Fără deviaţii noştri, Ritser nu mai poate strânge şurubul.

Bineînţeles, Bonsol îi ignoră spusele şi se întoarse la tastatură. Trinli îşi îndreptă din nou atenţia spre Silipan.

– Uite ce e. Nau e într-un taxi, în drum spre L1-A. Zona e plină de jeturi electrice. Dacă îi putem convinge pe câţiva deviaţi să lucreze la ele…

Trud simţi cum îl copleşeşte furia. Indiferent ce era, Pham tot prost rămânea.

– Lovi-te-ar boala! Pur şi simplu nu pricepi devotamentul deviaţilor. Trebuie să…

Bonsol interveni din nou.

– Ritser nu poate strânge şurubul, dar nici noi nu-l putem slăbi. Râdea, însă aproape neauzită. Ce provocator! Suntem în impas.

Trud îi făcu semn lui Silipan să urce înapoi spre tavan, ca să scape de remarcile deviaţilor.

– O ţin aşa întruna.

Dar Pham se întoarse spre Bonsol, acordându-i imediat toată atenţia.

– Cum adică suntem în impas? o întrebă el încet.

– Futu-i, Pham! Ce contează?

Dar Trinli ridică braţul, ordonând tăcere. Gestul sugera fermitate de comandor, iar protestele i se stinseră lui Silipan pe buze. O teamă crescândă îl rodea pe dinăuntru. Adio, miracole! Dacă ar exista o şansă de a-l ţine pe Nau departe de L1-A, o ratau din cauza acestei

întârzieri. Iar Silipan ştia ce se găseşte în L1-A. O, da! Pe lângă automate şi subtilitate, L1-A îi reda comandorului puterea absolută. Ceasul din colţul imaginii lui Trud număra nemilos secundele, secundele unei vieţi care se scurgea. Şi, bineînţeles, deviata nu-i acorda atenţie lui Pham, cu atât mai puţin întrebărilor lui.

Liniştea se prelungi zece sau cincisprezece secunde. Apoi, subit, Bonsol înălţă capul şi se uită fix în ochii lui Pham – aşa cum un deviat nu se uita niciodată, decât dacă interpreta un rol.

– Adică tu ne blochezi pe noi şi noi te blocăm pe tine, spuse ea. Victory a mea a crezut că sunteţi toţi nişte monştri, că nu putem avea încredere în niciunul dintre voi. Acum plătim pentru greşeala asta.

Aiureli de focalizat, unul mai infatuat decât ceilalţi.

Însă Pham se trase lângă scaunul lui Bonsol. Stătea cu gura deschisă, incapabil să vorbească de uimire – expresia unui om a cărui lume s-a dărâmat dintr-odată, care se îndreaptă cu paşi repezi spre nebunie. Când, în cele din urmă, vorbi, rosti şi el alte aiureli:

– Eu… cei mai mulţi nu sunt monştri. Dacă ar fi să ieşim din impas, ai putea conduce totul? Şi pe urmă… am fi la mila ta. Cum să avem încredere în tine?

Privirea lui Bonsol rătăcise. Femeia nu-i răspunse, iar degetele ei torturau consola. Se scurseră secunde în tăcere, însă pe Trud îl înfioră o bănuială. Nu.

Exact după zece secunde, Trixia Bonsol vorbi din nou:

– Dacă ne redai accesul complet, putem controla cele mai importante lucruri. Cel puţin acesta era planul… În ceea ce priveşte încrederea…

Chipul lui Bonsol se schimonosi într-un surâs straniu, batjocoritor şi amar în acelaşi timp.

– Păi, ne cunoşti mai bine decât te cunoaştem noi pe tine. Trebuie să-ţi alegi propriii monştri.

– Da, încuviinţă Pham.

Se frecă la tâmple şi miji ochii spre un lucru invizibil pentru Silipan. Apoi se răsuci către el şi îi oferi acelaşi zâmbet sumbru pe care i-l oferise când intrase în depozit, zâmbetul cuiva care riscă totul… şi se aşteaptă să învingă.

– Hai să refacem toate comunicaţiile, Trud. E vremea să le dăm lui Nau şi Brughel sprijinul de care au nevoie de la deviaţi.

Nau o urmări pe Qiwi cum ghidează taxiul spre staţie; în faţă şi dedesubt se aflau munţii de zăpadă pe care-i adunase în jurul ecluzei din L1-A. Numai cu automatul din taxi, Qiwi găsise canalul, rescrisese comenzile de securitate ale trapei şi îi salvase – doar în câteva sute de secunde. O, dacă ar mai rezista câteva secunde în plus… Atunci ar lua din nou frâiele în mână. Dacă ar mai rezista câteva secunde… O văzu cum se uită la tatăl ei. Vederea lui Ali o apropia de adevăr. *La dracu! Du-ne jos în siguranţă, atât îţi cer!* Apoi o putea omorî.

Marli ridică ochii de pe echipamentul de comunicaţii. Pe chip i se citea uimire şi uşurare.

– Domnule comandor! Primesc confirmări de pe canalele deviaţilor. În câteva secunde ar trebui să funcţioneze toate automatele.

– Ah!

În sfârşit o veste bună, pe neaşteptate. Acum putea limita distrugerile necesare pentru a-şi redobândi controlul. *Numai că tu cu Pham Nuwen te lupţi şi orice e posibil.* S-ar putea să fie o păcăleală incredibilă.

– Foarte bine, caporal. Dar, deocamdată, nu folosi automatele acelea.

– Am înţeles, domnule, rosti Marli, cam nedumerit.

Nau se uită pe fereastra taxiului. Ciudat să vezi natura aşa cum e, fără îmbunătăţiri. Ecluza din L1-A era la aproximativ şaptezeci de metri distanţă, bine ascunsă de umbre. Nu i se păru în regulă… buza de metal sclipea roşie. *Dar nu port vizor.*

– Qiwi…

– Am văzut. Cineva încearcă…

Se auzi un pocnet. Marli ţipă. Îi luase părul foc. Carcasa de lângă scaunul lui era incandescentă.

– Rahat! Qiwi ridică taxiul. Se folosesc de jeturile mele electrice!

Roti taxiul chiar în timp ce făcea manevre înainte şi înapoi. Lui Nau i se întoarse stomacul pe dos. *Nimic n-ar trebui să zboare aşa…*

Strălucirea de pe ecluza din L1-A, pata fierbinte din fuzelaj, din spatele lui… inamicul folosea toate jeturile din linia de vizare. Fiecare jet, singur, putea fi un pericol accidental, local. Nuwen însă adunase cumva zeci de jeturi, pentru a ochi exact ţintele importante.

Marli ţipa în continuare. Manevrele lui Qiwi îl ridicară pe Nau până se opri în centură, apoi îl răsuciră când se lăsă în jos. Îl zări scurt pe caporal în braţele colegilor. Măcar nu mai ardea. Gărzile celelalte făcură ochii cât cepele.

– Raze X, spuse unul dintre ei.

Jetul fasciculelor de electroni îi putea prăji pe toţi. O ameninţare pe termen lung, având în vedere situaţia…

Qiwi lăsă taxiul să se rotească şi îl apropie de versantul

Diamantului Unu. Aparatul de zbor se deplasa în precesiune, o triplă rotaţie sălbatică. Sub nicio formă nu putea inamicul să-şi menţină armele orientate pe un singur punct. Totuşi, strălucirea din perete se intensifica la fiecare rotaţie. *La naiba.* Nuwen controla tot sistemul de automate.

Prova, apoi partea din spate a taxiului se izbiră de sol, răscolind zăpada de la suprafaţă. Fuzelajul gemu, dar rezistă. Acum, în ceaţa plutitoare a volatilelor, Nau zări fasciculele jeturilor electrice. Gheaţa şi aerul din calea lor explodau, incandescente. Cinci fascicule, poate zece, apăreau şi dispăreau în timp ce taxiul se rotea, iar altele ţinteau întruna pata fierbinte din fuzelaj.

În jurul lor, vârtejul de vapori şi gheaţă se îngroşă. Pata incandescentă din fuzelaj începu să scadă când zăpada umezi şi risipi jeturile ucigaşe. Qiwi amortiză mişcarea de rotaţie cu patru ridicări la altitudine controlată, în acelaşi timp şerpuind cu taxiul prin zăpezile înfierbântate, către ecluza din L1-A.

Cu ochi mijiţi, Nau văzu cum ecluza se apropie exact din faţă – ciocnirea era inevitabilă. Qiwi însă nu pierduse controlul aparatului. Îl ridică scurt, lovind inelul de andocare de perechea lui din ecluză. Se auzi zgomot de metal îndoit, apoi se opri.

Qiwi tastă comenzile ecluzei, apoi sări din scaun şi se repezi la mecanismul trapei.

– E blocată. Tomas! Ajută-mă.

Acum erau prinşi ca nişte câini în arena de luptă. Tomas se năpusti în faţă, se ţinu bine şi trase împreună cu Qiwi de trapa taxiului. Nu se mişcă. Doar foarte puţin. Reuşiră s-o întredeschidă. Nau trecu prin ea şi petrecu secunde preţioase pentru a trece de sistemul de securitate al trapei L1-A. *În regulă!*

Se uită peste capul lui Qiwi la fuzelaj. Pata roşie arăta mai degrabă ca un hublou, un cerc roşu, unul portocaliu şi un punct alb strălucitor în mijloc. Parcă stătea în faţa unui cuptor deschis.

Punctul alb din mijloc se umflă în exterior şi dispăru. Aerul se scurse într-o cascadă de bubuituri.

Lucrurile decurseseră în linişte de când Victory Lighthill preluase Centrul de Comandă şi Control. Tehnicienii fuseseră îndepărtaţi de stinghiile lor. Ei şi ofiţerii fuseseră duşi alături de Underville, Coldhaven şi Dugway. *Ca nişte gândaci la abator,* îşi zise Belga. Harta strategică arăta însă că toată lumea se îndrepta spre abator.

Traiectoriile a mii de proiectile ale Frăţiei traversară harta. Altele veneau în urma lor la fiecare secundă. În Concordia, toate oraşele, până şi refugiile tradiţionale, erau încercuite.

Iar rachetele lansate de Concordia, care apăruseră pe hartă imediat după sosirea lui Lighthill – acelea dispăruseră. Minciuni, nu

mai foloseau nimănui.

Victory Lighthill se plimba în susul şi în josul stinghiilor, privind scurt peste umerii tehnicienilor ei. Se părea că uitase de Underville şi de ceilalţi. Şi, ciudat, arăta la fel de îngrozită ca ocupanţii de drept ai Centrului de Comandă şi Control. Schimbă dintr-odată direcţia spre fratele ei, plecat pe altă lume, în care se distra cu casca lui.

– Brent?

Caporalul masiv gemu.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Calorica nu răspunde. Surioară… cred că l-au lovit pe tati.

– Dar cum? N-aveau de unde să ştie!

– Nu ştiu. Numai cei de la nivel inferior comunică, dar vorbesc singuri şi nu sunt de ajutor niciodată. Cred că s-a întâmplat acum ceva vreme, imediat ce am pierdut contactul cu Înalta Stinghie… Se opri. Reacţiona la joc? Marginile căştii pâlpâiră. A revenit! Ascultă!

Lighthill duse telefonul la ureche.

– Tati! Veselă ca un copil care vine de la şcoală. Unde…? Îşi împreună mâinile pentru mâncat, surprinsă, şi tăcu, ascultând un discurs prelungit. Dar aproape ţopăia de bucurie, iar „trădătorii” ei începură să tasteze îndrăcit. Am înţeles tot, tati, rosti într-un sfârşit. Am… Făcu o pauză, se uită scurt la tehnicienii ei… Am preluat controlul, aşa cum ai zis. Cred că vom reuşi, dar pentru numele lui Dumnezeu, direcţionează transmisia printr-un loc mai apropiat. Douăzeci de secunde e prea mult. Avem nevoie de tine ca de aer!

Apoi se adresă echipei sale:

– Rhapsa, ţinteşte-le numai pe acelea pe care nu le putem opri în aer. Birbop, ocupă-te de direcţionarea asta…

Pe hartă… câmpurile de proiectile din Ecuatoria Superioară prinseră viaţă. Se vedeau traiectoriile colorate a zeci, sute de antirachete, proiectilele de rază lungă arcuindu-se pentru a întâmpina duşmanul. Alte minciuni? Belga se uită la expresia brusc înveselită a locotenentului şi a celorlalţi invadatori şi un licăr de speranţă îi încălzi inima.

Primele contacte urmau să aibă loc peste o jumătate de minut. Belga văzuse simulările. Cel puţin cinci la sută din rachetele ofensive îşi vor atinge ţinta. Vor muri de o sută de ori mai mulţi păianjeni decât în Marele Război, dar măcar nu erau anihilaţi complet… Însă harta indica şi alte evenimente. Mult în spatele valului de atacuri, pe ici, pe colo, markerele inamicului dispăreau.

Lighthill arătă spre display şi, pentru prima oară de când preluase centrul, li se adresă lui Underville şi celorlalţi.

– Frăţia avea posibilitatea de a-şi retrage anumite rachete. Ne folosim de ea de câte ori putem. Pe altele, le putem ataca de sus.

De sus? Un şir de markere de rachete care se extindeau spre

nordul continentului se evaporă ca şters cu o gumă nevăzută. Lighthill se întoarse spre Coldhaven şi ceilalţi ofiţeri şi luă poziţie de drepţi.

– Doamnă, domnule. Oamenii dumneavoastră s-ar descurca mai bine cu antirachetele. Dacă putem coordona...

– La naiba, da! strigară Dugway şi Coldhaven într-un glas.

Tehnicienii săriră la stinghiile lor. Se pierdură momente preţioase cu reactualizarea ţintelor, apoi primele antirachete îşi loviră ţintele.

– Impuls electromagnetic pozitiv! strigă unul dintre tehnicieni.

Generalul Coldhaven înclină un braţ spre Lighthill, într-un fel de salut inversat.

– Mulţumesc, domnule, spuse Lighthill încet. Nu e acesta întocmai planul şefei, dar cred că-l putem face să funcţioneze... Brent, vezi dacă reuşeşti să redai harta reală.

... Sute de noi markere pâlpâiră pe display. Dar nu erau rachete. Belga cunoştea indicatoarele destul de bine ca să recunoască sateliţii, deşi acestea arătau ca nişte grafice întrerupte. Văzu câmpuri de date absente şi câmpuri de şiruri ilogice. Spre partea de sus a ecranului se deplasa un dreptunghi neobişnuit. Modificatoarele de simboluri pulsau. Generalul Dugway şuieră:

– Nu se poate aşa ceva. Douăsprezece simboluri, înseamnă că are trei sute de metri în lungime.

– Întocmai, domnule, confirmă Lighthill. Programele de display standard nu-i fac faţă. Vehiculul acela are aproape şase sute de metri.

Locotenentul nu băgă de seamă cum se schimbă Dugway la faţă. Urmări apariţia încă o secundă.

– Şi cred că tocmai a devenit inutil.

Ritser Brughel părea mulţumit de sine.

– Ne-am descurcat excelent şi fără oamenii lui Reynolt.

Vicecomandorul se ridică de pe scaunul de căpitan şi pluti lângă şeful de piloţi.

– Poate că am lansat mai multe bombe decât era nevoie, dar am compensat rateul tău cu câmpul de antirachete, nu?

Îl bătu prieteneşte pe umăr pe Xin. Jau avu senzaţia că firava, unica lui încercare de trădare fusese depistată.

– Da, domnule.

Numai atât reuşi să spună. În faţă, curbura planetei sclipea într-o pânză de lumini – oraşele pe care ajunseseră să le cunoască drept Princeton, Valdemon, Mountroyal. Poate că păianjenii nu erau fiinţele pe care şi le imagina Rita, poate că era o eroare de traducere. Indiferent de adevăr, acele oraşe îşi trăiau ultimele clipe.

– Domnule, se auzi vocea lui Phuong prin canalul de comunicaţii al punţii. Am confirmări la nivel înalt de la oamenii lui Anne. Vom avea

acces la automate în câteva secunde.

– Ha! Era şi timpul.

În glasul lui Ritser Brughel se simţi o mare uşurare.

Jau simţi o vibraţie înăbuşită. Încă una. Încă una. Consolele armelor nu arătau nimic neobişnuit. Indicatorul miezului oscilase ca şi cum s-ar fi încărcat condensatoarele... dar şi acesta se stabiliză.

– Piloţii mei nu raportează foc, domnule.

Buf. Buf. Zburaseră deasupra marilor oraşe, navigau spre nord, spre zona arctică, peste luminiţele împrăştiate pe un ţinut imens, întunecat, îngheţat. Acolo nu se vedea nimic, dar în spatele lor... *Buf.* Pe cer se aprinseră trei fascicule palide, se separară, se estompară... clasicele lasere de atac în atmosfera superioară.

– Phuong! Ce mama dracului se întâmplă acolo?

– Nimic, domnule! Adică... Phuong se auzi mişcându-se printre deviaţi. Ăăă... deviaţii lucrează cu listele ţintelor valide din L1.

– Păi sunt total desincronizate faţă de lista mea de ţinte. Adună-te, omule!

Brughel opri legătura şi se întoarse la şeful de piloţi. Faţa lui palidă se înroşise de furie.

– Împuşcă-i pe deviaţii ăia tâmpiţi şi adu-i pe alţii noi! Îi aruncă lui Jau o căutătură aprigă. Care-i problema ta?

– Eu... poate niciuna, dar ni se trimit semnale luminoase de dedesubt.

– Hă? Brughel miji ochi la informaţiile electronice. Da. Radare de sol. Dar asta se întâmplă de câteva ori la fiecare mişcare de rev... ah.

Xin încuviinţă din cap.

– Acest contact a durat cincisprezece secunde. Parcă ne urmăresc.

– Imposibil. Doar controlam reţeaua păianjenilor. Brughel îşi muşcă buza. Asta dacă Phuong n-a dat-o-n bară cu comunicaţiile cu L1.

Marcajele radar slăbiră în intensitate o clipă... apoi revenir, mai strălucitoare, direcţionate.

– Ne ţintesc!

Brughel sări de parcă imaginea s-ar fi transformat într-un şarpe gata de atac.

– Xin. Preia controlul. Jetul principal, la nevoie. Scoate-ne de-aici.

– Am înţeles, domnule.

Nu erau multe zone cu proiectile în nordul îndepărtat al Arachnei. Dar şi acelea, cât de puţine, precis aveau bombe. O singură lovitură ar fi fost de ajuns să avarieze *Mâna.* Jau întinse mâna să permită piloţilor lui să...

... şi huruitul propulsoarelor auxiliare răscoli puntea.

– N-am fost eu, domnule!

Brughel se uitase fix în ochii lui când începuse huruitul. Încuviinţă din cap.

– Contactează-ţi piloţii! Controlează-i!

Sări din scaunul de lângă Xin şi le făcu semn gărzilor spre trapa de la pupa.

– Phuong!

Jau apăsa disperat pe butoane, urla întruna coduri de comandă. Văzu diagnostice împrăştiate, dar nu primi răspuns de la piloţi. Orizontul se înclinase uşor. Auxiliarele *Mâinii* rulau la maximum, dar nu pentru că le-ar fi acţionat Jau. Încetul cu încetul, nava cobora cu botul în jos, la altitudine de croazieră. Piloţii tot nu răspundeau, dar… Jau observă tendinţa de creştere a puterii în miezul de alimentare.

– Jetul principal acţionat! Nu-l pot opri…

Brughel şi gărzile lui căutară să se sprijine. Viteza subsonică a jetului era inconfundabilă, le vibrau oasele şi dinţii. Accelerau treptat. Cincizeci de mili-*g.* O sută. Spre pupa începură să zboare obiecte libere, tot mai repede, învârtindu-se şi ricoşând din obstacole. Trei sute de mili-*g.* Un pumn uriaş şi moale îl apăsă pe Jau în scaun. Una dintre gărzi plutise şi nu reuşise să se sprijine de nimic. Alunecă pe lângă el, căzu pe lângă el, izbindu-se de peretele de la pupa. Cinci sute de mili-*g,* în creştere. Jau îşi răsuci centura şi privi în spate, în sus, la Brughel şi la ceilalţi. Erau imobilizaţi la pupa, prinşi în capcana acceleraţiei care nu se mai oprea…

Urletul jetului se domoli şi Jau pluti în centură. Brughel urla către gărzi, adunându-le. Cândva, în învălmăşeală, îşi pierduse vizorul.

– Raportează, Xin!

Jau se uită la displayuri. Consola de stare indica un haos. Se uită afară, de-a lungul orbitei *Mâinii.* Trecuseră printr-un răsărit de soare. Lumina slabă şi oceanul îngheţat se întindeau în depărtare. Dar nu asta era important. Orizontul însuşi suferise o schimbare discretă. *Nu-i ieşirea clasică de pe orbită, dar o să meargă.* Jau îşi linse buzele.

– Domnule, o să cădem în supa aia peste o sută sau două sute de secunde.

Groaza se instală pe faţa lui Brughel.

– Fă ce ştii şi ridică-ne, omule!

– Am înţeles.

Ce altceva să spună? Brughel şi gorilele lui traversară puntea până la trapa de la pupa.

Phuong:

– Domnule, primesc semnal vocal din L1.

– Păi, s-auzim.

Era o voce de femeie, a Trixiei Bonsol.

– Salutări oamenilor de la bordul *Mâinii Invizibile.* Vă vorbeşte locotenent Victory Lighthill, de la Serviciul de Informaţii al Concordiei. Am preluat controlul navei voastre. Veţi asoliza în curând. S-ar putea să treacă o vreme până sosesc şi forţele noastre. Nu opuneţi

rezistenţă, repet, nu opuneţi rezistenţă forţelor noastre.

Cei de pe punte rămaseră stupefiaţi, cu gura deschisă de uimire… Dar Bonsol nu mai spuse nimic. Brughel îşi reveni primul, dar vorbi cu glas tremurat:

– Phuong. Închide conexiunea cu L1. Toate nivelurile de protocol.

– Domnule, n-nu pot. Odată deschise, intercon…

– Ba poţi. Treci la măsuri fizice. Ia un ciomag şi zdrobeşte echipamentele, dar treci odată offline.

– Domnule, şi fără deviaţii de aici… Cred că cei din L1 au găsit o metodă să ne ocolească.

– Mă ocup eu de asta. Venim jos.

Garda de lângă trapă ridică ochii spre Brughel.

– Nu se deschide, domnule.

– *Phuong!*

Niciun răspuns.

Brughel sări la peretele de lângă trapă şi începu să izbească mecanismul de deschidere directă. Putea la fel de bine să izbească într-un bolovan. Vicecomandorul se întoarse şi Jau văzu că se albise la faţă. Era palid ca moartea şi avea o privire sălbatică. Ţinea în mână un pistol electromagnetic şi scruta puntea, ca şi cum ar fi căutat o ţintă. Ochii îi căzură pe Jau. Zvâcni pistolul în sus.

– Domnule, cred că am reuşit să iau legătura cu unul dintre piloţii mei.

Era o minciună gogonată, dar, fără vizor, Brughel n-avea de unde să ştie.

– Zău? Gura armei coborî o idee. Bine. Să n-o pierzi, Xin. Şi tu eşti în pericol.

Jau încuviinţă şi se apucă să acţioneze disperat comenzile moarte.

În spatele lui, se încerca sălbatic, nebuneşte, printre înjurături, deschiderea manuală a trapei… şi tentativa se încheie cu lătrături de pistol. Pe punte se zvârcoliră cabluri.

– Mama mă-sii de treabă, nu merge, înjură Brughel.

Cineva deschise uşa unui dulap, dar Jau nu ridică privirea, încercând cu disperare să pară ocupat.

– Ţine. Încearcă cu asta.

Urmă o scurtă pauză, apoi o succesiune de detunături asurzitoare. *Dumnezeule!* Brughel ţinea asemenea dispozitive pe puntea navei?

Lui Jau îi ţiuiau urechile şi nu auzi bine strigătele triumfătoare. Brughel răcni:

– Daţi-i drumul! Repede, repede!

Jau întoarse uşor capul şi aruncă o privire în spate. Trapa era tot închisă, dar avea o gaură neregulată. Din ea ieşeau bucăţi de metal contorsionat şi resturi neidentificabile.

Xin era acum singur pe puntea *Mâinii.* Trase aer adânc în piept şi

încercă să-şi lămurească datele de pe displayuri. Ritser Brughel avea dreptate într-o singură privinţă. Şi viaţa lui era în joc.

Puterea miezului continua să crească. Se uită afară, la orizontul curbat. Nu mai încăpea îndoială. *Mâna* coborâse, exact la altitudinea indicată pe consola de stare. Auzi huruitul propulsoarelor auxiliare. *Am scăpat?* Dacă se putea orienta bine şi acţiona jetul principal… Dar, nu, nu se răsuceau în direcţia bună! Nava cea mare se alinia pe direcţia lor de zbor, cu spatele spre înainte. La pupa, în stânga şi în dreapta se vedeau părţi din fuzelajul exterior al navei, păienjenişul de structuri ascuţite conceput pentru fluxurile de plasmă interstelară, dar nu pentru atmosfera unei planete. Marginile lor străluceau. Nuanţe blânde de galben şi roşu se răspândiră în jurul lor în cascadă, în perdele de stropi aprinşi. Marginile cele mai ascuţite sclipeau albe şi se estompau. Dar propulsoarele auxiliare trăgeau în continuare – un tipar de explozii mici. Stins, aprins. Stins, aprins. Oricine ar fi fost cei care-i conduceau piloţii, făceau o încercare încăpăţânată de a ţine *Mâna* orientată. Fără un asemenea control precis, fluxul de-a lungul fuzelajului neregulat al navei i-ar fi trimis de-a rostogolul, un milion de tone de metal nimicit de forţe pe care nu fusese conceput să le respingă.

Strălucirea de la pupa se întindea ca o panglică, limpede numai în câteva locuri, în care şocul nu era destul de fierbinte ca să ardă fuzelajul. Jau alunecă înapoi în scaun; acceleraţia creştea încet, neiertător. Patru sute de mili-*g,* opt sute. Dar nu era provocată de jetul navei. De vină era atmosfera planetară, care se juca cu ei.

Se auzi un sunet nou. Nu huruitul auxiliarelor. Un sunet amplu, ascendent. Din interiorul ei şi până la fuzelajul exterior, *Mâna* devenise o orgă gigantică. Sunetul scădea din acord în acord în timp ce nava se lăsa tot mai jos, tot mai încet. Iar când strălucirea ionizării tremură şi se stinse, cântecul ei de lebădă răsună în crescendo… apoi amuţi.

Jau se uită afară, la pupa, la o scenă care n-ar fi trebuit să fie posibilă. Structurile ascuţite ale fuzelajului se neteziră şi se topiră la trecerea prin căldură. Dar *Mâna* cântărea un milion de tone, piloţii îi menţinuseră orientarea cu precizie în flux, iar masa ei rezistase.

Acceleraţia de aproape 1 *g* îl ţintui în scaun, dar în unghi drept faţă de accelerarea anterioară. Acesta era gravitaţia planetară. *Mâna* era acum un fel de aparat de zbor, un dezastru patinând pe cer. Se aflau la patruzeci de mii de metri altitudine şi coborau constant cu o sută de metri pe secundă. Jau se uită la orizontul palid, la crestele şi blocurile de gheaţă care alunecau pe dedesubt. Unele atingeau cinci sute de metri, gheaţa fiind împinsă în sus de adâncimile îngheţate ale oceanului. Tastă o comandă pe consolă şi primi răspuns de la unul dintre piloţi, câteva date suplimentare. Vor trece de această creastă şi

de celelalte trei din spatele ei. Mai departe, în vecinătatea orizontului, umbrele se îmblânzeau… iluzia distanţei sau noianele de ninsoare adunate pe gheaţa zimţată.

Jau auzi ecoul pocnetelor rapide ale armei lui Brughel pe coridoarele *Mâinii.* Ţipete. Linişte. Alte pocnete, mai îndepărtate. Probabil că toate trapele erau sigilate şi Ritser Brughel trăgea în ele pe rând. Într-un fel, vicecomandorul avea dreptate; le controla fizic. Putea ajunge la cablurile optice din fuzelaj şi tăia legătura cu L1. Putea „deconecta” orice pângăreau deviaţii de acolo…

Treizeci de mii de metri. Soarele se reflecta slab în gheaţă, dar nu se vedeau urme de lumini artificiale sau oraşe. Coborau în mijlocul celui mai întins ocean al păianjenilor. *Mâna* zbura cu peste 3 mach. Rata de coborâre era tot de o sută de metri pe secundă. Lui Jau, intuiţia şi câteva indicii ale consolei de stare îi spuneau că vor izbi solul cu o viteză mai mare decât a sunetului. Asta dacă nu putea trage încă o dată – puterea miezului creştea în continuare – cu jetul principal, exact în momentul potrivit… printr-un miracol. *Mâna* era atât de mare, încât burta şi gâtlejul puteau fi folosite ca amortizoare, zdrobite pe kilometri întregi, dar lăsând puntea şi cabinele intacte. Pham Trinli cel înfumurat prevăzuse o asemenea aventură.

Un lucru era sigur. Şi dacă Jau ar deţine controlul absolut în clipa asta şi i s-ar pune la dispoziţie abilităţile piloţilor săi, nu avea cum să reuşească o asemenea asolizare.

Trecuseră de ultimul şir de creste. Propulsoarele auxiliare se aprinseră scurt, cu o abatere de un grad, ghidând nava de parcă ar fi ştiut ce-o aşteaptă.

Ritser Brughel nu mai avea decât o secundă sau două la dispoziţie ca să tragă. Rita va fi în siguranţă. Jau se uită cum se rostogoleşte pământul spre el. Priveliştea îi trezi în suflet un amestec bizar de groază, triumf şi libertate.

– Prea târziu, Ritser. Ai ajuns prea târziu.

60

Rareori mai văzuse Belga Underville un sentiment atât de puternic de bucurie sau teamă şi niciodată la atâţia oameni implicaţi în aceleaşi evenimente. Tehnicienii lui Coldhaven ar fi trebuit să strige de fericire când rachetele lor de intercepţie atacau, val după val, proiectilele Frăţiei şi sute de bombe inamice se autodistrugeau sau se retrăgeau. Le nimereau în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută. Asta însemna că reduceau pericolul de pe teritoriul Concordiei la treizeci de focoase nucleare active – diferenţa dintre anihilare şi dezastru izolat… iar tehnicienii îşi rodeau mâinile pentru mâncat în timp ce se străduiau să oprească şi ultimele ameninţări răzleţe.

Coldhaven se plimba printre tehnicienii lui. Unul dintre păianjenii lui Lighthill, un caporal defazat, stătea tot lângă el. Generalul sorbea fiecare cuvânt al Rhapsei Lighthill, asigurându-se că subordonaţii lui se acomodau cu informaţiile noi care inundau displayurile. Belga se retrase. N-ar fi făcut altceva decât să stea în cale. Victory Lighthill era adâncită într-o conversaţie bizară cu străinii, făcând pauze lungi din loc în loc, care îi dădeau timp pentru a discuta cu fratele ei şi cu tehnicienii lui Coldhaven. Locotenentul se opri, aşteptă, apoi îi oferi Belgăi un surâs timid.

Belga îi răspunse cu un semn discret. Tânăra nu era leită maică-sa, dar luase de la ea ce avea mai bun.

Telefonul lui Lighthill sună din nou. Un alt colaborator apropiat?

– Da, bine. O să-i ducem acolo. Cam cinci ore… Tati, am revenit la normal. Creatura numărul cinci joacă cinstit. Ai avut dreptate. Tati? Brent, l-am pierdut din nou. N-ar trebui să se întâmple acum… Tati?

Elicopterul lui Rachner îşi încetase zborul evaziv, în zigzag, dar nu înainte ca el să se piardă cu totul. Aparatul zbura acum la joasă altitudine, cu viteză mare, deasupra platoului, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie sesizat de priviri inamice aflate mai sus. Pasager pe propria lui stinghie de pilot, Thract urmărea spectacolul din cer cu gura căscată, ca hipnotizat, şi nu dădea atenţie decât parţial bolboroselilor lui Sherkaner Underhill şi pâlpâirilor stranii din jurul căştii sale.

Şirurile de antirachete dispăruseră de mult, dar urmele misiunii lor luminau cerul. *Măcar am ripostat…*

Timbrul zgomotului de rotor se schimbă, trezindu-l pe Thract din coşmar. Elicopterul cobora prin întuneric. Ferindu-şi ochii de luminile cerului, Rachner văzu că urmau să asolizeze pe un teren de piatră, înconjurat de dealuri şi gheaţă.

Atinseră solul cu izbituri şi turbinele merseră în gol, până când rotoarele încetiniră suficient ca să se vadă. În carlingă era linişte. Insecta călăuzitoare se agită, împingând insistent uşa de lângă Underhill.

– N-o lăsaţi afară, domnule. Dacă o pierdem, pierdută rămâne.

Underhill clătină din cap nesigur. Puse casca jos; obiectul pâlpâi şi se stinse. Profesorul mângâie insecta şi se închise la jachetă.

– E-n regulă, colonele. S-a terminat. Vezi, am învins.

Paingul părea în culmea delirului. Însă Thract începea să se lămurească: nebun sau nu, Underhill salvase lumea.

– Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă el în şoaptă. Monştrii din alte lumi au preluat controlul reţelelor noastre… iar dumneavoastră aţi preluat controlul lor?

Auzi un chicot familiar.

– Cam aşa ceva. Problema e că nu toţi sunt monştri. Unii sunt inteligenţi şi buni… şi noi era să ne distrugem unii pe alţii din cauza planurilor separate. Tare scump ne-a costat.

Underhill făcu o mică pauză şi clătină din cap.

– O să fie bine, dar… acum nu văd cine ştie ce.

Îl lovise fasciculul inamic în cap. Băşicile se răspândeau într-o ceaţă cremoasă.

– Poate ai o clipă liberă, să-mi spui şi mie ce vezi.

Paingul ridică un braţ spre cer.

Rachner se lipi de fereastra orientată de sud cu partea cu care vedea cel mai bine. Umărul unui munte îi bloca parţial vederea, dar mai erau o sută de grade de orizont clar.

– Sute de bombe, domnule, sclipind în cer. Cred că sunt rachetele noastre de interceptare, aflate la mare distanţă.

– Ha! Bieţii Nizhnimor şi Hrunk… când am străbătut Întunericul, am observat ceva asemănător. Deşi atunci era mult mai frig.

Insecta reuşi să descuie uşa. O întredeschise şi în carlingă pătrunse un curent extrem de rece.

– Domnule…

Rachner începu să se plângă de frig.

– Linişteşte-te. Nu mai ai mult de stat aici. Ce altceva mai zăreşti?

– Se răspândesc lumini de la ţintele lovite. Cred că e de la ionizarea din magnetosferă. Şi…

Rachner îşi pierdu vocea. Mai erau şi altele, pe care le recunoscu.

– Urme de reintrare, domnule. Sunt cu zecile. Trec pe deasupra noastră şi se îndreaptă spre răsărit.

Rach mai văzuse aşa ceva la simulările Apărării Aeriene. Când focoasele străpungeau atmosfera, lăsau dâre care străluceau în zeci de culori. Şi la teste i se păruseră oribile, nişte mâini ascuţite de tarantulă-fantomă, care se lansează la atac din ceruri. Zeci de dâre străbăteau înaltul şi după ele veneau altele. Mii de proiectile fuseseră oprite, dar cele rămase puteau distruge oraşul.

– Nu-ţi face griji, rosti blând Underhill, lângă partea oarbă a lui Thract. Prietenii mei din spaţiu s-au ocupat de ele. Focoasele alea sunt

nişte carcase moarte, câteva tone de gunoi radioactiv. Nu-i prea distractiv să-ţi cadă una în cap, dar altfel nu ne mai paşte nicio ameninţare.

Rachner se întoarse şi urmări agitat dârele de pe cer. *Prietenii mei din spaţiu s-au ocupat de ele.*

– Cum arată monştrii, Sherkaner? Putem avea încredere în ei?

– Hă? Încredere? Ce întrebare mai e şi asta, din partea unui colonel de informaţii? Generalul meu n-a avut încredere în niciunul dintre ei. Îi studiez pe oameni de aproape douăzeci de ani, Rachner. Ei călătoresc în spaţiu de sute de generaţii. Au văzut atâtea, au făcut-atâtea… Amărâţii ăia au impresia că ştiu ce e imposibil. Sunt liberi să zboare printre stele, dar imaginaţia lor e prinsă într-o colivie despre care nici măcar nu ştiu că există.

Fâşiile lucioase se stinseseră. Cele mai multe se estompaseră în infraroşu îndepărtat sau trecuseră în spectrul invizibil. Două convergeau spre un punct aflat, probabil, în zona de lansare din Ecuatoria Superioară. Thract îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

În spatele lui, Underhill zise „Ah, dragă victorie”, apoi tăcu.

Thract se întinse să vadă nordul. Dacă focoasele mai erau active, exploziile se vor vedea de dincolo de orizont. Zece secunde. Treizeci. Linişte şi frig. Iar la nord, numai licăriri de stele.

– Aveţi dreptate, domnule. N-au mai rămas decât deşeuri. Eu…

Rachner se întoarse, conştient că în carlingă se făcuse foarte rece.

Underhill dispăruse.

Sări prin cabină, la uşa întredeschisă:

– Domnule! Sherkaner!

Începu să coboare treptele exterioare, întorcând capul şi la stânga, şi la dreapta, sperând să-l zărească pe profesor. Aerul era calm, dar rece de te tăia. Fără mască, plămânii aveau să-i ardă în câteva minute.

Acolo! La zece metri de elicopter, sub cer şi sub stelele scânteietoare, două pete în infraroşu îndepărtat. Underhill şchiopăta în spatele lui Mobiy. Insecta îl trăgea blândă înainte şi testa panta la fiecare pas cu braţele ei lungi. Era comportamentul instinctiv al unui animal îngheţat de frig, încercând până în ultima clipă să-şi găsească un refugiu cald. Aici, la capăt de pustietate, creatura nu avea nicio şansă. Ea şi stăpânul ei urmau să moară în mai puţin de-un ceas, deshidrataţi.

Thract coborî greoi restul treptelor, strigându-l pe Underhill. Deasupra lui, elicea începu să se învârtă. Se făcu mic sub valul de frig. Când turbinele luară avânt şi elicea ridică elicopterul, se întoarse şi se trase înapoi în carlingă. Apăsă comenzile pilotului automat, încercând să le anuleze.

Nu mai avea importanţă. Turbinele atinseră viteza de decolare şi

elicopterul se înălţă. Rachner întrezări pentru ultima oară umbrele care-l ascundeau pe Sherkaner. Apoi aparatul se înclină spre est şi scena i se şterse din faţa ochilor.

61

Exploziile în spaţii mici erau de obicei mortale. Rapide şi mortale. Una dintre gărzile lui fu cea care-l salvă involuntar pe Tomas Nau. Tocmai când fuzelajul se topise de tot, Tung se eliberă din centură şi plonjă spre trapă. Aerul îi trase după el pe toţi, dar Tung nu era fixat şi se afla cel mai aproape de trapă. Intră cu capul în gaura din perete, absorbit până la şolduri.

Qiwi reuşi să rămână pe loc, în vecinătatea trapei blocate a taxiului. Acum deschise şi trapa din L1-A. Se întoarse, îl apucă pe tatăl ei şi-l duse în ecluză într-o mişcare curgătoare, ca un dans. Nau nici nu avu timp să reacţioneze, că ea se întoarse a doua oară, îşi agăţă piciorul într-o buclă de perete şi se întinse să-l prindă de mânecă cu vârful degetelor. Îl trase uşor şi, când el ajunse mai aproape, îl apucă mai bine şi-l duse la loc sigur.

În siguranţă. Acum cinci minute, eram ca mort. Aerul se scurgea în vuiete asurzitoare. Inelul de andocare avariat putea exploda într-o secundă.

Qiwi se retrase de lângă trapă.

– Mă duc după Marli şi Ciret.

– Da!

Nau se întoarse la deschizătură şi se blestemă că-şi pierduse pistolul în învălmăşeală. Se uită prin taxi. O gardă era moartă: picioarele lui Tung nici măcar nu mai tresăreau. Probabil că şi Marli murise, ori doar leşinase, deşi Qiwi se lupta să-i elibereze pe amândoi. Într-o clipă o să-i scoată afară, cum făcuse cu el şi cu Ali Lin. Qiwi era prea periculoasă şi asta era ultima ocazie s-o scoată din peisaj.

Nau împinse trapa L1-A. Se răsuci uşor, apăsată de curenţii de aer şi se trânti cu un pocnet asurzitor. Degetele sale dansară pe panoul de control al accesului, tastând codul pentru o evacuare de urgenţă. De partea cealaltă a peretelui se auzi bufnetul surd al gazului de evacuare, trosnetul metalului pe metal. Nau îşi imagină taxiul fără aer plutind afară din ecluză. *Să-l lăsăm pe Pham Nuwen să exerseze trasul la ţintă pe morţi.*

În ecluză, presiunea se normaliză repede. Nau trase trapa interioară şi-l duse pe Ali Lin înăuntru, pe coridorul de dincolo. Bătrânul bolborosea, semiconştient. Măcar nu mai sângera. *Să nu-mi mori, fir-ai să fii!* Ali nu valora nimic acum, dar pe viitor era o comoară. Tărăşenia avea să-l coste oricum o groază, şi fără pierderea lui.

Îl trase de-a lungul coridorului interminabil. Pereţii erau din plastic verde. Fusese depozitul de siguranţă de la bordul *Binelui Comun.* Forma lui neregulată se potrivise acolo; astăzi, valoarea lui consta în construcţia monolitică şi în scut, câţiva metri de materiale compozite cu punctul de topire al tungstenului. Aici nu-l putea ajunge puterea de

foc a lui Pham Nuwen.

Până acum câteva zile, depozitul conţinuse restul de armament greu din sistemul Fluctuantei. Acum era pustiu, golit pentru a susţine misiunea *Mâinii Invizibile.* Nu-i nimic. Nau fusese foarte prevăzător şi păstrase câteva bombe. La nevoie, putea juca un joc vechi, foarte vechi: cum să eviţi un dezastru total.

Deci, ce poate fi salvat? Nu putea decât bănui în ce măsură deţinea Pham Nuwen controlul. O clipă, se îngrozi. Toată viaţa studiase astfel de oameni, iar acum ajunsese să se lupte cu unul. *Dar, câştigând, mă voi dovedi mai bun decât ei.* Avea multe lucruri de pus la punct şi numai câteva secunde la dispoziţie. Îl lăsă pe Ali să plutească liber în climatul microgravitaţional al conglomeratului. Un set de comunicaţii şi un vizor era fixate de pâslă, lângă uşă. Le smulse şi transmite o serie de comenzi scurte. Automatele de aici erau primitive, dar utilizabile. Acum vedea în exteriorul depozitului. Habitatul speculanţilor se distingea în depărtare. Nu circulau taxiuri, nu se apropiau de suprafaţa conglomeratului siluete în costume presurizate.

Plonjă în spaţiul liber şi desfăcu o torpilă mică. Simbolul din colţul ochiului îi atrase atenţia că apelul lui către Hammerfest fusese preluat. Dispăru tiparul circular şi auzi vocea lui Pham Nuwen.

– Nau?

– Aţi nimerit de prima oară, domnule.

Nau împinse torpila spre lansatorul instalat de Kal Omo cu numai treizeci şi cinci de zile înainte. Atunci i se păruse o precauţie de maniac. Acum, era ultima lui şansă.

– E timpul să vă predaţi, domnule comandor. Forţele mele controlează L1 în totalitate. Noi…

Pham vorbea calm şi sigur pe el, fără infatuarea vechiul Pham Trinli. Nau îşi imagină oameni obişnuiţi îngheţaţi la auzul ei, controlaţi de ea. Dar Nau era el însuşi un profesionist. Îl întrerupse fără reţineri:

– Dimpotrivă, domnule. Eu deţin singura putere care merită luată în seamă.

Atinse panoul de lângă lansator. Aerul comprimat împinse capătul exterior cu o bufnitură.

– Am programat şi încărcat o armă nucleară tactică. Ţinta e habitatul speculanţilor. Arma e improvizată, dar sunt convins că ajunge.

– Nu puteţi face aşa ceva, domnule comandor. În habitat se află trei sute de oameni de-ai dumneavoastră.

Nau râse încet.

– Ba sigur că pot. Pierd foarte mult, dar mai am câţiva oameni în hibernare. Eu… Chiar eşti Pham Nuwen?

Întrebarea îi ieşi pe gură fără să vrea.

Urmă o pauză şi, când vorbi, Nuwen păru distras:
– Da.
Şi te ocupi de toate singur, nu-i aşa? Era logic. O conspiraţie obişnuită ar fi fost dată în vileag cu ani în urmă. Nu fuseseră decât Pham Nuwen şi Ezr Vinh, de la bun început. Ca un singur om care-şi târăşte căruţa de la un capăt la celălalt al continentului, Nuwen perseverase, aproape învinsese.
– E o onoare să vă cunosc, domnule. V-am studiat ani la rând.
Vorbind, Nau afişă diagnosticul torpilei. Se uita direct la şina de lansare; lansatorul era curat.
– Poate că singura dumneavoastră greşeală este că nu aţi înţeles fizionomia morală a unui comandor. Vedeţi, comandorii se nasc din dezastre. Ele ne dau tăria interioară, avantajul. Dacă distrug habitatul, operaţiunea din L1 va suferi o lovitură crâncenă. Dar situaţia mea personală se va îmbunătăţi. Voi rămâne cu conglomeratul. Voi rămâne cu mulţi deviaţi. Voi rămâne cu *Mâna Invizibilă.*
Întoarse privirea de la lansator către nişele cu echipamente şi restul torpilelor; s-ar putea să fie nevoit să distrugă şi Mansarda din Hammerfest. Asta nu făcuse parte nici din planurile de dezastru extreme. Poate că reuşea s-o facă fără să-i omoare pe toţi deviaţii. O parte din mintea lui, curioasă, aştepta să vadă ce avea de spus Pham Nuwen. Se va da bătut ca un om obişnuit sau avea inima unui comandor veritabil? Iată esenţa slăbiciunii morale a lui Pham Nuwen.
În depozit răsună ecoul unui zdrăngănit. Ali Lin dispăruse spre capătul de jos. Dar zgomotul se repeta întruna, ca şi cum un milion de plăci metalice se loveau între ele. *Să fie intrarea interioară?* Era cel mai de jos punct din depozit. Nau se deplasă în linişte spre marginea intrării.
Pham Nuwen se auzea slab din cauza zdrăngănitului.
– Te înşeli, domnule comandor. Nu aveţi…
Tăie conexiunea audio cu un gest rapid şi avansă lent. Orientă manual camerele fixe din depozit. Nimic. Automatele primitive erau şi salvare, şi năpastă. Nu contează. Armele. Exista vreuna mai mică decât o bombă pe-aici? Baza de date nu era configurată pentru asemenea fleacuri. Lăsă catalogul să se deruleze în vizor şi se apropie de perete, tot fără să fie văzut de dedesubt. Zdrăngănitul continua. *Aha, sunt servovalvele din albia lacului, zgomotul lor se aude prin tunel!* Ce mai fanfară pentru o pătrundere secretă!
Invadatorul – dacă putea fi numit aşa – ieşi la iveală.
– O, domnule Vinh! Am crezut că te-ai înecat.
De fapt, Ezr era semiconştient, palid ca moartea.
Nu se vedeau răni de pistol. *Nu, mi-a furat o jachetă.* Haina era perfect încreţită, dar braţul drept stătea răsucit, flasc. Vinh îl ţinea pe Ali pe umărul stâng. Se uită la Nau şi ura îi stimulă puterile.

Din capătul de jos al depozitului nu mai urca niciun intrus. Căutarea prin cataloage se încheiase: trei pistoale electromagnetice în dulapul din spatele lui! Nau oftă uşurat şi-i zâmbi speculantului.

– Te-ai descurcat bine, domnule Vinh.

Dacă ar fi întârziat câteva secunde, Vinh ar fi ajuns primul, pregătind o adevărată ambuscadă. Însă individul părea neînarmat, cu un singur braţ sănătos şi rebegit ca un pisoi. Iar Tomas Nau stătea între el şi pistoale.

– Mă tem că n-am timp de poveşti. Dă-te la o parte de lângă Ali, te rog.

Vorbi potolit, dar nu-şi luă ochii de la cei doi. Întinse mâna stângă să deschidă dulapul. Poate că stilul calm avea efect asupra lui şi va reuşi să-l ucidă repede.

– Tomas!

Qiwi stătea deasupra lor, la intrarea în depozit.

Preţ de-o clipă, se uită blocat la ea. Îi curgea sânge din nas. Rochia de dantelă era sfâşiată şi pătată. Dar trăia. Probabil că evacuarea de urgenţă blocase taxiul. Dacă acesta rămăsese pe loc, siguranţa ecluzei nu se resetase… iar ea reuşise cumva să se târască înapoi.

– Am fost prinşi înăuntru, Tomas. S-a defectat ecluza.

– A, da! Suferinţa din glasul lui Nau era absolut sinceră. S-a trântit şi am auzit ventilaţia. Am… am fost convins că ai murit.

Qiwi coborî din tavan şi aşeză trupul lui Rei Ciret pe un suport de fixare. Garda poate că mai trăia, dar nu era de niciun folos.

– Îmi pare rău, Tomas. Nu l-am mai putut salva pe Marli.

Traversă spaţiul ca să-l îmbrăţişeze, dar gestul îi trăda şovăiala.

– Cu cine vorbeşti?

Atunci îi văzu pe Vinh şi pe Ali.

– Ezr?

În sfârşit, puţin noroc: Vinh era perfect, cu jacheta pătată de sângele lui Ali, ca şorţul unui măcelar. Din spatele lui se auzeau pocnetele servovalvelor din parcul distrus. Speculantul vorbi răguşit, cu răsuflarea întretăiată:

– Am preluat L1, Qiwi. În afară de bandiţii lui Nau, n-am rănit pe nimeni…

… dar îl ţinea în braţe pe tatăl ei plin de sânge!

– Nau se foloseşte de tine, ca întotdeauna. Numai că, de data asta, o să ne omoare pe toţi. Vrea să bombardeze habitatul.

– Eu…

Dar Qiwi se uită în jur şi lui Nau nu-i plăcu deloc privirea ei.

– Qiwi, îi spuse el, uită-te la mine. Ne luptăm cu aceeaşi şleahtă care a provocat masacrul Jimmy Diem.

– Tu l-ai omorât pe Jimmy! strigă Vinh.

Qiwi îşi şterse cu materialul fin al mânecii nasul însângerat. Arăta

foarte tânără şi nedumerită, ca atunci când o luase la el prima oară. Îşi fixă piciorul într-un opritor de perete şi se întoarse spre comandor, cumpănind lucrurile. Nau trebuia să tragă cumva de timp, numai câteva secunde:

– Qiwi, gândeşte-te cine îţi spune asta.

Arătă spre Vinh şi Ali Lin. Îşi asuma un risc teribil, recurgea la o manevră disperată. Dar funcţiona! Qiwi se răsuci puţin, mutându-şi privirea de la el. Atunci Nau strecură mâna în dulap şi pipăi patul unui pistol.

– Qiwi, gândeşte-te cine îţi spune lucrurile astea.

Nau arătă spre Vinh şi Ali Lin. Biata Qiwi se întoarse către el. Din spatele ei, Ezr văzu că pe faţa lui comandorului fulgeră un zâmbet.

– Îl ştii pe Ezr. A încercat să-l omoare pe tatăl tău la North Paw; a crezut c-o să ajungă la mine prin el. Dacă ar avea un cuţit, l-ar măcelări chiar în clipa asta. Doar ştii că e un sadic. Mai ţii minte cum te-a bătut; mai ţii minte cum te-am ţinut în braţe după aceea.

Cuvintele îi erau adresate lui Qiwi, dar îl loviră pe Ezr aşa cum un berbece izbeşte o poartă de cetate – adevăruri tulburătoare amestecate cu minciuni oribile.

Qiwi rămase nemişcată. Dar acum avea pumnii încleştaţi; umerii i se adunară ca sub o presiune puternică. *Nau o să câştige şi eu sunt de vină,* îşi zise Ezr. Alungă nefericirea care năvălea asupra lui din toate părţile şi mai făcu o încercare:

– Nu pentru mine, Qiwi. Pentru ceilalţi. Pentru mama ta. Te rog. Nau te minte de patruzeci de ani. De câte ori afli adevărul, te spală pe creier. Iarăşi şi iarăşi. Şi nu-ţi poţi aminti niciodată.

Amintirea şi oroarea se întipăriră pe chipul fetei. „De data asta îmi voi *aminti.”* Se întoarse tocmai când Nau scoase ceva din dulapul din spate. Îl lovi cu cotul în piept. Se auzi trosnet de crengi rupte; Nau ricoşă din dulap şi pluti în spaţiul deschis al depozitului. În urma lui aluneca un pistol electromagnetic. Se întinse după el, dar era cu câţiva centimetri prea departe ca să-l ajungă şi nu avea de ce să se sprijine.

Qiwi se depărtă de perete, se întinse şi înşfăcă pistolul. Îndreptă gura armei spre capul comandorului.

Nau se rostogolea lin; se răsuci ca s-o urmărească pe Qiwi. Deschise gura, aceeaşi gură cu care rostise minciunile pregătite pentru fiecare ocazie:

– Qiwi, nu poţi… începu el, apoi probabil că-i văzu expresia feţei. Aroganţa lui, aroganţa aceea glacială pe care Ezr o urmărea de o jumătate de viaţă, se topi dintr-odată. Vocea lui deveni o şoaptă. Nu, nu.

Capul şi umerii lui Qiwi tremurau, dar glasul îi răsună dur ca

diamantul:

– Îmi amintesc.

Deplasă arma de la capul lui Nau mai jos, sub talie… şi trase un foc lung. Strigătul lui Nau se transformă într-un ţipăt strident şi se opri când pistolul se roti în jurul lui şi-l izbi în cap.

Era întuneric, apoi se făcu lumină dintr-odată. Plutea în sus, spre ea. Cine sunt eu? Răspunsul veni repede, ca un fier înroşit. Anne Reynolt.

Amintiri. Retragerea în munţi. Ultimele zile ale jocului de-a v-aţi ascunselea. Invadatorii balacreeni îi găseau fiecare peşteră. Trădătorul, demascat prea târziu. Ultima dintre ai ei, încolţită din aer. Stătea pe un versant de munte, înconjurată de armata balacreană. Duhoarea de carne arsă îi străpungea nările în ciuda aerului rece al dimineţii, dar duşmanul oprise focul. O capturaseră vie.

– Anne?

Vocea era blândă, preocupată. Vocea unui călău, conturând atmosfera unor torturi şi mai grozave.

– Anne?

Deschise ochii. Instrumentele de tortură balacreene ameninţau mătăhăloase la limita vederii periferice. Ştia la ce chinuri să se aştepte, numai că acum era în imponderabilitate. *De cincisprezece ani ne-au furat oraşele. De ce să mă ia pe mine în spaţiu?*

Călăul ei apăru în câmpul vizual. Păr negru, piele balacreană tipică, o faţă nici tânără, nici bătrână. Trebuie să fie un comandor senior. Dar purta o jachetă stranie, cu modele fractalice, cum Anne nu mai văzuse la comandori. Pe faţa lui se întipări o expresie de îngrijorare artificială. *Un prost; exagerează cu prefăcutul.* Bărbatul lăsă un buchet de flori albe să-i cadă lin în poală, ca şi cum i-ar fi oferit un cadou. *Trebuie să existe o cale de a muri. Trebuie să existe o cale de a muri.* Era legată de mâini, bineînţeles. Dar, dacă bărbatul venea suficient de aproape, ea tot mai avea dinţii. Poate, dacă era suficient de prost…

Bărbatul întinse mâna şi o atinse uşor pe umăr. Anne se răsuci nervoasă şi-l muşcă de mână. El se trase înapoi, lăsând o dâră de stropi mici şi roşii să plutească între ei. Dar nu era destul de prost ca s-o omoare pe loc. În schimb, aruncă o privire cruntă de partea cealaltă, lângă şirurile de instrumente, către cineva care nu se vedea.

– Trud! Ce dracu ai făcut cu ea?

Auzi un glas scâncit, vag familiar.

– Pham, te-am avertizat că e o procedură dificilă. Fără îndrumarea ei, nu putem fi siguri că…

Vorbitorul îşi făcu apariţia. Era un tip scund şi agitat, în uniformă de tehnician balacrean. Căscă ochii mari când văzu stropii de sânge. Îi aruncă lui Anne o privire mulţumitor – şi inexplicabil – de înfricoşată.

– Al şi cu mine nu putem face mai mult. Ar fi trebuit să aşteptăm să se întoarcă Bil… Cine ştie, poate că nu-i decât o pierdere temporară a memoriei.

Individul mai în vârstă se înfurie, dar şi lui îi era teamă.

– Am vrut o defocalizare, nu o spălare pe creier!

Micuţul, Trud… *Trud Silipan,* se retrase.

– Nu-ţi face probleme. Sunt convins că-şi va reveni. Nu ne-am atins de structurile memoriei, jur. Se uită încă o dată înspăimântat la ea. Poate… Nu ştiu, poate că defocalizarea a mers bine şi ne confruntăm cu un fel de autoreprimare. Se apropie mai mult, ferindu-se de mâinile şi dinţii ei, şi îi oferi un zâmbet scârbos. Şefa? Mă mai ţii minte? Trud Silipan? Facem de gardă împreună de ani de zile şi înainte am lucrat amândoi pe Balacrea, pentru Tomas Nau. Nu-ţi aminteşti?

Anne se holbă la faţa rotundă, la zâmbetul chinuit. Alan Nau. Tomas Nau. *Of… nu… Doamne.* Se trezise într-un coşmar interminabil. Gropile de tortură, apoi focalizarea, apoi viaţa întreagă trăită ca *duşman.*

Silipan se arătă nedumerit, dar vocea lui se înveseli dintr-odată.

– Vezi, Pham? Plânge. Îţi aminteşte totuşi!

Da. Totul.

Însă glasul lui Pham Nuwen răsună mai nervos:

– Ieşi afară, Trud. Ieşi.

– E uşor de verificat. Putem…

– Ieşi afară!

Anne nu-l mai auzi pe Silipan după aceea. Lumea aceea se prăbuşise în braţele durerii, ale suspinelor de suferinţă care-i blocară respiraţia şi simţurile.

Simţi un braţ peste umeri şi de data asta ştiu că nu erau ale unui călău. *Cine sunt eu?* Aceasta fusese întrebarea mai uşoară. Cea reală – *ce sunt eu?* – o mai lăsă în pace câteva secunde, dar acum o copleşeau amintirile monstrului în care se transformase ea în ziua aceea, pe munţii de deasupra de Arnham.

Se scutură de braţele lui Pham, numai ca să constate că e legată în curele.

– Îmi pare rău, şopti bărbatul.

Anne auzi cum cad brăţările. Acum nu mai conta. Se ghemui în poziţie fetală, fără să-i asculte alinările. Îi vorbea, îi spunea lucruri simple, repetate la nesfârşit sub altă formă.

– E în regulă, Anne. Tomas Nau e mort. E mort de patru zile. Eşti liberă. Suntem liberi cu toţii…

După un timp, bărbatul tăcu. Ştia că e lângă ea numai pentru că îi simţea braţele pe după umeri. Nu mai suspina. Teroarea dispăruse. Ce-a fost mai rău a trecut, ce-a rămas e doar pustiu.

Timpul trecea.

Trupul i se relaxă şi se desfăcu. Anne se obligă să deschidă ochii, să se întoarcă şi să-l privească pe Pham. O durea faţa de atâta plâns, iar acum îşi dori s-o doară de un milion de ori mai tare.

– Tu… afurisit să fii că m-ai adus înapoi. Acum lasă-mă să mor.

Pham se uită la ea în tăcere, cu ochi mari şi atenţi. Nici urmă de

lăudăroşenia pe care întotdeauna o bănuise falsă. În locul ei, inteligenţă… respect? Nu, imposibil. El se aplecă, ridică pledurile albe şi i le întinse în poală. Erau calde, pufoase. Minunate. Medită la dorinţa ei, apoi scutură din cap.

– Nu poţi muri încă, Anne. Sunt peste două mii de focalizaţi rămaşi aici. Tu îi poţi elibera, Anne. Arătă spre aparatele de focalizare din spatele ei. Am impresia că Al Hom juca ruletă când lucra cu tine.

Îi pot elibera. Primul gând luminos după lungii ani trecuţi de la dimineaţa aceea din munţi. Probabil că o trădă expresia feţei, pentru că pe buzele lui Pham înflori un zâmbet plin de speranţă. Anne simţi cum i se închid ochii. Ştia la fel de multe despre focalizare ca orice balacrean. Ştia toate trucurile refocalizării, ale devotamentului redirecţionat.

– Pham Trinli, Pham Cine-Oi-Fi-Tu-În-Realitate, te-am urmărit ani de zile. De la început am bănuit că lucrezi împotriva lui Tomas. Dar am văzut şi cât de mult apreciezi conceptul de focalizare. Tânjeai după puterea aceea, nu-i aşa?

Zâmbetul de pe buzele lui se stinse. Încuviinţă din cap:

– Am văzut… am văzut că îmi putea da lucrul pentru care am luptat o viaţă. Dar la sfârşit mi-am dat seama că preţul e prea mare.

Scutură din umeri şi lăsă capul în jos, ca ruşinat.

Anne se uită lung la el, cumpănind. Demult de tot, nici măcar Tomas Nau n-o putea păcăli. Când era focalizată, avea mintea ascuţită ca un brici, neîmpovărată de distracţii şi dorinţe nerealizabile… Şi faptul că ştia adevăratele intenţii ale lui Tomas nu-i folosea la nimic, aşa cum nu-i foloseşte unui topor să ştie că e menit să ucidă. Acum însă, nu mai avea siguranţă. Bărbatul ăsta o putea minţi, dar ceea ce îi cerea era lucrul la care ea jinduia cel mai mult. Atunci, după ce va plăti cât se va pricepe ea de bine, atunci va putea muri. Scutură şi ea din umeri.

– Tomas Nau nu ţi-a spus adevărul despre defocalizare.

– Nu mi-a spus adevărul despre multe lucruri.

– Mă descurc mai bine decât Trud Silipan şi Bil Phuong, dar tot vor mai exista eşecuri.

Cea mai mare oroare: unii o vor blestema pentru că i-a adus înapoi.

Pham se întinse peste flori şi o luă de mână.

– Dar vei face tot ce-ţi stă în puteri.

Anne se uită la mâna lui. Sângera încă din gaura pe care i-o făcuse în lateralul palmei. O minţea, dar, dacă o lăsa să-i defocalizeze pe alţii… *Prefă-te în continuare.*

– Tu eşti acum la conducere?

Pham chicoti.

– Am şi eu un cuvânt de spus. Unii păianjeni au mai multe de spus.

E complicat şi e încă haos. Acum patru sute de kilosecunde, Tomas Nau ţinea frâiele în mână. Zâmbi larg, entuziasmat. Dar peste o sută sau două sute de megasecunde, cred că vei asista la o renaştere. Ne vom repara navele. La dracu, poate construim altele noi! N-am mai văzut ocazie mai bună ca asta!

Prefă-te în continuare.

– Şi ce vrei de la mine?

Cât mai durează până mă vei refocaliza ca să fiu unealta ta?

– Nu vreau… Nu vreau decât să fii liberă, Anne. Pham întoarse privirea. Ştiu ce ai fost înainte. Am văzut povestea faptelor tale de pe Frenk, cum ai fost prinsă în final. Îmi aminteşti de o fată pe care am cunoscut-o în copilărie. Şi ea s-a ridicat împotriva imposibilului, şi ea a fost zdrobită. Se răsuci cu faţa pe jumătate spre ea. Au fost clipe când m-am temut de tine mai tare decât de Tomas Nau. Dar, de când am aflat că eşti Orcul de pe Frenk, m-am rugat să trăieşti zile mai bune.

Era un mincinos atât de rafinat! Păcat că minciuna lui era atât de sfruntată, de scârboasă. Simţi un îndemn covârşitor de a împinge lucrurile peste măsură:

– Deci peste câţiva ani vom avea din nou nave funcţionale?

– Da, şi probabil mai bine dotate decât cele cu care am venit. Ştii ce descoperiri în fizică am făcut aici. Şi se pare că mai sunt şi alte lucruri…

– Şi tu vei controla acele nave?

– Câteva dintre ele.

Nau încuviinţa din cap întruna, mergând mai departe cu amăgirea.

– Şi nu vrei decât să mă ajuţi. Pe mine, Orcul de pe Frenk. Ei, bine, domnule, eşti singurul în măsură să le controlezi. Împrumută-mi-le. Vino cu mine pe Balacrea, Frenk şi Gaspr. Ajută-mă să-i eliberez pe toţi focalizaţii.

O amuză să vadă cum îi îngheaţă zâmbetul, speriat de cuvintele ei.

– Vrei să învingi un imperiu stelar, un imperiu al focalizării, cu o mână de nave? Asta e…

Pham nu găsi cuvintele să-i califice nebunia, aşa că rămase cu privirea fixată pe ea. Apoi, uluitor, zâmbetul reveni.

– E extraordinar! Anne, dă-mi timp să mă pregătesc, să închei nişte alianţe aici. Dă-mi doisprezece ani de-ai tăi. Poate că nu vom învinge. Dar îţi jur că vom încerca.

Indiferent ce îi cerea ea, Pham era de acord. Trebuia să fie o minciună. Dar, dacă spunea adevărul, era singura promisiune care o ţinea în viaţă. Îl ţintui din priviri, încercând să vadă ce se ascunde în spatele ochilor mincinoşi. Poate că efectele negative inevitabile ale defocalizării îi estompau agerimea, pentru că, oricât de adânc se uita, nu vedea decât entuziasm şi veneraţie*. E un geniu. Minciună sau adevăr, sunt a lui pentru doisprezece ani.* Preţ de-o clipă, se relaxă,

dându-i crezare. Preţ de-o clipă, îşi imagină că bărbatul acesta nu e un mincinos. *Orcul de pe Frenk încă îi mai poate elibera pe toţi.* Un fior necunoscut ţâşni din inima ei şi-i pătrunse în tot corpul. Avu nevoie de un moment lung ca să recunoască un sentiment pe care-l uitase de atâta vreme: bucuria.

63

Pham îl trimise pe Ezr Vinh la sol ca să negocieze.

– De ce eu, Pham? Era tranzacţia comercială cu cel mai mare potenţial din istoria umanităţii. Dar şi un război pe cale să înceapă. Ar trebui să…

Nuwen ridică un braţ să-l întrerupă.

– Am motive să te trimit pe tine. Îi cunoşti pe păianjeni mai bine decât orice persoană defocalizată, cu siguranţă mai bine decât mine.

– Aş putea face parte din personalul tău. Te-aş putea ajuta.

– Nu, eu voi face parte din personalul tău. Făcu o pauză şi Ezr sesiză o geană de îngrijorare. Ai dreptate fiule, e complicat. Pe termen scurt, ei ţin frâiele şi au toate motivele să ne urască. Credem că regele tot mai dă crezare facţiunii Lighthill, dar…

Existau şi alte facţiuni în regimul din Concordia. Unele considerau că traducătorii focalizaţi erau o marfă negociabilă.

– De-asta e şi mai important să te duci tu, Pham.

– Nu e alegerea noastră. Vezi tu, te-au cerut pe tine în mod expres.

– Ce?

– Da. Bănuiala mea e că pe tine, care ai lucrat cu Trixia de-a lungul anilor, cred că te-au ghicit. Pham zâmbi larg. Vor să te vadă în persoană.

Logic – aproape.

– Bine, încuviinţă Ezr, apoi se gândi o clipă. Dar pe Trixia n-o primesc. Mă duc acolo cu alt traducător. Se uită urât la Pham. Ea e centrul atenţiei; grupul lui Underville ar fi încântat să pună mâna pe ea.

– Hm… Poate că cineva de acolo, de jos, gândeşte la fel. Regele a cerut să fii însoţit de Zinmin. Observă expresia de pe faţa lui Ezr. Mai e şi altceva?

– Păi… da. Vreau ca Trixia să fie defocalizată. Repede.

– Bineînţeles. Ţi-am dat cuvântul meu. Şi lui Anne i-am făcut aceeaşi promisiune.

Ezr îl privi lung. *Şi te-ai schimbat. Ai renunţat la visul tău.* După câte se întâmplaseră, nu mai încăpea îndoială. Dar Ezr nu mai putea să aştepte.

– Mut-o în faţă, Pham. Nu mă interesează că ai nevoie de traducerile ei. Mut-o mai în faţă. Vreau s-o găsesc defocalizată când mă întorc.

Pham ridică din sprânceană.

– Un ultimatum?

– Nu. Da!

Bătrânul oftă.

– În regulă. O să începem imediat cu Trixia. Recunosc… I-am tot lăsat la coadă pe traducători. Avem mare nevoie de ei. Îşi ţuguie

buzele. Să nu te aştepţi la perfecţiune, Ezr. Defocalizarea e încă o minciună de-a lui Nau. Unii defocalizaţi sunt la fel de ageri ca Anne. Alţii…

– Ştiu.

Unii se trezeau legume, virusul o lua razna, declanşat de procesul defocalizării.

– Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să încercăm. Mai devreme sau mai târziu va trebui să renunţăm la folosirea lor.

Plonjă în sus şi plecă din biroul lui Pham. Prelungirea discuţiei i-ar fi tulburat pe amândoi.

Transportul pe Arachna se făcu la bordul unui aparat de zbor modest. Naveta lui Jau Xin era dotată cu software ad hoc, special revizuit de Qiwi. Oamenii aveau poziţia superioară şi rămăşiţe de tehnologie înaltă… dar mai nimic în domeniul resurselor fizice sau al automatelor. Întrucât deviaţii fuseseră defocalizaţi, software-ul emergent era bun de aruncat, iar până când automatele Qeng Ho erau adaptate la cârpeala hibridă rămasă în L1 avea să mai treacă ceva vreme. Erau captivi într-un sistem solar aproape pustiu, cu singura ecologie industrială aflată pe Arachna. Puteau arunca nişte roci pe planetă, chiar câteva bombe, dar Omenirea rămăsese ştirbă. Nici păianjenii nu aveau putere, dar asta avea să se schimbe. Acum aflaseră despre invadatori şi ştiau ce se putea face cu tehnologia. Deţineau porţiuni mari intacte din *Mâna Invizibilă.* Cândva, nu peste mult, aveau să se lanseze în spaţiu cu toate forţele. Pham socotea că le mai trebuie cam un an să se pună pe picioare, să stabilească o bază de încredere. Qiwi zicea că, dacă ea ar fi păianjen, ar face asta în nici un an de zile.

Coridorul axial al habitatului era plin de la un capăt la altul când Ezr şi Zinmin intrară în ecluza taxiurilor. Aproape toţi nefocalizaţii din L1 se aflau acolo.

Pham şi Anne veniră şi ei. Plutiră aproape de ei – o pereche la care Ezr Vinh nu s-ar fi gândit niciodată în trecut.

– Am început pregătirile pentru defocalizare, spuse Anne. Nu fu necesar să precizeze pentru cine. O să facem tot ce putem, Ezr.

Qiwi îi ură succes, mai solemnă ca niciodată. Parcă nesigură la început, îi scutură mâna dintr-odată, încă un lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci.

– Să te întorci cu bine, Ezr.

Rita Liao reuşi să-şi croiască drum până la trapă, blocându-i calea. Ezr întinse mâna s-o mângâie.

– O să-l aduc pe Jau înapoi, Rita.

Voi face tot ce-mi sta în puteri, îşi zise, pentru că nu avu curajul să-şi dea pe faţă îndoielile.

Rita avea ochii roşii. Părea mai pierdută decât cu câteva kilosecunde în urmă, când stătuseră de vorbă.

– Ştiu, Ezr, ştiu. Păianjenii sunt buni. Vor şti că Jau n-a vrut să le facă rău.

Îşi petrecuse o mare parte din viaţă îndrăgostită de viaţa de pe Arachna, dar nu prea mai avea încredere în traduceri.

– Dar, dacă nu te vor lăsa să-l aduci înapoi… Te rog, dă-i…

Îi puse o cutiuţă în mână. Încuietoarea se desfăcea cu amprenta degetului mare, probabil al lui Jau. Înăuntru, Ezr văzu un giuvaier al amintirilor. Rita plecă şi se pierdu în mulţime.

Mai erau două sute de kilosecunde până la Comandamentul Teritorial. La sol, păianjenii îi duseră cu maşina prin valea aceea lungă. Amintiri vagi trecură prin mintea lui Ezr. Multe dintre clădiri erau noi, dar *eu am fost aici înainte de a începe totul.* Pe atunci, se învârteau în necunoscut. Acum domina luciul superficial al informaţiilor. Entuziasmat, Zinmin Broute sărea de la o fereastră la alta şi se minuna, numind tot ce vedea. Trecură pe lângă biblioteca pe care o explorase împreună cu Benny Wen. Muzeul Întunericului. Iar grupul statuar din capătul Căii Regelui era Să-Căutăm-Concordia, a lui Gokna. Zinmin putea să povestească totul despre fiecare dintre siluetele contorsionate.

Dar astăzi nu stăteau la pândă şi nu se furişau în case când alţii dormeau. Astăzi luminile străluceau puternic şi când, în cele din urmă, trecură în subteran, se pomeniră într-un loc la fel de străin şi dezolant ca acelea din coşmarurile cu păianjeni ale lui Ritser Brughel. Treptele erau abrupte, ca ale unei scări mobile, iar camerele atât de scunde, încât Ezr şi Zinmin trebuiră să se aplece ca să treacă dintr-una într-alta. În ciuda medicamentelor demult inventate şi a mileniilor de inginerie genetică, atracţia totală a gravitaţiei îi debusola constant. Fură cazaţi în ceea ce Zinmin susţinea că sunt apartamente regale, camere cu podele păroase şi tavan destul de înalt ca să stea drepţi. Negocierile începeau a doua zi.

Păianjenii pe care-i cunoşteau din traduceri lipseau. Belga Underville, Elno Coldhaven erau nume pe care Ezr le recunoştea, dar aceştia se ţinuseră la distanţă. Nu fuseseră implicaţi în Marea Pândă a lui Sherkaner Underhill. Probabil că o consultau pe Victory Lighthill, totuşi. În timpul negocierilor, Underville se retrăgea foarte des şi întreţinea schimburi de şuierături cu parteneri invizibili.

După primele două zile, Ezr îşi dădu seama că unii dintre acei parteneri invizibili se aflau la foarte mare distanţă: Trixia. Întors în camera lui, apelă L1. Bineînţeles, conexiunea era controlată de păianjeni, dar nu-i păsa.

– Mi-ai spus că Trixia a intrat în pregătirile pentru defocalizare.

Pauza dură mai multe de zece secunde. Dintr-odată, se sătură de scuze şi eschivări.

– Ascultă, dracu' să te ia! Mi-ai promis c-o vei defocaliza. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să încetezi s-o mai foloseşti!

Auzi, în sfârşit, vocea lui Pham.

– Ştiu, Ezr. Problema e că păianjenii au insistat ca ea să fie disponibilă încă focalizată. Nu ne respectăm partea de înţelegere dacă-i refuzam… iar Trixia nu acceptă să coopereze cu noi defocalizată. Ar trebui s-o obligăm.

– Nu-mi pasă. Nu-mi pasă! Păianjenii nu sunt stăpânii ei, cum n-a fost nici Tomas Nau.

Teama îl sufoca, mai avea puţin şi plângea. Vizavi, Zinmin Broute arăta la fel de fericit ca orice deviat. Stătea picior peste picior pe covorul păros, răsfoind o carte cu poze de-a păianjenilor. *Şi de el ne folosim. Trebuie, însă numai pentru puţin timp.*

– Ezr, e doar pentru scurtă vreme. Şi pe Anne o dă peste cap, dar e singura cale pe care o au păianjenii ca să pătrundă în mintea noastră. Aproape că au încredere în focalizaţi. Orice spun, orice declară, numai cu ei stau de vorbă. Nu avem nicio şansă de a ne recupera oamenii de pe *Mâna Invizibilă* dacă pierdem încrederea lor. Nu avem nicio şansă de a strica ce-a făcut Nau, fără ea.

Rita şi Jau. Cutia cu amprentă digitală stătea în vârful bagajului lui Ezr. Ciudat. Păianjenii nu insistară să vadă ce conţine nici ea, nici bagajele lui. Ezr cedă.

– Bine. Dar, după întâlnirea asta, nimeni nu mai stăpâneşte pe nimeni. Altfel, înţelegerea moare – îi pun eu capăt.

Întrerupse legătura înainte de a primi răspuns. La urma urmei, nu mai conta replica dată de celălalt.

Aproape în fiecare zi coborau pe drumul întortocheat în aceeaşi sală de conferinţe oribilă. Zinmin susţinea că e biroul şefului Serviciului de Informaţii, o „încăpere luminoasă, cu terasă deschisă, separeuri şi stinghii izolate”. Păi, existau separeuri, un fel de hornuri adânci şi întunecoase, în vârful cărora te puteai adăposti. Iar imaginile de pe pereţi erau toate nişte sminteli. Ezr şi Zinmin trebuiră să calce pe piatră rece ca să se aşeze pe nişte stive de blănuri. De obicei, erau prezenţi patru sau cinci păianjeni şi aproape întotdeauna Underville sau Coldhaven.

Însă negocierile decurgeau destul de bine. Cum Ezr se bucura de sprijinul focalizaţilor care îi confirmau spusele, păianjenii îl credeau. Păreau să înţeleagă ce mult s-ar îmbunătăţi situaţia dacă ar coopera cât de cât. Desigur, ar fi prezenţi pe conglomerat. Tehnologia le-ar fi transferată fără restricţii, în schimbul accesului oamenilor la sol. În timp, conglomeratul şi habitatele ar fi mutate pe orbita Arachnei şi s-ar construi un şantier în colaborare.

Să stai alături de păianjeni în fiecare zi era o experienţă obositoare. Mintea omului nu era făcută să se bucure la vederea unor asemenea fiinţe. Nu păreau să aibă ochi, ci carapace de cristal superioare văzului uman. Niciodată nu ştiai unde se uită. Mâinile pentru mâncat şi le mişcau încontinuu, comunicând înţelesuri pe care Ezr de-abia începea să le înţeleagă. Iar când se foloseau de braţele principale făceau gesturi abrupte şi agresive, ca şi cum se pregăteau de atac. Aerul mirosea amar, a stătut, iar mirosul se înteţea când se

adunau mai mulţi păianjeni. *Data viitoare ne aducem propriile toalete.* Ezr începea să umble cu genunchii îndoiţi, tot încercând să se acomodeze clădirilor locale.

Zinmin făcea majoritatea traducerilor interactive. Dar Trixia şi ceilalţi participau şi ei şi, câteodată, când era nevoie de mare acurateţe, vocea ei reda cuvintele lui Underville sau ale lui Coldhaven: Underville era poliţistul cel dur, Coldhaven, tânărul general alunecos. Vocea Trixiei, alte suflete.

Noaptea, Ezr visa şi, de multe ori, visele îl înspăimântau mai mult decât realitatea. Mai greu de suportat erau cele pe care le înţelegea. Îi apărea Trixia, cu glasul şi gândurile când ale tinerei care fusese, când ale străinilor care o invadau acum. Uneori, faţa ei se metamorfoza într-o carapace sticloasă în timp ce vorbea şi, când el o întreba ce e cu schimbarea, îi spunea că i se pare. O Trixia niciodată defocalizată, vrăjită, pierdută. Şi Qiwi îi apărea în multe vise, uneori ca puştoaică răzgâiată, alteori ca în ziua în care îl omorâse pe Tomas Nau. Discutau şi, deseori, ea îi dădea sfaturi. În vise, erau întotdeauna logice, dar când se trezea nu-şi mai amintea niciun amănunt.

Una câte una, problemele negociate se rezolvară. Trecuseră de la genocid la comerţ în nici un milion de secunde. Din L1, vocea lui Pham Nuwen suna plină de încântare datorită progresului:

– Indivizii ăştia negociază ca nişte comercianţi, nu ca nişte reprezentanţi guvernamentali.

– Renunţăm la multe, Pham. Ce alţi Clienţi ai noştri beneficiază de prezenţă la faţa locului, aşa cum vor beneficia păianjenii?

Obişnuita pauză lungă. Pham tot bucuros se arătă:

– Şi asta se va rezolva, fiule. Pun prinsoare că, până la urmă, unii o să vrea să fie parteneri. Qeng Ho… Încă un lucru, continuă Pham. Du la bun sfârşit negocierile legate de prizonierii de război şi voi putea s-o eliberez pe Trixia. Lighthill a obţinut această promisiune de la facţiunea Underville.

Ultima zi de negocieri începu exact ca de obicei. Zinmin şi Ezr fură conduşi pe… „o scară în spirală”, aşa o numea Zinmin. În limbaj uman, un puţ vertical, tăiat drept în stâncă. Pe lângă ei urca un curent constant de aer cald. Puţul era lat de aproape doi metri, pereţii aveau ieşituri de cinci centimetri. Gărzile nu întâmpinau nicio dificultate; treceau de la un perete la altul sprijinindu-se de toate părţile. În timp ce coborau, se roteau încet în spirală. Tot la zece metri exista câte-un ieşind, un „palier” pe care să-şi tragă sufletul. Ezr era recunoscător pentru hamul/ cureaua pe care gărzile insistară s-o poarte, dar îl şi încurca.

– Treptele astea sunt doar ca să ne intimideze pe noi, nu-i aşa, Zinmin?

Mai pusese întrebarea şi la coborârile anterioare, dar colegul lui nu catadicsise să-i răspundă.

Traducătorul focalizat păşea mai nesigur decât el pe ieşindurile înguste, mai ales că încerca să copieze poziţia înclinată care convenea mai mult păianjenilor. Astăzi însă, îi răspunse la întrebare:

– Da… Nu. E scara principală spre Refugiul Regal. Foarte vechi. Tradiţional. E o onoare să…

Alunecă, se clătină deasupra gropii, agăţat de frânghia şi hamul gărzii de deasupra. Ezr îmbrăţişă peretele rece şi mai-mai să cadă şi el când Broute îşi recăpătă echilibrul.

Ajunseră pe ultimul palier. Tavanul, la doar un metru de podea, era scund şi după standardele păianjenilor. Înconjuraţi de gărzi, se încovoiară şi porniră şontâc-şontâc spre nişte uşi late, late. În spatele lor, lumina cădea albastră-palidă. Păianjenii aveau un spectru atât de larg! Ai fi zis că lumina lor preferată era lată cât spectrul solar. Dar de multe ori ghiceau sclipiri firave sau licăriri care treceau dincolo de capacităţile vizuale ale omului.

Un şuierat familiar se auzi în semiobscuritatea din faţa lor.

– Intraţi. Luaţi loc, spuse Zinmin Broute, dar vorbise păianjenul din încăpere.

Ezr şi Zinmin traversară dalele de piatră spre „stinghiile” lor. Ezr îl văzu pe păianjen: o femelă mare, cocoţată pe o stinghie puţin mai înaltă. Mirosul ei se simţea puternic în aerul închis.

– Doamnă general Underville, salută el politicos.

Chestiunea prizonierilor de război ar fi trebuit să fie mai simplă în comparaţie cu cele deja rezolvate. De data asta însă, Ezr constată că rămaseră singuri cu Underville. Nu existau conexiuni de comunicare cu exteriorul aici; cel puţin nu li se pusese la dispoziţie niciuna. Erau singuri, în semiîntuneric, iar exprimarea lui Zinmin aluneca în întorsături de frază ameninţătoare. Înfricoşător… Cu toate acestea, în mintea lui Ezr se înălţau viziuni din copilăria lui îndepărtată, de comerciant. Atmosfera din încăpere era voit intimidantă. Underville îi promisese lui Lighthill că traducătorii vor fi liberi după încheierea negocierilor privitoare la prizonierii de război. Fusese înfrântă de mai multe ori; era ultima ei ocazie de a-şi salva reputaţia.

Ezr îşi desfăcu rucsacul şi scoase un vizor. Din spusele păianjenilor, toţi oamenii de la bordul *Mâinii Invizibile* supravieţuiseră asolizării forţate. Epava se împrăştiase pe douăzeci de mii de metri de gheaţă, cabinele ocupate de echipaj fiind singurele porţiuni intacte ale vehiculului spaţial. Faptul că existau supravieţuitori se datora numai sfaturilor date de Pham piloţilor deviaţi. Însă, odată ajunşi la sol, se produseseră numeroase nenorociri. Deşi raţiunea dicta altceva, Brughel şi gorilele lui începuseră o luptă cu trupele păianjenilor.

Gorilele muriseră. Cu agilitate de adevărat comandor, Brughel le abandonase în ultima clipă şi încercase să se fofileze printre ceilalţi membri ai echipajului. Păianjenii susţineau că nu avuseseră loc alte incidente după conflictul iniţial.

– Pe deviaţi puteţi să-i luaţi înapoi, spuse Underville, prin Zinmin. Ştim că nu ei sunt responsabili şi unii dintre ei ne-au ajutat să obţinem victoria. Zinmin vorbea pe ton iritat. Restul sunt criminali. Au omorât sute de păianjeni. Au încercat să ucidă milioane.

– Nu, doar o mică parte au fost implicaţi în omoruri. Ceilalţi s-au opus sau pur şi simplu au fost minţiţi în legătură cu operaţiunea.

Ezr citi lista cu membrii echipajului, explicând rolul fiecăruia. Douăzeci de suflete amărâte fuseseră în hibernoterapie – jucăriile speciale ale lui Ritser. Evident, ele erau victime, dar Underville nu voia să renunţe la echipament. Ezr obţinu pe rând de la Underville permisiunea eliberării fiecăruia, cu condiţia să le ofere păianjenilor acces la specialiştii care să le explice ruinele aflate acum în posesia agenţiei. În final, ajunseră la cazurile cele mai grave.

– Jau Xin. Şef de piloţi.

– Jau Xin, declanşatorul de bombe! exclamă generalul.

Ezr amplificase capacităţile vizorului. Vedea ceva mai bine decât înainte. Pe parcursul discuţiei, Underville stătuse foarte liniştită, doar mâinile pentru mâncat le mişca întruna. Era o ipostază pe care Zinmin o numea „alertă făţişă”. Xin era acuzat de iniţierea atacurilor.

– Doamnă general, ne-am uitat la înregistrări. Interogatoriile luate de dumneavoastră piloţilor lui Jau sunt, probabil, mai edificatoare. Pentru noi e clar că Jau Xin a sabotat în mare măsură atacurile emergente. Îl cunosc pe Jau, doamnă. O cunosc pe soţia lui. Amândoi vor binele popoarelor dumneavoastră.

Analiştii deviaţi – printre ei, şi Trixia – considerau că referinţele la familie dădeau bine. Poate. Însă Belga Underville ar putea fi mai degrabă tipul de susţinător al „interesului naţional”.

Zinmin Broute tasta pe consolă, traducând cuvintele lui Ezr într-un limbaj intermediar, apoi ghidând ieşirea audio. Din boxa lui Zinmin se auziră şuierături înfricoşătoare – vorbele lui Ezr, rostite de un păianjen.

Câteva clipe, Underville nu spuse nimic. Apoi scoase un ţipăt strident. Ezr ghici că era un fornăit dispreţuitor.

Dar această discuţie putea fi arătată şi altor păianjeni. *Nu scapi aşa uşor, Underville.* Duse mâna în rucsac şi scoase cutiuţa de la Rita.

– Asta ce mai e? întrebă Underville.

Nici urmă de curiozitate în glasul lui Broute-Underville.

– Un cadou pentru Jau Xin de la soţia lui. O amintire, în caz că refuzaţi în continuare să-l eliberaţi.

Underville stătea la doi metri de Ezr, dar el nici acum nu-şi dădu

seama cât de departe se puteau întinde braţele din faţă ale unui păianjen. Patru braţe negre ca patru suliţe ţâşniră spre el, smulgându-i cutia. Apoi se retraseră şi-o apropiară mai întâi de o parte, apoi de alta a carapacei sticloase. Mâinile-pumnal scoaseră mici scârţâituri când generalul cercetă curios partea de sus şi amprenta digitală a cutiei.

– Numai Jau Xin o poate deschide. Dacă o forţaţi, conţinutul se va distruge.

– Aşa să fie, atunci.

Dar păianjenul renunţă să apese cutia cu vârfurile ascuţite ale membrelor sale. O mai ţinu o clipă, două, şuieră şi o aruncă în pieptul lui Ezr.

Şuieratul hidos continuă în timp ce Zinmin traducea:

– Afurisiţi să fie ochii tăi de copil! Broute vorbea apăsat, nervos. Ia-ţi înapoi cadoul pentru criminal. Ia-ţi-l înapoi pe Xin şi restul personalului.

– Vă mulţumesc, doamnă general. Vă mulţumesc.

Ezr se foi, căutând să recupereze cadoul de la Rita.

Păianjenul tăcu, apoi începu din nou să vorbească, mai potolit. Şuieratul se transformase în fâsâitul stropilor de apă pe metal fierbinte:

– Şi bănuiesc că vrei să-l salvezi şi pe Ritser Brughel.

– Nu să-l salvez, doamnă. De-a lungul anilor, Ritser Brughel probabil că a ucis mai mulţi oameni de-ai noştri decât păianjeni de-ai dumneavoastră. Are de dat socoteală pentru multe crime.

– Într-adevăr. Dar sub nicio formă nu putem să vi-l dăm înapoi.

Acum Broute vorbi cu infatuare şi Ezr îşi dădu seama că păianjenii nu vor ceda sub nicio formă în această privinţă.

Poate că aşa era cel mai bine. Ezr ridică din umeri.

– Foarte bine. Atunci, voi veţi fi aceia care îl veţi pedepsi.

Păianjenul se calmase, nici mâinile pentru mâncat nu i se mai agitau.

– Să-l pedepsim? M-ai înţeles greşit. Negocierea asta stupidă ne-a lăsat cu un singur om funcţional. Orice pedeapsă va fi întâmplătoare. Învăţăm multe din disecţia cadavrelor umane, dar avem nevoie disperată de un subiect viu pentru experimente. Care sunt limitele voastre fizice? Cum reacţionaţi la durere şi teamă extremă? Vrem să facem teste cu stimuli pe care nu-i regăsim în bazele voastre de date. Intenţionez ca Ritser Brughel să trăiască mult, foarte mult.

Ritser Brughel e cel mai ciudat tip de om din câţi puteţi găsi. Însă nu era înţelept ca Ezr să-şi dezvăluie gândul. Se rezumă să încuviinţeze din cap. Şi, pentru prima oară, constată că Ritser va avea o soartă pe măsura crimelor sale. De acum înainte, viaţa lui va fi un permanent coşmar cu păianjeni.

65

Ezr Vinh se întoarse în L1 ca un erou. Poate că niciun proprietar sau partener de flotă nu fusese primit cu entuziasmul cu care fu întâmpinat el pe conglomerat. Aduse cu el primii prizonieri eliberaţi, inclusiv pe Jau Xin. Aduse, de asemenea, partenerii lor: cei dintâi păianjeni care aveau să zboare în cosmos.

Ezr nici nu băgă de seamă entuziasmul general. Zâmbi, vorbi şi, când îi văzu pe Rita şi Jau împreună, simţi o bucurie vagă.

Floria Peres coborî ultima din navetă. Fusese una dintre victimele congelate în ascunzătoarea lui Ritser, păstrată nefolosită până la sfârşit. Femeia avea privirea pierdută chiar şi la două sute de secunde după eliberare. În timp ce Ezr o conduse prin spaţiul liber, peste mulţimea din coridor se lăsă liniştea. Qiwi pluti spre ea. Ceruse permisiunea să ajute victimele, dar, când se opri în faţa Floriei, făcu ochi mari şi buzele începură să-i tremure. Cele două se priviră lung. Apoi Qiwi îi întinse Floriei mâna şi mulţimea se dădu la o parte în spatele lor.

Ezr se uită cum cele două se îndepărtează, însă mintea îi fugea în altă parte: Anne Reynolt începuse defocalizarea Trixiei la o kilosecundă după plecarea lui de pe Arachna. În cele două sute de kilosecunde de tranzit înapoi la conglomerat, Pham îi raportase regulat cum avansa procedura. De data asta, nu mai dăduse înapoi. Trixia trecuse de faza pregătitoare. Mai întâi, virusul minţii fusese adus în stare de repaus, pe urmă ea intrase în comă indusă. Apoi se modificase treptat tiparul eliberării de drog.

– Anne a mai făcut asta de sute de ori, Ezr, îi spuse Pham. Zice că lucrurile merg bine. Trixia ar trebui să iasă din clinică la câteva kilosecunde după întoarcerea ta.

Gata cu amânările. În sfârşit, Trixia va fi liberă.

Peste două zile, primi vestea. Trixia era gata.

Ezr o vizită pe Qiwi înainte de a se duce la clinica de defocalizare. Fata lucra cu tatăl ei. Refăceau parcul lacului. Majoritatea copacilor muriseră, dar Ali Lin credea că-i putea învia. Chiar defocalizat, bărbatul avea idei extraordinare. Dar acum îşi putea iubi fiica. Trixia va fi tot aşa, la fel de liberă ca înaintea coşmarului.

Qiwi discuta cu păianjenii când Ezr apăru pe cărarea din pădurea distrusă. Pisoii zburau în cercuri deasupra lor, luptându-se cu arahnofobia.

– Vrem să facem ceva nou cu lacul, o entitate liberă, cu ecologie specială.

Păianjenii erau puţin mai înalţi decât Qiwi. În climat microgravitaţional, nu mai arătau ca nişte creaturi scunde şi late. Tensiunea naturală din membrele lor producea o versiune în stil

păianjen a ghemuirii în imponderabilitate: braţele şi picioarele atârnau lungi sub ei, conferindu-le înălţime şi supleţe. Acum vorbea cel mai mic, probabil Rhapsa Lighthill. Sâsâitul ei muzical nici nu se compara cu şuieratul Belgăi Underville.

– O să vă urmărim, dar nu cred că vor dori prea mulţi să locuiască aici. Vrem să experimentăm cu propriile noastre habitate.

Traducea Broute Zinmin, vesel şi guraliv. Era, poate, ultimul traducător focalizat.

Qiwi îi zâmbi larg păianjenului.

– Da, sunt foarte curioasă ce veţi face până la urmă. Eu…

Ridică privirea şi-l văzu pe Ezr.

– Qiwi, putem sta de vorbă?

Fata se îndrepta deja spre el.

– Dacă nu te superi, Rhapsa, lipsesc puţin.

– Sigur.

Păianjenii se îndepărtară în vârful picioarelor, Zinmin continuând tirul de întrebări pentru Ali Lin.

Ezr şi Qiwi se opriră faţă în faţă, la treizeci de centimetri distanţă unul de altul.

– Au defocalizat-o pe Trixia acum două mii de secunde.

Fata zâmbi luminos. Îşi păstrase strălucirea copilăroasă. În ciuda nenorocirilor, îşi păstrase şi firea deschisă. Era centrul înţelegerilor cu păianjenii, inginerul pe care musafirii îl preferau dintre toţi ceilalţi. Acum văzu Ezr în câte domenii avea ea cunoştinţe, de la dinamică la bioştiinţă şi la tranzacţii comerciale abile. Qiwi întruchipa spiritul Qeng Ho.

– O să fie… O să-şi revină?

Îl privea cu ochi mari, ţinându-şi mâinile strânse în faţă.

– Da! E puţin dezorientată, zice Anne, dar mintea şi personalitatea ei sunt intacte şi… şi pot s-o văd astăzi, mai târziu.

– Vai, sunt atât de bucuroasă pentru ea!

Îşi desfăcu mâinile şi i le puse pe umeri. Dintr-odată îşi apropie faţa de el şi-şi frecă iute buzele de obrazul lui.

– Am vrut să te văd înainte de a vorbi cu ea…

– Da?

– Am… Am vrut să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, că ne-ai salvat vieţile mie şi tuturor. *Vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai redat sufletul.* Dacă Trixia şi eu putem face vreodată ceva pentru tine…

Qiwi se retrase şi-i zâmbi straniu.

– Cu mare plăcere, Ezr. Dar… nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Mă bucur că ai parte de un sfârşit fericit.

Ezr vru să plece şi se întoarse spre funiile de ghidare instalate de Ali pentru munca de reconstrucţie.

– E mai degrabă un început fericit, Qiwi. Anii trecuţi au fost un timp

mort, dar acum, în sfârşit… Vorbim mai târziu!

Flutură din mână şi îşi luă avânt înapoi spre intrarea în peşteră.

Reynolt transformase camera grupurilor din Mansardă în salon de recuperare. Deviaţii erau eliberaţi exact în locul în care petrecuseră gardă după gardă în serviciul comandorului.

Anne îl opri în coridor, chiar în faţa camerei.

– Înainte de a intra, nu uita…

Vinh se pregătea deja s-o ocolească. Se opri.

– Ai spus că-şi revine fără probleme.

– Da. Reacţiile afective sunt normale. Cunoştinţele generale sunt la fel bune ca înainte; le-a reţinut chiar pe cele specializate. Efectuăm aproape trei mii de defocalizări, nicio echipă n-a realizat atâtea în toată istoria emergentă. Avem rezultate foarte bune.

Se încruntă, dar nu din cauza nerăbdării lui Anne celei focalizate cândva, ci de durere.

– Aş vrea… aş vrea să le reluăm pe primele. Cred că acum mă descurc mai bine.

Ezr îi ghici durerea şi se simţi ruşinat de bucuria lui. *Deci întârzierea a fost spre bine.* Trixia beneficiase de experienţele anterioare. Poate că şi-ar fi revenit oricum. La urma urmei, Reynolt scăpase cu bine. În orice caz, situaţia se încheia fericit. În spatele lui Reynolt, mai jos, pe coridorul verde şi rece, era Trixia Bonsol, prinţesa de-abia trezită din adormire. Ezr se strecură iute pe lângă Anne şi plonjă prin spaţiul cu nuanţe albăstrii.

Anne strigă în spatele lui:

– Ezr… Pham vrea să vorbească cu tine când ai terminat.

– Bine, bine.

Dar n-o mai asculta. Intră în sala grupurilor. Parte din ea era încă deschisă. Oamenii stăteau în grupuri mici, pe zece-cincisprezece scaune, şi povesteau. Întoarseră capetele în direcţia lui, cu ochi plini de o curiozitate imposibil de manifestat înainte. Pe unele chipuri se citea frica. Mulţi priveau trist şi nedumerit, ca Hunte Wen după ce fusese defocalizat. Emergenţii dintre ei nu aveau la cine să se întoarcă. Se trezeau liberi, dar la distanţă de o viaţă şi de ani-lumină de existenţa lor anterioară.

Ezr zâmbi stânjenit şi se strecură pe lângă ei. *Pentru Trixia şi pentru mine, lucrurile s-au sfârşit cu bine, dar oamenii aceştia pierduţi trebuie ajutaţi.*

Capătul celălalt al camerei fusese împărţit în cubicule. Ezr trecu în fugă pe lângă uşile deschise şi se opri la cele închise numai cât să citească etichetele pacienţilor. În sfârşit… TRIXIA BONSOL. Goana lui se termină. Îşi dădu seama că poartă haine de lucru şi că are părul zburlit. Ca un deviat, ignorase totul, în afară de preocuparea lui

principală.

Îşi turti firele rebele cât putu de bine… şi bătu în plasticul uşor al trapei.

– Intră.

– … Bună, Trixia.

Plutea într-un hamac asemănător cu un pat obişnuit. Instrumentele medicale se zăreau în jurul capului. Nu-i nimic. Ezr se aşteptase la asta. Anne ţinea pacienţii conectaţi la ele, folosind datele pentru a direcţiona defocalizarea şi, după aceea, pentru a preveni eventuale atacuri sau infecţii.

Însă din cauza aparatelor n-o putea strânge în braţe cum ar fi vrut. Pluti până lângă ea, o privi în ochi, se pierdu în ei. Trixia se uită şi ea la el. Nu pe lângă el, nu nervoasă pentru că-i bloca vederea, ci exact în ochii lui. Buzele îi tremurară într-un surâs firav.

– Ezr.

Atunci întinse mâinile spre el să-l cuprindă. Avea buzele moi şi calde. Ezr o prinse cu blândeţe, învăluind-o cu braţele în hamac. Apoi îşi retrase capul, ferind cu grijă aparatura.

– De atâtea ori am crezut că n-o mai fim cum am fost! Mai ţii minte dăţile – de fapt, anii – în care am stat cu tine în celula aia oribilă?

– Da. Tu ai suferit mult mai mult decât mine. Pentru mine, a fost ca un vis şi timpul se scurgea pur şi simplu. În afara de focalizare, trăiam într-o ceaţă. Auzeam ce spui, dar nu mi se părea important.

Ridică mâna şi-l mângâie pe gât – un gest de pe vremea când fuseseră cu adevărat împreună.

Ezr zâmbi. Vorbim. E-adevărat. În sfârşit.

– Iar acum te-ai întors şi putem trăi din nou. Am atâtea planuri! Am avut la dispoziţie ani de zile ca să mă gândesc la ele, ce am face dacă Nau ar fi distrus şi tu ai fi salvată. După atâtea morţi, misiunea noastră se dovedeşte mai preţioasă decât comoara pe care ne-am imaginat-o.

Riscuri mari, comori nepreţuite. Dar riscurile fuseseră asumate, sacrificiile, făcute, iar acum…

– Cu partea noastră de recompensă… putem face orice. Ne putem întemeia propria Mare Familie!

Vinh 23.7, Vinh-Bonsol, Bonsol.1, nu conta; ar fi a lor.

Trixia surâdea în continuare, dar ochii i se umeziră. Scutură din cap.

– Ezr, nu…

Vinh vorbi mai departe:

– Trixia, ştiu ce ai de gând să spui. Dacă nu vrei o familie… nu-i nimic.

În anii sub Tomas Nau, avusese timp suficient să întoarcă lucrurile pe toate părţile, să vadă care sacrificii nu erau, de fapt, sacrificii

adevărate. Inspiră adânc şi continuă:

– Trixia, şi dacă vrei să te întorci pe Triland… sunt gata să merg şi eu acolo, să-i părăsesc pe Qeng Ho.

Familiei nu-i va conveni; nu mai era moştenitor junior. Expediţia va aduce Familiei Vinh.23 bogăţii fabuloase, dar… ştia că Ezr Vinh era prea puţin implicat în obţinerea lor.

– Poţi să fii ce vrei tu şi să rămânem împreună.

Se aplecă spre ea, dar ea îl împinse cu blândeţe.

– Nu, Ezr, nu despre asta e vorba. Tu şi eu suntem mult mai bătrâni. Eu… A trecut o groază de vreme de când am fost împreună.

Ezr replică pe un ton ascuţit:

– A trecut o groază de vreme pentru mine! Dar pentru tine? Ai spus că focalizarea a fost ca o ceaţă în care timpul trecea fără importanţă.

– Nu tocmai. În anumite privinţe, cele aflate în centrul preocupării mele, probabil că îmi amintesc mai bine decât tine cum s-a scurs vremea.

– Dar…

Ea ridică braţul, el tăcu.

– Mi-a fost mai uşor decât ţie. Eram focalizată, dar aveam un avantaj, deşi nu am conştientizat lucrul ăsta niciodată şi, slavă domnului, nici Brughel sau Tomas Nau nu şi-au dat seama de el. Aveam o lume în care să evadez, pe care să o construiesc din traducerile mele.

În ciuda propriilor senzaţii, Ezr spuse:

– Mi s-a părut mie… Prea multe dintre ele sunau ca scoase dintr-o fantezie din Era Zorilor. Aşadar… era imaginaţie, nu adevărul despre păianjeni?

– Ba da. Am respectat cât de bine ne-am priceput punctul de vedere al păianjenilor într-o minte de om. Şi, dacă citeşti într-adevăr cu atenţie, descoperi indicii despre ce anume nu e literalmente real… Cred că ai ghicit, Ezr. Arachna a fost scăparea mea. Ca traducătoare, orice ţinea de păianjeni ţinea şi de preocuparea mea. A şti ce înseamnă să fii un păianjen liber ne-a consumat. Şi când dragul de Sherkaner a înţeles, chiar la început, când ne credea roboţi, a devenit o lume care ne-a acceptat şi pe noi.

Asta îl doborâse pe Nau şi îi salvase pe ei, dar…

– Dar acum ţi-ai revenit, Trixia. Nu mai trăieşti un coşmar. Putem fi împreună, ne va fi mai bine decât am crezut!

Ea scutură din cap.

– Dar nu înţelegi, Ezr? Amândoi ne-am schimbat, eu mai mult decât tine, deşi am fost… – se gândi o clipă – deşi am petrecut ani de zile „vrăjită”. Pricepi? Îmi aduc aminte ce-mi spuneai. Dar, Ezr, nu mai e la fel. Eu şi păianjenii, noi avem un viitor…

Încercă să-şi păstreze tonul calm, persuasiv, dar cuvintele lui

răsunară mai panicate chiar şi pentru el. *Doamne, Dumnezeule al Comerţului, nu se poate s-o pierd încă o dată!*

– Ştiu. Încă te identifici cu păianjenii. Noi suntem străinii pentru tine.

Trixia îi puse mâna pe umăr.

– Oarecum. În primele etape ale defocalizării, parcă m-am trezit într-un coşmar. Ştiu cum îi consideră păianjenii pe oameni. Palizi, blegi, murdari. La fel ca dăunătorii şi animalele pentru hrană. Dar nu le suntem atât de urâţi pe cât de urâţi ne sunt ei nouă. Se uită la el şi-i zâmbi larg. Felul în care tu eşti nevoit să-ţi întorci capul ca să vezi e adorabil. Nu-ţi dai seama, dar orice arachnean cu blană de tată pe spate şi majoritatea femelelor sunt fascinaţi când vorbesc cu tine de aproape.

La fel ca visele pe care le avusese la sol. În mintea Trixiei, ea era tot jumătate păianjen.

– Uite, Trixia. O să vin să te văd în fiecare zi. Lucrurile se vor schimba. O să treci peste asta.

– Of, Ezr, Ezr…

Lacrimile pluteau între ei, dar Trixia plângea pentru el, nu pentru ea sau pentru amândoi.

– Asta este ceea ce vreau eu să fiu, traducătoare, o punte între voi toţi şi noua mea Familie.

O punte. Nu e defocalizată. Pham şi Anne o blocaseră cumva între focalizare şi libertate. Adevărul îl izbi ca un pumn în stomac… greaţă, urmată de furie.

O prinse pe Anne în biroul ei.

– Termină treaba, Anne! Virusul o controlează încă pe Trixia!

Reynolt arăta mai palidă ca de obicei. El îşi dădu seama că îl aştepta.

– Ştii că virusul nu poate fi distrus, Ezr. Poţi să-l estompezi, să-l adormi, dar, dar…

Vorbea cu glas nesigur, cu totul altul decât al lui Anne Reynolt cea din trecut.

– Ştii ce vreau să spun, Anne. *E încă focalizată.* E încă fixată pe păianjeni, pe misiunea ei.

Anne tăcu. Ştia.

– Fă-o aşa cum a fost, Anne.

Gura femeii se schimonosi, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit o durere fizică.

– Structurile sunt foarte adânci. Ar pierde cunoştinţele acumulate, probabil talentul ei înnăscut. Ar fi ca Hunte Wen.

– Dar ar fi liberă! Ar învăţa lucruri noi, ca Hunte.

– În-înţeleg. Până ieri, am crezut că vom reuşi să anihilăm virusul.

Am ajuns până la ultima restructurare… dar, Ezr, Trixia nu vrea să mergem mai departe!

Asta era prea mult. Brusc, Ezr începu să ţipe.

– Pe naiba, la ce te aştepţi? E focalizată!

Coborî vocea, dar vorbea cu intensitatea unei ameninţări mortale.

– Am înţeles. Tu şi Pham mai aveţi nevoie de sclavi, mai ales de cei ca Trixia. N-aţi avut niciodată de gând s-o eliberaţi.

Reynolt căscă ochii mari şi se înroşi dintr-odată. N-o mai văzuse aşa, deşi Ritser Brughel se înroşea la fel când se enerva. Femeia deschise gura şi o închise imediat, fără să scoată un cuvânt.

Se auzi un *buf!* în peretele biroului. Cineva sosea în mare grabă. În momentul următor, intră Pham.

– Anne, te rog. Lasă-mă pe mine.

Vorbea calm. După o clipă, ea inspiră adânc. Încuviinţă din cap, tuşi. Ocoli masa fără o vorbă, dar Ezr observă cât de tare îl strânse de mână pe Pham.

Acesta închise uşa în spatele ei fără s-o trântească. Apoi se întoarse spre Ezr, dar cu o expresie deloc blândă. Arătă cu degetul spre scaunul din faţa biroului lui Reynolt.

– Leagă-te, domnule.

Tonul lui îngheţă furia lui Ezr şi-l obligă să se aşeze.

Pham se aşeză şi el de partea cealaltă a mesei. Pentru o clipă, nu făcu decât să se holbeze la el. Ciudat. Pham Nuwen avusese dintotdeauna o ţinută impunătoare, dar acum îi lăsă impresia că nu şi-o manifestase niciodată până în acest moment. În cele din urmă, spuse:

– Acum câţiva ani m-ai obligat să văd că mă înşel şi că trebuie să mă schimb.

Ezr îl fixă cu ochi reci.

– Se vede că am dat greş.

Tu te ocupi oricum de comerţul cu sclavi.

– Te înşeli, fiule. Ai reuşit. Nu mulţi oameni m-au schimbat. Nici Sura Vinh n-a reuşit.

O umbră de tristeţe îi străbătu chipul şi tăcu o clipă. Apoi continuă:

– I-ai făcut lui Anne o mare nedreptate, Ezr. Cred că într-o zi vei dori să-ţi ceri iertare de la ea.

– Improbabil. Voi doi aţi gândit situaţia cât se poate de raţional. Defocalizarea vă costă prea scump.

– Hm… Ai dreptate, costă mult. E o calamitate. Sub sistemul emergent, deviaţii susţineau toate automatele, munca lor se îmbina perfect cu a maşinăriilor. Mai rău, toate programele de întreţinere din flotă au fost create de persoane focalizate; am rămas cu milioane de şiruri incoerente. O să treacă o vreme până să punem pe picioare vechile noastre sisteme… Dar ştii că Anne e Orcul de pe Frenk,

„monstrul” din frizele de diamant.
– D-da.
– Atunci ştii şi că şi-ar da viaţa ca să redea focalizaţilor libertatea. A fost cerinţa ei nenegociabilă când am defocalizat-o. E rostul vieţii ei. Pham se întrerupse şi-şi întoarse privirea de la Ezr. Ştii de ce e focalizarea atât de rea? Nu că e sclavie, pur şi simplu, deşi numai Dumnezeu ştie că din cauza asta întrece orice ticăloşie. Nu, răul cel mai mare e că salvatorii devin ei înşişi un fel de criminali, iar victimele originale sunt mutilate a doua oară. Nici Anne nu a înţeles lucrul ăsta în întregime şi o sfâşie pe dinăuntru.
– Deci, dacă focalizaţii vor să rămână sclavi, îi lăsăm în pace?
– Nu! O persoană focalizată e totuşi o fiinţă umană, nu foarte diferită de anumite tipuri rare, care au existat întotdeauna. Dacă pot trăi singure, dacă îşi pot exprima clar dorinţele… ei, în clipa aceea, trebuie să le asculţi. Până acum o jumătate de zi, am crezut că totul va fi în regulă cu Trixia Bonsol. Anne împiedicase virusul să denatureze. Trixia nu avea să sufere de psihoze şi nici să devină o legumă. Scăpase de fixaţia devotamentului faţă de emergenţi. Se putea vorbi cu ea, o puteai evalua, alina. Dar acum refuză cu încăpăţânare să renunţe la structurile ei de adâncime. Înţelegerea păianjenilor e centrul vieţii ei şi vrea să rămână aşa.
Tăcură amândoi o vreme. Groaznic era că Pham nu minţea neapărat. Poate că nici nu specula. Poate că nu făceau decât să discute despre una din tragediile vieţii. În cazul ăsta, răul lui Tomas Nau avea să-l bântuie pe Ezr toată viaţa. *Doamne, ce greu e!* Şi, cu toate că biroul lui Anne Reynolt era bine luminat, îi aminti de clipele întunecate din parcul habitatului, imediat după uciderea lui Jimmy. Pham venise şi el acolo, ca să-l mângâie într-un fel pe care el nu-l pricepuse. Se şterse pe faţă cu dosul mâinii.
– Bine. Deci Trixia e liberă. Atunci e liberă să se schimbe în viitor.
– Da, bineînţeles. Natura umană va depăşi întotdeauna capacitatea de analiză.
– Am aşteptat-o jumătate de viaţă. O voi aştepta în continuare, oricât va dura.
Pham oftă.
– Mă tem că aşa vei face.
– Poftim?
– Tu eşti unul dintre tipurile şi mai dedicate pe care le-am întâlnit. Şi ai talent în relaţiile cu oamenii. Mai presus de toate, tu eşti cel care i-ai susţinut pe Qeng Ho în faţa crimelor lui Nau.
– Nu! N-am fost în stare să-l înfrunt. N-am făcut decât să bâjbâi pe la margine, să mai îndulcesc pericolul. Şi tot au murit oameni. N-am avut coloană vertebrală, nici abilitate de administrator; am fost doar un idiot pe care Nau l-a folosit ca să-i controleze mai strict pe oameni.

Pham scutura din cap.

– Ai fost singura persoană în care am avut încredere pentru conspiraţie, Ezr. Tăcu brusc, zâmbind larg. Bineînţeles, în parte, te-am ales şi pentru că erai singurul îndeajuns de inteligent să-şi dea seama cine sunt. Nu te-ai îndoit, nu te-ai rupt. Ba chiar ai încercat să-mi schimbi părerile… Ştii cât de lungă e istoria mea.

– Bineînţeles. Şi ce-i cu asta?

– Am întâlnit o sumedenie de descurcăreţi. Sura şi cu mine am întemeiat multe dintre Marile Familii din acest spaţiu Qeng Ho. Dar tu te ridici la înălţimea lor, Ezr. Sunt mândru că ne înrudim.

– Hmm…

Ezr nu credea că Pham ar minţi în legătură cu asta, dar ce-i spunea era prea… ieşit din comun ca să fie adevărat.

Însă celălalt nu terminase:

– Însă ai şi cusururi, pe lângă virtuţi. Ai avut răbdare să-ţi joci rolul sute de megasecunde. Ai ţinut cu dinţii de idealurile tale când nenumărate alte persoane au început o viaţă nouă. Acum spui că o vei aştepta pe Trixia indiferent cât va fi necesar. Şi cred că ai aştepta-o, într-adevăr… o veşnicie. Ezr, te-ai gândit vreodată că nu ai neapărat nevoie de virusul minţii ca să devii focalizat? Unii oamenii ajung singuri să-şi creeze fixaţii. De asta ai avut nevoie în anii sub Nau şi Brughel. Asta te-a salvat şi te-a ajutat să-i susţii pe Qeng Ho pentru a merge şi ei mai departe. Dar gândeşte-te acum, admite problema. Nu-ţi irosi viaţa.

Ezr îşi înăbuşi emoţia. Îşi aminti ce susţineau emergenţii: societatea a depins dintotdeauna de oameni care „nu aveau o viaţă”. Dar…

– Trixia Bonsol este un ideal după care merită să aştepţi, Pham.

– De acord. Dar vorbeşti despre un preţ foarte mare, să aştepţi toată viaţa ceva ce nu se va întâmpla. Pham făcu o pauză, lăsându-şi capul pe-o parte. Păcat că nu eşti infectat cu virusul emergent; dar asta s-ar putea rezolva imediat! Eşti atât de obsedat de Trixia, încât nu vezi ce se întâmplă în jur, nu vezi oamenii care suferă, nici persoana care te-ar putea iubi.

– Hă? Cine?

– Gândeşte-te, Ezr. Cine s-a ocupat de sistemul de stabilizare a conglomeratului? Cine l-a convins pe Nau să slăbească laţul? Cine a înlesnit dezvoltarea barului lui Benny şi a fermelor lui Gonle? Şi a făcut-o în ciuda spălărilor pe creier repetate. Cine te-a salvat când criza a atins apogeul?

– A… Qiwi, rosti Ezr în şoaptă, cam stânjenit. Qiwi… Qiwi e un om bun.

Pentru prima oară de la căderea lui Tomas Nau, văzu furie nemascată pe faţa lui Pham.

– Trezeşte-te, naiba să te ia!

– Adică e deşteaptă şi curajoasă şi…

– Da, da, da! Să ştii că e un geniu în aproape toate domeniile. N-am văzut decât două persoane ca ea în toată existenţa mea.

– Păi…

– Ezr, nu cred că eşti un idiot cu principii, altfel n-aş sta la discuţii cu tine acum şi sigur nu ţi-aş vorbi de Qiwi. Dar trezeşte-te! Ar fi trebuit să-ţi dai seama de ani de zile… dar ai fost prea obsedat de Trixia şi de vina ta. Acum Qiwi te aşteaptă, dar fără prea multă speranţă, pentru că e atât de cinstită, încât respectă ceea ce vrei tu pentru Trixia. Gândeşte-te cum se poartă de când am scăpat de Nau.

– S-a implicat în toate… cred că o văd în fiecare zi.

Ezr inspiră adânc. Parcă era defocalizat – vedea ceea ce văzuse şi înainte, dar cu alţi ochi. Adevărat, depindea de Qiwi mai mult decât de Pham sau de Anne. Dar Qiwi avea şi ea o cruce de dus. Îşi aminti cu ce privire o întâmpinase pe Floria Peres. Îşi aminti cum îi zâmbise, zicând că se bucură că pentru el toate se termină cu bine. Ciudat, să te ruşinezi de un lucru despre care nu ai avut habar că există cu un minut înainte.

– Îmi pare atât de rău… pur şi simplu… nu m-am gândit niciodată la asta.

Pham se relaxă.

– Asta am sperat, Ezr. Tu şi cu mine, noi doi avem o mică problemă; ne cramponăm de principii morale înalte şi ne lipseşte capacitatea de înţelegere umană. Trebuie să lucrăm la asta. Te-am lăudat acum câteva clipe, şi n-am minţit. Dar, sincer, Qiwi e minunea ta.

Pentru o clipă, Ezr nu fu în stare să mai scoată un cuvânt. Cineva îi făcea ordine prin suflet. Trixia, visul său de o jumătate de viaţă… se îndepărta.

– Trebuie să mă gândesc.

– Aşa să faci. Dar vorbeşte cu Qiwi, bine? Amândoi vă ascundeţi pe după degete. Ai fi uimit să descoperi ce reiese dintr-o discuţie sinceră.

Încă o idee, strălucitoare ca un soare nou. *Vorbeşte cu Qiwi.*

– O să vorbesc cu ea… o să vorbesc.

Timpul se scurgea, dar Arachna mai avea mult până să se răcească. Ultimele uragane uscate băteau în reprize la latitudinile mediane, apropiindu-se tot mai mult de ecuator.

Plutitorul lor nu avea aripi, jeturi sau rachete. Coborî pe o traiectorie balistică şi încetini, până când asoliză lin pe roca dură a platoului.

Din el ieşiră două siluete în costume spaţiale, una înaltă şi zveltă, alta scundă, cu membrele deşirate.

Maiorul Victory Lighthill bătu în pământ cu vârful mâinilor.

– Avem ghinion că de aici lipseşte stratul de zăpadă. Nu se văd urme de paşi.

Arătă spre panta stâncoasă de la câţiva metri distanţă. Acolo era zăpadă în crevase, ferită de vânt. Sclipea roşiatică în soare.

– Şi dacă e zăpadă într-un loc, o bate vântul. Simţi cum trage?

Trixia Bonsol se aplecă în bătaia vântului. O auzea cântându-i în spatele glugii. Râse.

– Mai bine decât tine. Eu trebuie să-i fac faţă cu numai două picioare.

Porniră spre o pantă. Trixia îşi oprise conexiunea audio cu reţeaua. Se afla într-un loc şi într-un timp când voia să trăiască experienţe noi fără întreruperi. Totuşi, bâzâitul şi displayurile din colţurile superioare ale ochilor o menţineau în contact precar cu ceea ce se petrecea în spaţiu şi la Princeton. În lumea adevărată din spatele displayului din glugă, lumina nu bătea mai tare decât luna din Triland şi singura mişcare era zborul firelor de praf îngheţate pe sub palele de vânt.

– Aici bănuim noi că a plecat Sherkaner din elicopter?

– Da, dar nu se vede nici urmă de el. Jurnalele de conectare sunt date peste cap. Tati controla aparatul lui Rachner prin reţea. Poate că mergea într-un loc anume. Dar mai degrabă se îndrepta spre nicăieri.

Trixia nu auzea vocea adevărată a Micii Victory. Sunetele erau decalate şi procesate în glugă. Rezultatul nu era un limbaj uman şi, evident, nici sunetele păianjenilor, dar ea îl înţelegea la fel de uşor ca nesa. Ascultând, avea ochii şi mâinile libere să facă alte lucruri.

– Dar…

Trixia arătă spre grămada de pământ din faţa lor.

– Mie Sherkaner mi s-a părut raţional până la sfârşit, când urma să se dărâme lumea.

Vorbea în acelaşi limbaj intermediar pe care-l auzea. Procesorul din costum se ocupa să modifice sunetele ca să le înţeleagă şi Viki.

– Aşa e când rătăceşti după un refugiu. Tocmai o pierduse pe mami. Nizhnimor şi Jaybert muriseră în centrul Marii Pânde, care tocmai explodase sub el.

În partea de jos a câmpului vizual, Trixia observă spasmul din

braţele din faţă ale lui Viki. Era gestul echivalent cu ţuguiatul buzelor al unei persoane care se luptă cu durerea. În anii cât fusese focalizată, se imaginase întotdeauna stând de vorbă faţă în faţă cu păianjenii, la acelaşi nivel. În imponderabilitate, aşa se şi întâmplase. Dar la sol... corpul uman se întindea în sus, al păianjenilor, în lateral. Dacă nu se uita în jos, rata expresiile „feţei” şi, mai rău, călca peste prietenii ei cei mai buni.

– Mulţumesc că ai venit cu mine, Trixia.

Limbajului intermediar sugera un tremur în vocea lui Viki.

– Am mai fost aici şi la Southmost, oficial, cu fraţii şi cu sora mea. Ne-am promis că, o vreme, renunţăm, dar... nu pot... nu pot să mă descurc singură.

Trixia făcu un gest care însemna alinare, înţelegere.

– Am vrut să vin aici de când am fost defocalizată. Am senzaţia că, în sfârşit, sunt din nou vie, iar alături de tine, parcă am o familie.

Viki întinse un braţ liber şi-l frecă de cotul ei.

– Pentru mine, întotdeauna ai fost vie. Îmi aduc aminte când a murit Gokna, când generalul ne-a vorbit de voi. Tati ne-a arătat jurnalele, pe toate, de când l-ai contactat prima oară. Pe atunci, el încă mai credea că voi, traducătorii, sunteţi un soi de inteligenţă artificială. Dar mi se părea că sunteţi vii şi mi-am dat seama că îl simpatizezi pe tati foarte mult.

Trixia gesticulă a zâmbet.

– Dragul de Sherk era ferm convins de existenţa unor lucruri imposibile, ca inteligenţa artificială. Pentru mine, focalizarea a fost ca un vis. Misiunea mea a fost să vă înţeleg perfect pe voi, păianjenii, iar afecţiunea mea a venit de la sine. A fost un efect secundar la care Nau nu s-a gândit niciodată.

Păianjenii dobândiseră statut de persoană treptat, pe măsură ce oamenii le învăţau limba. Dezbaterea de la radio fusese un moment de cotitură, când Trixia, Zinmin Broute şi ceilalţi se transformaseră şi ţinuseră partea unora sau altora, perfecţionaţi în meseria lor. *Îmi pare atât de rău, Xopi. Eram focalizaţi şi, dintr-odată, tu te-ai transformat în duşmanul nostru. Când ţi-am dat peste cap codurile RMN, n-am ştiu că te omorâm. Oricare dintre noi ar fi putut fi traducătorul Pedurei, oricare dintre noi ar fi putut fi în locul tău.* Atunci intrase Trixia în conexiunile de comunicaţii şi i se dezvăluise pentru prima oară lui Sherkaner Underhill.

Stânca netedă începea să crape, ieşind din pantă. Pe ici, pe colo se zăreau petice de zăpadă şi despicături ferite de lumina soarelui şi-a stelelor. Victory şi Trixia se căţărară anevoios peste stâncile mai joase de pe deal şi scrutară umbrele. Nu era o căutare temeinică, ci mai degrabă un act de veneraţie. Cercetarea aeriană şi cea de pe orbită se încheiaseră cu multe zile înainte.

– Crezi… crezi c-o să-l găsim vreodată, Victory?

În anii de focalizare, Sherkaner Underhill fusese centrul universului Trixiei Bonsol. Cu greu îi remarcase pe Anne Reynolt sau pe Ezr, care o vizitase credincios de sute de ori, dar Sherkaner Underhill fusese real. Îşi amintea de bătrânul paing care avea nevoie de o insectă călăuzitoare ca să nu se învârtă în cerc. Cum se poate să fi dispărut?

Victory căzu pe gânduri. Se afla la câţiva metri mai sus pe pantă, sub un bolovan ieşit în afară. Ca toţi semenii ei, se pricepea mai bine ca oamenii la căţărat pe stânci.

– Da, până la urmă. Ştim că nu e la suprafaţă. Poate… Cred că Mobiy a avut noroc şi a găsit o groapă adâncă de câţiva metri. Dar n-ar fi fost un refugiu eficient; corpul lui tati s-ar fi deshidratat în scurtă vreme. Ieşi de sub bolovan. E ciudat. Când planul nostru a început să se destrame, am crezut că pe mami am pierdut-o şi că pe tati îl putem salva. Dar acum… ştii că oamenii au produs noi sonograme din adâncurile Southmostului? Bombele Frăţiei au nimicit Sala Parlamentului şi straturile superioare. Sub ele se află milioane de tone de rocă spartă, dar şi spaţiu gol – ce-a mai rămas din super-refugiile din Southmost. Dacă mami şi Hrunk au ajuns în viaţă până la unul dintre ele…

Trixia se încruntă; auzise vestea.

– Dar raportul spune că e prea periculos să se facă săpături, că s-ar zdrobi spaţiile deschise.

Iar când va veni Soarele Nou, milioanele de tone de rocă se vor prăbuşi peste refugii.

– O, dar avem timp să facem un plan! O să îmbunătăţim tehnologia de excavare a oamenilor. Poate că putem pătrunde de la kilometri distanţă şi săpa un tunel foarte adânc, menţinând echilibrul cu cavorit. Cândva, înainte de Soarele Nou, vom afla ce este în super-refugiile acelea. Iar dacă mami şi Hrunk sunt acolo, o să-i salvăm.

Se îndreptară spre nord, în jurul dealului. Chiar dacă acesta ar fi fost dealul pe care Sherkaner plecase de lângă Thract, se aflau la mare distanţă de locul în care ar fi putut ateriza Rachner. Victory mijea ochii de câte ori vedea o umbră.

Trixia nu putea ţine pasul cu ea. Se îndreptă de spate şi se uită în depărtare, dincolo de pantă. Cerul de deasupra orizontului sudic strălucea, de parcă s-ar fi aflat un oraş dedesubt. Şi chiar era un oraş. Vechile câmpuri de proiectile dispăruseră, dar lumea dăduse platoului o utilizare mai bună. Mine de cavorit. Firme din toată lumea coborâseră pe el. De pe orbită, se vedeau puţuri deschise întinzându-se pe mii de kilometri peste pustiu, din punctul de origine al operaţiunii Frăţiei. Un milion de păianjeni lucrau în minele acelea. Chiar dacă nu aveau să afle niciodată cum să sintetizeze substanţa magică, cavoritul urma să revoluţioneze zborurile spaţiale locale,

compensând, parţial, absenţa altor corpuri cereşti din acest sistem solar.

Victory observă că Trixia slăbise ritmul. Găsi un colţ de stâncă rotunjit, ferit de vânt, şi se aşeză pe el. Trixia se aşeză şi ea, mulţumită că se aflau la acelaşi nivel. Dincolo de câmpii, spre sud, se înălţau sute de dealuri mici; oricare dintre ele putea fi locul de odihnă veşnică al lui Sherkaner. Dar pe cerul sclipitor, punctuleţe luminoase se ridicau încet – transportoare antigravitaţionale care duceau încărcături în spaţiu. În toată istoria omenirii, antigravitaţia fusese un Vis Neîmplinit. Aici, devenise realitate.

Viki rămase tăcută o vreme. Un om care nu-i cunoştea pe păianjeni ar fi zis că adormise. Dar Trixia văzu limpede că mişca din mâinile pentru mâncat şi auzi sunete ascuţite netraduse. Din când în când, Viki aşa proceda; din când în când, trebuia să arate echipei sale, Belgăi Underville şi străinilor din spaţiu adevărata ei imagine. Mica Victory se descurcase foarte bine, cel puţin la fel de bine cum s-ar fi descurcat mama ei, Trixia era convinsă de asta. Reuşise ca Marea Pândă a părinţilor să aibă un rezultat triumfător. În vizor, constată că pe maiorul Lighthill îl aşteptau douăsprezece apeluri. O oră sau două, numai atât îşi permitea Victory să fure zilele astea. În afară de Brent, Trixia era singura care cunoştea îndoielile care o măcinau pe Victory Lighthill.

Steaua Fluctuantă se ivi pe cer, răsucind umbrele care cădeau dincolo de ţinuturile vălurite. Ecuatoria Superioară nu va cunoaşte temperaturi mai calde în următoarele două sute de ani, dar steaua nu putea face altceva decât să ridice ceaţa.

– Sper că lucrurile se vor încheia cu bine, Trixia. Generalul şi tati, amândoi au fost foarte deştepţi. Imposibil să fie morţi amândoi. Dar ei… şi eu… a trebuit să învingem multe greutăţi. Oamenii care au avut încredere în noi au murit.

– A fost un război, Victory. Împotriva Pedurei, a emergenţilor.

Aşa îşi spunea Trixia când se gândea la Xopi Reung.

– Da. Iar cei care au supravieţuit se descurcă foarte bine. Până şi Rachner Thract. Nu se mai întoarce în serviciul regelui. Se simte trădat. A fost trădat. Dar e acolo sus, cu Jirlib şi Didi – arătă spre L1 – şi se pregăteşte să devină un păianjen Qeng Ho.

Viki tăcu, apoi lovi brusc în stânca pe care stătea. Trixia îi auzi vocea adevărată, furioasă, defensivă.

– La dracu, mami a fost un general bun! N-am putut niciodată să fac ce-a făcut ea; seamăn prea mult cu tati. În primii ani, a mers; geniul lui şi al ei s-au îmbinat. Dar a devenit tot mai greu să mascheze Marea Pândă. Videomanţia era o acoperire eficientă, ne-a permis să avem hardware independent şi un flux de date ascuns chiar sub nasul oamenilor. O singură scăpare din partea noastră şi oamenii ne-ar fi

ghicit şi ne-ar fi omorât. Asta i-a sfâşiat inima lui mami.

Mâinile pentru mâncat fluturară aiurea şi se auzi un şuier înecat. Victory plângea.

– Sper că i-a spus lui Hrunkner. A fost cel mai credincios prieten al nostru. Ne-a iubit, deşi ne-a considerat nişte perversiuni. Mami însă n-a putut accepta asta. Cerea prea mult de la unchiul Hrunk, iar când el nu s-a putut schimba, ea l-a…

Trixia o cuprinse cu braţele de mijlocul spatelui. Numai aşa putea un om îmbrăţişa un păianjen.

– Ştii cât de mult şi-a dorit tati să-i spună lui Hrunk despre Marea Pândă? Ultima oară, în Princeton, el şi cu mine am crezut că-i vom putea spune, că mami ne va lăsa. Dar, nu. Generalul era atât de… neiertător. Până la urmă… a vrut ca Hrunk s-o însoţească în călătoria ei la Southmost. Dacă a avut încredere ca el s-o urmeze acolo, sigur i-a spus şi restul. Nu-i aşa? I-a spus că nu era totul în zadar.

EPILOG

DUPĂ ŞAPTE ANI

Lumea păianjenilor avea un satelit; conglomeratul din L1 fusese împins pe orbită sincronă cu longitudinea oraşului Princeton, După standardele majorităţii lumilor locuite, era o lună jalnică, greu vizibilă de la sol. La patruzeci de kilometri distanţă, blocul de diamant şi gheaţă scânteia slab în lumina stelelor şi a soarelui. Cu toate acestea, reamintea locuitorilor că universul nu era ceea ce credeau ei.

În faţa şi în spatele conglomeratului se întindea un şir de stele cuminţi, mărgele care creşteau în luminozitate an de an: habitatele şi fabricile păianjenilor. La început, fuseseră cele mai primitive structuri care zburaseră vreodată prin cosmos, modeste, prea multe şi cu prea mult echipaj, ridicate pe aripi de cavorit. Dar păianjenii învăţau repede şi bine…

Mai fuseseră organizate banchete oficiale în Marele Habitat al Arachnei. Însuşi regele urcase pe orbită pentru plecarea flotei spre Triland: patru nave, echipate de noile industrii ale regatului său şi ale întregii lumi. Iar flota aceea nu transporta doar Qeng Ho, trilandezi şi foşti emergenţi. Două sute de păianjeni urcaseră la bord, conduşi de Jirlib Lighthill şi Rachner Thract. Navele conţineau şi primele statoreactoare Bussard îmbunătăţite, şi aparatură de hibernoterapie. Mai important, transportau cheia cunoştinţelor încriptate transmise anterior, la o distanţă de ani-lumină, spre Triland şi Canberra.

La plecarea flotei, aproape zece mii de păianjeni veniseră în spaţiu, regele urcând pe unul din primele feriboturi de producţie strict arachneană, iar „banchetul” prelungindu-se peste trei sute de kilosecunde. De atunci, în spaţiul cosmic din vecinătatea Arachnei se aflau mai mulţi păianjeni decât oameni.

Pentru Pham Nuwen, acest lucru era mai mult decât potrivit. Civilizaţiile Cliente ar trebui să domine teritoriul din jurul planetelor lor. La naiba, pentru Qeng Ho, acesta era cel mai important rol al localnicilor: să fie adăposturi în care navele să poată fi reconstruite şi reechipate, pieţe care transformă călătoriile printre stele într-o afacere profitabilă.

La a doua plecare, Grandiosul Habitat se aglomerase ca la Ceremonia de Rămas-Bun pentru Triland, dar banchetul, mai puţin pompos, se dăduse numai pentru zece-cincisprezece persoane. Pham ştia că Ezr, Qiwi, Trixia şi Viki organizaseră o ceremonie de mică amploare, pentru ca participanţii să poată vorbi şi să fie şi ascultaţi. Se putea să fie ultima oară când mulţi dintre supravieţuitori se întâlneau unii cu alţii într-un singur loc.

Sala de bal din Grandiosul Habitat al Arachnei era o noutate în

întreg universul. Păianjenii veniseră în spaţiu de numai două sute de megasecunde, nici şapte ani din viaţa lor. Sala era prima lor încercare măreaţă în imponderabilitate. Nu se ridicau la standardele bioinginereşti ale parcurilor Qeng Ho. De fapt, majoritatea păianjenilor încă nu înţelegeau că, pentru călătorii interstelari, un parc viu era simbolul puterii şi abilităţii în spaţiu. În schimb, proiectanţii regelui împrumutaseră de la Qeng Ho construcţia anorganică şi încercau să-şi adapteze propriile tradiţii arhitectonice la imponderabilitate. Fără îndoială, peste încă un secol, vor considera acest efort ridicol. Sau poate că greşelile vor deveni şi ele tradiţie.

Peretele exterior era un mozaic de plăci transparente fixate într-o grilă de titan. Unele erau de diamant, altele de cuarţ, altele opace pentru ochii lui Pham. Păianjenii încă preferau vederea directă. Tapetul video şi tehnologiile de afişare umane nu se potriveau cu spectrul lor optic. Suprafaţa poliedrică se curba în afară, pentru a forma o bulă lată de cincizeci de metri. La baza ei, proiectanţii păianjeni construiseră o ridicătură terasată, care ducea la mesele din vârf. Panta era lină după standardele Arachnei, cu trepte mari şi late. Pentru ochii unui om, ridicătura era o navetă cu pereţi de stâncă, iar treptele arătau ca nişte scări mobile late. Însă, graţie efectului de ansamblu – şi pentru păianjeni, şi pentru oameni –, oriunde te aşezai la masă, vedeai jumătate de cer. Grandiosul Habitat era o structură lungă, stabilizată mareic, iar sala de bal se afla în capătul care dădea spre Arachna. Pentru cineva care se uita direct în sus, lumea păianjenilor acoperea toată panorama. Pentru cineva care privea lateral, conglomeratul şi habitatele umane erau un haos organizat, tot mai lung cu fiecare an. În cealaltă direcţie se zăreau Şantierele Regale. De la distanţă, alcătuiau o aglomeraţie de lumini care pâlpâiau. Păianjenii făureau unelte cu care să făurească alte unelte. Peste un an sau doi, vor construi coloana vertebrală a primului lor statoreactor Bussard.

Anne şi Pham ajunseră fix la ora stabilită. Oricât de mic era banchetul, gazdele insistaseră pe etichetă. Plutiră de la un etaj la altul al terasei, atingând scările când şi când, pentru a se orienta spre masa circulară din vârf. Gazdele sosiseră deja. La fel, Trixia şi Viki, Qiwi şi Ezr şi toţi ceilalţi invitaţi, şi păianjeni, şi oameni. Anne şi Pham erau, aşadar, ultimii oaspeţi de Bun-Rămas.

După ce se aşezară, păianjenii servitori apărură de la baza ridicăturii, cărând un amestec de mâncăruri umane şi arachniene. Cele două rase mâncau împreună, chiar dacă fiecare considera mâncarea celeilalte dezgustătoare.

Consumară aperitivele bine-venite în liniştea tradiţională a păianjenilor. Apoi Trixia Bonsol se ridică de pe locul ei dintre păianjeni şi ţinu un discurs impresionant, ca întreaga Ceremonie de Rămas-Bun

a lui Jirlib. Pham mormăi în barbă. În afară de Belga Underville, toţi cei de faţă îi erau prieteni apropiaţi. Ştia că nu se formalizau mai mult decât el. Dar o undă de tristeţe străbătea adunarea, o tristeţe mai mare decât simţeai la orice petrecere de adio. Aruncă o privire furişă în jurul mesei. Atât de sobri arătau oamenii în ţinuta oficială de imponderabilitate, veche de o mie de ani! Dar aici nu trebuiau să întreţină o atmosferă convenţională. Underville probabil că era cea mai înţepată creatură dintre participanţi, dar nici ea nu făcea pe ceremonioasa. Dacă nu se ridica cineva să vorbească, banchetul s-ar fi terminat fără ca invitaţii să vorbească între ei.

Aşa că, atunci când Trixia termină şi se aşeză, Pham turnă jumătate de litru de vin deasupra locului său de la masă. Lichidul roşu închis se clătină înainte şi înapoi, o baltă stânjenitoare care putea deveni şi mai stânjenitoare, în funcţie de musafirul pe care îl stropea. Pham vârî degetul în vinul săltăreţ şi-l mişcă la întâmplare. Sfera lichidă se lungi şi se împleti în jurul ei, graţie tensiunii superficiale. Acum cu siguranţă atrăsese atenţia tuturor, a păianjenilor în special. Îi făcu semn unui servitor să vină cu un şerveţel de vid. Zâmbi larg către publicul său.

– Inteligentă şmecherie, nu-i aşa?

Qiwi se aplecă în faţă ca să se uite la el.

– Va fi şi mai inteligentă dacă faci stropul să aterizeze fără să murdăreşti pe nimeni. Zâmbea şi ea. Ştiu eu sigur; şi fiica mea se joacă cu mâncarea.

– Da. Păi, o să-l ţin întreg cât pot.

Mâna lui Pham aduse împletitura la forma iniţială de sferă. Până acum, nu se pătase nici pe dantela manşetelor. Qiwi îl urmărea concentrată, cu interes profesional. Tot asta făcuse şi ea mai demult, cu blocuri de miliarde de tone. Pham nu se îndoia că micuţa Kira Vinh-Lisolet se juca cu mâncarea; Qiwi probabil că o încuraja pe micuţa afurisită.

Lăsă sfera roşie să plutească deasupra lui şi le făcu semn servitorilor să aducă celălalt fel de mâncare.

– O să vă mai arăt şi alte trucuri, mai târziu; staţi cu ochii pe mine.

Victory Lighthill se ridică puţin pe stinghie. Mâinile de la gură îi modulară glasul într-un ciripit trist:

– Trucuri… mult trist plecat… drexip.

Cel puţin asta înţelese Pham. Şi după atâta vreme, şi cu aparatul care modifica fonemele pentru a le face audibile, limba păianjenilor era mai dificilă decât orice limbă umană pe care o cunoştea. Aşezată lângă Victory, Trixia zâmbi şi-i oferi traducerea ei:

– Ne va fi dor tuturor de trucurile tale, Vrăjitorule.

În vocea ei, Pham recunoscu aceeaşi tristeţe din sunetele scoase de păianjeni. *La naiba. Parcă suntem la priveghi.*

Aşa că zâmbi luminos şi se prefăcu că nu pricepe.

– Da. În mai puţin de o megasecundă, Anne şi cu mine vom pleca.

Împreună cu o mie alţii, emergenţi, foşti focalizaţi, câţiva Qeng Ho. Trei nave şi un echipaj de o mie de membri.

– Când ne vom întoarce, poate vor fi trecut două secole. Dar, hei! Qeng Ho sunt obişnuiţi cu despărţirile lungi. Ştiu că pe şantierele voastre sunt nave în curs de construcţie. Arătă spre licăririle din cerul îndepărtat, în spatele lui Victory Lighthill. Mulţi dintre voi vor călători şi ei. Foarte probabil că ne vom mai întâlni, şi când ne vom întâlni, vom avea ce să ne povestim unii altora. Aşa cum au făcut întotdeauna Qeng Ho şi oamenii din lumile îndepărtate.

Ezr Vinh încuviinţă din cap.

– Da, ne vom revedea altă dată, chiar dacă nu ştim sigur cum sau unde. Însă pentru mulţi dintre noi, aceasta e ultima întâlnire.

Ezr nu se uită în ochii lui Pham. *În sinea lui, şi el se îndoieşte.* Renunţase la jumătate din recompensa lui ca să-i ajute pe Pham şi pe Anne să se pregătească.

Dar Qiwi îi puse mâna pe umăr.

– Eu zic să stabilim nişte repere de întâlnire, aşa cum procedează marile familii.

Un timp şi un loc, şi o viaţă trăită până atunci. Qiwi se uită la Anne şi surâse. Acum era şi mamă, şi inginer. De cele mai multe ori, părea cea mai fericită dintre toţi. Dar Pham tot mai zărea umbre pe faţa ei câteodată, poate când se gândea la mama ei, cealaltă Kira. Qiwi aproba plecarea spre Balacrea. Sigur ar fi urcat şi ea la bord, dacă nu ar fi fost Ezr, copiii ei şi lumea pe care o construia aici. Ezr învăţase multe despre conducerea oamenilor, şi mai multe de când era cu adevărat conducător de flotă pentru toţi oamenii. Dar geniul lui Qiwi era sprijinul lui. Ea era cea care ştia ce tehnologie ar valora mai mult în ochii păianjenilor. Dacă n-ar fi fost înţelegerile încheiate de ea, şantierul păianjenilor ar fi fost şi acum un vis. Ezr se considerase întotdeauna un fiu mai tânăr ratat. *Mă întreb dacă el şi Qiwi îşi dau seama ce construiesc.* Aveau copii, ca Jau şi Rita şi mulţi alţii. Gonle şi Benny ridicaseră o grădiniţă pentru micuţi, un loc în care puştii oamenilor şi ai păianjenilor se jucau împreună. Colaborarea oameni-păianjeni se dezvolta cu fiecare an. Ca Sura Vinh, demult de tot, Qiwi şi Ezr s-ar putea să nu călătorească prea mult, dar acest capăt de spaţiu Qeng Ho aştepta o explozie de lumină, o renaştere care va umili Canberra şi Namqemul.

O explozie de lumină! Da!

– Atunci vom stabili un reper! La răsăritul următorului Soare Nou sau la câteva megasecunde după aceea. Îmi amintesc că e cam neplăcut pe-aici când răsare soarele.

Peste aproximativ două secole. *Asta s-ar potrivi foarte bine cu*

celelalte planuri ale mele.

Victory prin Trixia:

– Da, imediat după următoarea Strălucire. Aici, în Grandiosul Habitat, cât de grandios va fi atunci. Un râs discret. O să-mi notez, ca să nu dorm sau să nu fiu plecată la opt-ani lumină depărtare.

– De acord!

– De acord! se auziră mai multe voci în jurul mesei.

Belga Underville bâzâi şi hâsâi şi, ca de obicei, Pham nu înţelese o iotă, decât că tonul ei gemea de îndoială agresivă. Din fericire, ca şef al serviciului de informaţii al regelui, avea translator permanent. Zinmin Broute stătea lângă ea şi o asculta zâmbind uşor. Lui chiar îi plăcea de hoaşca aia bătrână. Când Underville termină de vorbit, îşi şterse zâmbetul de pe faţă şi-şi puse o căutătură cruntă.

– Asta e prostie curată sau nebunie umană, încă nu-mi dau seama. Aveţi doar trei nave şi cu ele vreţi să doborâţi imperiul emergent? Dar de şapte ani încoace, tot spuneţi că noi, păianjenii, nu avem de ce să ne temem de invazii externe, că o civilizaţie planetară cu tehnologie înaltă poate oricând pregăti o apărare reuşită. Emergenţii trebuie să aibă mii de nave militare pe teritoriile lor natale, şi voi totuşi vorbiţi de răsturnarea lor. Ne-aţi minţit tot timpul sau pur şi simplu credeţi că aşa se va întâmpla în realitate?

Victory Lighthill bâzâi şi ea, punând o întrebare atât de simplu şi de clar, încât Trixia nici nu mai trebui s-o traducă:

– Dar, poate… primiţi ajutor… de la Qeng Ho de departe?

– Nu, răspunse Ezr. O să… O să fiu sincer. Qeng Ho nu iubesc războiul. E mult mai simplu să laşi tiraniile în pace. „Lasă-le să negocieze cu ele însele”, cum zice o vorbă veche.

Anne Reynolt tăcuse până acum, însă interveni:

– E în regulă, Ezr. Tu ne-ai ajutat…

Se întoarse spre Belga Underville.

– Doamnă general, cineva trebuie să facă şi asta. Emergenţii şi focalizarea sunt noutăţi. Dacă sunt lăsaţi în pace, vor deveni mai puternici şi într-o zi vor veni şi vă vor mânca.

Underville smuci din braţele ei cele mai lungi, în semn de îndoială vădită:

– Alte contradicţii. În ultimii ani, ne-aţi convins să trecem mai departe de comerţ, pentru a vă ajuta să vă înarmaţi şi să vă echipaţi.

Un ascultător uman ar fi aruncat o privire în direcţia lui Victory Lighthill; ea asculta pentru rege.

– Dar, continuă Underville, la ce serveşte să vă sinucideţi? Asta consider eu că vă aşteaptă.

Anne zâmbi, dar Pham ştia că întrebările o tensionau. Belga insistase pe ele în cadrul unor adunări mai oficiale şi era improbabil să i se dea satisfacţie aici. Anne se gândea la aceleaşi lucruri. Dar Belga

nu înţelegea că, pentru Anne Reynolt, misiunea îi oferea sorţi de izbândă.

– Nu e sinucidere, doamnă general. Am avantaje speciale. Pham şi cu mine ştim cum să le folosim. Puse mâna pe braţul partenerului ei. Mă bazez pe unul dintre puţinii comandanţi din istoria umană care au reuşit un lucru asemănător.

Da, afacerea strentmanniană cam tot aşa ceva a fost. Dumnezeu să mă ajute.

Se lăsă o clipă de linişte. Sfera de vin se ridicase. Pham o împunse încet cu degetul în mijloc şi o aduse cu grijă în faţa lui.

– Avem avantaje mai concrete decât acela de a fi eu conducător neînfricat. Anne ştie la fel de bine ca orice comandor cum funcţionează sistemele interne.

Mica lor flotă va transporta hardware uluitor, primele produse ale noii tehnologii oameni-păianjeni. Dar nu în asta consta forţa flotei. Echipajele celor trei nave erau formate, în cea mai mare parte, din foşti focalizaţi care înţelegeau mecanismele automatelor emergente şi voiau să le distrugă la fel de mult ca Anne. Existau printre ei şi câţiva emergenţi nefocalizaţi. În timp ce vorbea, Pham văzu că Jau Xin îl privea intens şi că Rita îl studia pe Jau. Ar pleca şi ei, dacă n-ar avea trei copii mici. Mai aveau o şansă. Pham spera să-i convingă în cele patru zile rămase. Xin fusese şef de piloţi pentru unchiul lui Nau înainte de călătoria spre Arachna, iar în ultimele transmisii din Balacrea se spunea că clica Nau ajunsese din nou la putere.

Pham se uită pe rând la fiecare invitat în timp ce-şi prezenta planurile. Ezr şi Qiwi, Trixia şi Victory, sigur Jau şi Rita: *ei nu cred că ăsta e un priveghi. Înţeleg că avem şanse, dar se tem pentru noi.*

– Am studiat înregistrările lui Nau şi informaţiile pe care le-a primit – pe care încă le primim de la balacreeni. Am reuşit să-i ducem de nas că emergenţii au învins aici. Plănuim să putem pătrunde în sistemul lor înainte să-şi dea seama că nu venim cu intenţii bune. Ştim foarte multe despre facţiunile interne din vârful societăţii lor. Una peste alta…

Una peste alta, nu era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Dar Anne îşi dorea acest lucru mai mult decât orice. Şi după aceea… Păi, după aceea, mai era şi proiectul lui măreţ, iar cu Anne alături merita orice risc.

– Una peste alta, avem şanse. Va fi o acţiune primejdioasă, o aventură. Am vrut să botez nava noastră portdrapel *Himera,* dar nu m-a lăsat Anne.

– Ha! Cred că *Răsplata Emergenţilor* e un nume mult mai potrivit. După ce vom învinge, poţi să-i spui *Himera.*

Servitorii aduceau deja primul fel de mâncare şi Pham nu mai avu ocazia să-i dea o replică. În schimb, le arătă mesenilor că poţi să torni

înapoi o sferă de vin într-un balon-pahar fără să pierzi niciun strop. Zâmbi în sinea lui. Nici ceilalţi Qeng Ho nu mai văzuseră trucul. Iată unul dintre avantajele de a călători mult.

Banchetul dură câteva kilosecunde. Avură timp să discute multe lucruri, să-şi amintească ce locuri văzuseră şi să-i pomenească pe prietenii care muriseră pentru ca ei să apuce această zi. Dar surpriza surprizelor se petrecu la sfârşit, când Anne atrase atenţia asupra unui aspect la care niciun păianjen, nici măcar Victory Lighthill, nu se gândise.

Anne se relaxă de-a lungul banchetului. Pham ştia că ea încă nu se simţea în largul ei în grupuri mari de oameni. Putea interpreta aproape orice rol, dar pe dinăuntru era de o timiditate care nu ieşea la suprafaţă decât dacă se deschidea şi ea. Învăţase să se încreadă în oamenii aceştia; câtă vreme nu discuta nimeni despre ce trebuia să facă ea cu emergenţa, se simţea cu adevărat bine. Anne Reynolt încă avea multe lucruri de care prietenii ei se puteau folosi. Ea îi înţelegea cel mai bine pe defocalizaţi. Pham o asculta pălăvrăgind cu Trixia Bonsol şi Victory Lighthill, sugerând căi de a obţine noi servicii de traducere. *Din prima clipă în care te-am văzut, am ştiut că eşti deosebită.* Părul roşu aprins, pielea palidă, aproape roz. Ce contrast cu părul negru şi pielea lui fumurie! În această parte a Spaţiului Uman, avea o înfăţişare foarte rară. Dar el învăţase ce se ascundea sub înfăţişarea ei, mintea, curajul... Merita s-o urmeze pe Balacrea, chiar dacă nu exista niciun plan după aceea.

Băuturile de după masă fură aduse plutind în jurul oamenilor. Păianjenii primiră nişte mingiuţe negre pe care să le împungă, să le sugă şi apoi să le scuipe în scuipători sofisticate.

Pham se pomeni toastând pentru succesul fiecărui efort de grup şi pentru întâlnirea stabilită peste două secole.

Ezr Vinh se aplecă prin spatele lui Qiwi ca să se uite la el.

– Şi după ce ne reîntâlnim? După ce eliberezi Balacrea şi Frenkul? Ce urmează? Când ne vei vorbi şi despre asta?

Anne îi zâmbi lui Pham.

– Da, povesteşte-le cum visezi cai verzi pe pereţi.

– Hmm...

Stânjeneala lui Pham nu era chiar prefăcătorie. Numai cu Anne mai vorbise despre proiectul lui. Poate pentru că era un plan grandios, chiar comparat cu planul grandios din trecut...

– Bine. Ştiţi de ce am venit pe Arachna: ne-a atras misterul Stelei Fluctuante şi chiar existenţa formelor de viaţă inteligente de aici. Am petrecut patruzeci de ani cu lanţul lui Tomas Nau de gât, dar am învăţat lucruri uluitoare.

Ezr:

– E-adevărat. Omenirea n-a găsit atâtea minunăţii la un loc pe nicio altă lume.

– Noi, oamenii, am crezut că ştim ce este imposibil. Numai câţiva încăpăţânaţi aveau altă părere, mai ales astronomi în căutare de enigme. Ei, bine, Fluctuanta e prima enigmă pe care am văzut-o îndeaproape. Şi uitaţi ce am descoperit: elemente de fizică stelară pe care încă nu le înţelegem bine; cavoritul, pe care îl înţelegem şi mai puţin…

Pham se întrerupse, observând expresia de pe faţa lui Qiwi: îşi amintea de un coşmar. Întoarse capul, dar el nu mai spuse nimic, aşa că vorbi ea în locul lui, dar mai mult în şoaptă:

– Tomas Nau vorbea mult despre asta. A fost un om rău, dar…

Dar oamenii răi, cei mai primejdioşi dintre ei, aveau deseori idei strălucite. Îşi înăbuşi lacrimile şi continuă pe un ton mai ferm:

– Îmi aduc aminte când focalizaţii au făcut analiza ADN a gheţii pe care am adus-o din ocean. Varietatea era mai mare decât pe o mie de lumi. Analiştii au crezut că e din cauza multitudinii de nişe de viaţă de pe Arachna. În schimb, Tomas… Tomas a crezut că se datora faptului că, demult, foarte demult, Arachna a fost o răscruce de drumuri.

Ezr o luă pe Qiwi de mână.

– Nu doar Tomas Nau, ci toţi ne-am întrebat ce e cu varietatea asta. E mult prea mult diamant aici: foraminiferele, conglomeratul. Să fi fost calculatoarele cuiva? Dar foraminiferele sunt prea mici şi munţii noştri din L1 sunt prea mari… iar acum nu sunt decât roci moarte.

Jau Xin interveni din partea cealaltă a mesei:

– Nu chiar. Există cavoritul.

Belga Underville scoase un hârâit neimpresionat; Victory bâzâi a râs. După o clipă, veni şi traducerea lui Zinmin:

– Iată că mai crede cineva în Distorsiunile lui Khelm, numai că acum lumea noastră e un depozit de gunoaie şi noi, păianjenii, ne tragem din paraziţii de gunoaie ai zeilor. Dacă e adevărat, unde e restul superimperiului?

– Nu ştiu… Nu uitaţi, asta s-a petrecut cu cincizeci-o sută de milioane de ani în urmă. Poate s-a dat un război. Una dintre cele mai simple explicaţii pentru sistemul vostru solar este că a fost o zonă de război cu un soare distrus şi toate planetele s-au volatilizat, în afară de una singură.

Iar acea planetă a fost şi ea protejată de o vrăjitorie.

– Sau, continuă Xin, imperiul s-a transformat şi ne lasă să ne dezvoltăm în ritmul nostru.

Unele ipoteze sunau de-a dreptul prosteşte când le rostea cu glas tare.

Mâinile pentru mâncat ale lui Underville se deschiseră într-un gest în care Pham recunoscu un zâmbet de îndoială.

– Parcă ai fi Khelm! Dar, vezi, teoria ta „explică” tot soiul de lucruri fără a ajuta la nimic, cu atât mai puţin a oferi posibilitatea de a se autotesta.

Gonle Fong împunse aerul cu degetul, un gest de păianjen preluat inconştient.

– Păi, şi atunci, de ce ne certăm? „Arachna era un loc în care Visurile Destrămate cândva deveneau realitate.” Corect. E o ipoteză simplă, generalizatoare. În acelaşi timp, noi trăim aici şi acum, la câteva sute de ani-lumină, la câteva mii de ani. Indiferent de explicaţie, avem o viaţă întreagă pentru a obţine profit numai jucându-ne cu ceea ce vedem pe Arachna acum!

Pham încuviinţă din cap politicos.

– Da. Iată atitudinea unui bun Qeng Ho. Dar, Gonle... eu m-am născut într-o civilizaţie de castele şi tunuri. Am trăit mult, fără să socotesc hibernoterapia, şi am văzut multe. Încă din Era Zorilor, noi, oamenii, am învăţat câte un pic de aici, câte un pic de dincolo, dar cel mai mult am învăţat care ne sunt limitele. Civilizaţiile planetare se înalţă şi se prăbuşesc. Când ating apogeul, sunt nişte splendori, dar există atâta întuneric...

Castele, tunuri şi altele, mai rele.

– Şi, continuă Pham, chiar Qeng Ho... supravieţuim şi prosperăm, dar am descoperit limite spre care nu putem decât să ne îndreptăm, ca viteza luminii. Mi-am frânt gâtul din cauza acestor limite la Brisgo Gap. Când am aflat de focalizare, am crezut că poate fi calea de a ridica întunericul dintre civilizaţii. M-am înşelat. Se uită în ochii lui Anne. Aşa că am renunţat la visul meu, la idealul de-o viaţă... şi m-am uitat în jur. Aici, pe Arachna, am descoperit, în sfârşit, ceva în afara limitelor noastre. E o licărire timidă, cioburi de glorie strălucitoare. Gonle, planurile au orizonturi şi orizonturi... Ezr m-a întrebat ce voi face după ce îi doborâm pe emergenţi, după ce ne reîntâlnim. Păi, atât: mă voi duce acolo de unde a venit Arachna.

Traducerea Trixiei se prelungi un moment în plus, apoi în jurul mesei se făcu linişte perfectă. Ezr stătea transfigurat. Pham nu vorbise despre asta decât cu Anne; ţinând cont de evenimentele care se petreceau, îi fusese uşor să ţină secretul. Dar Ezr Vinh îşi petrecuse viaţa admirând Era Zorilor şi Visurile Destrămate şi acum ştia în ce fel se pot împlini. Băiatul încremenise, extaziat. Dar îl trezi raţiunea. Cuvintele lui nu veneau ca o plângere; voia ca planul lui Pham să reuşească, dar...

– Dar în ce direcţie te vei orienta? Şi...

– În ce direcţie? Asta-i o întrebare uşoară, deşi avem la dispoziţie vreo două secole să ne gândim la ea. Dar, gândeşte-te, Omenirea studiază stelele cu tehnologie înaltă de mii de ani. La un moment dat, fiecare civilizaţie client a montat sute de metri de reţele de oglinzi şi a

încercat toate celelalte metode inteligente de a iscodi ce se întâmplă la distanţe foarte mari. Vedem nişte enigme îndepărtate. Pe ici, pe colo, dăm peste statoreactoare Bussard şi transmisii radio străvechi.

– Deci, dacă ar fi existat şi altceva, am fi aflat, spuse Ezr, deşi ştia sigur ce urmează.

Dezbaterile acestea erau deja istorice.

– Numai dacă avem unde să ne uităm. Însă părţi din miezul galactic sunt foarte bine protejate. Dacă supercivilizaţia noastră nu foloseşte radioul, dacă alţii au ceva mai bun decât statoreactoarele noastre, atunci numai în miezul galaxiei ar fi reuşit ei să se ascundă de noi.

Iar orbita bizară a Fluctuantei cel puţin trecuse prin adâncimile acelea nevăzute.

– Bine, Pham. Sunt de acord, se potrivesc toate. Dar vorbeşti despre treizeci de mii de ani-lumină până la miez, şi tot atât de departe până la norii ocultaţi.

Gonle:

– E de o sută de ori mai departe decât orice destinaţie spre care au pornit vreodată Qeng Ho. Fără civilizaţii-depozit intermediare, statoreactoarele Bussard vor ceda în mai puţin de o mie de ani. Putem visa la o asemenea misiune, dar ne depăşeşte abilităţile.

Pham le oferi tuturor zâmbetul său larg.

– Ne depăşeşte complet abilităţile acum.

– Asta am şi spus. Întotdeauna ni le-a depăşit.

Însă în ochii lui Ezr mijea iluminarea.

– Gonle, vrea să spună că nu ne va mai depăşi abilităţile în viitor.

– Exact!

Pham se aplecă înainte, întrebându-se pe câţi dintre ei îi va putea cuprinde în visul lui.

– Faceţi un mic experiment mintal. Întoarceţi-vă în Era Zorilor. Pe atunci, timp de câteva secole, oamenii se aşteptau ca, pe viitor, lucrurile să se îmbunătăţească radical. Mulţumită Arachnei, veţi reînvia acest spirit optimist. Poate nu mă credeţi acum. Nu vă daţi seama că ridicaţi o civilizaţie. Ezr şi Qiwi, voi doi întemeiaţi o Mare Familie care va străluci mai tare decât oricare alta din istoria Qeng Ho. Trixia, Victory şi păianjenii reprezintă cel mai important lucru pentru afacerile noastre. Şi de-abia începeţi să înţelegeţi contradicţiile Arachnei. Ai dreptate; astăzi, vorbind despre călătoria către miezul galactic, suntem ca un copil care intră în apă la mal şi vrea să traverseze oceanul. Dar vă propun un pariu: Până la următoarea Eră Strălucitoare, veţi avea tehnologia care îmi trebuie.

Pham se uită la Anne. Ea îi zâmbi – un zâmbet şi fericit, şi puţin ironic.

– Anne, eu şi cei din flota noastră alcătuită din trei nave vrem să

doborâm sistemul emergent. Dacă vom reuşi – când vom reuşi – va rămâne o civilizaţie de înaltă tehnologie. Ne vom lărgi flota, vom avea cel puţin douăzeci de nave. Iar Anne mă va lăsa să rebotez nava ei portdrapel „Himera”. Atunci ne vom întoarce aici, gata echipaţi să pornim… în explorare.

Dar va veni Anne cu el? Ea spunea că da. Oare nimicirea tiraniei emergenţilor va ridica blestemul care o mâna acum? Poate că nu. Dacă vor învinge, înseamnă că în urma lor vor rămâne lumi întregi de defocalizaţi, asemănătoare salonului din Mansarda Hammerfestului. Poate că îi va fi imposibil să-i părăsească pe cei pe care îi salvase. Atunci ce se va întâmpla? Nu ştiu. Odată, demult, se descurca foarte bine de unul singur. *Acum, ce schimbare ciudată am suferit!*

Zâmbetul lui Anne se îmbună. Îi strânse mâna şi încuviinţă tacit planul pe care el tocmai îl descrisese. Pham se uită pe rând la toţi cei de la masă: Qiwi era stupefiată. Ezr se străduia din toate puterile să-l creadă, dar îl aştepta o viaţă plină de eforturi care să-l ţină ocupat.

Iar păianjenii… expresia lor varia de la acel brutal „demonstrează-mi”, vădit în înfăţişarea lui Underville, la…

Cât vorbise Pham, Victory Lighthill stătuse nemişcată şi tăcută. Nici braţele pentru mâncat nu le mişcase. Acum vorbi – un susur moale, trist şi întrebător, care trebui redat prin traducerea Trixiei:

– Lui tati i-ar fi plăcut la nebunie planul acesta.

– Da.

Pham îşi pierdu glasul. Underhill fusese un geniu şi un visător, un exemplar tipic pentru Era Zorilor. Pham citise demult „jurnalele de videomanţie” ale Trixiei, povestea despre Marea Pândă a lui Sherkaner. Paingul săpase adânc în automatele emergente, uneori atât de adânc, încât focalizata Anne Reynolt observase infiltrarea şi o considerase o dovadă a unei conspiraţii umane. La sfârşit, Underhill ştiuse ce era focalizarea; ştiuse că oamenii nu erau o inteligenţă artificială şi nu deţineau o tehnologie superioară Arachnei. Sherkaner Underhill trebuie să fi fost foarte dezamăgit de limitele progresului.

Lângă el, Anne începu să dea din cap, şovăind. Atunci îi surprinse pe toţi, inclusiv pe ea, dar mai ales pe păianjeni. Îşi lăsă capul pe-o parte şi un zâmbet leneş îi miji pe buze.

– Şi ce vă face să credeţi că nu a supravieţuit? Avea la fel de multe informaţii ca noi, însă mult mai multă imaginaţie. Ce vă face să credeţi că acesta nu e şi planul lui?

– Anne, am citit jurnalele. Dacă ar fi în viaţă, ar fi aici.

Ea scutură din cap.

– Oare? Căutarea unui refugiu e o aventură pe care noi, oamenii, nu suntem croiţi s-o înţelegem, iar Sherkaner Underhill era convins că Smith a murit. Dar el a îmbinat nu o dată trăsăturile oamenilor şi ale păianjenilor. A îndreptat lumea păianjenilor în direcţii nevisate – a

văzut refugiul din cer. Cred că e pe-aici, pe undeva, şi are de gând să trăiască mai mult decât toate misterele.

– Se prea poate… Se prea poate.

Cuvintele, ale Trixiei sau ale lui Victory – Pham nu-şi dădu bine seama – fură rostite cu veneraţie şi respect.

– Nu ştim exact unde a aterizat pe platou. Dacă a ajuns într-un loc pe care îl descoperise dinainte, ar avea o şansă.

Pham se uită afară, la Arachna. Planeta avea o lăţime de treizeci de grade, era o perlă neagră imensă. Dâre aurii şi argintii scânteiau pe continent în emisfera sudică, peste splendoarea discretă a mării răsăritene. Şi totuşi existau regiuni întinse prizoniere ale beznei, ţinuturi protejate, care vor rămâne reci şi împietrite până la sfârşitul Întunericului. Pham simţi un fior. Înţelegea. Da.

Undeva, acolo jos, bătrânul paing doarme, aşteptându-şi iubita pierdută… şi pregătindu-se pentru cea mai lungă Pândă din toate timpurile.

Cerul e-nchis, pământu-i nins,
atâtea taine-s de învins.

SFÂRŞIT

„Vinge oferă nenumărate delicii pasionaţilor de hard SF, printre care scara galactică şi ştiinţa ezoterică, dar relaţiile dintre oameni şi păianjeni sunt cele care îl confiscă pe cititor. Vinge explorează natura obsesiei, reluând mereu tema în această «fugă» literară."

Isaac Asimov's Science Fiction Magazine

Câştigător al premiilor HUGO, PROMETHEUS, CAMPBELL MEMORIAL şi KURD LAßWITZ

„Cel mai recent roman al lui Vernor Vinge este un triumf, continuând cea mai vizionară şi inteligentă aventură cosmică a vremurilor noastre."

GREGORY BENFORD

„Vinge a reuşit din nou! O carte intensă, plină de suspans şi realistă. Personajele negative sunt înfricoşător de credibile, ca şi viziunea lui despre viitor."

DAVID BRIN

ISBN 978-606-8134-31-4

colecţia nautiluS science fiction

www.nemira.ro

„Conflict politic, luptă pentru putere, manipulare, societăţi aflate în război, tehnologii năucitoare, călătorii în adâncurile cosmosului şi o civilizaţie de păianjeni... ce v-aţi putea dori mai mult? O intrigă epopeică de anvergura seriei DUNE."

SFRevu

Câştigător al premiilor HUGO, PROMETHEUS, CAMPBELL MEMORIAL şi KURD LAßWITZ

„Vernor Vinge a scris o epopee despre insecte prinse în chihlimbar. Chihlimbarul este fizica şi istoria; insectele sunt indivizii şi civilizaţiile lor... iar unele insecte încearcă să evadeze. O luptă zădărnicită de necruţătoarea sa capcană, de orbirea morală şi de încăpăţânarea Naturii, care constituie substanţa uneia dintre cele mai bine construite şi antrenante *space opera* a deceniului."

Science Fiction Chronicle

„Întoarcerea în universul romanului *Foc în adânc*... însă cu 30 000 de ani mai devreme. Povestea are aceeaşi vastitate epică, în cea mai măreaţă tradiţie SF."

DAVID LANGFORD

ISBN 978-606-8134-31-4

colecţia nautiluS
science fiction

www.nemira.ro